

Tiểu thuyết
Dennis Q dịch

KHÔNG GIÀN SONG SONG

NGO TRAM THUY

Alfaun v.h. HOA VĂN HỌC

KHÔNG GIAN SONG SONG

Tiểu thuyết
Dennis @ dịch

KHÔNG GIAN SONG SONG

NGO TRAM THUY

amun.vn

Tác giả : Ngô Trần Thủy

Dịch giả : Đỗ Mai Quyên

NXB Văn Học

Số trang : 496

Sách: Nhu Le

Pic: Tâm

Type: Thanh Tuyên

Lương Hồng Cúc

Sandy Trần

Xu Hoang

Beta: Linh Luong

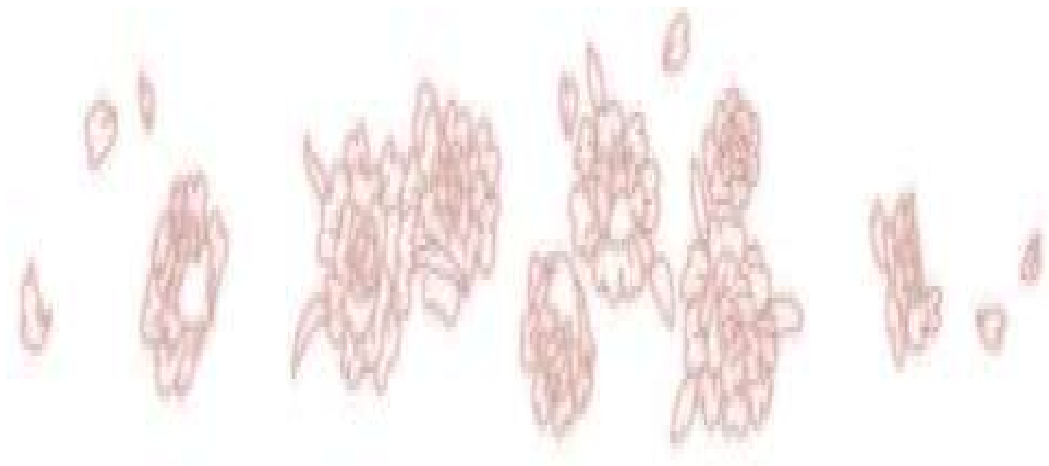
Koie Năm

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi/>

Ngô Trầm Thủy

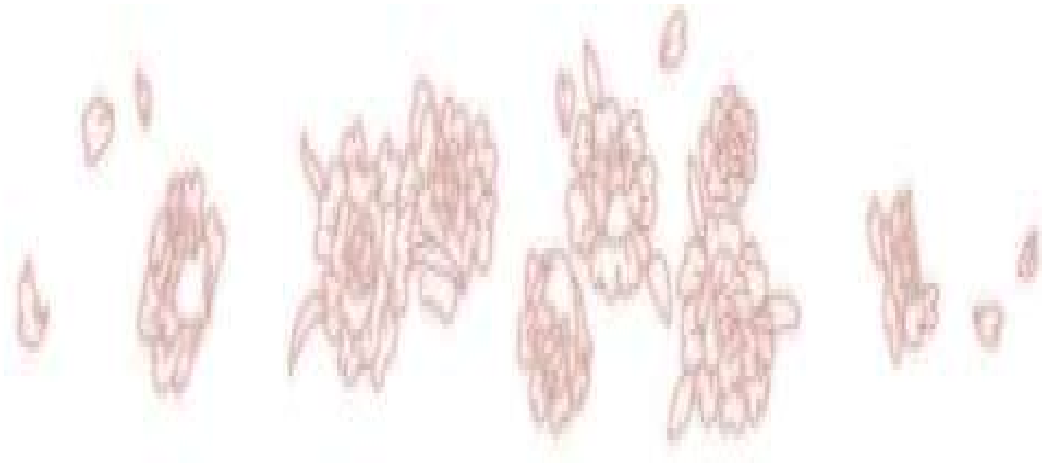
Tác giả nổi tiếng trên trang văn học mạng Tấn Giang, Trung Quốc. Đã sáng tác hàng chục tác phẩm và được bạn đọc đón nhận nồng nhiệt.

Nội dung:

Gần đây, anh thường xuyên nằm mơ. Trong mơ anh thấy mình đến một không gian khác. Một không gian mà ở đó anh vẫn là anh. Nhưng lại không phải là anh. Một không gian mà ở đó anh có em. Có gia đình. Có một cuộc sống bình dị và hạnh phúc chứ không phải là một người đứng trên đỉnh cao của danh vọng nhưng đơn độc.

Khi hiện thực và ảo mộng đan cài. Khi hai con người khác nhau. Hai cuộc sống khác nhau cùng tồn tại giữa những cuộc đấu tranh gay gắt. Anh bắt buộc phải lựa chọn giữa danh vọng và tình yêu.

“Anh cứ phải đi một vòng lớn mới hiểu những đạo lý mà em hiểu từ lâu. Xin Lỗi. Để em đợi lâu quá. Em có thể tha thứ cho anh không? Tuy em đợi lâu như thế nhưng anh vẫn đến rồi. Anh đến muộn. Nhưng may là anh không thất hứa...”

Mục Lục

<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>
<u>7</u>	<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>	<u>11</u>	<u>12</u>
<u>13</u>	<u>14</u>	<u>15</u>	<u>16</u>	<u>17</u>	<u>18</u>
<u>19</u>	<u>20</u>	<u>21</u>	<u>22</u>	<u>23</u>	<u>24</u>
<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>	<u>29</u>	<u>30</u>
<u>31</u>	<u>32</u>	<u>33</u>	<u>34</u>	<u>35</u>	<u>36</u>
<u>37</u>	<u>38</u>	<u>39</u>	<u>40</u>	<u>41</u>	<u>42</u>
<u>43</u>	<u>44</u>	<u>45</u>	<u>46</u>	<u>47</u>	<u>48</u>
<u>49</u>	<u>50</u>	<u>51</u>	<u>52</u>	<u>53</u>	<u>54</u>
<u>55</u>	<u>56</u>	<u>57</u>	<u>58</u>	<u>59</u>	<u>60</u>
<u>61</u>	<u>62</u>	<u>63</u>	<u>64</u>	<u>65</u>	<u>66</u>
	<u>67</u>	<u>68</u>			

Ngoại truyện

Tiểu thuyết
Dennis Q dịch

KHÔNG GIAN SONG SONG

NGỒ TRĂM THỦY

AMUN TRUYỆN VĂN HỌC vh

Chương 1

Mục Dục Vũ nhắm mắt, hơi ngửa đầu ra sau, dựa vào lưng ghế.

Trong xe đang phát rất to những trích đoạn trong vở nhạc kịch nổi tiếng *Gianni Schicchi* của tác giả Puccini. Khi đặt mua, chiếc xe đã được lắp đặt dàn âm thanh siêu đẳng cấp, lúc này thông qua những chiếc loa được bố trí khắp nơi trong xe, giọng nữ cao đang hòa lẫn vào nhau, vờn xung quanh tai, kéo dài không dứt, nhưng lại rõ ràng tựa một dòng nước róc rách chảy mãi, như thể giơ tay ra là nắm lấy được. Mục Dục Vũ nhắm mắt, bàn tay thon dài sạch sẽ lạng lẽ đặt trên đầu gối, toàn thân bất động, yên tĩnh như một đầm nước sâu không gợn sóng.

Đó là một buổi tối yên tĩnh, ở một góc vắng vẻ hẻo lánh của một thôn nhỏ trong thành phố lớn này, không khí lành lạnh, mặt đường gồ ghề đọng đầy nước bẩn, mặt tường lem luốc bong tróc từng mảng, dán đầy những tờ quảng cáo chữa bệnh, góc tường là rác rưởi thường thấy ở khắp nơi. Ngọn đèn đường duy nhất trên đoạn đường nhỏ này đã bị người ta phá hỏng, trong không khí tối tăm ẩm ướt lan tỏa một mùi hôi thối quái dị. Ở ngay nơi này, Mục Dục Vũ ngồi trong xe Benz, nghe nhạc, mặc bộ âu phục may thủ công được ủi phẳng phiu thẳng thớm, không đeo cà vạt, áo sơ mi cài nút kín tới tận cổ, chân mang một đôi giày da sạch sẽ không vương chút bụi. Thi thoảng anh giơ tay lên, nơi ống tay áo có thể trông thấy chiếc nút áo bằng vàng đắt tiền đang tỏa ánh sáng. Ở một nơi trái ngược hoàn toàn với anh, Mục Dục Vũ nhắm mắt, lạng lẽ đếm nhịp, đến khi giọng nữ cao hát hết mới chậm rãi mở mắt ra, bấm nút hạ cửa kính xe xuống.

Tiếng ồn ào bên ngoài lập tức bủa vây, xen lẫn là tiếng nặng nề của tay chân dẫm đá vào da thịt người, tiếng chửi thề của đám đánh nhau và cả tiếng rên rỉ, la hét của kẻ bị đánh, hình như thoang thoang còn có mùi tanh của máu. Mục Dục Vũ cau mày vẻ kinh tởm, lạnh lùng nói với trợ lý đang đứng ngoài xe chờ anh dặn dò: “Ồn ào quá.”

Trợ lý lập tức hỏi: “Vâng, tiên sinh, tôi sẽ bảo bọn chúng câm miệng nhé?”

Mục Dục Vũ “ừm” một tiếng hờ hững, đang định tiếp tục nghe nhạc của Puccini thì vô tình ngược lên, trông thấy vẻ không tán thành trên gương mặt của một người đàn ông to cao khác đang đứng cạnh xe.

Đó là Tôn Phúc Quân, người chịu trách nhiệm an toàn cho anh, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, sau khi anh ta xuất ngũ đã được anh bỏ ra số tiền lớn để mời đến, huấn luyện anh ta làm vệ sĩ. Về sau do Tôn Phúc Quân xuất sắc trong công việc, tính tình lại dũng cảm trượng nghĩa, Mục Dục Vũ liền điều anh ta đến làm vệ sĩ riêng cho anh. Mắt nhìn người của Mục Dục Vũ rất độc, người nào có thể dùng ở vị trí nào, làm sao để tận dụng hết khả năng của người đó... anh rất tài. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến anh có thể phát triển sự nghiệp thần tốc đến vậy. Trong mắt anh, Tôn Phúc Quân làm việc nghiêm túc, cẩn trọng, nhưng suy nghĩ cổ hủ, luôn coi trọng loại nghĩa khí cổ lỗ sĩ, ghét cay ghét đắng yếu, vì vậy khi nhìn thấy cảnh đánh đấm dã man thế này, anh ta khó tránh thấy khó chịu trong lòng.

Mục Dục Vũ nhếch môi, khẽ hỏi trợ lý: “Tôi nghe nói người này biết đàn piano?”

Trợ lý gật đầu đáp: “Đúng vậy, thưa tiên sinh, anh ta là học viên cao học khoa Piano của Học viện Âm nhạc.”

“Tốt lắm.” Mục Dục Vũ lạnh nhạt nói: “Thế thì cắt gân cổ tay để không nổi lại được.”

Trợ lý ngớ ra rồi nói ngay: “Tôi hiểu rồi, thưa tiên sinh.” Anh ta đứng thẳng lên, định đi dặn dò đám người kia, Mục Dục Vũ vẫn mỉm cười. Lúc này Tôn Phúc Quân không nhịn nổi nữa, khẽ kêu lên: “Khoan đã, chuyện này... cũng hơi tàn nhẫn quá!”

“Đội trưởng Tôn, anh có ý gì?” Trợ lý nhướn mày, cười nhạt. “Sao, anh có ý kiến gì về công việc của tôi, hoặc là về quyết định của Mục tiên sinh à?”

“Tôi không có ý đó...” Tôn Phúc Quân hơi lúng túng, nhìn Mục Dục Vũ vẫn đang mỉm cười im lặng, giọng anh ta bất giác nhỏ đi. “Tôi cảm thấy, Mục tiên sinh làm kinh doanh lớn, chuyện ác độc như hại người khác phải tàn tật, ngài... ngài cũng kiêng kị, đúng không?”

Mục Dục Vũ không kìm nổi, suýt thì bật cười thành tiếng, mấy năm nay chẳng ai nói với anh những lời như thế, tiếc là câu đó nghe thì rất chính nghĩa nhưng lại không đủ khí phách, nên bỗng trở nên yếu đuối, mờ nhạt. Mục Dục Vũ nghĩ, chuyện xấu xa anh làm đã nhiều, cắt gân tay người khác đã là gì, hai năm trước vì muốn giành quyền khai thác mà việc ép người ta nhảy lầu anh cũng đã từng làm, nếu như có nhân quả báo ứng thật thì anh đã tan xương nát thịt từ lâu, làm sao còn có ngày vinh quang tốt bậc như bây giờ?

Mục Dục Vũ không cho rằng chuyện này có vấn đề gì, đời là thế, bạn không đập lên đầu kẻ khác thì người ta cũng đập lên đầu bạn, chẳng có gì là công bằng, không thể nói thế nào là đúng thế nào là sai, kẻ mạnh ăn thịt người yếu hơn, chỉ thế mà thôi.

Nhưng hiếm hoi còn có người rạch ròi đúng sai như thế, Mục Dục Vũ nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ với anh ngốc Tôn này, người thông minh thì anh thấy quá nhiều rồi, khó khăn lắm mới gặp được người ngay thẳng, nên anh thấy tiếc cho một tài năng như vậy. Hiếm khi có hứng thú thế này, Mục Dục Vũ nhẫn nại hỏi: “Đại Quân, anh cảm thấy tôi tàn nhẫn lắm à?”

“Không ạ.”

“Anh đang cảm thấy tôi quá tàn nhẫn.” Mục Dục Vũ vạch trần anh ta. “Nói thẳng đi, đừng vòng vèo lời thôi.”

Tôn Phúc Quân đỏ bừng mặt, nhẫn nhịn không nói gì.

“Không nói à?” Mục Dục Vũ ngẩng lên nhìn trời, rồi dừng ánh mắt ở gương mặt của Tôn Phúc Quân, bình thản nói: “Không nói cũng được, thế thì tiện thể lấy luôn một bên chân của thẳng nhóc đó.”

“Mục tiên sinh!” Tôn Phúc Quân ngẩng lên, lấy hết can đảm. “Mục tiên sinh, vậy, vậy tôi nói ạ, nếu có gì không phải xin ngài đừng để bụng. Tôi cảm thấy thế này, cái cậu bị đánh ấy, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, cũng là do một tay cha mẹ cậu ta thương yêu nuôi dưỡng mà thành, người nhà cậu ta không chừng còn đang mong chờ cậu ta phụng dưỡng đến chết, cho dù cậu ta có sai lầm thì bị đánh một trận là được rồi. Nêu ngài không hài lòng thì lại bảo trợ lý Lâm xử cậu ta lần nữa, nhưng cắt gân tay người ta như thế nói thực là... có... có chút quá đáng...”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, không nói gì.

Ánh mắt của Mục Dục Vũ khiến Tôn Phúc Quân cảm thấy có phần căng thẳng, anh ta nuốt nước bọt nói: “Quê tôi có một người bị cắt gân tay mà không nổi lại được, chẳng khác nào tàn tật, cuộc đời bị hủy hoại. Ngài nghĩ xem, cậu ta còn đánh piano, người ta hay nói rằng những người học nghệ thuật thần kinh đều không bình thường mà, nếu lỡ cậu ta nghĩ quẩn lại tự vẫn thì chẳng phải ngài đã mang tội lớn rồi không...”

“Anh có biết hẳn đã làm gì không?” Mục Dục Vũ cắt ngang.

Tôn Phúc Quân ngớ người, điều này không nằm trong phạm vi công việc của anh ta, làm sao anh ta biết được.

Mục Dục Vũ nhếch môi, nói bằng một giọng cực kỳ nhẹ nhàng: “Tên này dụ dỗ vợ tôi, cưỡng dâm tôi, bị tôi bắt quả tang tại giường, anh nói xem, tôi chỉ cắt gân tay hẳn là quá đáng?”

Tôn Phúc Quân hoảng sợ, buột miệng: “Không thể nào, ngài và phu nhân đẹp đôi như trong phim vậy...”

“Chuyện lúc nào cũng phức tạp hơn vẻ bề ngoài.” Mục Dục Vũ cắt ngang, tiếp đó hỏi: “Nghe nói anh là người nông thôn, thế ở quê anh, nếu vợ ngoại tình, chồng cô ta làm tàn phế tên gian phu thì người trong thôn nói thế nào?”

Tôn Phúc Quân há hốc miệng không nói nổi, ở quê anh ta, anh ta luôn được dạy bảo phải lấy đạo đức nhân nghĩa làm đầu, chưa từng có chuyện khiến

đàn ông phải chịu nhục nhã thế này.

Vẻ khó xử và lúng túng trên gương mặt Tôn Phúc Quân khiến Mục Dục Vũ thích thú, cuối cùng anh bật cười. Khi Tôn Phúc Quân vẫn còn đang khó hiểu và nhìn anh với vẻ hoang mang,

Mục Dục Vũ khoát tay, sáng khoái nói với trợ lý: “Được rồi, tối nay nể mặt Đại Quân, ngừng lại đi. Tay của tên kia cứ gửi lại trên người hắn đã.”

Trợ lý Lâm gật đầu, bước ra bảo đám người kia dừng tay. Tôn Phúc Quân không ngờ chuyện lại được giải quyết như vậy, nên đứng nghệt ra. Khi ấy, ngoài việc luôn miệng cảm ơn Mục tiên sinh ra, anh ta không biết phải nói gì nữa.

Điều mà Mục Dục Vũ cần chính là sự mừng rỡ vì được ban ơn và niềm cảm kích biết ơn của những kẻ xung quanh anh, vào thời điểm then chốt, cảm xúc đó sẽ gieo vào trong lòng mỗi người những hạt mầm, những hạt mầm này sau đó sẽ lớn dần lên và phát huy được tác dụng quan trọng.

Đương nhiên, với những người khác nhau sẽ có cách ban ơn và thị uy khác nhau, hẳn nhiên tối nay thông qua một hành động nhỏ, Mục Dục Vũ đã khiến Tôn Phúc Quân trung thành hơn với mình, việc này có lợi cho anh hơn chuyện chỉ là đơn thuần xử lý gã thanh niên kia.

Trên đường về, vì ngõ hẻm chật chội nên mấy chiếc xe bắt đầu phải đi chậm lại.

“Tiên sinh, ngài có muốn nghe nhạc nữa không ạ?” Trợ lý Lâm hỏi nhỏ.

Mục Dục Vũ lắc đầu, cúi chỗ chống lên cửa kính còn bàn tay thì đỡ lấy cằm, lặng lẽ quan sát bên ngoài. Thành phố này cũng như đa số những thành phố lớn khác, có những tòa nhà sang trọng xa hoa, có mùi vị kim tiền, có trào lưu thời thượng, có trai thanh gái tú, nhưng cũng có những góc khuất dơ bẩn, kín mít, tấp nham như thế này và những con người bị vứt sang một bên rìa thành phố như đám rác rưởi. Nơi đây tràn ngập tội phạm và bạo lực, đầy ắp sự phóng đảng và dục vọng kìm nén.

Ngón tay trái đeo nhẫn vàng của Mục Dục Vũ gõ gõ đầu gối. Anh không quay đầu lại mà nói với trợ lý Lâm: “Tôi nghe nói chính phủ muốn cải tạo lại toàn bộ mảnh đất này?”

“Vâng, thưa tiên sinh, đúng là tin tức này đang lan truyền.”

“Họ muốn làm thành một khu phức hợp nhà ở và thương mại à?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Trước mắt thì vẫn chưa có phương án cụ thể nào, nhưng theo thông tin chúng ta thu được thì tám, chín phần là như thế.”

“Một miếng thịt mỡ béo bở đấy.” Mục Dục Vũ quan sát bên ngoài, mỉm cười nói: “Chắc hẳn kẻ tranh chấp cũng không ít.”

“Tiên sinh, có phải chúng ta cũng...”

Mục Dục Vũ ngồi thẳng lên, lắc đầu nói: “Miếng ăn nhiều kẻ xâu xé tôi không muốn can dự vào, nhưng cậu nhắc tôi mới nhớ, mấy ngày tới giúp tôi sắp xếp một chút, cũng đã đến lúc ăn bữa cơm hàn huyên chuyện cũ với khu trường Lục rồi đấy.”

“Vâng.”

“Nhạc này nghe nhiều rồi, đổi đĩa khác đi.” Mục Dục Vũ lại nhắm mắt, nói với vẻ mệt mỏi: “Đổi sang đĩa hòa tấu ấy, cái nào cũng được.”

“Vâng.”

Trong xe vang lên bản giao hưởng của Beethoven. Mục Dục Vũ nhắm mắt, chậm rãi hỏi: “A Lâm, cậu theo tôi lâu như thế, đã nghe quen chưa?”

“Chuyện này...” Trợ lý Lâm cười nói: “Tố chất của tôi có hạn, có lẽ nghe những ca khúc bình dân như của nhóm Phượng Hoàng truyền kỳ thì phù hợp hơn.”

Mục Dục Vũ trầm tư một lúc rồi nói: “Thực ra Chi Lan kéo violin cũng rất hay.”

Trợ lý Lâm e dè quan sát sắc mặt anh rồi thận trọng nói: “Phu nhân học thức uyên bác, xuất thân danh môn, vốn đã được ca ngợi là một tài nữ mà.”

Mục Dục Vũ mở mắt, để lộ nụ cười mỉa mai. “Tài nữ? Hừ!”

Trợ lý Lâm không dám tiếp lời, đành chọn cách im lặng.

“Tôi nghĩ cô ta sẽ rất vui khi được là người đầu tiên xem clip quay cảnh xử lý thẳng nhóc đó.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói. “Lúc cậu mang cho cô ta, hãy truyền đạt hộ tôi một câu, rằng cô ta hãy an phận thủ thường đi, muốn làm Mục phu nhân thì phải ra dáng Mục phu nhân. Nếu không, tôi cũng sẽ không ngại mời cô ta chứng kiến tận mắt cảnh này đâu.”

Trợ lý Lâm gật đầu. “Vâng.”

“Hơi nóng.” Mục Dục Vũ cởi một chiếc khuy áo, rồi ra lệnh: “Mở cửa sổ đi, lái xe chậm thôi.”

Trợ lý Lâm bấm nút hạ cửa kính, một luồng gió mát lạnh ùa vào trong, lúc này xe của họ đã vào thành phố, mùi dầu mỡ và thức ăn xào nấu của những ngôi nhà dọc hai bên đường cũng theo gió bay vào.

Cảnh đêm thật náo nhiệt, Mục Dục Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần nửa đêm rồi, vậy mà sự ồn ào, huyên náo của nơi này vẫn không hề bị ảnh hưởng. Dòng người ồ ạt đổ ra đường, như đám côn trùng lúc nhúc bò lên khỏi mặt đất sau một ngày ngủ vùi. Sự bức bí của cuộc sống hiện thực ập đến, xen lẫn những tiếng âm ỉ như óc là dư vị của sự bất cần và phóng túng. Có lẽ ở đây cũng tồn tại những quy tắc và chuẩn mực, nhưng những quy tắc và chuẩn mực đó không biểu hiện ra bên ngoài, không dễ dàng nhìn thấy được như bộ âu phục thẳng thớm trên người Mục Dục Vũ, mà chúng ẩn giấu tận sâu bên trong, ở những khóe miệng nhậy mỡ, ở những tờ giấy ăn bị vứt toẹt xuống đường, chúng không lộ rõ nhưng người trong cuộc thì lại nhìn thấy rất rõ.

Khung cảnh thành phố khiến Mục Dục Vũ cảm thấy vừa quen thuộc vừa hoang hốt. Trước kia rất lâu, khi anh không phải là Mục Dục Vũ bây giờ,

khi anh thậm chí còn chưa có cái tên Mục Dục Vũ, anh từng là một thiếu niên bị người ta coi thường, mặc áo ba lỗ trắng không vừa vặn và quần đùi, đi trên những con đường thế này.

Hồi ức ào ạt ủa về, Mục Dục Vũ nhớ rất rõ thời niên thiếu ấy, có quãng thời gian ngày nào anh cũng phải bày bán trang sức rẻ tiền trong chợ đêm. Khi ấy, anh thường xuyên phải ôm bụng đói, gắng gượng nở nụ cười, ra sức mời chào đủ loại khách hàng nữ mua những món hàng của mình. Để bán được một chiếc nơ giá năm tệ, anh có thể nói ra bất kỳ lời nịnh nọt nào, thậm chí không ngại khen một bà thím phốp pháp đẹp như tiên nữ giáng trần. Khi ấy anh đang ở độ tuổi dậy thì, nên có ăn bao nhiêu thì vẫn cảm thấy đói meo. Đói khát là chuyện khó chịu nhất trên thế gian, nó sẽ hóa thành một thứ dục vọng mạnh mẽ, thò tay ra, nắm lấy bạn, kéo bạn đi, nó khiến lòng tự trọng của bạn bị mất sạch có thể chỉ vì một bát cơm nóng hổi, khiến bạn phải tự ti cúi mình.

Nó ra sức ấn đầu bạn xuống, để bạn chẳng còn nhìn rõ thứ gì ngoài bát cơm kia.

Mục Dục Vũ mở choàng mắt, tự nhủ tối nay không biết anh bị làm sao? Chuyện bao năm trước sao còn nghĩ lại làm gì? Ánh mắt anh lạnh nhạt lướt qua những con người trước mắt, đây chính là tầng lớp thấp của xã hội, chưa hẳn là thấp nhất nhưng đa số vẫn là dân lao động kham khổ. Trên người, trên mặt họ đều có dấu vết của gánh nặng cuộc sống. Họ phải chật vật sống từ ngày này qua tháng khác, nếu không may mắn có được sự hỗ trợ từ bên ngoài thì hẳn không thể thoát ra khỏi vận mệnh của mình. Vận mệnh đó như gông cùm xiềng xích, như lời nguyện rủa bám theo cuộc đời họ. Hôm nay nằm xuống ngủ nhưng không dám nghĩ đến chuyện ngày mai, bởi có quá nhiều thứ ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, trừ chính bản thân họ.

Thế nên trước đây Mục Dục Vũ mới gắng sức mà trèo lên, bất chấp tất cả, bởi nếu không làm vậy thì ngay cả quyền quyết định xem ngày mai sẽ làm gì anh cũng không thể có.

Nhưng đã trèo đến vị trí này rồi, những hoài bão tuổi trẻ gần như cũng đạt được hết rồi, thậm chí còn vượt xa cả ước mơ thuở nào, mà sao anh lại cảm thấy mệt mỏi, chán chường?

Mục Dục Vũ cho rằng tối nay anh có chút khác thường, anh lắc lắc đầu, đang định bảo tài xế chạy nhanh một chút, mau chóng rời khỏi nơi này, thì bỗng dừng nghe thấy ở ven đường vọng đến tiếng “rầm rầm” cực lớn.

Mục Dục Vũ quay lại, đúng lúc trông thấy mấy gã đàn ông ăn mặc như phường lưu manh đang hất đổ một dãy bàn ghế của một quán ăn, xung quanh là tiếng người kêu la thất thanh, một tên lưu manh đứng đầu đang gào thét chửi bới: “Nghê Xuân Yển, tao đập quán của mày đấy, thì sao? Có giỏi thì mày bảo thằng em ngu ngốc của mày ra đây đánh nhau với tao này!”

Cái tên “Nghê Xuân Yển” khiến Mục Dục Vũ chột giật mình. Lúc này, anh nhìn thấy tên lưu manh kia vừa huýt sáo vừa cười ồ lên trên gheo, trong tích tắc, từ trong quán một cô gái trẻ tóc tai rũ rượi xông ra, cầm một bình ga nhỏ và hét lên, tiếng hét như một con dao sắc nhọn chọc thủng một vùng huyên náo: “Cô Lộc Hồ, mày tưởng bắt nạt đàn bà con nít thì hay ho lắm sao? Được, mày ép tao chết thì tao cho mày cùng chết! Mẹ kiếp! Có giỏi thì mày đứng yên đấy, bà đây cho nổ bình ga, cùng mày đi châu Diêm Vương! Đứa nào chạy đứa đấy là đồ hèn! Mày có dám không? Khốn kiếp, dám không, hả?”

Trong tích tắc, Mục Dục Vũ thấy cổ họng mình khô khốc. Anh hơi nheo mắt nhìn cô gái tóc tai bù xù đang ôm bình ga, dáng vẻ liều mạng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng kia, sau đó khẽ nói với trợ lý Lâm...

“Dừng xe.”

Trợ lý Lâm hơi kinh ngạc, hỏi lại: “Gì ạ?”

“Tôi nói dừng xe.” Mục Dục Vũ nhấn mạnh, anh nhận ra giọng nói của chính mình có phần cuống quýt lạ lùng, anh không biết sự lo lắng đó từ đâu mà ra, anh chỉ không tự chủ được mà nhìn chăm chăm vào cô gái trẻ kia. Là cô, đúng thế, anh nghĩ, đúng là người đó. Mấy năm không gặp, cô trông

chững chạc hơn xưa nhiều, vẻ non nớt ngây thơ thời thiếu nữ đã biến đâu mất, mà mắt không còn trong sáng thanh tú nữa, tính tình đanh đá che đậy trước kia bây giờ đã bộc lộ hoàn toàn. Anh nhìn gương mặt đó, trong đầu tự động quay lại quá khứ ngày xưa, anh từng nhận xét ngoại hình của cô thế này: Nghe Xuân Yến, cô ngậm miệng lại thì giống thiếu nữ Giang Nam được chút ít, nhưng cứ mở miệng ra thì lại giống y hệt mấy bà cô bán hàng vỉa hè, mà lại còn là dạng có thể xắn quần chửi bới ấy.

Nghê Xuân Yến, còn bây giờ cô có biết cô giống gì không? Cô giống như chiếc bánh kem đã quá hạn, nhìn từ xa cũng thấy ngon lành bắt mắt, nhưng lại gần mới phát hiện ra trên bề mặt vừa bốc mùi vừa mọc nấm. Hơn nữa, tên của cô cũng tầm thường như chính con người cô vậy, Nghe Xuân Yến, cô có biết cả đất nước này có bao nhiêu người trùng tên với cô không?

Chương 2

Dù là Mục Dục Vũ ở đời thực hay Mục Dục Vũ trong mơ có lẽ đều trải qua giai đoạn trưởng thành này: Trong một khoảng thời gian đặc biệt nào đó, anh như một con nhím xù lông, còn trái tim thì như một thùng nước bắn, trông thấy ai cũng muốn hất lên người đó một gáo, cay nghiệt đến mức chỉ muốn xé người ta ra rồi đặt dưới kính hiển vi mà ngắm soi, không bỏ sót bất kỳ một tật xấu nào dù là nhỏ nhất.

Lúc đó, Mục Dục Vũ vừa thoát khỏi cảnh nghèo túng, được một người tốt nhận nuôi, chuyển đến thành phố khác sinh sống, được đi học lại. Cuộc đời anh bước sang trang mới, một trang mà trong mắt người khác có vẻ là “may mắn và hạnh phúc”.

Nhưng không ai biết, ẩn sâu dưới lớp vỏ bọc đẹp đẽ của cậu thiếu niên mười sáu tuổi ấy là đôi mắt đã được tôi luyện qua bao sự đen bạc của cuộc đời, trở nên tinh tường đến cay độc. Với đôi mắt ấy, anh hờ hững liếc nhìn những cô cậu học sinh ngây thơ mơ mộng, không hiểu sự đời xung quanh mình. Nhưng cùng với đó, anh cũng quan sát họ thân nhiên làm những trò xuẩn ngốc, lãng phí thời gian; thân nhiên hưởng thụ cũng như chà đạp cuộc sống mà trước đây dù anh có lăn lộn đến trầy da tróc vảy cũng không thể nào với tới. Trong ngôi trường cấp ba trọng điểm cấp tỉnh đó, hầu như học sinh nào cũng để lại cho anh một cảm nhận: Ngây thơ đến mức đáng ghét, ngu ngốc đến mức đáng khinh.

Hai cảm xúc mãnh liệt đó lần lượt xuất hiện, cuối cùng tích tụ lại thành một nỗi oán hận, khiến Mục Dục Vũ luôn tự hỏi rốt cuộc vì cái gì mà số phận giữa người với người lại khác nhau đến thế?

Tại sao các bạn học của anh, ai nấy đều đủ cha đủ mẹ, không bệnh tật tai ương, luôn có gia đình ở bên, được yêu chiều hết mực, chỉ quan tâm đến chút buồn phiền của bản thân? Tại sao sự may mắn mà gần như đưa trẻ thành phố nào cũng có lại không rơi xuống đầu anh? Tại sao lên cấp hai rồi

mà bọn họ vẫn có thể nắm trong vòng tay của cha mẹ, được làm nũng và đòi hỏi, còn anh lại phải chạy ăn từng bữa từ sớm như vậy?

Ngay cả việc ngồi trong phòng học của trường trung học thực nghiệm, nghe thầy cô giảng bài đều đều, nhàm chán đến buồn ngủ, có đạo đối với anh cũng từng là một ước mơ không thể với tới.

Mục Dục Vũ thời niên thiếu không hiểu rõ những điều đó, anh không biết mình đã làm sai điều gì, tại sao lại phải chịu số phận như vậy? Mà số phận này lại cực kỳ bất công và tàn nhẫn, thậm chí nó còn cướp đoạt cả quyền truy vấn của anh. Có một quãng thời gian dài, tuy còn rất bé nhưng anh đã không dám nghĩ tới tương lai, không dám hỏi hiện tại, vì cứ nghĩ tới, hỏi tới thì sẽ không còn sức lực, không tài nào tiếp tục gắng gượng được nữa.

Thế nên, khi anh bước ra khỏi những ngày tháng đó, trong đầu anh chỉ chất chứa những thù hận vì bất công, anh hiểu rõ bản thân mình: một Mục Dục Vũ có tinh thần đoàn kết trong lớp, tôn trọng thầy cô giáo, từ nhỏ đã tỏ ra là một tài năng xuất sắc và trí tuệ siêu phàm; một Mục Dục Vũ ngôi sao, đẹp trai rạng ngời, đầu óc thông minh mà thể thao cũng rất cừ, nhưng khi lột ra tầng tầng lớp lớp nguy trang, thì nội tâm đã chán ghét thế gian, nhìn ai cũng thấy khinh bỉ, lạnh nhạt và bực bội.

Mục Dục Vũ mười sáu tuổi, mỗi ngày đều diễn vai học sinh “ba tốt” trong trường, về nhà lại diễn vai đứa trẻ ngoan hiền hiếu chuyện. Anh diễn đến phát điên, anh cần trút hết mọi thứ ác độc trong lòng, thế là Nghê Xuân Yến đã đụng trúng họng súng của anh.

Đáng đời cô, trong đầu Mục Dục Vũ hôm nay và thiếu niên năm xưa cùng đồng thanh: Không ai ép cô ta, là cô ta tự chuốc lấy.

Ai bảo cô ta ngu ngốc, không biết bản thân chỉ là học sinh kém của một trường dạy nghề hạng ba, mà lại dám chạy tới đưa thư tình câu cú lủng củng cho một học sinh xuất sắc của trường trung học trọng điểm; ai bảo cô ta không biết thân biết phận, dám cả gan theo đuổi anh, mà lại còn ngốc nghếch đứng giữa đám đông mà hét lên với anh rằng “em thích anh”.

Đối với Mục Dục Vũ của thời đó mà nói, bị một cô nàng như thế theo đuổi tuyệt đối chẳng phải chuyện vinh quang gì, mà là một sự sỉ nhục.

Vì Nghê Xuân Yển đại diện cho một cuộc sống mà anh luôn sợ hãi tránh né: Cô xuất thân hèn kém, gia đình sinh sống dựa vào việc bán canh lòng bò, cô có một bà mẹ vì tham tiền mà chạy theo kẻ khác, lại còn có một đứa em trai thiếu năng trí tuệ.

Huống hồ bản thân cô cũng không có chí tiến thủ, học hành kém vô cùng, mới còn nhỏ mà ham hư vinh, trang điểm lòe loẹt, mặc váy ngắn lộ cả đùi trắng nõn, cười đùa vui vẻ với đám học sinh lưu manh trên đường, mắt lúng liếng đưa tình.

Cho dù cô xinh đẹp thật thì sao? Cho dù cơ thể dậy thì của cô đẹp yêu kiều thì sao? Có những cô gái mãi mãi không thể nào khiến bạn nở mày nở mặt, mà Mục Dục Vũ khi ấy tuyệt đối không cho phép cuộc đời mình dính líu đến một cô gái kém cõi như thế.

Để thoát khỏi sự đeo bám của cô, anh không từ mọi thủ đoạn tàn nhẫn, cho dù làm cô tổn thương sâu sắc cũng chẳng sao.

Anh từng thử rất nhiều cách: xé nát thư tình cô viết, ném lên đầu cô, sỉ nhục cô; nói cười vui vẻ với cô gái khác ngay trước mặt cô, không thèm ngó ngang đến cô; cố ý làm khó cô, bảo cô làm cơm bento cho anh, rồi lại cầm hộp cơm đó ném cho chó ăn. Những chuyện đại loại như thế anh đã làm rất nhiều, nhưng Nghê Xuân Yển cứ như một chiếc đồng hồ báo thức không thể tắt chuông, càng chiến càng bại, mà càng bại lại càng chiến. Mỗi khi anh tưởng cô gái đó đã dừng lại, thì ngày hôm sau đến trường vẫn thấy cô cười ngốc nghếch chạy lại, nói to như không có chuyện gì xảy ra: “Mục Dục Vũ, em thích anh.”

Mục Dục Vũ, em thích anh.

Bây giờ, Mục Dục Vũ gần ba mươi tuổi đang ngồi trên ghế da thật cao cấp trong xe Benz, nhìn xuyên qua cửa kính quan sát vở kịch bi thảm xảy ra trước cửa tiệm nhỏ của Nghê Xuân Yển. Qua gương mặt thiếu não của cô

bây giờ, anh vẫn có thể nhớ lại dáng vẻ của cô gái năm nào luôn lẻo đẻo theo sau lưng anh, ngốc nghếch cười với anh và nói to câu nói ấy.

Cô mãi mãi cười ngô nghê như thế, như thế câu nói đó là điều quan trọng duy nhất mà cô có thể nghĩ ra. Để diễn tả điều đó, cô không tiếc dùng hết sức lực, vượt qua bao khó khăn, dù bị sỉ nhục cũng tuyệt đối không rút lui. Khi cô hét lên “em thích anh”, gương mặt cô lại tỏ ra trịnh trọng bất ngờ, để đến nỗi nhiều năm về sau vẫn hiện lên rất sắc nét trong ký ức anh.

Nhưng chàng thiếu niên mười sáu tuổi chưa từng nghĩ rằng việc được người ta hét câu “em thích anh” với mình là tuyệt như thế nào, cũng chưa từng cảm thấy nó hiếm hoi quý giá. Lúc đó anh chỉ nghĩ về tương lai rục rờ của mình, không có thời gian dừng lại để suy ngẫm về ý nghĩa của câu “em thích anh”.

Nhưng khi sắp ba mươi tuổi, Mục Dục Vũ bỗng nhớ đến câu nói đó và cân đo sức nặng của nó. Câu nói bao hàm sự bông bột, không biết sợ hãi của tuổi trẻ, bao hàm những mơ ước không thể thực hiện và những hoang mang vô định, bao hàm cả sự quý giá khi một cô gái lần đầu tỏ tình với một chàng trai.

Chẳng bao giờ có lại được nữa. Chỉ ở độ tuổi đó, con người mới có thể kiên trì với tình yêu, mới có thể bất chấp tất cả, vượt qua mọi gian nan, cho dù tương lai phía trước là mờ mịt.

Dù sau này, anh may mắn nhận được không ít tình cảm và sự ái mộ của phụ nữ, nhưng một lời tỏ tình và tình cảm chân thành như vậy thì lại không bao giờ gặp được nữa.

Mục Dục Vũ hơi bần thần.

Trong vài phút anh suy nghĩ vẫn vơ thì cảnh tượng trước mắt đã thay đổi: Tên lưu manh cầm đầu chắc không tin Nghe Xuân Yến sẽ đốt bình ga nên hung hăng đá lật một cái bàn gần nhất, cười hề hề. “Muốn chết chung chứ gì? Nào, tao không tin mày dám, dọa tao hả, nói cho mày biết, mẹ nó, tao sợ chết đi được đây, mày đốt đi!”

Nghê Xuân Yển run lấy bầy, ôm bình ga, trừng mắt nhìn tên lưu manh kia.

“Giới thiệu cho mày đường làm ăn phát tài thì mày không cần, cứ phải làm căng với tao, tao nói cho mày biết nhé, đồ chết tiệt, hôm nay hoặc là mày trả tiền, hoặc là giao cái tiệm này ra, nếu không tao sẽ đập nát đường làm ăn của mày, sao? Chọn cái nào?”

Hắn thấy Nghê Xuân Yển không nói gì thì cười hềnh hệch. “Không có tiền cũng được, tao giới thiệu cho mày việc làm, mẹ kiếp, đừng có mà không nể mặt tao, cái loại gái già như mày, không nhân lúc gương mặt còn mơn mớn mà kiếm thêm tiền, đến khi tàn tạ thì có tặng không người ta cũng chẳng ai thèm đâu, sao, như vậy đã đủ tốt với mày chưa?”

Nghê Xuân Yển tái nhợt mặt, thở hỗn hển, đang định nói gì đó thì bỗng từ trong đám đông, một người lao ra đâm sầm vào bụng của Cô Lộc Hồ khiến hắn suýt ngã ngửa ra sau, tên lưu manh đứng cạnh nhìn thấy vội lao đến túm người đó lại, kẹp chặt hai tay rồi kéo đầu người đó lên, đó là một cậu thiếu niên mặt mày thanh tú nhưng rõ ràng bị thiếu năng đang giằng co dữ dội, hét lên: “Buông tôi ra, đồ xấu xa, các người đều là lũ xấu xa, bắt nạt chị tôi, các người là lũ xấu xa!”

“Ồi, thằng khốn này cắn người!” Một tên lưu manh trong bọn hét lên, tát thật mạnh vào mặt thiếu niên đó, chửi mắng: “Mẹ kiếp, cho mày cắn, cho mày cắn này!”

“Không được đánh nó!” Nghê Xuân Yển gào lên: “Buông nó ra cho tôi! Có nghe thấy không, buông nó ra!”

“Chị ơi, em đau, hu hu...” Cậu thiếu niên gào khóc. “Người xấu, cắn chết bọn chúng, cắn chết bọn chúng!”

“Mẹ kiếp, đánh nó cho tao!” Cô Lộc Hồ giận dữ gầm lên, bước tới đá cậu thiếu niên kia một cái.

Mấy tên lưu manh xung quanh thấy thế thì lập tức hưng phấn, hai tên giữ chặt tay chân cậu ta, hai tên lao tới đâm mấy cú.

Khung cảnh hỗn loạn, đám người vây quanh cũng đông dần, gần như chắn mất tầm nhìn của Mục Dục Vũ. Anh cau mày vẻ không vui, đang định dặn dò trợ lý Lâm mấy câu thì bỗng nghe thấy một tiếng “rầm” cực lớn, đám người hét lên tản mát hết. Mục Dục Vũ ngạc nhiên ngược lên, thì thấy Nghê Xuân Yển một tay giơ cao bật lửa, một tay ôm chặt bình ga, ánh mắt lộ vẻ hung ác, hét lên: “Khốn kiếp, đứa nào dám đánh em tao nữa, tao sẽ chết cùng với kẻ đó!”

Cô bước từng bước lại gần mấy tên lưu manh kia, bọn chúng sợ hãi thoái lui, cậu bé kia loạng choạng chạy đến nấp sau lưng cô, Nghê Xuân Yển ngẩng cao đầu, ánh mắt cứng cỏi, với sự hung dữ và liều mạng nhất, cô gào lên: “Cô Lộc Hồ, được thôi, bà đây thật sự là sống quá đủ rồi, đến đây, muốn chết thì cùng chết, sắp chết kéo mày làm gối tựa lưng thì tao cũng không lỡ! Nào, đứa nào dám bỏ chạy đứa đó là rác rưởi!”

“Con mụ già này, mày, mày là đồ điên, đồ thần kinh...” Cô Lộc Hồ sợ hãi, vừa chửi mắng vừa lùi lại.

Nghê Xuân Yển hét lên: “Mày đừng chạy, khốn kiếp, đừng chạy, muốn đập tiêm của bọn tao hả? Đập đi, tao cho mày đập! Không đập xong thì mày là cháu tao!”

“Tao... mẹ kiếp...” Cô Lộc Hồ chửi mắng.

Mục Dục Vũ hơi nhắm mắt, hạ giọng nói với trợ lý Lâm: “Đi, bảo Đại Quân giải quyết việc này.”

“Thưa tiên sinh...” Trợ lý Lâm thắc mắc.

“Chẳng phải anh ta thích xử lý những chuyện bất công hay sao? Để anh ta đi.” Mục Dục Vũ có vẻ mệt mỏi, khàn giọng: “Xử lý thế nào thì tùy anh ta, ngày mai báo cáo cho tôi sau.”

“Vâng, tiên sinh.”

“Đi thôi.” Mục Dục Vũ mở mắt, hơi khựng lại rồi nói: “Chuyện này, đừng để ai biết là có liên quan đến chúng ta, hiểu không?”

Trợ lý Lâm hơi mỉm cười, đáp: “Tất nhiên ạ.”

Chương 3

Tiếp đó là một đêm tối vô cùng bình thường, không có thêm chuyện gì xảy ra, mọi thứ đều rất phù hợp, giống như vòng quay của bánh xe đạp, cứ tuần tự mà tiến về phía trước.

Nhưng rõ ràng có một số thứ đã khác, một vài sự thay đổi cực kỳ nhỏ bé, như thể chỉ là một làn khí di chuyển hơi lệch hướng, như thể chỉ là tiếng lá cây xào xạc có chút khác thường ngày, và nếu không chú ý kỹ thì sẽ chẳng tài nào nhận ra.

Một chuyện gì đó như thế sắp xảy ra, nhưng Mục Dục Vũ lại không hề hay biết. Ngay cả khi bước vào trong câu chuyện đó rồi, anh cũng không cảm nhận được gì. Chỉ là trong những ngày tháng tiếp sau, khi lật lại những việc đã xảy ra vô số lần, thử tìm kiếm xem cuộc sống đã lệch khỏi quỹ đạo từ chỗ nào thì Mục Dục Vũ mới sực tỉnh, hóa ra tất cả đều bắt đầu từ đêm hôm ấy.

Một đêm có vẻ bình thường đến không thể bình thường hơn.

Trên đường về, Mục Dục Vũ vẫn lắng nghe những bản violin của Beethoven. Khi tiếng nhạc rộn vang rồi kết thúc, anh đã về đến nhà đúng thời gian dự tính. Tài xế dừng xe, mở cửa cho anh. Mục Dục Vũ nán lại mây giây rồi mới rời khỏi xe, khi ra anh không quên chỉnh lại tay áo.

Lúc này, mọi thứ vẫn nằm trong sự kiểm soát của anh, thế giới vẫn chưa xuất hiện mâu thuẫn và nứt vỡ.

Nơi ở của anh là một tòa nhà kiểu Âu có vườn rộng, được trang hoàng xa hoa lộng lẫy. Ngôi nhà do một công ty nổi tiếng của Đan Mạch thiết kế nội thất theo phong cách Bắc Âu, cách điệu và sang trọng, màu sắc chủ đạo là đen trắng xám, trên tường treo tranh trừu tượng của các họa sĩ châu Âu, dưới sàn trải thảm dày trắng muốt, cả không gian dùng kính thủy tinh và các vật thuộc kim màu bạc tạo ra cảm giác trong suốt, kỳ lạ và hiện đại. Ở góc phòng khách, một cây piano ba góc sáng bóng đang nằm lặng lẽ. Ánh đèn từ

chiếc cửa kính to cạnh cây đàn phủ lên góc phòng đó một khoảng sáng vàng cam lạ mắt.

Trời đã cuối hạ đầu thu, mỗi tối đều có gió mát. Gió luồn qua những cành cây rậm rạp trong vườn, mang theo hương vị thanh mát và ẩm ướt của lá cây. Trong đêm đó, Mục Dục Vũ đã làm một việc mà từ rất lâu rồi anh vẫn muốn làm. Anh cởi áo ngoài ra rồi bảo trợ lý Lâm gửi clip xử lý gã thanh niên kia đến phòng của Diệp Chi Lan.

Đến khi tắm rửa và mặc quần áo xong xuôi, Mục Dục Vũ không mấy bất ngờ khi nghe thấy tiếng la hét và khóc lóc thảm thiết của Diệp Chi Lan, như thể người bị đánh trong clip chính là cô ta vậy. Rồi sau nữa, trên lầu vang xuống tiếng “rầm rầm”, đó cũng là chuyện mà Mục Dục Vũ đã đoán trước. Anh biết rõ mình đã cưới một người phụ nữ thế nào, vẻ ngoài kiêu ngạo và tự phụ của Diệp Chi Lan không che giấu nổi sự bất lực trong lòng cô ta, hệ thần kinh mỏng manh yếu ớt của Diệp Chi Lan như một trận địa lôi phức tạp, chỉ cần một trái bom phát nổ thì cả một vùng sẽ nổ theo.

Không ném đồ đạc, không gào thét như thể bản thân là người bị thảm nhất thế giới, thì làm sao cô ta giải tỏa được nỗi lo lắng thật sự trong lòng?

Mục Dục Vũ mặc áo choàng tắm, không thay đổi sắc mặt, rót một ly whisky, lặng lẽ giơ ly lên với chiếc bóng của mình trong cửa kính, sau đó hớp một ngụm nhỏ.

Kết hôn với người phụ nữ này đã năm năm, chịu đựng những mơ mộng ngu ngốc và vô phương cứu chữa của cô ta đã năm năm, đến hôm nay mới đã kích được cô ta một đòn thật đau, Mục Dục Vũ nghĩ lại cũng thấy khâm phục sự nhẫn nại của mình.

Diệp Chi Lan giống như một cô bé diễn vai công chúa đến nghiện nặng, không bao giờ chịu tẩy trang, hạ màn. Bao năm nay, cô ta không chỉ chìm đắm vào vương quốc mộng ảo tự mình thêu dệt nên, mà còn ép những người xung quanh cũng phải tuân theo quy tắc vương quốc nực cười của cô ta.

Đối phó với cô công chúa được nuông chiều đó, chẳng có gì khiến người ta khoái trá hơn là tung chân đá một cước làm thành trì bằng pha lê của cô ta vỡ nát.

Chỉ là khi phá xong thì chẳng còn gì vui vẻ nữa, chơi đùa với một đối thủ có trí tuệ thấp hơn anh quá nhiều thì càng không có cảm giác thành tựu gì.

Mục Dục Vũ cảm thấy một nỗi mệt mỏi, trống rỗng ủa về.

Ngoài cửa tiếp tục văng đến tiếng giăng co, tiếng la khóc, và cả tiếng khuyên nhủ của đám người giúp việc. Giọng Diệp Chỉ Lan vô cùng nổi bật trong đó, cô ta hét toáng lên: “Mục Dục Vũ, anh là đồ khốn kiếp, tại sao anh phải hãm hại anh ấy? Há? Là tôi phản bội anh, là tôi có lỗi với anh, không liên quan đến anh ấy, tại sao lại làm hại anh ấy, há? Anh ra đây, trả lời tôi đi, tại sao?”

Tại sao à? Mục Dục Vũ lạnh nhạt nghĩ, có gì mà tại sao? Trên thực tế, ngay cả việc anh chọn đêm nay để làm chuyện này cũng chẳng qua là nổi hứng nhất thời. Vì đêm nay anh hiếm khi rảnh rỗi, không phải đi tiếp khách, mà người mẹ nuôi là người duy nhất anh bận tâm đến đang nằm bệnh viện thì bệnh tình cũng đã ổn định, không cần phải ở cạnh chăm nom. Đương nhiên, việc Diệp Chỉ Lan gần đây nuôi nhân tình đến mức lộ liễu cũng là nguyên nhân, tuy rằng Mục Dục Vũ cũng có ý thả lỏng, nhưng rốt cuộc chuyện đó vẫn làm mất thể diện đàn ông.

Nhưng những điều đó có lẽ cũng chẳng phải là lý do, lý do thật sự là: anh đã mệt mỏi rồi.

“Anh ra đây, Mục Dục Vũ, có giỏi thì anh xử tôi đây này, anh ra đây! Anh ra rồi chúng ta nói rõ, kết hôn lâu rồi, anh tự hỏi lòng mình xem anh có chút gì quan tâm đến tôi không? Anh có yêu tôi chút nào không? Bây giờ tôi nói anh biết, tôi không yêu anh, rồi sao, tôi nói anh biết, anh ấy giỏi hơn anh nhiều, tôi yêu anh ấy đấy, thế thì sao...”

Đúng là cái gì cũng dám gào lên.

Mục Dục Vũ hơi cau mày, đặt ly rượu xuống, quay người lại, đột ngột mở tung cửa phòng ngủ, rải những bước dài ra ngoài hành lang, đi đến đầu cầu thang. Anh ngược lên, đúng lúc trông thấy trợ lý Lâm đang vội vã chạy xuống, cười vẻ hối lỗi với anh, còn nữ giúp việc và nữ quản gia thì lôi kéo Diệp Chi Lan đang gào thét, không cho cô ta xuống dưới gây sự. Mục Dục Vũ nhìn Diệp Chi Lan, còn đâu vẻ thanh lịch sang trọng như thường ngày nữa? Cô ta lúc này đầu tóc rối tung, nước mắt đầm đìa, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Mục Dục Vũ thì tiếng hét the thé của cô ta lập tức im bật, như thể bị cây kéo “xoẹt” ngang một phát, cắt đứt thanh đới.

Mục Dục Vũ khoanh tay lại, lạnh lùng nhìn Diệp Chi Lan, thầm nghĩ đây chính là người phụ nữ mà anh cưới về, năm đó cô ta tuy ngu muội nhưng bù lại có tài nghệ tuyệt vời và nhan sắc hơn người. Còn bây giờ thì sao? Nhạc khí thì cô ta đã không còn học nữa, vẻ thiếu nữ thanh thuần là thứ duy nhất khiến người ta hài lòng ở cô ta cũng đã phai nhạt dần theo thời gian, để lộ ra một nội tâm nhạt nhẽo và tầm thường.

Mục Dục Vũ chỉ liếc nhìn Diệp Chi Lan một cái rồi quay đi, lạnh lùng dặn: “Thím Dư, thím cứ để cho phu nhân gây sự thế à?”

Thím Dư là quản gia trong nhà, bà ta hơi ngớ ra rồi nói ngay: “Xin lỗi, tiên sinh.”

“A Lâm, gọi điện cho bác sĩ Tống, báo rằng bệnh tình của phu nhân lại tái phát, phiền ông ta đến đây ngay.”

Trợ lý Lâm gật đầu, nghiêng người đi qua anh.

Mục Dục Vũ dặn xong bỗng thấy vô vị, đang định quay lưng bỏ đi thì Diệp Chi Lan đã bất chấp tất cả gào toáng lên: “Ghe tởm! Mục Dục Vũ, anh mới có bệnh, anh mới là kẻ thần kinh, tôi không cần khám bệnh, tôi không cần tiêm thuốc, anh là đồ khốn, rõ ràng tôi không có bệnh, các người ai dám động vào tôi, tôi sẽ bảo bố tôi rằng các người ức hiếp tôi, tôi cảnh cáo các người, đừng ai lại gần, nếu không tôi sẽ đuổi việc các người, các người đừng hòng sống yên ổn...”

Giọng cô ta quá thực quá sắc nhọn, khiến huyết thái dương của Mục Dục Vũ đau nhức từng cơn, anh kinh tởm nhắm mắt lại rồi mở ra, sải bước lại gần. Diệp Chi Lan hoảng sợ nhìn anh, lùi lại liên tục. Mục Dục Vũ cười lạnh, nắm chặt cổ tay cô ta kéo mạnh lại gần, gằn giọng: “Nghe đây, còn không câm miệng thì tôi sẽ bẻ từng ngón tay thẳng đó đấy, chẳng phải cô thích dáng vẻ hãnh ngời đàn à? Cô nói xem, chỉ còn mỗi lòng bàn tay trợ trụ thì làm sao đàn, hử?”

Trong tích tắc, mặt Diệp Chi Lan bỗng tái nhợt. Cô ta muốn hét lên nhưng bất đắc dĩ phải ngậm miệng, nước mắt giàn giụa.

“Rất tốt.” Mục Dục Vũ cười nhạt, hạ thấp giọng: “Nhớ lấy, cô là vợ của Mục Dục Vũ, chuyện gì cần làm và không nên làm, trước đây nếu cô còn chưa hiểu rõ thì bắt đầu từ đêm nay, hãy nhớ cho kỹ bằng cái đầu ngu ngốc của cô! Làm Mục phu nhân, quan trọng nhất là đừng để tôi mất mặt, vì hễ tôi mất mặt thì sẽ rất rất không vui, mà tôi không vui thì chưa biết tôi sẽ làm gì đâu.”

“Anh... anh, anh là đồ khốn...” Diệp Chi Lan run lấy bầy. “Mục Dục Vũ, tôi sẽ mách bố tôi, anh... anh là thằng khốn...”

“Cảm ơn.” Mục Dục Vũ hất mạnh tay, đẩy cô ta ngã lăn ra sàn, ngạo nghễ nhìn cô ta từ trên cao, lạnh lùng nói: “Ngoài ra, tôi nghe nói ông bố thân yêu của cô, nhạc phụ đại nhân của tôi gần đây hình như sức khỏe rất kém, sao, cô không biết à? Cũng chẳng trách, cô còn bận yêu đương mà. Được, cô cứ mách ông ta đi, tôi muốn nghe xem nhà họ Diệp các người giải thích với tôi thế nào khi sinh ra loại con gái như cô.”

Diệp Chi Lan mặt xám ngoét, toàn thân run bần, không nói nổi câu nào.

Mục Dục Vũ đứng thẳng lên, quay lưng đi, dận dò mà không quay đầu lại: “Đưa phu nhân về phòng, bảo cô ta nghỉ ngơi đi.”

Mục Dục Vũ về phòng, anh đẩy cửa ra ban công, ngồi xuống ghế xếp, ngược lên rồi lạng lẽ thở ra, dường như muốn tống hết những mệt mỏi ưu phiền đè nén trong lồng ngực ra ngoài. Đêm nay, ánh sao le lói trên trời, gió

thời lạnh hơn, dường như bước chân mùa thu đã đến thật gần. Trong màn đêm tĩnh lặng, Mục Dục Vũ lạnh nhạt nghĩ, không thể cứ sống chung với ả đàn bà điên loạn này được nữa, nhìn thấy mặt cô ta là anh sẽ buồn nôn, sẽ bất giác nhớ lại những tháng ngày nhần nhục để sống, những tháng ngày khi chưa đạt được mục đích, anh nhần nhịn bị cô ta sai khiến.

Nó giống như thứ bụi bẩn kẹt sâu trong lỗ chân lông mà không thể rửa sạch, mỗi lần nhớ lại đều có cảm giác toàn thân dơ bẩn.

Nhưng anh không thể không thừa nhận rằng chỉ khi ấy anh mới giống con người. Lúc đó trong lòng anh như dồn nén một ngọn lửa, nhần nhịn và kiên quyết trèo lên theo một mục tiêu đã định sẵn. Khi thu được thành công anh sẽ rất vui sướng, khi đấu trí đấu dũng anh sẽ càng hưng phấn, nói tóm lại, anh sống rất hứng khởi.

Bây giờ thì sao? Cơ thể như bị một chiếc máy xúc khoét đi từng chút một, đã tâm trong Mục Dục Vũ vốn bùng bùng tràn trề, trong vô thức đã biến mất tăm.

Lạ kỳ là, anh lại nhớ đến Nghê Xuân Yến, một cô gái rõ ràng là tầm thường hơn nhiều so với bất kỳ cô gái nào anh từng có quan hệ, nhưng lại dám hét lên với anh trước mặt đám đông rằng: Mục Dục Vũ, em thích anh.

Cô hét lên câu đó khiến người ta nghe rồi không thể quên được, bao năm sau vẫn văng vẳng bên tai.

Có lẽ là vì, sau cô, không còn ai dám hét vang với anh câu “em thích anh” nữa.

Không một ai.

Đêm đó, trước khi Mục Dục Vũ đi vào giấc ngủ, anh vẫn nhớ đến Nghê Xuân Yến. Trong đầu anh như tấu lên khúc đàn, không thể dừng lại. Thậm chí anh còn yếu đuối thắc mắc, có cả một chút mong chờ, anh muốn hỏi rằng: Nghê Xuân Yến, em có còn nhớ tôi?

Nếu thời gian quay trở lại, biết đâu anh sẽ có chọn lựa khác, có lẽ, chúng ta sẽ có một hiện tại khác cũng chưa biết chừng.

Không biết bao lâu sau, Mục Dục Vũ mơ màng thiếp đi, anh như chìm vào một giấc mơ rất sâu. Trong tiềm thức, anh có phần hoảng loạn, bởi nó giống như một giấc ngủ đi vào cõi chết, cảm giác này đã rất lâu rồi anh chưa từng trải qua.

Không ổn chút nào, Mục Dục Vũ ra lệnh cho mình tỉnh lại. Anh cố vùng vẫy thoát ra, nhưng càng chống cự thì càng bị chìm vào sâu hơn.

Đúng lúc đó, anh bỗng nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của một cô gái.

Giọng nói đó rất rõ ràng, mỗi một chữ đều như đang văng vẳng ngay bên tai:

“Ha ha ha, anh nói mơ mà anh không biết sao? Trời ơi tội nghiệp quá, năm mơ thấy em không quen biết anh à? Con heo ngốc, em nói anh biết nhé, cho dù chúng ta chia cách mười mấy năm, cũng chỉ có anh không nhận ra em, không có chuyện em không nhận ra anh, hiểu chưa, đừng có mà hỏi em tại sao, em nói anh biết nhé, vì bà đây cả đời này chỉ có một ước muốn, đó chính là chiếm lấy anh, bắt anh cưới em, bắt anh chỉ có mỗi em trong mắt, bắt anh trong vòng mười mét vuông chỉ có thể chứa một mình em, hồ ly tinh cú đi hết cho em, thế đó, hài lòng chưa? Hử?”

Mục Dục Vũ mở choàng mắt. Anh bàng hoàng nhận ra cạnh giường mình có một người phụ nữ, đôi mắt đen sáng lấp lánh và nụ cười dịu dàng, giơ ngón tay ra xia vào trán anh một cái.

Mục Dục Vũ không nghĩ ngợi gì, giơ tay lên hất ra, rồi lập tức lật người, bóp cổ cô rồi đè cô xuống, khóa chặt bên dưới.

Đúng lúc đó, anh bỗng không hành động được nữa, vì anh nhận ra gương mặt bên dưới vô cùng quen thuộc, đường nét rõ ràng, cảm nhận, rõ ràng là một cô gái trông rất yếu đuối, ngoan hiền nhưng lại có một đôi mắt to hung dữ, cay độc.

Đó là Nghê Xuân Yến.

Nghê Xuân Yến đã trưởng thành.

Chương 4

Anh không nằm trong phòng mình, anh cũng không ở trong bất kỳ căn nhà mà anh quen thuộc nào khác, dưới anh là một người phụ nữ, người phụ nữ mà anh rõ ràng đã chia xa rất lâu rồi, anh thề cho dù trước khi ngủ anh vẫn nắm bắt tên cô, nhưng anh không nghĩ sẽ tiếp xúc thêm bước nữa với kiểu phụ nữ này, vì anh là Mục Dục Vũ.

Thi thoảng nhớ lại chuyện cũ, sau đó giúp người ta một tay mà không lộ diện, đây đã là biểu hiện cao độ của sự yếu đuối, người đàn ông tên Mục Dục Vũ này dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không cho phép bản thân dây dưa lằng nhằng với một người phụ nữ như Nghê Xuân Yến.

Nhưng ai đó có thể nói cho anh biết đây là đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại ở đây?

Khi Mục Dục Vũ đang ngẩn ngơ thì người phụ nữ kia đã giơ tay nhéo mạnh eo anh một cái, vừa đau vừa nhột, Mục Dục Vũ bất giác buông tay. Cô đẩy anh ra khá mạnh, rồi ngồi bật dậy, sau đó vừa xoa cổ vừa cuống quýt nói: “Ông xã chết tiệt, cho dù em không đúng, nhân lúc anh chưa tỉnh ngủ đã đụng chạm anh, thì anh cũng không thể bóp cổ em thật chứ. Mẹ kiếp, đã đau chưa, còn dám thế nữa thì bà đây sẽ nhéo đứt eo anh!”

Mục Dục Vũ sống ba mươi năm trời, lần đầu phải trợn mắt há miệng vì ngạc nhiên, anh ho khẽ, xoa xoa phần eo bị Nghê Xuân Yến nhéo, đây là nhược điểm anh không cho ai biết, không ai ngờ rằng Mục Dục Vũ bình thường lạnh lùng vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn lại sợ bị nhéo vào eo, vì anh sợ nhột.

Nhưng sao Nghê Xuân Yến lại biết điều này? Hơn nữa ban nãy cô vừa gọi anh là gì? Ông xã?

Ông xã? Mục Dục Vũ bưng tỉnh, sửng sờ.

“Đừng đờ mặt ra như thế nữa, mới sáng sớm đã bắt em nói những lời sến súa thì em cũng nói rồi, anh còn muốn thế nào nữa đây?” Nghê Xuân Yến nhanh chóng tụt xuống giường, vừa mang dép vừa nói: “Ngoan đi, sơ mi đã

úi xong cho anh, cà vạt cũng tìm cho anh rồi, không được chê cà vạt này không đẹp nhé, mua bằng tiền cả đấy, cái cà vạt đó đáng giá cho bà đây bán mười mấy bát mì bò đó. Được rồi, em biết mắt thẩm mỹ của em không bằng anh, đều do em sai cả, được chưa? Nhưng dù sao anh cũng đeo thử một lần chứ? Đi đám cưới thì phải đàng hoàng một chút, nếu không sẽ mất mặt chết. Được rồi, được rồi, ông xã nhà em đẹp trai nhất, mặc gì cũng đẹp, có câu gì ấy nhỉ, cái gì mà một người đi đến đâu cũng bừng sáng ấy?”

“Sinh ra để tỏa sáng.” Mục Dục Vũ bỗng dừng tiếp lời, vô cùng tự nhiên như thể việc này đã từng làm vô số lần.

“Đúng, chính là sinh ra để tỏa sáng đó.” Cô cười phấn khởi, chồm đến hôn lên mặt anh một cái thật kêu trước khi anh kịp phản ứng. Mục Dục Vũ chưa kịp đẩy cô ra thì cô đã nhanh chóng quay đi, vừa lục tung tủ đồ vừa nói với vẻ không chút thành ý: “Ông xã em quả nhiên lợi hại nhất, trời ơi, không hiểu ở đâu ra mà nhiều đồ thế này, đúng rồi, đôi tất lụa của em đâu, anh có nhớ đôi tất lụa trong suốt em vừa mua nhét ở đâu không?”

Mục Dục Vũ nhìn chăm chăm người phụ nữ đang quay lưng về phía anh, nhìn cô lúng túng cúi người, vùi đầu lục tìm tủ quần áo. Bỗng dừng, cô quay đầu lại, giơ cánh tay trắng muốt lên, hét toáng: “Ông xã nhìn này, váy ngủ anh mua cho em lúc chúng ta kết hôn, hóa ra nằm ở đây, em còn tưởng đã làm mất rồi, trời ơi, làm em xót chết đi được.”

Trong tay cô đang cầm bộ váy ngủ hai dây màu đỏ tươi in hoa trông rất tầm thường, chất liệu mới nhìn cũng biết là loại hàng nhái rẻ tiền, không phải lụa thật, ngoài việc khiến người mặc hở hang hết cỡ ra thì đúng là không được điểm gì.

Nhưng cô lại tỏ ra rất vui mừng, thậm chí gò má còn thoáng ửng đỏ, cười hí hí. “Ghét quá, mới nhìn cái này đã khiến em biết anh xấu xa đến cỡ nào rồi.”

Câu nói mờ ám này thích hợp với các cặp vợ chồng hoặc tình nhân, nhưng sau khi quét lại trí nhớ của mình một cách kỹ lưỡng, Mục Dục Vũ chắc chắn rằng chuyện này nằm ngoài phạm vi hoạt động của anh. Mọi việc làm trong

năm nay anh đều nhớ rất rõ, anh không hề tặng một cái váy rẻ tiền mua bừa ngoài đường cho cô gái nào cả.

Anh không thể có chút dính líu nào với Nghệ Xuân Yến, anh càng không thể ở trong một gian phòng xa lạ, trên một chiếc giường xa lạ.

Mục Dục Vũ bỗng nghĩ ra, nhất định là anh đang nằm mơ.

Chỉ có mơ mới trái ngược với thực tế chẳng phải anh đã gặp lại Nghệ Xuân Yến cách đây không lâu sao, vậy nên anh mới nằm mơ thấy Nghệ Xuân Yến xuất hiện.

Nhưng giấc mơ này hình như quá chân thực, vì mỗi món đồ tiếp xúc với tay đều đem đến cảm giác như thật: sờ vào ga giường liền biết được đây là loại vải cotton bình thường nhưng mềm mại, chăn len đắp trên chân cũng rất mềm, Mục Dục Vũ còn nghe được tiếng lạo xạo của những hạt xốp nhồi trong gối, ngửi thấy mùi túi thơm chống ẩm tỏa ra từ tủ quần áo mở toang, nhìn thấy một hàng chai sữa thủy tinh đã uống hết trên bệ cửa sổ, bên trong trồng những loại cây thủy sinh xanh mướt, trên mỗi phiến lá đều ánh lên tia sáng của mặt trời từ ngoài chiếu vào.

Nhưng rõ hơn cả là cơ thể mảnh mai, thon thả của Nghệ Xuân Yến. Lúc này, cô đang mặc một bộ quần áo ngủ, mái tóc thẳng dài gần chạm đến eo, sợi tóc tung bay. Mục Dục Vũ bỗng giơ tay ra, nhẹ nhàng chạm vào, sợi tóc trượt qua kẽ tay anh, lấp lánh sáng, mềm mại mát lạnh.

Chưa từng có giấc mơ nào chân thực đến vậy, Mục Dục Vũ nhắm mắt lại, ra sức néo vào cánh tay mình, anh khẽ rên một tiếng rồi mở mắt.

Đau quá.

Cơn đau vô cùng thật.

Đây là mơ sao? Giấc mơ nào có thể giống thật thế này?

Mục Dục Vũ thấy tim thắt lại. Anh nhảy phắt xuống giường, hơi hoảng loạn. Đây là mơ hay không phải là mơ, chuyện này khiến anh bức bối không yên.

Nếu là mơ thì anh còn có thể tự lừa mình dối người, nhưng nếu không phải thì sao? Nếu tất cả đều là thật, anh rơi vào trong một thế giới mà anh không biết, anh trở thành một Mục Dục Vũ mà chính anh cũng không biết thì sao?

Anh phải làm thế nào?

Không, tuyệt đối không thể như vậy, anh là người sống sờ sờ, không phải là nhân vật chính trong thứ tiểu thuyết hoang đường. Anh là Mục Dục Vũ, anh có một công ty lớn phải phụ trách, anh đã vạch rõ ràng con đường mình phải đi trong hai mươi năm kế tiếp, thân phận của anh chính là Mục tiên sinh hô phong hoán vũ, gần như một tay che trời ở thành phố N, anh đã phải trả giá quá nhiều tâm sức, trí lực để tạo ra thân phận này, ngoài Mục tiên sinh ra, anh chưa từng chuẩn bị và cũng không định làm một ai khác.

Thế nên anh không thể sống ở cái nơi quý quái này, anh không thể ở chung với cô nàng chết tiệt kia được.

“Ông xã, này, anh đi đâu đó, ông xã, ông xã...”

Mục Dục Vũ như không nghe thấy, hoảng loạn mở tung cửa chạy ra ngoài, đây là một căn chung cư không lớn, vật dụng gia đình cũ kĩ, trang trí theo kiểu cũ, góc tường còn thờ ông Địa, chỗ bậc cửa ngăn ra bằng một chiếc tủ kính đứng, trên tấm kính khắc một cây trúc rất quê mùa, bên trên có bốn chữ lớn “trúc báo bình an”, cả gian nhà đâu đâu cũng toát ra hơi thở của những năm chín mươi trong thế kỷ trước.

Mục Dục Vũ chắc chắn ngôi nhà này tuyệt đối không tồn tại trong ký ức của anh.

Sau đó, người phụ nữ sau lưng vội vàng đuổi theo, túm lấy cánh tay anh, hỏi: “Ông xã, anh đi đâu thế, mới sáng sớm anh đã nổi cáu cái gì? Em đã làm sai gì à? A, hay ban nãy nhéo anh nên anh không vui? Được rồi, là lỗi của em, tặng quà xin lỗi anh được không? Ngoan, mau đi đánh răng rửa mặt đi, buổi sáng em đã nấu món cháo tảo biển anh thích ăn đó, cả bánh bao và xúp ở cái tiệm góc đường anh thích nữa. Được rồi, đừng có cứng đầu nữa,

nào, quay lại quay lại, anh nhìn anh đi kìa, chưa mang giày mà đã muốn đi đâu?”

Mục Dục Vũ đẩy cô ra, đang định mở cửa thì bất ngờ cửa đã được mở toang từ bên ngoài, một thiếu niên có gương mặt thanh tú và dáng vẻ ngây thơ không hợp tuổi dắt một cậu bé con rất xinh xắn bước vào, gương mặt cậu bé kia cũng mang vẻ nghiêm túc không hợp tuổi, cả hai đang thân mật đi từ ngoài vào.

Nhìn thấy họ, cậu thiếu niên lập tức vui đến mức cười tít cả mắt, nói to: “Chị, anh Vũ, nhìn này, em vừa đi mua bánh bao đây, Tiểu Siêu tự mua đó, tiền lẻ em cũng mang về này.”

“Oa, Tiểu Siêu của chúng ta lợi hại thế.” Nghê Xuân Yến khen ngợi vẻ khoa trương. “Tuyệt, trưa nay chị sẽ thưởng cho em một cái đùi gà to.”

“Mẹ ơi đừng nghe cậu khoác lác, đó là do con dẫn cậu đi đến quầy bánh bao, con giúp cậu đếm tiền lẻ, nếu không có con đi theo thì cậu đã bị người ta lừa gạt rồi...” Cậu bé nghiêng đầu, ngược lên nhìn cậu thiếu niên, nói không khách sáo.

“Phi Phi.” Nghê Xuân Yến khẽ nhắc nhở, vẻ không tán thành.

Cậu bé bĩu môi, nhìn Mục Dục Vũ, hất tay thiếu niên kia ra rồi dang hai tay về phía anh, gọi bằng giọng non nớt: “Bố bố!”

Mục Dục Vũ chưa kịp phản ứng thì cậu bé đã chạy lại, ôm chầm lấy chân anh.

Trong tích tắc, đầu óc Mục Dục Vũ bỗng trống rỗng.

Anh đã từng làm rất nhiều việc thất đức, anh chưa từng là người tốt, nhưng dù anh có thể nào thì cũng không thể làm được chuyện đá một đứa trẻ ra, đẩy ngã một người phụ nữ, rồi đâm một cậu ngốc để cậu ta cút ra không chặn đường, sau đó sập cửa bỏ đi.

Nhưng chết tiệt, thằng bé này gọi anh là bố.

Mục Dục Vũ sống đã ba mươi năm, từng có không ít danh xưng, ban đầu những người ghét anh mắng anh là quỷ đòi nợ, sao chổi, sau đó những kẻ đuođi đánh anh mắng anh là đồ khốn kiếp, thằng nhãi nhép, rồi sau nữa người ta gọi anh là Mục tiên sinh, Mục tổng, sau lưng thì mắng anh là Mục Diêm Vương, Mục trấn lột, quỷ hút máu, quỷ yếu mệnh sớm muộn gì cũng đoán thọ. Nhưng tất cả những danh xưng đó cộng lại cũng không khiến anh bàng hoàng bằng từ “bố”.

Không phải anh chưa từng nghĩ đến chuyện có con, nhưng Diệp Chỉ Lan không xứng làm mẹ của các con anh, những cô tình nhân anh từng nuôi cũng không xứng, những cô nàng chơi đùa qua đường lại càng không.

Anh luôn có cảm giác sẽ có một người phụ nữ đặc biệt sinh con cho anh, nhưng người đó cụ thể là ai thì anh chưa từng nghĩ đến, đứa bé trông ra sao anh cũng chưa từng quan tâm.

Vậy mà bỗng dưng lại có một cậu bé lao tới, ôm chầm lấy chân anh và gọi anh là bố.

Mục Dục Vũ thờ người, chậm rãi quan sát ba gương mặt đang vây quanh anh: Nghê Xuân Yến đang nở nụ cười đầy bao dung và yêu thương của một người mẹ, cậu ngốc thì tỏ ra dương dương tự đắc một cách ngây thơ, còn thằng bé con lại là vẻ ảm ỨC, nũng nịu. Tình cảm của mỗi người ở đây đều rất chân thành, đến mức anh không nỡ đả kích họ.

Mục Dục Vũ rất sành đời. Anh có thể dễ dàng phán đoán ra những người này không hề giữ khoảng cách và giấu giếm anh điều gì. Họ vô cùng chân thực, cảm xúc của họ rất thực, nơi họ sống rất thực, và chắc hẳn khi mở cánh cửa kia ra thì thế giới bên ngoài cũng chân thực như thế.

Nhưng đây không phải thế giới mà anh biết rõ.

Sai rồi, nhất định có chỗ nào đó sai rồi, nhưng rốt cuộc tại sao lại thế thì anh không hiểu.

Đầu Mục Dục Vũ bỗng đau nhức vô cùng. Anh cảm thấy tim mình như nghẹn lại, phải há miệng ra để thở. Anh nghe thấy ba người bên cạnh cuống quýt gọi to, cậu ngốc kia thậm chí còn khóc lớn, âm thanh chói tai như bóp méo mọi thứ, bóp méo cả không gian.

Mục Dục Vũ quát to, rồi bị một sức mạnh vô hình ném ra ngoài.

Rầm. Cánh cửa đóng chặt lại.

Chương 5

Mục Dục Vũ choàng mở mắt, đầu óc trống rỗng. Anh tự thuyết phục chính mình, rằng anh đang nằm mơ một giấc mơ kỳ quái.

Kỳ quái đến mấy thì nó cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.

Tỉnh dậy rồi, anh vẫn là Mục Dục Vũ, vẫn là Mục tiên sinh mà chỉ một câu nói là có thể nắm giữ được vận mệnh của rất nhiều người.

Anh đang nằm trên chiếc giường rộng của chính mình trong nhà họ Mục. Chiếc giường này rất đặc biệt, khung giường được chạm hình hoa lê màu vàng và nhiều loại hoa cỏ đẹp đẽ khác, tấm màn trong suốt thấu thủ công đôi chim hỷ thướt sống động như thật, mỗi một chi tiết đều rất tinh tế tỉ mỉ. Chỉ riêng giá của chiếc giường này đã có thể mua được một công ty nhỏ trong thành phố G, chưa kể đến những vật dụng giả cổ trong nhà, vài món đồ cổ bày trên kệ tủ và cây đèn tám chân hình bí ngô trên bàn sách. Trong căn nhà được xây theo lối hậu hiện đại, phòng ngủ của Mục Dục Vũ là một ngoại lệ, nó đem đến cho người ta một ảo giác như xuyên qua thời gian không gian vậy.

Những người từng nhìn thấy căn phòng này hoặc xuýt xoa tán thưởng sự hoài cổ của anh, hoặc ghen tị mĩa mai anh là nhà giàu mới nổi thích chơi trội, nhưng dù thế nào đi nữa thì họ đều có chung một nhận định rằng Mục Dục Vũ thích các vật dụng kiểu cổ.

Nhưng không ai biết, Mục Dục Vũ làm như vậy chỉ vì anh căm ghét kiểu giường Tây.

Khi anh còn nhỏ, mẹ vừa qua đời vì bệnh ung thư, bố đã lo lắng rằng mang theo anh đi lập gia đình mới sẽ phiền phức, nên gửi anh cho bà cô ở tỉnh lẻ làm con thừa tự.

Theo lệ ở đó, gia đình nhận con thừa tự phải tặng quà cho bố mẹ ruột để bày tỏ lòng cảm ơn, lúc đó bố anh đang chuẩn bị tái giá, thế nên phải tặng phong bao và quà cưới, ông ta đòi một chiếc giường Tây lớn rất thời thượng.

Vào cuối những năm tám mươi của thế kỷ trước, chiếc giường đó không hề rẻ. Sau một hồi mặc cả, bố anh nhượng bộ, nói rằng không cần đưa phong bì nữa, nhưng giường thì phải có.

Ông ta tính rất kĩ. Tủ lạnh là hồi môn của vợ cũ, vẫn còn dùng tốt, không cần đổi. Xô pha, tủ trang điểm, tủ quần áo nhà vợ mới cho, không cần bỏ tiền ra mua. Nếu ngay cả giường cũng có người mua cho thì ông ta chỉ cần chi tiền để quét vôi lại nhà cửa, mời khách ăn cơm, mua kẹo cưới, rượu cưới để biếu sau là được.

Đám cưới này rất tiết kiệm.

Mục Dục Vũ mãi mãi không bao giờ quên cái ngày bị bà cô đưa đi, lúc đó anh chưa đầy tám tuổi. Với trí tuệ của một đứa trẻ, anh hiển nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tuy đêm trước đó, bố đã nói với anh rằng sau này anh sẽ trở thành con của người ta, nhưng anh vẫn không hiểu nổi tại sao chỉ vì một câu nói mà từ đó về sau anh lại phải rời xa ngôi nhà của mình, phải sống chung với người lạ?

Rõ ràng cách đây chưa lâu, anh vẫn còn ở trong ngôi nhà đó, còn làm nũng với mẹ, còn gọi người đàn ông kia là bố, nhưng bây giờ anh lại sắp phải làm con nuôi của người khác, không còn quan hệ gì với ngôi nhà đó nữa, anh phải đến một nơi khác, ngay cả họ cũng phải đổi, biến thành một kẻ khác.

Anh không hề thích cái tên mới, anh rất sợ nơi xa lạ đó, sợ một cuộc sống chưa biết sẽ thế nào.

Nhưng với những người lớn sắp bước vào một cuộc sống mới thì cảm xúc của một đứa trẻ rõ ràng quá nhỏ bé, chẳng đáng để bận tâm. Bố anh rất thỏa mãn vì cuối cùng cũng thoát khỏi vận xui và chuẩn bị nghênh đón cô dâu mới, cuộc sống mới. Cô của anh tuy xót tiền mua giường nhưng vẫn vui vẻ, vì từ giờ bà đã có con, đứa bé này là ai không quan trọng, quan trọng là cuối cùng bà cũng có con, điều này sẽ giúp bà thoát khỏi cảnh bị người đời thương hại, chế giễu và trở thành một người đàn bà bình thường.

Họ đều có những mong đợi riêng, nên nỗi sợ hãi của Mục Dục Vũ quá nhỏ bé.

Lúc Mục Dục Vũ rời khỏi nhà, bố anh không hề níu kéo, nhưng người đàn ông đó nghĩ ngợi rồi lén nhét cho anh tờ năm mươi tệ, dặn anh giấu cho kỹ, đừng để dượng phát hiện. Mục Dục Vũ luống cuống nắm chặt số tiền đó, hy vọng nhìn thấy được trên gương mặt của bố tình thương và sự quyến luyến, nhưng ông ta đã quay đi. Toàn bộ niềm hứng khởi của ông ta đã dồn hết vào chiếc giường mới mang tới.

Sau đó, Mục Dục Vũ bị bà cô cầm tay dắt ra cửa. Trước khi đi, anh bỗng hiểu ra. Nhìn hai chữ hỷ to đùng, đỏ chói dán trên cửa, đứa trẻ ngô nghê khóc văng lên, túm chặt lấy tay nắm cửa không chịu buông, vừa gào vừa khóc.

Anh gọi tên người mẹ đã qua đời. Anh gọi: “Mẹ ơi, mẹ cứu con, con không muốn đi, con không muốn rời khỏi nhà.”

Tiếng gọi đó đã phạm vào điều cấm kị của bố và bà cô. Bố anh mặt xám xịt, quay lại lao tới định cho anh một bạt tai. Bà cô cũng đang sa sầm mặt, nhưng thấy ông ta định đánh anh thì rất bực bội. Cuối cùng cũng đã tìm được chỗ để trút cơn xót tiền, bà ta chặn bàn tay đó lại, cười nhạt. “Làm gì đấy? Con nhà chúng tôi không cần anh dạy dỗ. Anh đừng quên, đứa bé này không còn theo họ anh nữa!”

“Khỉ thật, nó họ gì thì cũng là con trai tôi...”

“Con trai anh? Hừ...” Bà cô cười lạnh lẽo. “Được, hay là tôi trả đứa bé này lại cho anh? Anh trả lại tiền mua giường cho tôi...”

Bố anh không nói gì nữa.

Khi ấy, Mục Dục Vũ bỗng hiểu, thì ra anh đã bị bố bán đi với giá bằng một chiếc giường, đó là nhận thức đầu tiên và cũng là duy nhất của Mục Dục Vũ về sự việc này. Trên thực tế, trong trí nhớ có hạn của anh, bố đối xử với anh không hẳn tốt cho lắm, nhưng lúc đó mẹ còn sống, họ vẫn là người một nhà,

ông ta cũng ra dáng một người cha. Khi mẹ qua đời, hai bố con anh cũng từng ôm nhau khóc, lúc đó anh còn nghĩ tuy mẹ không còn, nhưng cũng may trời vẫn chưa sập xuống.

Ai ngờ sự sụp đổ lại đến nhanh như vậy. Chỉ vì một chiếc giường mà anh phải gọi một người đàn bà khác là mẹ.

Mỗi khi nhớ lại chuyện này anh đều căm thù bố, căm ghét thành phố và thế giới nông cạn mà ông ta thuộc về. Cũng vì vậy mà anh căm ghét mọi chiếc giường Tây, đến khi có khả năng, anh không hề do dự vung tiền mua chiếc giường sang trọng này.

Ba mặt của chiếc giường có thành, mỗi mặt đều được chạm trổ tuyệt đẹp, mới nhìn đã biết giá rất đắt. Khi buông màn xuống, bên trong giường nghiêm nhiên trở thành một không gian nhỏ kín bưng, một không gian chỉ thuộc về riêng anh.

Anh nhớ nhà bà ngoại cũng từng có chiếc giường giống thế này, chiếc giường đó không chạm trổ hoa lá tinh tế, nhưng lại rất to và chắc chắn, phía đầu giường thậm chí còn có mấy ngăn kéo nhỏ. Khi anh còn rất nhỏ, bà ngoại từng đựng ô mai mơ vào một chiếc hộp thiếc nhỏ, rồi để hộp vào một ngăn kéo, chỉ cần anh ngoan ngoãn nghe lời thì thỉnh thoảng bà sẽ mở hộp, lấy một viên ô mai vừa chua vừa ngọt cho anh.

Lúc anh ăn, mẹ thường ngồi ở nơi cách đó không xa, cặm cụi khâu thùa để kiếm tiền mua đồ, cứ thế từng đóa hoa rực rỡ dần bung nó trên nền vải trắng. Mẹ anh từ khi sinh ra đã có đôi bàn tay khéo léo, đôi tay ấy trắng muốt mềm mại, thon dài xinh đẹp.

Bà cũng rất đẹp, có làn da mịn màng trắng nõn đặc trưng của phụ nữ thành phố, gương mặt trái xoan, đôi mày liễu, lúc cười có lúm đồng tiền rất sâu.

Nhưng vẻ đẹp đó nhanh chóng bị vùi dập. Mẹ anh mắc bệnh ung thư xương, chỉ chưa đầy hai năm bà đã phải bắt đắ dĩ cắt đi một bên chân. Nhưng tế bào ung thư vẫn lan nhanh, bà không chống cự nổi, nửa năm sau đã rời xa trần thế.

Mẹ vừa đi, bà ngoại vì quá đau lòng nên không đến một năm sau cũng bị đột quỵ mà qua đời. Hai người phụ nữ yêu anh nhất thế gian này còn chưa kịp nhìn thấy anh trưởng thành đã vội vàng lìa xa.

Từ đó về sau, không còn ai cho anh ăn ô mai, cũng chẳng còn ai ra sức may vá thêu thùa để mua quần áo mới cho anh nữa.

Mẹ rời xa con, con mất mẹ, điều đó có nghĩa là gì? Mục Dục Vũ nhắm nghiền mắt, tự hỏi lẽ nào là để khoét vào tim anh một hố sâu đau đớn, để sau này dù lấy gì bù đắp cũng không được?

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, thím Dư quản gia gọi lớn: “Tiên sinh, ngài dậy chưa ạ? Điện thoại của ngài, là bệnh viện gọi, tiên sinh, ngài có nghe thấy không?”

Mục Dục Vũ nghe thấy thế liền lập tức bò dậy. Anh xuống giường, mang dép lê vào, vội vàng cào bừa mái tóc rồi chạy vội ra mở cửa. Thím Dư cuống quýt đưa điện thoại cho anh, nói nhỏ: “Xin lỗi tiên sinh, là bệnh viện gọi, tình hình của lão phu nhân hình như...”

Mục Dục Vũ giật lấy điện thoại, trầm giọng: “A lô, Mục Dục Vũ đây.”

“Chào Mục tiên sinh, tôi là bác sĩ điều trị chính cho Mục lão phu nhân, có chuyện này cần báo với ngài. Sáng nay, lão phu nhân bỗng khó thở, có lúc nhịp tim ngừng đập, qua một đợt cấp cứu thì tình trạng vẫn chưa ổn định lắm, trước mắt vẫn phải quan sát trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

Mục Dục Vũ thấy tim thắt lại, vội hỏi: “Sao lại thế? Hôm qua đã nói với tôi là mọi thứ đều tốt đẹp mà?”

“Xin thứ lỗi cho tôi được nói thẳng, sức khỏe của lão phu nhân rất yếu, nếu vẫn không đồng ý phẫu thuật, tình trạng này sẽ xảy ra nhiều hơn.”

Mục Dục Vũ nắm chặt điện thoại, hỏi: “Tỷ lệ phẫu thuật thành công vẫn chỉ là năm mươi phần trăm?”

“Bất kỳ ca phẫu thuật nào cũng có nguy hiểm, thừa tiên sinh, nhưng nếu cứ trì hoãn thì chỉ số đó sẽ càng lúc càng thấp.”

Mục Dục Vũ trầm tư, lát sau khàn giọng nói: “Tôi biết, tôi sẽ gắng sức thuyết phục bà.”

Anh cúp máy, trả điện thoại lại cho thím Dư, thở dài bảo: “Chuẩn bị xe, lát nữa tôi sẽ đến bệnh viện.”

“Vâng thừa tiên sinh.” Thím Dư lo lắng nhìn anh, khẽ nói: “Hay là, ngài ăn chút gì đó trước, lão phu nhân sẽ không vui khi thấy ngài để bụng đói...”

Mục Dục Vũ gượng cười. “Thôi được, cho tôi một ly sữa và một miếng sandwich...”

Anh chưa dứt lời đã thấy mặt thím Dư biến sắc, bất giác quay đầu lại thì thấy Diệp Chi Lan mặc áo ngủ, đang lén lén lút lút thò đầu ra ngoài cầu thang. Hẳn nhiên cô ta đã nghe thấy cú điện thoại ban nãy, vì trên mặt còn lưu lại vẻ sung sướng đắc thắng chưa tan biến, trong tích tắc đối mặt với Mục Dục Vũ, cô ta lập tức sợ sệt lùi lại một bước.

Lúc này Mục Dục Vũ không có tâm trạng tính sổ với cô ta. Anh xoay người về phòng, nhanh chóng tắm rửa, mặc bộ quần áo mà mẹ nuôi thích anh mặc rồi đi thẳng ra cửa. Thím Dư đuổi theo đưa túi giấy đựng bữa sáng cho anh, vệ sĩ đứng cạnh mở cửa cho anh. Mục Dục Vũ đi qua khu vườn rộng có bồn phun nước trang trí, tài xế đã ngồi đợi anh sẵn trong xe.

Trên đường, Mục Dục Vũ gọi điện thoại cho trợ lý và mấy vị giám đốc, dặn dò qua loa công việc, sau đó mới mở túi giấy ăn bữa sáng. Sandwich làm rất ngon, bánh mì nướng vừa độ, trứng rán thơm lừng, rau xà lách ăn kèm cũng rất tươi ngon, thêm vị nước sốt cũng rất tuyệt. Nhưng không hiểu vì sao, Mục Dục Vũ chỉ nhìn qua mà không muốn ăn.

Anh nhìn tài xế phát hiện ra là một người khác vừa mới thay ca, liền hỏi: “Lão Trần, hôm nay đến anh à?”

“Vâng, tiên sinh, hôm nay là ca trực của tôi.”

Mục Dục Vũ đưa túi giấy ra. “Mới sáng sớm đã chạy tới đây chắc chưa ăn sáng phải không, cho anh này. Lát nữa ăn.”

Tài xế có phần kinh ngạc, vội hỏi: “Cảm ơn tiên sinh, nhưng tôi lấy thì ngài ăn gì?”

“Cầm đi, tôi đói thì sẽ tính sau.”

“Vâng, tiên sinh.” Tài xế nhận lấy, dè dặt hỏi: “Không hợp khẩu vị của ngài ạ?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Có thể ngài ăn đồ Tây nhiều quá rồi nên ngán, theo tôi thấy thì bữa sáng truyền thống vẫn ngon hơn, bánh bao màn thầu, sữa đậu bánh quẩy, cháo trứng dưa mắm, nếu không thì ăn một bát mì bò, vừa ngon lại no nê.”

“Mì bò?”

Sự hòa nhã của Mục Dục Vũ đã khích lệ tài xế, ông ta bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Món này rất tinh tế nhé, muốn nấu ngon không dễ đâu. Cạnh bệnh viện có một quán bán món này rất ngon, cô chủ xinh đẹp lại khéo tay, rất có tiếng, nếu ngài muốn... Ôi trời, tôi đang nói linh tinh gì thế này, chắc chắn ngài sẽ không thích mấy thứ này...”

Mục Dục Vũ cau mày hỏi: “Cạnh bệnh viện có món đó? Sao tôi không biết?”

“Ồ, bệnh viện thì đông bệnh nhân và người nhà đến chăm nom mà, nên rất nhiều hàng quán bán bữa sáng ở cạnh đó, tức là chỉ bán buổi sáng, đến trưa thì dẹp rồi. Bình thường ngài hay đến bệnh viện vào buổi chiều, chẳng trách mà không biết.”

Mục Dục Vũ gật gù, không nói gì.

“Mục tiên sinh, chúng ta đến rồi, ngài xem kìa, ở bên kia đấy.”

Mục Dục Vũ quay sang, quả nhiên trông thấy cạnh cổng bệnh viện có mấy quầy bán đồ ăn, mà người mua cũng rất đông.

“Chiếc xe nhỏ xanh lá cây kia kìa, chính là nơi bán mì bò mà tôi nói, còn kia là cô chủ đó, hì hì...”

Mục Dục Vũ nhìn sang, bất giác tim đập dồn dập, khàn giọng bảo: “Dừng xe.”

“Dạ?”

Mục Dục Vũ nhìn người phụ nữ đang bận rộn túi bụi trước quầy hàng, tay chân nhanh nhẹn, vẫn mái tóc dài buộc gọn sau gáy, vẫn ánh mắt cay độc hung dữ. Trong giấc mơ kỳ quái đêm qua cô hình như trông đầy đặn hơn, hồng hào hơn, không giống lúc này, cảm cô vốn dĩ đã nhọn, giờ gần như có thể chọc thủng một lớp giấy.

Rõ ràng là cô sống không tốt lắm, trên mặt đã sớm nhuộm vẻ mệt mỏi vì áp lực cuộc sống.

Không hiểu sao Mục Dục Vũ bỗng nhớ đến mẹ ruột của anh, nhớ đến dáng vẻ bà cặm cụi thêu thùa, ngón tay bà nhẹ nhàng nhảy múa giống một cánh bướm trắng bay lượn, bà là cô gái nổi tiếng khéo tay thời đó, nhưng dù là thế thì muốn thêu kín một tấm khăn trải bàn, bà vẫn phải mất đến một tuần lễ.

Nhờ đó, bà mới có đủ tiền mua quần áo mới cho anh, nếu may mắn thì có thể mua thêm được một món đồ chơi mới.

Mục Dục Vũ để ý thấy bên cạnh Nghê Xuân Yến còn có cậu em ngọc của cô. Cậu ngọc nghếch trắng trẻo đó đang giơ hai tay lên thật cao, bê món mì bò đựng trong cái bát bằng nhựa trắng cho khách. Với mỗi khách đến mua, cậu ta đều bê đồ ăn đến như thế, mặt luôn nở nụ cười ngây ngô, dáng vẻ không biết mệt mỏi.

Mục Dục Vũ nhìn một lúc, bỗng thấy hơi nhức mắt.

“Đi, mua mười phần mì bò chõ cô ấy, mời các y tá và người chăm bệnh cho lão phu nhân ăn.” Anh nghe thấy mình đang nói, giọng nói phát ra rất tự nhiên trong vô thức.

“Dạ? Ngài nói thật ạ?”

“Còn nữa, để cho tôi một phần.” Mục Dục Vũ quay lại, lạnh lùng kết thúc cuộc trò chuyện.

Chương 6

Mũi của anh bỗng ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt.

Cùng lúc đó, Mục Dục Vũ còn nghe thấy tiếng hai người đang thì thào với nhau.

Giọng một thiếu niên: “Mùi mì thơm quá, muốn ăn quá.”

“Không được, mẹ đã dặn đây là phần của bố, bố tỉnh dậy sẽ rất đói, cậu phải hiểu chuyện chứ.” Một giọng trẻ con nghiêm túc bảo.

“Thế à, thôi được.” Cậu thiếu niên bực dọc nói: “Nhưng anh Vũ tỉnh lại thì mì sẽ nguội, nguội thì sẽ không còn thơm nữa...”

Anh chàng nói càng ngày càng nhỏ, có vẻ buồn bã vô cùng. Hai người họ im lặng một lúc, rồi cậu bé nói với vẻ ngần ngại: “Hay là... cho cậu ăn một miếng thịt...”

“Hay quá, hay quá.” Cậu thiếu niên lập tức hào hứng.

“Nói rồi nhé, chỉ có thể ăn một miếng thôi, không được nhiều hơn đâu.”

“Ừ ừ, cậu hứa với Phi Phi chỉ ăn một miếng thôi!”

“Hừ, lát nữa chắc chắn cậu sẽ đòi ăn miếng thứ hai.” Cậu bé không yên tâm, nói thêm: “Lần này cháu sẽ không chịu đâu, khóc cũng vô ích, đã nói một miếng là một miếng.”

“Biết mà, biết mà.”

“Thật là, đến bao giờ cậu mới ngoan ngoãn đây?” Cậu bé học theo người lớn lau bàn, rồi tiếng thìa muỗng chạm nhau và tiếng nhai nuốt khe khẽ văng đến. Lát sau, cậu thiếu niên kia lại rụt rè, gọi như đang làm nũng: “Phi Phi...”

“Không được là không được, không cho.”

“Thế Phi Phi ăn.”

“Con không thèm, con là trẻ ngoan, phần dành cho bố thì chỉ bố được ăn thôi.”

Hai đứa vẫn đang lảng nhảng về chuyện có tiếp tục ăn vụng nữa không. Mục Dục Vũ lại có một linh cảm chẳng lành, anh choàng mở mắt, sau khi nhìn kĩ xung quanh, anh bắt lực thở dài, chậm rãi ngồi dậy.

Quả nhiên, anh lại quay về giấc mơ kỳ quái đó.

Lần này anh vẫn tỉnh dậy trên chiếc giường đó, nhưng trước mặt đã có thêm hai người: Một là cậu em ngốc của Nghê Xuân Yến, một là cậu bé khoảng năm, sáu tuổi mà anh từng gặp trong giấc mơ lần trước, gọi anh là bố.

Hừ, giấc mơ quái quỷ gì đây? Tại sao năm mơ một lần chưa đủ, còn phải mơ tiếp lần thứ hai?

Mục Dục Vũ trừng mắt nhìn hai kẻ một lớn một bé bên cạnh giường. Cậu bé lập tức hô lên một tiếng rồi trèo lên, ôm lấy cổ anh, la hét ồm ồm: “Bố tỉnh dậy rồi, bố bố... bố khỏe hơn chưa?”

Thằng bé trông không mập nhưng khi bị nó nhào lên người, anh mới biết nó nặng thế nào. Mục Dục Vũ sa sầm mặt, kéo thằng bé ra. Anh không quen bị người ta bám lấy thế này, cho dù là phụ nữ hay trẻ con.

Nhưng anh không kiểm soát được lực tay, nên đẩy thằng bé quá mạnh, khiến nó văng ra một góc giường. Cũng may, cậu ngốc kia đã nhanh chóng dang hai tay ra đón lấy thằng bé theo bản năng, nên nó mới không bị ngã xuống đất. Và như thế hai kẻ một lớn một bé sợ chết khiếp. Sau ba giây im lặng, thằng bé ngoác miệng ra gào khóc inh ỏi.

Thằng bé vừa khóc thì đứa lớn cũng nhếch miệng ra khóc theo, hai đứa tui thân ghê gớm, vừa khóc vừa trách móc Mục Dục Vũ. Một đứa gào lên: “Bố hư, Phi Phi ngoan như thế, bố còn đẩy Phi Phi.” Đứa kia cũng gào theo: “Anh rể hư, Phi Phi ngoan như thế, anh rể còn đẩy Phi Phi.”

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn. Mục Dục Vũ giờ mới biết tiếng khóc trẻ con có thể cao chót vót và chói tai như thế. Anh bỗng cảm thấy đầu đau như búa

bổ, sầm mặt quát khê: “Im ngay!”

Nếu Mục tiên sinh quát mắng cấp dưới như thế, thì chắc chắn đối phương sẽ run lấy bầy mà ngậm miệng, tiếc rằng khí thế của anh lại không có tác dụng với hai kẻ kia. Hai đứa chỉ kinh ngạc, nhìn anh nước mắt lưng tròng, khi thấy anh không hề có ý đồ dành thì chúng lại càng ầm ỨC, và càng khóc to hơn.

Trong suốt mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Mục Dục Vũ cảm thấy bực bội đến thế này. Anh chỉ muốn lấy thứ gì đó nhét vào miệng hai kẻ kia, nhưng lại không thể làm việc này nên đành đập giường một cái “bốp”, rồi quát lớn dọa dẫm: “Tôi nói im ngay, có nghe không!”

Lần này có hiệu quả rõ rệt, hai kẻ một lớn một bé trong tích tắc ngừng khóc ngay lập tức. Chúng mở to mắt nhìn anh, ánh mắt đầy ắp sự sùng sốt, hai cặp mắt đen láy, ươn ướt thoáng chốc nhuốm vẻ tổn thương và khó tin. Sau đó, thằng bé luồn xuống giường, khóc òa lên chạy ra khỏi phòng, còn thằng lớn thì trừng mắt, ném lại cho anh một câu: “Anh rể hự, anh rể làm sai còn hung dữ, anh rể là đồ hự đốn!”

Rồi nó cũng chạy ra khỏi phòng.

Mục Dục Vũ thực sự cảm thấy kỳ lạ.

Anh chẳng qua chỉ áp dụng cách thông thường để ngăn hai đứa tiếp tục la hét thôi, chẳng mắng cũng không đánh đập gì chúng, mọi hành vi đều rất “nhân đạo”, sao lại trở thành “đồ hự đốn, đã làm sai còn hung dữ”?

Đúng là hai đứa nhóc quái quỷ, thiếu dạy dỗ.

Mục Dục Vũ hậm hực thầm mắng. Nhưng chính điều này lại khiến anh giật mình, mới bước vào giấc mơ kỳ quái chưa đầy mười phút mà anh đã coi là thật rồi sao?

Không được, hoang đường quá, tất cả đều là giả, đây chỉ là giấc mơ, tỉnh dậy là ổn, tỉnh dậy thì sẽ...

Nhưng đến giờ anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại để quay về hiện thực. Ngược lại, thế giới ở đây vô cùng chân thực, Mục Dục Vũ thậm chí còn ngửi thấy mùi thơm của mì bò, bụng bắt đầu có cảm giác đói.

Không chỉ thế, anh còn phát hiện ra cơ thể của anh có mọi cảm giác khi mới ngủ dậy, cổ họng khô đắng, khoe mắt cay nhức, trên người nhớp nháp rất khó chịu.

Ngay sau đó, anh vô thức bước xuống giường, mang dép lê rồi vào nhà tắm riêng trong phòng ngủ, rành rẽ tìm bàn chải và kem đánh răng, xong xuôi còn lấy dao cạo râu, nặn kem ra và bắt đầu cạo, trong tích tắc ngược lên nhìn gương, Mục Dục Vũ chờ người.

Anh đang làm gì thế này?

Người đàn ông trong gương là ai?

Đường nét y hệt, nhưng lại không phải là gương mặt quen thuộc của Mục Dục Vũ, anh nhớ rõ mình quanh năm mất ngủ, dưới đôi mắt là quầng thâm rất rõ, anh ngược đãi bản thân và người khác đến mức hà khắc, vì thế gương mặt anh lạnh lùng và khắc nghiệt như đao kiếm, anh đã quen đứng trên cao nên ánh mắt rất sắc bén, giữa hàng lông mày và sống mũi có nếp nhăn rất sâu.

Nhưng gương mặt trong gương lại là một diện mạo mà anh chưa từng thấy; sắc mặt rất tốt, cơ mặt căng mịn do có một cuộc sống an nhiên bình thản, đường nét cũng dịu dàng hơn nhiều, đôi mắt trong veo ấm áp, vẻ lạnh lùng mà anh từng tự hào đã biến mất, thay vào đó là vẻ bình dị, nho nhã chưa từng thấy, nhưng cũng vì thế mà trông anh không còn vẻ khí thế mà rất đổi bình thường như bao người khác.

Sao lại thế này? Trong lúc sửng sốt, Mục Dục Vũ bất giác đưa tay lên nhéo vào má mình.

Một cơn đau lan tỏa, rất chân thực.

Nỗi hoảng sợ ập tới, đây không phải là anh, nhưng đây cũng là anh.

Mục Dục Vũ nhìn gương mặt mình. Anh bắt đầu nghi hoặc, lẽ nào vào một lúc nào đó mà anh không biết, anh đã sống một cuộc đời khác, bình dị và không mấy giá trị?

Không thể nào!

Mục Dục Vũ đột ngột quay ngoắt lại, lao ra khỏi nhà tắm.

Tim anh đập thành thạch, miệng thở hổn hển. Nhưng đập vào mắt anh vẫn là căn phòng đó, chiếc giường kê dựa vào tường, bên trên phủ ga đỏ in hoa, trên tường treo bức hình cưới tầm thường, người đàn ông trong hình anh nhận ra, anh chưa từng nghĩ gương mặt mình có thể nặn ra một nụ cười ngô nghê đến như vậy, cả tấm hình cưới từ phong cách đến trang phục đều toát ra vẻ rẻ tiền, y hệt như căn phòng này vậy.

Đó là sự rẻ tiền tầm thường mà anh đã nỗ lực bao năm để tránh xa.

Anh vốn ghét những thứ tẻ nhạt vô vị như chụp ảnh cưới, mấy tấm hình chụp chung ít ỏi của anh và Diệp Chi Lan đều là do người khác chụp trước mặt công chúng.

Đây tuyệt đối không phải là cuộc đời của Mục Dục Vũ, tuyệt đối không!

Mục Dục Vũ ôm đầu, ra lệnh cho bản thân tỉnh lại, mau tỉnh lại, nhưng dù anh cố cưỡng quýt đến toát cả mồ hôi thì cảm giác đau đầu choáng váng cũng không xuất hiện.

Đúng lúc đó, bên ngoài văng đến tiếng mở cửa và tiếng khóc, có cả giọng dỗ dành của phụ nữ, một lát sau mọi thứ mới tạm yên ắng. Cửa phòng bị mở tung, Nghê Xuân Yến chống nạnh đứng ở cửa, bất mãn trách móc: “Ông xã, anh làm gì thế? Sao tự dưng lại đẩy Phi Phi ra vậy? Trẻ con té ngã đập đầu thì sao? Anh không thương nó à?”

Mục Dục Vũ ngược lên nhìn cô, đó là một Nghê Xuân Yến khác, cho dù kiểu cách ăn mặc chẳng ra làm sao nhưng cô vẫn xinh đẹp vô cùng, cử chỉ hành động toát lên vẻ tự tin của một người phụ nữ có cuộc sống bình yên,

hạnh phúc. Cô không phải là cô gái bị cuộc sống dập vùi mà anh đã gặp ở hiện thực.

Mục Dục Vũ há miệng nhưng không nói câu nào, anh bỗng cảm thấy bất lực, cả giấc mơ hoang đường này như một tấm lưới rộng lớn ập xuống người anh, anh không biết tránh né thế nào, không biết cắt đứt và phản kháng ra sao.

Anh cũng không rõ, tại sao anh lại chui vào cái nơi như mơ mà không phải mơ này, bị biến thành một Mục Dục Vũ khác?

“Ông xã, em đang nói với anh mà anh không nghe à? Ủa? Anh sao vậy? Sao mặt khó coi thế? Không sao chứ?” Nghê Xuân Yển bước vội tới, đặt tay lên trán anh đo nhiệt độ, lo lắng hỏi: “Không sốt mà, anh cảm thấy thế nào? Đau đầu à? Trời, anh còn đứng đó làm gì, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Đầu óc Mục Dục Vũ trống rỗng, anh để mặc Nghê Xuân Yển diu vào giường. Giấc mơ này chân thực đến mức khiến anh hoảng loạn, thậm chí anh còn cảm nhận được sự thô ráp trong lòng bàn tay mềm mại của cô và cả mùi dầu mỡ bám trên người cô. Mục Dục Vũ nằm xuống giường, anh nghĩ có lẽ tiếp tục ngủ thì sẽ có thể rời xa cái nơi quỷ quái này. Nên giấc ngủ là quan trọng nhất.

Nghê Xuân Yển đắp chăn cho anh, lo âu dặn: “Em đã nói anh là người hay phát hỏa mà, cơ thể khó chịu đúng không? Sao không nói ra? Trẻ con không hiểu chuyện mà anh cũng thế hay sao? Anh nghỉ ngơi đi, nếu còn đau thì chúng ta đi bệnh viện nhé? Em... em sẽ tìm thẻ bảo hiểm y tế cho anh, lát nữa chúng ta ăn cơm xong sẽ đi bệnh viện.”

Cô vội đứng dậy, lúc này Mục Dục Vũ liền bật nói: “Đợi đã.”

“Hả?” Nghê Xuân Yển quay đầu lại nhìn anh. “Sao thế? Anh lo cho quán à, không sao, A Tổ và A Phân đang trông quán, buổi chiều khách không nhiều đâu, bên cơ quan anh em đã nhờ lão Vương xin nghỉ phép giúp rồi, cùng lắm thì chúng ta không cần tiền thưởng chuyên cần nữa, sức khỏe quan trọng hơn, mệt rồi ốm ra đó thì chỉ làm em lo lắng thôi.”

“Không phải, không đúng, ý tôi là...”

“Ý anh mà em còn không biết sao, vợ chồng già cả rồi, anh lo quản lý không đi làm thì công ty sẽ có người bàn tán chứ gì? Quản lý không phải người à, quản lý thì không được phép ốm vặt à? Anh đó, tinh thần trách nhiệm quá cao, người cuồng công việc quá nhiều nhưng chưa thấy ai như anh.” Cô trách móc, liếc anh rồi phì cười. “Nhưng ai bảo em lại thích cái tính cứng đầu của anh làm gì?”

Nghê Xuân Yển ngồi cạnh Mục Dục Vũ, hai tay đặt lên đầu anh. Mục Dục Vũ muốn tránh nhưng Nghê Xuân Yển nhanh chóng ấn vào huyệt thái dương của anh, sau đó ngón tay cô nhẹ nhàng xoa bóp, vừa mát xa vừa dịu dàng nói: “Ông xã à, nếu anh đi làm thấy không vui thì cùng lắm nghỉ việc, chuyển sang công ty khác, nếu không thì ở nhà cũng chẳng sao, em nuôi nổi anh mà.”

Nói năng kiểu gì thế, lẽ nào tôi giống kẻ ăn bám? Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn cô, Nghê Xuân Yển liền cười giả lả, sau đó dịu dàng dỗ dành anh: “Được rồi được rồi, em lỡ lời, anh là đại trượng phu, em là đàn bà con gái, thế nào nhỉ, anh là trụ cột trong nhà, trời ơi, em nghe câu này sao mà chua thế, chắc chắn là của gã nào ế vợ nghĩ ra rồi...”

Những lời này rất mới mẻ, cả đời Mục Dục Vũ chưa từng nghĩ vợ chồng có thể trò chuyện với nhau theo kiểu này, bởi dù là lúc hòa thuận nhất anh và Diệp Chỉ Lan cũng chỉ ngồi chung bàn ăn cơm mà không châm biếm nhau câu nào. Huống hồ Mục tiên sinh đâu cho phép cô gái nào mát xa đầu cho anh. Không ai dám, mà anh cũng chẳng cần. Nhưng lực tay của Nghê Xuân Yển rất dễ chịu, ấn vào có cảm giác rất thoải mái, trong vô thức anh cũng thả lỏng cơ thể, lát sau đã lơ mơ buồn ngủ.

“Đói không? Em để dành mì cho anh rồi đây, mì bò nổi tiếng đó, hai tên nhóc kia không ăn vụng chứ?”

Anh nhắm mắt, không trả lời.

“Anh có văn hóa hơn em, dạy con gì đó em đều nghe anh, nhưng ông xã à, Phi Phi còn nhỏ, chúng ta đôi lúc cũng đừng yêu cầu quá cao được không? Gây áp lực cho con cũng không tốt, dù sao yêu cầu của em cũng không cao, em chỉ cần con trai bình an trưởng thành, sau này nó cưới vợ không quên mẹ nó là được, anh nói xem đúng không?”

“Lúc này Phi Phi còn hỏi em, có phải bố không còn yêu con nữa? Chẳng biết thằng bé này đang nói linh tinh gì, tám phần là xem phim nhiều quá rồi, cái gì mà yêu với không yêu loạn cả lên. Này, em nói anh nghe, lần trước em đến trường mẫu giáo của con, cô giáo nói với em là lớp nó có hai đứa trẻ thích chơi chung với nhau, nói chúng là một đôi, ha ha ha, anh nói xem mấy đứa tí tuổi đầu mà một đôi cái gì chứ, ha ha ha, buồn cười quá. Em hỏi con trai rằng nó đã nhắm vợ chưa, thằng bé xì mặt ra bảo em là mấy đứa con gái quá xấu, không đẹp bằng mẹ, làm em vui quá chừng...”

Giọng nữ dịu dàng vang lên như thôi miên, Mục Dục Vũ mơ màng nghĩ, giấc mơ hoang đường này cũng có một điểm tốt, đó chính là anh không bao giờ bị mất ngủ. Bệnh mất ngủ của Mục Dục Vũ có lúc trầm trọng đến mức anh nằm trên giường mở mắt đến tận lúc trời sáng, nhưng trong tiếng rì rầm thôi miên của cô nàng này, chuyện ngủ thiếp đi trở nên vô cùng đơn giản, đây là việc đã rất lâu rồi anh chưa từng làm được.

Không biết Mục Dục Vũ đã ngủ bao lâu, cho đến khi bên tai anh văng vẳng tiếng ai đó gọi: “Mục tiên sinh, Mục tiên sinh, tỉnh dậy đi, Mục tiên sinh.”

Mục Dục Vũ choàng tỉnh, mở mắt ra, trước mặt anh là một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng. Anh nhìn đối phương một lúc mới nhận ra ông ta là bác sĩ điều trị chính cho mẹ nuôi của anh.

“Xin lỗi đã quấy rầy, nhưng Mục tiên sinh này, giáo sư Hoàng đã xong ca mổ rồi, lát nữa thay đồ xong sẽ đến bàn chuyện của lão phu nhân với ngài.”

Mục Dục Vũ gật gù, anh nhớ ra hôm nay anh đến bệnh viện để thăm mẹ nuôi, đồng thời bàn bạc phương án điều trị cho bà, nhưng đúng lúc đó chuyên gia phụ trách đang có ca mổ, vì ca mổ cũng sắp xong nên anh quyết

định chờ vị chuyên gia đó, ngồi trong phòng chờ VIP của bệnh viện để chờ mắt nghỉ ngơi một lúc.

Vậy mà chỉ trong chốc lát anh đã quay lại giấc mơ kỳ quặc ấy, trong đó anh trở thành một Mục Dục Vũ khác, có một thân phận khác, sống một cuộc đời anh chưa từng tưởng tượng đến.

Chương 7

Ở trong phòng chăm sóc đặc biệt bảy ngày, bà Mục Giác, mẹ nuôi của Mục Dục Vũ cuối cùng được chuyển ra phòng bệnh thường.

Một tuần sau, bà tỉnh lại nhiều hơn, ăn uống cũng bắt đầu vào quy luật. Mỗi khi Mục Dục Vũ đến thăm, bà đã có thể ngồi dậy, nở nụ cười dịu dàng hiền từ như xưa, nắm tay anh cũng có sức lực hơn.

Mấy ngày sau nữa, bà bắt đầu chán nơi này, đòi Mục Dục Vũ cho về nhà, không muốn ở trong bệnh viện nữa.

“Cây cỏ ngoài ban công không có dì chăm sóc thì không được đâu, còn cả Tây Tây nữa, chắc nó nhớ dì lắm, con mèo đó từ nhỏ đã quen dì, chưa từng xa dì lâu thế, tâm lý động vật nhỏ rất nhạy cảm, nó sẽ tưởng dì bỏ rơi nó, sẽ đau lòng lắm.”

Mục Dục Vũ gạt phắt đi. “Cây cỏ có người chuyên chăm sóc, mèo cũng có người lo rồi, dì đừng lo những chuyện vớ vẩn này, cứ ở lại đây đi.”

“Nhưng dì còn có bạn bè hàng xóm, không về thì sau này họ có trò vui gì cũng không gọi dì đâu.”

Mục Dục Vũ mỉm cười, nói với bà: “Dì yên tâm, họ đều biết dì đang ở bệnh viện, không ai vì dì bị bệnh mà trách cứ đâu, đợi mấy hôm nữa dì khỏe hơn, con sẽ bảo họ đến thăm dì.”

Mục Giác bất mãn nhìn anh, cuối cùng đành chịu thua, bà lắc đầu thở dài về thỏa hiệp. “Được rồi, thật không biết con trưởng thành kiểu gì, mới ba mươi tuổi đầu đã cố chấp như một ông già, coi chừng vợ con không chịu nổi.”

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt, sắc mặt không đổi, cười cười mà không nói gì.

“Sao không thấy Diệp Chi Lan?”

“Ra nước ngoài rồi ạ.” Mục Dục Vũ đáp. “Cô ấy có gọi điện nhờ con hỏi thăm dì.”

Mục Giác mỉm cười gật đầu, ánh mắt ấm áp nhìn anh giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm, toát lên một vẻ bao dung và yêu thương.

Mục Dục Vũ bỗng thấy chua xót, anh biết mẹ nuôi là một người phụ nữ thông minh, nhạy cảm, những chuyện trong hôn nhân của anh e rằng chưa bao giờ giấu được bà, nhưng dù là thế thì bà cũng không muốn vạch trần lời nói dối của anh.

Cũng giống như lúc đầu anh đến ở với bà.

Lúc đó, đứa trẻ kham khổ không còn tin vào bất kỳ thứ gì ngoài tiền ra. Cho dù ai đó đối xử tốt với nó, cho nó ăn mặc, cho nó vào học trong một ngôi trường tốt, thì nó vẫn không muốn tin, nó rất sợ, sợ tình dục thì những thứ đó sẽ tan biến theo mây khói.

Quả thực, qua những gì mà nó đã trải qua trước kia, nó còn có thể tin vào thứ gì? Đến cả cha ruột cũng đẩy nó cho người khác; còn bà cô cùng huyết thống kia nữa, rõ ràng đã nói sẽ nuôi nó, nhưng khi có con ruột rồi thì lại coi nó như cái gai trong mắt, thường xuyên đánh mắng bỏ đói nó, chỉ muốn ném nó ra ngoài đường cho tự sinh tự diệt, còn hơn là nuôi nó tốn cơm tốn gạo.

Trong hoàn cảnh đó, thằng bé bất đắc dĩ phải học cách giả tạo và nói dối, bất đắc dĩ phải học cách tự mưu sinh kiếm sống.

Chẳng có gì thực tế hơn là cầm tiền trong tay.

Sau khi theo mẹ nuôi, Mục Dục Vũ không thể đoán được người phụ nữ này nhận nuôi anh vì mục đích gì. Một mặt, anh nịnh nọt bà, mặt khác càng lao vào kiếm tiền hơn: Trong trường, anh lén bán bài kiểm tra, đáp án, làm bài tập và viết văn hộ người khác, từng việc đều có bảng giá rõ ràng, thậm chí anh còn mạo danh đi thi hộ nếu giá cả hợp lý.

Anh làm việc rất thận trọng, lại giỏi che giấu, uy hiếp kẻ khác, những giao dịch bí mật tiến hành rất lâu cũng không ai phát hiện ra, nhưng rồi một ngày anh vẫn gặp xui xẻo. Anh nhận tiền làm báo cáo thực nghiệm cho một thằng

nhóc con quan chức. Vì bài báo cáo quá xuất sắc nên thầy giáo nghi ngờ, thằng nhóc kia lại là một kẻ nhát gan, không bao lâu đã khai anh ra.

Ngôi trường anh theo học là trường trung học trọng điểm hàng đầu của tỉnh, nổi tiếng với tỷ lệ tốt nghiệp đạt một trăm phần trăm. Hành vi kinh doanh gian lận này đã vi phạm nghiêm trọng nội quy của nhà trường. Khi chuyện này bùng nổ, Mục Dục Vũ đã tin rằng, anh sẽ bị đuổi học, và mẹ nuôi sẽ đá anh ra khỏi nhà.

Khi đó anh bình tĩnh phân tích, Mục Giác nuôi anh chẳng qua chỉ để chứng minh rằng một người phụ nữ độc thân như bà cũng có thể nuôi dạy con tốt. Bà dạy nhạc ở trường cao đẳng, bình thường xuống lâu mua tương cà mắm muối cũng phải ăn mặc chỉnh tề, bây giờ anh làm bà mất mặt như vậy, chuyện nhận nuôi đã mất đi ý nghĩa, Mục Giác chắc chắn sẽ bỏ rơi anh như bao người khác.

Con người ai mà chẳng ích kỷ, bỏ rơi một đứa trẻ có là gì? Không ai có nghĩa vụ phải gánh vác cuộc đời của một thiếu niên mười sáu tuổi cả.

Anh nhanh chóng tính toán số tiền tích lũy mấy năm nay và cả cách kiếm tiền sau này. Anh cũng hơi yên tâm, vì cho dù phải lang thang ngoài đường một lần nữa thì anh cũng sẽ không bị chết đói.

Nhưng lúc đó suy cho cùng anh cũng chỉ là một thiếu niên, bề ngoài tỏ ra ung dung bình thản nhưng trong lòng cũng sợ hãi, thậm chí còn hối hận nghĩ rằng nếu biết sớm thì khi chọn khách hàng đã không chỉ nghĩ đến tiền, mà phải tìm hiểu kỹ tính cách của kẻ đó.

Nhưng cách xử lý của Mục Giác khiến anh rất bất ngờ.

Trước mặt anh, người phụ nữ vốn thanh cao ấy đã cúi đầu xin lỗi lãnh đạo nhà trường và chủ nhiệm lớp. Sau đó, không biết bà đã nhờ ai thuyết phục để nhà trường nể tình Mục Dục Vũ luôn là học sinh xuất sắc, giảm nhẹ hình phạt của anh, cho anh tiếp tục theo học.

Về đến nhà, Mục Giác không trách mắng anh, cũng không tiện tay ném đồ đạc vào người anh. Bà chỉ ôn hòa xin lỗi, nói rằng bà chưa từng nuôi con, nên không biết trẻ con hóa ra cũng thiếu tiền đến thế. Sau đó, bà đưa cho Mục Dục Vũ một tấm thẻ, bên trong có một ngàn tệ. Bà nói với anh, đây là tiền tiêu vặt trong một năm học của anh, bây giờ đưa hết cho anh để chi tiêu, có thể dùng hết một lần, cũng có thể tính toán sử dụng lâu dài, thậm chí có thể đầu tư, bà sẽ không hỏi tới. Nhưng trong một năm đó, bà sẽ không chuyển thêm một xu nào vào thẻ này.

“Cho... cho không con à?” Mục Dục Vũ thắc mắc, một ngàn tệ với anh là một món tiền lớn.

“Không phải cho không hoàn toàn.” Mục Giác bình thản. “Dì cần con nhận lời với dì hai việc, thứ nhất, hôm nay dì xấu hổ vì con, con phải hứa là trong buổi họp phụ huynh của học kỳ sau sẽ lấy lại thể diện cho dì; thứ hai, sau này con đừng làm chuyện mua bán lừa gạt này nữa, con là một đứa trẻ xuất sắc, phải thể hiện toàn bộ sự xuất sắc đó cho chính bản thân mình, chứ không phải để kẻ khác lợi dụng. Con chấp nhận không?”

“Vâng, nhưng... nhưng dì không trách con ư?” Mục Dục Vũ kinh ngạc, không yên tâm hỏi lại: “Dì... dì không đuổi con đi sao?”

“Tại sao dì phải đuổi con đi?” Mục Giác mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai anh. “Tiểu Vũ, dì tìm kiếm rất lâu mới tìm được con, cũng phải tốn rất nhiều công sức để khuyên nhà cô của con từ bỏ quyền nuôi con, con từng ở với họ, phải biết là nhà đó...” Bà im lặng không nói tiếp nhưng Mục Dục Vũ cũng hiểu, cô của anh nhất định sẽ bán anh với cái giá cắt cổ.

“Dì bỏ ra rất nhiều tiền à? Bao nhiêu?” Mục Dục Vũ ngẩng lên, đôi mắt sáng rõ nhìn bà.

“Rất nhiều.” Mục Giác cười. “Con rất đắt giá.”

“Hãy ghi sổ, đợi con lớn lên sẽ trả lại dì gấp mười.” Anh siết chặt tay, trịnh trọng nói.

“Được, dì sẽ ghi sổ.” Mục Giác nhin cười, hỏi: “Có tiền lãi không?” Chàng thiếu niên hơi xót tiền, nhưng vẫn nghiêng răng nói: “Có!”

Mục Dục Vũ cúi nhìn mẹ nuôi của mình, vóc người bà nhỏ nhắn, vì bệnh tật nên càng khô héo. Nhưng gương mặt bà luôn ánh lên nụ cười ấm áp, nhìn nụ cười đó sẽ tưởng tượng đến ánh nắng mùa thu, dù xuyên qua tầng mây, xuyên qua tán cây rậm rạp, thì khi chiếu xuống vai vẫn cảm thấy ấm áp. Bà tuy không quá đẹp, cho dù thời trẻ trung nhất cũng chỉ xem là thanh tú, nhưng vẻ đẹp của bà không chỉ ở bề ngoài, mà nó còn lặng lẽ đi sâu vào trong tim mỗi người, giống như những loài cây mà bà trồng, thoạt nhìn không thấy gì lạ, nhưng lâu dần mới phát hiện ra xung quanh đã đầy ắp màu xanh, đến khi rời xa rồi mới hiểu rõ trái tim cũng đã nhuộm một màu xanh ấy.

“Dì còn nhớ không? Chuyện ghi sổ ấy?” Mục Dục Vũ hỏi bà.

Mục Giác ngẩn ngơ, rồi cười to, gật đầu. “Sao lại không, còn nhớ chứ, thằng bé này nợ dì không ít đâu.”

Mục Dục Vũ cũng cười. “Chẳng phải đã bảo dì tính thêm tiền lãi vào rồi hay sao?”

“Đúng thế, nên con đã nợ nhiều hơn. Haizz, con muốn làm gì? Cho tiền rồi mặc kệ bà già cô đơn này à? Dì nói nhé, đừng mơ, không có cửa đâu.” Mục Giác giả vờ giận dữ. “Thằng nhóc xấu xa, con mà dám làm thế thì khi dì chết sẽ mách tội với mẹ ruột con đây.”

Mục Dục Vũ mỉm cười. “Con dám à? Nếu con dám thì tối nay mẹ ruột con sẽ đến bóp cổ con.”

Mục Giác lắc đầu, cười nói: “Không đâu, mẹ con là người rất dịu dàng hiền lành, nói năng nhỏ nhẹ, cứ như tiểu thư khuê các trong gia đình thời xưa ấy, không giấu gì con, trước kia đứng trước mặt chị ấy, dì cứ thấy mình quá thô lỗ. Chị ấy lại khéo tay, thêu thùa may vá cái gì cũng biết, dì học chị ấy may vá kiếm tiền, đâm kim vào tay máu chảy đầm đìa mà cũng thêu không nổi

một đóa hoa. Đến như thế mà chị ấy vẫn không chê bai dì, còn tận tình chỉ dẫn cực kỳ kiên nhẫn.”

Mục Dục Vũ thực ra đã nghe qua chuyện này rất nhiều lần nhưng vẫn ngời xuống hỏi: “Sau đó thì sao? Dì có học được không?”

“Làm sao dì học được thứ đó, nó quá khó, hơn nữa khi ấy dì còn phải dành thời gian tập đàn piano để thi, học được mấy buổi thì bỏ. Về sau dì vào Học viện Âm nhạc, than thở với mẹ con là diễn ở trường mà không có đồ mặc, mẹ con đã tự tay may một bộ lễ phục tặng dì, ôi, cái đầm đó đúng là một tác phẩm nghệ thuật.”

“Mẹ con rất tốt với dì?”

“Đúng thế, hai chị em tình cảm như ruột thịt vậy, có điều mẹ con đối xử với ai cũng tốt cả.” Mục Giác cười, nhìn anh. “Hơn nữa chị ấy lại xinh đẹp, tuy con thừa hưởng đường nét của chị ấy nhưng xét về ngoại hình thì con vẫn không bằng chị ấy đâu.”

“Con là đàn ông, làm sao có thể so với phụ nữ được?”

Mục Giác cảm thán: “Haizz, tóm lại chỉ cần tiếp xúc với chị ấy thì bất cứ ai cũng sẽ suốt đời khó quên.”

Mục Dục Vũ không nói gì, anh trầm tư một lúc rồi nhếch môi, nói: “Nhưng, chỉ có dì thật lòng muốn tìm con của bà ấy, chỉ có dì tìm ra con.”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?” Mục Giác ngạc nhiên hỏi vặn lại: “Con chê mẹ nuôi không tốt chứ gì? Thằng bé xấu xa, có gan thì nói lại xem.”

Mục Dục Vũ cười thật lòng, anh nói khẽ: “Cảm ơn dì.”

“Người một nhà nói gì thế, dì cho con theo họ Mục, chỉ dựa vào sự hiểu biết hạn hẹp của dì để nuôi con bằng từng này, không biết sau này xuống tuổi vàng gặp mẹ con, chị ấy có bằng lòng không.” Mục Giác rưng rưng nước mắt, mỉm cười. “Không chừng còn mừng dì cũng nên.”

“Không đâu, mẹ con đang dỗi theo đấy.” Mục Dục Vũ khàn giọng: “Bà biết dì đã trả giá bao nhiêu.”

“Đừng nói những lời sáo rỗng như thế, dì không thích nghe.” Mục Giác vỗ vỗ vào tay anh, cười nói: “Thực ra dì rất lời, bây giờ con xuất sắc như thế, dì đi đâu người ta cũng lễ phép gọi dì là Mục lão phu nhân, cứ như nằm mơ ấy, bây giờ già rồi cũng coi như được hưởng phúc.”

“Có là gì đâu, đợi dì khỏe hẳn, chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, chọn những thành phố âm nhạc như Vienna, New York, đến đó ở cả năm, dì thấy được không?”

Mục Giác cười, nhìn anh dụ dàng rồi khẽ hỏi: “Tiểu Vũ, có phải con vẫn muốn khuyên dì làm phẫu thuật?”

“Dì à.” Mục Dục Vũ khẽ gọi bà, nắm lấy tay bà, kìm nén cảm xúc. “Con chỉ có một mình dì là người thân, con không thể nhìn dì...”

“Con không hiểu dì rồi. Tiểu Vũ, con còn trẻ, con không thể hiểu với dì sự sống và cái chết có ý nghĩa thế nào đâu.” Mục Giác thở dài, xoa đầu anh, khẽ nói: “Không sao, chỉ cần con nhớ là cho dù dì không còn thì con cũng sẽ không mất dì, dì và mẹ con, hai chị em vẫn đang dỗi theo con...”

“Không.” Mục Dục Vũ chua xót, anh vùi mặt vào tay mẹ nuôi, lắc đầu nói: “Không giống vậy...”

Mục Giác không nói gì, chỉ đưa bàn tay kia ra nhẹ nhàng xoa đầu anh, giống như khi anh còn bé.

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, Mục Dục Vũ nhanh chóng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn người đến, ánh mắt của anh quá lạnh lẽo khiến cô y tá gõ cửa kia bất giác lùi lại một bước, rồi gượng cười nói: “Xin... xin lỗi, Mục lão phu nhân, Tiểu Siêu đến rồi, bà... hôm nay bà có muốn gặp cậu ấy không?”

“Tiểu Siêu là ai?” Mục Dục Vũ cau mày không vui. “Sức khỏe lão phu nhân thế này còn gặp ai...”

“Cần gấp chứ cần gấp chứ, bảo nó vào đi.” Mục Giác vui vẻ cười, vỗ vỗ mu bàn tay Mục Dục Vũ. “Con đừng căng thẳng như thế, dì còn sống cơ mà, làm sao không thể gặp ai được? Tiểu Siêu là cậu bé bán mì, rất ngoan ngoãn, trời ơi dì rất mong đấy, cả ngày nằm ở đây buồn chán chết được, cũng may mấy hôm nay Tiểu Siêu đưa hàng xong liền đến đây thăm dì, lát nữa con đừng cau có nhé, làm thằng bé kia sợ hãi thì dì không chịu đâu.”

Mục Dục Vũ liếc cô y tá một cái, hỏi: “Đi giao hàng thì làm sao lại đến được chỗ dì?”

“Ồ, lúc đầu cậu ta đi giao hàng thì vấp ngã, khóc ở bên ngoài phòng bệnh của dì, khóc rất thê thảm, dì còn tưởng xảy ra chuyện gì nên mời người ta dìu cậu ta vào, thằng bé ngốc nghếch lắm, hỏi gì nó trả lời nãy, cho nó ăn kẹo hay gì đó nó cũng ngoan ngoãn ăn, dì mới nhìn đã thấy thích nó lắm.”

Mục Dục Vũ hỏi: “Mỗi ngày cậu ta đều đến giao hàng.”

“Ừ, mỗi ngày đều đến, giao hàng xong sẽ đến chỗ dì chơi một lúc.” Mục Giác cười hì hì, khẽ nói: “Đừng lo, thằng bé Tiểu Siêu ấy trí tuệ chậm phát triển, không như con nghĩ đâu.”

Mục Dục Vũ mím chặt môi, lát sau mới nói: “Nếu dì đã thích thì... cho cậu ta vào đi.”

Chương 8

Quả nhiên là cậu ngốc đó.

Em trai Nghê Xuân Yển, cậu nhóc trong giấc mơ của anh động tí là khóc, âm thanh chói tai, còn mắng anh là đồ hư đốn.

Mục Dục Vũ lặng lẽ quan sát cậu ta, phát hiện ra tên ngố này cũng chưa đến tới mức vô phương cứu chữa, xem ra cậu ta vẫn có thể tự xử lý chuyện sinh hoạt riêng, cũng biết chút ít cách đối nhân xử thế, chẳng hạn như khi nhận đồ thì phải cảm ơn, hay dù sợ hãi thế nào thì cũng nhất định phải nở một nụ cười ngây ngô.

Người dạy cậu ta những điều này hẳn nhiên biết cậu ta có ưu thế về mặt ngoại hình, một gương mặt thanh tú như thế, lại thêm nụ cười như trẻ thơ, quả thực khiến ai nhìn cũng phải mềm lòng, không thể so đo tính toán với cậu ta.

Nhưng những người đó tất nhiên không bao gồm Mục Dục Vũ. Tâm trạng lúc này của Mục Dục Vũ rất phức tạp. Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm cậu ngốc đó.

Anh nhận ra gương mặt của cậu ta rất giống với Nghê Xuân Yển, cùng một đường nét tinh tế, chỉ có điều cằm của cậu ta không nhọn như chị; cùng một đôi mắt đó, trên gương mặt Nghê Xuân Yển thì đánh đá hung dữ, còn trên mặt cậu ta thì lại ngây thơ vô tội.

Ban đầu cậu ngốc kia vẫn vui vẻ gặm trái táo mà Mục Giác cho, nhưng ánh mắt của Mục Dục Vũ quá uy lực, làm cậu ta chỉ ăn được mấy miếng đã bắt đầu sợ hãi, rụt rè nhìn trộm Mục Dục Vũ rồi lập tức cúi mặt, quay đi không dám tiếp xúc với ánh mắt của anh, thậm chí ăn táo cũng không dám phát ra tiếng.

“Này, Tiểu Vũ, con làm gì thế, con làm vậy thằng bé không ăn nổi đâu.” Mục Giác trừng mắt nhìn anh, vui vẻ nói với cậu ngốc kia: “Tiểu Siêu

ngoan, chúng ta không sợ anh ấy, anh ấy là người tốt, con nhìn kìa, anh ấy cười với con kìa, không sợ, Tiểu Vũ, cười một cái, mau lên.”

[Down.load tại fan.page.ngon.tinh.miễn.phí.](http://fan.page.ngon.tinh.miễn.phí)

Mục Dục Vũ bắt mẫn cau mày, vờ như không nghe thấy lời mẹ nuôi nói.

Lúc cậu nhóc kia bán tín bán nghi lén nhìn sang, Mục Dục Vũ liền lạnh lùng cười với cậu ta, cậu nhóc giật mình “á” một tiếng, trái táo trong tay suýt thì rơi xuống đất.

Thế mới đúng chứ, nếu ngay cả một tên ngốc cũng không biết sợ anh thì anh làm sao quản lý được đám người IQ cao kia? Mục Dục Vũ hài lòng mỉm cười, đứng lên chỉnh lại âu phục, nói với mẹ nuôi: “Con về trước đây, công ty còn có việc.”

“Đi nhanh đi.” Mục Giác trách móc: “Con làm bộ dạng quái dị hù dọa ai đấy, thật là... Tiểu Siêu, chúng ta không sợ, dì còn có rất nhiều món ngon, lát nữa cho con hết.”

“Có... thạch hoa quả chua chua ngọt ngọt không?”

“Cái này...” Mục Giác cố ý tỏ ra khó xử. “Hình như không có. Làm sao đây, không có thạch thì Tiểu Siêu không thích dì nữa sao?”

“Không đâu, không đâu.” Cậu ngốc ra sức lắc cái đầu. “Chị sẽ mua cho con, hay là... hay là lần sau con mang tới cho dì ăn?”

“Được chứ, ngoan quá.” Mục Giác nở nụ cười hiền từ, quay sang gọi Mục Dục Vũ lại: “Con đợi đã, lúc ra ngoài nhờ ai mua cho nửa cân thạch, Tiểu Siêu thích loại nào?”

“A! Có Hỷ Chi Lang không?” Cậu ngốc tò mò hỏi.

“Có, mua loại Hỷ Chi Lang mà Tiểu Siêu muốn nhé.” Mục Giác cười, gật đầu.

Cậu ngốc phát ra tiếng hoan hô ngây thơ khiến Mục Dục Vũ vô cùng khó chịu, nhưng anh không vì chuyện vặt vãnh này mà làm trái ý mẹ nuôi, liền móc điện thoại ra bảo trợ lý mua thạch. Lúc anh quay đầu lại thì thấy Mục Giác đang ngồi trên giường, mỉm cười cầm khăn giấy ướt lau tay cho cậu ngốc, rồi nhìn cậu ta bằng ánh mắt yêu thương vô hạn như nhật được một con vật nhỏ lang thang ngoài đường vậy. Cậu ngốc kia cũng nở nụ cười ngây ngô, ngoan ngoãn giơ ngón tay ra cho bà lau, trông có phần đáng yêu.

Mục Dục Vũ bỗng hiểu ra, mẹ nuôi đang cô đơn.

Người phụ nữ này cả đời không lấy chồng, tuy bà nuôi Mục Dục Vũ nhưng lại không có nhiều cơ hội để thể hiện tình mẫu tử, vì một đứa trẻ như anh không bao giờ có chuyện làm nũng hay ngoan ngoãn lấy lòng.

Bây giờ khó khăn lắm mới có một cậu ngốc ngoan ngoãn được bà yêu quý, nhìn từ một góc độ nào đó thì cứ xem như tìm cho mẹ nuôi một cách để tiêu khiển vậy.

Thế thì cứ để mặc họ, Mục Dục Vũ nghĩ, dưới con mắt quan sát của anh thì sẽ chẳng xảy ra nổi chuyện gì.

Trợ lý Lâm làm việc rất nhanh gọn, chưa tới năm phút đã xách một túi nylon xuất hiện trước cửa phòng bệnh. Mục Dục Vũ không thèm nhìn, đưa thẳng cho cậu ngốc kia.

Ai ngờ cậu ngốc kia mãi không chịu cầm, Mục Dục Vũ hơi mất kiên nhẫn, nhíu mày nói: “Cậu thích mà. Cầm lấy đi.”

“Thật... thật là cho em à?” Cậu ngốc khó tin nhìn túi thạch đủ màu, ngô nghê nói: “Nhiều quá, chị chưa từng mua nhiều thế này cho Tiểu Siêu, oa, màu sắc đẹp quá.”

“Cho con đây. Cầm đi.” Mục Giác cười, nhắc nhở: “Nhưng trước khi lấy phải nói gì với anh nào?”

“Cảm ơn anh ạ.” Cậu ngốc vui vẻ cười tít mắt, nhận lấy rồi mở ra, gí mũi vào hít một hơi thật sâu, rồi ngược lên hùng hồn tuyên bố phát hiện của

mình: “Là ngọt!”

“Chẳng lẽ còn có chua?” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói.

“Có ngọt cũng có chua!” Cậu ngốc cười hí hí sửa lại: “Là chua ngọt!”

Trong tích tắc, Mục Dục Vũ muốn nhét ngay cái túi vào miệng của cậu ta để cậu ta im lặng. Ngừng vài giây, anh mới lạnh nhạt nói: “Dì, con đi thật đây, ngày mai lại đến thăm dì.”

“Ừ, đi đi, con nhớ ăn uống đàng hoàng đấy.” Tâm tư Mục Giác đã dành hết cho cậu ngốc kia. “Tiểu Siêu, cho dì xem thạch của con nào, trời ơi tên nhóc quỷ quái này, còn không cho xem hả ban nãy ai mua cho con đấy? Quên rồi hả?”

Một già một trẻ cười đùa vui vẻ, Mục Dục Vũ bất lực lắc đầu, bước ra khỏi phòng, lúc này vắng đến giọng nói trong trẻo của cậu ngốc: “Anh trai báo giấy thạch hoa quả, tạm biệt.”

Xưng hô kiểu quái gì thế? Mục Dục Vũ chẳng buồn đếm xỉa, anh sai bước thật nhanh, vừa đi vừa bàn công việc với trợ lý Lâm. Có một vị lãnh đạo và một khách hàng lớn lát nữa anh phải đích thân thăm hỏi, một chi nhánh công ty hôm nay khai trương, anh phải đến cắt băng khánh thành và phát biểu. Anh vừa đi vừa xem bài phát biểu trợ lý Lâm đưa tới, bàn sơ qua với anh ta những điểm cần sửa chữa. Khi họ ra đến đại sảnh bệnh viện, hai lãnh đạo cấp cao của công ty đợi sẵn bên ngoài vội bước tới. Hai người lần lượt là quản lý và giám đốc bộ phận đối ngoại, sẽ theo Mục Dục Vũ đi thăm khách hàng.

Đoàn người đang đi ra khỏi sảnh thì Mục Dục Vũ bỗng nhiên cảm giác có ai đang nhìn mình, anh đưa mắt nhìn sang, lập tức trông thấy Nghê Xuân Yến.

Cô gái đó đứng cách anh không xa, mặc áo sơ mi vải thô và quần jean rẻ tiền như lúc đứng bán hàng, hai tay mang đôi găng vải hoa, mái tóc vừa dài vừa thẳng buộc sau gáy, trên đầu quấn khăn, trên cổ còn lủng lẳng chiếc khẩu trang. Hình như cô vừa từ chỗ bán hàng chạy tới, sắc mặt đỏ hồng,

nhưng trong tích tắc nhìn thấy anh thì lại trắng bệch như trông thấy ma, sau đó mắt cô trợn tròn, ban đầu là khó tin, sau đó vẻ mặt dần trở thành phức tạp, xấu hổ. Đúng lúc Mục Dục Vũ đang định lặng lẽ quay đi, giả vờ không quen biết để tránh gặp phiền phức, thì cô nàng kia đã đi trước một bước, hoảng loạn quay đầu, rồi nhanh chóng chạy khỏi chỗ này như bỏ trốn.

Đúng là hoảng loạn bỏ trốn.

Rõ ràng cô nhận ra anh, cũng giống như anh chưa từng quên cô, Mục Dục Vũ có thể khẳng định rằng cô cũng chưa từng quên ký ức thanh xuân vụng về kia.

Họ cùng lưu giữ ký ức thời niên thiếu về nhau bằng một cách đặc biệt, đó là thứ mà cả đời này không dễ gì quên được.

Nhưng chuyện gì thế này? Mục Dục Vũ nghĩ, trong mối quan hệ đó, chẳng phải xưa nay cô luôn là người lẻo đẻo theo sau anh hay sao, cho dù đã xa nhau rất lâu, cho dù đối với một phụ nữ trưởng thành mà nói, tình yêu thời thiếu nữ có thể lãng quên và mỉm cười cho qua, nhưng trông anh đáng sợ đến thế sao? Sao đến nỗi phải hoảng hốt bỏ chạy như vậy?

Cho dù không hàn huyên tâm sự như người quen cũ, thì cũng đâu cần cuống cuống bỏ chạy như nhìn thấy ma?

Mục Dục Vũ bất giác cau mày, anh có phần bất mãn, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng qua đi. Anh dẫn một đoàn người, mặt không biến sắc, đi xuyên qua đại sảnh bệnh viện, ra khỏi cửa. Tài xế đã dừng xe ngay dưới bậc thềm, trợ lý Lâm bước nhanh đến mở cửa cho anh, Mục Dục Vũ đang định vào xe thì ngay lúc đó, anh bất giác có linh cảm nên quay vụt lại nhìn ra phía sau.

Cách một đám người nhốn nháo ở sảnh, qua không khí ồn ào và bất an đặc trưng của bệnh viện, cách cả những tháng ngày vô hình đã qua và những sóng gió, khó khăn của cuộc sống, Mục Dục Vũ lại một lần nữa nhìn thấy Nghê Xuân Yến. Rõ ràng cách xa như thế, nhưng vào phút giây này, anh chắc chắn rằng anh và cô gái đó đang nhìn nhau, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy trong đôi mắt cô có thứ gì đó đang lấp lánh lóe sáng. Mục Dục Vũ

thấy cổ họng khô lại, anh hơi há miệng, như có một lời nói chưa thành hình sắp thoát ra, hoặc có thể chẳng có lời nói cụ thể nào, nhưng chắc chắn một điều rằng anh rất muốn được nói.

Nhưng nói gì đây? Lẽ nào hỏi thăm em có khỏe không? Em sống thế nào? Em còn nhớ tôi không? Mọi thứ của em thuận lợi chứ? Người nhà có bình an không?

Mục Dục Vũ hít thật sâu, môi mím lại thành một đường thẳng, nuốt ước muốn bùng bột kia xuống cổ, dừng dừng quay đi, quả quyết ngồi vào xe.

Sau đó anh nghe thấy tiếng mình vang lên, bình thản lạnh lùng như xưa nay vẫn thế: “Lái đi, rời khỏi nơi này.”

Rời khỏi nơi này.

Chiếc xe khởi động, chạy xa dần. Mục Dục Vũ cầm tài liệu mà trợ lý Lâm đưa nhưng không đọc nổi chữ nào.

Anh bỗng nhớ lại cảnh tượng năm xưa, vào lần cuối cùng anh sĩ nhục Nghệ Xuân Yến. Khi đó, không biết vì mục đích gì mà anh lại nhận lời hẹn hò với cô vào buổi tối, địa điểm là cạnh sân thể thao của trường. Anh biết cô không có quần áo đẹp, cũng không biết cách ăn mặc, nên cố ý dặn cô phải trang điểm thật lộng lẫy và ăn mặc gợi cảm một chút để đừng làm mất mặt anh. Sau đó, đến hôm hẹn, anh vẫn thông thả đi tự học buổi tối, lại chần chừ một lúc lâu rồi mới ung dung dẫn một đám học sinh xuất sắc trong trường đi cùng, để xem cô nàng ngốc nghếch kia sẽ mất mặt thế nào. Tối hôm đó thời tiết bỗng thay đổi, gió rất lớn, khi đến sân thể thao họ đều nghĩ Nghệ Xuân Yến chắc không còn đợi ở đó nữa, bởi không ai ngốc đến mức chờ đợi hai, ba tiếng đồng hồ giữa trời lạnh buốt. Một người bạn thậm chí còn chọc Mục Dục Vũ rằng anh tưởng mình đẹp trai hơn thiên vương hay sao, bây giờ đưa con gái nào cũng ranh ma quỷ quái, có thích anh đến mấy thì cũng không ngây thơ để cho anh chơi đùa.

Nhưng họ đã lầm, khi họ tới nơi thì Nghệ Xuân Yến vẫn ở đó. Trong làn gió thu lạnh lẽo, cô mặc chiếc váy siêu ngắn, áo cộc tay, đang khoanh tay lại run

cầm cập. Mục Dục Vũ đến giờ vẫn còn nhớ bộ dạng xấu xí đó của Nghệ Xuân Yến, phần má hồng trên mặt như hai quả cà chua, đôi môi đỏ choe choét và đường kẻ mắt lem nhem càng khiến gương mặt cô trông như hề. Đúng như anh dự đoán, kiểu ăn mặc lạc lõng và lớp trang điểm như mặt nạ kia khiến Nghệ Xuân Yến trông buồn cười y hệt cô nàng Như Hoa trong phim của Châu Tinh Trì.

Đám bạn của Mục Dục Vũ lập tức cười ồ, vừa cười vừa huýt sáo bõn cợt. Những thiếu niên tự phụ và thông minh kia chưa từng thấy cô nàng nào ngốc nghếch đến thế, những cô bạn học quanh họ từ nhỏ đã diễn thuần thục vai ngây thơ trong trắng, dè dặt và kiêu ngạo. Họ chưa từng nghĩ trên đời lại có một cô gái dễ bị lừa gạt đến thế, mà cô nàng còn rất thiếu sĩ diện, ăn mặc như nữ tướng cướp mà đòi theo đuổi Mục Dục Vũ, bị bõn cợt là đáng đời.

Chuyện sau đó thế nào, Mục Dục Vũ đã không còn nhớ. Điều duy nhất anh nhớ là môi Nghệ Xuân Yến bỗng run lên, sau đó cô cũng cười to với họ. Cô cười rất khó coi, nhếch miệng ra, rõ ràng là đang khóc nhưng âm thanh phát ra lại là tiếng cười “ha ha”.

Tiếng cười của cô quá thâm thảm, chắc vì điều này mà bọn con trai không đùa nổi nữa, thế là mạnh ai nấy bỏ về.

Nhưng từ sau hôm đó, Mục Dục Vũ không còn nhìn thấy cô nữa. Nghệ Xuân Yến, cô gái từng đuổi theo anh, tà váy bay bay, bước chân mạnh mẽ, không bao giờ còn lao đến trước mặt anh, dùng những cách tệ hại học từ phim truyền hình ba xu, như giơ cao một món đồ gì đó, có thể là cơm hộp, có thể là món quà vô dụng, đưa đến trước mặt anh và nói to: Mục Dục Vũ, em thích anh.

Cuối cùng anh đã thoát khỏi cô gái đáng ghét ấy, nhưng tại sao đã bao năm trôi qua, anh chưa từng có cảm giác thành công trong ký ức đó?

“Mục tiên sinh, Mục tiên sinh?”

Mục Dục Vũ bỗng giật mình, anh quay sang nhìn trợ lý Lâm, hỏi: “Hà?”

“Thưa ngài, tài liệu đó ngài có thể phải xem qua trước.” Trợ lý Lâm mỉm cười. “Lát nữa khi gặp khách hàng, ngài sẽ phải dùng đến số liệu trong đó.”

Mục Dục Vũ gật gù, tập trung tinh thần vào tài liệu trong tay, nhanh chóng xem lướt qua rồi chỉ ra vài điểm, sau đó gấp lại trả cho trợ lý Lâm.

“Mục tiên sinh, còn một lúc nữa mới đến nơi, ngài có muốn nghe nhạc không?”

“Không.” Mục Dục Vũ nhắm mắt, nghĩ ngợi rồi nói: “Cậu hãy giúp tôi làm việc này.”

“Vâng?”

“Điều tra về cậu nhóc gốc ghêch chơi trong phòng bệnh của lão phu nhân hôm nay.” Mục Dục Vũ trầm giọng: “Điều tra kĩ về gia đình cậu ta, tôi không thích những chuyện quá trùng hợp.”

“Vâng, tôi đã rõ thưa ngài.”

[F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miễn/phí](http://E.b.o.o.k/ngôn/tình/miễn/phí)

Chương 9

“Con sẽ không nói chuyện với bố đâu.” Thằng bé mở to đôi mắt đen tròn, nói với anh bằng giọng chắc nịch: “Bố còn hư hơn cả cậu, trước khi bố xin lỗi thì con sẽ không nói chuyện với bố.”

Như để tỏ rõ thái độ nghiêm túc của mình, thằng bé nói xong liền lập tức cúi xuống, tiếp tục giả bộ tô màu.

Mục Dục Vũ hơi đau đầu, nhìn thằng bé trước mặt, anh nhận ra mình lại một lần nữa rơi vào giấc mơ kỳ quái đó. Cảnh lần này chắc là trong phòng khách, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có thằng bé này đang ngồi trên cái ghế nhựa trẻ con trong góc phòng, nghiêm túc lật quyển sách ảnh thiếu nhi ra đọc.

Mục Dục Vũ nhìn một vòng, nhận ra trong nhà không có ai, không có cô nàng lắm lời kia, cũng chẳng có cậu em ngốc cũng lắm lời y như vậy, không khí trở nên vô cùng im ắng. Anh chỉ vu vơ hỏi thằng bé “mẹ con đâu” thì đổi lại là câu trả lời vờ vịt đó của nó.

Đúng là một thằng bé thiếu dạy dỗ.

Đã có kinh nghiệm từ hai lần trước, nên Mục Dục Vũ biết chỉ cần đi ngủ là anh lại có thể quay về hiện thực. Vì vậy, anh không hoảng loạn mà ngồi xuống bắt đầu quan sát kỹ nơi đang ở. Diện tích tổng thể cả căn nhà chắc không quá một trăm mét vuông, nhưng lại được ngăn ra ba phòng, cả căn nhà có bố cục kiểu cũ, bày những món đồ trang trí và vật dụng gia đình cũ kỹ. Xô pha là loại ghế gỗ sơn dầu cứng nhắc, thiết kế không đẹp mắt, nhưng có những cái gối tựa lưng mềm mại, dựa vào cũng tạm chấp nhận được. Trên một bức tường treo những bức tranh tầm thường mà dù có đánh chết anh cũng không chịu treo, ở bức tường đối diện dán bốn tờ giấy khen đỏ chói đề tên người được thưởng là Mục Phi Nhiên, bên dưới là con dấu của một trường mẫu giáo nào đó.

Mục Dục Vũ nhớ Nghê Xuân Yến và cậu gốc nọ gọi đứa bé này là Phi Phi, xem ra Mục Phi Nhiên chính là tên của nó.

Phi Nhiên ^[1], đây chẳng phải là một tính từ sao? Dùng làm tên người mà không thấy kỳ quặc à? Rõ ràng, cha mẹ nó đã thiếu suy nghĩ khi đặt tên cho nó rồi.

[1] Trong tiếng Trung, “phi nhiên” là tính từ, có nghĩa là đẹp đẽ, nổi bật.

Vì vậy, Mục Dục Vũ càng chắc chắn rằng anh và người trong giấc mơ này khác xa nhau. Mục Dục Vũ bình tĩnh nghĩ, bất luận thế nào thì người đàn ông kia cũng không phải là anh, anh không thể đặt cái tên này cho con mình, anh không thể đã hơn ba mươi tuổi đầu mà mới chỉ đạt đến vị trí này, anh không thể cưới một cô vợ tầm thường, sinh ra một đứa bé thiếu dạy dỗ được.

Mọi thứ xảy ra ở đây đều chẳng liên quan gì đến anh trong hiện thực.

Mục Dục Vũ tiện tay cầm tờ báo trên bàn trà lên đọc. Anh lập tức sửng sốt nhận ra, thời gian trong giấc mơ quỷ quái này giống hệt thời gian trong thế giới thực tế, đều là năm 201x, đều là thành phố G, chuyện quốc gia đại sự xảy ra cũng y hệt, tin tức khu vực cũng gần như tương tự, thậm chí ngay cả kế hoạch xây sửa thành phố mà anh được biết cách đây không lâu trong tờ báo này cũng viết rõ.

Mục Dục Vũ đột ngột gấp tờ báo lại, anh đứng lên, đi tới một gian phòng khác rồi đẩy cửa bước vào. Đó là một gian thư phòng đơn giản, áp tường kê mấy tủ sách. Mục Dục Vũ mở tủ ra, bên trong là các loại sách kinh tế tài chính và triết học mà có thể anh sẽ đọc đến, tầng dưới tủ sách là những quyển sách cũ được sắp xếp gọn ghẽ. Mục Dục Vũ rút một quyển ra xem, đó chính là quyển giáo trình nhiều năm trước anh từng học ở đại học.

Trên trang bìa lót còn ghi rõ: Mục Dục Vũ, năm xx, khoa Tài chính.

Là bút tích của anh. Nhà xuất bản trên bìa sách cũng là trường đại học nổi tiếng mà năm đó anh thi đậu vào.

Nhưng trong hiện thực, Mục Dục Vũ chỉ học ở trường đại học đó một năm, rồi xin vào trường Princeton học chuyên ngành khác. Anh đã học ở đây cho đến khi lấy bằng thạc sĩ, sau đó về nước lập nghiệp cho đến hôm nay.

Thế thì Mục Dục Vũ trong thế giới này hẳn nhiên không đi nước ngoài, vì trong tủ sách của anh ta vẫn còn ảnh mặc lễ phục tốt nghiệp, chụp trước tượng đài của trường.

Giấc mơ này chân thực đến độ ngay cả những chi tiết nhỏ nhất cũng đều vô cùng trùng khớp, không một kẽ hở. Thế giới này và thế giới hiện thực như hai bức tranh tương tự nhau, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện ra bút pháp hoàn toàn tương phản.

Dường như tại một điểm nào đó, ở một thời gian nào đó, quỹ đạo cuộc sống của Mục Dục Vũ đã phân nhánh. Sau đó, hai cuộc sống này cùng song song tồn tại, có logic riêng, có hướng đi riêng.

Mục Dục Vũ càng nghĩ càng thấy sững sốt, anh không thể nói rõ cảm giác của mình, chỉ lờ mờ đoán rằng giấc mơ này không vô duyên vô cớ, không lộn xộn phi lý, mà ngược lại nó quá chân thật, quá rõ nét, đến mức khiến anh rối loạn.

Dường như thế giới này cũng rõ ràng rành mạch, cũng hợp lý logic.

Nhưng làm sao có thể thế được? Xét về mặt sự thật, hiện thực bắt buộc phải mang tính duy nhất, nếu đồng thời có cả hai hiện thực trở lên, thì hiện thực làm sao có thể chân thật?

Hoặc là, nếu chúng ta nghi ngờ về tính chân thực của hiện thực, thì hiện thực có còn là hiện thực nữa hay không?

Mục Dục Vũ không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, anh cảm thấy sống lưng lạnh toát, anh nghĩ có lẽ vẫn nên lý giải đây là một giấc mơ kỳ quái kéo dài và khá giống với thực tế thì đơn giản hơn.

Tuy rằng đến nay, anh không biết giấc mơ này ám chỉ điều gì, và nó sẽ đi về đâu.

Bỗng đứng Mục Dục Vũ nghe thấy sau lưng vắng đến tiếng xuýt xoa nhỏ, vừa quay lại thì phát hiện ra thằng bé tên Phi Phi đang cầm một bức tranh, thò đầu ra quan sát anh từ phía sau lưng.

Thằng bé thấy anh quay lại thì lập tức ngượng nghịu đỏ mặt. Sau đó, nó bĩu môi đưa bức tranh cho anh, âm ừ nói: “Thôi được, xem bố như cậu vậy, lúc bố không ngoan thì không giận bố này, cho bố.”

“Hử?” Mục Dục Vũ hơi nghi hoặc, nhìn bức tranh thằng bé đưa.

“Tặng bố đó.” Phi Phi phụng phịu giơ tờ giấy trong tay lên.

Mục Dục Vũ sa sầm mặt, miễn cưỡng nhận lấy bức tranh, phát hiện ra trong bức tranh vẽ bốn hình người rất trừu tượng, lơ mơ nhận ra đó là một nam một nữ đang dắt tay hai đứa bé.

“Đây là cậu.” Đứa bé nhiệt tình xấp lại gần, dựa vào người anh, giải thích: “Còn đây là con đó.”

Mục Dục Vũ không quen bị trẻ con dựa vào người, anh chán nản quay đầu đi, thằng bé lại cố chấp, bướng bỉnh kêu lên: “Bố, bố xem đi, Phi Phi vẽ rất lâu đó, bố xem đi mà.”

Mục Dục Vũ định đẩy nó ra, nhưng vừa đưa tay lên thì trong đầu lại nhớ đến tiếng khóc xé tai của thằng bé. Anh cau mày, sợ lại làm nó khóc nữa nên đành chuyển sang đặt tay lên vai nó.

Không ngờ hành động này lại khiến thằng bé ngược lên, cười toe toét với anh, giơ hai cánh tay nhỏ nhắn ra, non nớt gọi: “Bố bế con!”

“Con trai sao động một tí là đòi bế thế hả?” Mục Dục Vũ nóng nảy quay lưng đi rồi ngồi xuống, thằng bé lại không mảy may giận dỗi, chạy tới định trèo lên đùi anh, cố chấp kêu lên: “Phải bế, Phi Phi muốn bế, bố ơi lâu rồi bố không bế Phi Phi rồi, bố bế đi mà.”

Phi Phi chưa được sự đồng ý của Mục Dục Vũ đã vụng về trèo lên người anh, điều này khiến anh rất bức mình. Thậm chí, Mục Dục Vũ còn nghiêm

túc suy nghĩ xem có nên mặc kệ tiếng khóc của nó mà đẩy nó xuống hay không. Nhưng vào lúc này, thằng bé đã bò lên đầu gối anh, vì không ngồi vững nên suýt trượt ngã sang một bên. Mục Dục Vũ giơ tay lên ôm lấy nó theo bản năng, thằng bé càng đặc ý, chiếm một chỗ trong lòng anh rồi ngẩng đầu lên, cười toe toét sung sướng với anh.

Cười rạng rỡ như một đóa hoa nở.

Mục Dục Vũ bỗng thấy không thể đẩy thằng bé, anh cũng không hiểu nguyên nhân vì sao, anh nghi hóa ra thằng bé quý quái này trông rất giống anh, như thể ngũ quan của anh thu nhỏ lại và xuất hiện trên gương mặt của nó, điều đó quả là một trải nghiệm chưa từng có, cực kỳ mới mẻ đối với anh.

“Bố, bố nhìn xem người này là bố, đây là mẹ, có giống không ạ?”

Giống cái con khi, Mục Dục Vũ nhìn bức tranh trừu tượng méo mó, thâm nhủ trong bụng, anh muốn nói rằng thằng bé này chẳng có tài năng vẽ vờì gì cả, đừng lãng phí thời gian cho chuyện này nữa. Nhưng giọng nói non nớt của nó cùng cảm giác ấm áp khi ôm nó trong lòng khiến Mục Dục Vũ bỗng dưng không thể nói nên lời.

“Có giống không ạ?” Phi Phi vắn vẹo người, hỏi anh.

“Ừ.” Mục Dục Vũ hừ một tiếng, không phản đối.

“Cô giáo của chúng con nói là vẽ một thứ gì đó phải quan sát trước, Phi Phi trước khi vẽ bố đã xem rất rất nhiều ảnh của bố.”

Thằng bé nói với anh vẻ nghiêm túc: “Mẹ nói bố là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới này, nhưng con nghĩ mẹ nói quá, không đáng tin.”

“Không đáng tin?” Mục Dục Vũ không nhịn được, bật hỏi: “Sao, bố không đẹp trai à?”

“Là rất đẹp trai, nhưng cô giáo nói, thế gian này có rất nhiều thứ đẹp đẽ, những thứ xinh xắn cũng có rất nhiều, ừm, chúng ta phải có...” Thằng bé cau

mày nghĩ ngợi khổ sở, rồi học theo giọng điệu của cô giáo nó. “Có... đôi mắt phát hiện ra cái đẹp!”

Mục Dục Vũ nhếch môi, nói: “Cô giáo con nói vớ vẩn.”

Thằng bé sững sốt quay lại nhìn anh.

“Bố nói cho con biết nhé, bố vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới, mẹ con nói không sai, nhớ lấy, hiểu chưa?” Mục Dục Vũ hất cằm lên với nó, nói: “Không nhớ thì không cho con ăn cơm đâu đấy.”

“Nhưng Phi Phi không thích ăn cơm.” Thằng bé thật thà bảo: “Cậu cũng không thích.”

“Thế hai đứa thích ăn gì?”

“Phi Phi muốn ăn cánh gà coca.” Thằng bé hưng phấn hét to.

“Được, thế thì cánh gà coca, nếu không nhớ lời bố dạy lúc này thì sau này con đừng mơ tới cánh gà nữa.” Mục tiên sinh làm vẻ mặt như đang đưa ra quyết định trên bàn đàm phán, liếc nhìn thằng bé rồi nói: “Tự con xem nên làm thế nào đi.”

Mặt thằng bé lộ rõ vẻ khó xử, nó nhìn Mục Dục Vũ hồi lâu rồi cầm bức tranh, luồn xuống khỏi đầu gối anh, nhúu đôi mày nhỏ, nói với anh: “Bố, con cảm thấy bố thế này là không tốt.”

Mục Dục Vũ bao năm nay chưa từng bị ai chỉ trích thẳng mặt như thế, mà lại bị thằng bé này trách móc nên anh cảm thấy ngạc nhiên, cố ý sầm mặt xuống, quát khê: “Cái thằng bé này, con thì biết gì mà tốt với xấu, hả? Không nghe lời phải không?”

Phi Phi rõ ràng đang do dự. Sau một hồi giằng xé giữa việc làm một đứa trẻ ngoan hay nói ra sự thật, nó ngược lên nói: “Nhưng Phi Phi không thể vì cánh gà coca mà nói dối, nói dối là trẻ hư.”

Mục Dục Vũ cảm thấy hứng thú, nhướn mày lên hỏi: “Thế nếu con không nói dối thì mãi mãi không nhìn thấy mẹ con, không nhìn thấy ông cậu ngọc

nghech của con, cũng... không thấy bố nữa, mà con vẫn kiên trì không nói dối?”

“Bố, bố nói gì thế, Phi Phi không hiểu.” Thăng bé nhìn anh đầy nghi ngại.
“Con... con không muốn thế...”

“Vậy con phải nói dối!”

“Con cũng không muốn nói dối.”

“Bắt buộc chọn một thì sao?”

“Con không muốn!” Thăng bé nhếch miệng, nhào tới ôm lấy đầu gối anh.
“Phi Phi không muốn rời xa bố mẹ, mãi mãi không bao giờ!”

Mục Dục Vũ ngớ người, lúc này anh bỗng nhớ lại thuở ấu thơ của mình. Khi ấy, anh bị ép rời khỏi gia đình đến một nơi xa lạ, túm chặt tay nắm cửa không buông, cứ ngỡ kêu gào “mẹ ơi cứu con” thì sẽ khiến bố anh động lòng trắc ẩn. Khi ấy, anh chỉ mới bảy, tám tuổi, lớn hơn thăng bé này một chút, nhưng đã hiểu ra rất nhiều điều tàn khốc mà lý ra ở độ tuổi đó không nên hiểu. Vậy nhưng trước kia, trong quãng thời gian mẹ còn sống, hình như cũng có lúc anh ôm chân người lớn làm nũng như thế này, tưởng chỉ cần nói mãi như vậy thì sẽ đạt được ước nguyện.

Nghĩ đến đây, lòng anh bỗng hỗn loạn, sự hỗn loạn đó khiến ý muốn trêu đùa thăng bé của anh bỗng tan biến. Trước khi kịp phản ứng, Mục Dục Vũ nhận ra anh đã đặt tay lên lưng thăng bé tự lúc nào, nhẹ nhàng vỗ về nó một cách thuần thục.

“Bố, bố sẽ không bỏ Phi Phi, đúng không?” Thăng bé bỗng hỏi anh.

Tay Mục Dục Vũ khựng lại, anh không biết trả lời câu hỏi này thế nào. Trong cuộc đời làm Mục tiên sinh của mình, anh chưa từng có kinh nghiệm xử lý vấn đề này. Đúng lúc đó, thăng bé lại bồi thêm một câu: “Bố không phải là không yêu Phi Phi, đúng không?”

Mục Dục Vũ bó tay, anh giả vờ ho một tiếng, trầm giọng bảo: “Nói gì thế, ai dạy con nói những câu linh tinh vậy?”

Phi Phi ngược lên toét miệng cười với anh, đắc ý lẫn xấu hổ. “Trên ti vi, các anh chị trong phim đều nói thế ạ.”

Mục Dục Vũ bật cười ha ha, dạy bảo thằng bé: “Sau này không được phép xem những bộ phim vợ vãn đó nữa.”

“Thế Cừu Vui Vẻ có được xem không ạ?”

“Cũng xem ít thôi, gốc ghếch lắm.”

“Con cũng nghĩ thế, nhưng cậu thích.” Thằng bé thờ dài vẻ lo âu. “Bố, bố nói xem cậu lớn thế kia rồi mà còn xem những cái đó, phải làm sao bây giờ?”

Chương 10

Mục Dục Vũ bị tiếng khóc thê thảm đánh thức dậy.

Âm thanh đó quá chói tai. Phải một lúc lâu, Mục Dục Vũ mới nhận ra đó là tiếng khóc của vợ anh, Diệp Chi Lan.

Lại chuyện gì nữa đây? Mục Dục Vũ nóng nảy tung chăn bước xuống giường, nhưng vì thức dậy quá đột ngột nên đầu óc anh choáng váng, tay chân loạng choạng, phải túm lấy thành giường. Mục Dục Vũ đứng một lúc, đợi cơn choáng váng qua đi rồi vào nhà tắm, rửa mặt bằng nước lạnh, mặc quần áo, cài nút áo trắng thơm, chỉnh lại tay áo, mở cửa phòng, sau đó đi thẳng xuống lầu.

Tiếng gào khóc của Diệp Chi Lan vẫn vang vọng khắp tòa nhà, nhưng Mục Dục Vũ không biến sắc mặt. Anh đi thẳng vào phòng ăn, ngồi xuống vị trí chủ nhân của chiếc bàn ăn dài, đầu bếp và giúp việc vội mang điểm tâm kiểu Tây mà anh quen dùng lên. Trái cây tươi và bánh mì mới nướng tỏa mùi thơm hấp dẫn, sốt salad cũng rất quyến rũ, Mục Dục Vũ ngồi xuống, cạnh tay phải anh là tờ báo hôm nay, anh chậm rãi mở ra, dặn cô giúp việc vừa bưng cà phê ra cho anh: “Mở loa nhạc, cảm ơn.”

Sở thích âm nhạc của Mục Dục Vũ chịu ảnh hưởng từ mẹ nuôi, bản thân anh cũng là một người mê nhạc cổ điển, thế nên trong phòng ăn đã lắp đặt dàn âm thanh. Cô gái kia làm việc ở Mục gia chưa lâu, nhưng cũng biết ít nhiều về thói quen ăn uống của Mục Dục Vũ, cô ta nghĩ trong khi phu nhân Diệp Chi Lan đang gào khóc thê thảm thì yêu cầu này không phù hợp cho lắm.

Sao? Mục Dục Vũ ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, lạnh lùng nhìn cô ta. “Cô định cho tôi ăn sáng trong cái âm thanh kia à?”

“Xin lỗi tiên sinh.” Cô giúp việc vội cười nói: “Tôi chỉ không quen sử dụng bộ loa đó, sợ làm hỏng mất.”

Mục Dục Vũ đặt tờ báo xuống, tự đi chọn một đĩa *Tấu khúc violin thứ nhất* của Max Bruch, rồi đặt vào đầu đĩa. Trong chốc lát, cả phòng ăn đã vang lên

tiếng violin tràn ngập cảm xúc của Millia Perlman. Mục Dục Vũ quay về chỗ ngồi, nhắm mắt lại, vừa cầm tách cà phê lên hớp từng ngụm, vừa yên lặng lắng nghe. Tiếng violin như một bức màn vô hình ngăn cách anh với thế giới xung quanh, dễ dàng mang tiếng khóc của Diệp Chỉ Lan bay xa. Đúng vậy, Mục Dục Vũ đang tập trung sự chú ý vào thứ âm nhạc tuyệt diệu đó, Diệp Chỉ Lan quá ngu xuẩn, tưởng khóc to như vậy là có thể khiến anh chú ý đến sao? Sự giáo dục của Diệp gia hẳn nhiên là không hề hoàn hảo, thế thì cũng đã đến lúc để cho Diệp Chỉ Lan hiểu rõ rằng cô ta đã trưởng thành, trưởng thành nghĩa là sao, tức là ham muốn của cô ta chẳng còn là những viên kẹo sáng lấp lánh nữa, chỉ cần khóc thì người khác phải cầm kẹo đến dỗ dành, khiến cô ta bật cười trong màn nước mắt.

Trên thế gian này, chẳng có ai khiến người ta chán ghét hơn là cô công chúa đã trưởng thành.

Mục Dục Vũ lặng lẽ dùng dao nĩa cắt thức ăn trong đĩa thành những miếng bằng nhau, rồi ung dung tào nhả đút vào miệng. Anh ăn mấy miếng rồi đặt dao nĩa xuống, cảm giác mệt mỏi chán ăn bỗng ập đến, anh đành bưng tách cà phê lên hớp mấy ngụm. Mục Dục Vũ chợt nghĩ, không hiểu tại sao anh lại có thể kiên trì ăn những thức ăn kiểu này suốt mười mấy năm, chưa từng có ý định thay đổi.

Tại sao tới giờ anh vẫn chưa từng nghĩ tới việc chuyển sang khẩu vị khác, chẳng hạn như mì thịt bò?

Suy nghĩ bất ngờ đó khiến Mục Dục Vũ sững sốt, anh cau mày, ép mình nuốt thật nhanh thức ăn trong đĩa, động tác kiên quyết dứt khoát, như thể nếu anh làm thế thì những suy nghĩ không nên xuất hiện kia sẽ theo thức ăn bị nuốt xuống rồi biến mất.

Sự nguy hiểm phá nát quy tắc thông thường của anh cũng sẽ biến mất.

Mục Dục Vũ giải quyết xong bữa sáng bằng tốc độ nhanh gấp đôi thường ngày, sau đó dừng dừng lấy khăn ăn lau miệng, đẩy đĩa ra, thở ra một hơi với vẻ mặt như vừa ký xong một hợp đồng khó khăn. Âm nhạc đã tiến vào

phần cao trào, anh mở tờ báo, ngạc nhiên phát hiện ra tí đầu của tờ báo hôm nay chính là tin tức về cuộc cải tạo quy mô lớn mà thành phố này sắp sửa tiến hành. Mục Dục Vũ sững sờ, đây chẳng phải là tờ báo mà anh đã từng đọc trong giấc mơ hay sao?

Anh gấp tờ báo lại trong tâm trạng phiền muộn rối bời, lúc này tiếng nhạc bỗng bị ai đó tắt đột ngột, Mục Dục Vũ quay đầu lại, phát hiện ra Diệp Chi Lan đang đứng đó, tóc tai rũ rượi, đôi mắt sưng đỏ nhìn anh đầy thù hận, vì xúc động mà toàn thân run lẩy bẩy.

Mục Dục Vũ nhíu mày nhìn sau lưng cô ta, thím Dư quản gia và hai người chăm bệnh vội vã chạy tới, trông thấy anh thì xin lỗi rồi rút: “Xin lỗi tiên sinh, phu nhân à, chúng ta về phòng đi, tiên sinh lát nữa còn đi làm, có chuyện gì sau này hãy nói...”

“Nói cái gì? Nói thế nào? Há?” Diệp Chi Lan gào lên, chụp lấy cái lọ bằng sứ bên cạnh đập mạnh xuống đất, trong tiếng loảng xoảng đổ vỡ, cô ta nhảy lên chỉ vào mặt Mục Dục Vũ, chửi mắng: “Mục Dục Vũ, anh là thằng khốn, anh là thằng khốn đáng bị quả báo, anh nói đi, anh đã làm gì bố tôi? Tại sao ông đang yên đang lành lại bệnh nặng hả? Anh đã làm gì gia đình tôi? Tại sao anh cả tôi đang kinh doanh yên ổn thì không làm được nữa? Tại sao anh hai tôi bị đưa lên báo? Anh nói đi, có phải anh làm không? Há? Anh là tên tiểu nhân vong ân bội nghĩa! Ban đầu nếu không nhờ bố tôi thì tôi có gả cho cái thằng nghèo kiệt xác là anh không? Anh không cảm kích chúng tôi thì thôi, bây giờ còn cắn ngược lại Diệp gia chúng tôi, anh... lương tâm anh vứt cho chó gặm rồi hả...”

Ánh mắt âm u của Mục Dục Vũ nhìn cô ta chăm chăm. Diệp Chi Lan càng lúc càng sợ hãi anh, dưới sức uy hiếp của ánh mắt đó, cô ta hơi khựng lại, nhưng sau đó cô ta lại quyết định liều mạng, như được bơm thêm sức mạnh, cô ta lại chụp lấy một tác phẩm nghệ thuật khác ném về phía Mục Dục Vũ. Anh nghiêng đầu né tránh, vật đó sượt qua tai anh, rồi đập vào bức tường kính trang trí trong phòng ăn, phát ra tiếng đổ vỡ loảng xoảng.

“Tôi nói anh biết, anh hãy lập tức ngừng ngay thủ đoạn đê tiện của anh lại, nếu không chúng ta gặp nhau ở tòa thì tôi sẽ tố cáo hết chuyện xấu của anh, anh từng nuôi bao nhiêu con đàn bà, lẽ nào tôi không biết hay sao? Tôi... tôi...” Cô ta đỏ bừng mặt, bất chấp tất cả gào lên: “Tôi còn phải nói cho đám phóng viên biết, anh căn bản không có tính người, anh không phải là thằng đàn ông...”

Mục Dục Vũ bỗng bước tới thật nhanh, bóp cổ cô ta, dúi cô ta vào góc tường, gân xanh trên trán anh hằn rõ, mũi phập phồng thở hỗn hển, cơn giận dữ và chán ghét luôn phải kìm nén lúc này gần như sắp bộc phát, đang kêu gào đòi bóp chết cô ta, bóp chết cái thứ mà anh phải lấy cuộc hôn nhân ra để đổi lại lợi ích, bóp chết cô ta thì thế giới này sẽ sạch sẽ yên tĩnh, không còn có ai biết anh hối hận biết bao về cuộc hôn nhân này, so với căm ghét Diệp Chỉ Lan thì anh càng căm ghét sự bất lực của chính mình hơn.

Bóp chết cô ta!!!

Nhưng chút lý trí còn sót lại đã ngăn Mục Dục Vũ, anh chậm rãi buông Diệp Chỉ Lan ra, sau đó lạnh nhạt nói với người phụ nữ đã sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu: “Tôi không đánh phụ nữ, nhưng điều này không có nghĩa là tôi không nỡ để cô sống không bằng chết, nhớ kỹ chưa, công chúa của tôi?”

Mục Dục Vũ phúi phúi hai tay, chán ghét quay đi, dặn dò chuẩn bị xe. Thím Dư vẫn đứng cạnh quan sát này giờ, vội vàng đưa đồ đạc cho anh. Mục Dục Vũ đón lấy rồi đi nhanh ra cửa.

Chiếc xe nhanh chóng xuất hiện, Mục Dục Vũ ngồi vào rồi bảo tài xế lái đi. Anh day day huyết thái dương đau nhức, nghĩ đến lịch trình hôm nay, đầu tiên là phải đến ăn trưa với khu trưởng khu vực chuẩn bị tháo dỡ. Bộ phận đối ngoại đã đặt chỗ xong, ắt hẳn cũng đã chuẩn bị xong quà cáp. Mục Dục Vũ ngồi trong xe mở máy tính ra xử lý công việc. Chiếc xe đi được khoảng nửa tiếng thì anh bỗng cảm thấy dạ dày cuộn lên đau đớn.

Anh bịt miệng, gọi lão Trần tài xế: “Dừng xe lại!”

Lão Trần không hiểu chuyện gì, vội vàng dừng xe bên đường. Mục Dục Vũ gần như lao ra khỏi xe, nôn ọe dữ dội. Anh nôn hết bữa sáng ra, nôn xong mới thấy đầu óc choáng váng, trán đổ mồ hôi.

“Mục tiên sinh, ngài không sao chứ, hay là tôi đưa ngài đến bệnh viện?”

Mục Dục Vũ nhắm hờ mắt, khoát tay, lấy khăn giấy ra lau miệng rồi khàn giọng bảo: “Giúp tôi mua chai nước.”

Lão Trần lập tức chạy đi, Mục Dục Vũ chậm chạp quay về xe, dựa vào cửa xe thở một lúc rồi ngược lên nhìn trời, dường như vẫn rất xanh trong, anh ngờ nghệch nghĩ, hình như đã là mùa thu?

Trời thu trong xanh mát mẻ.

“Là anh trai báo giấy thạch hoa quả...” Mục Dục Vũ nghe thấy một giọng nói rụt rè, anh thắc mắc nhìn sang, phát hiện ra cậu ngốc kia mặc áo pull quần jeans, tay cầm quả cà chua đã gặm mấy miếng, thấy anh ngược lên, cậu ta lập tức hoan hô, rồi nhảy cẫng lên chạy lại phía anh. “Đúng là anh trai báo giấy thạch hoa quả, là thật đó, chị ơi nhìn này...”

Lẽ nào còn là giả? Mục Dục Vũ bực bội. Anh liếc nhìn cậu ngốc kia, rồi bất ngờ, tim anh thoáng rung động, mắt nhìn chăm chăm vào một người đứng phía sau cậu ta.

Là Nghê Xuân Yến.

Cô ngồi trên chiếc xe ba bánh bán đồ ăn sáng, lúc này cũng đang há miệng trợn mắt nhìn Mục Dục Vũ. Sau đó, Nghê Xuân Yến luýnh quýnh nhảy xuống khỏi xe, vì quá hoảng loạn mà suýt bị vướng ngã. Đến khi cô nàng luống cuống đỡ được chiếc xe ba bánh đứng vững, thì Mục Dục Vũ phát hiện ra chính anh bỗng dưng muốn cười.

Cô nàng này, sau bao nhiêu năm vẫn vụng về, ngốc nghếch như thế. Nhìn gương mặt thì rõ thông minh, thực ra là ngô nghê vô cùng.

Cứ thế đi, xem em còn dám giả vờ không nhận ra tôi không?

Mục Dục Vũ bỗng thấy dạ dày không còn đau nhiều nữa. Đúng lúc đó lão Trần quay về đưa chai nước cho anh, Mục Dục Vũ liếc Nghe Xuân Yên rồi vịn nắp chai nước, bình thần súc miệng.

Anh nghĩ cho dù phải làm quen lại từ đầu thì cũng nên ngó lơ họ đã, nếu quá thân thiện có lẽ sẽ khiến Nghe Xuân Yên có những suy nghĩ không nên có.

Nhưng chưa đợi anh nghĩ xong thì Nghe Xuân Yên đã lên tiếng, giọng nói đó anh từng nghe trong mơ. Anh thấy thật kỳ lạ, đã bao năm rồi mà giọng nói cũng như ngoại hình của cô, anh thực ra đều ghi nhớ rất rõ.

Nghê Xuân Yên nói bằng giọng trầm khàn đúng như trong trí nhớ của anh: “Tiểu Siêu, đi thôi, chẳng phải chị đã dạy em rằng không được tùy tiện làm phiền người khác hay sao?”

Cậu ngốc ngược lại có vẻ lưu luyến, cậu ta liếc nhìn Mục Dục Vũ rồi nói có vẻ không cam tâm: “Nhưng anh ấy mua thạch hoa quả chua chua ngọt ngọt cho em mà.”

“Thế em đã cảm ơn chưa?”

“Có rồi.”

“Nói rồi thì được.” Sắc mặt Nghe Xuân Yên hơi tái, nhưng cô vẫn gật đầu với Mục Dục Vũ. “Cảm ơn nhé, em trai tôi là thế, thằng bé này luôn nhớ ai có ơn với nó, thật ngại quá, tôi đảm bảo sau này nó sẽ không bám theo anh nữa.”

Cô nói xong, không chờ Mục Dục Vũ phản ứng đã phát một cái vào vai em trai, trách móc: “Đi thôi đi thôi, thật là... suốt ngày đòi ăn, chứ chị dạy em đâu? Nhận ra mặt chữ hết chưa? Đi, về nhà học chữ.”

“Ồ!” Cậu ngốc quay lại nhìn Mục Dục Vũ, ngoan ngoãn nói:

“Anh trai báo giấy thạch hoa quả, tạm biệt.”

“Đừng đặt biệt danh lung tung cho người ta, sao chị dạy mà không nghe hả?” Nghe Xuân Yên bực tức lườm cậu ta, lại gật gật đầu với Mục Dục Vũ,

nói: “Xin lỗi nhé, chúng tôi đi đây, tạm biệt.”

Mục Dục Vũ có phần sửng sốt. Anh mở to mắt nhìn hai chị em ngồi lên chiếc xe ba bánh. Nghệ Xuân Yến nghiêng răng lái xe đi qua anh, cậu ngốc quay lại cười hì hì ngô nghê với anh. Dưới ánh nắng, cuộc đối thoại của hai chị em vẫn loáng thoáng vang lên bên tai anh.

“Chị, về nhà kho thịt ăn nhé.”

“Được, học xong chữ sẽ kho cho em ăn.”

“Không học chữ được không, Tiểu Siêu ngốc, học không nổi.”

“Khỉ thật, em là ai chứ, em là em trai ruột của Nghệ Xuân Yến này. Em không hề ngốc, chỉ là học chậm một tí thôi, có gì đâu, ai sinh ra mà đã biết được hết mọi thứ đâu chứ, ai mà chẳng phải học từ từ...”

Chương 11

Từ rất trẻ, trong đầu Mục Dục Vũ đã hình thành quan niệm riêng về phụ nữ. Theo thời gian, quan niệm đó gần như mọc rễ trên người anh như một con ký sinh trùng. Không phải anh chưa từng rung động với ai đó, cũng không phải anh chưa từng yêu thích những cô nàng có ngoại hình nổi bật, như một loại cây thiếu ánh sáng mặt trời, anh thiếu đi trí tưởng tượng trong chuyện này, cũng không có những cảm xúc bùng nổ, nồng nôi.

Trong sự nghiệp, Mục Dục Vũ là mẫu lãnh đạo bất khả chiến bại. Anh có sự quyết đoán và dã tâm đủ lớn. Anh có một con mắt quan sát thời thế rất tinh tường, luôn biết đi theo hướng nào để đạt được lợi ích cao nhất. Anh lạnh lùng và kiên nhẫn, ở anh đã không còn vẻ phù phiếm và hư vinh của những kẻ trẻ tuổi. Quá trình lập nghiệp của anh đầy ắp gian khổ, nhưng mỗi khi gặp khó khăn, anh đều có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác mà những người khác không tài nào nghĩ tới. Anh sẵn sàng bỏ ra một cái giá, từ đó vượt qua nguy hiểm, tiến thẳng về phía trước.

Sự thành công của Mục Dục Vũ không phải ngẫu nhiên mà có. Với một người đàn ông sẵn sàng tung ra những thủ đoạn cay độc quyết đoán, thậm chí có thể hy sinh cả bản thân khi cần thiết, thì liệu còn gì có thể ngăn chặn được con đường tiến thân của anh ta.

Mục Dục Vũ vốn không tin đàn ông và đàn bà có thể duy trì được một cuộc hôn nhân bền vững chỉ dựa vào tình cảm. Anh cho rằng thứ đó liên quan mật thiết với lợi ích thực tế, hôn nhân là một hành vi của xã hội, nó phụ thuộc vào chuyện hai bên có thể hợp tác hay không, có thể cùng chiến thắng được không, chứ không phải là kiểu một túp lều tranh hai trái tim vàng.

Cũng giống như cuộc hôn nhân của anh và Diệp Chỉ Lan vậy.

Khi ấy, anh cần Diệp gia hỗ trợ vốn, Diệp gia lại cần kỹ thuật mới anh mang về từ Mỹ, nhưng đôi bên đều không tin tưởng nhau, nên liên hôn trở thành sự chọn lựa tốt nhất. Cả quá trình này, từ xem mắt đến đính hôn rồi du lịch trăng mật, Mục Dục Vũ đều tỏ ra cực kỳ bình thản và bàng quan như người

ngoài cuộc. Anh ký vào giấy đăng ký kết hôn như ký kết hợp đồng, anh tham gia lễ cưới của mình như tham gia một bữa tiệc của công việc, anh đối diện với cô dâu của mình như gặp một khách hàng mới, thậm chí anh nghĩ, hôn nhân nên là như thế, chỉ cần nhìn qua là có thể hiểu hết những gì mình bỏ ra và nhận về, sắp bỏ ra và sắp nhận về.

Cứ như vậy thì tốt biết bao, không cần như mẹ ruột của anh, dốc cạn tâm sức để gìn giữ gia đình, cuối cùng phải trả giá bằng cả sức khỏe và sinh mệnh, về điểm này anh thừa nhận anh giống bố ruột, cả hai đều rất giỏi trong việc phân chia lợi ích, biến nó thành từng miếng có thể sờ thấy được, nhìn thấy được, và sẵn sàng bỏ con sẵn sàng bắt con cá to.

Thế nên, chuyện bố anh bỏ rơi đứa con của vợ cũ để lập gia đình mới thực ra cũng là điều dễ hiểu. Cho dù mỗi khi nhớ đến, Mục Dục Vũ đều nôn khan khó chịu, nhưng anh vẫn đồng tình với cách làm đó.

“Con sẽ không hạnh phúc đâu.” Mẹ nuôi nghiêm túc bảo Mục Dục Vũ. Trong rất nhiều việc, bà chưa từng can thiệp vào quyết định của anh, nhưng đây là chuyện chung thân đại sự của anh, bà không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Con làm như vậy vốn không phải vì hạnh phúc.” Mục Dục Vũ gay gắt phản bác: “Con chỉ chọn người phụ nữ thích hợp với con nhất trong giai đoạn này, và làm việc con bắt buộc phải làm.”

“Tiểu Vũ à, dì không hề cho rằng con quyết định kết hôn là thiếu lý trí.” Mục Giác nói: “Mà ngược lại, dì lo con đang quá lý trí, đây không phải là thái độ nên có khi kết hôn, con mạo hiểm như vậy là vô trách nhiệm đối với nhà gái và cả chính con nữa!”

Có lẽ vì áp lực quá lớn, có lẽ vì lời của Mục Giác đã đâm trúng điểm yếu trong tim anh, nên lần đầu tiên trong đời Mục Dục Vũ cãi nhau với mẹ nuôi. Anh bỗng thấy oán trách người phụ nữ này, bà hiểu anh như vậy thì phải hiểu cả sự cố chấp của anh trong sự nghiệp, hiểu cuộc hôn nhân này đối với anh là không thể thiếu được, tại sao còn ngăn cản? Tại sao không thể là

người mẹ cố vũ con trai như trước đây? Đầu óc anh trống rỗng, anh cười lạnh lùng, bất chấp tất cả buột miệng nói: “Chuyện của con không cần dì lo nghĩ, con nhất định phải cưới Diệp Chi Lan, dì không cho con kết hôn có phải vì cả đời dì không lấy được ai, nên chỉ muốn mọi người trên thế gian này đều cô độc đến già như dì?”

Chi khi đã lỡ lời, anh mới ý thức được những gì mình vừa nói. Anh sững sờ, không hiểu tại sao mình có thể buông ra những lời làm tổn thương người khác như vậy. Câu nói có sức sát thương quá lớn, nó khiến mặt mẹ nuôi anh tái nhợt, bà lùi lại mấy bước, nhìn anh bằng ánh mắt bi thương và trách móc. Mục Dục Vũ vô cùng hối hận nhưng anh không biết phải làm sao, anh không quen xin lỗi, đặc biệt là xin lỗi Mục Giác, người mà đối với anh vừa là cô giáo vừa là bạn bè.

Nhưng sau đó, Mục Giác vẫn tha thứ cho anh. Bà tham dự hôn lễ của anh, cố gắng mỉm cười chúc phúc cho anh. Bà còn làm cho cô dâu mới một đôi vòng tay bằng vàng, một đôi hoa tai vàng và nhẫn vàng theo phong tục của nơi đây, coi như quà gặp mặt. Diệp Chi Lan đương nhiên không ưa mấy thứ trang sức cổ lỗ sĩ này. Sau này, Mục Dục Vũ đã dùng một bộ trang sức kim cương để đổi lại mấy món đồ bằng vàng đó. Anh luôn cất chúng trong két sắt của mình. Anh cho rằng đây là lời chúc phúc của mẹ nuôi dành cho anh, tuyệt đối không thể lãng phí cho Diệp Chi Lan.

“Con không có lỗi với dì, Tiểu Vũ.” Khi anh cuối cùng cũng chịu nhận lỗi, Mục Giác hiền từ nói: “Con chỉ có lỗi với chính bản thân con. Đừng phản bác, dì biết câu này rất giống những lời giáo huấn sách vở mà giáo viên hay nói với học sinh, nhưng dì biết sẽ có ngày con hiểu ra, trong chuyện này dì không nói sai mà là con đã làm sai.”

Mục Dục Vũ mím chặt môi, để tránh xảy ra bất đồng lần nữa, anh chọn cách im lặng.

“Dì chưa từng kết hôn, nhưng không có nghĩa là dì không hiểu hôn nhân là gì.” Mục Giác buồn bã nhìn anh. “Hôn nhân không chỉ là một nam một nữ sống với nhau qua ngày, thực tế là khi con lựa chọn những người khác nhau

thì con sẽ có những cuộc sống khác nhau. Con biết vì sao khi kết hôn thì phải tìm đúng người không?”

“Tại sao ạ?”

“Vì nếu tìm đúng người, người thích hợp với con sẽ khiến con sống thoải mái, tự do hơn, người ấy sẽ chạm được vào nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn con, sẽ khiến con cảm thấy mỗi ngày ở bên người đó đều tràn ngập ý nghĩa, đó mới gọi là hạnh phúc.”

Mục Dục Vũ không phản bác, anh nhún vai. “Hiện giờ mỗi ngày của con đều rất ý nghĩa. Hơn nữa Diệp Chỉ Lan cũng được, ngoại hình xinh đẹp, tài nghệ giỏi giang, con và cô ấy không tệ như dì nghĩ đâu.”

Mục Giác không nói gì nữa, bà gật gù rồi trầm giọng: “Thế thì tốt.”

Họ cùng nhìn cây lan quân tử trên bệ cửa sổ, cả hai đều im lặng. Hồi lâu sau, một câu hỏi bỗng bật ra khỏi miệng Mục Dục Vũ: “Vì sao dì lại không kết hôn?”

Mục Giác ngẩn người, Mục Dục Vũ lại hỏi thêm: “Điều kiện của dì rất tốt, lúc trẻ chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi, tại sao dì không chọn một người trong số họ?”

Mục Giác cúi đầu, sau đó từ từ nở nụ cười, khẽ nói: “Nếu dì kết hôn thì sẽ không nhận nuôi con.”

“Con biết.”

“Thế thì dì không kết hôn vẫn tốt hơn chứ.” Mục Giác cười nói.

Có lẽ mẹ nuôi nói đúng, không nên kết hôn thì tốt hơn.

Mục Dục Vũ bần thần nghĩ. Anh cảm thấy đầu nóng lên, cơ thể mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn gắng gượng làm xong công việc. Khi về đến nhà, Mục Dục Vũ bị sốt cao, chắc vì viêm dạ dày. Anh bình tĩnh bảo trợ lý Lâm gọi điện cho bác sĩ riêng đến tiêm thuốc hạ sốt cho anh, rồi kê vài loại thuốc, ngày mai anh vẫn còn cả đống việc cần làm, không thể nghỉ ngơi được.

Lúc nằm xuống, Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy chiếc giường này quá lớn, gian phòng quá rộng, vệ sĩ và người giúp việc trong nhà quá chuyên nghiệp, trong nhà không một tiếng động. Thậm chí anh nghĩ tối nay sao Diệp Chỉ Lan không phát điên như mọi ngày? Cho dù có một người phụ nữ la hét mắng chửi cũng được, như thế thì cả tòa nhà này cũng sẽ không tịch mịch đến thế.

Tịch mịch đến độ xung quanh như chẳng có một ai, không một ngọn gió, chỉ có sự cô tịch vô biên đang ập xuống, nặng nề đè nén, khiến anh không thể thở được.

Mục Dục Vũ nằm trên giường, lạnh lùng nghĩ, tổng công ty anh quản lý có đến mấy nghìn nhân viên, trong nhà vệ sĩ, người giúp việc, đầu bếp và tài xế cũng hơn hai mươi người, bản thân anh còn có một cô vợ hợp pháp, nhưng giờ đây khi anh bệnh nằm trên giường, không một ai chủ động vào rót cho anh ly nước, dặn dò anh nhớ uống thuốc đúng giờ.

Cấp dưới sợ hãi anh, còn vợ anh thì hận anh đến tận xương tủy.

Anh không hề thấy chạnh lòng vì chuyện này. Anh chỉ lãnh đạm nghĩ trong đầu như đang trần thuật một sự thật, nếu anh đột tử tại đây, chắc cũng phải đến sáng sớm hôm sau họ mới phát hiện ra.

Người đầu tiên phát hiện ra là ai? Là quản gia chẳng, không, có lẽ sẽ là trợ lý Lâm.

Nếu anh chết, Diệp Chỉ Lan có lẽ sẽ rất vui, nhưng cô ta sẽ không vui được lâu vì mấy ngày nay anh đã tiến hành thu mua toàn bộ Diệp gia, cho dù anh có đột tử thì sách lược công ty cũng vẫn vận hành theo quỹ đạo đã vạch ra trước đó, không thể ngăn cản.

Diệp gia, cho dù Mục Dục Vũ xảy ra chuyện gì, thì ắt cũng phải lụi bại.

Về di chúc cũng không phải lo, cả đời mẹ nuôi sẽ có người chăm sóc, Diệp Chỉ Lan không nhận được một xu nào cả. Mục Dục Vũ thầm nghĩ anh đã tính toán cho cả đời, quả nhiên cũng có ích, dù bây giờ anh phải tay tạm biệt

trần thế thì mọi thứ sau này cũng sẽ phát triển theo ý của anh, sẽ chẳng có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Mục Dục Vũ nghĩ tới đây thì bỗng cảm thấy sức lực toàn thân bị rút cạn, nếu đã làm xong hết cả, những việc muốn làm hay cần làm đều đã làm rồi, thì sống còn có ý nghĩa gì?

Mục Dục Vũ nhắm mắt, gần như trống rỗng.

Không biết đã bao lâu trôi qua, bên tai văng đến tiếng lí nhí của trẻ con, hình như còn có tiếng hát, anh nín thở lắng nghe, là hai người cùng song ca, tiếng hát non nớt, mềm mại hơn là của đứa bé, giọng trong trẻo hơn là của một thiếu niên.

Chúng đang cùng nhau hát khe khẽ, như sợ đánh thức anh dậy:

Mùa xuân đang ở đâu thế

Mùa xuân đang ở đâu

Mùa xuân ở trong khu rừng xanh mát

Nơi này có hoa đỏ

Nơi này có cỏ xanh

Còn có chim vàng anh hát ca

Ti li li ti li li ti li li ti li li

Ti li li ti li li ti li li ti li li ti li li

Ti li li

Mùa xuân ở trong khu rừng xanh mát

Còn có chim vàng anh hát ca.

Nói thật thì hai thằng nhóc này hát không đúng giai điệu cho lắm, lại còn quên lời nữa, nhưng không hiểu sao Mục Dục Vũ không hề thấy chán ghét.

Anh biết mình đã quay trở lại giấc mơ kỳ quặc kia, nhưng anh không vội mở mắt, chỉ im lặng lắng nghe bài hát của hai kẻ ngồi ở đầu giường.

Một bài hát thiếu nhi vô tư, trong sáng.

Hát xong một đoạn, cậu thiếu niên kia bỗng hỏi: “Phi Phi, thật sự là chúng ta chỉ cần hát thì anh sẽ không sao chứ?”

“Vâng.” Thăng bé con gật đầu chắc nịch. “Bố chỉ sốt thôi, mẹ nói không được gọi bố dậy, nhưng có thể hát cho bố nghe.”

“Nhưng chúng ta đã hát mấy bài rồi, mà anh vẫn chưa khỏe.”

“Thế... để con thử xem trán bố còn sốt hay không đã.” Thăng bé nói, lát sau, một bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt lên trán Mục Dục Vũ. Thăng bé sờ mó loạn xạ một hồi, rồi vui vẻ tuyên bố: “Bố không sốt nữa, bố khỏe rồi.”

“Thật không, thật không? Cậu cũng muốn sờ.”

“Không được, cậu không biết cái này đâu.” Thăng bé nghiêm chỉnh bảo: “Cậu nghe lời đi, thế là được rồi, cậu hát thêm một bài cho bố nghe nhé.”

“Ờ, hát gì đây?”

“Thỏ con ngoan ngoãn.”

Mục Dục Vũ không nhịn được nhếch khóe môi, thầm nghĩ thằng bé này mới tí tuổi đã biết phỉnh phờ người khác. Anh mở mắt, quả nhiên nhìn thấy thằng bé tên Phi Phi đang nằm bò ở đầu giường, trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh là thiếu niên tên Tiểu Siêu.

“Bố, bố tỉnh rồi, bố khỏe hơn chưa?” Phi Phi sung sướng gọi to: “Mẹ, mau vào đây, bố tỉnh rồi, bố không sốt nữa.”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, Nghe Xuân Yến quần tạt dề, tay cầm xẻng xúc thức ăn chạy vào, thấy Mục Dục Vũ đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm. “Ông xã, anh tỉnh rồi à, anh ngủ cả ngày rồi đó, làm cả nhà sợ chết đi được, trời ơi, anh ngồi dậy chậm thôi, coi chừng đau đầu.”

Cô định đến đỡ thì Mục Dục Vũ đã trừng mắt nhìn cái xẻng thức ăn trong tay cô với vẻ chê bai. Nghe Xuân Yến kêu lên: “Chết rồi, quên mất em đang nấu ăn, hai đứa kia rửa tay lấy bát đũa đi, chuẩn bị ăn cơm, nghe thấy chưa?”

“Vâng.” Hai đứa đồng thanh đáp. Phi Phi ra tới cửa lại chạy ngược vào, thò bàn tay nhỏ ra sờ trán anh lần nữa, tay kia đặt lên trán mình, rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Bố, đúng là bố hạ sốt rồi.”

Mục Dục Vũ gật gù, Phi Phi cười toe toét rồi quay lưng chạy vù ra ngoài.

Bên ngoài vọng vào tiếng bát đũa và tiếng ăn cơm, lát sau Nghe Xuân Yến bưng một bát vào, ngồi xuống cạnh anh, thổi cho nguội bớt rồi nói: “Nào, ông xã, ăn cái này trước đã rồi uống thuốc.”

Mục Dục Vũ không nhận lấy, chỉ nhìn cô chăm chăm.

“Sao thế? Sốt đến ngực rồi à?” Nghe Xuân Yến vội vàng đặt bát xuống, bước đến áp mặt vào trán anh, nói: “Không sốt nữa, may quá, em biết anh không muốn ăn nhưng anh phải ăn chút cháo trước đã, không thể để bụng rỗng mà uống thuốc được.”

Cô nhanh nhẹn múc một thìa cháo lên đưa đến miệng Mục Dục Vũ, anh trừng mắt, hỏi vẻ không tin: “Cô... cô muốn đút cho tôi ăn hả?”

“Thì sợ anh bệnh, không còn sức chứ sao.” Nghe Xuân Yến cười hì hì, nói: “Đừng xấu hổ, chăm sóc anh là niềm vui của em mà, nào há miệng ra, anh đừng hờn dỗi giống Phi Phi nhé!”

Mục Dục Vũ nhìn gương mặt vừa thân thuộc lại vừa xa lạ kia hồi lâu, giơ tay ra đón lấy bát cháo, tay kia cầm lấy thìa, nếm thử, mùi vị đúng là món cháo thịt thơm phức được nấu rất nhừ.

Đây rốt cuộc là giấc mơ gì? Chân thực đến mức còn được ăn nữa.

“Sao không ăn? Không ngon à?” Nghe Xuân Yến dè dặt hỏi: “Có phải anh thấy nhạt miệng không? Em bóc quả trứng muối cho vào cháo nhé?”

Mục Dục Vũ ngược lên, nhìn cô chăm chú.

“Sao cứ nhìn em mãi thế, không nhận ra vợ anh nữa hả?” Nghê Xuân Yến lờm anh về trách móc.

“Phải, rất lâu không gặp rồi.” Mục Dục Vũ đáp. “Đã lâu quá không gặp, Nghê Xuân Yến.”

Chương 12

Mục Dục Vũ nhìn Nghe Xuân Yến và hai đứa trẻ ngồi ăn cơm.

Anh vốn định ngủ tiếp, để thoát khỏi giấc mơ này và quay về hiện thực, nhưng không hiểu sao tiếng trò chuyện ồn ào và tiếng cười trong trẻo ngoài kia đã thu hút anh. Anh bỗng không muốn rời khỏi đây, không thể nói rõ là vì sao, dường như trong lòng có một tiếng nói không ngừng dụ dỗ anh: Nhìn đi, nhìn một chút thôi, cho dù họ là giả, nhưng nhìn cuộc sống của họ một chút thì có mất gì đâu?

Thế là anh bò dậy, chậm rãi ra khỏi phòng. Trong giấc mơ này, anh cũng có cảm giác rã rời như người sốt nặng mới khỏe lại. Anh dựa vào khung cửa, nhìn về hướng phòng ăn, ở đó, cạnh chiếc bàn tròn bằng gỗ là ba người. Chỉ nhìn một lúc, Mục Dục Vũ đã phát hiện ra Nghe Xuân Yến thật sự rất bận rộn. Cô vừa gấp thức ăn cho hai đứa trẻ, vừa tranh thủ ăn vài miếng, chốc chốc cô phải ngừng đưa đũa để thò tay ra giả vờ đánh vào tay thằng bé không chịu ăn đàng hoàng mà cứ ngồi gõ bát, chốc chốc lại quay sang trách mắng cậu ngốc kia đừng chỉ ăn thịt mà không chịu ăn rau.

“Phi Phi, con mà còn gõ bát nữa thì xuống ngay khỏi ghế cho mẹ, sau này không cho con ngồi bàn ăn cơm nữa, nghe rõ chưa hả?”

“Tiểu Siêu, chị dạy em bao nhiêu lần rồi? Không được chọn thức ăn nghe chưa, còn để chị trông thấy em lén bỏ rau ra thì bữa sau sẽ không cho em ăn thịt nữa!”

“Thằng bé này muốn mẹ tức chết đúng không? Mục Phi Nhiên, mẹ nói cho con biết, con mà không nghe lời nữa, đợi bố con khỏe hẳn rồi mẹ sẽ bảo bố đánh con đấy, có tin không?”

Mục Dục Vũ sững sốt nhận ra lời dọa nạt này cũng có tác dụng nhất định, thằng bé do dự một chút, nhú mày lại thận trọng phán đoán độ chân thực của câu nói. Thấy vậy, Nghe Xuân Yến bực bội nói thêm: “Lát nữa mẹ sẽ đi

mách với bố, cậu nhóc Mục Phi Nhiên nhân lúc bố đang ốm không những không ngoan mà còn chuyên chọc tức mẹ, xem bố có đánh con không.”

“Mẹ nói vớ vẩn, bố sẽ không đánh Phi Phi đâu.” Mục Phi Nhiên lâu bầu, nhưng nó cũng không dám chắc nên yếu ớt nói chém một câu: “Phi Phi rất ngoan, con còn hát cho bố nghe nữa.”

“Con như thế mà ngoan cái gì? Há miệng ra.” Nghe Xuân Yển cầm bát và thìa của con trai, đút cho nó ăn, vừa đút vừa kể tội: “Con đã năm tuổi rồi mà không biết tự ăn, có xấu hổ không hả? Con nhìn cậu của con tự ăn được kìa, còn không làm rơi vãi cơm lung tung.”

“Cậu lớn hơn Phi Phi mà.” Mục Phi Nhiên ậm ừ phản bác.

“Cậu không đi học còn con thì có, con phải ngoan hơn cậu chứ?” Nghe Xuân Yển lườm con trai, cầm đũa lên gấp thức ăn đút cho nó. “Nhai thật kỹ rồi nuốt.”

“Vì sao cậu không phải đi học?” Mục Phi Nhiên bất bình hỏi ngược lại.

Nghe Xuân Yển ngừng tay, im lặng buông bát xuống rồi nói với con trai bằng vẻ trịnh trọng khác thường: “Vì cậu không giống với những đứa trẻ khác, cậu là bảo bối đặc biệt tốt, đặc biệt quý giá của nhà chúng ta, nhưng người ngoài không hiểu cậu tốt thế nào, họ chỉ nhìn thấy cậu ngốc, khinh thường cậu, còn bắt nạt cậu nữa, mẹ rất tức giận nên đã đưa cậu về nhà.”

Cậu ngốc ngồi cạnh nghe đến tên mình thì sợ hãi tuyên bố to: “Tiểu Siêu không muốn đi học!”

Nghe Xuân Yển an ủi: “Biết rồi mà, sẽ không bắt em đi học đâu, mau ăn cơm đi, ngoan nhé!”

Cậu ngốc lúc đó mới yên lòng vui đầu vào ăn cơm. Nghe Xuân Yển quay sang nói với con trai: “Nên Phi Phi phải ăn uống thật ngoan, học hành thật giỏi, như thế lớn lên mới có bản lĩnh, đến khi bố mẹ già rồi không làm gì nổi nữa, thì sẽ đến lượt con bảo vệ cậu, hiểu không?”

Phi Phi nghĩ ngợi một lúc rồi nghiêm túc gật đầu. “Con sẽ đưa cậu đi chơi, không để người khác bắt nạt cậu.”

“Ừ, thế con có cần phải ăn uống ngoan ngoãn không?”

“Có ạ.” Phi Phi hơi đỏ mặt, nói nhỏ: “Mẹ, để con tự ăn.”

Nghê Xuân YẾN đưa thìa cho con trai, lúc này mới rảnh rỗi để ăn cơm, nhưng cô chưa ăn được mấy miếng đã nghe con trai nói: “Bố bố, bố dậy rồi.”

Mục Dục Vũ nhìn thẳng bé từ trên bàn ăn trượt xuống, sải đôi chân bé nhỏ chạy đến chỗ anh. Lòng anh bỗng có một cảm giác kỳ diệu, nhưng vẫn chưa kịp phân tích xem cảm giác đó là gì thì thẳng bé đã nhào tới ôm chầm lấy anh. Mục Dục Vũ cau mày nghĩ, thẳng nhóc này sao cứ húc thẳng tới như một con trâu vậy, sao mẹ nó không chịu ngăn lại?

Anh ngược lên định nhìn Nghê Xuân YẾN bằng ánh mắt cảnh cáo, nhưng lại phát hiện ra cô đã buông bát, chùi tay vào quần rồi bước lại gần anh: “Ông xã, sao anh lại dậy, haizz, dậy rồi mà anh cũng không biết khoác thêm cái áo vào, trong nhà đang mở cửa sổ đó, đứng đây lại bị trúng gió bây giờ, được rồi, em thấy anh cứ quay về phòng nằm nghỉ đi, lát nữa em sắc thuốc bắc xong sẽ gọi anh.”

Mục Dục Vũ chưa từng tiếp xúc với kiểu phụ nữ như vậy, rõ ràng hành động thô lỗ, lại lảm lòi, nhưng ánh mắt nhìn anh lại vô cùng ấm áp, đầy sự lo âu và quan tâm. Nó không bị ngăn cách bởi địa vị giữa cấp trên và cấp dưới, không ôn tồn, hòa nhã như giữa nhân viên và lãnh đạo, càng không có sự giả tạo và những dục vọng che giấu; cái nó có, chỉ là sự thân mật giữa một người đàn bà và một người đàn ông, là sự quan tâm và dịu dàng của một người vợ đối với chồng mình.

Hóa ra một người vợ là thế này đây.

Mục Dục Vũ cảm thấy mọi thứ rất xa lạ, cho dù không còn khủng hoảng như khi mới rơi vào giấc mơ này nhưng anh vẫn chưa được quen lắm.

Thế giới này dường như đang vận hành theo một quy cách mà anh không quen, hơn nữa cách vận hành của nó lại rất trơn tru.

Giờ đây, một cánh cửa như đang mở ra, mời gọi anh bằng một âm thanh vô định: Đến đây, hãy đến đây nào!

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt. lát sau, anh hít một hơi thật sâu, cúi xuống gỡ tay thẳng bé ra rồi quay người bỏ đi.

Phía sau văng vẳng giọng nói của Nghê Xuân Yến: “Ông xã, anh đi ngủ thật hả, vậy cũng được, trước khi ngủ nhớ uống thuốc, em đã để trên tủ đầu giường cho anh rồi, ba viên trắng một viên vàng, nhớ chưa? Đừng uống nhầm đó. Đúng rồi, thẻ bảo hiểm y tế của anh lần trước bị em bỏ đâu rồi, hôm nay không tìm thấy...”

Mục Dục Vũ đi nhanh về phòng, anh muốn quay về với hiện thực, anh cảm thấy không gian này méo mó và biến dạng, vào giây phút này anh không thể ở lại đây được nữa.

Bắt buộc phải về, về với cuộc sống vốn có của người đàn ông tên Mục Dục Vũ, cuộc sống mà mỗi một bước đi đều được tính toán kỹ lưỡng, chưa từng vượt ra ngoài tầm kiểm soát; cuộc sống mà cho dù người khác có bình luận thế nào thì nó cũng là sự lựa chọn và quyết định của Mục Dục Vũ.

Nó là một con đường được lựa chọn thông qua sự suy nghĩ kỹ càng, nó tạo nên mọi thứ của Mục Dục Vũ, nếu rời bỏ nó, cơ thể anh sẽ bị tách ra thành từng mảnh, mãi mãi không thể ghép lại được nữa.

“Mục tiên sinh, anh tỉnh dậy rồi sao? Mục tiên sinh, anh có nghe thấy tôi nói gì không?”

Mục Dục Vũ muốn nói, im ngay cho tôi, tôi có bị điếc đâu, không cần nói với tôi bằng cái giọng điệu như nói với ông già mắc chứng Alzheimer như thế, nhưng khi anh mở miệng thì phát hiện ra giọng nói của mình khàn khàn rất khó nghe.

“Mục tiên sinh, anh nghe thấy tôi nói, đúng không? Anh không cần vội lên tiếng, thử động đậy đầu ngón tay trước, nếu anh nghe thấy thì động đậy ngón tay đi nhé?”

Mục Dục Vũ nhúc nhích ngón tay, nhưng giờ đây chuyện vặt này lại khiến anh phải dốc hết sức lực của bản thân mới làm nổi. Anh hoảng loạn, ép mình phải mở mắt ra, ép mình phải tỉnh táo lại để làm rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mình.

Mục Dục Vũ tốn rất nhiều sức lực mới có thể mở mắt ra.

Anh thấy mình đang nằm trong bệnh viện, vài vị bác sĩ đang vây quanh giường, trong đó một vị lớn tuổi đang cúi xuống chăm chú quan sát anh, rõ ràng là người ban nãy nói chuyện với anh.

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn lại, cho dù anh đang trong tình trạng nào thì anh cũng không vui khi bị người khác nhìn bằng ánh mắt như nhìn một tiêu bản. Vị bác sĩ đó hơi ngạc nhiên rồi lập tức nở nụ cười, nói với anh: “Mục tiên sinh, tôi là chủ nhiệm khoa Tim mạch của bệnh viện này, tôi họ Cung, hiện giờ anh có thể nghe rõ và hiểu lời tôi nói không?”

Mục Dục Vũ chậm chạp gật đầu, bác sĩ Cung hài lòng hỏi:

“Thế tay chân có thể nhúc nhích không?”

Mục Dục Vũ thử động đậy, cảm thấy cho dù khá vất vả nhưng không đến nỗi không nhúc nhích được.

“Anh bỗng dưng bệnh nặng phải đưa vào đây cấp cứu, có lúc đã rơi vào tình trạng nguy kịch, nhịp tim gần như ngừng đập, chúng tôi phải cấp cứu, bây giờ đã hơn mười hai tiếng đồng hồ, anh đã tỉnh lại, đợi khi sức khỏe của anh cho phép thì chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra bước tiếp theo.”

“Tôi... bị làm sao?” Mục Dục Vũ khó nhọc hỏi.

“Bước đầu nghi ngờ là bệnh cơ tim phì đại tắc nghẽn.” Bác sĩ Cung đáp.

“Nhưng trước đây tôi chưa từng có tiền sử bệnh tim.”

“Áp lực quá lớn trong một thời gian dài cũng dẫn đến bệnh này.” Bác sĩ Cung nói: “Có thể anh đã rất lâu không thả lỏng bản thân.”

Mục Dục Vũ trầm tư, anh nghĩ ngợi rồi nói với bác sĩ: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Bác sĩ Cung mỉm cười, dặn mấy bác sĩ trẻ tuổi kiểm tra tình trạng của anh, sau đó trò chuyện khách sáo thêm vài câu rồi mới ra ngoài.

Họ vừa đi thì trợ lý Lâm đứng đợi bên ngoài lập tức bước vào trong, anh ta nhìn Mục Dục Vũ có vẻ ngập ngừng, không hẳn là đau buồn mà đúng hơn là kinh ngạc.

“Sao?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Không ạ.” Trợ lý Lâm nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Mục tiên sinh, ngài yên tâm dưỡng bệnh, việc bên công ty vẫn sẽ theo kế hoạch ban đầu của ngài, mấy hạng mục lớn đồng thời triển khai cũng không có vấn đề gì.”

“Đương nhiên là tôi biết.” Mục Dục Vũ mệt mỏi nói: “Rót nước... cho tôi.”

Trợ lý Lâm luống cuống rót nước, đưa đến cho anh rồi lại không biết chăm sóc anh thế nào, cuối cùng suýt làm đổ nước, đành phải nhấn chuông gọi y tá vào.

Y tá vào rồi dùng ống hút cắm vào ly nước, sau đó mới cho Mục Dục Vũ uống mấy ngụm để thấm cổ họng. Anh còn muốn uống tiếp nhưng y tá đã mang đi, nói rằng mới tỉnh dậy không được uống nhiều nước. Mục Dục Vũ ra hiệu muốn ngồi, y tá xoay tấm tựa lưng giường lên, rồi lại đặt gối sau lưng anh, Mục Dục Vũ ngồi dựa vào, thở ra một hơi dài, liếc nhìn trợ lý Lâm rồi hỏi: “Lạ lắm à?”

“Không, không.” Trợ lý Lâm lắc đầu. “Chủ yếu là không ngờ ngài cũng bị ốm.”

“Ai đưa tôi vào bệnh viện?”

“Chuyện này nói ra cũng thật lạ.” Trợ lý Lâm cười đáp: “Nếu không phải tối hôm đó Đại Quân đòi vào xem sao thì có thể đã chậm trễ rồi...”

“Tôn Phúc Quân?” Mục Dục Vũ hơi bất ngờ. “Sao lại là anh ta?”

“Đại Quân hình như có việc muốn báo cáo với ngài, nhưng gõ cửa mà không thấy gì, quản gia ngăn lại bảo ngài không khỏe, đã ngủ rồi, nhưng Đại Quân nói ngài bị mất ngủ, không thể ngủ như chết được.”

Mục Dục Vũ gật gù, khàn giọng hỏi: “Thế thì phải cảm ơn anh ta, anh ta đâu rồi?”

“Đợi ở ngoài ạ, tiên sinh, anh ta còn đưa một người tới nữa ạ.” Trợ lý Lâm lén nhìn anh, nói: “Là một phụ nữ.”

Mục Dục Vũ nhú mày. “Phụ nữ nào?”

“Tôi chỉ liếc qua, không rõ lắm, nhưng hình như là cô chủ quán mì bò lần trước, ngài còn nhớ không? Ngài đã từng dặn Đại Quân chăm sóc cô ấy.”

Mục Dục Vũ bất giác thấy tim đập dồn dập.

“Ngài có cần tôi đi xử lý việc này không?”

“Không.” Mục Dục Vũ định thần lại, khàn giọng bảo: “Không cần, cứ coi như cậu không nhìn thấy.”

“Vâng.”

“Cậu bảo người canh chừng cô ấy.” Mục Dục Vũ dặn. “Xem xem cô ấy muốn làm gì.”

“Vâng.”

Chương 13

Hiệu suất làm việc của trợ lý Lâm rất cao, một tuần tiếp theo đó, nhất cử nhất động của Nghê Xuân Yến đều được anh ta sắp xếp người theo dõi, sau đó lại in ra thành văn bản đưa cho Mục Dục Vũ, nội dung rất tường tận, chi tiết. Đọc qua mấy tờ giấy đó, Mục Dục Vũ biết được Nghê Xuân Yến sáu rưỡi sáng sẽ đạp xe ba bánh đến trước cổng bệnh viện bán đồ ăn sáng, khoảng chín giờ thì đi giao mấy hộp thức ăn vào bệnh viện, xong xuôi cô sẽ vào nhà vệ sinh, rửa qua loa mặt mũi tay chân. Làm xong những việc đó, Nghê Xuân Yến sẽ đi thang máy đến tầng khu vực phòng bệnh của anh, gặp gỡ Tôn Phúc Quân ở góc rẽ hành lang. Đa phần là Nghê Xuân Yến mang thức ăn sáng cho Tôn Phúc Quân, nhưng không phải là món mì bò mà cô bán, mà là hộp cơm được bọc trong tấm khăn lông, bên trong có lúc là bánh bao, có lúc là bánh cảo, có lúc là mì xào hoặc bánh trứng chiên, đủ loại và hiếm khi trùng lặp, số lượng cũng rất nhiều, vì phải căn cứ theo sức ăn của Tôn Phúc Quân. Mỗi lần như thế, hai người đều ngồi xuống, nhân lúc Tôn Phúc Quân ăn thì trò chuyện khoảng mười phút rồi chia tay, Nghê Xuân Yến xuống lầu, còn Tôn Phúc Quân quay về vị trí làm việc.

Nếu không vì không cần thiết phải dùng đến thiết bị nghe trộm, thì Mục Dục Vũ tin rằng với sự thận trọng của trợ lý Lâm, anh ta tuyệt đối sẽ ghi lại hết nội dung cuộc trò chuyện của hai người đó.

Nhưng một bản báo cáo thiếu đi phần này lại khiến người ta vô cùng thắc mắc. Mục Dục Vũ sờ mép giấy, bắt đầu nghĩ xem bọn họ ở cạnh nhau sẽ nói gì, họ có cùng chung chủ đề nói chuyện hay không?

Chắc hẳn là do anh bị bác sĩ cấm vận động, chỉ có thể nằm tĩnh dưỡng trên giường nên mới có vấn đề! Mục Dục Vũ thầm nghĩ, Nghê Xuân Yến và anh chẳng có quan hệ gì, giấc mơ quái quỷ kia và hiện thực cũng chẳng liên quan gì với nhau, còn cả Tôn Phúc Quân, đó chẳng qua là một nhân viên giỏi giang, là ông chủ anh không nên quản lý đời sống riêng tư của nhân viên.

Nhưng nội dung trò chuyện của họ vẫn khiến anh cực kỳ tò mò, vì nó quyết định trực tiếp đến việc tại sao Nghê Xuân Yến lại xuất hiện ở đây, có phải cô ấy chỉ đến đây để giao hàng, tiện thể mang theo cả bữa sáng cho Tôn Phúc Quân chăng?

Nếu có thể hỏi thẳng được thì tốt biết mấy. Nhưng làm sao để hỏi đây? Lẽ nào gọi Nghê Xuân Yến vào phòng bệnh, rồi hỏi: “Sao cô rảnh rỗi mà chạy tới đây? Cô đến thăm tôi à?”

Nhưng điều đó mãi mãi không thể xảy ra, vì đó là một câu hỏi ngu ngốc cực kỳ, hơn nữa còn mang ý mờ ám.

Mục tiên sinh không thể cho phép bản thân phạm phải sai lầm ngu ngốc này.

Mục Dục Vũ trả lại mấy tờ giấy cho trợ lý Lâm, anh ta lặng lẽ nhận lấy, gấp cẩn thận rồi cho vào túi hồ sơ, sau đó mỉm cười nhắc anh: “Mục tiên sinh, đã đến giờ ăn rồi ạ, người đưa cơm thím Dư cử đến đã tới nơi, tôi sẽ bảo Đại Quân cho cô ta vào ạ.”

Vì nhập viện nên chuyện ăn uống của Mục Dục Vũ bị hạn chế nghiêm ngặt, anh chỉ ăn các món thanh đạm, dễ tiêu hóa do quản gia đích thân giám sát đầu bếp nấu nướng rồi mang tới, nhưng dù vậy thì ăn vào Mục Dục Vũ vẫn cảm thấy đắng chát.

Anh sực nhớ tới hộp cơm bằng nhôm mà Nghê Xuân Yến mang đến cho Tôn Phúc Quân, quả thực hiếm có báo cáo nào lại ghi rõ chất liệu hộp cơm như thế. Mục Dục Vũ có thể tưởng tượng ra đó là kiểu hộp như thế nào, vào thập niên tám mươi của thế kỷ trước, kiểu hộp cơm đơn giản ấy từng là món hàng duy nhất có thể mua được trong cửa hàng, khi còn mới trông nó sáng bóng rất đẹp, nhưng dùng lâu thì sẽ trở nên lồi lõm xấu xí vì bị va đập nhiều.

Sở dĩ Mục Dục Vũ nhớ rõ như vậy là vì năm ấy trong nhà anh cũng có một cái. Chỗ mẹ làm việc ở rất xa, buổi trưa phải tự mang cơm theo, mẹ thường cầm theo một hộp cơm như thế, cẩn thận dùng khăn lông bọc bên ngoài, đặt vào trong túi lưới rồi treo trước xe.

Hộp cơm đó chứa đựng một bí ẩn, nhẹ nhàng lắc lư trên xe đạp. Nó giống như một chiếc hộp ma thuật, trước khi mở ra, nó mãi mãi chứa đầy những tưởng tượng vô hạn. Khi đó, Mục Dục Vũ thường xuyên tò mò nhìn theo hộp cơm của mẹ, khi đi nó được bọc rất kỹ trong một tấm khăn lông, lúc về thì lại trống rỗng. Anh đoán thức ăn trong đó chắc hẳn rất ngon lành, nếu không thì vì sao lần nào mẹ cũng ăn sạch sẽ như thế?

Hay là mẹ giấu anh món gì đó để ăn một mình? Suy nghĩ ấy len lỏi trong đầu, khiến anh cực kỳ bất bình. Cuối cùng đến một ngày, khi không thể kìm nén được nữa, Mục Dục Vũ quyết định hành động. Anh dậy từ sớm, nhân lúc mẹ hâm nóng sữa cho anh uống trên bếp lò ngoài ban công, anh vội vã lên vào nhà bếp, kiễng chân mở hộp cơm trên bệ bếp ra.

Quả nhiên là một hộp đầy, nhưng ngoài cơm ra chỉ có một ít giá đỗ xào và dưa muối. Anh nhận ra giá đỗ là đồ ăn thừa từ tối qua, còn dưa muối là do bà ngoại muối, chẳng hề có thịt cá hay bất cứ món ngon nào anh từng tưởng tượng ra.

Mục Dục Vũ đã vô cùng thất vọng. Nhiều năm sau, cảm giác thất vọng vẫn in sâu trong lòng anh cùng cảnh tượng: Anh mở hộp cơm của mẹ một cách cực kỳ mong đợi, nhưng lại phát hiện ra bên trong chẳng có thứ gì ngon ghê.

Nhưng tại sao anh lại nhớ? Mà còn nhớ rõ mồn một như thế? Đến mức khi nhắm mắt lại, anh vẫn cảm thấy như chạm được vào hơi ấm của hộp cơm nhôm đó. Mục Dục Vũ mím môi, nhìn Tôn Phúc Quân cùng cô giúp việc trong nhà bày biện bàn ăn. Từng đĩa thức ăn đang chờ Mục Dục Vũ động đũa, nhưng anh mãi vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn mất đi cảm giác ngon miệng.

“Đi hỏi giáo sư Cung xem nếu tôi không ăn những món này thì liệu có trở ngại gì cho việc hồi phục sức khỏe không?” Anh bảo Tôn Phúc Quân.

“Tiên sinh, ngài nên cố ăn một chút đi ạ.” Tôn Phúc Quân cười vui vẻ. “Thức ăn rất quan trọng cho sức khỏe, nếu ngài không ăn thì làm sao có sức để hồi

phục?”

“Không thấy ngon.”

“Cũng phải, mấy món này nhìn là đã biết không ngon.” Tôn Phúc Quân nhìn anh vẻ đồng cảm, nói: “Nhưng mà chúng có rất nhiều dinh dưỡng.”

Ánh mắt Mục Dục Vũ nhìn anh ta bỗng trở nên u ám, anh hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ồ, vẫn chưa ạ, nhưng tôi có mang cơm theo.” Tôn Phúc Quân cười đáp.

“Tại sao lại mang cơm, tôi nhớ các anh đều có tiền ăn trưa mà.”

“Tiền đó tiết kiệm được thì tốt.” Tôn Phúc Quân cười khà khà thành tiếng. Anh ta đẩy máy móc ở đầu giường Mục Dục Vũ ra để chừa lại khoảng trống, rồi nói: “Mấy hôm nay vừa hay có một người bạn ở gần đây, cô ấy cũng phải mang cơm theo nên tiện thể mang thêm cho tôi một phần. Người này ngài cũng biết đây, chính là cô chủ quán mì bò mà lần trước ngài dặn tôi xử lý đám lưu manh giúp cô ấy đó, ngài có còn nhớ không?”

Mục Dục Vũ cau mày, nhìn đi nơi khác, không muốn tiếp lời anh ta.

Nhưng Tôn Phúc Quân lại nói tiếp: “Cô ấy rất vất vả, một mình nuôi đứa em trai gốc nghềch, mở một quán ăn nhỏ, nhà lại không có đàn ông, hễ gặp chuyện là lại bị ức hiếp. Cũng may cô ấy rất lợi hại, thường thì không ai dám chọc giận. Nếu không phải vì nợ nần thì đám lưu manh đó cũng chẳng quậy phá gì cô ấy được. Bây giờ quán ăn không thể mở, đành đến đây bày hàng để bán, nhưng ngài đừng xem thường cô ấy, tài nghệ rất giỏi đấy, tôi thử mấy lần rồi, mùi vị thức ăn rất ngon.”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ lạnh lùng cắt ngang, hỏi: “Hôm nay anh ăn gì?”

“Ừm...” Tôn Phúc Quân nghĩ ngợi. “Đậu phụ kho thịt, rau xào, miến trộn.”

“Mang đến đây cho tôi xem.”

Tôn Phúc Quân nhìn anh về kính ngọc, Mục Dục Vũ sốt ruột bảo: “Mang lại đây.”

Tôn Phúc Quân chờ dẫn gậy đầu. Anh ta đi ra ngoài một lát, rồi cầm theo một hộp cơm vào. Quả nhiên là kiểu hộp nhôm cũ kỹ trong trí nhớ của Mục Dục Vũ, phía rìa đã bị gỉ sét, còn có vài chỗ lõm xuống

“Mở ra.”

Tôn Phúc Quân vâng lời mở ra. Mục Dục Vũ nhìn qua vẻ kén chọn, rồi bảo: “Đậu phụ trông có vẻ ngon, đổi cho tôi.”

“Hả?”

Mục Dục Vũ tỏ vẻ nghiêm khắc của một tổng giám đốc, hạ lệnh: “Trên bàn có món nào anh thích cứ mang đi, nếu không thích thì đi ra ngoài ăn với A Lâm.”

Tôn Phúc Quân hồi lâu mới hiểu ra, phì cười bảo: “Xem ngài nói gì kìa, nếu có món ăn nào làm ngài thấy ngon miệng thì tôi mừng còn không kịp nữa là. Được, mời ngài hết.”

Anh ta đưa hộp cơm đến trước mặt Mục Dục Vũ, cầm thìa lên đặt vào tay anh. “Cô em gái đó của tôi nấu ăn ngon lắm, ngài nếm thử đi, đảm bảo không thua gì đầu bếp trong nhà ngài đâu.”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn anh ta, nhận lấy thìa xúc một miếng đậu phụ lên cho vào miệng, lát sau không nói không rằng, lẳng lặng ăn hết.

Mùi vị cũng được, nhưng nếu so với đầu bếp tôi mời đến thì còn thua xa.

Chỉ là có một cảm giác lâu ngày không thấy, cái cảm giác khó tả đó hòa quyện trong thức ăn khiến hồi ức như chập chờn hiện về, đó là thứ mà có bỏ ra bao nhiêu tiền, mời đầu bếp đẳng cấp thế nào anh cũng không thể nào tìm lại được.

Chương 14

Hai tuần sau đó, Mục Dục Vũ đều lấy quyền ông chủ chiếm đoạt phần ăn của Tôn Phúc Quân. Lần đầu tiên trong đời anh không muốn tìm hiểu sâu về mục đích và ảnh hưởng sau này, mà chỉ làm dựa vào ý muốn của cá nhân. Anh tự viện lý do rằng hiếm khi bản thân có hứng thú với những món ăn thường ngày, tuy tay nghề của Nghê Xuân Yển chẳng ra sao nhưng so với việc để bụng đói làm ảnh hưởng tới sức khỏe, thì chuyện vặt này vẫn có thể chịu đựng được.

Để tỏ ra công bằng, anh vẫn giữ thái độ chê bai, khi nhìn thấy món cá hấp, anh chê cá còn có mùi hơi tanh, gừng thái không đủ mỏng, nước tương không phải nhãn hiệu anh thích; nhìn thấy cá rồi thì anh lại chê cách nấu làm mất dinh dưỡng của đồ ăn; nhìn thấy cháo hành thịt băm, anh lại cau mày chê hành không ngon, gốc hành quá nhỏ, thịt chưa hầm nhừ, v.v...

Cho dù chê bai đủ đường nhưng Mục Dục Vũ vẫn ăn ngon. Dường như những lời chua chát cay nghiệt đã trở thành thứ không thể thiếu trong mỗi bữa ăn của anh. Có lúc anh nói rất khó nghe, ngay cả trợ lý Lâm đứng cạnh cũng thấy mất mặt, nhưng Tôn Phúc Quân vẫn hiền lành mỉm cười, nhìn anh bằng ánh mắt khoan dung và thấu hiểu.

Tôn Phúc Quân có sự hờn hận và chín chắn của người trưởng thành. Anh ta cười khà khà, vui vẻ nói: “Chỉ cần tiên sinh ăn được, ăn ngon là tốt rồi.”

Câu nói này khiến Mục Dục Vũ thẹn quá hóa giận, nếu biết rõ Tôn Phúc Quân không có khả năng nói ra những lời chế giễu như thế, thì có lẽ anh đã nghi ngờ anh ta đang chỉ chó mắng mèo. Nhưng cùng với suy nghĩ đó, Mục Dục Vũ chợt nhận ra sự bất thường của mình. Anh nhanh chóng ăn sạch thức ăn trong hộp cơm xấu xí, rồi suy nghĩ: Sở dĩ gần đây anh ăn đồ Nghê Xuân Yển nấu, là vì chúng mang đến mùi vị thuở ấu thơ, đối với một người bệnh đang nằm trên giường mà nói, thì hồi ức tuổi thơ chính là thứ chạm đến được nơi yếu đuối nhất trong tâm hồn.

Nghĩ đến đây, Mục Dục Vũ lập tức quả quyết rằng sự bất thường này nhất định phải dừng lại ở đây.

Anh lạnh lùng dặn trợ lý Lâm bắt đầu từ mai hãy đến nhà hàng món Trung nổi tiếng nọ đặt thức ăn cho anh. Anh và ông chủ của chuỗi nhà hàng đó có mối quan hệ khá tốt, ông ta đã dặn đầu bếp của mình chế biến riêng những món ăn phù hợp cho việc hồi phục sức khỏe của anh. Sau đó, để không phải nhìn thấy Tôn Phúc Quân cầm theo hộp cơm xấu xí đó nữa, Mục Dục Vũ đã cho anh ta nghỉ phép một tuần, với lý do là quãng thời gian này Tôn Phúc Quân đã cực khổ rồi, bệnh tình của anh giờ đã ổn định, anh ta cũng nên nghỉ ngơi.

Tôn Phúc Quân không nghi ngờ gì, hi hả nói: “Thế thì tốt quá, nhưng tôi nghỉ phép sẽ không sao thật chứ ạ?”

“Khi anh chưa đến thì tôi cũng chẳng sao cả.” Mục Dục Vũ lạnh lùng, không ngược lên, xem tài liệu trong tay.

“Tốt quá, cảm ơn Mục tiên sinh, vừa hay cô em gái kia của tôi cũng sắp dọn nhà đi chỗ khác, tôi có thể đến giúp họ một tay.”

Mục Dục Vũ ngẩng lên khỏi đồng giấy tờ, hỏi: “Dọn nhà?”

“Vâng, khu của họ sắp phá dỡ rồi mà. Phải chịu thôi, không thể ngủ ở ngoài đường được.”

Mục Dục Vũ liếc nhìn anh ta, nói: “Anh cũng nhiệt tình quá nhỉ?”

Tôn Phúc Quân cười khà khà. “Không đến mức như ngài khen đâu, tôi chỉ thấy hai chị em họ quá vất vả, giúp được thì giúp thôi.”

Tôn Phúc Quân ra ngoài rồi, Mục Dục Vũ vẫn lặng lẽ đọc xong tài liệu. Anh phê duyệt hết rồi ngẩng lên chờ dẫn trong giây lát, nhìn đồng hồ, bây giờ là mười rưỡi sáng, ngoài kia ánh nắng chan hòa, ấm áp và yên tĩnh. Theo bản báo cáo của trợ lý Lâm thì lát nữa, Nghê Xuân Yển sẽ mang bữa trưa đựng trong chiếc hộp nhôm xấu xí kia cho Tôn Phúc Quân, thực tế là cho anh. Hơn một tuần nay ngày nào cũng vậy thức ăn bên trong hộp đều không

trùng lặp, thậm chí rất hợp với anh, vừa dễ tiêu hóa vừa bảo đảm được dinh dưỡng.

“Rất hợp.” Từ này khiến tim Mục Dục Vũ bất chợt đập mạnh. Anh nghĩ sao bản thân lại chậm hiểu đến thế, trên thế gian này làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy, thức ăn đựng trong hộp cơm không nhiều nhưng nếu không tẩm mĩ nấu nướng thì sao có thể hợp với anh đến vậy? Sao có thể khéo như thế, anh vừa chê rằng không ăn được hành thì trong món cháo cá hôm sau đã không còn hành.

Chiếc hộp cơm đó, căn bản chính là thứ mà Nghệ Xuân Yến làm riêng cho anh.

Chẳng trách Tôn Phúc Quân suốt ngày cười khà khà ra vẻ vô tư, trong chuyện này anh ta vốn chỉ là một người giao hàng, vấn đề bây giờ là người giao hàng đó đã có một tác dụng rất lớn, tin tức mà anh ta truyền đi rốt cuộc đã khiến Nghệ Xuân Yến hoang tưởng thế nào mà ngày ngày cô có thể nấu ăn cho anh không biết mệt mỏi như thế?

Cô tưởng rằng cô làm như thế thì sẽ đổi lại được lợi ích gì sao?

Mục Dục Vũ mặt lạnh như băng, anh cất tài liệu đi, bấm chuông gọi y tá: “Tôi cần ra ngoài tắm nắng.”

Y tá vội tỏ ý “như thế thì tốt quá”. Cô ta cười rồi gọi hai y tá khác đến, giúp Mục Dục Vũ ngồi lên xe đẩy, sau đó định đẩy anh đi nhưng vệ sĩ của anh đã bước tới, đẩy xe cho ông chủ ra ngoài.

“Tiên sinh, ngài muốn đi đâu ạ?”

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu. “Chỗ có ngã rẽ bên kia, Tôn Phúc Quân ở đó.”

Vệ sĩ từ từ đẩy anh đi, quả nhiên Tôn Phúc Quân đang ở đó, nhưng không biết vì sao Nghệ Xuân Yến vẫn chưa tới. Mục Dục Vũ cúi xuống nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi.

Ngay sau đó thang máy mở ra, một người phụ nữ vội vã cầm hộp cơm đi tới, trời rất lạnh nhưng cô chỉ mặc mỗi cái áo pull dài tay và quần jeans, bên ngoài là tạp dề trắng để đi giao hàng, hai bên ống tay áo là đôi găng tay hoa, mái tóc dài buộc túm lại sau gáy, gương mặt trông còn tiêu tụy hơn trước, mắt như hõm sâu vào, dưới đôi mắt là quầng thâm do thiếu ngủ.

Khi nhìn thấy cô gái đó, lửa giận trong lòng Mục Dục Vũ vụt tan biến, anh tự hỏi mình đang làm gì? Rất nhiều người muốn đạt được lợi ích từ anh, một số người thủ đoạn thâm hiểm, một số người lại rất tàn nhẫn, nhưng ai trong họ cũng là kẻ tham lam, chẳng phải anh đã hiểu điều này từ lâu? Nghê Xuân Yến dù có ý đồ gì thì cũng là bình thường, sao anh phải hăm dọa đi luận tội? Giả vờ như không biết, để đối thủ dần bộc lộ ý đồ, đây vốn là sách lược tấn công sở trường của Mục Dục Vũ, vậy tại sao giờ phút này anh lại muốn giải quyết dứt khoát với Nghê Xuân Yến, giống như chiêu trò mà anh từng sử dụng lúc mười sáu tuổi để đối phó với cô gái đeo bám mình?

Nhưng suy cho cùng thì món ăn Nghê Xuân Yến nấu trong hai tuần qua quả thực rất ngon.

“Xuân Yến, bên này.” Tôn Phúc Quân cất tiếng gọi.

Nghê Xuân Yến nhìn theo, gương mặt nở nụ cười, một nụ cười mỗi mệ như thể vừa vượt qua ngàn dặm xa xôi vậy. Nhưng nụ cười đó bỗng tan biến, bởi cô đã nhìn thấy Mục Dục Vũ, chỉ trong tích tắc, mặt cô cũng trở nên ngượng ngùng và bất an.

Mục Dục Vũ cau mày, chợt thấy bức bối vì vẻ mặt sợ sệt của cô. Anh hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ lưng ghế, giục vệ sĩ đẩy xe lại gần.

Tôn Phúc Quân lúc này cũng trông thấy anh, anh ta nở nụ cười bẽn lễn. “Tiên... tiên sinh, ngài... ngài ra ngoài tản bộ ạ?”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn Tôn Phúc Quân, khiến anh ta im bật. Sau đó, anh nhìn chằm chằm Nghê Xuân Yến, như muốn xem rốt cuộc trong đầu cô đang ẩn giấu những suy nghĩ góc ghech gì.

Nhưng khác với Diệp Chi Lan, Nghê Xuân Yến không hề run sợ trước ánh mắt của Mục Dục Vũ. Cô hít một hơi thật sâu rồi ngược lên, nhìn thẳng vào anh.

Cô là một người phụ nữ liều lĩnh, cô không còn là cô nhóc mười sáu tuổi nữa.

Mục Dục Vũ ho một tiếng, lạnh nhạt nói: “Lại gặp nhau rồi.”

“Vâng ... Tôi nghe nói anh nhập viện, không sao chứ?”

“Cũng tạm.” Mục Dục Vũ nhìn vào mặt cô, đáp: “Thật có lòng.”

Sắc mặt Nghê Xuân Yến càng thêm trắng bệch, cô ngược lên nhìn xung quanh rồi quả quyết nói: “Tôi... tôi mang cơm cho Đại Quân, ừm... chúc anh sớm bình phục, tạm... tạm biệt.”

Cô đưa túi lưới trong tay cho Tôn Phúc Quân, anh ta ngơ ngẩn cầm lấy.

“Khoan đã.” Mục Dục Vũ chậm rãi hỏi: “Chúng ta đã bao năm nay không gặp nhau, nói cho cùng thì cũng là bạn cũ, cô không nghĩ ta nên ngồi xuống trò chuyện một chút à?”

Nghê Xuân Yến cười gượng. “Thôi, anh là người bận rộn, làm trễ việc của anh thì không ổn.”

“Bây giờ tôi đang rảnh.”

Nghê Xuân Yến vô thức chùi tay vào quần, lắc đầu nói: “Tôi... tôi còn có việc, hàng quán chưa dọn, em trai tôi còn đang đợi...”

“Xem ra cô cũng rất bận.”

“Buôn bán nhỏ thôi.” Nghê Xuân Yến giật giật khóe môi nói:

“Không bận không được.”

“Thế sao lại có thời gian mang cơm cho Đại Quân?” Mục Dục Vũ cao giọng, cười hỏi như mỉa mai: “Hôm nay nấu món gì?”

“Không... không có gì.”

“Không ngại cho tôi xem chút chứ?” Mục Dục Vũ quay đầu lại ra hiệu cho vệ sĩ đến lấy hộp cơm trong tay Tôn Phúc Quân, mở ra, một mùi thuốc nồng nàn lan tỏa.

Vẻ châm biếm trên mặt Mục Dục Vũ càng đậm, anh bảo vệ sĩ đóng hộp cơm lại, trả cho Tôn Phúc Quân, sau đó nhìn Nghê Xuân Yển, lắc đầu cười bảo: “Một người đàn ông như Đại Quân mà phải bồi bổ sức khỏe tới mức này à? Nói ra cũng trùng hợp, hôm qua bác sĩ vừa đề nghị đầu bếp của tôi làm món y hệt thế này.”

Sắc mặt Nghê Xuân Yển càng tái, cô ngước lên, ánh mắt u ám nhìn Mục Dục Vũ. Lát sau, đúng lúc Mục Dục Vũ tưởng Nghê Xuân Yển sẽ bỏ chạy hoặc buột miệng chửi mắng anh, thì cô lại cười mỉa mai, gật gù như hiểu ý rồi quay sang nói với Tôn Phúc Quân: “Đại Quân, xin lỗi anh nhé, hôm nay thức ăn không thể cho anh ăn rồi.”

Tôn Phúc Quân còn chưa kịp phản ứng thì hộp cơm đã bị Nghê Xuân Yển giật lại, anh ta làm nhảm: “Đừng, đừng để ý mà Xuân Yển, tôi thích ăn cái này...”

“Sếp anh nói đúng, anh khỏe mạnh không cần bồi bổ, là em đã sai.” Nghê Xuân Yển cười thâm, sau đó gật đầu nói với Mục Dục Vũ: “Cảm ơn anh, anh không nhắc nhở thì tôi cũng không biết thật, bồi bổ người ta quá lại thành ra không tốt. Tôi đi đây, đừng nói là gặp lại, chúng tôi vốn là thường dân, cơ hội gặp một nhân vật lớn như anh cũng không nhiều.”

Nghê Xuân Yển nói xong dứt khoát quay người bỏ đi. Mục Dục Vũ nhìn theo bóng lưng cô, phần nộ siết chặt năm tay, gần như muốn găm lên giận dữ, nhưng anh gắng sức kiềm chế. Lúc này, Tôn Phúc Quân thờ dãi, nói: “Tiên sinh, cái này, thực ra là lỗi của tôi, Xuân Yển và tôi làm những việc này thực sự chỉ là ý tốt, chúng tôi chỉ mong ngài mau chóng bình phục. Hôm kia tôi bảo cô ấy rằng ngài thích ăn món cô ấy nấu, cô ấy rất vui, cảm thấy

nở mày nở mặt, cô ấy không biết ngài kiêng kị chuyện này, tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều, nếu ngài muốn trách thì cứ trách tôi.”

Chương 15

Màu sắc và mùi vị của món ăn do đầu bếp trứ danh nấu đúng là vượt xa Nghệ Xuân Yến, ngay cả hộp đựng thức ăn cũng rất tinh xảo đẹp đẽ, khiến các bác sĩ và y tá đều phải xuýt xoa khen ngợi rằng nó như một tác phẩm nghệ thuật được bày trong tủ kính.

Thức ăn càng tinh tế càng thể hiện rõ đẳng cấp, trước đây Mục Dục Vũ cũng từng cho là thế. Anh hiểu rằng căn cứ để phán đoán một người thuộc tầng lớp nào luôn nằm ở từng chi tiết nhỏ. Mục Dục Vũ không cho phép bản thân sai sót, anh mãi mãi nhớ chuyện mấy năm trước, khi anh và Diệp Chỉ Lan mới quen nhau, hai người cùng tham dự một bữa tiệc thượng lưu, chỉ vì anh nói sai năm tuổi của rượu vang mà cô ta đã nhìn anh với ánh mắt vừa khinh khi vừa đắc ý.

Lúc đó, cô ta quý phái và sang trọng biết bao, ánh mắt cô ta nhìn anh luôn có ý khinh thường và oán giận. Khinh thường là vì cô ta phải gả cho một anh chàng nhà giàu mới nổi, không có xuất thân cao quý; oán giận là vì cô ta cảm thấy bản thân đã hy sinh quá nhiều, nhưng đối phương lại không hề cảm kích xúc động, quỳ xuống chân cô ta mà thành kính nể sợ.

Càng phần nộ thì cô ta càng tỏ rõ sự khinh thường, càng khinh thường thì càng khiến Mục Dục Vũ chán ghét, vậy là cô ta càng phần nộ.

Cứ như thế, Diệp Chỉ Lan, người phụ nữ tự xưng là vợ anh, lại là điều hài hước nhất trong cuộc đời anh.

Ngay từ đầu giữa họ đã đầy ắp sự thù địch: Diệp Chỉ Lan muốn chinh phục anh để chứng minh sức hấp dẫn của cô ta; còn anh mong muốn tìm cho mình một tiêu bản “vợ” để trưng trong nhà. Trong cuộc chiến này, mục đích của cả hai khác biệt, lập trường lại càng khác biệt, nhưng họ vô tình lại hành động giống nhau, đều muốn đánh bại đối phương.

“Chọn người khác nhau, chính là chọn cuộc sống khác nhau.” Mục Giác nói thế, bà đã nhìn thấu bản chất cuộc hôn nhân hào nhoáng của đôi vợ chồng

trẻ này. Không ai có thể tránh được những ảnh hưởng mà người bạn đời đem lại cho mình, cho dù đó là Mục Dục Vũ. Vì muốn đánh bại Diệp Chỉ Lan, chà đạp lên vẻ khinh bỉ của cô ta, mà anh đã làm ra không ít việc vô nghĩa.

Ví dụ như anh đã nghiên cứu rất kỹ về tuổi của rượu vang, hay anh chỉ cần nghe một đoạn mở đầu là có thể phán đoán chuẩn xác tác giả của tấu khúc violin nổi tiếng, năm sáng tác, tinh thần của bản nhạc đó.

Nhưng thế thì sao?

Giờ đây, cho dù Mục Dục Vũ gác chân lên bàn ngay giữa cuộc họp, hay đưa ra bất kỳ quyết định nào thì cũng chẳng ai dám cãi lại anh. Thậm chí, những nàng giới giang chưa chồng nhìn thấy hành động này của anh, còn cho rằng anh thật hấp dẫn, mê hoặc. Sau bao năm trời, Mục Dục Vũ đã hiểu ra rằng các quy tắc được đặt ra, chẳng qua là để bắt những kẻ yếu hơn phải phục tùng.

Nhưng thế thì sao?

Cho dù anh chỉ nói một câu là đầu bếp cao cấp nhất phải chế biến riêng thức ăn cho anh, nhưng thế thì sao?

Phần ăn này cũng giống như cuộc sống hào nhoáng của anh, nó thiếu đi một thứ quan trọng nào đó, thứ quan trọng ấy dù không có tên nhưng lại thực sự tồn tại, khi nó biến mất, tất cả đều trở nên vô vị.

Mục Dục Vũ bỗng nhớ món ăn mà Nghê Xuân Yến nấu cho anh, nhớ chiếc hộp cơm bằng nhôm xấu xí méo mó đó, nhớ những thức ăn mà lúc nào anh cũng chê bai ấy, tại sao chỉ ăn chúng anh mới cảm thấy no bụng và ấm áp?

Cho dù cô làm thế với mục đích gì, thì giờ đây mục đích đó đã không còn quan trọng nữa.

Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy hoang mang. Anh nghĩ anh không còn là gã thiếu niên mười sáu tuổi năm nào nữa, vì vậy anh chẳng cần phải lo lắng mong muốn của một cô gái sẽ mang lại phiền phức gì cho mình.

Nghĩ vậy, Mục Dục Vũ liền nhấn chuông báo người đi tìm Tôn Phúc Quân, nhưng câu trả lời lại là đội trưởng Tôn đã nghỉ phép rồi.

Mục Dục Vũ sực nhớ ra đã cho Tôn Phúc Quân nghỉ dài ngày, anh ta hình như có nói rằng sẽ tận dụng quãng thời gian này để giúp Nghê Xuân Yến tìm nhà. Phải rồi, việc tháo dỡ, cải tạo đang tiến hành, khu nhà Nghê Xuân Yến đang ở thuộc bản đồ quy hoạch của chính phủ.

Nhưng Mục Dục Vũ không thể ngăn ngại quá lâu, vì lát sau, ngoài phòng bệnh đã có mấy vị quản lý cấp cao trong công ty đang chờ thăm bệnh. Họ mang theo cấp dưới, đến để bàn bạc với anh các chi tiết liên quan đến việc thu mua Diệp Thị. Mọi người hàn huyên rồi mở cuộc họp ngay tại phòng bệnh, Mục Dục Vũ nghe xong báo cáo và quan điểm của họ rồi ra chỉ thị vắn tắt, sau đó đến lúc anh phải đi kiểm tra tổng quát. Bác sĩ điều trị chính là giáo sư Cung. Ông ta mang theo một đoàn bác sĩ, y tá đến. Mọi người thấy thế thì vội vã cáo từ, Mục Dục Vũ ngược lên nhìn một vị quản lý tâm phúc, bảo: “Lão Diêu, anh đợi một lát đã.”

Lão Diêu tên đầy đủ là Diêu Căn Giang, có quan hệ cá nhân rất tốt với Mục Dục Vũ, hai người đã trải qua nhiều gian khổ cùng nhau khi công ty mới thành lập, anh ta đã thay Mục Dục Vũ xử lý rất nhiều việc. Diêu Căn Giang ít nói lại thật thà, là người bạn mà Mục Dục Vũ có thể tin cậy.

Giáo sư Cung khá bận rộn. Ông ta nhanh chóng kiểm tra cho Mục Dục Vũ rồi dẫn đoàn người ra ngoài. Mục Dục Vũ vẫn luôn cau mày không nói gì, đến khi họ đi hết mới thở dốc, nhìn Diêu Căn Giang, hỏi: “Tôi nghe nói bên ngoài đang đồn đại rằng tôi sắp chết rồi?”

Diêu Căn Giang gật đầu, nói bằng một giọng thiếu cảm xúc như thường lệ: “Là người của Diệp Thị làm.”

“Người của chúng ta xử lý thế nào?”

“Mấy vị phó tổng đã đứng ra phát biểu rõ, chiến lược của công ty sẽ không vì tổng giám đốc đau ốm mà sửa đổi. Công ty vận hành rất suôn sẻ, ai làm việc nấy.”

Mục Dục Vũ cười khê, hỏi: “Họ sẽ không nghĩ thế thật chứ?”

“Thế nào cũng sẽ có người nghĩ vậy.” Diêu Căn Giang đáp. “Chẳng hạn phó tổng giám đốc Lý, gần đây anh ta đã làm không ít việc bất lợi cho công ty.”

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt, nói với vẻ tiếc nuối: “Lý Triệu Minh là bạn học cùng trường Princeton với tôi, ban đầu chúng tôi cùng lập nghiệp, anh ta đã bán cả căn nhà bố mẹ để lại, cho tôi vay khoản đầu tư đầu tiên, khi tôi bận đến mức làm việc thâu đêm, anh ta cũng bảo vợ hầm canh mang tới công ty, chia sẻ với tôi, nghĩ lại thì những việc này cứ như mới xảy ra hôm qua vậy.”

Diêu Căn Giang nói với vẻ mặt không cảm xúc: “Quyền lợi càng lớn sẽ càng đòi hỏi nhiều, chuyện này không có gì lạ.”

Mục Dục Vũ thở dài, khàn giọng bảo: “Việc này anh làm đi, bàn tính với hai phó tổng kia, bày ra cái bẫy thật khéo, rút dần cổ phần trong tay anh ta, nhưng cũng đừng làm anh ta khó xử quá.”

“Được.”

“Bên Diệp Thị, đại thiếu gia thì không lo, tôi đoán hiện giờ người đang làm loạn là nhị thiếu gia chẳng?”

“Anh đoán đúng.”

“Tay nhị thiếu gia đó, về bản chất mà nói là một kẻ nhu nhược. Sự nhu nhược của loại người này được che giấu rất kỹ, dùng sự gian xảo để làm vỏ bọc, lần trước chuyện hấn chơi bởi thiếu nữ vị thành niên bị đưa lên báo cũng chẳng tạo ra scandal lớn, tôi đoán là do ông già họ Diệp kia trấn áp đúng không?”

“Ưu thế của hấn chính là có một ông bố tốt.”

“Ông bố tốt.” Mục Dục Vũ cười mỉa mai. “Đúng là khiến người khác ghen tị, anh nói xem đối phó với loại trẻ con được bố nuông chiều hư hỏng này thì chúng ta phải làm sao?”

“Khiến bố của hãn thất vọng, thất vọng đến mức không muốn nhìn thấy hãn nữa.” Diêu Căn Giang đáp. “Tôi yêu bố tôi, tôi nghĩ trên đời này những đứa con yêu bố đều không muốn thấy bố thất vọng về mình.”

Mục Dục Vũ quan sát anh ta bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó gật gù. “Vợ của gã nhị thiếu gia đó quả thật đáng thương, bị loại chồng đó đánh đập ngược đãi cũng không dám hé răng nửa lời, chúng ta lần này sẽ làm việc tốt, giúp đỡ cô ta.”

“Nên làm thế từ sớm mới phải.” Diêu Căn Giang gật đầu.

“Làm xong những việc này thì tôi có thể ly hôn rồi, tôi muốn Diệp Chỉ Lan không đạt được thứ gì.” Mục Dục Vũ nhắm mắt, lẩm bẩm: “Lão Diêu, tôi đã nhẫn nhịn lâu như thế, tự mình nghĩ lại cũng thấy khó hiểu.”

Diêu Căn Giang lặng thinh không nói gì.

Mục Dục Vũ mở mắt, hỏi anh ta: “Anh và vợ anh... vẫn tốt đẹp chứ?”

Ánh mắt Diêu Căn Giang trở nên dịu dàng, gật đầu đáp: “Rất tốt, cảm ơn anh.”

“Có định sinh con không?”

“Sức khỏe cô ấy không ổn định.” Diêu Căn Giang lắc đầu. “So với việc có con thì cô ấy quan trọng hơn nhiều.”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta vẻ thú vị, nói: “Đây là lần đầu anh tỏ rõ thái độ trước mặt tôi, sao, lẽ nào anh lại không thấy tiếc nuối? Dù sao đối với người Trung Quốc thì việc có con cái rất quan trọng.”

“Đối với tôi, cô ấy đứng đầu trong những nhân tố phải suy nghĩ tới.” Diêu Căn Giang nói. “Đương nhiên không có con sẽ thấy tiếc nuối, nhưng cuộc đời này ai mà chẳng phải tiếc nuối điều gì đó. Thôi thì cứ tiếc nuối đi.”

Mục Dục Vũ không nhịn được cười, hỏi: “Tiền đủ tiêu không? Khám bệnh cần nhiều tiền, thu nhập mấy năm nay của anh đều tiêu tổn cho khoản đó phải không?”

“Không, cô ấy là người phụ nữ rất biết cách sống.” Diêu Căn Giang nói.
“Chúng tôi sống rất ổn.”

“Tôi nghĩ thực ra anh đang ngầm nhắc tôi phát tiền thưởng?”

“Thế thì tôi cảm ơn anh trước nhé.” Ánh mắt Diêu Căn Giang thoáng ý cười.

Mục Dục Vũ lắc đầu cười, bỗng nghĩ ra một việc, do dự thoáng chốc rồi hỏi:
“Nhà anh bình thường thì ai nấu cơm?”

“Tôi muốn bảo người giúp việc nấu, nhưng vợ tôi cứ đòi tự làm.”

“Vợ anh nấu rất ngon à?”

“Ngon cái gì.” Ý cười trong mắt Diêu Căn Giang càng rõ. “Cô ấy vừa đoảng vừa thiếu kiên nhẫn, món ăn nấu ra chỉ miễn cưỡng ăn được thôi, nhưng tôi cũng quen rồi, cô ấy có thể nấu nướng cũng là biểu hiện của sức khỏe đã chuyển biến tốt.”

“Tại sao?” Mục Dục Vũ cân nhắc từ ngữ, hỏi: “Anh quen ăn đồ khó nuốt được à?”

“Vì đó là món mà cô ấy nấu riêng cho tôi.” Diêu Căn Giang thấy lạ, nhưng vẫn trả lời thành thật. “Chỉ vì một mình tôi thôi, nếu ăn ở nơi khác tôi chẳng bao giờ nhận được tâm ý đó.”

Mục Dục Vũ trầm tư, hồi lâu sau mới khoát tay. “Anh về trước đi, tôi mệt rồi.”

Diêu Căn Giang cáo từ anh ra về. Ngay sau đó, trợ lý Lâm vội vã chạy vào báo cáo: “Tiên sinh, phu nhân chạy vào phòng bệnh của mẹ ngài!”

Mục Dục Vũ hơi sững sốt, giận dữ hỏi: “Sao không chặn lại?”

“Không ai ngờ phu nhân lại làm thế, thím Dư nói hôm nay phu nhân đỡ hơn trước, trông tinh thần khá ổn, thậm chí còn xuống lầu đàn piano, bỗng dừng nói muốn đi ra ngoài mua đồ, ngài cũng không dặn là không cho phu nhân đi ra ngoài, nên tài xế đã đưa phu nhân đến khu bách hóa. Ai ngờ phu nhân

xuống xe rồi chạy mất, bắt taxi đến thẳng bệnh viện, lúc chúng tôi phát hiện ra thì phu nhân đã làm âm lên ở trước cửa phòng bệnh rồi...”

Sắc mặt Mục Dục Vũ tái xanh, chửi khê một câu rồi nói: “Đưa tôi sang đó.”

Trợ lý Lâm không dám phản đối, vội gọi hai vệ sĩ vào giúp Mục Dục Vũ lên xe lăn, rồi đẩy anh ra khỏi phòng.

Y tá định ngăn lại nhưng Mục Dục Vũ đã ra hiệu cho trợ lý Lâm đuổi đi.

Đoàn người ra khỏi thang máy, đẩy anh thẳng qua đại sảnh, khi đến cửa thì xe đã chờ sẵn. Mục Dục Vũ được dìu vào xe, anh vừa ngồi vững liền dặn tài xế lái thật nhanh đến bệnh viện ung bướu nơi Mục Giác đang nằm điều trị.

Ngồi trong xe, trợ lý Lâm lảm nhảm: “Tiên sinh, ngài đừng lo, Mục lão phu nhân minh mẫn như thế, bà sẽ không bị những lời của phu nhân làm tức giận đâu...”

“Tôi không sợ di giện, mà là sợ di lo cho tôi, ngay cả chuyện tôi nằm viện cũng không dám nói cho bà biết.” Mục Dục Vũ trầm ngâm. “Bà đã ung thư giai đoạn ba rồi, còn không để bà yên, Diệp Chi Lan, mẹ kiếp, cô thật khốn nạn!”

Trợ lý Lâm không dám nói tiếp.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói với trợ lý Lâm: “Cậu gọi thêm mấy người nữa tới, nếu cần thì đánh ngất Diệp Chi Lan rồi khiêng ra cũng được.”

“Ngài yên tâm, tôi đã bảo người tới đó rồi ạ.”

“Còn một việc...” Mục Dục Vũ mở mắt, nói: “Cậu giúp tôi tìm một quán mì nhỏ ở mặt tiền khu phố cũ, tốt nhất là phía sau quán có thể ở được, đơn giản chút cũng không sao, tìm thấy rồi hãy tiết lộ tin này cho Tôn Phúc Quân, báo với anh ta rằng nơi này có thể thuê bằng một nửa giá tiền trong thành phố, không, hai phần ba.”

Trợ lý Lâm kinh ngạc nhìn anh, gật đầu đáp: “Tôi đã rõ.”

“Phải nhanh đây.”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ gọi điện báo người đi tìm, ngày mai sẽ báo lại với ngài.”

Chương 16

Từ xa, Mục Dục Vũ đã nghe thấy tiếng khóc của Diệp Chỉ Lan.

Bây giờ anh xem tiếng khóc đó là bình thường, nhưng nếu hai mươi năm trước, anh sẽ không bao giờ nghĩ rằng có một ngày bản thân lại có thể trở thành một người đàn ông bình thản trước tiếng khóc của phụ nữ.

Hơn nữa, người phụ nữ đó còn là vợ anh.

Trong tích tắc, anh thấy chuyện này rất kỳ lạ, anh suy nghĩ người phụ nữ khóc đến mức khó nghe ấy là ai, người phụ nữ vô cùng xa lạ ấy sao lại trở thành vợ hợp pháp của anh, mà xét về lý thì chính là người gần gũi nhất của anh?

Thực ra khi quyết định kết hôn với Diệp Chỉ Lan, cho dù biết rõ tính cách của cô ta có vấn đề, cho dù biết bản thân sẽ phải đối mặt với thói công chúa ngạo mạn của cô ta, nhưng anh từng muốn được cùng Diệp Chỉ Lan sống thật yên ổn, nếu có thể.

Khi đó Mục Dục Vũ chưa đến hai mươi lăm tuổi, rất trẻ trung và đầy dã tâm, dù không biết gì nhiều về hôn nhân, nhưng cũng không thiếu sự tưởng tượng về nó. Thậm chí anh còn suy nghĩ, nếu anh và người phụ nữ tên Diệp Chỉ Lan kia không thể nảy sinh tình cảm, thì cứ bình thản mà sống, không ai can thiệp vào cuộc đời nhau, có lẽ cũng tốt.

Hơn nữa Diệp Chỉ Lan khá phù hợp với tiêu chuẩn chọn phụ nữ của anh. Cô ta xinh đẹp, cao ráo mảnh mai, từ nhỏ đã học violon. Tuy sau này, cô ta nghĩ học nhạc ở nhà nhưng từ nhỏ đã được ươm mầm nghệ thuật rất tốt, chí ít thì khí chất cũng xuất sắc như dung mạo vậy.

Lúc đó, Mục Dục Vũ cảm thấy nếu phu nhân của anh cần một hình dáng cụ thể, thế thì sẽ phải như Diệp Chỉ Lan.

Chỉ tiếc rằng Mục phu nhân lại giống như một chiếc đồng hồ hàng nhái cao cấp, bề ngoài trông sáng bóng, đẹp đẽ nhưng linh kiện bên trong lại toàn là

đồ nhựa.

Cuộc chiến của họ được khơi mào vào đêm trước lễ cưới, khi mẹ nuôi của Mục Dục Vũ tặng cho Diệp Chỉ Lan bốn món trang sức bằng vàng. Cô ta mở hộp ra, dùng động tác như nhón một cọng cỏ dơ bẩn để nhắc sợi dây chuyền lên, mặt xám xịt như bị sỉ nhục. Sau đó, cô ta đóng mạnh hộp trang sức lại, gật đầu cười giả tạo, ngay cả một lời cảm ơn cũng chẳng buồn nói ra.

Khi ấy, sắc mặt Mục Giác không tốt lắm, nhưng bà gắng gượng nở nụ cười, khẽ nói: “Đây là phong tục bên nhà dì, khi cưới dâu về thì cô dâu mới trong tiệc cưới sẽ đeo vào để khách khứa ngắm...”

Bà chưa nói hết câu thì Diệp Chỉ Lan đã cười giả tạo, nói the thé: “Hóa ra là phong tục ở miền quê, chẳng trách được, dì à, thật ngại quá, ngày mai chắc con không thể đeo cái này ra ngoài, ở đó có phóng viên chụp hình, hơn nữa cũng không hợp với lễ phục của con, váy cưới của con do nhà thiết kế nổi tiếng của Milan làm ra không hợp với kiểu trang sức này đâu.”

Mục Giác cả đời dạy học, chưa từng bị ai át lời như thế, bà chờ ra một lúc rồi mới phản ứng được, lẩm bẩm nói: “Đương nhiên rồi, phong tục cũ thôi, người trẻ các con không thích cũng bình thường..”

“Phải theo kịp thời đại chứ...”

Mục Dục Vũ không nghe tiếp được nữa, bước tới kéo Diệp Chỉ Lan đi. Để cô ta câm miệng, anh dùng một bộ trang sức kim cương của nhãn hiệu nổi tiếng đổi lấy bộ trang sức bằng vàng quê mùa của Mục Giác.

Mục Dục Vũ tự hỏi, có phải khi ấy anh đã thấy hối hận về cuộc hôn nhân thảm họa này không?

Nhưng khi đó anh vẫn chưa đến nỗi hối hận. Vì anh nghĩ chuyện kết hôn rất đơn giản, cho dù không hợp cũng chẳng sao, hai bên đều có lợi, không ai thua thiệt hơn ai. Cho dù cả hai ghét nhau cũng chẳng sao, hai người ai sống cuộc đời của người nấy, chẳng ai cản trở ai.

Nhưng anh đã quên, hôn nhân của anh không phải là chuyện của cá nhân anh, hôn nhân của anh cũng không chỉ là việc anh tìm một người vợ cho mình.

Sự chán ghét của Mục Dục Vũ đối với Diệp Chi Lan đa phần là do cô ta không tôn trọng Mục Giác. Đối với người thân duy nhất của anh, cô ta không bao giờ chịu giữ phép lịch sự cơ bản. Diệp Chi Lan chưa từng nghĩ sẽ gọi một cú điện thoại cho bà, hàn huyên tâm sự. Trong trường hợp phải gặp Mục Giác, cô ta thường cố ý tỏ ra ngạo mạn và ngang bướng, hoặc không nói lời nào. Càng bị anh lạnh nhạt, Diệp Chi Lan càng trút giận lên người thân của anh, cho dù làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cô ta vẫn vui vẻ và không biết mệt mỏi.

Về sau, Mục Giác cố gắng tránh chạm mặt cô ta để đỡ khiến Mục Dục Vũ khó chịu. Bà rất phóng khoáng, có lúc còn đem chuyện này ra đùa, tự xưng mình là nữ hoàng Anh, con trai con dâu đều là liên bang độc lập, nhưng Mục Dục Vũ biết, mẹ nuôi rất cuộc vẫn thất vọng về vợ anh.

Mà mĩa mai hơn là, kết hôn đã bao năm, chắc hôm nay là lần duy nhất Diệp Chi Lan chủ động chạy đến thăm mẹ nuôi anh.

Mục Dục Vũ chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười, anh chìa tay ra cho trợ lý Lâm để anh ta dìu vào trong. Mục Dục Vũ từ từ đi về phía Diệp Chi Lan, cô ta đang khóc lóc nước mắt.

Họ làm ồn ào ở ngoài cửa, kinh động tới người trong phòng. Mục Giác quay lại nhìn anh, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, Diệp Chi Lan thì sợ đến mức lùi ra sau một bước, tiếng khóc dần ngừng hẳn.

“Tiếp tục đi, sao không gào nữa?” Mục Dục Vũ lạnh nhạt nói: “Tôi vừa đến đây, từ xa đã nghe thấy tiếng cô kêu gào, tốt lắm, đừng vì tôi đến mà dừng lại chứ?”

Diệp Chi Lan run run đôi môi rồi cắn mạnh, quay mặt đi, không dám nhìn anh nữa.

Mục Dục Vũ cười nhạt, ngồi xuống mé giường của Mục Giác, nghiêm túc nhìn Diệp Chi Lan, nhìn đến nỗi cô ta không dám hé miệng nói gì, rồi mới quay sang nói với mẹ nuôi: “Dì ơi, hôm nay dì thấy thế nào rồi?”

“Cũng được, còn con, sao lại ngồi xe lăn đến? Chuyện gì thế này?”

“Con chẳng sao cả, hôm trước bị cảm thôi.” Mục Dục Vũ cười nói: “Hôm nay tinh thần của dì rất tốt, con mang cho dì...”

“Dì chẳng thiếu gì hết.” Mục Giác thở dài, nhìn anh rồi dịu giọng hỏi: “Tiểu Vũ, sức khỏe con rốt cuộc thế nào? Nói thật đi, đừng giấu dì, được không?”

“Con chỉ bị cảm...”

“Cảm mà thành ra thế này?” Mục Giác mắng: “Đến giờ con vẫn muốn giấu dì? Rốt cuộc con có bao nhiêu chuyện giấu dì, hả? Sự nghiệp của con dì không quản được, vì dì không hiểu, hôn nhân dì cũng không quản, vì dì không thể can thiệp vào cuộc sống cá nhân của con, thế bây giờ sức khỏe thì sao? Sức khỏe không ổn mà con còn để cho nó tồi tệ đến thế này à? Tiểu Vũ, có phải con muốn chọc tức dì? Có phải con muốn dì đi gặp mẹ ruột con để chị ấy đánh dì không?”

“Dì à...”

“Đừng gọi dì.” Mục Giác xót xa rơi nước mắt, run rẩy giơ tay ra chạm vào mặt anh, rồi bỗng giận dữ đánh lên người anh mấy cái thật mạnh, vừa đánh vừa mắng: “Cái thằng bé khốn kiếp này, dì nuôi con dạy con, mà con lại thành người xấu xa như thế hả?! Còn không chịu nói? Rốt cuộc con bị làm sao? Con muốn dì lo đến chết ư?”

Mục Dục Vũ không dám trốn tránh, vì mẹ nuôi rơi nước mắt mà trong lòng anh cảm thấy rất hổ thẹn. Anh liếc nhìn Diệp Chi Lan đứng cạnh, bất giác càng thêm căm giận cô ả ngu ngốc đó. Mục Giác đánh anh mấy cái rồi khóc thành tiếng, Mục Dục Vũ vội nói: “Dì ơi, dì đừng khóc, dì giận con thì cứ đánh đi, nào, ở đây, cứ đánh thoải mái, dì đừng khóc, con... dạo trước vì con

làm việc quá sức nên tim xảy ra chút vấn đề, không có gì lớn đâu, không lừa dì đâu...”

“Tim?” Mục Giác hoảng hốt, không dám đánh anh nữa mà cẩn thận sờ ngực anh, hỏi: “Ở đây làm sao? Sao lại thế? Hả?”

“Khụ... không có gì lớn đâu ạ, cũng chưa mổ, nghỉ ngơi mấy ngày là bình phục thôi, dì xem, bây giờ con đang khỏe mạnh đây.” Mục Dục Vũ cười nói: “Nếu không tin thì dì cứ đánh con, con không đau đâu.”

“Thằng bé hư đốn, làm sao mà đánh được?” Mục Giác nổi giận, lấy khăn tay ra lau nước mắt, hỏi trợ lý Lâm đứng cạnh: “Nó không sao thật chứ?”

“Lão phu nhân, bà cứ yên tâm, bệnh tình của tiên sinh rất nhẹ, mỗi ngày bác sĩ đều kiểm tra cho ngài ấy, chưa phát hiện ra vấn đề gì.” Trợ lý Lâm mỉm cười đáp. “Tiên sinh không nói cho lão phu nhân biết, chủ yếu là sợ lão phu nhân lo lắng thôi.”

Mục Giác bán tín bán nghi nhìn Mục Dục Vũ, nói: “Mấy đứa đừng giấu dì, ngày mai đưa hết bệnh án sang cho dì xem, dì nói con biết, dì cũng có người bạn cũ làm bác sĩ ở đây, con mà lừa dì thì chúng ta không xong với nhau đâu.”

Mục Dục Vũ gật đầu, nói: “Yên tâm đi dì ơi.”

Mục Giác lắc đầu, thở dài. “Sao dì yên tâm nổi? Con làm cuộc sống của con thành ra như thế này còn bảo dì yên tâm? Hả? Con xem vợ con kia, rồi nhìn lại con đi, Tiểu Vũ, dì nói nhé, con thế này, hai đứa con thế này, con có hài lòng không? Con muốn cuộc sống thế này sao?”

Mục Dục Vũ lặng thinh, anh quay lại nhìn Diệp Chi Lan rồi nói: “Xin lỗi dì, cô ấy không hiểu chuyện, con sẽ xử lý.”

“Con muốn xử lý thế nào? Hả? Tiểu Vũ, con muốn xử lý bằng cách nào?” Mục Giác ngược lên trách móc: “Hôm nay con đến cũng tốt, chúng ta nói thẳng với nhau, vợ con nói con ghét nó, ghét đến mức đánh sập công ty nhà nó, nó nói con hãm hại ông cậu của nó, làm ông lão tức lên bị ốm phải nhập

viện, nhân thời cơ thu mua cổ phiếu công ty nhà nó, nó còn nói con giam lỏng nó, vu oan nó bị bệnh tâm thần, còn ép nó uống thuốc, thậm chí còn tạo ra bằng chứng nó ngoại tình. Con có làm những việc này không? Tiểu Vũ?”

Sắc mặt Mục Dục Vũ sa sầm, anh lập tức lắc đầu. “Dì à, con là do chính tay dì dạy dỗ, dì có tin con làm những việc này không?”

Mục Giác nhìn anh, mãi sau mới lắc đầu, bảo: “Dì không dám tin.”

“Con cũng không dám tin.” Mục Dục Vũ dụ giọng: “Con thừa nhận là giữa con và Diệp Chỉ Lan có vấn đề, hơn nữa hai chúng con đều không quen nhượng bộ để giải quyết vấn đề. Nhưng dù thế nào thì làm sao con có thể dùng những thủ đoạn đó để đối phó với vợ con? Cô ấy có không tốt đến mấy, không tôn trọng dì đến mấy, thậm chí không tôn trọng con, thì con vẫn muốn cho cô ấy cơ hội, nếu cô ấy đừng ngang bướng như thế thì con cũng vẫn muốn kiên nhẫn với cô ấy hơn, làm sao tuyệt tình như vậy được? Dì à, lần này dì không được nghe những lời phiến diện, nếu không thì oan cho con quá, con không sợ người khác nói gì con, nhưng dì là người thân duy nhất của con, suy nghĩ của dì rất quan trọng với con...”

“Mục Dục Vũ, anh nói dối, nói dối!” Diệp Chỉ Lan kích động gào thét: “Anh là thằng khôn, anh nói dối trắng trợn như thế, anh có sĩ diện không hả...”

Mục Dục Vũ buồn bã nhắm hờ mắt, khàn giọng nói với vẻ xấu hổ: “Dì à, dì nhìn cô ấy kìa, chưa gì đã xúc phạm nặng nề, đây là lời mà vợ nên nói với chồng hay sao? Con đúng là... không còn mặt mũi nào gặp dì nữa...”

“Anh dám làm tại sao không dám nhận? Mục Dục Vũ, anh là thằng khốn kiếp, anh là thằng nhu nhược, anh có dám nói hết những việc làm khốn nạn của anh trước mặt dì không, anh có dám không?”

“Tôi có việc gì làm rồi mà không dám nói?” Mục Dục Vũ quát to: “Diệp Chỉ Lan, câu này phải hỏi cô mới đúng chứ? Cô có dám nói những việc khốn nạn cô từng làm không? Bắt đầu từ hôm cô gả cho tôi, cô có từng làm việc gì đàng hoàng không? Cô đã cam tâm tình nguyện xem mình là vợ của Mục Dục Vũ bao giờ chưa?”

Diệp Chỉ Lan hơi ngớ người, rồi khóc âm lên. “Sao tôi chưa từng chú? Là anh có lỗi với tôi, anh vốn không hề yêu tôi...”

“Cô biết một người vợ phải làm gì không?” Mục Dục Vũ kìm nén, hạ giọng nói: “Những cái khác không nói, dì tôi nhập viện trị bệnh lâu rồi nhưng cô đã đến thăm lần nào hay gọi một cú điện thoại thăm hỏi chưa? Cô có từng quan tâm dì bị bệnh gì không? Tôi là chồng của cô, ngất đi trong nhà mà người đưa tôi vào viện không phải cô, tôi nhập viện hơn hai tuần, nhưng hể tinh thần tốt một chút là phải lo việc công ty, cô đã hỏi thăm câu nào chưa? Nếu không vì Mục Dục Vũ này hôm nay có chút tiền, có thể nhờ vả người khác, thì khốn kiếp, dù tôi có chết cô cũng sẽ không đến nhận xác, cô nói xem có người vợ nào như cô không?”

Mục Dục Vũ liếc thấy mẹ nuôi nghe chuyện mà nhìn anh tỏ vẻ xót thương, biết mình chơi trò khố nhục kế đã thành, thế là anh càng buồn bã, nói tiếp: “Cô nói tôi nhốt cô, nói tôi vu oan cho cô, tại sao tôi lại hạn chế hoạt động của cô thì cô cũng biết rõ! Nếu không phải cô đã làm mất thể diện họ Mục nhà tôi thì tôi có cần làm thế không hả?”

Mục Giác sừng sốt hỏi: “Chuyện này... là sao?”

Mục Dục Vũ thở dài, nói với vẻ hồ thẹn: “Dì à, con không ngại tạo bằng chứng cô ta ngoại tình, cô ta nuôi tình nhân trắng trợn, ai cũng biết cả, con... nói ra thì xấu hổ quá...”

Diệp Chỉ Lan the thé mắng nhiếc: “Không phải do anh ép tôi hay sao, nếu không vì anh ép tôi thì tôi cũng không đi tìm người khác, đồ khốn, Thiên Lô sẽ đánh anh, anh sẽ chết thảm...”

Mục Giác dù dễ tính đến mấy thì nghe người khác nguyên rủa con mình cũng thấy phản cảm, lại nhìn thấy bộ dạng như điên như khùng của Diệp Chỉ Lan thì đã nghiêng về phía Mục Dục Vũ, nhưng bà vẫn bảo: “Chỉ Lan, con khoan kích động, bình tình đã, dì sẽ hỏi rõ để tìm công lý cho con.”

“Mục Dục Vũ, anh dám nói anh không hại Diệp gia của tôi? Anh dám nói anh không hại tôi? Hả? Hôm nay tôi đến để dì anh nhìn thấy rốt cuộc bà ấy

đã nuôi dưỡng ra thứ gì? Anh căn bản chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, anh chính là một thằng khốn, ma quỷ, khốn nạn...”

“Phu nhân, xin cô đừng nói nữa, đây là nơi công cộng, người qua kẻ lại, cô làm tiên sinh mất mặt quá...” Trợ lý Lâm đứng cạnh khẽ khuyên nhủ.

“Tệ quá, có thể cô ta lại mất kiểm soát rồi.” Mục Dục Vũ cuống quýt nói với Mục Giác: “Con bảo bác sĩ đến xử lý được không ạ? Dì ơi, ai mà không biết Mục lão phu nhân đang ở đây, con sợ...”

“Được, con cứ tìm bác sĩ đi đã.” Mục Giác cũng vô thức gật đầu.

Mục Dục Vũ quay lại, nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với trợ lý Lâm, trợ lý Lâm lập tức gọi người chăm bệnh và bảo vệ bên ngoài vào, mấy người ùn ùn kéo đến, khiêng Diệp Chỉ Lan lên đưa ra khỏi phòng bệnh, sau đó bác sĩ đến tiêm thuốc an thần cho cô ta. Rồi không đến năm phút, thám Dư chịu trách nhiệm trông chừng Diệp Chỉ Lan dẫn theo mấy người nữa chạy đến, tổng Diệp Chỉ Lan vào trong xe rồi đưa về nhà.

Từ đầu chí cuối, Mục Dục Vũ đều đứng bên ngoài cửa lạnh nhạt quan sát. Anh nghĩ bước đi này của Diệp Chỉ Lan thực sự không sai, trên thế gian này, điều duy nhất anh để ý chính là tâm trạng của mẹ nuôi. Anh có thể đê tiện vô liêm sỉ, nhưng không thể để mẹ nuôi đau lòng.

Tiếc rằng Diệp Chỉ Lan luôn xem thường mẹ nuôi anh, chưa từng vun đắp mối quan hệ với bà, cơ sự đến nước này thì Mục Giác tất nhiên không thể nào tin cô ta mà không tin anh.

Mục Dục Vũ hơi mỉm cười, định đổi sang vẻ mặt đau khổ để vào trong báo cáo sự việc qua loa với mẹ nuôi, thì bỗng nhiên anh trông thấy hai người đứng cách đó không xa, một nam một nữ, đều là những người anh vô cùng quen thuộc.

Là Nghê Xuân Yển và em trai bảo bối của cô.

Không biết họ đã đứng đó được bao lâu, đã xem được vở kịch náo loạn ngày hôm nay được bao lâu.

Nụ cười của Mục Dục Vũ bỗng cứng đờ, anh thấy rõ ánh mắt sắc bén của Nghê Xuân Yến đang nhìn anh chăm chăm, trong đó có nỗi kinh ngạc và khó tin, nhưng dần dần, vẻ kinh ngạc và khó tin đó chuyển sang trạng thái như vỡ lẽ, dường như cô đã chắc chắn rằng một người đàn ông như anh có làm việc này cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Chương 17

Mục Dục Vũ bất giác ưỡn thẳng lưng, gương mặt trở nên nghiêm khắc.

Anh sẽ có hành vi vô thức như thế mỗi khi trong lòng anh chưa chuẩn bị sẵn sàng nhưng lại phải đi đánh một trận chiến, lúc đó anh sẽ càng tỏ ra khí thế hùng hực như thể anh đã giành chắc phần thắng trong tay. Ưu thế về tâm lý này khiến anh ít khi chịu thiệt thòi trước đối thủ kinh doanh, cũng có lợi thế hơn trong hội nghị cổ đông.

Nhưng bây giờ Nghê Xuân Yến chỉ nhìn anh, từ từ nhắm mắt lại như thể đang thở dài, sau đó nhìn đi nơi khác, cúi xuống đặt tay lên vai cậu ngốc kia, nói gì đó rồi hai người cùng lẳng lẳng quay đi, rời khỏi nơi này.

Ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có.

Sao lại không chào hỏi gì?

Trong tích tắc, một cảm xúc mạnh mẽ nào đó như thoát ra khỏi sự không chế, nhanh chóng lan khắp cơ thể Mục Dục Vũ. Phải vài giây sau, anh mới ý thức được rằng anh đang giận dữ, anh đang nhìn theo bóng lưng gầy guộc của cô gái kia và giận dữ. Sự tức giận đó không cần thiết, cũng không có ý nghĩa, nhưng nó lại rất mãnh liệt, giống như một người luôn đòi hỏi sự hoàn hảo và không thể chịu được bất kỳ sai sót nào dù là nhỏ nhất. Vậy là trước khi nghĩ ra nguyên nhân, Mục Dục Vũ đã cất tiếng gọi họ lại, giọng anh vô cùng bất mãn, bực bội nhưng còn có cả sự cuống quýt: “Nghê Xuân Yến, cô đứng lại đó.”

Nghê Xuân Yến dừng bước, cô kinh ngạc quay lại, cậu em ngốc của cô cũng tỏ ra sững sờ. Hai người mở to mắt nhìn anh, như loài vật nhỏ bị dọa đến hoảng sợ.

Có gì đáng sợ đâu? Mục Dục Vũ cau mày phẫn nộ vì bản thân tự dưng lại gọi hai kẻ phiền phức kia. Anh không nghĩ ngợi gì, cứng nhắc hỏi họ: “Hai người đến đây làm gì?”

Nghê Xuân Yến tỏ vẻ “quả nhiên là thế”. Cô mệt mỏi quay đầu đi như đã biết tiếp theo anh sẽ nói gì. Chỉ có cậu ngốc kia ngây thơ và chân thật trả lời anh: “Em và chị đến đây thăm dì Mực, chị còn mang theo canh ngon cho dì Mực nữa.”

Lúc này Mực Dục Vũ nhận ra trên tay Nghê Xuân Yến cầm theo một hộp cơm nhựa đỏ, có lẽ bên trong chính là món canh đó. Trong lòng anh bỗng dấy lên một cảm xúc phức tạp. Anh nhớ lại mình đã liên tục mấy ngày ăn không ngon rồi, các món ăn của đầu bếp nọ dù đủ sắc, hương, vị, nhưng lại không hợp khẩu vị của anh. Cô gái kia lại không kiên trì đưa cơm cho anh nữa, tưởng cô ta can trường thế nào chứ, hóa ra đã thay đổi mục tiêu, chuyển sang mẹ nuôi anh.

Một cảm giác phẫn nộ bùng lên, anh cười lạnh lùng rồi hỏi: “Ồ? Chị cậu đúng là có tay nghề giỏi, đưa cơm qua chỗ kia rồi lại sang bên này, hay là nhà các người chuyển sang bán cơm nuôi bệnh đi?”

Cậu ngốc nói với anh vẻ nghi hoặc: “Anh ơi, bọn em không bán cái này, đây là tặng cho dì, Tiểu Siêu đã nếm qua, rất ngon rất ngon đó.”

“Có lòng quá, Nghê Xuân Yến, theo lý mà nói thì chúng ta không có mối quan hệ thân thiết gì cho lắm, cứ để cô phí sức như thế tôi cũng thấy rất ngại.” Mực Dục Vũ cố ý dừng vài giây sau đó cười nói: “Sao nhỉ, hay là tôi trả tiền cho cô, xem như tôi thuê cô, cô hãy nấu cơm trưa cho mẹ con chúng tôi một tuần nhé, chúng ta ký luôn hợp đồng đi, cô thấy thế nào?”

Nghê Xuân Yến quay phắt lại, đôi mắt đen láy nhìn anh chăm chăm, ánh mắt như tóe lửa giận.

Mực Dục Vũ mỉm cười đón nhận ánh mắt của cô, anh bỗng nhận ra trên gương mặt cô chỉ có đôi mắt là đẹp nhất, tiếc rằng vì lao động quá sức nên dưới bọng mắt đã sớm có quầng thâm mệt mỏi.

Mực Dục Vũ chột hối hận vì đã nói ra những lời giễu cợt đó. Anh thu lại nụ cười, nói bằng giọng chân thành: “Cô suy nghĩ kĩ đi, yên tâm, tôi sẽ không

đổi xử tệ với cô, chỉ nấu cơm cho mẹ con tôi thì cô cũng không vất vả lắm đâu...”

“Rắm thối!” Nghệ Xuân Yến không kìm được, cắt ngang lời anh. Toàn thân cô run rẩy, buột miệng mắng: “Mục Dục Vũ, mười mấy năm rồi mà anh vẫn không thay đổi, anh xem tôi...”

Cô vụt im bật, lồng ngực phập phồng, gắng sức đè nén cơn giận. Một lúc sau, cô giơ tay ra vuốt tóc, hít một hơi thật sâu rồi thản nhiên nói: “Xin lỗi Mục tiên sinh, con người tôi là thế, không biết cầu tiến là gì, đành bó tay thôi, tôi kém cỏi mà, bẩm sinh đã không làm nên trò trống gì, ý tốt của ngài chúng tôi đã hiểu, nhưng thật sự chúng tôi không thể nhận, ngài đừng nghĩ tôi đang làm cao với ngài, tôi nói thật là nhà chúng tôi rất bận, không có thời gian để phục vụ hai vị. Thật ngại quá.”

Cô ngẫm nghĩ rồi vẫn đưa canh ra, nói: “Món canh này, dù ngài nghĩ thế nào, tôi chỉ đến để cảm ơn cô giáo Mục, dì ấy rất thương Tiểu Siêu nhà chúng tôi, dì ấy là một người tốt, tôi chúc dì ấy sớm bình phục. Chút thành ý mà thôi, tôi vừa nghèo lại gốc, cũng chỉ giới món này, ngài khinh thường cũng đành chịu.”

Nghê Xuân Yến chờ một lúc cũng không thấy Mục Dục Vũ đưa tay ra nhận, cô thở dài rồi đặt hộp cơm xuống đất, nói nhỏ: “Làm phiền rồi.”

Dứt lời, Nghệ Xuân Yến liền luống cuống kéo cậu em quay đi, khiến cậu ta loạng choạng suýt ngã. Mục Dục Vũ để ý thấy hình như cô vừa đi vừa đưa ống tay áo chùi mạnh lên mặt, lát sau anh mới ý thức được rằng không phải cô lau mặt, mà là cô vừa đi vừa lau nước mắt.

Vào cái đêm năm mười sáu tuổi ấy, có phải cô cũng vừa đi vừa lau nước mắt thế này hay không? Cho dù nước mắt đầm đìa trên mặt thì có lẽ cô cũng sẽ không khóc thành tiếng. Cô và Diệp Chỉ Lan hoàn toàn khác nhau. Nếu Diệp Chỉ Lan buồn bã, cô ta sẽ biểu hiện ra ngoài bằng sự kích động gấp mười lần nỗi đau, cô ta sẽ vô thức đòi hỏi người xung quanh phải coi trọng nỗi đau của cô ta, an ủi cô ta, cho rằng cô ta là người phụ nữ đáng thương

nhất thế gian này, nhưng Nghê Xuân Yển thì khác, nếu cô buồn, cô chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó tự lau đi vì chẳng có ai lau cho cô cả.

Nước mắt của cô không thể làm rung động bất kỳ ai, vậy thì chẳng thà không để ai nhìn thấy.

Mục Dục Vũ đứng đờ ra hồi lâu mới nhớ ra phải nhặt chiếc hộp kia, cầm lên rồi mới thấy thứ này nặng vượt xa tưởng tượng. Một lần nữa, anh nhận ra sự bất thường của mình. Chuyện vô tình để người ngoài nhìn thấy cảnh xử lý Diệp Chi Lan có đáng để anh phải lúng túng và phẫn nộ thế này không? Nghê Xuân Yển đến mang canh cho mẹ nuôi có gì xúc phạm đến anh chứ?

Xưa nay anh là người bình tĩnh tự tin, sao lại dễ dàng để cảm xúc bị ảnh hưởng bởi một người phụ nữ như vậy?

Mà lại là một người phụ nữ như Nghê Xuân Yển.

Anh lặng lẽ cầm hộp cơm vào trong, bảo mẹ nuôi rằng cậu ngọc tặng bà. Mục Giác cười thành tiếng, nói: “Hiếm khi Tiểu Siêu nhớ đến dì, hôm đó nó bảo để chị nó nấu canh ngon cho dì ăn, đúng là đã nấu thật...”

“Dì có cần cho bác sĩ xem thử có ăn được không...”

Mục Giác nhìn anh lạ lùng, nói: “Tiểu Vũ à, con cảnh giác quá, món canh này người ta có lòng tặng, đương nhiên sẽ hỏi thăm trước dì có thể ăn được cái gì rồi, một bà già như dì thì cô ấy có đến mức ngốc nghếch hãm hại để mưu cầu gì không?”

“Dì nói gì thế, con chỉ là...” Mục Dục Vũ cau mày, không nói hết câu.

“Được rồi được rồi, dì biết hôm nay tâm trạng con không tốt, nào, chúng ta cùng ăn.” Mục Giác mỉm cười, kéo tay anh. “Chị của Tiểu Siêu dì gặp rồi, là một cô gái rất nhiệt tình và lương thiện, tay nghề của cô bé rất khá, con cũng thử xem.”

Mục Dục Vũ có phần không cam tâm, nói: “Đừng nói như thế dì thân thiết với cô ta lắm thế.”

“Có những người không cần quá thân, gặp một, hai lần đã đủ hiểu đối phương.” Mục Giác cười bảo: “Mở ra rồi chúng ta ăn thôi.”

Mục Dục Vũ ngần ngừ một lúc rồi vẫn mở hộp ra, một mùi thơm lan tỏa, anh ngửi một cái, chắc là cá tươi hấp với lá thuốc.

Anh ra hiệu cho người chăm bệnh mang ra hai chiếc bát, đổ canh ra rồi đưa một bát cho Mục Giác. Bà cúi xuống ném một miếng rồi nở nụ cười, “Ừ, ngon lắm, rất tươi và ngọt, con mau thử đi.”

Mục Dục Vũ bưng bát lên, do dự mấy giây rồi vẫn cúi xuống, lặng lẽ húp canh. Anh vừa ăn vừa lơ đãng suy nghĩ, bỗng nhớ lại bóng lưng Nghê Xuân Yến lúc rời đi, khi cô nói với anh mấy câu đó, mắng bản thân kém cỏi, không bao giờ làm nên trò trống gì, trong mắt cô lấp lánh ánh lệ. Gương mặt đó dần dần nhập vào làm một với gương mặt của cô gái mười sáu tuổi bị anh đùa cợt năm nào. Mục Dục Vũ thấy tim mình thắt lại, nếu cô thực sự chỉ đến để bày tỏ lòng cảm ơn thì sao?

Nếu như cô thực sự chỉ vì không muốn nhìn thấy anh ăn uống không ngon miệng, nên mới nấu ăn cho anh thì sao?

Mục tiên sinh vốn quyết đoán, tàn nhẫn giờ lại cảm thấy hoang mang chưa từng có. Anh chợt nhớ đến giấc mơ kia, từ khi nhập viện đến nay, anh chưa từng mơ thấy nó, nhưng anh vẫn nhớ rõ trong mơ cũng có một Nghê Xuân Yến, nhưng cô rất yêu kiều xinh đẹp, hạnh phúc rạng rỡ. Nghê Xuân Yến kia rất lắm lời, nói vừa nhanh vừa gấp, tuy cũng bộn bề lo toan, nhưng cô rất vui vẻ, cô như tảo biển nở rộ trong nước, dập dờn trôi theo sóng, cô rất đẹp, cô không cần phải lặng lẽ rơi nước mắt.

Bàn tay cầm bát của Mục Dục Vũ bỗng bị nắm chặt, anh nghe thấy tiếng mẹ nuôi thở dài, bà nói: “Tiểu Vũ, nếu có thể thì ly dị đi.”

Mục Dục Vũ quay lại, hơi ngạc nhiên khi mẹ nuôi lại nói với anh những lời như vậy, trước nay bà luôn là người có tư tưởng truyền thống.

“Cả đời này dì chỉ nói câu này với hai người, một là mẹ con, hai là con.”

“Không ngờ, mẹ con... dì lại khuyên bà ly dị.”

“Lấy một người đàn ông cực kỳ ích kỷ, một cuộc hôn nhân khô khốc vô vị, dẫu hiển và hy sinh mình vô hạn, mẹ con đã bị cỗ máy mang tên “gia đình” chèn ép đến giọt máu cuối cùng và gục ngã, chuyện này gần như có thể nhìn thấy trước.” Mục Giác khàn giọng bảo: “Nhưng chị ấy không dám có suy nghĩ đó, ở thời đại của bọn dì, ly dị là chuyện động trời. Xã hội rất kỳ thị người phụ nữ ly hôn, không hề khoan dung với họ, và mẹ con đã bị hành hạ đến mức gục ngã, con có hiểu không? Không có dũng khí thoát khỏi hôn nhân, chị ấy không thể bứt ra khỏi nó.”

“Nên bà đã bị hôn nhân nuốt chửng.”

Mục Giác trầm tư, sau đó gật đầu. “Đúng vậy.”

“Dì lo con cũng sẽ bị nuốt chửng như thế?” Mục Dục Vũ cười. “Dì yên tâm, con đủ kiên định và mạnh mẽ...”

“Dì không biết.” Mục Giác lắc đầu, nói: “Dì không biết con có đủ kiên định và mạnh mẽ hay không, dì chỉ biết con người có quyền sinh tồn, có quyền theo đuổi hạnh phúc. Trước đây những chuyện này phải đổ mồ hôi máu thịt mới có thể giành được, nhưng bây giờ chuyện đó quá dễ dàng, luật pháp cho phép, xã hội đồng ý, nhưng ngược lại con người lại phớt lờ nó. Tiểu Vũ, con có thực sự biết con có quyền theo đuổi hạnh phúc hay không?”

“Con...” Mục Dục Vũ trầm ngâm rồi gật đầu, nói: “Đương nhiên là con biết.”

“Thế thì tốt.” Mục Giác cúi xuống ăn hết canh rồi khẽ nói: “Dì chưa từng can thiệp vào quyết định của con, bảo con ly hôn cũng chỉ là một ý kiến, nhưng dì mong con sống tốt, ly dị người phụ nữ kia, buông cô ta ra thì cả hai đứa đều tự do hơn.”

Mục Dục Vũ mỉm cười, đáp: “Dì yên tâm, con chỉ đang chờ thời cơ.”

“Mong là không quá lâu.”

“Sẽ không quá lâu đâu ạ.”

Chương 18

Vậy mẹ anh, bà rốt cuộc có từng nghĩ sẽ ly dị người đàn ông như bố anh không?

Nếu bà biết sau khi mình ra đi, đứa con trai duy nhất sẽ bị cha nó bỏ rơi như trút đi gánh nặng, bà sẽ nghĩ thế nào? Đối với cuộc hôn nhân của bà, cuộc hôn nhân mà đến chết bà vẫn phải gồng gánh trên vai, bà có hối hận về lựa chọn của mình hay không?

Mấy hôm sau đó, Mục Dục Vũ thường nghĩ đến vấn đề này. Anh tự hỏi nếu vài ba năm trước mà biết cuộc hôn nhân của mình sẽ thất bại thế này, thì liệu anh có còn vì chuyện hợp tác với Diệp Thị mà cưới Diệp Chỉ Lan về hay không?

Đáp án chưa chắc đã là không. Mục Dục Vũ biết trong tình cảnh lúc đó, tham vọng thành công của anh mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì, Diệp Thị bày ra trước mặt anh một tương lai rực rỡ, cảm dỗ đó quá lớn, lớn đến nỗi đủ để anh phớt lờ mọi thứ, chẳng hạn như niềm vui, chẳng hạn như quyền hạnh phúc, chẳng hạn như tình yêu.

Mọi lựa chọn của anh cho đến giờ đều xuất phát từ suy nghĩ muốn đạt được lợi ích lớn nhất. Để thực hiện bằng hết những mục tiêu này, anh đã bỏ lại quá nhiều thứ. Giống như một vận động viên leo núi chưa đạt đến đích thì sẽ không ngơi nghỉ, anh ném hết mọi trang bị không cần thiết đi, ngay cả người bạn đồng hành cũng bị anh bỏ lại. Nhưng đến khi leo lên đỉnh cao nhất, anh mới phát hiện ra anh chỉ có một mình, không còn ai khích lệ anh khiêu chiến với nơi cao hơn nữa.

Mục Dục Vũ cảm thấy toàn thân mỗi mọt rã rời. Anh bỗng hiểu ra mẹ của anh, người đàn bà ấm áp dịu dàng cúi đầu theo hoa ấy, khi bà đang hiển tuổi xuân đẹp nhất cho một người đàn ông, chắc hẳn bà cũng bất chấp tất cả, nhưng khi bà dốc cạn sức lực mà ngã gục thì xung quanh chẳng ai có thể đỡ lấy bà.

Mẹ nuôi nói đúng, cỡ mấy mang tên gia đình đã nuốt chửng bà, bà còn chẳng kịp đợi con trai mình trưởng thành.

Mục Dục Vũ thờ dài, anh bỗng nhớ đến những người thân của mẹ, bà ngoại mất đi chưa đầy năm thì ông ngoại cũng qua đời theo, nhưng chắc mẹ vẫn còn mấy người em trai. Mục Dục Vũ vẫn nhớ khi anh còn nhỏ, có một thanh niên bế anh, anh từng gọi người đó là cậu.

Chớp mắt đã bao năm trôi qua, không biết người cậu kia còn nhớ anh không.

Nghĩ ra thì chắc cũng cố ý quên đi họ hàng chẳng, nếu không vì sao khi anh bị bố đưa đi, người cậu đó không xuất hiện, khi anh chịu mọi khổ cực ở nhà bà cô, cũng chẳng thấy người đó ra mặt.

Ngược lại, mẹ nuôi Mục Giác không phải họ hàng thân thích gì, lại không quản ngại vất vả tìm ra anh; bỏ bao công sức kéo anh ra khỏi hố sâu đen tối kia.

Xã hội thù ghét tình cảm huyết thống thành một thứ to lớn vĩ đại, nên khi nó không có tác dụng gì thì lại càng khiến người ta thất vọng gấp bội.

Nhưng cùng lúc, trong đầu anh bỗng xuất hiện cảnh Nghê Xuân Yến đạp xe ba bánh, dẫn theo cậu em ngốc. Cô chị vừa ra sức đạp xe, vừa phải trả lời mọi câu hỏi ngốc nghếch của cậu em trai; cậu em kia rõ ràng cao to, khỏe mạnh hơn cô chị, nhưng vẫn thản nhiên ngồi sau xe ba bánh, cười ngu ngơ toe toét, còn chị cậu thì cam tâm tình nguyện đưa cậu theo, đạp xe chậm rãi tiến về phía trước.

Có lẽ, cô chị kia còn ngốc nghếch hơn cả em trai mình.

Trợ lý Lâm giao cho anh báo cáo có ghi rõ, Nghê Xuân Yến vẫn chưa kết hôn, ngay cả bạn trai cũng không có, cô xinh đẹp nhưng chỉ vì gia đình nghèo, bao năm nay những người đàn ông thích cô không phải là không có, nhưng cô đều không đồng ý, hàng xóm xung quanh cô đều nói, cô gái này sợ cưới chồng vì nếu nhà người ta không thích em trai cô thì sẽ đối xử tệ với nó.

Nuôi một cậu ngốc không đơn giản như trong tưởng tượng, đối xử tốt với cậu ta một vài ngày thì dễ, nhưng lâu dài thì rất khó.

Nghê Xuân Yến lại muốn người ta đối xử tốt với em trai cô cả đời. Là người bình thường sống tính toán chi li, chẳng ai lại mù quáng nhảy vào vũng bùn này.

Thế nên Nghê Xuân Yến vẫn chỉ có một mình.

“Cha mẹ cô ấy đâu?” Mục Dục Vũ hỏi. “Cô ấy không phải là trẻ mồ côi.”

Trợ lý Lâm cười nói: “Tiên sinh, cô gái này đúng là không phải trẻ mồ côi, nhưng không lâu sau khi sinh ra em trai cô ấy, mẹ cô ấy đã bỏ chồng bỏ con, chạy theo người đàn ông khác. Cha cô ấy từ đó buồn đời, thường xuyên mượn rượu giải sầu, khi Nghê Xuân Yến hai mươi tuổi, vì uống rượu quá nhiều nên ông ta đã trúng độc cồn mà chết.”

Mục Dục Vũ ngó người, lăm lăm: “Cũng tức là, hai mươi tuổi cô ấy đã bắt đầu gồng gánh cả gia đình?”

“Có thể là sớm hơn nữa, cô gái này nói ra quả cũng cừ, còn trẻ mà đã nuôi cậu em trai ngốc nghếch, mở quán kinh doanh, những phiền phức cô ấy gặp chắc chắn nhiều hơn một người đàn ông làm cùng công việc.”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, phát hiện trợ lý hôm nay đặc biệt lăm lờ, lặng lẽ mỉm cười rồi hỏi: “Hình như cậu rất đồng cảm với cô ấy?”

“Làm gì có ạ.” Trợ lý Lâm nghiêm túc nói: “Nói chính xác hơn là tôi kính phục.”

“Ồ?”

“Không giấu gì ngài, tôi cũng trưởng thành từ một gia đình đơn thân.” Anh ta cúi đầu cười. “Cha tôi bị bệnh rồi qua đời khi tôi mười ba tuổi, mẹ tôi luôn đợi tôi trưởng thành rồi mới tái giá. Tôi biết phụ nữ sống trong tình cảnh này thì vất vả nhường nào.”

Mục Dục Vũ nhắm nghiền mắt, nói: “Hai mươi tuổi, cậu làm gì khi hai mươi tuổi?”

“Học đại học, vật vã tìm một công việc tốt để mẹ tôi có thể sống yên ổn.”

“Tôi cũng thế.” Mục Dục Vũ nói nhỏ: “Lúc đó, tôi đang chuẩn bị đi Mỹ.”

Trợ lý Lâm nhìn báo cáo điều tra trong tay anh, hai người đều chìm vào im lặng. Lát sau, Mục Dục Vũ nói: “Qua đợt này thì cậu hãy nghỉ phép vài ngày đi, về ở cạnh mẹ.”

Trợ lý Lâm cười nói: “Cảm ơn ngài.”

Cuộc trò chuyện này khiến hai người cảm thấy gần gũi với nhau nhiều hơn, đến khi trợ lý Lâm cáo từ, Mục Dục Vũ còn đích thân tiễn anh ta ra cửa. Sau đó, vệ sĩ mang canh đã được hâm nóng đến, anh nhớ đây là món canh cá tươi mà đầu bếp trong nhà nấu. Mục Dục Vũ đổ ra húp mấy miếng, phát hiện mùi vị khác hẳn món canh Nghệ Xuân Yến nấu, không phải đầu bếp nấu khó ăn, mà là không thấy cảm giác như anh mong đợi.

Mục Dục Vũ biết hôm qua anh đã đắc tội với Nghệ Xuân Yến, nên muốn ăn canh cô nấu không biết phải đợi đến bao giờ. Anh nhíu mày, thầm nghĩ tôi đã có thành ý cho cô cơ hội, là cô từ chối tôi đây nhé.

Lẽ nào không có cô thì ăn không ngon?

Mục Dục Vũ hớp mấy miếng hết bát canh, sau đó buông bát, đợi người chăm bệnh ở ngoài vào dọn dẹp. Anh uống thuốc rồi lên giường nghỉ ngơi dưới sự giúp đỡ của người chăm bệnh.

Lúc nhắm mắt, anh nghĩ chỉ nằm viện mấy hôm nữa thôi là có thể về nhà rồi.

“Bố ơi...”

Tiếng khóc trẻ con bỗng vang lên, Mục Dục Vũ giật mình mở mắt ra, phát hiện thấy một đứa bé nằm bò ở đầu giường, mày mắt y hệt mình nhưng lại

có cảm nhận giống Nghê Xuân Yến, chẳng phải là cậu nhóc Mục Phi Nhiên trong mơ hay sao?

“Bố...” Phi Phi gục đầu, sụt sịt nói: “Mẹ... mẹ rất giận dữ, mẹ đẩy Phi Phi, còn... còn bảo con lăn ra xa đi. Hu hu, Phi Phi không phải bóng, làm sao lăn được? Hu hu, mẹ phớt lờ con, bố ơi, có phải mẹ không cần con nữa không...”

Lại quay về giấc mơ đó.

Mục Dục Vũ ngồi dậy, anh nhận ra ở đây cơ thể mình hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi, bất lực của người bị bệnh tim. Xem ra trong giấc mơ này anh không hề bị ốm. Lúc này, anh cũng không nằm trên giường bệnh mà nằm trên một chiếc ghế ở góc thư phòng, trên đầu gối còn có một quyển sách, giống như là đang đọc sách rồi ngủ trưa vậy.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rất rực rỡ, nhưng ai đó đã cẩn thận kéo rèm che lại. Bệ cửa sổ đặt một chiếc bình thủy tinh to đựng đầy nước trong vắt, trong bình cắm một nhánh trúc phú quý xanh tươi mơn mớn.

Khung cửa sổ sáng rực, đồ dùng tuy cũ kỹ nhưng rất dễ chịu, đặc biệt là gối đầu kê trên ghế rất mềm mại.

Nếu không có đứa bé đang khóc lóc này thì tốt quá.

“Bố ơi... hu hu... bố ơi...” Thăng bé túm áo anh, sụt sịt.

Mục Dục Vũ để ý thấy thăng bé lần này không gào khóc như lần trước, chắc nó biết việc mình làm sai khá nghiêm trọng nên gào thét cũng vô dụng, chỉ dám túm áo bố mà thút thít thôi.

“Con đã làm gì hả?” Mục Dục Vũ day day huyết thái dương, nóng nảy hỏi.

Phi Phi ngược lên, nói: “Phi Phi rõ ràng rất ngoan.”

“Thôi đi, ngoan mà mẹ con lại nổi giận với con à? Mau khai đi, thành thật sẽ được giảm tội.” Mục Dục Vũ cầm lấy sách, tiện tay lật ra, phát hiện đó là một cuốn tiểu thuyết lịch sử.

Anh không xem tiểu thuyết đã lâu rồi, đặc biệt là kiểu tiểu thuyết lịch sử viết lung tung bậy bạ thế này. Mới lật được hai trang, anh đã mất hứng gấp lại.

Thằng bé trề môi, sụt sịt, không quên gọi: “Bố... bố...”

“Không nói cũng được, bây giờ bố sẽ ra nói với mẹ con là con không chỉ không nhận lỗi, mà còn định nói dối cho qua chuyện, bố sẽ bảo mẹ con xử lý con.” Mục Dục Vũ chán nản rút ra hai miếng khăn giấy trong hộp kể bên, lau qua loa mặt cho thằng bé, vừa lau vừa hỏi: “Mẹ con bình thường có đánh con không?”

“Có ạ.” Thằng bé đáp nhỏ.

“Đánh ở đâu?”

“Tét đít ạ.”

“Được, lát nữa bố sẽ đích thân ra tay, bố nói con biết, chuyện tốt mà con làm mẹ con đã thông báo cho bố biết rồi, bây giờ bố cho con cơ hội khai thật đấy, biết chưa? Con phải nghĩ cho kĩ đấy!” Mục Dục Vũ cười cười, thản nhiên nói: “Bố hứa là bố sẽ tét đít đau hơn mẹ con nhiều.”

Thằng bé làm sao chịu nổi đòn hù dọa của anh. Nó lập tức sợ đến trợn tròn mắt, muốn làm nũng bố để được an ủi nhưng ai ngờ không được, thằng bé càng nghĩ càng tủi thân, nhếch mồm ra khóc toáng lên.

Mục Dục Vũ thấy đầu như sắp vỡ, quát khê: “Khóc cái gì! Làm sai rồi còn khóc! Im ngay!”

Phi Phi khóc đến mặt đỏ bừng bừng, nấc nghẹn không thở nổi.

“Không nín chút gì, được, tiếp tục đi, bố không làm phiền.” Mục Dục Vũ đứng lên, mang dép lê vào rồi ra khỏi thư phòng, lại còn đóng cửa lại.

Anh vừa đi ra đã nhìn thấy Nghê Xuân Yến mặc đồ ngủ đứng đó, không khỏi lo âu, anh bất giác bực bội nói: “Lo thì vào mà dỗ nó, nhưng tôi nói cô biết, lần sau nó sẽ càng không coi cô ra gì, sẽ càng lúc càng to gan.”

“Em... em có nói là vào trong đâu.” Nghe Xuân Yến lúng túng.

“Không vào thì ra đây!” Mục Dục Vũ ra phòng khách, ngồi xuống hỏi: “Nói đi, chuyện gì?”

“Thằng nhóc Phi Phi dẫn đầu một đám trẻ quậy phá bắt nạt Tiểu Siêu.” Gương mặt Nghe Xuân Yến lộ vẻ buồn bã và đau lòng. “Ném bùn đất vào người nó, bảo nó đần độn. Nếu không phải có người nhìn thấy rồi đến quán nói cho em biết thì chưa biết sẽ lộn xộn đến cỡ nào.”

Mục Dục Vũ ngược lên nhìn cô, hỏi: “Vì Tiểu Siêu là em trai cô, nên cô nghĩ con trai cô cũng phải đối xử tốt với nó?”

“Tất nhiên rồi, Tiểu Siêu cũng là cậu ruột của Phi Phi mà!”

“Nghe Xuân Yến, cô quan tâm đến em trai chưa đủ, còn muốn con trai cũng phải quan tâm đến em trai cô sao? Cô đã từng hỏi con chưa? Con đã đồng ý chưa?”

Nghe Xuân Yến đỏ bừng mặt, mếu máo y như con trai cô. “Em... trước đây em dạy nó, chẳng phải nó rất ngoan sao? Đều do bọn trẻ lang thang dạy hư nó, anh hãy xem em xử bọn chúng thế nào!”

Mục Dục Vũ cười nhạt “Thằng bé tuy nhỏ nhưng cũng có suy nghĩ của nó, nó cũng cần bạn bè, bọn chúng đều không chấp nhận nó có một ông cậu đần độn, cô bảo nó phải làm sao? Thực sự cũng phải nhốt nó trong nhà, không cho tiếp xúc với người ngoài như cậu nó à?”

“Ông xã, em không có ý đó...”

“Tôi thấy cô cũng gần như thế.” Mục Dục Vũ khoát tay. “Sau này đừng để hai đứa chơi với nhau nữa, qua một quãng thời gian nữa cô hãy để chính nó lựa chọn.”

“Hả? Ông xã, anh làm thế thì vô trách nhiệm quá...”

“Cô nghi ngờ tôi?”

Nghê Xuân Yển cười nói: “Không, em nghi ngờ gì đâu, nhưng nếu hai đứa nó xa lạ với nhau thì sao?”

“Thế thì ngày ngày cô thì thắm vào tai thằng bé rằng cậu của con rất thắm, bây giờ sợ bùn đất tới chết khiếp, nói đến khi nó tự thấy hổ thẹn thì thôi.”

“Thế cũng được sao?”

Mục Dục Vũ chẳng buồn đếm xỉa, cúi xuống lấy một tờ báo lên xem, lát sau anh nhận ra Nghê Xuân Yển sán lại gần, dựa vào anh, ôm cánh tay anh, rồi thở ra vẻ hài lòng.

Mục Dục Vũ định đẩy cô ra nhưng bỗng dừng lại muốn hưởng thụ cảm giác được ai đó dựa dẫm. Đặc biệt là cơ thể cô mềm mại thơm mát, nhiệt độ cơ thể lan sang anh, bỗng thấy ấm áp khó tả. Anh ho một tiếng vờ như không chú ý, cau mày nói: “Sao cứ phải dựa dẫm thế, ngồi thẳng lên.”

“Không mà.” Nghê Xuân Yển dựa hẳn vào người anh, cười hì hì, nói: “Ông xã, em nhận ra anh tốt nhất trên đời.”

Tất nhiên! Mục Dục Vũ nhướn mày.

“Anh chưa từng chê bai Tiểu Siêu, chỉ điều này thôi cũng đủ để em biết người đàn ông của em là người tốt nhất thế gian này.”

“Tôi chưa từng chê bai?”

“Chưa hề.” Nghê Xuân Yển cười tươi như hoa xuân. “Ban đầu khi kết hôn, anh nói có phải là không nuôi nổi nó đâu, sợ gì chứ, thêm một đôi đứa mà thôi. Bao năm nay em vẫn nhớ.”

Câu này giống những lời anh có thể nói được. Mục Dục Vũ gật gù.

“Anh còn nói, người đàn ông không có bản lĩnh mới sợ gia đình có gánh nặng, anh còn nói nếu Mục Dục Vũ anh cũng tệ đến mức đó thì thà đừng sống nữa còn hơn.”

Mục Dục Vũ trầm tư.

“Ông xã, cả đời này em cảm kích anh nhất. Thật đấy.”

Chương 19

Cảm kích là một thứ tình cảm xa lạ.

Chí ít trong cuộc đời anh từ xưa đến nay, chưa có bất cứ người phụ nữ nào từng có quan hệ thân mật với anh lại nảy sinh sự cảm kích với anh.

Đây là sự thực mà Mục Dục Vũ có thể chắc chắn.

Từ thời niên thiếu đến khi trưởng thành, anh gần như dồn hết thời gian cho việc phát triển sự nghiệp, hầu như không có thời gian cho quan hệ lứa đôi. Bao năm ở Mỹ cũng chỉ có một người bạn gái da trắng, đối phương chịu đựng anh ba tháng sau kiên quyết đá anh, vì không cô gái nào chịu để bạn trai mình tiết kiệm cả thời gian ăn uống và yêu đương, quản lý chặt chẽ đến từng phút giây, giống như một chiếc đồng hồ đã chỉnh xong, vừa đúng thời điểm đó là lập tức bước vào giai đoạn khác.

“Mục, anh như thế không ổn, anh hoàn toàn không hiểu được cách hưởng thụ tình yêu và cuộc sống.”

Dáng vẻ bạn gái thế nào, Mục Dục Vũ thực ra không nhớ rõ lắm, ấn tượng còn lại là cô ta thích mặc áo sơ mi trắng rộng, thi thoảng cũng hút xì gà như đàn ông. Đối với cô ta, Mục Dục Vũ không hẳn là không thích, nhưng vào giai đoạn đó, ngay cả một giây anh cũng chỉ muốn chia thành hai để sử dụng, thì còn tâm tư nào để ngừng lại mà yêu đương?

Anh nghĩ cô gái kia xuất thân ở giai cấp trung lưu, từ nhỏ đã lớn lên ở một nơi mà bố mẹ tát con cái một cái cũng có thể bị kiện, thì làm sao biết được anh đã phải trải qua những gì? Cô ta vốn không thể hiểu một người đàn ông Trung Quốc phải lập nghiệp ở Mỹ vất vả ra sao, nếu không liều mạng lao lên phía trước thì anh sẽ không còn chỗ nào để đi cả.

Nói về việc hưởng thụ tình yêu và cuộc sống với một người đàn ông như thế, nghe có vẻ vừa hoang đường vừa chối tai.

“Nếu anh tiếp tục như thế, em đảm bảo sẽ không có cô gái nào chịu yêu anh cả, nhìn bản thân anh kìa, cho dù đẹp trai đến mấy thì sao? Anh vốn không thể cho bạn gái thứ mà cô ấy cần.” Bạn gái phần nộ chỉ trích anh.

“Vậy phụ nữ cần thứ gì?” Anh hỏi với vẻ châm biếm.

“Hãy để cô ta cảm thấy mình giống như một người phụ nữ khi đứng trước mặt anh. Hiểu không?”

Thế nào là để cô ta giống như một người phụ nữ? Lẽ nào cô ta không phải là một người phụ nữ? Mục Dục Vũ cảm thấy kiểu đối thoại này hoang đường và lãng phí thời gian, anh nhanh chóng gạt nó ra khỏi đầu. Sau khi bạn gái rời bỏ anh, ngay cả hình dáng của cô ta anh cũng hiếm khi nhớ lại, chứ đừng nói là những lời cô ta từng nói.

Nhưng hôm nay câu nói đó lại hiện lên trong đầu anh rõ ràng đến lạ thường, anh nhớ đến Nghê Xuân Yến, trong mơ cô dựa vào vai anh, ôm chặt cánh tay anh, mỉm cười nói những lời cảm kích, vào lúc đó chắc phụ nữ thấy hạnh phúc chẳng?

Nhưng anh đã làm gì khiến cô cảm thấy hạnh phúc? Căn bản là không tốn một xu nào, không tốn chút tâm tư nào cả.

Vậy còn trong hiện thực thì sao? Người phụ nữ ấy tại sao lại nấu cơm cho anh? Tôn Phúc Quân nói khi biết anh ăn ngon thì cô vui mừng vô cùng, chỉ như thế đã có thể thỏa mãn? Lúc làm những việc này, cô có thật sự cảm thấy vui vẻ không?

Cảm thấy bản thân giống một người phụ nữ không?

Mục Dục Vũ nghĩ đến Diệp Chỉ Lan, cô ta chưa hề xuống bếp sờ đến xoong nồi bát đĩa một lần nào, cô ta cảm ghét mùi dầu mỡ, như thế chỉ ám mùi một chút là cô ta sẽ bị kéo xuống khỏi tầng lớp cao quý vậy. Anh không thể tưởng tượng ra cảnh Diệp Chỉ Lan đeo tạp dề nấu cơm, cô ta cũng chưa từng cho rằng bản thân nên làm một chuyện dù nhỏ nhặt nhất vì người chồng trên danh nghĩa của mình.

Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy anh cần phải gặp Nghê Xuân Yển, xác định lại lần nữa dáng vẻ người phụ nữ đó trong hiện thực, nếu có thể, anh còn muốn nhìn gương mặt cô cười tươi trong hiện thực. Từ sau khi gặp lại cô, trong những lần gặp gỡ ít ỏi đó, người phụ nữ ấy ngoài khóc ra thì cũng là hét lên mắng chửi giận dữ, nếu không thì sẽ mím chặt môi không nói một lời.

Chỉ khi ở bên cậu em trai góc ghech thì cô mới dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ, không tỏ ra hung dữ như thường ngày.

Mục Dục Vũ lập tức quyết định ngay. Anh thay quần áo, chỉ dẫn theo trợ lý Lâm, ngồi xe đi thẳng đến bệnh viện ung bướu nơi Mục Giác nằm điều trị. Xe chạy đến con đường bán đồ điểm tâm cạnh bệnh viện, nhìn từ xa không còn thấy đông đúc, chỉ còn lại lác đác vài quầy hàng.

“Tiên sinh, hiện giờ không phải lúc bán đồ điểm tâm.”

Mục Dục Vũ sực nhớ ra, anh cúi xuống nhìn đồng hồ, đã gần trưa rồi, chị em Nghê Xuân Yển chắc đã về nhà.

Trợ lý Lâm cười, khẽ gợi ý: “Nếu không tôi ra đó hỏi thử, ngày mai sẽ đặt một phần ăn sáng cho ngài?”

Mục Dục Vũ ho một tiếng, nói: “Chỉ vì tôi thấy lão phu nhân thích thôi.”

Trợ lý Lâm chỉ cười, xuống xe, đi nhanh đến hỏi ông chủ quán ăn ngay đầu đường. Sau đó, anh ta quay trở lại với vẻ mặt kỳ quặc, nói: “Tiên sinh, ông chủ đó nói hai chị em họ không bán nữa, nói là bên này làm ăn không tốt, muốn đổi chỗ.”

Mục Dục Vũ ngẩn người, cau mày hỏi: “Không nói đổi đi đâu à?”

“Không ạ.”

Anh bỗng cảm thấy ở lại nơi này cũng không còn hứng thú gì nữa, hơi nhắm mắt, giọng cứng nhắc bảo: “Đến công ty.”

“Nhưng ngài chưa xuất viện.”

“Thế thì làm thủ tục xuất viện, tôi nằm đó đủ rồi.”

Trên thế giới này hình như chẳng có nơi chốn nào thật sự chờ đợi anh, cho dù là công việc làm xuyên ngày xuyên đêm, cho dù là những nhân viên khi gặp đều tỏ ra cung kính và rất nhiệt tình hoan nghênh anh trở về, nhưng trong số họ chẳng có ai thực sự vui mừng vì anh đã quay lại với guồng quay bình thường của cuộc sống cả.

Vì hễ anh đi làm thì có nghĩa là đám nhân viên cấp dưới không được lười biếng.

Quyết sách của công ty không thay đổi, mọi chuyện gần đây đều được đẩy nhanh tiến độ, vận hành suôn sẻ theo kế hoạch đã vạch ra, hội nghị giữa anh và mấy quản lý cấp cao rất thuận lợi và nhanh chóng đạt đến thỏa thuận, những khó khăn gặp phải cũng chỉ nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Thậm chí một số giấy tờ cần anh ký đều có thể dùng một cái máy ký tên để thay thế.

Mọi thứ đã khiến Mục Dục Vũ nảy sinh cảm giác cho dù anh rời đi thì cũng chả sao, anh tin chắc rằng nếu quay về nhà, cảm giác này sẽ còn rõ ràng hơn. Có lẽ trong nhà từ đầu bếp đến người làm vườn đều đang thầm than vãn vì sao ông chủ lại xuất viện nhanh như thế, sau này họ lại phải căng thẳng thần kinh, không dám phạm lỗi. Vợ anh nhất định sẽ rầu rĩ vì anh bình phục quá nhanh, sao bệnh tim không lấy đi mạng sống của anh. Thậm chí, quản gia của anh chưa biết chừng cũng sẽ lầm bầm trong bụng rằng chủ nhân hễ quay về thì lượng công việc của bà ta sẽ tăng hơn nhiều.

Trên thế gian này, rốt cuộc có ai thực sự vui mừng vì anh xuất viện, chỉ vì anh bình phục mà mỉm cười vui vẻ, có người như thế không?

Mục Dục Vũ đang bần thần suy nghĩ thì điện thoại bỗng đổ chuông, anh cầm lên nghe, là giọng của thư ký: “Mục tiên sinh, giám đốc Diêu Căn Giang đã đến, anh ấy muốn gặp ngài.”

“Mời vào.”

Lát sau, cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ, rồi Diêu Căn Giang đẩy cửa bước vào, anh ta đi thẳng đến bàn làm việc của Mục Dục Vũ, nói nhanh: “Trong vòng một tuần, phó tổng Lý Triệu Minh sẽ tự động đưa đơn từ chức.”

“Chính miệng anh ta nói với anh?”

“Vâng, bên chúng tôi có chứng cứ anh ta ăn hối lộ, bán cơ mật kinh doanh, v.v... Tự từ chức là lựa chọn tốt nhất.”

Mục Dục Vũ sụp mắt xuống, thở dài, nói ngắn gọn: “Thực ra tôi không muốn ép anh ta, năm đó học trưởng Lý đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi luôn nhớ đến những chuyện tốt đẹp anh ta làm.”

Diêu Căn Giang dừng dừng. “Mấy năm nay lợi ích anh ta lấy được từ công ty đã gấp cả trăm lần số vốn đầu tư ít ỏi ban đầu của anh ta rồi.”

Mục Dục Vũ cười, nói: “Diêu Căn Giang, anh không hiểu rồi, bây giờ nhìn lại thì một trăm ngàn đô la là khoản đầu tư nhỏ, nhưng năm đó vì món tiền này mà tôi có thể quỳ xuống hôn chân anh ta được đấy.”

“Anh đã hôn rồi à?” Diêu Căn Giang nghiêm túc hỏi.

Mục Dục Vũ trả lời không chút ngập ngừng: “Đây chỉ là ví dụ.”

“Nhưng anh không hôn thật chứ?” Diêu Căn Giang nghiêm túc nói: “Với năng lực của anh, nhiều nhất chỉ cần thêm một năm rưỡi nữa là nhất định có thể kéo được các nhà đầu tư về.”

Mục Dục Vũ cười, nói: "Anh thực sự có niềm tin với tôi?"

“Tôi có niềm tin với số tiền thưởng tôi sắp có được.”

“Biết rồi.” Mục Dục Vũ gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, cười hỏi: “Bên Diệp gia thế nào?”

“Đại thiếu gia đã dừng lại, nhị thiếu gia đang có âm mưu, nhưng tôi đang chuẩn bị cho anh ta một món quà lớn.”

“Quà lớn gì thế?”

“Đơn ly hôn.” Gương mặt nghiêm túc của Diêu Căn Giang nở nụ cười. “Tôi đã giúp vợ của anh ta mời một luật sư giải quyết ly hôn giỏi nhất, mấy hôm nay bên đó đang bận rộn lấy bằng chứng.”

Mục Dục Vũ gật đầu, nói: “Chuyện này anh làm tốt lắm, hy vọng luật sư đó xứng đáng với số tiền tôi bỏ ra thuê.”

“Chuyện này anh cứ yên tâm.”

Mục Dục Vũ hơi khựng lại rồi mới khẽ nói: “Lão Diêu, anh nói xem chúng ta làm chuyện này có được coi là tích đức không?”

“Không biết.” Diêu Căn Giang nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi nghĩ, nếu thật sự có chuyện tích đức thì không phải do chúng ta định đoạt.”

“Nhưng vẫn nên giúp người phụ nữ đó thoát khỏi cuộc hôn nhân đau khổ?”

“Vâng.” Diêu Căn Giang đáp. “Không ngừng bị đánh đập, chịu đủ mọi sự ngược đãi bạo hành, đây không phải là mục đích kết hôn của phụ nữ.”

“Mục đích kết hôn à?” Mục Dục Vũ nhíu mày, lẩm bẫm: “Thế rốt cuộc là gì?”

“Tôi không thể đưa ra một đáp án chung cho tất cả mọi người, thưa tiên sinh.” Diêu Căn Giang nói. “Nhưng theo tôi, đó là phải làm hết khả năng để hạnh phúc.”

“Anh có hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc.” Diêu Căn Giang mỉm cười, gật gù. “Rất hạnh phúc.”

Mục Dục Vũ cười hỏi: “Vì một người phụ nữ, nên anh hạnh phúc?”

“Ngược lại, vì tôi muốn hạnh phúc nên tôi đã có được một người phụ nữ có thể khiến tôi hạnh phúc.” Nụ cười trên mặt Diêu Căn Giang càng nở rộng.

“Được rồi.” Mục Dục Vũ khoát tay uể oải. “Từ sau khi anh kết hôn, tôi nhận ra anh sắp thành triết gia rồi, mau tranh thủ làm việc của anh đi, lần này tôi muốn nhị thiếu gia nhà họ Diệp phải thân bại danh liệt.”

“Vâng.”

Họ đang nói chuyện thì điện thoại reo, Mục Dục Vũ nhấn nút nghe, giọng nói ngọt ngào của thư ký vang lên: “Thưa ngài, trợ lý Lâm đã về, anh ấy có việc tìm ngài.”

“Cho cậu ta vào.”

Cửa bị đẩy ra rất nhanh, trợ lý Lâm sải bước đi vào, nhìn thấy Diêu Căn Giang thì ngẩn ra rồi vội mỉm cười, gật đầu chào, sau đó thì thăm vào tai Mục Dục Vũ mấy câu: “Tiên sinh, Đại Quân bị cảnh sát bắt rồi.”

“Hả?” Mục Dục Vũ sửng sốt ngược lên nhìn.

“Cố ý gây thương thích, anh ta chém người ta gần đứt tay.”

“Trời, thật hiếm khi.” Mục Dục Vũ không nổi giận mà cười. “Làm anh chàng đó nổi giận đến thế không cần nói cũng biết đối phương chắc chắn đã chọc vào giới hạn của anh ta. Được, cậu không cần báo cáo với tôi, mời luật sư hay kiện cáo gì đó cậu làm đi, Đại Quân là người của chúng ta, đừng để anh ta chịu ảm ức.”

“Vâng.” Trợ lý Lâm ngần ngại nói: “Anh ta đã đánh nhau vì hai chị em họ.”

Mục Dục Vũ bắt chọt ngời thẳng lên.

“Nghe nói đám lưu manh lần trước lại đến quấy phá, Đại Quân nổi giận nên mới...”

Sắc mặt Mục Dục Vũ sa sầm, anh biết đây chắc chắn không phải là quấy phá thông thường, anh hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi hỏi: “Họ không sao chứ?”

“Không sao, nhưng bị hoảng loạn.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, rồi bảo: “Đi, xem thế nào.”

Chương 20

Hiệu suất làm việc của trợ lý Lâm cực kỳ cao, khi Mục Dục Vũ đến đồn cảnh sát thì đã nhìn thấy luật sư riêng của họ là Vương Bác Minh dẫn theo trợ lý đến bảo lãnh cho Tôn Phúc Quân được tại ngoại. Qua lớp cửa kính màu của xe, sắc mặt Tôn Phúc Quân trông tái xanh kỳ dị, ánh mắt sắc bén như dao, mí mắt môi vẻ trầm lặng, nhưng khí thế tỏa ra từ người anh ta nhắc nhở mọi người rằng đây là một chiến binh thực sự đã cầm súng và giết người, chỉ cần anh ta cho là cần thiết thì ngay giây tiếp theo sẽ dứt khoát lấy đi sinh mệnh của kẻ nào đó.

Nhưng khi người đàn ông ấy nhìn thấy cậu thiêu niên và người phụ nữ gầy gò phía sau cậu ta đang mừng rỡ chạy tới, thì khí thế hùng hực đáng sợ đó bỗng biến mất sạch sẽ như một kỳ tích, anh ta lại nở nụ cười vui vẻ, đôn hậu như thường ngày.

Mục Dục Vũ ngồi trong xe, cau mày nhìn hai nam một nữ ngoài kia đang diễn vở kịch đoàn viên đầy nước mắt, như thế họ là hai người đang yêu nhau sâu đậm nhưng tạo hóa trêu ngươi nên phải sinh ly tử biệt, trải qua bao lần thất lạc, cuối cùng mới gặp lại nhau. Mục Dục Vũ không hiểu vì sao lại cảm thấy màn kịch này vô cùng tầm thường, cứ như tình tiết trong phim rẻ tiền, mỗi một động tác đều khiến anh phản cảm, những lời thoại rẻ tiền kiểu “cuối cùng anh không sao cả”, “đừng lo cho anh”, “anh từng nói chúng ta sẽ gặp lại nhau”... bất ngờ ập vào đầu anh, từng câu đều có bối cảnh, câu nào cũng khiến Mục Dục Vũ cảm thấy rất mỉa mai.

Đang làm cái gì thế? Đang diễn Vương Bảo Xuyên hay diễn Tiết Nhân Quý?

Anh cười lạnh lùng, nói với trợ lý Lâm ngồi cạnh: “Xuống xe.”

Trợ lý Lâm đã theo anh một thời gian dài, từ giọng điệu của anh có thể nhận thấy anh đang không vui. Tuy anh ta không hiểu nguyên nhân nhưng lại biết dừng nên làm gì khi sắp đang nổi giận. Anh ta nhanh chóng xuống xe trước, mở cửa cho Mục Dục Vũ rồi cung kính đứng đợi bên cạnh. Mục Dục Vũ

chỉnh lại tay áo rồi ra khỏi xe, sắc mặt tối sầm nhìn về phía ba người kia. Trợ lý Lâm quan sát nét mặt của anh rồi vội gọi Tôn Phúc Quân: “Đại Quân, tiên sinh đến rồi.”

Tôn Phúc Quân hơi ngạc nhiên nhưng lập tức chạy lại vẻ vừa cảm động vừa hổ thẹn, cúi người nói: “Cảm ơn ngài, tiên sinh, xin lỗi vì đã làm ngài mất mặt.”

“Anh cũng biết à.” Mục Dục Vũ lạnh nhạt nói. “Tôi còn tưởng anh chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân đến mù mắt đầu óc, không biết mình đang làm gì nữa.”

“Xin lỗi.” Tôn Phúc Quân xấu hổ. “Tôi quá mạnh động, nhưng tình hình lúc đó ngài không thấy đâu, tôi...”

“Tôi không có hứng nghe nguyên nhân.” Mục Dục Vũ khoát tay cắt ngang, giọng cứng nhắc: “Tôi chỉ nhìn kết quả, Tôn Phúc Quân, hành vi lần này của anh đã làm tổn hại đến thanh danh của anh, cũng gián tiếp khiến tôi bị tổn thất, quan trọng nhất là, nó khiến tôi lo ngại sâu sắc về tố chất chuyên nghiệp của anh, hiện giờ tôi có lý do để nghi ngờ việc anh có thể làm tốt công việc của mình hay không, tôi có còn dám giao tính mạng mình cho anh bảo vệ nữa hay không?”

“Tôi...” Tôn Phúc Quân đỏ bừng mặt, cuống quýt nói: “Tiên sinh, tiên sinh, xin lỗi, tôi thề sẽ không ảnh hưởng đến công việc, tôi...”

“Thân thủ của anh rất giỏi, tính cách cũng rất đáng tin cậy, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, anh nên biết rằng có được hai ưu thế đó cũng không phải là gì to tát cả, tôi tán thưởng anh nhưng không có nghĩa là không ai có thể thay thế công việc của anh.”

Tôn Phúc Quân cúi đầu, cơ thể run run, anh ta siết chặt nắm đấm, lát sau mới nói một câu: “Xin lỗi, Mục tiên sinh, tôi đã khiến ngài thất vọng rồi. Nhưng chuyện hôm nay, tôi sẽ không hối hận.”

“Anh nói gì?” Mục Dục Vũ bỗng cao giọng, sắc bén hỏi. “Có gan thì nói lại xem.”

“Xin lỗi, tiên sinh, tôi biết tôi đã gây họa, tôi không xứng đáng, nhưng...” Tôn Phúc Quân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, nói to: “Chuyện ngày hôm nay, tôi không hối hận.”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta chăm chăm, sau đó gật đầu. “Rất tốt, rất giỏi, tiếc rằng anh không có não.”

Anh quay đi, không thèm đếm xỉa đến Tôn Phúc Quân, lạnh lùng nói với trợ lý Lâm: “Thông báo phòng tài vụ kết toán cho Tôn tiên sinh, thêm một tháng tiền lương, từ hôm nay trở đi anh ta không liên quan gì đến chúng ta, từ ngày mai anh tìm người khác thay thế vị trí của anh ta cho tôi, lần này anh phải để ý kỹ, tôi hy vọng tuyển được người thật sự biết làm công việc này!”

Nói xong, anh mở cửa xe rồi ngồi vào, đóng “rầm” một tiếng, nói với tài xế: “Đi!”

“Thưa ngài, đi đâu ạ?”

Mục Dục Vũ ngẩn ngơ, phải rồi, đi đâu đây, anh hơi trầm ngâm rồi khàn giọng bảo: “Về nhà.”

“Vâng.”

Chiếc xe khởi động trong nháy mắt, lúc này ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cộc cộc, Mục Dục Vũ quay sang, nhìn thấy Nghê Xuân Yển đang cuống quýt gõ cửa kính, miệng thì nói gì đó.

Không cần nghe cũng biết, chắc chắn là cô muốn cầu xin thay cho Tôn Phúc Quân.

Cầu xin? Nhưng cô dựa vào đâu?

Mục Dục Vũ càng bức bối, lạnh lùng nói: “Mặc kệ cô ta, đi mau.”

Tài xế không dám chậm trễ, lái xe phóng đi thật nhanh, bỏ lại Nghê Xuân Yến phía sau.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, như ma xui quỷ khiến, Mục Dục Vũ bỗng quay đầu lại, anh nhìn thấy Nghê Xuân Yến không cam tâm chạy đuổi theo xe, gương mặt cô từ cuống quýt, hồ thẹn chuyển sang tuyệt vọng, cuối cùng cô bần thần dừng lại, ngẩn ngơ đứng giữa đường, nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa, dáng vẻ cứ như cô đã trông theo anh mấy ngàn mấy vạn lần rồi.

Gió, gió thổi tung mái tóc cô, khiến mái tóc dài buộc sau gáy bật tung lên phía trước, gương mặt cô trong làn tóc đen trở nên âm đạm, vẻ mặt cô, ý nguyện chưa thành của cô, bỗng trở nên nhỏ bé và đáng thương. Nhưng cô vẫn đứng đó, đứng ngay đó, dùng hết sức lực, chỉ đứng và trông theo anh đang xa dần.

Mục Dục Vũ bỗng thấy tim mình nhói lên như bị kim đâm, anh nghĩ cô gái đó trước đây có phải cũng nhìn theo bóng anh như thế? Trong quãng thời gian thanh xuân toàn thân mọc đầy gai nhọn, vô số lần anh quay lưng đi không chút bận lòng, trong những ngày tháng vội vã tiến về phía trước, anh chưa từng nghĩ sẽ có người nhìn theo bóng mình, cô gái đó phải chăng cũng từng đứng như thế, nhìn theo anh?

Anh siết chặt nắm tay, câu nói “dừng xe” như sấp bật ra khỏi miệng, nhưng rồi vẫn nghẹn lại nơi cổ họng. Phải, giống như Nghê Xuân Yến không thể cầu xin thay cho Tôn Phúc Quân, Mục Dục Vũ cũng không thể dừng xe chỉ vì để cô gái kia không tuyệt vọng. Anh không muốn, cũng không thể. Anh không muốn tự đạo diễn một vở kịch rẻ tiền kiểu bạn cũ gặp nhau, nắm tay hàn huyên, kiểu phú ông tốt bụng phát hiện ra lãng tử năm nào nay đã quay đầu, v.v...

Đó không phải là anh.

Mục Dục Vũ dựa đầu vào lưng ghế, bảo tài xế mở nhạc, trong tích tắc, bản *Khúc nhạc đêm* của Tchaikovsky vang lên. Anh không ngờ lại được nghe một khúc nhạc dịu dàng và ấm áp đến thế, âm thanh nhẹ nhàng rồi đột ngột

lên cao, lòng anh bỗng có một nỗi đau khôn xiết, như thể một phần cơ thể bị cắt rời, trong quá trình đó máu vẫn không ngừng tuôn rơi.

Nhưng chẳng phải chính vì vậy, chính vì không ngừng cắt bỏ những phần không cần thiết trong cơ thể, mà con người mới có thể tiến thẳng về phía trước hay sao?

Nhưng tại sao hình bóng người phụ nữ đứng giữa đường đó mãi không xua đi được? Nó như một con dao phẫu thuật, cắt thẳng vào trong tim, ép anh phải ý thức được rằng có rất nhiều thứ đã bị cắt bỏ không thành công.

Chẳng hạn như anh luôn nhớ đến nụ cười rạng rỡ của thiếu nữ mười sáu tuổi, trong thời thanh xuân ngắn ngủi nhưng đẹp đẽ nhất của một người con gái, cô đã từng là một đóa hoa nở rộ trước mặt anh, vẻ đẹp đó chỉ cần nhìn một lần thì cả đời không thể nào quên được.

Chẳng hạn như anh luôn nhớ hình ảnh người phụ nữ ba mươi tuổi đạp xe ba bánh đi ngang qua anh, cô rất gầy guộc, mong manh, toàn thân toát ra vẻ mệt mỏi, nhọc nhằn vì gánh nặng cuộc sống. Nhưng khi cô nói với em trai “em trai của Nghê Xuân Yến làm sao gốc được” thì lại rất mạnh mẽ, quả quyết, dáng vẻ đó thật khiến người ta phải xem trọng.

Trong tiếng đàn, Mục Dục Vũ nhắm mắt lại. Anh nhớ lại cảnh Nghê Xuân Yến chạy về phía Tôn Phúc Quân ban nãy. Khi đó, cô như thể muốn khóc, nhưng lại không kìm nén được nụ cười. Chỉ khi cười, vẻ sầu khổ của cô mới tan biến, và người ta lại được trông thấy hình ảnh của một thiếu nữ mười sáu tuổi, rục rờ như hoa xuân.

Lúc đó... đối tượng khiến cô cười và chạy lại chính là anh.

“Ông xã, em nói anh nghe nhé, cho dù chúng ta chia cách mười mấy năm, cũng chỉ có anh không nhận ra em, không có chuyện em không nhận ra anh, hiểu chưa, đừng có hỏi em vì sao, thế thì em nói anh biết, vì em đây cả đời chỉ có chút ham muốn, chính là muốn cưỡng ép anh, chiếm hữu anh, để anh cưới em, để trong mắt anh chỉ có em, để trong mười mét vuông của anh chỉ có thể chứa một mình em đây, hồ ly tinh khác đều phải cút hết.”

Nghê Xuân Yển trong giấc mơ kỳ quái đó cười rạo rỡ, nói với anh như thế.

Mục Dục Vũ há miệng, môi anh run bần bật, khàn giọng bảo: “Nói lại lần nữa đi.”

“Tai anh bị điếc hả? Không được, không được.” Nghê Xuân Yển đỏ mặt. “Lời ngọt ngào tình cảm chỉ nói một lần, anh không nghe thì thôi.”

“Nữa.” Anh cố gắng kìm nén để giọng mình không run rẩy: “Nói lại lần nữa.”

“Thật là... vợ chồng già rồi còn đòi người ta sến súa, được được, nghe đây!” Nghê Xuân Yển hăng giọng, cười hí hí nói: “Cho dù chúng ta chia cách mười mấy năm, cũng chỉ có anh không nhận ra em, không có chuyện em không nhận ra anh, hiểu chưa, đừng có hỏi em vì sao, thế thì em nói anh biết, vì em đây cả đời chỉ có chút ham muốn, chính là muốn cưỡng ép anh, chiếm hữu anh, để anh cưới em, để trong mắt anh chỉ có em, để trong mười mét vuông của anh chỉ có thể chứa một mình em đây, hồ ly tinh khác đều cút hết. Hài lòng chưa?”

“Tại sao?”

“Chuyện này thì có gì mà tại sao?” Nghê Xuân Yển lườm anh, giơ ngón tay ra xĩa vào đầu anh. “Vì em yêu anh mà, ông xã ngốc.”

“Mục Dục Vũ, em yêu anh.” Thiếu nữ mười sáu tuổi ấy, người phụ nữ ba mươi tuổi này, họ đang nhìn anh đầy dịu dàng, nói với anh: “Em yêu anh.”

“Yêu đến nhường nào?” Anh truy hỏi như một thằng ngốc.

“Giống như mùa đông thích ăn khoai lang nướng, mùa hè thích ăn dưa hấu mát lạnh vậy.” Nghê Xuân Yển cười khanh khách. “Giống như Phi Phi thích ăn cánh gà, Tiểu Siêu thích chơi bắn bi.”

“Tiên sinh, tiên sinh, đến rồi.”

Mục Dục Vũ choàng tỉnh, anh mở mắt ra, ngoài cửa xe là kiến trúc hậu hiện đại của biệt thự nhà họ Mục, trời đã tối dần, trong nhà đèn đuốc sáng

choang, nhưng phòng ngủ của anh ở tầng hai lại tối đen.

Tài xế ấn còi hai tiếng mới thấy cổng lớn mở ra, cửa nhà phía trong cũng mở, quản gia và đám người làm vội vàng chạy ra chuẩn bị đón tiếp anh.

Khoảnh khắc đó, anh không phải người khác, mà chính là Mục tiên sinh.

Chương 21

Anh là Mục tiên sinh.

Nên anh cần làm những việc Mục tiên sinh phải làm.

Khoảnh khắc Mục Dục Vũ bước ra khỏi xe, anh đã đánh mặt lại như một thói quen, anh cần những người xung quanh khiếp sợ, không ai có thể tỏ ra thiếu tôn trọng anh.

Không ai biết người đàn ông ba mươi tuổi có thần sắc uy nghiêm, ít nói ít cười này, chỉ vừa nãy thôi còn không kiềm chế được mà nghĩ tới bóng dáng của một thiếu nữ mười sáu tuổi, trong giấc mơ anh lại cùng cô gái ấy nói lời tình cảm, họ sống một cuộc sống bình thường mà chính anh cũng không thể tưởng tượng được, mà cho dù có tưởng tượng thì e rằng cũng không chấp nhận nổi.

Vị Mục tiên sinh này lúc nào cũng mặc âu phục thẳng thớm, anh không cho phép có bất kỳ vết nhăn nào dù là nhỏ nhất. Anh khoác lên bộ trang phục tượng trưng cho quyền thế, mỗi bước đều thẳng lưng, nếu không cần nói thì sẽ ra dấu tay và dùng ánh mắt để chỉ huy đám nhân viên làm những việc thích hợp.

Trước khi bước vào cổng chính, Mục Dục Vũ bỗng trông thấy bóng anh phản chiếu qua tấm cửa kính, vóc dáng cao ráo, khí chất nổi bật, mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ, toát ra dáng vẻ của một người đàn ông thành đạt. Cả người anh, như anh mong muốn, đã giống như một tượng đài vậy.

Anh trở thành biểu tượng của chính mình.

Trong biểu tượng đó, hình tượng Mục tiên sinh vô cùng chói sáng, che đậy mọi thứ, đến nỗi nếu nhìn vào đó thì anh không thể nào tìm ra người đàn ông bình thường tên Mục Dục Vũ trong giấc mơ quái quỷ kia, cho dù chỉ là một dấu vết nhỏ nhất.

Thực ra, người đàn ông đó không phải là không thể tồn tại. Nếu như vào một thời khắc nào đó trong quá khứ, anh lựa chọn làm một việc khác thì vận mệnh của anh không chừng đã khác hẳn bây giờ.

Mục Dục Vũ bần thần đứng đó, nhìn bóng mình. Anh bất động nên những người xung quanh cũng không dám nhúc nhích. Họ quay ra nhìn nhau nhưng chẳng ai dám bước lên để phá tan sự trầm tư của anh. Đến khi không nhẫn nại được nữa, thím Dư quản gia mới ho khẽ một tiếng, rồi bước lên nói với anh: “Tiên sinh, hoan nghênh ngài trở về.”

Mục Dục Vũ định thần lại, quay sang gật đầu rồi sải bước vào nhà. Thím Dư đi nhanh theo, nói: “Tiên sinh, ngài nhìn xem, phu nhân cũng ra đón ngài về, ngài...”

Mục Dục Vũ dừng bước, quay sang nhìn về phía đám người kia, quả nhiên trông thấy Diệp Chỉ Lan đứng đó, thấy anh nhìn sang thì lập tức nặn ra một nụ cười đáng thương.

Mục Dục Vũ tưởng anh nhìn lầm, nên nhìn lại, vẫn đúng là Diệp Chỉ Lan.

Cô ta bất ngờ mặc một bộ đầm màu hồng và xám, bên ngoài khoác áo len màu vàng, tóc chải rất gọn gàng, gương mặt chắc cũng đã trang điểm nên trông không còn vẻ tiêu tụy và mệt mỏi như mấy hôm trước.

Mục Dục Vũ nhếch môi, lập tức quay đi, tiếp tục bước vào trong như không nhìn thấy.

“Tiên sinh, tiên...” Thím Dư đuổi theo anh.

Mục Dục Vũ bất thần dừng lại. Thím Dư giật bản mình, nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh mới biết bà đã vượt quá giới hạn.

Mục Dục Vũ nhìn người phụ nữ trung niên đó, bà quán xuyến công việc rất tốt, làm việc có trách nhiệm, lại không nhiều lời, đây cũng là nguyên nhân quan trọng để Mục Dục Vũ chọn bà làm quản gia cho anh. Nhưng dù sao bà vẫn là một người phụ nữ, lòng dạ không đủ cứng rắn, lại thêm mỗi ngày đều ở cạnh Diệp Chỉ Lan nên chuyện lâu dần quên mất bổn phận của mình cũng

có thể xảy ra. Mục Dục Vũ mĩa mai nghĩ, có lẽ bà vẫn còn sự nhiệt tình đặc trưng của phụ nữ ở độ tuổi đó, vô thức muốn tác hợp cho đôi vợ chồng trẻ sắp ly dị, nhưng điều đó là tuyệt đối không thể.

“Ngày mai Tôn Phúc Quân có thể sẽ đến dọn đồ của anh ta đi.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói: “Thím hãy quan tâm anh ta một chút, đừng để anh ta nghĩ tôi hà khắc, bạc đãi.”

Thím Dư sừng sốt, lập tức hiểu ra Mục Dục Vũ đang gián tiếp cảnh cáo bà, nên vội vã gạt đầu. “Vâng, thưa tiên sinh.”

“Tôi mệt rồi, bảo nhà bếp làm chút gì cho tôi ăn, đem đến phòng tôi.”

Thím Dư không dám nói thêm, cúi đầu. “Vâng.”

Mục Dục Vũ vào phòng tắm rửa, thay đồ xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh nói to: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, người vào chính là Diệp Chỉ Lan.

Cô ta bê mâm, trên mâm bày những món ăn bổ dưỡng mà dạo này Mục Dục Vũ hay ăn, cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Dục Vũ, em... em mang thức ăn khuya cho anh.”

Sắc mặt Mục Dục Vũ sa sầm xuống, hồi lâu không nói gì. Diệp Chỉ Lan bị anh nhìn đến mức không bưng nổi mâm cơm, tay run rẩy, đầu càng lúc càng cúi thấp.

“Để ở đó, cô đi được rồi.” Mục Dục Vũ nói.

Diệp Chỉ Lan đặt thức ăn lên bàn, quay lại cười ninh nọt, nói: “À... anh... tranh thủ ăn lúc nóng nhé.”

Mục Dục Vũ ngồi xuống, tiện tay cầm quyển sách lên đọc, mặc kệ cô ta, xem được một lúc, anh ngẩng lên, nhận ra Diệp Chỉ Lan vẫn đứng đó.

Mục Dục Vũ liếc nhìn cô ta, rồi lại quay về quyển sách, vẫn không nói gì.

Sự im lặng càng lúc càng ngọt ngào, hơi thở của Diệp Chỉ Lan hình như cũng gấp gấp hơn, lại năm phút nữa trôi qua, cuối cùng cô ta không chịu được nữa, nói: “Em... em có việc muốn bàn với anh.”

“Ừ.” Mục Dục Vũ lật một trang sách.

“Anh có thể... tha cho anh hai em?”

Mục Dục Vũ không ngược lên, nói: “Việc này tôi không làm nổi.”

“Đừng như thế, Dục Vũ, em không đến đây để cãi nhau với anh.” Giọng Diệp Chỉ Lan tỏ ra nhẫn nại.

Mục Dục Vũ hơi mỉm cười, gấp sách lại, ngược lên nói: “Cô cứ gọi tôi cả họ lẫn tên thì nghe quen hơn, Diệp Chỉ Lan, ở đây chỉ có hai ta, chúng ta đừng tỏ vẻ tương kính như tân nữa được không?”

Diệp Chỉ Lan hít một hơi, kìm nén. “Được, tối nay tôi thành tâm thành ý xin lỗi anh, Dục Vũ, chuyện trước đây đều do tôi không đúng, là tôi sai, tôi khiến anh mất mặt, tôi đáng chết, anh có gì bất mãn cứ nhắm vào tôi đây, cho dù anh vu khống tôi bị tâm thần thì tôi cũng chấp nhận, nhưng anh có thể nào bỏ qua cho anh hai không, anh ấy không có lỗi với anh...”

“Nếu tôi cần cô đồng ý ly hôn thì sao?” Mục Dục Vũ lặng lẽ hỏi. “Từ bỏ phí trợ cấp, từ bỏ quyền chia tài sản, ra đi với hai bàn tay trắng, cô có đồng ý không?”

Diệp Chỉ Lan trợn trừng mắt, buột miệng nói ngay: “Không thể nào!”

Mục Dục Vũ nhướn mày, gật gù. “Tôi đoán cô sẽ nói thế cũng đúng, không chừng cô có thể lấy được một nửa từ tôi, đáng giá hơn anh hai của cô nhiều!”

Diệp Chỉ Lan đỏ bừng mặt, nghiêng răng. “Anh có ngày hôm nay cũng là dựa vào Diệp gia chúng tôi...”

“Cô nghĩ tôi sẽ cảm kích cô?” Mục Dục Vũ cười, hỏi.

Mắt Diệp Chi Lan nhòa lệ. “Đừng nói thế được không, Dục Vũ, hôm nay em... thật sự không muốn cãi nhau, chúng ta có thể nói chuyện bình thường được không? Em nhớ, lúc mới kết hôn chúng ta có thể trò chuyện vui vẻ...”

“Thế hả?” Mục Dục Vũ cúi đầu, lật sách, lạnh nhạt nói: “Hiếm lắm cô mới nhớ.”

“Em nhớ rất nhiều, lúc chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, anh tặng em một bộ trang sức kim cương, anh còn khen em kéo violon rất hay, anh còn nói em là người vợ lý tưởng của anh, Dục Vũ, thực ra anh không ghét em đến thế đúng không, anh cũng từng thích em đúng không...”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ đập mạnh cuốn sách xuống bàn, lạnh lùng nói: “Diệp Chi Lan, cô bớt dùng chiêu cũ rích trong phim truyền hình với tôi đi, tôi thấy buồn nôn lắm!”

“Anh...”

“Bắt đầu từ cái ngày cô ghét làm Mục phu nhân, cảm thấy đứng cạnh tôi là hạ thấp sự cao quý của cô, tôi đã ghét cô y như thế, có lúc tôi thấy rất lạ, rõ ràng một người đáng ghét như vậy tại sao tôi còn cưới về, tại sao còn để cô theo họ tôi, tại sao tôi có thể nhẫn nhịn ở chung một nhà với cô, thậm chí còn ngủ chung giường?” Mục Dục Vũ cười khê, nhìn Diệp Chi Lan rồi lắc đầu nói: “Đây chính là điểm tôi khác cô, cuộc hôn nhân này với chúng ta đều là bất đắc dĩ, nhưng tôi chưa từng tìm lý do yêu hay không yêu gì cả, tôi chỉ phán đoán xem cô ở lại hay cô rời đi thì hữu dụng hơn thôi.”

Anh vừa nói vừa đứng lên, mở cửa phòng rồi nói tiếp với Diệp Chi Lan: “Đi đi, trừ phi cô đồng ý ra đi tay trắng, nếu không chúng ta tiếp tục chiến đấu, tôi thì chẳng sao, cái tôi có là thủ đoạn để chơi đùa cùng cô, nhưng cô có chơi nổi không? Diệp Chi Lan, nếu Diệp gia không ai chống đỡ cho cô, cô lấy gì để chơi với tôi?”

Diệp Chi Lan lao đảo chạy ra ngoài, Mục Dục Vũ đóng sầm cửa lại thật mạnh sau lưng cô ta, dường như làm như thế là có thể tổng sạch cảm giác chán ghét Diệp Chi Lan ra ngoài.

Anh quay về bàn, ngồi xuống chậm rãi ăn từng miếng hết sạch thức ăn Diệp Chi Lan bưng vào, lúc ăn anh bình tĩnh nghĩ, tay nghề của đầu bếp trong nhà càng ngày càng kém, một bát canh ngon thế này mà lại để cho vị thuốc lẫn át hết cả những vị khác.

Ăn xong, Mục Dục Vũ bấm chuông bảo người làm mang thuốc và nước đến, uống xong anh lại đọc sách ba mươi phút nữa rồi mới cởi quần áo, lên giường ngủ.

Nằm trên chiếc giường lớn sang trọng của mình, Mục Dục Vũ cảm thấy mệt mỏi, anh nghĩ sức khỏe của anh đúng là đã tồi lăm rồi, nếu không thì vì sao chỉ nói vài câu với Diệp Chi Lan mà đã cảm thấy mệt mỏi đến thế?

Thực ra cô ta nói đúng, trước kia cô ta không hề đáng ghét đến thế.

Nhưng sao về sau lại thành ra thế này?

Mục Dục Vũ nhớ lại năm đó, khi nghe tin cô ta đang bao nuôi một anh chàng học âm nhạc, ngoài cảm giác mất mặt ra thì anh thậm chí còn chưa từng thấy phần nộ hoặc bị sỉ nhục, như thế đó là người phụ nữ chẳng liên quan tới anh, mọi giá trị tồn tại của cô ta chỉ ở bốn chữ “còn sử dụng được” mà thôi.

Đó chính là hôn nhân của anh. Một trò hề được tạo ra với một người xa lạ, nhưng lúc này đây, anh chợt cảm thấy cười không nổi.

Anh sức nhớ tới giấc mơ kỳ quái kia, anh nghĩ thế thì tối nay đi, để tôi bước vào cơn mơ đó, làm một Mục Dục Vũ khác, chỉ tối nay, một lần là đủ rồi.

Vì trong giấc mơ kia, anh là một người chồng bình thường của một người vợ bình thường, anh có một gia đình bình thường và một đứa con bình thường, hai chữ “bình thường” đó bỗng trở nên nặng nề khôn cùng.

“Bố ơi...” Tiếng trẻ con lạnh lạnh như chuông ngân vang lên.

Mục Dục Vũ lập tức mở mắt ngồi dậy, anh tham lam ngắm nhìn đứa bé đó, tóc thẳng bé đen như mun, khóe miệng, gò má có vết bầm xanh lạ, quần áo

bị xé rách, trên đó toàn bùn đất nhơ nhớp. Anh lại nhìn xuống dưới thì thấy nó chỉ mang một chiếc giày, chân kia đi đất để lộ bàn chân nhỏ trắng trẻo nhưng bây giờ đã bẩn thỉu lấm lem. Dưới ánh mắt đe dọa của anh, nó sợ hãi cựa quậy ngón chân.

E-book được làm bởi fan.page ngôn tình miễn phí

Xem ra nó mới đánh nhau xong.

“Bố...” Thằng bé thấp thỏm nhìn anh, tay giấu sau lưng, ấp úng nói: “Bố, Phi Phi, vẫn chưa ngoan... con... con bị ngã...”

Mục Dục Vũ nhìn nó, không nói gì.

“Con con... không đánh nhau...” Phi Phi hể căng thẳng là tự động khai ra, nó đỏ bừng mặt, đôi mắt đen bất an, sợ hãi nhìn anh.

“Lại đây!” Mục Dục Vũ ngó ra rồi vẫy tay gọi nó.

Thằng bé chần chừ không dám bước tới. Mục Dục Vũ quát khê: “Lại đây có nghe không?” Phi Phi không dám cãi, chậm chạp đến trước mặt anh.

“Giơ tay ra!”

Nó cuống lên, mắt rưng rưng, nói to: “Con không dám nữa bố ời, lần sau con không dám nữa!”

“Bảo con giơ tay ra!” Mục Dục Vũ nóng nảy kéo tay nó, lúc kéo anh nghe thấy thằng bé khê rên lên vì đau đớn. Mục Dục Vũ cúi xuống xắn tay áo của nó lên xem, trên cánh tay sưng đỏ một mảng.

Anh thử nắn bóp, thằng bé khóc thành tiếng, kêu la: “Đau...”

“Bố tưởng con không biết đau chứ.” Mục Dục Vũ bực bội tiếp tục nắn xương, đoán chắc là không bị thương đến xương mới buông thằng bé ra, hỏi: “Đánh nhau hả?”

Thằng bé nhếch miệng, vừa khóc vừa nói: “Lần sau con không dám nữa.”

“Thế thì đúng là đánh nhau rồi, có thắng không?”

Thằng bé nghi ngại ngược lên nhìn anh, trên gương mặt còn ngấn nước mắt, nhưng vẫn lắc đầu đáp: “Không ạ.”

“Đánh nhau với đứa nào lớn hơn con à?”

“Vâng.” Phi Phi gật mạnh đầu. “Bọn chúng xấu lắm, chúng có ba đứa, đều lớn hơn Phi Phi.”

“Chúng có bị thương không?”

“Có, con lấy đá ném chúng.” Giọng thằng bé càng lúc càng nhỏ: “Lần sau con không dám nữa bố ơi.”

“Thế thì con không thua thiệt lắm.” Mục Dục Vũ nói. “Được rồi, tìm mẹ con để bôi thuốc đi, cứ nói là bố bảo mẹ không được đánh con.”

“Bố...”

“Con ở lại đây là muốn bố đánh đòn hả?”

“Không đâu.” Phi Phi lập tức ôm hông, quay lưng chạy vụt đi, giọng nói đã không còn sợ hãi và ảm ức như ban nãy nữa.

Chương 22

Thằng bé chạy ra ngoài rồi, nhưng may mắn là giấc mơ vẫn chưa kết thúc ngay.

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Bao lâu nay, lần đầu anh quan sát thật kỹ nơi ở trong mơ này. Anh nhận ra căn nhà này có bố cục ngược nhau, không gian rộng không quá một trăm mét vuông được ngăn ra làm ba phòng ngủ hai phòng khách, mỗi nơi đều chật chội vô cùng, không có nơi nào thừa thãi lãng phí, tất cả đều rất hữu dụng và đơn giản. Từ phòng khách đến ban công, gần như không gian nào tận dụng được đều bị tận dụng, thậm chí gần trần nhà cũng đóng tủ sát tường, có lẽ bên trong nhét đầy những thứ như chăn đệm ga gối mà mùa đông mới dùng đến.

Căn nhà này không đẹp, thiếu phong cách, vật dụng gia đình càng không sang trọng mà chỉ hữu dụng, có lẽ chủ nhân của ngôi nhà này rất tiết kiệm, rất nhiều thứ có thể nhìn ra là đã nhiều năm tuổi rồi, đã lỗi mốt từ lâu nhưng họ vẫn không nỡ vứt đi.

Chẳng hạn tủ ti vi bằng gỗ nặng nề, chẳng hạn bàn trà thủy tinh có bốn góc được bọc nhựa dẻo.

Căn nhà này thậm chí còn có một đầu máy CD kiểu cũ, vỏ ngoài màu xám bạc, hình dáng vuông vức dày dặn, là loại hàng mà bây giờ đi đến chợ điện tử cũng khó tìm thấy được.

Nhưng khi Mục Dục Vũ sờ vào nó thì tim lại đập thành thịch. Nhiều năm trước đúng là anh từng có chiếc máy này, đó là khi anh còn đi học, vì sở thích yêu nhạc cổ điển nên anh bấm bụng rút ra một ngàn tệ tiền đi làm thêm, tìm chọn hai, ba ngày trời ở một con phố bán đồ điện tử mới tìm được loại tốt.

Anh còn nhớ tâm trạng của mình trong lần đầu cắm loa vào chiếc máy CD này và nghe bản violin của Mozart. Tiếng đàn như nước chảy tuôn ra qua

chiếc vỏ màu bạc, như là một linh hồn bị giam giữ trong chiếc hộp ma thuật, nghe thấy tiếng gọi của anh liền vui mừng chạy nhanh ra ngoài. Trong một quãng thời gian dài sau đó, chiếc máy CD luôn là món đồ đẹp đẽ hiếm hoi trên thế gian này mà anh có thể nghĩ tới.

Đẹp đẽ đến mức không nỡ chạm vào, cứ như ánh sáng nhảy múa lấp lánh trên mặt hồ gợn sóng, bàn tay không nắm được, ánh mắt không giữ được, chỉ có thể ngắm mãi ngắm mãi, muốn khắc sâu nó vào trong ký ức, nhưng cuối cùng, ký ức cũng không giữ được.

Chiếc máy phát nhạc kiểu cũ về sau thế nào? Trong thực tế thì nó đã sớm bị vùi lấp theo thời gian, Mục Dục Vũ thậm chí còn không nhớ đã xử lý nó thế nào nữa.

Còn trong giấc mơ này, nó lại bình thản nằm đây, vẫn sạch sẽ sáng bóng như trong trí nhớ, như thể lúc nào cũng được lau chùi và chăm sóc.

Mục Dục Vũ có phần xúc động. Anh quay lại, phát hiện ra trong tủ ti vi còn bày một món đồ rất quen thuộc, anh nhìn kỹ, là một tấm khăn tay thêu hoa được lồng trong khung kính, bên trên thêu hai con vịt nhỏ ngộ nghĩnh, dưới chân con vịt còn có sóng nước và hai cây cỏ xanh, chắc cũng đã lâu năm nên hơi ố vàng, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự tinh tế tỉ mỉ của nó.

Toàn thân Mục Dục Vũ run rẩy, anh tỏ vẻ khó tin, giơ tay ra mới biết tay anh cũng đang run run. Anh hít thật sâu, cuống quýt mở tủ ti vi, lấy khung kính trong suốt ra khỏi tác phẩm đó, nhẹ nhàng chạm ngón tay vào đó, Mục Dục Vũ bất ngờ thấy tròng mắt nóng lên.

Anh nghĩ bao năm rồi anh chưa có trải nghiệm này, mắt nóng, mũi cay, có một thứ dịch thể trào lên đôi mắt như muốn thoát ra khỏi vẻ ngoài lạnh lùng, bình tĩnh của người đàn ông trưởng thành, cảm giác ấy đã quá lâu rồi anh chưa từng trải qua.

Là từ khi anh bị ép phải tự chăm sóc bản thân? Hoặc sớm hơn thế, là từ khi tay anh bị bố gỡ mạnh ra khỏi tay nắm cửa, anh gào khóc thế nào cũng chẳng thể ngăn ông không đuổi anh ra khỏi nhà, đẩy cho người xa lạ?

Nhưng trước khi những chuyện đó xảy ra, anh nhớ anh cũng từng giống cậu nhóc Mục Phi Nhiên ở trong giấc mơ này, đói, mệt, buồn ngủ hay bực bội... đều sẽ khóc thành tiếng.

Vì anh khóc thì sẽ có người thương, chỉ cần anh khóc thì mẹ chắc chắn sẽ ngừng công việc đang làm, bước đến dịu dàng vỗ về, an ủi anh.

Tấm khăn này là mẹ khâu cho anh. Thời đó, quần áo trẻ con thường khâu hình hai con vật nhỏ ở hai bên ống quần, trên quần Mục Dục Vũ không có, thế là anh khóc lóc đòi nằng nặc. Mẹ đành đích thân khâu một chiếc khăn tay có hình động vật để dỗ dành anh.

Mục Dục Vũ không ngờ nó lại ở đây. Trong thế giới thực, anh chưa từng nhớ đến món đồ này, nhưng giấc mơ này hình như lại có chức năng lưu giữ ký ức, chiếc khăn tay cũng như cái máy CD cũ kĩ kia, trải qua bao năm rồi vẫn hoàn hảo nguyên vẹn như một kỳ tích.

“Bố ơi, bố ơi.”

Mục Dục Vũ quay lại. Phi Phi đã thay xong quần áo, người ngòm sạch sẽ, vết thương trên mặt cũng được bôi thuốc kĩ lưỡng. Lúc này, nó đang chạy lại phía anh, sau lưng nó là Nghê Xuân Yến đang ôm theo một đồng quần áo bẩn, tức tối trách mắng: “Chạy cái gì, cẩn thận vết thương trên mặt bị đụng vào bây giờ!”

Mục Dục Vũ vô thức cúi xuống, giữ được thăng bằng. Lần đầu tiên anh ôm nó vào lòng, phát hiện ra nó còn mềm hơn anh tưởng tượng nhiều. Hơn nữa chắc đã tắm xong mà lại không bị mắng nên bây giờ nó đang đắc ý, miệng không ngừng gọi: “Bố bố, Phi Phi tự tắm trắng trẻo đấy. Phi Phi còn cẩn thận không để cánh tay chạm vào nước nữa.”

“Im nào!” Mục Dục Vũ trầm giọng, nhưng anh phát hiện anh không hề muốn thăng bằng im lặng, nên nghĩ ngợi rồi nói thêm: “Ồn ào quá.”

“Bố, bố không khen Phi Phi ngoan ạ?” Thăng bằng vụng vụng làm nũng trong tay anh.

“Đánh nhau mà còn ngoan à?” Mục Dục Vũ đánh mặt lại. “Chuyện này vẫn chưa xong đâu, Mục Phi Nhiên.”

“Bố...” Thăng bé nói nhỏ dần, có vẻ ảm ức.

“Tại sao đánh nhau?”

“Bọn nó... mắng con.” Thăng bé cúi đầu, lí nhí: “Nó nói cậu con là thằng đần, sẽ bị nhiễm bệnh, nhà chúng ta sẽ biến thành đần độn hết.”

Mục Dục Vũ nhướn mày, nói: “Vậy thì con không nên đánh nhau, con phải về nhà mắng cậu con đã làm con liên lụy, so với đánh nhau với ba đứa trẻ lớn hơn thì bắt nạt cậu con chẳng phải dễ hơn sao?”

Phi Phi sững sốt nhìn anh đầy nghi ngại.

“Lần trước con cầm đầu bọn nó bắt nạt cậu con mà? Chuyện này có phải con chưa từng làm đâu.”

“Ông xã!” Nghê Xuân Yến không nghe được nữa, xen vào: “Anh đang dạy nó bậy bạ gì thế?”

Mục Dục Vũ liếc cô, hỏi: “Cô rảnh rồi lắm à?”

Nghê Xuân Yến bĩu môi, không nói gì.

“Không phải thì làm gì làm đi.”

Nghê Xuân Yến lườm anh, giữ giữ quần áo, nói: “Được rồi, em không nói nhiều nữa, dạy hư nó cũng không phải chỉ mình em. Buổi tối anh muốn ăn gì?”

Mục Dục Vũ nhìn cô, lát sau mới nặn ra hai chữ: “Tùy thôi.”

Nghê Xuân Yến lê dép loẹt xoẹt vào nhà bếp, Mục Dục Vũ nhìn bóng lưng cô, phát hiện ra tâm trạng bỗng tốt hẳn, nhìn Thăng bé cũng thấy thuận mắt hơn. Thế là anh quay sang, nhả nài hỏi Thăng bé: “Nghĩ ra chưa, tại sao lần này con không chọn việc dễ mà chọn việc khó để làm?”

Thằng bé cau mày, nghiêm chỉnh nói: “Vì Phi Phi tức giận.”

“Ồ? Con giận cái gì?”

“Bệnh ngực không lây cho người khác, cậu... ừm... sẽ không lây cho người khác!” Thằng bé cuống quýt nói: “Bọn chúng nói vậy, bố mẹ không phải đồ ngực, Phi Phi cũng không phải!”

“Cũng xem như con còn chút não, thằng bé ngực!” Mục Dục Vũ xoa đầu nó, nói: “Trong nhà chúng ta có bao nhiêu người nào?”

Mục Phi Nhiên xòe tay ra đếm. “Bố, mẹ, cậu, Phi Phi, ừm, bốn người!”

“Đúng rồi, con trai, đây chính là người nhà của con, ra khỏi ngôi nhà này thì ngoài kia đều là người xa lạ, trên thế gian này, người luôn luôn nấu ăn ngon cho con, chơi cùng con, trò chuyện với con, chăm sóc con khi ốm đau, bảo vệ con khi con bị bắt nạt... chỉ có gia đình của con thôi, ngược lại, con cũng phải làm những việc tương tự với người nhà mình. Hiểu không?”

“Không hiểu lắm ạ.” Mục Phi Nhiên cố suy nghĩ, hỏi: “Tức là không được để bọn trẻ xấu bắt nạt cậu ạ?”

Mục Dục Vũ nhìn nó, hỏi: “Cậu của con có cho bọn trẻ xấu bắt nạt con không?”

Mục Phi Nhiên cúi đầu, nói nhỏ: “Không ạ. Cậu có gì ngon cũng để cho con, có gì vui cũng cho con chơi trước.”

“Nhưng con lại bảo bọn bè ném bùn đất vào người cậu.” Anh nói.

Mục Phi Nhiên đỏ bừng mặt, rồi chậm chậm cúi đầu, nắm chặt tay. Lát sau, nó quay đi, chạy vào phòng mình.

Mục Dục Vũ không đếm xỉa đến thằng bé nữa, anh đứng dậy, từ từ lồng khung kính vào lại tấm khăn thô, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa tủ ti vi, tiếp tục ngắm nghía tấm khăn thô đó.

Lúc này, từ nhà bếp vọng lại âm thanh của máy hút khói và tiếng xào nấu, hương thơm nồng nàn cũng bay ra.

Mục Dục Vũ không biết mình đã đứng bao lâu, đến tận khi sau lưng vang lên tiếng Nghê Xuân Yển gọi: “Ăn cơm thôi.”

Anh quay lại, nhìn thấy cô mặc tạp dề, chống nạnh hét to về phòng hai đứa trẻ: “Hai tiểu tử tông kia, kiếp trước tôi mắc nợ hai đứa à, ăn cơm mà cũng bắt tôi mời tới mời lui, mau đi rửa tay! Phi Phi đi lấy đũa và thìa, Tiểu Siêu lấy bát xới cơm. Thật là, không gọi hai đứa thì không chịu nhúc nhích phải không?”

Mục Dục Vũ bất giác nhếch môi, anh nhìn hai đứa trẻ tay nắm tay thân thiết từ trong phòng đi ra, lát sau lại chơi cùng nhau, rồi cùng bị Nghê Xuân Yển la mắng, rồi lại đáp trả. Đây là một bữa tối náo nhiệt, một ngôi nhà náo nhiệt, cho dù ồn ào suốt nhưng Mục Dục Vũ lại không hề cảm thấy nhúc nhàu!

Thậm chí anh nghĩ, những giọng nói đó phối với căn nhà này đúng là rất hợp!

“Ông xã, anh muốn em phải mang kiệu đến rước anh đi ăn cơm sao? Mau lại đây, người lớn cũng y hệt người nhỏ, mọi người muốn làm tôi mệt chết đúng không?” Nghê Xuân Yển thấy anh vẫn đứng đó bất động thì trừng mắt, không hề khách sáo bồi thêm một câu.

Mục Dục Vũ sa sầm mặt, nhưng chỉ vài giây sau anh bỗng muốn cười. Nhớ lại sau khi anh trưởng thành, đúng là chưa có cô gái nào dám quát nạt anh như thế, hai lần duy nhất, đối tượng lại đều là Nghê Xuân Yển. Trong thực tế, Nghê Xuân Yển mắng anh “rắm thối”, trong giấc mơ, Nghê Xuân Yển quát anh “mau đến ăn cơm”, người phụ nữ này đúng là âm hồn bất tán, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy cô.

Chân thực đến thế, tươi mới đến thế.

Chỉ có cô.

Chương 23

Giấc mơ lần này rất hoàn hảo, giống như một vở kịch được diễn rất hoàn hảo, thời gian, địa điểm, nhân vật, tình tiết... tất cả đều hoàn chỉnh, đến nỗi khi Mục Dục Vũ thức dậy vẫn còn cảm thấy hứng thú.

Giác quan của anh gần như còn dừng lại ở mùi vị của bữa ăn trong mơ, cơ thể anh hình như cũng có thể cảm nhận được cảm giác vừa mềm vừa ấm khi Mục Phi Nhiên dựa vào, anh cũng nhớ rõ hình ảnh Nghê Xuân Yến cười tươi rạng rỡ, nhớ chính xác cậu ngốc kia và thằng bé cứ bô lô ba la tranh luận những chuyện vặt vãnh rất trẻ con.

Nhưng đó không phải là thật, bao gồm cả chiếc máy CD cũ, tấm khăn thêu mà mẹ để lại, đều không phải là thật.

Anh vô cùng tỉnh táo.

Nhưng đối với sự tỉnh táo đó, anh lại có một cảm giác khó tả, giống như cổ họng bị nghẹn lại bởi thứ gì đấy, khó chịu vô cùng.

Ngay cả khi công ty lập được thành tích mới cũng không thể khiến anh hài lòng, ngay cả việc cổ phiếu Diệp Thị sụt giảm nghiêm trọng, sắp đổi diện cảnh phá sản, cũng không thể khiến anh có cảm giác thành tựu.

Những chuyện này đều chỉ là những việc bắt buộc phải hoàn thành, giống như một chương trình máy tính đã nhập xong công thức, tự động tiến hành tính toán với tốc độ nhanh, nếu không nhiễm virus thì sẽ tính ra kết quả anh cần một cách rất suôn sẻ. Tất cả đều là thế, tất cả đều nhạt nhẽo vô vị.

Hôm thu mua Diệp Thị thành công, công ty tổ chức một bữa tiệc lớn, tất cả đều vui vẻ vô cùng, ngay cả đại thiếu gia nhà họ Diệp cũng có vẻ mặt như thoát khỏi gánh nặng. Mục Dục Vũ đến bắt tay người anh vợ trên danh nghĩa, mỉm cười để cho phóng viên chụp hình. Khi bắt tay anh ta, anh bất giác nhớ lại lần đầu bước vào Diệp gia, gã đại thiếu gia này tuy nói sẽ không làm anh khó xử nhưng chưa chắc đã tôn trọng anh.

Thậm chí anh ta từng công khai nói rằng, tuy em gái lấy chồng có chút tủi thân nhưng thời đại này không đòi hỏi phải môn đăng hộ đối, vợ chồng hạnh phúc, yêu thương nhau mới là quan trọng nhất.

Đại thiếu gia nhà họ Diệp cùng một mẹ với Diệp Chỉ Lan. Tình cảm của anh ta đối với cô em gái khá chân thành, lúc anh ta nói câu này có thể chỉ thể hiện sự quan tâm của anh trai với em gái thôi, nhưng khi đến tai Mục Dục Vũ lại như một cái tát thẳng vào mặt anh.

Mục Dục Vũ nhẫn nhịn, luôn chờ đến khi Diệp lão gia đổ bệnh, anh mới từ từ kéo anh ta ngã, để anh ta đau khổ, bận bịu tui bụi, bất đắc dĩ phải chấp nhận phương án thu mua với điều kiện hà khắc.

“Đại thiếu gia thấy hướng này được không?” Mục Dục Vũ nâng ly rượu lên, nhìn anh ta.

“Được, được lắm.” Diệp đại thiếu mắt lấp lánh, nghĩ ngợi rồi như hạ quyết tâm. “Dục Vũ, có thể nói chuyện với cậu được không?”

Mục Dục Vũ hơi mỉm cười. “Trong hoàn cảnh hôm nay, tôi e mình không thể vắng mặt.”

“Tôi biết, chỉ là... mượn cậu hai phút thôi.” Diệp đại thiếu gấp gáp nói.

Mục Dục Vũ mím môi, làm động tác mời, rồi anh đi ra một góc trong sảnh tiệc trước.

Diệp đại thiếu vội theo sau, quay đầu nhìn ngó tứ phía, chắc chắn không có ai rồi tranh thủ thời gian nói với Mục Dục Vũ: “Dục Vũ, tôi biết tôi không nên can thiệp vào cuộc sống riêng của cậu, nhưng tôi nghe thấy một số tin đồn không hay, tôi rất lo cho em gái tôi...”

“Tin đồn?” Mục Dục Vũ nhướn mày, hỏi: “Tin đồn gì?”

Diệp đại thiếu nuốt nước bọt. “Đồn là quan hệ của cậu và Chỉ Lan rất tệ.”

“Còn gì nữa không?”

Diệp đại thiếu tỏ vẻ ngại ngùng, nghĩ ngợi rồi nói: “Nghe nói nó đã làm những chuyện khiến cậu nổi giận...”

Mục Dục Vũ lặng lẽ nhìn anh ta.

Dưới ánh mắt âm u của em rể, Diệp đại thiếu dần không chịu được nữa, anh ta nghiêng răng. “Cho dù thế nào, xin cậu hãy cho Chỉ Lan về nhà một chuyến, nó lâu rồi không về, mẹ tôi rất nhớ nó...”

Mục Dục Vũ nhếch mép, khẽ nói: “Diệp đại thiếu đúng là một người anh lớn ân cần, dịu dàng, có người anh như anh, nói ra thì đúng là may mắn của vợ chồng tôi.”

“Không dám.”

“Nhưng có lúc tin đồn cũng chỉ là tin đồn, chẳng hạn có tin đồn rằng nhạc phụ tôn kính và bà cả tình cảm bất hòa, nên ông có ý nguyện chuyển giao một số cổ phần, bất động sản, v.v... sang tên cho bà hai xử lý.”

Diệp đại thiếu bỗng biến sắc, trách móc: “Đúng là bậy bạ, Diệp gia tôi già trẻ lớn bé đều tuân thủ quy tắc, mẹ tôi là vợ chính thức của bố tôi, mấy người phụ nữ kia sao so sánh được...”

Khi ý thức được mình đã buột miệng nói ra, anh ta liền lập tức im bặt, giận dữ nhìn Mục Dục Vũ.

Mục Dục Vũ nhướn mày, bình thản nói: “Nên tin đồn chỉ là tin đồn, đại thiếu gia nghĩ sao?”

Diệp đại thiếu bất đắc dĩ gật đầu.

“Tôi không phải người cổ lỗ sĩ, phụ nữ mà, nuôi mấy người cũng chẳng sao, nhưng cưới vợ thì một là đủ rồi, nếu không trong nhà sẽ loạn cào cào lên hết. Anh nói xem, người như anh và tôi, còn gì nực cười hơn là có thêm vợ bé?”

Sắc mặt Diệp đại thiếu lại thay đổi, mãi sau mới thốt ra một câu: “Xin lỗi Dục Vũ, tôi thấy bên kia có người quen, tôi đến đó chào hỏi trước vậy,

chúng ta hôm khác lại nói chuyện nhé.”

“Ồ, xin cứ tự nhiên.” Mục Dục Vũ lại nâng ly lên với anh ta.

Anh nhìn theo bóng dáng Diệp đại thiếu bỏ đi, cười lạnh, ngửa cổ lên uống cạn ly rượu, sau đó giao ly lại cho người phục vụ.

Diệp đại thiếu yếu đuối bất lực, từ tận trong xương tủy đã giống Diệp Chỉ Lan là luôn tự tin vào huyết thống của bà cả Diệp gia. Toàn bộ trí thông minh của anh ta chắc đều dùng vào việc tranh chấp gia sản với mẹ kế và những anh em khác, gọi anh ta là đối thủ thì đúng là sỉ nhục bản thân.

Mục Dục Vũ nhìn xung quanh, ở góc độ của anh có thể nhìn thấy hết toàn cảnh sảnh tiệc lộng lẫy, xa hoa này. Anh biết sau tối nay, công ty anh lãnh đạo sẽ leo lên một tầm cao mới, tên của anh sẽ được truyền tụng khắp nơi như một truyền kỳ trong giới kinh doanh.

Chỉ cần anh có thể duy trì để không bị lật thuyền.

Nhưng ai mà biết được? Năm nào Diệp lão gia cũng từng là nhân vật hô phong hoán vũ, nức tiếng khắp nơi. Tham vọng quyền lực quá lớn khiến ông ta không chịu buông xuôi mấy chục năm, cho dù là với cả con trai ruột của mình. Nên khi ông ta ngã xuống, cả Diệp Thị không một ai có thể đối đầu với Mục Dục Vũ.

Thế thì mấy chục năm sau, cái ông lão hôm nay nằm trong bệnh viện liệu có đổi thành chính anh? Rõ ràng còn sống lay lắt, nhưng người xung quanh dù là bạn bè hay người nhà, đều như một bầy chó đói đến phát dại, chỉ đợi ông ta tắt thở một cái là sẽ nhất loạt xông đến cắn xé.

Tim Mục Dục Vũ đập mạnh, anh cảm thấy mình nên đến thăm ông lão đó.

Đặc biệt là tối nay.

Anh lặng lẽ luôn ra từ cửa hông, ngay cả trợ lý cũng không đem theo, chỉ gọi lão Trần tài xế. Để biết mình biết ta, sau khi Diệp lão gia nằm viện, mọi tin tức của ông ta anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Anh tưởng tận đến

mức biết bà cả Diệp gia đã mời hai vị hòa thượng đến tụng kinh trừ tà cho ông ta, bà hai mỗi ngày mang canh gì đến, bà ba cách mấy ngày lại đến ngồi đầu giường ông ta than vắn thở dài.

Mục Dục Vũ nghĩ, nếu anh là Diệp lão gia lúc này thì chắc sẽ cảm thấy phần nộ vì lực bất tòng tâm, oai phong cả một đời, không ai nghĩ rằng khi anh hùng cùng đường lại thê thảm đến thế.

Anh bảo lão Trần lái xe đến bệnh viện, trùng hợp là Diệp lão gia lại nằm chung một bệnh viện với Mục Giác. Tuy nhiên, bệnh của hai người khác nhau nên phòng bệnh cũng nằm ở hai tòa nhà khác nhau, một đông một tây. Mục Dục Vũ suốt ngày chạy tới chỗ mẹ nuôi nhưng lại chưa một lần nghĩ sẽ đi thăm Diệp lão gia.

Duyên phận của anh và Diệp gia thật mỏng. Dù vài hôm nay, anh vẫn thường xuyên chạy đến chỗ Mục Giác nhưng chưa một lần chạm mặt người nhà họ Diệp.

Qua đêm nay, chắc là họ cũng không muốn gặp anh.

Mục Dục Vũ hỏi lão Trần: “Nếu đối tượng đi thăm bệnh là bố vợ tôi thì nên biểu gì?”

Lão Trần cười khà khà. “Thế thì nhiều, protein, sản phẩm dinh dưỡng, nhân sâm yến sào gì đó, ngài muốn biểu gì cũng được.”

Mục Dục Vũ nói: “Ông lão không thiếu những thứ đó.”

“Không phải vấn đề thiếu hay không, nhiều ít cũng là tấm lòng, ngài không biết chứ những người già đều sĩ diện, cầm sản phẩm dinh dưỡng cao cấp ra khoe với mọi người rằng thứ này là con rể tôi tặng đó thì mát mặt lắm.”

Mục Dục Vũ mỉm cười, không nói gì.

Anh bảo lão Trần dừng xe trước cổng bệnh viện, rồi vào cửa hàng chuyên bán thuốc cao cấp ở cạnh đó mua hai hộp sâm, xách vào bệnh viện.

Vẫn chưa muộn lắm, họ vẫn có thể thăm bệnh. Sau khi đi xuyên qua hành lang dài đến phòng bệnh cao cấp phía trong cùng, họ phát hiện ra ở đây rất vắng lặng.

Mục Dục Vũ thoáng cau mày, anh bảo lão Trần đến gõ cửa, một cô y tá thò đầu ra, nhìn thấy họ thì hỏi: “Làm gì thế?”

“Ồ, thăm bệnh.” Lão Trần vội cười, nói: “Vị này là người thân.”

Cô y tá quan sát Mục Dục Vũ, giọng điệu đã vui vẻ hơn: “Đừng ở lâu quá, bệnh nhân mới uống thuốc, cần phải nghỉ ngơi.”

“Đương nhiên, chúng tôi chỉ thăm một chút, không lâu quá đâu.”

Mục Dục Vũ mặc kệ họ, đẩy cửa vào trong. Gian phòng bệnh này có bố cục giống hệt với phòng của Mục Giác, nhưng bên Mục Giác anh sắp xếp cho người chăm bệnh đến vào những giờ đã định, buổi tối bắt buộc phải có giúp việc ở lại. Mục Giác lại thích náo nhiệt, thường có bạn là bệnh nhân khác đến chơi, cậu ngốc kia cũng thi thoảng đến thăm bà, vì thế trên bàn bày đầy những món ăn để tiếp đãi khách khứa. Còn gian phòng này nếu không có người nằm bên trong thì hoàn toàn sạch sẽ, yên tĩnh đến phát sợ.

Diệp lão gia dựa người trên giường, tinh thần vẫn khá ổn, đang đeo kính lão, đọc một cuốn sách gì đó. Thấy có người vào, ông ta ngược lên, hơi nheo mắt, đến khi nhìn kỹ rồi thì ánh mắt trở nên sắc bén, bỏ sách xuống mà không nói gì.

“Tôi nhớ rõ trước đây muốn gặp ông nhất định phải có người khác thông báo.” Mục Dục Vũ khẽ nói. “Có lúc là thư ký của ông, có lúc là người phụ nữ của ông.”

“Ta nhớ trước kia gặp cậu, cậu đều hiểu quy tắc mà gọi ta là Diệp tiên sinh.”
Diệp lão gia nhìn anh, nói.

“Bây giờ cũng có rất nhiều người gọi tôi là Mục tiên sinh.” Mục Dục Vũ nói.

“Xem ra cậu đã quen rồi.” Diệp lão gia mĩa mai. “Sao, được xưng hô tiên sinh cảm giác vui chứ?”

“Cũng được.” Mục Dục Vũ gật đầu. “Tốt hơn phải gọi người khác là tiên sinh nhiều.”

“Nên cậu tới đây để giễu cợt một ông lão ốm đau?” Diệp lão gia cười lạnh, hỏi: “Lúc này cậu chẳng phải đang mở tiệc chúc mừng hay sao? Sao, ăn mừng với cấp dưới còn chưa đủ, phải đến đây đập kẻ thù xuống dưới chân mới hả dạ à?”

“Không phải.” Mục Dục Vũ cười, nói: “Tôi chỉ cảm thấy tiệc rượu này vô nghĩa, hơn nữa con trai ông xem ra cũng không khiến người khác có ham muốn trò chuyện, tôi bỗng nhớ tới ông nên đến thôi.”

“Đến thăm xem ta chết chưa à?”

“Đến thông báo cho ông biết, Diệp Thị từ nay không còn tồn tại, tôi nghĩ xảy ra chuyện thế này thì dù sao chẳng nữa, đều phải nói một tiếng với người đã quản lý công ty bốn mươi năm nay.”

Diệp lão gia nhìn Mục Dục Vũ, mãi sau mới buồn bã nói: “Bốn mươi hai năm.”

“Hả?”

“Ta quản lý đã bốn mươi hai năm.” Diệp lão gia nói bằng giọng không cảm xúc: “Từ khi ta tiếp quản từ tay cha ta, nó vẫn chỉ là một công ty nhỏ. Đầu những năm tám mươi của thế kỷ trước, ta còn mua bán gang thép, giao dịch với người Nam Mỹ, lừa gạt người Nga. Ta đã trải qua mọi chuyện kinh thiên động địa, khó khăn đủ bề. Ta vốn muốn phân chia sản nghiệp cho con cháu, chỉ có điều cưới đến ba bà vợ mà vẫn chẳng có thằng con nào ra hồn, chẳng có ai kế nghiệp, không có gì đáng để khoe khoang.” Ông ta ngược lên nhìn Mục Dục Vũ. “Cho dù cậu tin hay không, khi ta chọn cậu làm con rể, là đã từng muốn giao Diệp Thị cho cậu quản lý.”

Mục Dục Vũ khẽ cười, nói: “Cảm ơn.”

“Nhưng giờ nghĩ lại thì chuyện nào cũng có nhân quả, chỉ khổ cho con gái ta.” Diệp lão gia thở dài, ngẩng đầu lên nhìn anh. “Mục Dục Vũ, cậu là đàn ông, làm đàn ông đừng làm khó phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ của mình, cậu hiểu không?”

Mục Dục Vũ nhếch mép, nói: “Tối nay tôi mới nhận ra, hóa ra Diệp Chi Lan đúng là khiến người khác phải yêu thương, bố, anh cả, đều không quên cô ta.”

Diệp lão gia lắc đầu, thở dài. “Xưa nay ta xem trọng con trai, không mấy để ý đến con gái, nhưng giờ nghĩ lại, trong tất cả mọi người, ta có lỗi với nó nhất. Ban đầu rõ ràng nó học nhạc rất giỏi, nhưng ta vẫn bắt nó nghỉ để kết hôn, đến hỏi ý nó ta cũng không làm.”

“Ông hối hận ư?”

Ông lão không nói, hỏi ngược lại: “Còn cậu, có hối hận không?”

Mục Dục Vũ trầm tư.

“Về đi.” Ông lão khoát tay, lại đeo kính lão lên đọc sách. “Đừng nói với Chi Lan rằng cậu đến thăm tôi.”

Mục Dục Vũ nhìn ông ta hồi lâu rồi gật đầu, quay lưng rời đi.

Lúc này, anh bỗng hiểu ông lão này, ông ta nhất định cũng thấy mệt rồi, mệt mỗi đến cực hạn, hóa ra những thứ từng xem trọng hơn cả cuộc sống bỗng dừng lại mất đi tất cả, cuốn trôi theo gió.

Cho dù tận mắt chứng kiến chúng bay xa, ông ta cũng mất đi ham muốn theo đuổi lại từ đầu.

“Tiên sinh có đi thăm lão phu nhân không?” Lão Trần hỏi sau lưng anh.

Mục Dục Vũ gật đầu, chuyển hướng đi về phía tòa nhà mà mẹ nuôi đang nằm điều trị.

Anh chưa vào phòng bệnh đã nghe bên trong văng ra tiếng hát, tiếng hát của một thiếu niên, giọng trong trẻo rõ ràng, trong đêm khuya thanh vắng nghe rất rung động, như tiếng côn trùng kêu, đẹp đến khó tả.

Cậu ta đang hát một bài hát thịnh hành, nói chính xác hơn là một ca khúc vượt thời gian, Mục Dục Vũ biết bài này, tên là *Time to say goodbye*, những năm chín mươi của thế kỷ trước ca sĩ mù Bocelli đã biểu diễn bài hát này rồi vụt nổi tiếng, đến nay nó đã trở thành ca khúc bất hủ.

Nghe giọng là biết cậu ta không được dạy bài bản, nhưng chất giọng không được tôi luyện của cậu ta lại dễ dàng lên được đoạn cao nhất, cứ như băng tuyết trong trẻo trên đỉnh núi, vụt sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

Time to say goodbye

Places that I've never seen or experienced with you

Now I shall

I'll sail with you

Upon ships across the seas

Seas that exist no more

I'll revive them with you...

Giọng hát đẹp vô cùng nhưng lại hé lộ một thông điệp chẳng lành. Mục Dục Vũ biết đây là bài hát mẹ nuôi thích, nhưng là một giảng viên âm nhạc, những bài hát bà biết rất nhiều, tại sao lại chọn bài này? Tại sao lại dạy nó cho người khác? Mục Dục Vũ vội đi nhanh đến cửa, đẩy tung ra.

Giọng hát vụt tắt, người trong phòng đều sững sốt nhìn anh. Mục Dục Vũ nhìn lướt qua họ, có hai người bạn bệnh nhân hay ghé, hai người đồng nghiệp cũ của mẹ nuôi, cậu thiếu niên đứng giữa đương nhiên là cậu ngốc em trai của Nghê Xuân Yến, anh chưa từng nghĩ rằng cậu ta lại có thể nhớ được lời bài hát và giai điệu phức tạp này, mà lại còn có một giọng hát hay như thế.

Còn Nghê Xuân Yến? Mục Dục Vũ vô thức tìm cô, đúng lúc quay sang, anh trông thấy cô bưng trái cây vừa rửa sạch từ ngoài đi vào, môi nở nụ cười, nhưng nụ cười đó đã biến mất ngay vào giây đầu tiên nhìn thấy anh.

“Cái này là... Tiểu Siêu nhớ cô giáo Mục nên tôi dẫn nó đến thăm, tôi không ngờ lại gặp anh ở đây...” Nghê Xuân Yến cuống quýt nói. “Tôi... chúng tôi sẽ đi ngay.”

Chương 24

Mục Dục Vũ nhìn chăm chú gương mặt người phụ nữ ấy, anh phát hiện ngoài vẻ cuống quýt của người bình thường gặp nhân vật nổi tiếng, cô còn có một vẻ gấp gáp như sợ anh hiểu lầm gì đó. Nghe Xuân Yển nhanh chóng liếc nhìn anh rồi đặt đồ trong tay xuống, nói với cậu ngốc: “Tiểu Siêu, trễ rồi, đi thôi, đi thôi.”

Cậu ngốc không chịu, nhìn chăm chăm đĩa trái cây. “Em còn chưa ăn nho mà.”

Nghe Xuân Yển hơi ngượng, bảo: “Chúng ta không ăn nữa, về rồi chị mua cho em.”

“Dì nói em có thể ăn.” Cậu ngốc cố chấp. “Dì nói đều cho Tiểu Siêu hết.”

Nghe Xuân Yển luống cuống đến đỏ cả mặt, cô bước tới kéo tay em trai, răn dạy: “Chị bảo chúng ta về thì về đi, nói nhiều làm gì? Hả? Đi mau, tối rồi không kịp chuyển xe cuối bây giờ.”

“Em không về.” Cậu ngốc quay đi, nhìn Mục Giác, nhếch môi cầu cứu: “Dì ơi...”

Nghe Xuân Yển nổi cáu. “Cái thằng này sao bướng thế? Không nghe lời phải không? Chị mày bỏ đói mày hả? Đúng là mất mặt quá, đi mau, đi mau...”

Mục Giác trừng mắt với Mục Dục Vũ rồi bảo Nghe Xuân Yển: “Xuân Yển, không sao đâu, con để thằng bé uống ngụm nước, ăn miếng trái cây rồi đi, không kịp xe buýt thì có sao? Tiểu Vũ đang ở đây, bảo nó cử tài xế đưa hai đứa về, chuyện nhỏ mà. Nào, đừng làm thằng bé sợ, Tiểu Siêu đến cạnh dì này.”

Tiểu Siêu lăm lăm rồi lại gần. Mục Giác xoa tay nó với vẻ yêu thương, cười nói: “Tiểu Siêu của chúng ta hôm nay rất cừ, hát rất hay, có phải không Tiểu Siêu?”

Những người đồng nghiệp và bệnh nhân khác đều cười và gật gù, ai cũng khen ngợi. Chắc hẳn lớn thế này vẫn chưa từng được khen nên Tiểu Siêu rất sung sướng. Cậu ta vui sướng đến đỏ cả mặt, cười ngô nghê hỏi: “Thế con có thể ăn nho được chưa?”

“Được chứ, đều mua cho Tiểu Siêu mà, con nhớ bài hát dì dạy chuẩn như thế, phải khuyến khích nhiều ấy chứ.” Mục Giác vui vẻ nói, quay sang thấy Mục Dục Vũ vẫn đang lạnh lùng nhìn Nghệ Xuân Yến thì bảo: “Tiểu Vũ, mang nho lại đây cho thằng bé ăn.”

Mục Dục Vũ bất động, anh quay lại nhìn lão Trần tài xế sau lưng, lão Trần vội vàng cười khà khà, bưng nho lại, pha trò: “Ôi trời, lão phu nhân thật phúc hậu, năm viện cũng nhận được học trò, nào nào, đây là nho của cháu, to và mọng nước chưa này, phải không?”

Tiểu Siêu giật lấy đĩa trái cây, cảnh giác. “Bác khen nho thì con cũng không chia cho bác ăn đâu.”

Lão Trần ngớ ra rồi bật cười thành tiếng. Mục Giác càng vui hơn, dỗ dành: “Được được, cho con hết, đừng vội, không ai giành của con đâu.”

Tiểu Siêu được Mục Giác đảm bảo nên mới thỏa mãn ngắt một trái nho cho vào miệng, lúc ngắt đến trái thứ hai thì chợt nghĩ ngợi, rồi nhảy đến đưa ra trước miệng Nghệ Xuân Yến, nịnh nọt: “Chị, ăn đi.”

Nghệ Xuân Yến trừng mắt, quay đầu đi. “Chị không ăn, tự đi mà ăn.”

“Chị ăn đi, ngọt lắm.”

“Chia cho dì và mọi người đi, chị ở nhà dạy em những gì em quên rồi à?” Nghệ Xuân Yến lại trừng mắt với cậu em ham ăn, kém cỏi này, thúc giục: “Nhanh đi, không thể ăn một mình.”

Tiểu Siêu xì mặt, miễn cưỡng đếm số người, rồi chia từng chút một cho mỗi người. Mọi người đều chỉ thấy cậu ta thú vị, làm sao đòi nho của cậu ta. Nhưng cậu ta cực kỳ nghe lời, nhúu mày lễ phép đếm nho chia cho mọi

người. Cuối cùng, khi đến trước Mục Dục Vũ thì nho đã không còn nhiều, cậu ta hơi cuống, lén lút nhìn anh.

Anh nhìn ngón tay trắng trẻo của cậu ta cầm một chùm nho đưa cho mình. Anh chán ghét nghĩ thằng bé này chắc chắn chưa rửa tay, thế là lạnh lùng nói: “Cậu giữ lại đi.”

Tiểu Siêu hào hứng hỏi: “Anh trai báo giấy thạch hoa quả, anh không cần thật à?”

“Không cần.” Mục Dục Vũ cau mày.

“Vâng.” Tiểu Siêu cười vui vẻ, lập tức cầm nho nháy nhót chạy về chỗ Nghệ Xuân Yển, khoe: “Chị, chia xong rồi, còn nhiều thế này này.”

Mục Dục Vũ nóng nảy nghĩ, quả là một thằng ngốc, chỉ chút ít này thôi đã vui đến thế. Anh quay sang, ngần ngừ trong tích tắc khi trông thấy Nghệ Xuân Yển, cô đang nhìn em trai mình với ánh mắt lấp lánh nụ cười, còn miệng thì làu bàu: “Ăn đi, chị không thích ăn cái này, ăn chậm thôi, đừng để dính vào áo.” Vừa nói, cô vừa thương yêu xoa đầu cậu ta.

Ánh mắt đó có hơi hận, có mềm yếu, có chua xót, có tình cảm mà anh không thể phán đoán chính xác nhưng lại cảm nhận được rất rõ ràng.

Ví dụ một sự yêu thương, bảo vệ vô điều kiện và không che giấu của một người với một người, kiểu như chỉ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất cho cậu ta, không có lý do, chỉ muốn cậu ta sống thật tốt, vì không thể cho cậu ta thứ tốt nhất mà bỗng thấy hổ thẹn vậy.

Trong ký ức cũng có ai đó từng đối xử với anh như thế, ai đó lừa anh rằng mẹ không thích ăn dưa hấu, bảo bố ăn đi, ai đó đã bảo rằng trong hộp cơm của mẹ đều là món ngon, trẻ con không được ăn.

Sự ngu muội của phụ nữ hóa ra vẫn luôn chảy trong huyết quản của họ.

Anh ho khẽ, cứng nhắc nói với Nghệ Xuân Yển: “Cô ra đây một lát.”

Nghệ Xuân Yển kinh ngạc nhìn anh, mím chặt môi.

Mục Dục Vũ không nói thêm, anh quay lưng ra khỏi phòng bệnh, đứng ngoài hành lang, tay đút túi quần. Anh nghĩ mình có phần khó hiểu, anh và Nghệ Xuân YẾN có gì để nói với nhau đâu? Không phải cắt đứt quan hệ, cũng chẳng vướng mắc dính líu gì. Nhưng tại sao lúc này, cổ họng anh bỗng như bị một vật chặn lại nghẹn ứ, anh cảm thấy phải làm một thứ gì đó.

Lát sau, sau lưng Mục Dục Vũ văng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh quay lại, nhìn thấy người đang chậm rãi đi ra trong bóng tối chính là Nghệ Xuân YẾN, cô vẫn ăn mặc như mấy lần trước, trên người là áo pull dài tay và quần jeans để đi bán hàng, mái tóc dài buộc gọn sau gáy. Cô không quần tạp dề và đeo găng tay như trước, trông càng vô cùng bình thường.

Nhưng chính người phụ nữ này lại bất ngờ xuất hiện trong giấc mơ của anh, trong cuộc sống của anh, khiến anh cảm thấy có một vài thứ nào đó đã lặng lẽ thay đổi theo sự xuất hiện của cô. Anh tạm thời vẫn chưa đoán ra sự thay đổi đó là gì, tốt hay xấu, nhưng cô giống như một hòn đá ném về phía mặt hồ phẳng lặng, tạo nên từng đợt sóng lan xa, không thể đoán trước sẽ mang đến chuỗi phản ứng gì.

“Để tôi nói trước vậy.” Nghệ Xuân YẾN mím môi, ngược lên nhìn thẳng anh, liều mạng nói: “Tôi không có văn hóa gì, tính tình lại thẳng quá, tôi không thể vòng vo với anh, tôi nói một câu thôi, anh đừng lo, không có chuyện tôi tệ như anh nghĩ đâu. Không sai, Nghệ Xuân YẾN tôi không quyền không thế, tôi còn có một thằng em trai đặc biệt, dạng người như chúng tôi có tám ngàn một vạn trong tay còn thấy to hơn trời. Có câu nói thế này, không biết anh từng nghe chưa, không sợ nghèo chỉ sợ trí ngắn, hôm nay tôi xin nói thật với anh rằng, chúng tôi qua lại với dì của anh chỉ vì dì rất tốt bụng, đối xử tốt với Tiểu Siêu nhà tôi. Tôi không có bản lĩnh để trèo cao. Tôi... tôi không đòi một xu nào của dì anh, Tiểu Siêu cũng không, hai chị em tôi...” Cô bỗng nghẹn ngào, rồi lập tức cười ngay, hít hít mũi một cái rồi nói tiếp: “Hai chị em tôi không tệ như thế lần trước đã làm trò cười cho anh, chúng tôi chỉ... thấy dì rất tốt, không khinh thường chúng tôi...”

Mắt cô lập lánh ánh lệ nhưng vẫn mím cười, nhìn Mục Dục Vũ nói: “Tôi biết trong lòng anh nghĩ về tôi thế nào, không sao, thật đáng đời tôi. Nhưng Mục tiên sinh này, ai thời trẻ mà không làm chuyện đại dột? Ai mà không ngã đôi lần mới biết cách làm người thế nào? Tôi thật sự... nhớ đến chuyện trước kia là tôi xấu hổ lắm rồi, tôi... tôi nói thật với anh là tôi sẽ không bao giờ... không bao giờ nữa, được không? Nếu anh thấy chị em tôi phiền phức, cứ nói một tiếng, tôi sẽ đi ngay, thật đó, tôi nói là làm, anh không cần phải đặc biệt đến đây để cảnh cáo tôi, không đáng đâu.”

Mục Dục Vũ không nói gì, anh cảm thấy mọi thứ như nghiêng sông đổ bể, anh gọi Nghê Xuân Yến ra đây thực chất vẫn chưa nghĩ sẽ đối xử với cô thế nào, nhưng chưa kịp nói thì cô nàng này đã tuôn ra một tràng. Anh bỗng nhận ra cô gái này và Nghê Xuân Yến trong ký ức đã khác nhau rất xa. Cô bé mười sáu tuổi ngốc nghếch thường lẻo đẻo theo anh, hô to “em thích anh” đó, thực ra đã biến mất trong quá khứ, cho dù giờ đây được nhớ đến thì cô bé đó cũng chẳng qua chỉ là một trò cười, ngay cả chính cô cũng thừa nhận như thế.

Nhưng chuyện cũ đó, quá khứ mà hai người họ đều nhớ rõ, đã khắc ghi sự trưởng thành và đau khổ, bất lực và vui vẻ của cả hai, làm sao lại chỉ là một trò cười?

Mục Dục Vũ nhìn cô, lần đầu anh quan sát kỹ cô gái vừa chân thực vừa xa lạ này. Anh nghĩ hóa ra gương mặt cô gầy và thanh tú hơn trong trí nhớ, hóa ra đôi môi có hình dáng nũng nịu của cô ngoài cười ngốc nghếch ra thì nói năng cũng rất gãy gọn, trôi chảy, mắng chửi cũng rất lợi hại, có thể khiến một người hà khắc như anh phải nghẹn lời.

Nghê Xuân Yến chờ một lúc, thấy Mục Dục Vũ vẫn lặng thinh thì cười tự giễu, nói: “Nếu không có gì thì tôi đưa em tôi về trước đây. Tạm biệt, Mục tiên sinh.”

Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi thốt lên: “Khoan đã.”

“Anh còn có việc gì?”

“Đừng gọi tôi là Mục tiên sinh, tôi nghe thấy phiền lắm.” Mục Dục Vũ thở ra một hơi dài, nói: “Dù sao chúng ta cũng xem như là bạn cũ, không cần xa lạ như thế.”

“Tôi không dám thân thiết với anh.”

Mục Dục Vũ bỗng muốn cười, anh khẽ hỏi: “Tám ngàn một vạn đối với cô to hơn trời thật à?”

Nghê Xuân Yển nhìn anh đầy cảnh giác.

Mục Dục Vũ phát hiện lúc cô trừng mắt, thực ra không khác cậu em ngây thơ của cô là mấy. Anh bất giác nở nụ cười, nói bằng giọng dụ dỗ đối thủ làm ăn vào tròng: “Tôi nghe nói khu nhà của cô sắp bị phá dỡ? Nhà cô không được đền bù nhiều, cửa hàng lại lấn chiếm, căn bản không được bồi thường là bao, quãng thời gian trước cô có bán đồ điểm tâm, nhưng vừa phải chăm sóc cậu em gốc ghêch, vừa phải canh chừng đội quản lý đô thị, muốn mở lại cửa hàng kia là rất khó đúng không?”

Nghê Xuân Yển nghiêng răng. “Tự tôi sẽ nghĩ cách.”

“Tôi thấy hiệu quả quá thấp, đầu tư và lợi nhuận không tương ứng.” Mục Dục Vũ nói tiếp: “Tôi có một con đường khác cho cô lựa chọn, đầu bếp nhà tôi nấu ăn càng lúc càng không hợp ý tôi, nhưng hợp đồng của anh ta vẫn chưa hết hạn, tôi lại lười tìm người khác. Thế này vậy, cô đến giúp tôi xử lý bữa trưa, và cả dì tôi nữa, buổi tối không cần cô lo, mỗi ngày một bữa, tôi sẽ trả lương bằng một nửa lương đầu bếp nhà tôi, nhưng với điều kiện, cô phải làm những món hai chúng tôi ăn được. Cô biết là sức khỏe của hai mẹ con tôi đều không cho phép ăn uống linh tính.”

Nghê Xuân Yển nhìn anh vẻ kinh ngạc.

Mục Dục Vũ quay đi, cứng nhắc nói: “Tôi nể tình bạn cũ giúp cô một tay, muốn từ chối cũng được, nhưng nếu tôi là cô thì sẽ không từ chối tiền bạc, cô nghĩ sao?”

Nghê Xuân Yển nhìn anh, cắn môi. “Tôi không dám làm công cho anh, ai biết lúc nào anh đuổi tôi, đến lúc đó tôi lại giống anh Đại Quân, khóc cũng chẳng khóc nổi.”

Mục Dục Vũ hơi ngớ người, nheo mắt hỏi: "Cô có ý gì?"

“Anh Đại Quân đã vì anh làm bao nhiêu việc thì tôi không biết, nhưng tôi hiểu anh ấy, anh ấy là người tốt, nhiệt tình, có trách nhiệm, làm việc không kén chọn, ngay cả anh ấy mà anh còn nói đuổi là đuổi, anh ấy đã cứu chị em tôi, vẫn còn dính đến kiện tụng chưa xong, tôi không mặt mũi nào làm công cho anh lúc này cả!”

Mục Dục Vũ thấy một cơn giận xộc lên đầu, anh nhìn Nghê Xuân Yển chăm chăm rồi lạnh lùng nói: “Được, nếu cô không biết điều thì tôi cũng không ngăn cản!”

Chương 25

Cuộc trò chuyện với Nghệ Xuân Yến kết thúc không vui vẻ gì cho lắm.

Mục Dục Vũ ôm một bụng tức, quay về phòng bệnh chào Mục Giác rồi dẫn lão Trần rời đi ngay.

Anh cứ đi trong vô thức, cố gắng để lý trí quay về nhưng càng nghĩ thì càng không kìm nén được cơn giận.

Mục Dục Vũ xưa nay không phải người vui vẻ, tốt bụng. Năm xưa nghèo khổ, khi cho đi thứ gì anh luôn tính toán kỹ xem có thể lấy về được bao nhiêu, thói quen này kéo dài đến tận bây giờ. Ở công ty, nếu anh cho nhân viên một cơ hội nào thì đều tính xem đối phương sẽ báo đáp mình thế nào. Anh chưa bao giờ có những quyết định bỗng bột kiểu chủ động cho người khác cơ hội việc làm, vậy mà mới vừa đây thôi, anh thậm chí còn nghĩ sẽ trả cho Nghệ Xuân Yến số tiền lương tương ứng với đầu bếp cao cấp để tiện viện trợ kinh tế cho cô.

Nhưng cô gái đó lại từ chối anh.

Không hề do dự, cô còn khiến Mục Dục Vũ nổi cáu khi nói câu “không mặt mũi nào”.

Làm công cho Mục tiên sinh này mà bảo là không mặt mũi nào? Bao nhiêu người tranh giành còn không được, một người phụ nữ tầm thường mở quán ăn nhỏ như cô có tư cách gì mà nói “không mặt mũi nào”?

Mục Dục Vũ sai bước thật nhanh ra khỏi bệnh viện, vừa đi vừa tức tối. Anh nghĩ chắc mình đã bị tẩu hỏa nhập ma, bị giấc mơ kỳ quái kia ảnh hưởng nên mới xem Nghệ Xuân Yến trong mơ là Nghệ Xuân Yến ngoài hiện thực.

Thực tế thì anh vốn không quen biết gì cô, chẳng phải vậy sao?

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, để không khí lạnh lẽo ban đêm tràn vào phổi. Sau đó, anh từ từ thở ra, rồi lắc đầu cho tỉnh táo. Anh nghĩ giận đối cô nàng kia thật không đáng, bao năm rồi, cứ tưởng cô ta sẽ tiến bộ, nhưng kết

quả thì sao? Cô nàng không làm nên trò trống gì, có dành cho cô ta cơ hội thì cũng chẳng làm gì được.

Nên cô từ chối anh là đúng, thái độ của cô đã ngăn anh phạm sai lầm ngu ngốc, anh vẫn an toàn, anh vẫn là Mục tiên sinh, vẫn chưa kịp làm bất cứ việc gì vượt ngoài phạm vi của mình.

Mục Dục Vũ bình tĩnh lại, ban nãy anh không nhìn phía trước nên đi quá nhanh, bây giờ mới ý thức được đã ra đến cổng bệnh viện. Anh dừng lại đợi lão Trần. Ông ta đang học tốc chạy theo phía sau, thở hổn hển nói với anh: “Tiên sinh, hay là ngài đứng đây đợi, tôi đi lấy xe đến đón?”

Mục Dục Vũ nhìn con đường xe cộ như mắc cửi, đèn sáng lấp lánh phía trước rồi gật đầu.

Lão Trần chạy về phía bãi đậu xe. Mục Dục Vũ rút tay vào túi quần, đứng trước cổng bệnh viện. Xung quanh anh người qua lại không ngớt, anh nghĩ, chắc đến ngày tận thế thì bệnh viện vẫn náo nhiệt vậy chẳng? Vì trên thế gian này, ở bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu, cũng đầy ắp bệnh nhân, dù cái gọi là sức khỏe chỉ là tương đối, nhưng người ta vẫn lao đến cầu cứu nơi gọi là “bệnh viện” này.

Để cứu lấy sức khỏe của mình, cứ như bị đói khát vậy.

Anh cũng thế, anh biết Mục Giác không còn sống được lâu, nhưng mỗi ngày vẫn tình nguyện bỏ ra không ít tiền cho bệnh viện, chỉ cầu mong đám dụng cụ y tế và những nhân viên chuyên nghiệp kia kéo dài được cuộc sống của bà thêm một chút, một chút nữa.

Cho dù anh biết rõ, chuyện kéo dài sinh mệnh của mẹ nuôi thực ra chỉ có ý nghĩa với bản thân anh.

Đúng lúc này, Mục Dục Vũ tình cờ trông thấy một gã đàn ông trẻ tuổi đang lao về phía anh. Hẳn khoảng hơn hai mươi tuổi, ngoại hình bình thường, sở dĩ người ta phải chú ý đến hẳn là vì hẳn mặc một chiếc áo jacket màu đen quê mùa, già nua hoàn toàn không hợp tuổi. Hẳn đi rất nhanh, hình như có

người nhà đang cấp cứu trong bệnh viện này. Mục Dục Vũ không quan tâm lắm, anh liếc một cái rồi quay đi. Nhưng đúng lúc này, khước mắt anh bỗng phát hiện ra hãn không chạy vào bệnh viện, mà là đang lao về phía anh. Sự cảnh giác và đa nghi được tôi luyện bao năm khiến Mục Dục Vũ cảm thấy một cơn lạnh lẽo ập tới bỗng luôn qua cơ thể. Anh lui lại một bước, khi gã đàn ông kia thọc tay vào áo jacket móc ra một thứ hung khí sáng lóa, anh đã né sang một bên, đồng thời vô thức làm một động tác xoay mình, tung chân lên đá mạnh vào phần eo của hãn.

Từ thời niên thiếu, Mục Dục Vũ đã phải tính kế mưu sinh. Khi bày hàng ra bán trong khu chợ đêm tấp nập, anh đã từng đánh nhau không biết bao nhiêu lần, về sau đi Mỹ anh còn học thêm Taekwondo, chỉ là từ khi trở thành Mục tiên sinh, anh đã không còn phải tự ra tay với những chuyện cần dùng đến võ lực. Vào khoảnh khắc tung cước, Mục Dục Vũ có phần bực mình vì độ nhanh nhẹn của bản thân đã không còn được như xưa.

Chắc do anh đã không đụng đến nó quá lâu rồi.

Gã đàn ông hung hãn không ngờ lại bị đối phương đánh ngã trước. Hãn lồm cồm bò dậy rồi móc ra một con dao dài, định chém tới. Mục Dục Vũ nghiêng người né mấy lần nhưng hãn ta tấn công quá dữ dội, nhìn là đã biết dân chuyên nghiệp. Bỗng một nhát dao nhắm thẳng vào trán anh, Mục Dục Vũ vô thức đưa cánh tay lên đỡ, trong tích tắc cảm thấy cơn đau nhói ập tới.

Mặt Mục Dục Vũ trắng bệch, nhưng tay không ngừng lại. Trong khoảnh khắc hãn vung dao lên, tay kia của anh đã dấn mạnh vào cằm của hãn, rồi anh tung chân đá vào khuỷu chân hãn.

Tên kia không chịu dừng, lùi lại mấy bước, cuối cùng vẫn loạng choạng ngã nhào xuống đất. Xung quanh vang lên tiếng la hét, mấy người bảo vệ ở cổng bệnh viện cùng xông tới bao vây hãn vừa dấn vừa đá. Cùng lúc đó, lão Trần lái xe tới. Chứng kiến cảnh này, ông ta vội dừng xe, mở cửa lao ra đỡ lấy Mục Dục Vũ, hoảng hốt gọi: “Tiên sinh, tiên sinh thế nào rồi? Ngài không sao chứ?”

“Xử hấn cho tôi!” Mục Dục Vũ giận dữ. “Xử xong rồi gọi điện báo A Lâm đến lo liệu.”

Lão Trần chạy tới, đấm đá tên kia rất mạnh tay, lúc này ông ta lo bát cơm của mình sẽ bị tên kia liên lụy, trong lòng rất căm tức nên nắm đấm nào cũng cực kỳ mạnh.

Mục Dục Vũ thở hổn hển đứng đó, cúi xuống nhìn vết thương trên cánh tay, miệng vết thương rất to, rất sâu, máu chảy đầm đìa khiến anh hơi choáng. Anh thầm chửi thề, kéo cà vạt xuống, nghiêng răng định buộc chặt cánh tay để tránh mất máu quá nhiều rồi vào bệnh viện tìm bác sĩ. Anh đang vật lộn với chiếc cà vạt thì chợt ngẩng đầu lên, trông thấy Nghê Xuân Yển đang nắm tay cậu em ngốc nghếch đứng chờ dẫn nhìn anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Mục Dục Vũ phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt nóng bỏng và lo lắng. lát sau, cô quay sang nói gì đó với em trai rồi nhanh chóng chạy về phía anh.

“Anh... đừng nhúc nhích, để tôi.” Giọng Nghê Xuân Yển hơi run, cắn môi, đưa tay ra giúp anh siết chặt cà vạt.

Mục Dục Vũ hơi bất ngờ, anh còn tưởng cô nàng này muốn làm gì, tóc cô rũ xuống, từ góc của anh nhìn sang, gương mặt cô có một đường cong tinh tế khó mà miêu tả được.

“Anh cố chịu đau, chúng ta sẽ đi cấp cứu ngay, không xa đâu, trời ơi đừng do dự nữa, anh nghe tôi đi, còn đang chảy máu kìa, có chuyện gì thì cầm máu đã rồi tính, nhé?”

Nghê Xuân Yển nói với anh bằng giọng dỗ dành trẻ con, thấy anh không phản ứng thì lại vội vàng quyết định thay: “Tôi... bây giờ tôi đưa anh đi. Tiểu Siêu, lại đây, em đến dìu anh ấy một bên đi.”

Mục Dục Vũ muốn nói không cần cô lo, tôi còn không biết làm thế nào hay sao? Nhưng anh chưa kịp nói thì đã thấy trong mắt Nghê Xuân Yển lộ vẻ quan tâm rõ rệt, dường như thấy anh bị thương thì cô nàng này còn cuống hơn cả anh.

Đây là cảm giác đã rất lâu rồi anh mới có, lâu đến nỗi khiến anh thấy vô cùng mới mẻ. Mục Dục Vũ nghĩ, những người thấy anh bị thương mà cảm thấy vui sướng chắc nhiều hơn rất nhiều so với người lo lắng. Chuyện này anh chưa từng thấy có vấn đề gì, bởi con người là thế, nhưng tối nay thì hơi khác. Có lẽ vì cánh tay bị thương thật sự rất đau, có lẽ vì mất máu quá nhiều nên đầu óc choáng váng, nhưng tóm lại anh thấy mình không ghét bỏ sự lo lắng đó, ngược lại còn thấy nó rất hữu ích.

Giống như trước đây rất rất lâu, mỗi lần anh đau ốm phải uống thuốc, luôn có người lo anh thấy đắng quá mà cho anh ăn kẹo vậy.

Thực ra vị đắng không đáng sợ, nó chưa chắc cần vị ngọt bù lấp, nhưng con người là thế, có người lo cho bạn những điều này thì bạn sẽ thấy quen dần, tưởng rằng bắt buộc phải lấy vị ngọt ra để át đi vị đắng, bắt buộc phải lấy cái tốt bù đắp cái xấu.

Nhưng nếu có một ngày không còn nữa thì sao?

Cậu ngốc kia rất nghe lời, quả nhiên lon ton chạy lại ngay, dè dặt đỡ lấy cánh tay không bị thương của Mục Dục Vũ, dìu vào trong bệnh viện. Nghê Xuân Yến thì vội vàng đi phía trước dẫn đường. Mục Dục Vũ nhìn thấy cô thi thoảng quay đầu lại, để chắc chắn anh không ngã gục giữa đường; nhìn thấy cô chạy vọt lên trước chen vào phòng cấp cứu, hét to: “Bác sĩ, chúng tôi có người bị thương, không cầm được máu!” Anh còn phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, nhìn chăm chăm bác sĩ trực bằng vẻ mặt còn đau đớn hơn anh, ép người ta mau mau đến rửa vết thương, khâu lại, bôi thuốc, băng kín. Khi anh lơ đãng một chút, cô đã cầm hóa đơn khám bệnh chạy ào ra ngoài đóng tiền giúp anh.

Trải nghiệm đó thực sự chưa từng có trước đây, là những gì mà Mục tiên sinh không thể tưởng tượng ra được, bởi trước nay anh luôn có bác sĩ riêng khám bệnh, có trợ lý và cấp dưới sắp xếp mọi thứ.

Sau đó, khi Mục Dục Vũ vừa định thần lại thì Nghê Xuân Yến đã nhét vào tay anh một chiếc lọ sứ ấm nóng. Mục Dục Vũ kỳ dị nhìn thứ nước màu cam

đang bốc hơi nóng bên trong, nghe Nghê Xuân Yến thở hỗn Yến nói: “Anh chảy nhiều máu quá, sẽ bị hạ đường huyết, uống chút nước đường đi.”

Mục Dục Vũ cau mày nói: “Không uống.”

Nghê Xuân Yến khuyên anh: “Tôi biết anh không thích dùng những thứ mà người ta đã dùng qua, lọ này tôi mới mua, yên tâm, đã rửa bằng nước sôi rồi, rất sạch sẽ.”

“Chị, em cũng muốn uống nước đường.” Cậu ngốc bên cạnh thì ào.

Mục Dục Vũ ngăn người, định đưa cho cậu ta thì bị Nghê Xuân Yến ngăn lại. “Anh uống đi, mặc kệ nó. Tiểu Siêu ngoan nào, để anh ấy uống, anh ấy bị thương, chị về sẽ pha cho em uống sau.”

Cậu ngốc trề môi, nhưng rõ ràng nó biết người bị thương cần thứ này hơn, thế là e dè nhìn Mục Dục Vũ với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi.

Cứ như đó đúng là mỹ vị nhân gian vậy.

Mục Dục Vũ đưa lên uống một ngụm như bị ma xui quỷ khiến, rất ngọt, cũng rất ấm. Anh đang định uống ngụm nữa thì bỗng nghe Nghê Xuân Yến nói: “Tốt quá rồi, bên anh có người đến rồi. Tôi đi đây, anh bảo trọng nhé. Đúng rồi, đây là thuốc của anh.” Nghê Xuân Yến dúm một cái túi nhựa cho anh, lại dặn dò một hồi: “Bác sĩ đã nói tay chân thiếu máu, phải mười ngày nữa đổi thuốc, anh nhớ nhé...” Cô chột ngừng lại, cười nói: “Xem kìa, tôi cứ nói lời thừa thãi, anh làm sao thiếu người nhắc cái này.”

Cô gọi cậu ngốc kia dậy, tranh thủ quay lại gật đầu với anh xem như chào tạm biệt, sau đó kéo em trai đi.

“Cô...” Mục Dục Vũ định nói gì đó nhưng lại bị mấy người lao vào phòng cấp cứu gọi “Mục tiên sinh” cắt ngang.

Lại lần nữa, Mục Dục Vũ nhìn theo bóng Nghê Xuân Yến kéo cậu em trai ngốc đi xa.

“Xin lỗi tiên sinh, là tôi tắc trách, Đại Quân đi rồi, tôi phải lập tức bổ sung người theo ngài mới đúng.” Trợ lý Lâm mồ hôi mồ kê đầm đìa, áy náy xin lỗi anh.

“Tiên sinh, lần sau anh không thể chỉ đưa tài xế theo cùng.” Diêu Căn Giang theo vào cũng nghiêm túc nói. “Đây không phải lúc, không ít người luôn trông chờ anh xảy ra chuyện đấy.”

“Đều do lỗi của tôi.” Lão Trần sợ hãi nói. “Tôi không nên để ngài một mình đứng ở cổng, tôi...”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ cắt ngang, tỏ ra không vui. “Tôi không sao, đừng có nói như đang ở trong lễ truy điệu vậy. Lão Trần, về thôi, A Lâm và lão Diêu, tối nay ở chỗ tôi, trên đường đi chúng ta sẽ nói về chuyện tối nay.”

Anh đứng dậy, cầm lọ nước đi ra ngoài, trợ lý Lâm đi theo, hỏi: “Tiên sinh, có cần giúp ngài cầm cái này, ừm, cái lọ?”

“Không cần.”

“Anh uống gì vậy?” Diêu Căn Giang đi cạnh bên hỏi như chất vấn: “Là bác sĩ cho anh uống à? Có đáng tin không?”

Mục Dục Vũ cười khẽ, đáp: “Là nước đường đỏ.”

Lão Diêu hoang mang hỏi: “Gì cơ?”

“Lúc nhỏ tôi rất thích lén uống thứ này.” Mục Dục Vũ nói. “Lúc đó đường đỏ rất hiếm, có lẽ cũng không rẻ, mỗi lần mẹ tôi chỉ lấy nửa cân rồi đựng trong lọ thủy tinh, giấu ở tận nóc tủ bát nhà tôi. Tôi mang ghế ra trèo lên để mở lọ, mỗi lần chỉ lấy một viên, ăn cho đã thèm rồi xuống, hì hì, đến lúc mẹ tôi mất cũng chưa từng phát hiện ra.”

Diêu Căn Giang trầm tư một lúc rồi hỏi anh vẻ nghiêm túc: “Anh muốn tôi khen anh từ nhỏ đã thông minh, láu cá à?”

Mục Dục Vũ liếc anh ta, nói: “Không, tôi muốn nói rằng món này lâu quá không uống, bây giờ uống lại đã không còn ngon như xưa.”

“Thế thì tôi có ý kiến là anh nên đi.”

“Thôi.” Mục Dục Vũ cúi xuống uống một ngụm, lắc đầu nói: “Cũng không phải ngọt đến phát ngán. A Lâm này!”

Trợ lý Lâm bước lên nhìn anh.

“Chuyện Đại Quân dính vào, anh có theo dõi không?”

Trợ lý Lâm mỉm cười, đáp: “Có ạ, tiên sinh.”

“Cái người anh ta chém tên gì?”

“Một tên lưu manh đứng đầu một bang hội khu đó, tên Cô Lộc Hồ. Tên này...” Trợ lý Lâm dè dặt rồi nói nhanh: “Sở thích của hắn khác người thường, hắn thích chơi với nam, không thích chơi nữ.”

Mục Dục Vũ chột khựng lại, anh quay sang nhìn trợ lý Lâm, lạnh lùng hỏi: “Ý anh là, hắn đã đụng tới cậu ngốc kia?”

“Vâng.”

“Thành công chưa?”

“Chưa.” Trợ lý Lâm vội lắc đầu. “Đại Quân đến rất kịp lúc.”

“Đó là một tên khốn.” Diêu Căn Giang xen vào. “Bị Đại Quân chém đứt tay không oan tí nào.”

Mục Dục Vũ trầm ngâm, anh biết nếu trong việc này đối tượng bị tổn hại là chính Nghê Xuân Yên, có lẽ cô cũng không cảm kích Tôn Phúc Quân đến thế, nhưng đối tượng lại là em hai bảo bối của cô, đương nhiên ý nghĩa chuyện này đã khác hoàn toàn.

Trong đầu anh hiện ra những lời mạnh mẽ của cô khi từ chối làm việc cho anh: “Tôi không có mặt mũi nào làm công cho anh lúc này.”

Có thể hiểu được, trong tư duy ngô nghê và giản đơn của cô, Tôn Phúc Quân là ân nhân, phàm những ai đối địch với ân nhân, kể cả anh, cũng đều

là kẻ xấu.

Nhưng tối nay cô lại chạy tới chạy lui vì anh, còn pha nước đường đỏ cho anh nữa.

Mục Dục Vũ cúi xuống nhìn lọ nước đường trong tay, trên nền trắng còn vẽ một đóa hoa lan màu hồng xấu xí, quả là thẩm mỹ của cô nàng kia. Nhưng chính là cô, đã dùng cái lọ tầm thường này để pha nước đường đỏ ấm nóng cho anh, e rằng cả đời Mục tiên sinh cũng không thể nhận được thứ nước uống ngọt ngào này từ những người phụ nữ khác.

Rẻ tiền, nhưng lại vô cùng đặc biệt.

“Đại Quân không làm sai trong chuyện này.” Mục Dục Vũ thấy giọng mình cất lên, có phần chua chát. “Xử lý xong chuyện kiện tụng của anh ta, rồi bảo anh ta quay về làm việc.”

“Vâng, tiên sinh.” Trợ lý Lâm cười nói: “Có anh ta ở cạnh ngài, chúng tôi cũng yên tâm hơn.”

“Ngoài ra, lão Diêu này, anh sắp xếp giúp tôi, cánh tay mà Đại Quân chưa chém đứt hãy chém đứt nó cho tôi.” Mục Dục Vũ nói ngắn gọn: “Tội cường dân phải chịu trừng phạt.”

“Được.” Diêu Căn Giang gật gù.

Chương 26

“Ông xã, anh xem em mặc cái này đẹp không?” Nghê Xuân Yến đang đưa cái váy hoa trong tay, xoay người trước gương, cười hì hì. “Kiểu này rất thời trang, bán gần một ngàn tệ trong trung tâm mua sắm đó, anh đoán em mua bao nhiêu? Haizz, anh đừng mãi mê đọc báo chứ, anh ngắm vợ anh đi nào!”

Cô cố ý phát ra âm thanh nũng nịu khiến Mục Dục Vũ bất giác rùng mình. Anh miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi tờ báo, liếc nhìn chiếc đầm hoa trong tay cô, đoán nó hẳn là hàng nhái cao cấp của cửa hàng nào đó, màu hoa rất lem nhem, chất liệu vải và đường may cũng khá tệ, có lẽ mặc vào cũng sẽ không thấy thoải mái.

Nhưng Nghê Xuân Yến lại vui sướng cứ như nhật được của rẻ tiền vậy. “Em mua có tám mươi tệ thôi, ở ngay phố Phụ Nữ gần trung tâm mua sắm, y hệt nhé, mà giá lại ít hơn hẳn một con số không!”

Mục Dục Vũ im lặng, từ khi anh về nhà, nằm xuống nghỉ ngơi là đã dự cảm tối nay sẽ mơ thấy giấc mộng kỳ quái này, quả là thế, mở mắt ra mà không rõ nguyên nhân gì, anh lại nằm trong không gian này, tay cầm tờ báo, ngồi trên chiếc ghế dựa gần cửa sổ phòng ngủ, bên cạnh còn có một bà vợ đang làm nhảm.

“Này, ông xã ơi, chẳng phải chỉ là một tấm vải cắt thành váy hay sao, tại sao trong trung tâm lại niêm yết giá bán đắt như thế? Em không tin quần áo trên ngàn tệ khoác lên người là đẹp được. Đẹp được tới đâu? Chẳng phải cũng chỉ có một mũi hai mắt thôi sao, chứ không lẽ biến thành tiên nữ? Anh không biết chứ, vợ của lão Hoàng bán tạp hóa đối diện quán chúng ta mấy hôm trước khoác một cái túi, khoác lác với em là hàng hiệu nước Pháp gì đó, bao nhiêu bao nhiêu tiền, rất đặc ý. Haizz, em thấy bà ta khoác cái thứ đó cũng chẳng thành quý phu nhân được, lỗ mũi heo, cứ làm ra vẻ! Lại còn dám diễu qua diễu lại trước mặt em, hừ, ngày mai em mặc cái váy này ra cho bà ta ghen tị chết đi!”

Mục Dục Vũ bỗng muốn cười. Cô nàng này toàn nói những lời vô nghĩa, nhưng bỗng dưng anh vẫn muốn cười, cứ như bị chọc vào một nơi dễ nhột nào đó trong lòng anh vậy. Đến nỗi thậm chí tầm thường xấu xí của cô cũng không khiến anh chán ghét, ngược lại còn làm cho cuộc sống thêm thú vị.

Mục Dục Vũ gấp tờ báo lại, đặt sang bên, khoanh tay quan sát kĩ Nghệ Xuân YẾN. Anh phát hiện ra trong giấc mơ này cô sống tốt hơn ở ngoài hiện thực nhiều, sắc mặt cô hồng nhuận, như một viên ngọc được mài giũa kĩ lưỡng, từ trong ra ngoài đều tỏa ra một vẻ mơn mớn và gợi cảm của phụ nữ tuổi ba mươi. Nghệ Xuân YẾN đẹp, Mục Dục Vũ chưa từng phủ nhận, điều anh phủ nhận chính là sự tầm thường trong vẻ đẹp ấy. Nhưng lúc này đây, anh bỗng nhận ra cái gọi là khí chất ở phụ nữ không phải là sự phân chia tầng lớp cao thấp. Hay nói cách khác, khi vứt bỏ những tiêu chuẩn về phụ nữ, anh lần đầu phát hiện ra Nghệ Xuân YẾN không hề hoàn hảo mà ngược lại, cô tầm thường một cách sinh động, rất tươi trẻ, gần gũi, giống như chậu hoa to vĩng vàng đặt trong phòng khách, chẳng tinh tế, nhưng lại vô cùng chắc chắn, dày dặn.

Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi đứng dậy, lấy cái váy hoa trong tay Nghệ Xuân YẾN ra, ném lên giường, cô đứng cạnh kêu lên: “Ông xã, anh làm gì thế, em mới mua đó, tám mươi tệ...”

Mục Dục Vũ nhìn cô, nói cụt lủn: “Không đẹp.”

“Hả?” Nghệ Xuân YẾN xì mặt, cổ vớt vát. “Nhưng mà tám mươi tệ lận đó.”

“Tôi không thích.”

Nghệ Xuân YẾN bĩu môi, không nói gì. Mục Dục Vũ tiện tay mở tủ áo, cau mày lật qua số áo quần màu mè của cô, cuối cùng chọn được một cái đầm màu đen trong góc, lấy ra xem, đường cắt đơn giản, miễn cưỡng chấp nhận được, anh đưa cho Nghệ Xuân YẾN, nói ngắn gọn: “Mặc nó đi.”

“Cái màu đen này không thời trang.” Nghệ Xuân YẾN bất mãn. “Hơn nữa bên trên còn không có hoa, em mặc vào già thêm mấy tuổi.”

“Da cô trắng, sẽ rất đẹp.”

“Thật ư?” Nghe Xuân Yến bán tín bán nghi.

“Thay đi.” Mục Dục Vũ sốt ruột.

Ban đầu Nghe Xuân Yến có vẻ phản đối, nhưng sau vẫn cầm lấy váy, cười tươi. “Được, em mặc vào mà người ta cười em là chị gái của anh hoặc dì của anh, lúc đó người mất mặt là anh đó.”

Mục Dục Vũ trừng mắt nhìn cô.

Nghe Xuân Yến hi hi ha ha cầm cái váy chạy vào nhà vệ sinh thay, lát sau đi ra, tay kéo váy, hỏi vẻ không chắc chắn: “Ông xã, anh... anh thấy có ổn không?”

Mục Dục Vũ nghiêng đầu ngắm, bước tới chỉnh lại cổ áo mà Nghe Xuân Yến gắng sức kéo ra sau, làm lộ ra làn da trắng ngần và phần cổ đầy đặn rất đẹp của cô, sau đó mới gật gù. “Phải bôi tóc lên.”

“Hả?”

“Trên cổ mang dây chuyền vào, có loại trân châu không?”

Nghe Xuân Yến chớp mắt, đáp: “Có loại nhái, nhưng viên to lắm.”

Mục Dục Vũ sa sầm mặt, nói: “Thế thì cô đừng đeo.”

“Tại sao? Ngoài đường ai cũng đeo đồ giả mà.”

“Tôi không cho phép.” Mục Dục Vũ chẳng buồn cãi lý với cô.

“Ồ...” Nghe Xuân Yến kéo dài giọng để đáp qua loa. Cô chạy tới trước gương ngắm nghía, rồi bôi tóc lên đỉnh đầu, một vài sợi tóc ngắn rơi xuống gò má. Nghe Xuân Yến tỏ ra vui sướng, quay lại cười e thẹn với Mục Dục Vũ. “Ông xã, mặc thế này đúng là đẹp thật. Mắt thẩm mỹ của anh quả không tồi.”

Mục Dục Vũ nhướn môi, anh nhìn cơ thể kiều diễm lộ ra dưới chiếc đầm đen vừa vặn cùng gương mặt thanh tú tươi tắn của cô, bỗng cảm thấy có một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, giống như kiểu đặc ý khi mang món đồ cổ quý giá mình sưu tầm ra cho thiên hạ ngắm vậy.

Nhưng bây giờ đối tượng lại là người, mà còn là một người phụ nữ, một người phụ nữ không giống bất cứ cô gái nào mà anh đã từng tiếp xúc, bao gồm cả Diệp Chỉ Lan. Một số ít phụ nữ anh có quan hệ đều quá thông minh, họ sớm nhận thức được vẻ đẹp của mình, hưởng thụ giá trị mà vẻ đẹp đó mang lại. Họ dồn hết sức làm bản thân đẹp hơn nữa, quần áo trang sức tóc tai, thứ nào cũng được chăm sóc, chọn lựa kỹ lưỡng và độc đáo. Ngay cả mẹ nuôi Mục Giác của anh cũng là một người phụ nữ có khả năng ăn vận hợp thời. Bất cứ lúc nào, cho dù nằm trên giường bệnh, chỉ cần có người ngoài tới là bà sẽ chải tóc rất gọn gàng, mặc đồ bệnh nhân cũng phải mặc cho ra dáng đoan trang, nhã nhặn.

Chẳng ai trong số họ ngốc nghếch như Nghê Xuân Yến, đến cả chuyện bản thân hợp với kiểu trang phục nào cũng không biết. Cô cũng chẳng phân biệt được kiểu dáng và phong cách, thậm chí màu sắc nào cũng dám mặc lên người.

“Ông xã à, ông xã ơi, em đang nói với anh đó.” Nghê Xuân Yến gọi anh.

“Em vừa nói gì?” Mục Dục Vũ định thần lại.

“Em hỏi anh, hôm nay ăn mì trộn được không? Em sẽ làm món sốt tương đậm đà rưới vào, Tiểu Siêu và Phi Phi cũng thích ăn.”

“Tùy.”

“Anh nghĩ gì thế?” Nghê Xuân Yến nhìn anh chăm chú.

Mục Dục Vũ trầm ngâm rồi đáp: “Tôi đang nhớ lại dáng vẻ của em lúc mười sáu tuổi.”

Nghê Xuân Yến cười khanh khách, đăm anh một cái. “Ghét quá, lúc đó cứ như cô nàng ngốc nghếch ấy, không cho anh cười em nữa.”

“Em cũng biết mình gốc ghếch à?” Mục Dục Vũ cau mày. “Da mặt lại dày, dứt ra thế nào cũng không được, thật là!”

“Không dứt ra được thì tốt chứ sao?” Nghê Xuân Yên mở to mắt. “Dù sao em cũng vẫn bám lấy anh, lần đầu nhìn thấy đã muốn bám lấy rồi, anh muốn dứt ra à, không có cửa đâu!”

“Tôi nhớ lúc đó tôi còn lừa em ra sân thể thao...”

“Khụ, đừng nhắc nữa, lúc đó anh xấu xa lắm, dẫn một đám khốn đến cười em.” Nghê Xuân Yên xuề xòa nói: “Lừa em đứng hứng gió cả buổi tối, em hận anh chết đi được.”

“Thế tại sao em còn...”

Nghê Xuân Yên nhìn anh vẻ kỳ quái, đáp: “Có gì mà tại sao? Bà đây năm đó vì theo đuổi anh mà chịu bao khổ ải, lúc ấy bỏ trốn chẳng phải là lỗ vốn sạch sẽ hay sao? Nhưng cũng xem như anh có lương tâm, sau đó miễn cưỡng đến thăm em, đương nhiên là em sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi...”

Mục Dục Vũ hoang mang hỏi: “Sau đó tôi đến thăm em à?”

“Phải rồi.” Nghê Xuân Yên cười hì hì, đi đến ôm lấy tay anh, ánh mắt đầy ngọt ngào và hạnh phúc. “Em biết ngay người con trai em thích không thể xấu xa được mà, ai dè, bao năm rồi em vẫn còn nhớ bộ dạng anh ấp úng cả ngày trời mới thốt ra được câu xin lỗi, ha ha ha, đúng là yêu muốn chết đi được.”

Mục Dục Vũ nhìn nụ cười của cô, hỏi: “Tôi đã nói xin lỗi? Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì em khóc, nước mắt nước mũi đầm đìa, khóc như điên dại, anh thấy em khóc thì cuống lên, luống cuống an ủi em, ha ha ha, thế là từ đó bị em ăn sạch!!!”

Mục Dục Vũ quay mặt đi.

“Ông xã, ông xã.” Nghê Xuân Yên lắc lắc tay anh. “Anh đừng khó chịu, anh thấy anh cưới em tốt biết bao, em vừa giỏi giang vừa cần mẫn, còn sinh con

traì cho anh, anh không lỗi đâu.”

Nhưng em không phải là thật, Mục Dục Vũ nghĩ, tôi cũng không thể xin lỗi, tôi mười sáu tuổi, dù sao đi nữa, cũng không thể vì em mà nhượng bộ một chút nào.

Chương 27

Cô không phải là thật.

Vậy cái gì là thật? Tiêu chuẩn của cái thật là gì? Thứ mà tôi luôn ngỡ là thật, có thật là thật không?

Thế giới mà tôi đang sống có phải là thế giới chuẩn xác, duy nhất không? Tại sao không có khả năng khác? Tại sao tôi chỉ có thể sống như thế, chịu đựng một đời cô đơn, cho đến tận lúc chết?

Mục Dục Vũ nhắm mắt, lần đầu tiên trong thực tế anh thậm trọng nhớ lại giấc mộng quái quỷ kia. Anh sững sốt nhận ra mình có thể nhớ mọi thứ đã xảy ra trong mơ rõ mồn một: tiếng cười trong veo của cậu ngốc, cảm giác ấm áp mềm mại khi Phi Phi chui vào lòng anh, làn da trắng nõn mượt mà lộ ra dưới cổ áo của Nghê Xuân Yến, di vật của mẹ đặt trong chiếc tủ ti vi cũ kĩ quê mùa, tiếng bát đũa va chạm vui tai khi bốn người quây quần ngồi ăn cơm. Giấc mơ đó đã không còn là mơ, nó giống như một thế giới được thiết kế như thật, sự tinh tế và tỉ mỉ của người thiết kế được thể hiện qua từng chi tiết nhỏ, giữa sự kiện và sự kiện, giữa quá khứ và hiện tại, giữa ký ức và quên lãng, đâu đâu cũng có những bánh răng vô hình khớp lại chặt chẽ với nhau.

Đối nghịch lại chính là cuộc sống hiện tại của anh, mỗi ngày anh đều làm những chuyện vô cùng chân thực, nhưng lại không hề có cảm giác chân thực.

Như thế một Mục Dục Vũ khác đang hành động theo một quy trình, khi nào cần thức giấc, khi nào cần ăn sáng, khi nào đến to công ty, khi nào sẽ tiếp khách, khi nào thì dự tiệc, khi nào thì họp hành, khi nào thì xử lý công việc, khi nào thì đề ra quyết sách... tất cả đều có sẵn.

Mục Dục Vũ bực bội, muốn vung tay đâm nát thứ gì đó, để tiếng đổ vỡ hòa cùng với cơn đau máu thịt.

Nhưng khi giơ tay lên anh lại không biết đâm vào đâu, anh không có cả mục tiêu để trút giận thì làm sao có đổ vỡ?

Anh tưởng mình đủ mạnh mẽ, mạnh đến độ có thể thay đổi vận mệnh nhỏ bé của mình. Cả đời anh phấn đấu vì nó, nhưng đến bây giờ anh lại vô thức trở nên mềm nhũn như một trái bóng xì hơi. Anh nhận ra cho dù có là Mục tiên sinh thì cũng không thể chọc giận được vận mệnh, huống chi là đấu tranh và phản kháng!

Nhưng sao lại thế? Anh tự hỏi, cơ thể mình đã xảy ra vấn đề gì, mà như thế có một con ốc quan trọng nào đó đã bị long ra, khiến cả bộ máy bị nứt vỡ, ban ngày và ban đêm vận hành hoàn toàn khác nhau.

Đáng sợ hơn nữa là, cuộc sống trong giấc mơ như một sự tồn tại nguy hiểm nhưng đầy cảm dỗ, cho dù anh luôn cảnh cáo bản thân rằng đó không phải là thật, nhưng vẫn không tìm được suy nghĩ xem rốt cuộc cái gì mới là thật.

Rõ ràng cảm giác đó rất chân thực, giơ tay ra là anh gần như có thể ôm Nghe Xuân Yên vào lòng, cả thằng bé và cậu ngốc kia nữa, thứ được gọi là gia đình ấy, chỉ cần giơ tay ra là gần như có thể nắm bắt lấy.

Anh trừng mắt nhìn mình trong gương nhà tắm, ánh mắt u tối, vẻ mặt ủ rũ, sắc mặt do nằm mơ quá nhiều mà tái xanh, trong mắt hằn cả những tia máu.

Anh bỗng chán ghét bản thân, chẳng khác nào một gã lang thang đang trút giận vào thế sự, anh như thế vừa lạ lắm vừa xa vời.

Lần này anh vung nắm đấm ra, nhưng trong tích tắc chạm vào mặt thủy tinh, anh bỗng dừng khựng lại, đưa tay tì vào mặt kính lạnh lẽo, sau đó hít một

hơi thật sâu, cúi xuống, lấy nước lạnh vỗ lên mặt, gò má nóng bừng bừng.

Hình như sốt rồi. Anh lạnh lùng nghĩ, chẳng trách lại có cảm xúc mạnh mẽ và dị thường như thế hóa ra là sốt!

“Mình bị sốt.” Anh tự nói. “Chắc do vết thương bị viêm, mình cần uống thuốc, nghỉ ngơi, sau đó bổ sung dinh dưỡng và vận động hợp lý.”

Rồi mọi thứ sẽ ổn, sẽ bình thường, anh nghĩ, vì mình tuyệt đối không cho phép những việc không tốt và không bình thường xảy ra với mình.

Quyết không cho phép.

Rửa ráy xong anh ra ngoài phòng ăn, nói với thím Dư: “Tôi thấy nhiệt độ cơ thể không ổn, lấy cho tôi cặp nhiệt độ.”

Thím Dư vội bảo cô giúp việc đứng cạnh đi lấy cặp nhiệt độ cho anh. Anh cầm lấy đo nhiệt độ, ba mươi chín độ hai, quả nhiên là sốt.

Mục Dục Vũ thở phào. Anh ngược lên hỏi: “Thuốc hôm qua tôi mang về đâu?”

Thím Dư bối rối hỏi: “Thuốc nào ạ?”

“Túi nhựa tôi mang về, trong đó là thuốc cho vết thương của tôi.” Mục Dục Vũ bỗng nổi cáu, gằn mạnh từng tiếng.

“Tôi... tôi tưởng hôm nay ngài sẽ mời bác sĩ riêng đến khám lại, những thứ ở bệnh viện bình dân chẩn đoán ngài xưa nay không dùng, nên tôi đã xử lý nó rồi...”

Mục Dục Vũ siết chặt ly cà phê trong tay, nén giận rồi hỏi: “Thế cái lọ sứ kia?”

Thím Dư lúc này cũng phát giác ra cơn giận bất thường của anh, dè dặt đáp: “Cái đó, trong nhà xưa nay không dùng những thứ như vậy, tôi tưởng ngài...”

“Ở đâu?” Mục Dục Vũ bỗng đập mạnh bàn.

Thím Dư giật bản mình, run lấy bậy, trả lời: “Tôi... tôi cũng xử lý nó rồi...”

“Hừ, ai cho phép thím đụng vào đồ của tôi? Hả?” Mục Dục Vũ chụp cái cốc lên ném mạnh xuống đất, phát ra tiếng vỡ loảng xoảng rất to.

Thím Dư mặt cắt không còn giọt máu, hoảng loạn nhìn anh, run rẩy không nói được gì.

“Đây chính là thái độ làm việc của thím hả? Không hỏi qua ý tôi mà dám tự ý xử lý đồ đạc tôi mang về? Có phải thím không muốn tôi lành vết thương không? Có phải thím cũng thăm nguyền rủa tôi chết sớm như Diệp Chi Lan không?”

“Tiên sinh, ngài hãy bình tĩnh...”

Mục Dục Vũ thở nặng nhọc, vai anh bị ai đó dùng tay ấn xuống, truyền đến sức mạnh và hơi ấm khiến anh nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh sững sờ nhận ra mình cũng có lúc mất kiểm soát như thế, chuyện gì thế này? Đây không phải chuyện mà anh thường làm, thế này là sao?

Anh quay lại, phát hiện người ấn vai mình chính là Tôn Phúc Quân đã lâu không gặp, sắc mặt anh ta nghiêm túc, ánh mắt lộ vẻ kiên định và lo âu. Mục Dục Vũ lại nhìn thím Dư và cô giúp việc đứng cạnh, cả hai đều nhìn anh bằng vẻ mặt như nhìn thấy quái vật.

Điên rồi, cái nhà này quả nhiên là phong thủy không tốt phong thủy rất rất không tốt.

Mục Dục Vũ lấy một tay che mắt, hít thật sâu, ngồi lại vào ghế, sau đó ngẩng lên nói với thím Dư: “Xin lỗi, ban nãy tôi phản ứng thái quá.”

“Không... không sao ạ, tiên sinh, là tôi... vượt quá giới hạn, xử lý không đúng...”

“Tôi chỉ... không khỏe trong người.” Mục Dục Vũ trở lại với giọng nói lạnh nhạt thường ngày: “Phiền thím cho người thu dọn sàn nhà, bảo nhà bếp làm bữa ăn kiểu Trung, cháo hay gì đó mang vào thư phòng, tôi sẽ dùng ở đó.”

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Anh đứng dậy định đi thì Tôn Phúc Quân cất tiếng: “Tiên sinh, tôi gọi điện bảo bác sĩ riêng của ngài đến một chuyến nhé? Thuốc không thể uống bừa bãi được.”

“Ừ, được.” Mục Dục Vũ gật đầu.

“Ngài muốn ăn món Trung Quốc, tôi biết nấu, để tôi nấu cho ngài, được không ạ?”

Mục Dục Vũ ngạc nhiên nhìn Tôn Phúc Quân, phát hiện ra trên gương mặt đôn hậu của anh ta giờ phút này còn có thêm một vẻ kiên định rõ rệt. Anh cau mày, hỏi: “Anh biết nấu?”

“Biết ạ, tôi đi lính từ nhỏ nên biết làm rất nhiều việc.” Tôn Phúc Quân mỉm cười. “Lần trước ngài nằm viện, ăn món canh mà cô bé Nghê Xuân Yển nấu, còn khen ngon đấy, đó là do tôi dạy cô ấy.”

Mục Dục Vũ ngừng lại, nhìn anh ta chăm chú rồi gật gù. “Hóa ra là anh dạy.”

Tôn Phúc Quân gật đầu, nghiêm túc nói: “Tiên sinh, ngài cứu tôi ra khỏi tử, lại bỏ tiền ra giúp tôi thoát khỏi kiện tụng, xong rồi còn độ lượng cho phép tôi quay lại làm việc, trong lòng tôi thật không biết phải cảm ơn ngài thế nào.”

“Đừng cảm ơn tôi.” Mục Dục Vũ khoát tay, lãnh đạm nói: “Anh còn làm sai nữa thì tôi sẽ đuổi anh đấy, hơn nữa sẽ không tuyển lại đâu.”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ không làm thế nữa.” Tôn Phúc Quân cười nói: “Tôi sẽ nấu món cháo sớ trường cho ngài.”

Mục Dục Vũ không phản đối, quay lưng chậm rãi đi vào thư phòng.

Bác sĩ riêng đến rất nhanh, gỡ băng ra cho anh, bôi thuốc và băng bó lại chỗ vết thương bị toác ra, sưng tấy, rồi lại kê thuốc cho anh, nói rõ cách dùng từng thứ cho thím Dư biết. Lúc ông ta làm xong mọi thứ thì Đại Quân cũng

vừa nấu xong món cháo đặc biệt nóng hổi của anh ta, mang đến cho Mục Dục Vũ, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm.

Nói thực là mùi vị rất ngon, nhưng Mục Dục Vũ không hiểu sao lại cứ muốn soi mói, ném vài miếng rồi bảo: “Trình độ của anh không bằng Nghệ Xuân Yển.” Anh nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Tất nhiên là càng không bằng đầu bếp trong nhà.”

Tôn Phúc Quân cười khà khà, không buồn bực. “Tay nghề tôi cũng bình thường, cô bé Xuân Yển mở quán kinh doanh, nấu ngon hơn tôi là chuyện bình thường, đầu bếp trong nhà càng khỏi phải nói, người ta học môn này đến mấy chục năm, tôi có xách dép đuổi theo cũng không kịp.”

“Anh không sợ mất mặt à?” Mục Dục Vũ nhìn anh ta, ăn sạch cháo trong bát, thản nhiên nói: “Thôi được, cũng không khó ăn cho lắm.”

“Khà khà, ngon hay không vẫn cứ là tấm lòng.” Tôn Phúc Quân cười nói: “Tôi thấy đầu bếp suốt ngày nấu món Tây, rồi hầm canh cho ngài, dù ngon đến mấy cũng không thể ăn mãi, tôi nghĩ chắc ngài chán rồi muốn đổi khẩu vị, nên mới dám làm chuyện mất mặt chứ.”

“Đây không phải công việc của anh, tôi sẽ không tăng lương.” Mục Dục Vũ nói. “Nhưng nếu anh rảnh rỗi quá thì thỉnh thoảng cũng có thể vào bếp luyện tay nghề.”

“Vâng.” Tôn Phúc Quân vui vẻ gật đầu.

“Còn việc gì à?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Cũng có chút việc.” Tôn Phúc Quân cúi đầu, cười nói: “Thực ra cũng không phải chuyện của tôi...”

Mục Dục Vũ nhướn mày, hỏi: “Chuyện của Nghệ Xuân Yển?”

“Vâng.” Tôn Phúc Quân thản nhiên gật đầu. “Nhà Xuân Yển gần đây gặp khó khăn, bị phá dỡ nhưng tiền đền bù ít lại trả chậm, sắp phải ngủ ngoài đường với em trai rồi. Cô ấy rất tốt, lại chăm chỉ, làm việc nhanh nhẹn,

chẳng phải ngài là bạn học cũ với cô ấy sao? Tôi nghĩ, ngài có thể nào... nể mặt bạn cũ, giúp cô ấy phen này không...”

“Tại sao anh không giúp?”

“Tôi muốn chứ, nhưng tôi chẳng quen biết ai, đưa tiền thì người ta lại không nhận.” Tôn Phúc Quân thở dài. “Ngài không biết chứ từ sau việc đó, mỗi lần thấy tôi là cô ấy lại cảm ơn không dứt, nói mười câu thì chín câu khen tôi, trong nhà thiếu điều lập bài vị thờ tôi, lại còn dạy em trai gọi tôi là anh trai ân nhân, tôi... tôi thực sự... chuyện đó... không chịu nổi...”

Mục Dục Vũ tưởng tượng cảnh Nghê Xuân Yển cảm ơn lia lịa, bỗng dừng muốn cười, thế rồi anh cười thật, giả vờ hỏi: “Anh không thích cô ấy chứ? Tôi nhớ anh cũng chưa có vợ mà.”

“Tiên sinh.” Tôn Phúc Quân bỗng nghiêm túc. “Xin ngài đừng bao giờ nói như thế, tôi làm những chuyện nên làm, không muốn con gái nhà người ta phải báo đáp tôi vì chuyện đó.”

Mục Dục Vũ gật gù, anh gõ gõ mặt bàn, trầm ngâm rồi nói: “Thế này đi, tôi có một quán mì nhỏ bên khu phố cổ, để đó cũng không dùng đến, nếu cô ấy có hứng thú thì cho cô ấy thuê. Tiền thuê thì một nửa giá thôi, nhưng có một điều kiện, anh nói với cô ấy rằng điều kiện này chính là chuyện tôi nói lần trước với cô ấy, nếu cô ấy đồng ý thì anh tìm A Lâm để lấy chìa khóa đưa cô ấy, không đồng ý thì thôi, tôi cũng không làm từ thiện.”

“Vâng, cảm ơn tiên sinh.” Tôn Phúc Quân bất giác nói: “Tôi đã nói làm bạn cũ là có ích mà, ngài xem ngài và Xuân Yển đều như nhau cả, mối quan hệ cũ bao nhiêu năm rồi, bình thường dù không qua lại nhưng lúc quan trọng vẫn nghĩ đến nhau, cần giúp cũng sẽ giúp.”

“Ý gì?” Mục Dục Vũ cau mày, hỏi: “Thế nào là Xuân Yển cũng thế?”

“Ồ, tôi quên là ngài không biết.” Tôn Phúc Quân cười khà khà. “Lần trước ngài nằm viện, cô ấy vừa nghe đã cuống lên nhưng không biết giúp đỡ thế nào, nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy nấu món gì ngon để tôi mang cho ngài vẫn

là tốt nhất. Ngài đừng thấy món ăn đơn giản, thực ra nấu rất mất công đấy. Xuân Yên nuôi bản thân và em trai rất khó khăn, cả ngày làm việc quần quật từ sáng tới tối, vậy mà vẫn tranh thủ thời gian làm cơm cho ngài, vì vậy mới nói tình bạn cũ đúng là bao nhiêu năm chẳng thể cắt đứt...”

Mục Dục Vũ lặng thinh.

Lát sau, anh cắt ngang lời Tôn Phúc Quân đang thao thao bất tuyệt, hỏi: “Mua lọ sứ ở chỗ nào?”

“Dạ?”

“Lọ sứ, đừng nói với tôi là anh không biết đó là gì nhé.”

“Tôi biết, một số siêu thị lớn cũng có, thứ đó rất tiện lợi và dễ sử dụng, nhưng ngài không cần sử dụng cái đó...”

“Tôi không cần, mua đèn thôi.”

Chương 28

Mục Dục Vũ nhìn mười mấy chiếc chai lọ đủ màu đủ kiểu chất đống trên bàn, mỗi một chiếc anh đều cầm lên ngắm nghía rất kĩ nhưng không có cái nào giống với kiểu mà Nghê Xuân Yến cho anh.

Anh nhớ đó là một cái lọ nền trắng, in hoa lan màu hồng rất bình thường, kích cỡ vừa thích hợp cho một cô gái cầm trong tay, anh cầm thì hơi nhỏ nhưng dung tích lại vừa đủ, nửa lọ nước đường uống vào khiến anh cảm thấy dạ dày hơi ấm lên.

“Không phải thế này.” Cuối cùng, anh nhìn lướt qua đống đồ trên bàn, rồi đưa ra kết luận: “Khác với cái mà thím vứt đi.”

Thím Dư sắp rầu chết đi được, bà ta dùng hết kinh nghiệm bao năm trong nghề mới duy trì được vẻ mặt không thay đổi, nói: “Nhưng tiên sinh, cũng là lọ sứ, cho dù hoa văn không giống thì sử dụng cũng không khác gì...”

Mục Dục Vũ lạnh nhạt nhìn thím Dư, khiến bà ta im bật. Anh sốt ruột khoát tay. “Được rồi, đóng gói hết, đưa cái thùng này cho Đại Quân, anh ta biết phải đưa cho ai.”

Thím Dư thở phào, nhanh chóng chỉ đạo mấy cô giúp việc lên thu dọn, cung kính cúi chào Mục Dục Vũ rồi đi ra khỏi thư phòng.

Bà ta đi rồi, Mục Dục Vũ bắt đầu làm việc. Tuy anh bị thương phải ở nhà tĩnh dưỡng nhưng những việc cần làm vẫn còn nhiều, chỉ có điều địa điểm làm việc đã dời từ công ty về nhà mà thôi. Mục Dục Vũ đang xem tài liệu thì từ phòng Diệp Chỉ Lan trên lầu bỗng vọng đến tiếng đồ vật rơi vỡ. Sau đó, trên cầu thang vang lên tiếng chân chạy rầm rầm, chắc là thím Dư dẫn người lên xoa dịu cô ta. Nhưng tạp âm vẫn không ngừng hẳn, ngược lại càng to hơn, trong đó còn lẫn cả tiếng hét cực lớn của Diệp Chỉ Lan: “Bà là cái thá gì? Bà cũng xứng quản lý tôi hả? Bà chẳng qua chỉ là con chó của Mục Dục Vũ, bà có tư cách gì mà quát tôi? Há? Bà cút ngay cho tôi, cút!”

Loảng xoảng, lại có tiếng gì như dụng cụ y tế bị đập mạnh xuống sàn nhà.

Tâm trạng Mục Dục Vũ vô cùng nóng nảy, anh không thể đọc được một chữ nào nữa, đứng dậy mở loa, trong không gian lập tức vang lên tiếng nhạc réo rắt của Beethoven, tiếng nhạc tạm thời che lấp tiếng gào khóc của phụ nữ, nhưng điều này ngoài việc khiến anh thêm rối bời thì chẳng có tác dụng gì. Anh bực bội mở ngăn kéo, rút ra một chiếc xì gà, cắt bừa mấy cái rồi châm lửa, nhưng xì gà cũng chẳng thể khiến anh bình tâm, trong lòng như giấu một con quỷ đang nhe nanh giương vuốt, giãy giụa quấy đạp, la hét dữ dội.

Làm cô ta câm miệng!

Chỉ cần làm cô ta câm miệng, cho dù là bóp chết cô ta cũng được!

Mục Dục Vũ đột ngột ấn chiếc xì gà xuống mặt bàn sáng bóng, đập tắt nó thành bộ dạng méo mó, sau đó ném tài liệu xuống, mở toang cửa, đi nhanh lên cầu thang. Khi còn chưa ý thức được mình đang làm gì thì anh đã đến trước cửa phòng Diệp Chi Lan. Anh đẩy hết những người không liên quan ra, bóp chặt lấy cổ cô ta.

Khoảnh khắc đó, có rất nhiều chuyện cũ xuất hiện trong đầu anh, tất cả đều là những mảnh ghép vụn vặt, không hoàn chỉnh. Trong đồng hồ loạn đó, anh nhìn thấy nhiều ký ức mà anh ngỡ đã quên lãng: như nỗi đau thời niên thiếu gầy yếu, đói ăn bày hàng bán, bị đám lưu manh đánh đập; như khi mới được Mục Giác đưa về nhà, mỗi bữa anh đều không dám ăn nhiều, mỗi buổi tối đều nhân lúc đêm khuya vắng lặng mà chui vào nhà bếp lén lấy hai cái màn thầu hoặc hai miếng bánh nướng giấu vào chỗ mình có thể lấy được, phòng khi bị đuổi đi thì có thể mang theo bên mình; như khi anh vừa đến Mỹ, chưa quen thuộc mọi thứ, bị người da trắng cười cợt, mỗi ngày đi từ công ty làm thêm ra đều mặc kệ bụng đói mà lo đuổi theo chuyên tàu điện ngầm cuối cùng; như khi anh vừa cưới Diệp Chi Lan, cả nhà họ Diệp ai cũng có thể làm anh mất mặt, ngay cả bà hai cũng dám tỏ vẻ trượng bối trước mặt anh, chỉ trích anh ăn mặc không đúng, giày dép và cà vạt không hợp nhau...

Anh đã chịu bao khổ cực, lòng tự trọng của anh rất cao, nhưng vì muốn làm Mục tiên sinh, anh đành phải hết lần này đến lần khác kìm nén lòng tự trọng,

bị đủ loại người hạ đẳng, đê tiện chà đạp.

Những phần nộ do phải kìm nén trong thời gian dài bỗng bùng phát. Nó rất mãnh liệt, và Diệp Chi Lan chính là nguồn cơn. Cô ta lúc này đại diện cho nguồn gốc của mọi nỗi khổ ải mà anh phải chịu đựng: quá khứ anh từng căm ghét nhưng lại phải nhẫn nhịn lặng câm; những người từng khiến anh thấy nhục nhã mà cả đời này anh luôn căm hận, và sắp sửa đánh bại họ dưới chân để chà đạp lên mới thấy cam lòng.

Đánh bại cô ta, bóp chết cô ta, tiêu diệt cô ta.

Tay anh dần dần siết mạnh. Anh thấy tay chân đang gãy giữa của Diệp Chi Lan dần rời ra, mặt cô ta đỏ lên như sắp chết, mạch máu dưới da lồi lên và trở nên méo mó. Mục Dục Vũ biết phải dừng lại, nhưng anh không thể dừng, anh cảm thấy khoan khoái, anh cảm thấy phải như thế.

“Tiên sinh, tiên sinh buông cô ấy ra, buông ra, buông ra!” Một người đứng cạnh anh hét lên, lao tới ra sức kéo anh ra. “Mấy người đều chết hết rồi hả? Mau đến giúp tôi, sắp có người chết rồi đây này, mau lên!”

Cả mấy người xông tới, đồng loạt kéo anh ra nhưng nhất thời không kéo được. Đúng lúc đó có người xông vào phòng, tát vào mặt anh một cái, cơn đau rất khiến Mục Dục Vũ dần dần khôi phục lại lý trí. Anh ngơ ngẩn để mặc người ta kéo anh ra, rồi nhìn vào tay mình với vẻ không tin nổi. Anh thở nặng nhọc, thầm nghĩ mình bị sao thế này? Sao mình bỗng nhiên không thể kìm nén sự căm ghét đối với Diệp Chi Lan?

“Tiên sinh, tiên sinh, ngài không sao chứ?” Có người dìu anh lên, cuống cuồng hỏi.

Mục Dục Vũ hoang mang ngẩng lên, phát hiện ra người đỡ lấy anh là Tôn Phúc Quân, anh vô thức sờ lên má, lúc này bị anh ta tát một cái nên bây giờ đang đau nhói. Anh cười khổ, khàn giọng bảo: “Hừ, anh ra tay đúng là ác thật.”

“Tôi không ác bằng ngài.” Tôn Phúc Quân thở dài. “Ngài nhìn bên kia kìa.”

Mục Dục Vũ quay sang, thấy Diệp Chỉ Lan đang co rúm dưới đất như một đồng bùn nhão, ho sặc sụa, tóc tai rũ rượi. Cô ta phát hiện Mục Dục Vũ đang nhìn mình thì hoảng loạn lùi lại liên tục, thím Dư và hai người chăm bệnh vội vây quanh, xoa dịu an ủi.

“Tôi...” Mục Dục Vũ đờ người, anh đưa tay ra cho Tôn Phúc Quân, thở hổn hển. “Giúp tôi, kéo tôi lên.”

Tôn Phúc Quân kéo anh dậy, đỡ anh từ từ rời khỏi căn phòng này, đi xuống cầu thang, về lại phòng ngủ. Anh ngã ngồi xuống ghế, thở dài thườn thượt, yếu ớt nói: “Lúc này tôi... cứ như bị ma xui quỷ khiến, tôi không muốn giết chết cô ta, cho dù muốn cũng không cần phải tự ra tay...”

Tôn Phúc Quân lặng thinh, anh ta nhẹ nhàng rót một ly Brandy cho Mục Dục Vũ, đưa lại cho anh. “Uống chút đi, ngài sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Mục Dục Vũ gật đầu. Phát hiện ra tay mình đang run lẩy bẩy, anh vội cúi xuống uống hết rượu, dạ dày nóng bừng, cảm xúc của anh cũng đã ổn định hơn. Anh bắt đầu thấy chuyện này bất thường, ngẩng lên nhìn Tôn Phúc Quân. “Đại Quân, anh nói xem tôi bị gì?”

Tôn Phúc Quân quỳ xuống, nói với anh: “Tôi cũng không hiểu, ở quê tôi chuyện vợ chồng đánh nhau xảy ra như cơm bữa, nhưng đánh đến mức suýt chết người thì là bất thường.”

“Tôi không muốn lấy mạng của cô ta.” Mục Dục Vũ lẩm bẩm: “Cho tôi thêm ít rượu.”

Tôn Phúc Quân nhận lấy ly của anh, rót thêm rồi nói: “Cái này tôi tin, từ khi giải ngũ đến nay, tôi muốn giết người cũng không giống ngài thế này.”

“Nhưng bỗng dưng tôi không kiềm chế nổi bản thân, tôi chưa từng như vậy bao giờ.” Mục Dục Vũ nhắm nghiền mắt, lặp lại: “Tôi chưa từng bất thường thế này.”

Tôn Phúc Quân lặng thinh nhìn anh, rồi nói: “Có lẽ gần đây ngài chịu áp lực quá lớn.”

Mục Dục Vũ day day thái dương, lắc đầu. “Áp lực lớn mấy tôi cũng không cần đem một người phụ nữ ra để trút giận, tôi không phải hạng người đó. Không được, tôi thấy Rất không ổn, anh tìm A Lâm cho tôi, bảo cậu ta đến đây ngay.”

Tôn Phúc Quân gật đầu, móc điện thoại ra gọi ngay cho trợ lý Lâm. lát sau nói chuyện xong, anh ta cúp máy, nói: “A Lâm nói sẽ đến ngay, tiên sinh, thực ra tôi có câu này không biết có nên nói hay không.”

“Nói.”

“Tôi cảm thấy căn nhà này của ngài phong thủy không tốt. Phu nhân thì khỏi nói, ngay cả tôi cũng thấy cô ấy thích quấy phá, nhưng tinh thần của những người làm việc ở đây cũng không tốt, sống trong một nơi trống trải thế này có thoải mái không? Bây giờ lại xảy ra việc này, ngài và phu nhân cứ gây gổ, tôi lo là...”

Mục Dục Vũ cau mày, hỏi: “Lẽ nào thật sự là phong thủy không tốt?”

Tôn Phúc Quân im lặng.

Hai người trầm tư. Mục Dục Vũ nhắm mắt nghĩ ngợi. Tôn Phúc Quân thấy anh không bảo mình đi thì cũng không tiện đi. lát sau, thím Dư gõ cửa. “Tiên sinh, trợ lý Lâm đã tới.”

“Bảo cậu ta vào.”

Thím Dư đẩy cửa ra, trợ lý Lâm đi nhanh vào, nút áo sơ mi còn chưa cài hết, mồ hôi đầm đìa, rõ ràng là chạy vội tới, vừa vào đã hỏi ngay: “Tiên sinh, ngài tìm tôi?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi muốn tìm một bác sĩ tâm lý, gần đây cảm xúc của tôi rất không ổn. Anh sắp xếp đi, bí mật thôi, đừng để người ngoài biết.”

Sắc mặt trợ lý Lâm trở nên nghiêm túc, hỏi: “Ngài có chắc là cần thiết?”

“Tôi chắc chắn.” Mục Dục Vũ thở dài. “Ban nãy tôi suýt bóp chết Diệp Chi Lan.”

Trợ lý Lâm sững sờ nhìn Tôn Phúc Quân rồi nói ngay: “Tôi hiểu, tôi sẽ sắp xếp cho ngài.”

“Còn nữa.” Mục Dục Vũ mệt mỏi nói: “Bên Diệp Chi Lan, hôm nay tuy tôi hơi quá đáng, nhưng chuyện này cũng đã ép tôi phải quyết định. Thế này, anh tìm một luật sư giỏi chuyên về ly hôn để đàm phán với cô ta, sắp xếp cho cô ta một căn nhà, bảo cô ta ra ngoài ở. Đại Quân nói đúng, cứ ở cùng một nhà với cô ta, tôi sợ một hôm nào đó lại tự tay giết chết cô ta mất.”

“Vâng, tiên sinh.”

Họ đang nói chuyện thì thím Dư lại gõ cửa, ánh mắt bà ta nhìn anh có vẻ dè dặt. “Tiên sinh, bữa trưa đã xong, ngài muốn cùng ăn với mọi người ở phòng ăn, hay là dùng riêng ở đây?”

“Cùng ăn vậy. Đông người thì vui hơn.” Mục Dục Vũ đứng lên, vỗ vỗ vai Tôn Phúc Quân, nói: “Chuyện hôm nay, dù sao đi nữa cũng cảm ơn anh.”

“Tiên sinh.” Tôn Phúc Quân ngăn anh, cười bối rối. “Ngài chẳng phải đã dặn là bữa trưa sẽ do Nghê Xuân Yển quản lý hay sao? Tuy rằng bây giờ ngài đang ở nhà, nhưng tôi vẫn đưa cô ấy tới, hôm nay ngài có muốn thử không? Chỉ là món ăn hơi đơn giản một chút.”

Mục Dục Vũ bỗng thấy tâm trạng nhẹ nhõm, gật đầu bảo: “Không sao, tôi sẽ nếm thử.”

“Tiên sinh.” Thím Dư bất mãn nói: “Bữa trưa của ngài đầu bếp đã làm xong, thức ăn rất tươi, Tôn tiên sinh mang đến lại phải hâm nóng, thế thì rau sẽ nát mất. Hơn nữa cũng chẳng biết có sạch sẽ hay không...”

Tôn Phúc Quân toàn thân căng cứng, quay sang cười nói: “Thím quản gia thật chu đáo, nhưng cô em gái của tôi nấu ăn cho tiên sinh cũng rất có lòng, thím không biết đâu, hôm qua tôi thấy cô ấy từ khi mua thức ăn đến khi nấu nướng đều rất tỉ mỉ, kĩ lưỡng, không thua kém gì đầu bếp trong nhà. Hơn

nữa quan trọng là tiên sinh đã bỏ tiền ra thuê cô ấy, nếu không ăn sẽ rất lãng phí...”

Mục Dục Vũ đã mỉm cười, cắt ngang: “Biết rồi, không làm cô ấy lãng phí đâu, để tôi thử.”

Chương 29

Thím Dư không nói sai, đồ ăn Nghệ Xuân Yến nấu cũng đã mấy tiếng trước, sau khi hâm lại thì rau không còn ngon, nhưng Mục Dục Vũ ăn vào lại thấy hợp khẩu vị lạ thường, giống như những món ăn còn thừa lại trên bàn mà mỗi bữa cơm thời thơ ấu đều có, trông thì rất xấu xí nhưng nếm vào lại thấy mùi vị đậm đà, như được ướp bởi khói bếp, chứa đựng cả ký ức, lúc nhai nuốt không có cảm giác mới lạ, sau khi nuốt xuống bụng lại thấy đầu lưỡi vương vẫn mùi vị khó quên.

Mục Dục Vũ không nhớ rõ đã bao năm rồi anh không ăn thức ăn thừa, nhưng trước khi anh là Mục Dục Vũ, khi anh vẫn còn là cậu bé bị cha ruột đẩy ra khỏi nhà, có một dạo rất lâu, trên bàn ăn của nhà bà cô, anh gần như chỉ có thể ăn thức ăn thừa. Bà cô và chồng bà ta là những người phải trải qua những năm tháng đói kém của đất nước, nên đến khi lập gia đình họ đã hình thành nên một thói quen kỳ quặc, đó là không thể kiểm soát được số lượng thức ăn, nếu không nấu quá nhiều thì cũng nấu quá ít. Tuy nhiên hai vợ chồng họ lại rất keo kiệt, rơi một cọng giá xuống bàn cũng phải nhặt lên ăn, chuyện đồ thức ăn thừa thì càng tuyệt đối không có. Thế là trên bàn ăn, Mục Dục Vũ luôn luôn có một bát cơm trắng, một đĩa thức ăn thừa mà cứ cách một, hai bữa là lại dùng xào lại. Màu sắc đồng thức ăn thừa đó bao giờ cũng đen xỉn, cho vào miệng cắn có cảm giác rất kỳ quặc, khi trời nóng nực không chừng còn có vị chua chua, nhưng Mục Dục Vũ không có quyền bỏ ăn, anh đang tuổi mới lớn, lúc nào cũng đói, không ăn no thì sẽ không có sức để đối phó với cuộc sống ngột thở khi ấy.

Chính vì thế mà bà cô thường làu bàu mắng mỏ anh, chê bai anh ăn quá nhiều, chỉ biết ăn mà không biết làm, lại còn phải đóng học phí cho anh, phải lo ăn mặc tiền tiêu cho anh, cứ như một cái động không đáy, lấp thế nào cũng chẳng đầy.

Lỗi nặng!

Ông dựng thì thường không đếm xỉa gì đến anh, chỉ khi thấy bà cô làm ồn quá mới quát một câu: “Thì cũng chính bà làm đấy thôi!”

Thế là bà cô càng cáu, hét lên mắng mỏ: “Chẳng phải chỉ vì muốn có cháu trai cho gia đình anh, sợ người ta chê cười anh không có con trai hay sao?”

“Lão đây không có con trai hả? Bụng bà mấy năm trước nếu tốt hơn thì có đến nỗi phải dẫn cái thằng rặc rối này về nhà hay không?”

“Mấy năm trước? Mấy năm trước làm sao tôi biết tôi sẽ sinh con trai? Hơn nữa ban đầu không phải bụng tôi có vấn đề mà là tôi thấy anh có bệnh thì có!”

“Hừ, bà nói cái gì?”

Thế là hai vợ chồng mỗi người một câu cãi nhau long trời lở đất, tiếng cãi cộ ồn ào của họ thường làm thằng em họ của anh sợ hãi, thế là nó cũng ngoái miệng ra gào khóc. Trong tiếng ồn ào đó, Mục Dục Vũ lặng lẽ vùi đầu vào bát cơm của mình. Anh đang ăn thì bỗng bát cơm bị ai đó giật lấy, sau đó hai bên má lãnh đủ hai cái tát đau điếng của bà cô.

“Ăn, chỉ biết ăn! Mày là đồ quý đòi nợ, mày là đồ sao chổi, tại mày...”

Anh im lặng, đứng đưng chịu đựng bàn tay đánh vào người mình, đến khi bà cô mệt rồi, anh mới lùi từng bước, co về chỗ ngủ của mình, lấy hạt cơm dính trên mặt xuống, nhét vào miệng.

Lúc đó, anh cũng từng nghĩ đến ngày mai, nghĩ đến tương lai đau đớn. Anh cảm thấy mọi bi kịch của đời mình đều bắt nguồn từ cái nghèo đói, cuộc sống quá vất vả, mọi động lực sinh tồn của con người đều dùng để suy nghĩ xem bữa sau sẽ ăn gì, không tài nào nghĩ được đến những thứ khác ngoài ăn uống. Anh nghĩ nếu anh xuất thân phú quý, cha anh dù bạc bẽo đến mấy cũng không tới nỗi vứt bỏ đứa con trai ruột, anh nghĩ nếu mình có tiền, đường đường chính chính kiếm ra được cái ăn ở cho bản thân, thì bà cô dù hà khắc đến mấy cũng không đến nỗi ngày ngày bắt anh ăn cơm thừa canh cặn.

Như thế tương lai cũng được đảm bảo, có thể ăn no mặc ấm, có thể đi học, trưởng thành rồi có thể cưới một cô vợ chịu nấu cơm ngon cho anh, có thể sinh con, có thể nuôi nó, cho dù vợ chết đi cũng không coi nó là gánh nặng, có thể đảm bảo cho nó được ăn no mỗi bữa.

Mục Dục Vũ bỗng thấy không ăn nổi nữa, anh cúi xuống nhìn bữa trưa mà Nghệ Xuân Yến chuẩn bị cho anh, một món chay hai món mặn, khẩu vị thanh đạm, cách nấu cũng rất kỹ lưỡng, không có món nào làm qua loa cho có, anh biết, ngay cả cọng rau cũng ngắt phần mềm nhất trên ngọn, chắc hẳn xem anh là bệnh nhân đang trong thời kỳ nằm viện.

“Cà chua chín quá.” Anh buông đũa, lặng lẽ lau miệng. “Thịt bò hơi ngọt quá.”

“Có lẽ Xuân Yến bận quá, buổi sáng cô ấy còn phải bày hàng bán đồ ăn sáng mà.” Tôn Phúc Quân vừa ăn vừa trả lời anh.

Mục Dục Vũ nhíu mày. “Không thể chuyên tâm nấu bữa ăn này à? Còn bán đồ ăn sáng gì nữa?”

“Ha, ngài nói lạ thật, không mở quán kinh doanh thì hai chị em họ ăn không khí mà sống sao?” Tôn Phúc Quân không nghĩ ngợi gì mà buột miệng nói, sau khi mới ý thức ra câu nói của mình có vẻ không tôn trọng lắm nên cười giả lả. “Tiên sinh, ngài là nhân vật lớn, không biết đến nỗi khổ của dân thường đâu, ra khỏi nhà là cần đến tiền, làm ăn nhỏ cũng cầu mong Trời Phật phù hộ để đừng gặp phải phường lưu manh, đội quản lý đô thị. Huống hồ Xuân Yến sắp phải dọn nhà đi, nhiều chỗ cần chi tiền lắm.”

Mục Dục Vũ quay lại nhìn trợ lý Lâm. “A Lâm, cậu chưa trả trước lương cho họ à?”

Trợ lý Lâm nhìn anh vẻ kỳ lạ, nói: “Cái này, theo quy tắc thì phải cuối tháng mới được lĩnh lương mà.”

Mục Dục Vũ không vui. “Thì cũng phải trả cho đầu bếp tiền mua thức ăn chứ, thật là! Không cần đợi đến cuối tháng, ngày mai trả đi. Chuyện này cậu

tự lo, đồng thời ký hợp đồng luôn với cô ấy!”

“Vâng, tiên sinh.”

Mục Dục Vũ nghĩ ngợi, rút ra một tập chi phiếu, ký tên thật nhanh rồi xé một tờ đưa cho Tôn Phúc Quân, cau mày nói: “Anh nói với cô ấy là quãng thời gian này không được phép bán hàng, nếu không sẽ vi phạm hợp đồng. Tôi không thích đầu bếp nấu ăn cho tôi mà không chuyên tâm. Cái này là tiền mà cô ấy chắc sẽ cần đến khi sửa sang lại tiệm mới.”

Tôn Phúc Quân ngạc nhiên: “Cô ấy sẽ không cần đâu, ngài không biết chứ cô bé đó rất cứng đầu.”

“Không phải là cho không, đây là bù đắp cho tổn thất trong mấy ngày cô ấy không bán hàng, xem như tôi mua hết đồ điểm tâm sáng.” Mục Dục Vũ sa sầm mặt, bổ sung: “Khi cô ấy ký hợp đồng, anh hãy nói cô ấy biết, lần sau còn dám nấu thịt bò ngọt như thế, tôi sẽ kiện cô ấy vi phạm hợp đồng.”

Tôn Phúc Quân tròn mắt thắc mắc: “Cái này... cũng có thể kiện ạ?”

“Trong hợp đồng có ghi rõ, khi nấu ăn cho tôi không được phép làm những việc khác.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn anh ta. “Sao, anh có ý kiến?”

Tôn Phúc Quân nhanh trí im miệng, lắc đầu thật mạnh.

Trợ lý Lâm làm việc rất nhanh, không đến mấy ngày, đội luật sư ly hôn của Mục Dục Vũ đã được thành lập. Anh ta mời luật sư rất giỏi, dày dặn kinh nghiệm, chuyên giúp các đại gia kiện tụng. Dù họ thu phí rất đắt, nhưng chỉ cần đàm phán một hồi đã thu được kết quả bước đầu. Diệp Chi Lan đồng ý dọn ra khỏi nhà họ Mục, chuyển đến khu nhà ở cao cấp trong trung tâm thành phố, đồng thời chỉ mang theo đồ đạc của cô ta như đúng ý muốn của Mục Dục Vũ. Hôm cô ta dọn đi, Mục Dục Vũ đứng trước cửa số lớn trong thư phòng, hút xì gà dõi theo người phụ nữ đang đi ra vườn hoa. Cô ta búi tóc cao, mặc lễ phục lộng lẫy, khoác áo da, đeo vòng cổ trân châu, mang đôi giày cao gót màu vàng kim, vẻ mặt cao ngạo như đi dự dạ tiệc. Cô ta đã không còn điên loạn như trước, chỉ nhìn thoáng qua thì vẫn thấy bóng dáng

của công chúa Diệp gia lạnh lùng, cao ngạo trước đây, chỉ là hai vệt má hồng đánh quá dày, bôi lên gương mặt trắng bệch của cô ta trông như hai bụi hoa giữa vũng bùn. Mục Dục Vũ cười, thở ra một làn khói. Anh nghĩ chắc là Diệp Chỉ Lan đã quá lâu không mang mặt nạ Diệp công chúa rồi, nên mới nhất thời khiến người khác cảm thấy không phù hợp như vậy.

Diệp Chỉ Lan quay vệt lại, ánh mắt sắc nhọn chiếu về phía anh. Mục Dục Vũ thản nhiên, nheo mắt lại tiếp tục nhả khói thuốc đầy khinh bỉ. Diệp Chỉ Lan cắn môi, nhìn anh, cười cười vẻ kỳ quái, dùng khẩu hình chậm rãi nói với anh một câu.

Mục Dục Vũ bỗng sầm mặt, anh nhìn rất rõ, cô ta nói: “Tôi không ly hôn, anh đừng mơ thoát khỏi tôi.”

Diệp Chỉ Lan nói xong câu này thì tỏ vẻ đắc ý như thắng trận. Cô ta uyển chuyển quay đi, chậm rãi lên xe, chiếc xe khởi động rồi từ từ rời khỏi tầm mắt anh. Mục Dục Vũ dập tắt điếu xì gà, móc điện thoại ra, bấm số Diêu Căn Giang, nói: “Lão Diêu.”

“Tiên sinh, anh có gì dặn dò?”

“Vợ tôi hôm nay dọn đi, tôi cảm thấy cô ta sống bên ngoài một mình sẽ cô đơn.”

“Ý anh là?”

“Tốt nhất là tìm một người ở cạnh cô ta, anh nhờ người đi rải tin này.” Mục Dục Vũ nói ngắn gọn: “Nói rằng nếu ly hôn cô ta chắc có thể lấy được một nửa tài sản từ tôi, tôi tin rằng rất nhiều đàn ông sẽ có hứng thú với cô ta.”

“Thế thì phải tìm thật kỹ lưỡng.” Giọng Diêu Căn Giang nghiêm túc: “Thường thì vợ kịch cũ rích này, cần một nam chính giỏi diễn xuất, nếu không vợ kịch sẽ tệ thêm.”

“Anh đang phê bình tôi không sáng tạo à?” Mục Dục Vũ nhếch môi, hỏi.

“Tôi chỉ đang nhắc anh, anh có một cô vợ khác người.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Hai người cúp máy. Mục Dục Vũ rót một ly rượu, bấm chuông bảo người mang đá viên đến, uống whisky thêm đá. Anh cảm thấy không có Diệp Chi Lan, căn nhà này bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng. Có lẽ hôm nào đó, anh phải tìm một kiến trúc sư để thay đổi toàn bộ phong cách của nơi đây, tốt nhất nên thực tế một chút, thiên về kiểu Trung, trên tường treo tranh sơn thủy gì đó cũng được.

Anh hơi ngần người, lập tức nhớ đến cơn mơ kỳ quái kia, trên tường căn nhà đó chẳng phải cũng treo tranh sơn thủy tầm thường hay sao? Mục Dục Vũ lắc đầu, uống một ngụm lớn whisky để gạt bỏ cảm giác lạ lùng ra khỏi đầu. Lúc này, anh mới phát hiện ra anh đã nhiều ngày không mơ thấy giấc mơ đó, không gặp người phụ nữ trong mơ và cả thằng nhóc quý quái tên Phi Phi kia.

Có phải những đứa trẻ hơn năm tuổi đều nghịch ngợm như thế? Lại còn ngốc, thích khóc, lúc nào cũng đòi bế, thật phiền toái. Nhưng nói cho cùng thì nó cũng khá nghe lời, Mục Dục Vũ nghĩ, nó cũng rất ngoan, bế trong lòng rất mềm, mẹ nó chăm sóc nó rất tốt, thường xuyên tắm rửa nên cơ thể bé nhỏ lúc nào cũng có mùi sữa rất thơm.

Và mẹ thằng bé cũng ngốc, suốt ngày chỉ biết vui vẻ một cách ngốc nghếch, không hiểu vui vì chuyện gì nữa.

Nhưng nếu Nghê Xuân Yến trong hiện thực cũng suốt ngày vui vẻ, ngốc nghếch như thế thì sẽ thế nào?

Chắc là, nhìn cũng rất vui mắt chẳng?

Mục Dục Vũ bỗng thấy tim mình ngứa ngáy. Một nỗi khát khao như trời dậy trong anh, nhưng anh không muốn đối mặt với thứ cảm xúc không thể xác định này, cũng không muốn tìm hiểu rõ nỗi khát khao kia đang hướng về

đâu. Anh chỉ biết có lẽ không nên uống rượu whisky vào ban ngày, vì hậu quả lớn.

Đúng lúc này, thím Dư bất ngờ gõ cửa, cuống quýt gọi: “Tiên sinh, tiên sinh, bệnh viện gọi tới, nói tình hình lão phu nhân đột ngột chuyển biến xấu, bác sĩ gọi điện báo ngài quyết định có cần đưa bà vào phòng phẫu thuật hay không...”

Mục Dục Vũ bàng hoàng, tay buông lỏng, ly rượu pha lê tuột khỏi tay anh rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Anh hơi giật mình, lập tức túm lấy áo khoác mặc vào, vội vàng chạy ra, giật lấy điện thoại trong tay thím Dư, nói chắc như đinh đóng cột: “A lô, tôi là Mục Dục Vũ, đừng để ý đến ý muốn của bà ấy, tôi quyết định là được! Đúng, phẫu thuật đi, bây giờ tôi đến ngay!”

Anh buông máy, vẻ mặt hơi bối rối rồi khàn giọng bảo thím Dư: “Chuẩn bị xe!”

Thím Dư nhìn anh, hình như có vẻ thương xót, nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ gật đầu, quay lưng đi.

Xe chuẩn bị xong rất nhanh, trùng hợp là lại đến lượt lão Trần lái xe, ông ta thành thạo chạy một mạch đến bệnh viện. Cả quá trình đó, Mục Dục Vũ đều mím chặt môi không nói, lão Trần hơi lo cho anh, gượng cười bảo: “Tiên sinh, ngài đừng lo, lão phu nhân là người tốt, nhất định sẽ được trời phù hộ.”

“Bà sẽ giận tôi.” Mục Dục Vũ lẩm bẩm.

“Sao lại thế? Lão phu nhân thương ngài như thế.”

“Bà đã nói bao lần là đừng phẫu thuật. Nhưng tôi vẫn bắt bà phẫu thuật.” Mục Dục Vũ nhắm mắt, khàn giọng: “Tôi... tôi không thể nhìn bà chết, dù sao đi nữa, dù nói gì, tôi cũng không chấp nhận.”

Anh siết chặt nắm đấm, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Lúc Mục Dục Vũ chạy đến phòng phẫu thuật thì bên ngoài đã có đến mấy bác sĩ, nhân viên bệnh viện. Anh đợi một lúc thì có bác sĩ đến giải thích cho anh biết vì sao ca mổ này bắt buộc phải tiến hành, không thể trì hoãn. Mục Dục Vũ lơ đãng nghe, bực bội nhìn đèn của phòng mổ. Cũng may lão Trần là một người giỏi giang, ông ta bước tới nhiệt tình trò chuyện với bác sĩ, lát sau đã có y tá mang đến vô số hóa đơn, giấy tờ cho Mục Dục Vũ ký tên, anh không nhẫn nại đọc kỹ, ký hết tất cả.

“Tiên sinh, ngài ngồi đây đi, ca mổ có thể sẽ kéo dài rất lâu.”

“Không cần.” Mục Dục Vũ khoát tay. “Tôi đứng chờ cũng được.”

Anh gục đầu xuống, đứng một lúc, bỗng cảm thấy bản thân giống như bao năm về trước, khi mẹ mất, bà ngoại khóc lên khóc xuống trong linh đường, tưởng như sắp đứt ruột đứt gan vì đau thương, còn anh thì chỉ không hiểu tại sao trong chớp mắt, mẹ đã biến thành một tấm hình, không bao giờ còn gặp lại được nữa?

Mục Dục Vũ run run sờ túi áo, anh cần hút thuốc để trấn tĩnh lại, nhưng mò mãi mới sực nhớ anh không mang thuốc theo. Anh hỏi lão Trần: “Có thuốc không?”

Lão Trần rút từ trong túi ra một bao thuốc rẻ tiền còn mới, ngượng ngùng nói: “Chỉ có cái này.”

“Cho tôi một điếu.”

Lão Trần luồn cuống xé vỏ bao, vỗ vỗ đáy bao thuốc, rút ra một điếu đưa cho anh, mò mẫm túi của mình rồi nói: “Tệ quá, bật lửa để trên xe rồi.”

Mục Dục Vũ trừng mắt giận dữ, tìm bác sĩ để mượn bật lửa, kết quả đối phương lại tỏ vẻ khó xử chỉ vào tấm biển cấm hút thuốc trên tường, nói: “Xin lỗi Mục tiên sinh, đây là quy định của bệnh viện.”

Mục Dục Vũ thầm chửi thề một tiếng. Anh miễn cưỡng nhét điếu thuốc vào túi áo. Đúng lúc này, một giọng thiếu niên lạnh lót vang lên cạnh anh: “Anh trai báo giấy thạch hoa quả, em có bật lửa đây. Để em châm thuốc cho.”

Mục Dục Vũ ngược lên, sững sốt nhận ra người đứng trước mặt là cậu em ngốc của Nghê Xuân Yển, anh bất giác hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Chị cậu đâu?”

“Tiểu Siêu đến hát cho dì nghe, nhưng dì bệnh rồi.” Cậu ngốc nói về tiếc nuối: “Chị bảo em ở lại đây, lát nữa báo cáo cho chị biết dì bị bệnh gì.”

Mục Dục Vũ chưa kịp nói gì thì cậu ngốc đã nhiệt tình rút bật lửa ra, bấm “tách” một tiếng, cười hì hì gọi anh: “Nhanh lên, hút thuốc đi.”

Mục Dục Vũ ngẩn ngơ nhìn nụ cười ngây thơ trong sáng của cậu ta, lần đầu cảm thấy nụ cười của cậu ngốc này giống như dòng suối mát lạnh, trong veo và không lẫn tạp chất, dường như với cậu ta châm lửa cho anh là chuyện lớn duy nhất trên thế gian này vậy. Anh bất giác cắm điếu thuốc vào miệng, cúi xuống châm lửa, hít một hơi rồi chậm chậm nhả ra. Cậu ngốc hoan hô một tiếng, vui vẻ nói: “Bắt lửa rồi, bắt lửa rồi.”

“Có gì mà vui như thế?” Mục Dục Vũ thấy mình đang lăm lăm hỏi, anh không mĩa mai, cũng chẳng cười giễu, lần này anh chỉ hỏi vì thắc mắc mà thôi.

“Vì nó đã bắt lửa.” Cậu ngốc trả lời thật thà.

“Bắt lửa chẳng phải là điều hiển nhiên sao?”

“Nhưng nó đã bắt được lửa.” Cậu ngốc chớp chớp đôi mắt đen sáng rỡ, tiếp tục lặp lại lần nữa. “Nó bắt được lửa rồi.”

Phải rồi, điếu thuốc có thể không bắt lửa, nó cũng có thể được châm bởi người khác, so với các khả năng này, thì việc nó bắt được lửa đúng là một chuyện đáng để cậu ngốc này vui mừng.

Mục Dục Vũ từ từ nở nụ cười, anh hít một hơi thuốc rồi nhả khói vào mặt Tiểu Siêu làm cậu ta ho sặc sụa, bộ dạng muốn tránh né nhưng không dám trông đáng yêu khó tả.

Giống như cậu ta trong giấc mơ, và cả thằng bé con ngốc nghếch kia.

Mục Dục Vũ giơ tay xoa đầu Tiểu Siêu, khẽ mắng: “Cậu đúng là một thằng ngốc.”

“Em không phải.” Cậu ta nghiêm túc phản bác: “Chị nói em chỉ học chậm, em không ngốc.”

“Được, cậu không ngốc.” Mục Dục Vũ gật đầu. “Cậu không ngốc tí nào.”

“Đúng thế.” Cậu ngốc vui vẻ, toét miệng cười để lộ hàm răng trắng. “Em biết rất nhiều, em biết hát, em biết lấy bật lửa nhóm bếp cho chị, em còn biết tự đi siêu thị mua đồ nữa.”

Mục Dục Vũ nhìn dáng vẻ phấn khởi của cậu ta, không nhìn được nói: “Cậu còn không biết xấu hổ à, lớn thế kia còn bắt chị cậu đạp xe chở cậu, cũng không xem mình nặng bao nhiêu.”

Cậu ngốc trong tích tắc đỏ mắt, cúi đầu, túm tà áo, khẽ nói: “Nhưng mà học đạp xe rất khó, chị không cho em học.”

Mục Dục Vũ ho một tiếng, quay đầu đi, anh cũng không biết vì sao bỗng đứng lại nói ra những lời như vậy.

Cũng may sự ngỡ ngàng của anh không duy trì lâu, cửa phòng mổ bất ngờ mở ra sớm hơn dự kiến, Mục Dục Vũ có một dự cảm không lành, anh đứng dậy, nhìn chăm chăm bác sĩ và các y tá lục tục kéo ra.

“Có chuyện gì vậy?” Mục Dục Vũ vội bước tới hỏi.

Vị giáo sư mổ chính tháo khẩu trang xuống, nói: “Mục tiên sinh, chúng tôi rất tiếc, ban nãy mở lồng ngực của bệnh nhân ra, phát hiện tế bào ung thư đã di căn sang rất nhiều cơ quan nội tạng, ca mổ... đã không còn tác dụng.”

Mục Dục Vũ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh tạt vào. Hồi lâu sau, anh mới từ từ tìm lại được ý thức, chua chát hỏi: “Vậy nên, bác sĩ đã khâu lại cho mẹ tôi rồi đẩy bà ra?”

“Có thể hiểu là thế.” Vị giáo sư thở dài, nói: “Mục tiên sinh, Mục lão phu nhân có thể chỉ còn vài ngày nữa thôi, anh... đừng quá đau buồn.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, dùng toàn bộ sức lực để gật đầu. Anh nhìn mẹ nuôi được người ta cẩn thận đẩy ra ngoài, bà nhắm mắt, gương mặt hiền hòa từ bi, cho dù sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn loáng thoáng nhìn thấy vẻ ôn hòa và thông tuệ khi bà tìm thấy anh năm nào.

“Con đã chịu khổ quá rồi, theo dì đi.” Bà cố gắng mỉm cười, mắt ánh lệ, dè dặt hỏi anh: “Đi cùng dì, được không?”

“Đi đâu?”

“Đi tỉnh, dì là cô giáo, đây là thẻ công tác và chứng minh nhân dân của dì, dì không phải là người xấu, lúc nhỏ dì đã từng bế con, còn nhớ không? Lúc con nhỏ dì còn dạy con hát, dạy búp bê và gấu nhỏ khiêu vũ, nhớ không?”

“Không nhớ.”

“Thế, thế khăn tay hoa thì có nhớ không? Mẹ con thêu cho con, cũng thêu cho cả dì, chúng ta đều là vịt con màu vàng, mỗi người một tấm, con xem, lúc đó con còn gọi dì là dì Đầu Gỗ, vì con không biết có người họ Mục, nhớ không? Dì là dì Đầu Gỗ của con đây...”

“Dì nói những chuyện vợ vẫn đó để làm gì?” Thiếu niên gắt gỏng hỏi: “Đi theo dì có thể ăn no không?”

“Có.” Bà lập tức gật đầu.

“Có thể không làm việc mà vẫn được đi học không?”

“Có, dì đã liên hệ trường trung học tốt nhất ở tỉnh cho con rồi. Chúng ta học lại nửa năm, khi nào khai giảng sẽ học chính thức.”

“Tôi nói dì biết, tôi ăn nhiều lắm đấy.” Thiếu niên liếc nhìn bà. “Trước khi tôi trưởng thành, dì bắt buộc phải nuôi tôi.”

“Ừ, dì hứa.”

“Lấy gì để hứa?”

“Dì thề với mẹ con trên trời.”

“Trời, người chết nếu hữu dụng thì người sống đã không phải khổ sở như thế này. Dì phải viết giấy bảo đảm, in dấu tay, tìm người làm chứng, làm thủ tục nhận con nuôi hợp pháp.” Thiếu niên ranh mãnh nói: “Đừng tưởng tôi còn nhỏ nên không biết gì, nếu sau này dì muốn thoát khỏi tôi thì tôi sẽ đến cơ quan dì quậy phá.”

“Nghe lời con hết.”

“Thế, chúng ta thỏa thuận nhé.” Thiếu niên nhìn bà, lạnh lùng nói: “Còn một việc, tôi sẽ không gọi ai là mẹ, dì đừng mong tôi gọi là mẹ.”

“Không sao, con gọi dì là được.”

Mục Dục Vũ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, trước mắt tối sầm, anh muốn tới đẩy xe cho mẹ nuôi nhưng chân mềm nhũn, vừa bước lên thì suýt ngã nhào xuống đất.

Bên cạnh có người đỡ lấy anh, một giọng phụ nữ cuống quýt gọi anh: “Mục Dục Vũ, anh không sao chứ? Anh... anh đừng dọa tôi, anh trả lời một tiếng đi, anh không sao chứ hả?”

Mục Dục Vũ quay lại, phát hiện cô gái đó có cằm nhọn, mái tóc dài buộc gọn sau gáy, ánh mắt nhìn anh lộ rõ vẻ lo âu.

Tim anh đau nhói, lăm bẫm nói với cô: “Nghê Xuân Yến, mẹ tôi sắp chết rồi.”

“Xùy xùy, chưa đâu, ban ngày ban mặt mà anh nói linh tinh gì vậy?”

“Thật đấy, bà ấy sắp chết rồi.” Anh run rẩy túm lấy tay cô, siết chặt bàn tay nhỏ bé hơn tay mình. “Bà ấy sắp chết rồi, bác sĩ nói, chỉ còn vài ngày nữa thôi.”

Chương 30

Rất lâu về sau, Mục Dục Vũ vẫn còn nhớ cảm giác nắm chặt tay Nghê Xuân Yến trong khoảnh khắc ấy. Cũng đúng vào ngày u tối, âm đạm đó, anh nhận ra một thứ gì đó xưa nay vẫn luôn là trụ cột chống đỡ cho anh đang sụp đổ, anh nghe thấy rõ cả âm thanh vỡ vụn, lòng đau đớn khó tả. Đó là một nỗi đau rất thật, rõ ràng không có vết thương, rõ ràng không phải bệnh tật, nhưng lại đau thấu tâm can. Trái tim anh lúc này như bị một sợi dây thép vô hình siết chặt từng vòng, từng vòng một, đau đến mức hai mắt tối sầm, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Thứ mồ hôi lạnh lẽo, ẩm ướt, khiến người ta chán ghét.

Trong cuộc đời mình, Mục Dục Vũ chưa bao giờ đổ mồ hôi nhiều đến thế. Anh không khóc, cũng không cho phép mình khóc. Vì nước mắt không thể chảy, nên anh cứ đổ mồ hôi, không thể ngăn lại, không thể kiểm soát, như thể có một chiếc máy nén trong cơ thể, ép tất cả những cơn đau, những khổ sở, những sợ hãi và hoang mang thành mồ hôi... trút hết ra ngoài.

Nghê Xuân Yến chứng kiến hết toàn bộ. Cô luôn ở cạnh lo lắng, bất lực nhìn anh. Tay cô bị anh siết chặt, anh không nói lời nào, chỉ nắm lấy tay cô, siết chặt nó.

Có lẽ cô cho anh là kẻ thần kinh, có lẽ cô ghét bỏ anh, hoặc mừng thầm, có lẽ hành vi không thận trọng này sẽ mang lại phiền toái cho anh về sau, nhưng chẳng sao, Mục Dục Vũ mệt mỏi nhắm mắt, chẳng sao cả, giờ đây, so với nỗi sợ hãi bị cả thế giới quay lưng, so với sự cô độc và tuyệt vọng, thì việc có một người ở cạnh, có một bàn tay nắm lấy vẫn ý nghĩa hơn cả. Không biết bao lâu sau, Nghê Xuân Yến vẫn bất động để mặc anh nắm tay.

Tay cô nhỏ nhắn, lòng bàn tay có vết chai, mu bàn tay hơi thô ráp nhưng rất ấm áp, mềm mại. Bàn tay ấy không xinh đẹp ngọc ngà, khiến người ta phải xót thương, ngược lại nó mang tới một cảm giác chân thực đến kỳ diệu, vậy nên khi nắm lấy nó, dù tim đang đau đớn nhưng anh vẫn không cảm thấy mất hết tất cả.

Đau khổ vốn chẳng bao giờ hết, câu “rồi sẽ ổn cả thôi” thực chất là dối trá, nhưng khi mọi thứ sụp đổ, vẫn có thể nắm lấy tay người ấy, xem ra ông trời đối xử với anh không quá tệ.

Khi đã hơi bình tâm trở lại, Mục Dục Vũ buông tay Nghê Xuân Yển ra, lau mặt mình, khàn giọng bảo: “Tôi... tôi vừa thất thố, đừng để bụng.”

“Không... không sao.” Nghê Xuân Yển hơi đỏ mặt, ngô nghê trả lời.

“Có đau không?” Mục Dục Vũ quay sang, nhìn cô, nói khẽ: “Về sớm đi, cô ở lại đây cũng không giúp gì được, cảm ơn vì đã có lòng, tôi nhờ người đưa chị em cô về.”

“Không cần, không cần.” Nghê Xuân Yển lắc đầu. “Tôi vốn phải đến mang cơm cho dì mà, anh đã trả tiền lương.”

Mục Dục Vũ ngược lên, thở dài thườn thượt. “Có thể không cần nữa, mẹ tôi... không ăn được nữa.”

“Anh đừng nói thế.” Nghê Xuân Yển cuống quýt bác bỏ: “Bao nhiêu bác sĩ đều nói bệnh nhân ung thư cuối sắp chết này nọ, nhưng người ta còn sống khỏe được thêm năm ba năm nữa kìa, anh đừng...”

“Đó không phải mẹ tôi.” Mục Dục Vũ cúi đầu, khàn giọng: “Tôi biết, lần này đã đến lúc thật rồi.”

“Tôi nói này, gì nhỉ, Mục Dục Vũ, dù anh đau buồn đến mấy cũng phải chịu đựng.” Nghê Xuân Yển nhìn anh không chớp mắt, giọng nói cuống quýt và khàn đặc: “Lúc bố tôi mất, tôi cũng thấy trời như sập xuống, nhưng về sau tôi nghĩ, chị em tôi không thể cứ đi theo bố tôi được, ông cũng chưa chắc vui khi chúng tôi đi theo, khó khăn lắm mới vớt được hai gánh nặng này mà. Tôi nói nghe này, đừng nghĩ là không gánh nổi, đàn ông như anh chẳng lẽ không bằng tôi? Nhảy qua được cái hố này là ổn thôi, thật đấy.”

Mục Dục Vũ mệt mỏi lắc đầu, khẽ nói: “Cô không hiểu đâu. Không phải tôi không gánh nổi, mà tôi cảm thấy cứ gồng mình như thế thật vô vị.”

“Sao lại thế?” Nghê Xuân Yến trợn tròn mắt, phản bác: “Còn sống là còn thú vị. Tôi ngốc nghếch, cũng không nói lý lẽ được nhiều, nhưng anh nghĩ xem, nếu anh thấy vô vị thì ai sẽ đưa bà vui vẻ đi nốt đường cuối cùng? Tôi nói anh nghe, bố tôi cả đời này cứ gây phiền toái rắc rối cho tôi, xưa nay không cho chị em tôi sống yên ổn ngày nào, nhưng ông đi rồi, tôi vẫn khóc chết đi sống lại, không vì điều gì khác cả, ai bảo ông là bố tôi. Nhưng nói cho cùng thì ông cũng chỉ là bố tôi, dù hiếu thảo thế nào cũng không có lý gì để đi theo ông cả. Khóc xong rồi, chúng ta cần làm gì thì vẫn phải làm, đúng không?”

Mục Dục Vũ nhìn người phụ nữ ngốc nghếch nhưng lại cố gắng an ủi anh, bỗng cảm thấy cô thật sự rất ngốc, IQ thấp y hệt cậu em trai, lời lẽ cũng chẳng nói cho tròn, nhưng không che giấu được sự quan tâm rõ rệt.

Nhưng dựa vào đâu? Anh cũng chưa từng đối xử tốt với cô mà.

“Đây, cho anh lau.” Nghê Xuân Yến cúi xuống, lục tìm trong túi vải một chiếc khăn tay, đưa cho anh. “Lau sạch đi, hằng ngày tôi đều giặt sạch, anh lau mồ hôi, cười một cái, xong rồi đến chỗ dì để chăm sóc dì, đừng ủ rũ mặt mày làm bà không yên lòng, nhé?”

Mục Dục Vũ lặng lẽ nhận lấy chiếc khăn tay, loại vải bông rẻ tiền, vì giặt nhiều lần nên góc khăn đã xù lông, nhưng sờ vẫn thấy mềm mại.

Anh vô thức giơ khăn lên trước ánh nhìn của Nghê Xuân Yến, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán và cổ.

“Bẩn rồi.” Mục Dục Vũ lầm bầm.

“Đưa tôi, tôi mang về giặt, không sao.” Nghê Xuân Yến chìa tay.

“Thôi, tôi bảo người giúp việc giặt.” Mục Dục Vũ nhét khăn vào túi áo, nhìn cô chăm chú rồi nói: “Tôi đi đây.”

“Ừm, đi đi.” Nghê Xuân Yến gật đầu với anh.

Mục Dục Vũ quay lưng đi, đúng lúc này, Nghê Xuân Yến gọi anh phía sau: “Mục Dục Vũ...”

Anh quay phắt lại, cô và cậu em ngốc đứng sau lưng không xa, cười và vẫy tay, nói to: “Anh vào phòng bệnh nhớ phải vui vẻ đó, nghe chưa?”

Trong mắt Mục Dục Vũ bỗng nhòa đi. Bao năm qua, trải qua biết bao nhiêu cô độc, anh lại có thể nhìn thấy thiếu nữ mười sáu tuổi trong ký ức một lần nữa. Cô cũng gọi lớn tên anh, cô chưa từng kiêng kị, chưa từng nghĩ rằng có gì không ổn khi gọi tên anh giữa chốn đông người. Giọng cô lạnh lạnh, không hợp để gọi to tên ai đó, nhưng đã bao năm rồi chỉ có cô gọi như vậy, như thể muốn cả thế giới biết đến tên anh, muốn cả thế giới nghe thấy tiếng cô gọi to tên anh.

Mục Dục Vũ, em thích anh.

Mục Dục Vũ, anh nhớ phải vui vẻ đó.

Mục Dục Vũ...

Mục Dục Vũ bỗng quay phắt đi, anh loạng choạng chạy vào trong thang máy. Bất chấp phía sau còn có người muốn vào, anh quả quyết bấm nút đóng lại, nhắm mắt, trong tích tắc nước mắt bao năm kìm nén bỗng tuôn trào. Anh nhớ đến cậu bé bị người cha gỡ từng ngón tay khỏi nắm cửa, ném ra khỏi nhà; cậu bé gào khóc gọi mẹ, cầu cứu mọi người, nhưng chẳng ai muốn nghe, cũng không ai buồn đáp; vậy là cậu bé đành phải tự trưởng thành, lúc nào cũng cảnh giác, nghi ngờ mọi thứ; cậu bé ngờ nghệch vẽ ra cho mình một con đường, rồi cứ đi thẳng về phía trước không dám quay đầu lại. Anh nhớ đến đêm đầu tiên được Mục Giác đưa về nhà, nằm trên chiếc giường mềm mại sạch sẽ mà anh không dám ngủ, ôm đầu gối ngồi nhìn chằm chằm cánh cửa, đoán rằng phút sau đó sẽ có người mở toang cửa bước vào, ném anh khỏi căn phòng ngủ yên tĩnh và bảo anh cút ra ngoài đường. Anh còn nhớ ngày đầu tiên Mục Giác dẫn anh đến trường trung học, nhìn thấy những người bạn khỏe mạnh, vui vẻ, anh bỗng thấy nhút nhát, anh thấy mình khác họ, thấy mình như một con quái vật, anh e sợ họ sẽ phát hiện ra

cuộc sống khó nhọc và bận thiu anh từng trải qua. Nhưng khi anh sợ hãi, mẹ nuôi đã nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, anh ngẩng lên, đúng lúc trông thấy bà mỉm cười, nụ cười đó đã khắc sâu trong ký ức của anh.

Mục Dục Vũ ôm mặt, anh nấc nghẹn trong tĩnh lặng. Anh đã trải qua rất nhiều thứ, vẫn phải tiếp tục gánh vác rất nhiều thứ, nhưng giữa quá khứ và hiện tại, giữa Mục Dục Vũ và Mục tiên sinh, anh muốn buông thả bản thân một lần, khóc xong rồi sẽ vui vẻ, như Nghê Xuân Yển nói, để bước vào phòng bệnh.

Sau khi ngủ trong phòng hồi sức cấp cứu một ngày, Mục Giác đã tỉnh lại. Một ngày sau đó, bà được chuyển về phòng bệnh đơn.

Mục Dục Vũ luôn ở cạnh bà. Khi bà mở mắt tìm anh, anh đều xuất hiện trước mặt bà. Mọi thứ liên quan đến bà đều do anh tự tay làm. Anh đã thực hiện đúng lời hứa của mình, nở nụ cười đưa bà đi hết chặng đường cuối cùng.

Ngày thứ ba, tinh thần của Mục Giác dường như đã khá hơn nhiều. Mục Dục Vũ chủ động bảo Tiểu Siêu đến thăm bà. Tiểu Siêu rất ngoan, mang theo thạch hoa quả tới. Vì Mục Giác không thể ăn nên cậu ta tự bóc ăn hai cái, sau đó theo yêu cầu của bà, cậu ta hát vang ca khúc *Time to say goodbye* duy nhất mà mình biết.

Khoảnh khắc đó, vẻ mặt Mục Giác rất an yên, mái tóc được chải gọn gàng sau gáy, gương mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn xung quang vẻ quyến luyến và bi thương, nhưng dấu vết đó rất nhạt, bà như đang lặng lẽ nói lời từ biệt tất cả.

Lúc này, Mục Dục Vũ mới chợt hiểu nguyện vọng muốn bà tiếp tục sống của anh ích kỷ đến nhường nào. Anh chỉ nghĩ rằng mình vẫn chưa báo hiếu đủ cho bà, chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, chưa muốn mất đi người thân duy nhất trên thế gian này, nhưng mọi suy nghĩ của anh đều xuất phát từ lập trường của bản thân, anh chưa từng nghĩ cho Mục Giác.

Anh cô độc, thế thì mẹ nuôi cũng cô độc như thế thôi. Một người phụ nữ cả đời không lấy chồng, bầu bạn cùng âm nhạc, ngoài mặt dù tỏ ra vui vẻ, hòa nhã, nhưng bà cũng sẽ mệt mỏi. Mệt rồi thì muốn đi, giữa sống và chết chẳng có gì phải sợ hãi, không sợ mất mát gì, giống như người khách qua đường, đã đến lúc thì phải lên đường, chỉ thế mà thôi.

Lúc nào anh cũng tưởng cái chết là đáng sợ, tưởng rằng con người không có ý chí sống là hèn nhát và yếu đuối, nhưng đến hôm nay, Mục Dục Vũ mới ý thức được mình nông cạn đến nhường nào.

Tiếng hát của cậu thiếu niên trong vắt rõ ràng, như tiếng chim trời. Cậu ta không biết mình đang hát gì, nhưng trong tiếng hát đó lại mộc mạc, tự nhiên vô cùng. Khi hát hết bài, cậu ngốc ngồi xuống cạnh Mục Giác, gác đầu lên vai bà, ủ rũ hỏi: “Dì ơi, dì cũng sắp chết rồi, phải không?”

Mục Giác đưa tay xoa tóc cậu, mỉm cười không nói.

Cậu ngốc bĩu môi, nói: “Dì sẽ biến mất giống bố con, đúng không? Chị con nói, người chết đi là biến mất, không thấy nữa, con không thích dì biến mất, Tiểu Siêu không thích.”

Mục Giác lắc đầu, nói bằng giọng yếu ớt: “Sẽ không biến mất. Dì sẽ biến thành cầu vồng.”

“Cầu vồng?”

“Mưa xong sẽ xuất hiện cầu vồng, rất nhiều màu sắc, Tiểu Siêu rất dễ nhìn thấy dì.”

“Thật không?”

Mục Giác gắng sức gật đầu, lại xoa xoa tóc cậu.

Mục Dục Vũ cúi xuống nhìn đồng hồ, bước tới vỗ vai cậu ngốc. “Được rồi, tôi nhận lời chị cậu sẽ đưa cậu về, đứng lên đi, ta đi thôi. Tạm biệt dì đi.”

Thiếu niên ngoan ngoãn đứng lên, lưu luyến nhìn Mục Giác rồi dặn: “Thế dì nhất định phải biến thành cầu vồng nhé.”

“Ừ.” Mục Giác cười.

Cậu ta lại vui vẻ, nhảy nhót ra khỏi phòng bệnh. Lão Trần đang đứng ngoài đời, phụ trách đưa cậu ta về nhà.

Mục Dục Vũ cúi xuống nói với Mục Giác: “Đến giờ ăn rồi, dì húp miếng cháo nhé! Cháo tổ yến, thử xem sao!”

Mục Giác gật đầu, Mục Dục Vũ bước tới đích thân đỡ bà ngồi dậy, đặt chiếc gối tựa sau lưng bà, kéo chiếc bàn nhỏ trên giường lại, đổ cháo tổ yến Nghe Xuân Yến nấu trong cặp lồng ra một cái bát nhỏ, thổi cho nguội bớt rồi tự tay bón cho bà ăn.

Mục Giác miễn cưỡng ăn hai miếng, cười nói: “Tổ yến à, xa xỉ quá.”

“Chúng ta mua được mà.” Mục Dục Vũ mỉm cười, nói: “Dì muốn ăn một bát, đổ một bát cũng được.”

“Tiểu Vũ, con giống nhà giàu mới nổi quá.”

Mục Dục Vũ cười tươi hơn, lại bón cho mẹ nuôi mấy miếng rồi dịu giọng: “Không phải là gã nhà giàu mới nổi thì còn là gì, trước mặt một phu nhân nho nhã thanh lịch như dì, bọn con đều quá quê mùa.”

Bà chỉ ăn nửa bát rồi lắc đầu ra hiệu không ăn nổi nữa. Mục Dục Vũ rất đau buồn nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ gì. Anh giúp mẹ nuôi lau mồm súc miệng, đổ phần cháo còn lại vào cặp lồng, định gọt táo cho Mục Giác thì bà đã kéo vạt áo anh, lắc đầu nói: “Đừng bận bịu nữa, nhân hôm nay dì còn chưa đăng trí thì chúng ta nói chuyện nhé.”

Mục Dục Vũ biết bà sắp trăng trối, anh hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi ngồi xuống, nhìn mẹ nuôi, lặng thinh.

“Đừng như thế, ánh mắt con nhìn dì cứ như thể dì sắp bỏ rơi con vậy.” Mục Giác trêu anh.

“Chẳng phải thế sao?” Mục Dục Vũ cười gượng, kéo tay mẹ nuôi. “Dì không biết là con không thể rời xa dì à, ban đầu đã hứa rồi, không được tùy

tiện bỏ rơi con, hai chúng ta còn ký tên làm chứng, dì không thể nói mà không giữ lời...”

Mục Giác cười, vỗ vỗ tay anh. “Con đã trưởng thành rồi, dì tin là khi không có dì, con vẫn có thể sống ổn.”

“Dì thật coi trọng con quá.” Mục Dục Vũ cúi đầu nói: “Con thì không tự tin...”

“Tiểu Vũ.” Mục Giác cắt ngang, dịu dàng nói: “Đừng nói thế, con lớn rồi mà dì thì đã già, đến lúc nói lời tạm biệt rồi.”

Mục Dục Vũ mím chặt môi, nhìn mẹ nuôi, đầu khổ lắc đầu.

“Con đúng là thằng bé ngốc nghếch.” Mục Giác sờ tay anh, cười mắng: “Thấy ai cũng khen con thông minh, khen con giỏi, sao không ai phát hiện ra đây là một cậu bé ngốc nghếch, đơn giản nhỉ?”

Mục Dục Vũ cười, anh nâng tay mẹ nuôi lên, áp vào má.

“Lúc đưa về nhà mới chỉ cao đến vai dì, chớp mắt mà cậu bé ngốc đã lớn rồi, kiếm được khối tài sản lớn, có địa vị thân phận, nhưng hình như nó không bao giờ được vui vẻ, phải không?” Mục Giác nhìn anh, rưng rưng nước mắt, cười hỏi: “Sao lại ngốc đến thế, có tiền cũng không sống tốt hơn, suốt ngày làm việc mà không biết thương xót bản thân, ngay cả tìm một người vợ biết thương mình cũng không làm được, phải không?”

Mục Dục Vũ khàn giọng: “Chỉ cần dì còn quản con thì ngày mai con sẽ ly hôn với Diệp Chỉ Lan, cưới một người phụ nữ tốt, sinh một thằng bé mũm mĩm.”

Mục Giác cười, lắc đầu: “Dì không thể nhìn xa như vậy được, nhưng con hãy nhớ lời con nói hôm nay, cưới một người tốt, sinh con hay không không quan trọng, chủ yếu là bản thân sống vui vẻ, được không?”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, gật đầu.

“Cả đời dì không có sự nghiệp gì lớn lao, cũng chẳng có gì tốt để lại cho con, chỉ có sách và đĩa nhạc... Con giữ lại làm kỷ niệm, nếu không muốn giữ thì quyên góp cho người nào cần. Cây piano con hãy tặng cho cô bé muốn học đàn ở lầu bên dưới nhà dì, nhớ trước khi tặng thì tìm người chỉnh lại đàn nhé. Trong tủ đầu giường phòng dì có một cái hộp thiếc, bên trong có mấy cuốn sổ tiết kiệm, còn có vài món trang sức...” Bà thở ra, yếu ớt nói tiếp: “Tiền trong sổ tiết kiệm tặng cho quỹ học bổng của nhà trường, trang sức để lại cho người phụ nữ con thực sự muốn cưới. Nhà thì dì muốn để lại cho Tiểu Siêu, con đợi dì đi rồi thì giúp dì làm thủ tục chuyển nhượng, xem như là chút quà dì để lại cho thằng bé tội nghiệp đó. Ngoài ra, còn có một thứ.”

Mắt bà sáng lên, gương mặt ửng hồng rất lạ, gắng sức nói: “Trong thư phòng của dì có một ngăn kéo bị khóa, bên trong có mười mấy cuốn nhật ký trước đây dì viết, còn có một cái hộp gỗ, thứ bên trong đó dì phải mang theo, con nhớ để trong túi áo dì mặc, dì bắt buộc phải mang theo...”

Mục Dục Vũ vội nói: “Con biết rồi, con hứa, dì yên tâm, con nhất định sẽ làm.”

Mục Giác thờ phảo, vẻ mặt như trút bỏ được gánh nặng, dịu dàng nhìn Mục Dục Vũ, khẽ nói: “Cảm ơn con, Tiểu Vũ. Dì cảm thấy như quay về thời trung học được đi du lịch, sắp khởi hành rồi nên hơi hưng phấn, nhưng lại cảm thấy quyến luyến nơi này.”

Mục Dục Vũ gật đầu, khàn giọng bảo: “Con hiểu.”

“Có người đang ở bên đó đợi dì.” Mục Giác dịu dàng nói với anh: “Có mẹ con, bố mẹ của dì, những người bạn cũ đi trước, và cả một người đặc biệt.”

Mục Dục Vũ toét miệng cười, anh phụ họa: “Nghe có vẻ rất náo nhiệt.”

“Phải, sẽ rất náo nhiệt.” Mục Giác cười nhẹ: “Nhưng dì đã trở nên già thế này rồi, họ có nhận ra dì không?”

“Có chứ. Dì còn đẹp hơn hồi trẻ nữa.”

“Thằng bé ngốc nghếch.” Ánh mắt Mục Giác rời khỏi mặt anh, dừng lại ở một nơi xa xăm nào đó, bà nói bằng giọng khẽ khàng, dịu dàng dễ nghe: “Dì nhớ rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện cũ, dì nhớ lúc dì biểu diễn tốt nghiệp, mẹ con đã may chiếc váy dài cho dì, lúc đó dì rất trẻ trung, hát bài *Đom đóm* trước mặt bao nhiêu người, dì căng thẳng đến mức không biết đặt tay ở đâu, nhưng kỳ lạ là khi âm nhạc vang lên, dì đã quên hết tất cả, đó là lần biểu diễn hay nhất của dì.”

“Thật mong là con có thể tận mắt nhìn thấy.”

“Về sau dì không còn lên sân khấu biểu diễn nữa.” Mục Giác cười, vuốt ve gò má Mục Dục Vũ. “Cuộc đời lúc nào cũng sẽ có những điều tiếc nuối, nhưng hãy tin dì, khi đến tuổi của dì, con sẽ nhận ra có điều tiếc nuối cũng rất tốt.”

Mục Dục Vũ gật đầu.

“Mệt rồi, dì muốn ngủ, thằng bé ngốc, con cũng về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Mục Dục Vũ đứng dậy, kéo chăn đắp cho Mục Giác, tắt đèn chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường. Dưới ánh sáng vàng cam, anh ngắm gương mặt gầy ốm nhưng bình yên của mẹ nuôi. Sau đó, anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên má bà, nói: “Mẹ, chúc ngủ ngon.”

Không biết Mục Giác có nghe thấy không mà trong khoảnh khắc đó, anh dường như thấy nụ cười trên mặt bà càng rõ hơn.

Hôm sau, tình trạng của Mục Giác bỗng chuyển biến xấu, ngày thứ ba và thứ tư cơ bản đều ở trong trạng thái cấp cứu, nhưng người phụ nữ ấy vẫn không muốn làm phiền người khác như trước đây, ngay cả khi hấp hối bà cũng không muốn làm phiền ai quá nhiều. Đến ngày thứ năm, bà tỉnh táo lại một lúc, nắm tay Mục Dục Vũ, ánh mắt khẩn thiết nhìn anh, Mục Dục Vũ biết bà đang lo chuyện hôm đó dặn dò anh, thế là anh ghé sát vào tai bà, thì thầm: “Mẹ, mẹ yên tâm, con đã mang đồ đến cho mẹ, mẹ cứ yên lòng.”

Mục Giác lúc này mới buông tay, nhắm mắt ra đi. Lúc đi, trên gương mặt bà còn mở nụ cười mãi nguyên.

Mục Giác vừa qua đời thì Mục Dục Vũ cũng ngã bệnh. Dù sốt cao nhưng anh vẫn đích thân lo liệu hậu sự cho mẹ nuôi. Tang lễ của bà diễn ra trong một linh đường rất lớn, đại sảnh bày đầy hoa tươi. Những người bạn đồng nghiệp mà Mục Giác từng có, những học sinh bà dạy mà vẫn còn giữ liên lạc... đều được mời tới, mọi người ngồi đầy ắp trong sảnh. Nhưng đông hơn cả là khách hàng trong giới kinh doanh của Mục Dục Vũ, rất nhiều người đều đến vì danh nghĩa của anh. Người đến người đi không ngớt, tiền phúng điếu và vòng hoa không đếm xuể, trợ lý Lâm và những người trong công ty bận đến tối tăm mặt mũi mới tạm gọi là chu toàn, không xảy ra sai sót lớn.

Đến đêm trước khi động quan, Mục Dục Vũ mệt đến mức muốn ngã quy, không dậy nổi. Anh ngồi trên chiếc ghế bên ngoài linh đường, nhắm mắt rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ, không phải giấc mơ anh thường thấy. Trong mơ, anh đến cạnh sân khấu, nhìn thấy một cô gái mặc chiếc đầm dài màu trắng thêu hoa, đang cất cao giọng hát bài *Đom đóm*.

Anh chợt hiểu, đó là Mục Giác thời trẻ, bà có một gương mặt thật thanh tú, vóc dáng không đầy đặn nhưng mặc chiếc đầm dài trắng kia thì lại rất hợp, khí chất nhanh nhẹn uyển chuyển, tiếng hát trong veo cao vút. Đó là một người sinh ra để dành cho sân khấu, bà hiểu cách dùng tiếng hát dẫn dắt cảm xúc người nghe như thế nào. Tiếng hát của bà đầy ắp sự truyền cảm, cho dù chỉ là trong giấc mơ nhưng vẫn khiến Mục Dục Vũ thấy rung động, sửng sờ.

Nhưng màn biểu diễn như thế lại chỉ có một lần, người hát như cũng biết điều đó. Bà mang theo sự đau thương sâu sắc, như một con đom đóm ngày mai sẽ kiệt sức mà chết, trước khi chết vẫn dùng hết sức sống trong đời để tỏa ánh sáng. Trên thực tế, bà quả thực cũng tỏa sáng, cuốn hút vô cùng. Mục Dục Vũ thầm nghĩ, cho dù đứng ở góc độ đàn ông thuần túy thì anh cũng phải thừa nhận rằng người phụ nữ này rất rạng ngời, nổi bật.

Sau đó anh bị người ta gọi tỉnh dậy, gắng sức mở mắt, lại là Nghê Xuân Yển.

“Sao em đến đây?” Mục Dục Vũ dụi khóe mắt, hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Tôi đến tiễn dì, nhưng sao anh lại ngủ ở đây? Nơi này âm khí rất nặng, dễ khiến người ta sinh bệnh, sao không biết đường mà đắp thêm áo?” Nghê Xuân Yển cau mày nhìn anh, hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Tôi biết ngay mà, này, mang cho anh đây.” Nghê Xuân Yển đưa một chiếc cặp lồng ra, nhanh nhẹn mở nắp, đổ canh ra bát cho anh. “Đây là của anh, anh đã trả lương rồi, tôi sẽ không lười biếng đâu, ăn đi.”

Mục Dục Vũ đón lấy, húp một miếng, bỗng ngửi thấy mùi thuốc nồng nàn.

“Em nấu cả thuốc à?” Anh cau mày. “Khó uống quá.”

“Trong đó toàn là đồ bổ thôi, để bồi bổ cho anh.” Nghê Xuân Yển nói. “Ăn đi, Tiểu Siêu nhà tôi còn ăn được nữa là...”

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, ăn thật nhanh.

Ăn xong đúng là có cảm giác ấm nóng dạ dày, toàn thân toát mồ hôi, hình như cơn sốt cũng dịu đi phần nào. Anh đưa bát cho Nghê Xuân Yển, nói vẻ chán ghét: “Khó ăn quá, lần sau đừng có nấu nữa, nếu không tôi sẽ đòi lại tiền.”

Nghê Xuân Yển nhìn anh, hình như muốn cười nhưng kìm lại, nói: “Biết rồi.”

Lúc cô cầm bát đã chạm vào tay Mục Dục Vũ, lập tức hỏi anh: “Tay anh sao nóng thế, anh bị sốt hả?”

Mục Dục Vũ nóng nảy khoát tay. “Đi đi, ồn ào chết được, phiền!”

“Để tôi xem có phải anh sốt không rồi đi.” Nghê Xuân Yển nổi cáu, đứng lên ấn vai anh, tay đặt lên trán anh thử nhiệt độ, rồi kêu lên: “Mục Dục Vũ,

anh đã sốt rồi còn ở đây làm gì? Uống thuốc rồi ngủ đi.”

“Nhỏ nhỏ thôi, mẹ tôi đang ở đây.” Mục Dục Vũ kéo tay cô xuống, nhưng bỗng thấy mát lạnh nên có chút không nỡ buông, thế là cứ nắm lấy, liếc nhìn Nghê Xuân Yển, phát hiện mặt cô ửng đỏ.

Mục Dục Vũ lặng lẽ buông tay, đứng lên chỉnh lại quần áo, lãnh đạm nói: “Đi, đến một nơi cùng tôi.”

“Đi... đâu?” Giọng Nghê Xuân Yển nhỏ dần.

“Đến chỗ mẹ tôi, ngày mai bà động quan, dặn có thứ này bắt buộc phải mang theo.”

“Tôi đi có hợp không?” Nghê Xuân Yển do dự. “Tiểu Siêu còn đang ở nhà đợi tôi.”

Mục Dục Vũ không nói gì, chỉ ngạo nghễ nhìn cô từ trên cao.

Nghê Xuân Yển bị anh nhìn nên bó tay, bĩu môi đầu hàng. “Được, tôi đi với anh. Đi thôi!”

Chương 31

Căn nhà cũ không thay đổi, đó là một căn hộ chung cư rất bình thường, tọa lạc tại một khu dân cư rất khiêm tốn trong thành phố. Bên dưới tòa nhà là các hàng quán nhỏ, ăn uống, thời trang, đồ dùng có đủ, rất nhộn nhịp huyên náo. Ma nơ canh trong tủ kính cửa hàng luôn đeo dây chuyền sáng lóa, bao năm trôi qua, quần áo trên người cứ lột ra rồi thay vào liên tục, xuân hạ thu đông, cùng một tư thế, cùng một biểu cảm, bàng quan nhìn cuộc sống ấm lạnh ngoài kia.

Cửa tiệm bán cá vàng ở góc đường cũng vẫn còn, bể cá đã thay cái to hơn, phía trước bày cây cỏ rẻ tiền, các bể cá bán giảm giá. Những con cá vàng được thả trong những chiếc lọ thủy tinh đầy màu sắc, càng vào bên trong thì càng đắt tiền, có một con cá rồng dài một tấc, thân màu xám trắng, cho dù ở trong một không gian chật hẹp nhưng xoay người vẫn nhẹ nhàng nhanh nhẹn, không phí chút sức nào.

Mục Dục Vũ nhìn ra xa, cửa hàng tạp hóa nhỏ bán tương cà mắm muối kiêm đèn nhang vàng mã cũng vẫn còn, bà chủ vẫn như xưa, chỉ là già rồi nên mập hơn, cằm lộ ngấn, đầu cúi thấp, mái tóc được thoa dầu chải tỉ mỉ ra phía sau. Bà ta vẫn thích ngồi trước cửa để làm ra từng nén vàng mã, từng tờ giấy mỏng mạ vàng dán theo khung, dưới bàn tay của bà đã biến thành một nén vàng nhỏ, dưới ánh đèn vàng vọt, đám vàng nén đó bỗng ánh lên màu vàng kim rất thật.

Bao chuyện cũ cứ thế xuất hiện, Mục Dục Vũ có phần luống cuống, anh gần như loạng choạng đi xuyên qua rừng đèn đuốc hàng quán. Anh nghĩ, nơi này mình và mẹ đến để mua thức ăn; ở đó là con đường mà bà nắm tay mình, đưa mình đến trường; bên kia, mỗi ngày trong túi mình có mười tệ, mẹ nói có thể mua ít quà vật; còn kia nữa, lần trước đến là cùng bà bế con mèo xuống lầu để tiêm phòng.

Nhưng người yêu anh nhất trên thế gian này, rốt cuộc vẫn đi mất rồi.

Từ khi Mục Giác ra đi, anh chưa lần nào suy nghĩ kĩ xem sự ra đi của mẹ nuôi mang ý nghĩa gì. Nhưng trong khoảnh khắc này, sự trống vắng quá to lớn như một chiếc máy xúc khoét vào tim anh, khiến anh đau đến không thể diễn tả thành lời.

Mục Dục Vũ cảm thấy hai mắt bỗng tối sầm, anh đành dựa vào cổng tiểu khu, thở dốc, quay đầu lại nhìn, ánh đèn cả con phố rục rờ thành dòng, gương mặt người dưới ánh đèn rất nhiệt tình và sinh động, cứ như thế, gần trong gang tấc, nhưng niềm vui và cơn giận đều như cách xa anh một khe vực rất sâu, không thể chạm tới.

“Mục Dục Vũ, Mục Dục Vũ, anh sao thế? Có phải là khó chịu không? Tôi... tôi tìm người đến giúp anh...”

Mục Dục Vũ quay sang, liếc nhìn Nghệ Xuân Yến, gương mặt cô dưới ánh đèn ngập tràn vẻ căng thẳng và lo âu. Cô đưa tay ra như muốn dìu lấy anh nhưng cuối cùng vẫn rụt lại.

Bản thân anh cũng không biết vì sao, có lẽ giây phút này quá trống vắng, quá đau khổ, có lẽ hồi ức quá mạnh mẽ, mà con người lại quá đơn độc, nên anh không thể chịu đựng nổi nữa. Anh giơ tay, đặt lên cánh tay người phụ nữ đó, dựa vào cơ thể gầy gò của cô để thở dốc.

Mệt quá, anh cảm thấy bao nhiêu cảm xúc như dồn nén ở ngực, nhưng lại chẳng thốt nổi thành lời, ai bảo anh là Mục tiên sinh!

Mục tiên sinh là không thể yếu đuối.

“Đi với tôi...” Anh nghe giọng mình run rẩy, thế là dừng lại một chút rồi chuyển sang giọng điệu ra lệnh theo thói quen: “Đi với tôi lên kia.”

Nghệ Xuân Yến nhìn anh chăm chú, dường như trong lòng đang có một sự giằng co, nhưng cuối cùng vẫn từ từ chuyển sang vẻ dịu dàng và thương xót. Cô thở dài, bất mãn cầu nhàu: “Đã đến đây rồi còn gì nữa, tôi thì muốn để anh lên đó một mình, nhưng anh cũng hay lắm, xem xem mình đã ốm thành thế nào rồi.”

“Tôi còn khỏe.” Rõ ràng cổ họng đã nghẹn cứng, nhưng anh vẫn phản bác: “Tôi có thể trèo một mạch lên tầng trên cùng đấy.”

“Được, được.” Nghê Xuân Yến cúi xuống dìu anh, vừa đi vừa nói: “Anh thì lợi hại rồi, này, đi chậm thôi, đi nhanh thế làm gì? Tôi đi theo cũng mệt đó.”

Thế là họ đi chậm rãi vào tiểu khu, xuyên qua một dãy nhà rồi đi vào trong một tòa nhà, chầm chầm trèo lên cầu thang. Bốn bề là đèn đuốc từ các căn hộ, họ chậm rãi đi giữa những ánh đèn. Nghê Xuân Yến lo lắng cho sức khỏe của Mục Dục Vũ, thi thoảng lại nhắc anh nghỉ ngơi, nhưng anh cảm thấy mất mặt nên cứ nghiêng răng đòi đi nhanh, hai người cứ nói qua nói lại toàn những lời thừa thãi, vô nghĩa. Thình thoảng có người mở cửa nhà, để lộ ánh đèn và tiếng ti vi bên trong, tiếng người mẹ trách mắng, thúc giục đưa con mau đi làm bài tập, tiếng vợ mắng chồng đi mua đồ đắt mất mấy tệ, nhưng như thế lại giống với một vở kịch sinh hoạt không có điểm bắt đầu và kết thúc. Hai người họ như những vị khách, vừa đi vừa xem kịch, trong khoảnh khắc lại có ảo giác như đã bầu bạn cùng nhau từ rất lâu rồi.

“Nghê Xuân Yến.” Mục Dục Vũ bỗng gọi tên cô.

“Hử?”

“Tên em thật tầm thường.”

“Dân thường mà, đặt tên xấu mới dễ nuôi.” Cô nhìn anh vẻ không quan tâm, nói nhanh: “Tên anh không tầm thường, nhưng lúc đọc thì khó. Ban đầu tôi còn không biết chữ giữa của tên anh là gì, phải đi tra từ điển mới biết đó.”

Mục Dục Vũ mím môi, anh nhớ lại cô gái đứng sau lưng anh gọi to tên anh, bây giờ nghĩ lại, trong quãng thời gian mười sáu tuổi u ám kia, thực ra đó là âm thanh trong trẻo, sáng rõ nhất mà anh từng nghe.

“Thế à? Cũng giống tôi, lần đầu tiên nhìn thấy tên tôi, tôi cũng không biết chữ đó...”

“Hả?” Nghê Xuân Yến ngạc nhiên ngược lên. “Chẳng phải anh vẫn luôn có tên đó hay sao?”

“Không phải.” Mục Dục Vũ nói. “Tên này do mẹ nuôi tôi đặt, bà nhận nuôi tôi, bảo tôi theo họ bà, bà nói tôi phải có một tương lai và tiền đồ hoàn toàn mới, thế là tôi đổi sang cái tên này.”

Nghê Xuân Yến ngớ ra, không nói gì.

“Muốn hỏi gì à?”

“Không, tôi chỉ thấy là người có văn hóa đặt tên cũng khác hẳn, anh thấy kiểu người thô lỗ như bố tôi đặt tên không, Xuân Yến, Tiểu Siêu, hê, thật tầm thường.” Nghê Xuân Yến thản nhiên nói. “Tên anh rất đẹp, vừa khó nhớ lại khó viết, mới nhìn đã biết chỉ những người được đi học mới nghĩ ra.”

Cô cứ nói đông nói tây như thế nhưng lại khiến Mục Dục Vũ cảm thấy không còn buồn bã nhiều nữa. Anh yên lặng nghe cô gái đứng cạnh làm nhảm mãi, sau khi trèo lên hai tầng lầu, anh rút tay đặt trên vai cô về, một mình lặng lẽ đi đến trước một căn chung cư đóng kín cửa.

Đó là căn nhà của mẹ nuôi và anh, anh luôn ở đây đến khi tốt nghiệp đại học, căn nhà này có quá nhiều ký ức của anh: lần đầu có được một căn phòng riêng đâu ra đó, lần đầu nhận được tiền tiêu vặt của riêng mình, lần đầu có một người phụ nữ lo lắng cho tương lai học hành của anh, lần đầu có người nói với anh rằng anh rất xuất sắc, và sự xuất sắc đó của anh phải dùng vào những việc xứng đáng.

Anh móc chìa khóa trong túi ra, chùm chìa khóa này anh đã giữ rất nhiều năm nhưng lâu rồi chưa sử dụng, chìa khóa móc một con cá vàng bằng chỉ trong suốt, đó là thứ duy nhất mà mẹ nuôi anh biết làm. Bà biết đàn piano, biết đàn guitar, biết phổ nhạc, nhưng lại không biết thêu thùa may vá, tài nấu nướng cũng chỉ thường thường, khi hai người sống cùng nhau đa phần là Mục Dục Vũ xuống bếp nấu ăn.

Anh lặng lẽ dùng chìa khóa mở cửa, rành rẽ bật đèn lên, tách một tiếng, ánh sáng tràn ngập khắp ngôi nhà. Khi anh nhắm mắt lại, bên tai như nghe thấy tiếng nói tao nhã của người phụ nữ đó, bà đang khen ngợi anh với vẻ hơi khoa trương: “Tiểu Vũ, hôm nay con nấu món gì ngon thế? Oa, sừn à, Tiểu

Vũ, con đúng là thiên tài nội trợ, món sườn của con nấu ngon hơn dì gấp trăm lần.”

Thực ra anh làm sao nấu ngon được! Chỉ là so với việc nấu qua loa để lấp cho đầy bụng thì ngon hơn một chút thôi, nhưng chưa từng có ai chân thành, nhiệt tình khen ngợi anh như thế, tuy anh vẫn đánh mặt lại song trong lòng lại đang nhảy nhót vui vẻ.

Từ đó anh hạ quyết tâm, phải học thêm, phải tiến bộ, phải được khen nhiều hơn nữa.

Bước vào nhà, sát tường là một cây đàn piano không lớn, cũng không phải hàng hiệu, âm đàn bây giờ có lẽ đã không còn như cũ, nhưng anh mãi mãi nhớ cảm xúc trong lần đầu thấy bà đàn như múa trên cây đàn đó, trước nay anh chưa từng biết trên thế giới còn có một thứ đẹp đẽ như thế, một thứ khiến người ta không cầm lòng được mà chìm đắm trong nó.

“Rất hay, đúng không?” Mục Giác trong ký ức quay lại hỏi anh. “Làm người vẫn nên có chút lạc thú, đàn được những bản nhạc hay, hát vài bài hát hay, đúng rồi, còn ăn được những món ngon Tiểu Vũ nấu. A, thật hạnh phúc.”

Thế đã hạnh phúc sao? Nếu đã hạnh phúc thì tại sao vẫn không muốn ở lại? Chỉ dù trong phút chốc cũng được.

Tại sao không chịu phẫu thuật? Tại sao khi nghe bản thân mắc bệnh ung thư, mẹ không tỏ ra hoảng hốt sợ hãi mà lại như thoát ra khỏi gánh nặng?

Mục Dục Vũ lấy một tay che mặt. Lúc này, anh chợt cảm thấy phần nộ và tủi thân, giống như quay trở về là cậu thiếu niên mười sáu tuổi căm ghét thế sự ấy. Anh không rõ tại sao anh lại phải đối mặt với chuyện sinh ly tử biệt đau đớn đến thế. Phấn đấu bao năm trời, trả giá biết bao nhiêu, cuối cùng anh đã có thể để mẹ nuôi hưởng phúc, bà muốn đi bất cứ nơi đâu, xem bất kỳ buổi biểu diễn nào cũng có thể đáp ứng, bà muốn ăn bất kỳ món ngon nào trên thế gian cũng có thể thỏa mãn, thậm chí nếu bà muốn thì anh cũng có thể đích thân đi cùng bà.

Nhưng tại sao, anh rõ ràng sắp làm được mọi chuyện khiến bà hạnh phúc, thì vẫn không thể khiến bà quyến luyến ở lại?

Mẹ, mẹ thực sự quá nhẫn tâm!

Mục Dục Vũ nhắm mắt, tay sờ đàn pianno, chậm rãi ngồi xuống ghế. Anh bảo Nghê Xuân Yến: “Em vào căn phòng ngủ lớn, ở tủ đầu giường, lấy một cái hộp, chắc là mẹ tôi không khóa.”

“Được.” Nghê Xuân Yến vội đáp. “Anh ngồi nghỉ đi nhé, tôi đi tìm cho anh.”

Mục Dục Vũ nhìn Nghê Xuân Yến vội vội vàng vàng chạy vào phòng ngủ của mẹ nuôi, rồi mới từ từ đứng lên, vào thư phòng cạnh ban công, nói là thư phòng nhưng thực ra là ngăn đôi ban công ra rồi lắp cửa sổ vào. Bốn bề là kệ sách, nơi sáng nhất có một cái bàn nhỏ, ở đó quả nhiên có một cái ngăn kéo, anh giơ tay kéo thử, đã bị khóa!

Nhưng điều này không làm khó Mục Dục Vũ, anh nhìn xung quanh, tìm thấy một con dao nhíp trong ống bút, chỉ mấy phát là mở được ngăn kéo đó. Anh kéo ra, bên trong quả nhiên có một cái hộp thiếc nhỏ, đựng các giấy tờ quan trọng của Mục Giác như hộ chiếu, hộ khẩu, v... Ở ngăn cuối cùng, anh phát hiện có một tấm hình đã ố vàng.

Đó là tấm hình một người đàn ông.

Người đàn ông trong hình mặc quân phục kiểu cũ, tầm tuổi trung niên, thể nhưng nhìn anh tuấn lạ thường, ánh mắt cương nghị nhìn thẳng.

Đằng sau tấm hình là một hàng chữ rỗng bay phượng múa: *Gửi tặng đồng chí Mục Giác, chúc công tác thuận lợi, học hành tiến bộ.* Chữ ký là, Trương Trạch Dương.

Mục Dục Vũ bần thần nhìn tấm hình. Anh nghĩ, hóa ra Mục Giác cả đời không lấy chồng là vì ông ta, thế thì người đàn ông này đâu? Ông ta đi đâu rồi? Tại sao ông ta không đến cưới người phụ nữ luôn đợi ông ta? Ông ta

phụ bạc mẹ nuôi của anh, vậy lấy tư cách gì dùng tấm hình này để đi cùng bà đoạn đường cuối?

Trong tích tắc, lòng Mục Dục Vũ bỗng dâng lên bao cay đắng, tay anh cầm tấm hình hơi run, gần như muốn xé ra, đúng lúc đó, Nghe Xuân Yển chạy vào thư phòng, thở phào một hơi rồi nói: “Sao anh chẳng nói chẳng rằng gì mà chạy vào đây? Làm tôi tưởng anh biến mất chứ, đây, tôi tìm thấy hộp rồi, anh xem có phải không, nếu phải thì chúng ta lấy rồi đi nhanh, muộn rồi, anh lại đang sốt, cứ về nghỉ ngơi sớm, Mục Dục Vũ, anh làm gì thế? Tay đang cầm gì đó? Ôi, hình của ai vậy, trông đẹp quá...”

Mục Dục Vũ bực bội tiện tay vứt tấm hình lên bàn.

Nghê Xuân Yển nhặt lên, nhìn kỹ rồi ngẩng lên quan sát sắc mặt anh, thở dài, dịu giọng hỏi: “Cái này, chúng ta có phải đem theo không?”

Mục Dục Vũ mím môi, lát sau mới khàn giọng hỏi: “Người đàn ông này, có gì đáng để bà phải thế?”

Nghê Xuân Yển trầm ngâm.

Cảm xúc vốn kìm nén từ sau khi mẹ nuôi qua đời bỗng bùng phát, Mục Dục Vũ giận dữ gầm lên, gạt hết sách trên bàn xuống, cái ống cắm bút cũng rơi ầm ầm xuống đất. Nghe Xuân Yển giật bản mình, định quỳ xuống nhặt nhưng Mục Dục Vũ đã ném một cuốn sách rơi mạnh xuống cạnh cô, quát to: “Không được đụng đến đồ của mẹ tôi!”

Nghê Xuân Yển dừng tay, đứng lên, sắc mặt hơi tái nhưng vẫn gật đầu nói: “Được, tôi không đụng tới, đồ của mẹ anh mà, anh cũng biết là đồ của mẹ anh cơ đấy, mẹ anh nằm ở nhà tang lễ còn chưa hỏa táng mà. Cái gì chứ? Người ta hay gọi là xương cốt chưa lạnh đấy! Mẹ anh chưa biết chừng hồn còn chưa đi đâu, anh ở đây làm gì? Hả?”

Mục Dục Vũ khựng lại, anh gục đầu ngẫm nghĩ rồi cười thê lương: “Đúng, tôi đang làm gì ở đây? Hừ, tôi thì làm được gì? Bà có bệnh mà một lòng một dạ không chịu chữa thì làm sao mà tôi ngăn cản được? Bà muốn cả đời này

nhớ nhưng một tấm hình, làm sao tôi quản được? Em nói đi, tôi thì làm được gì? Tôi chỉ muốn hiếu thảo với bà thêm mấy năm, tôi đã sai lầm rồi...”

Nước mắt bỗng trào ra, Mục Dục Vũ quay mặt đi, vội vàng lau nước mắt.

Lát sau, anh cảm thấy có người nhẹ nhàng lay tay mình. Anh quay sang, Nghe Xuân Yến đưa một chiếc khăn tay ra, khẽ nói: “Khóc đi, không sao, tôi không thấy gì đâu, anh khóc đi, chẳng có đạo lý nào mà mẹ mất mà con không được phép khóc cả.”

Mục Dục Vũ cầm lấy khăn tay, lau nước mắt, quay đi không dám xia đến Nghe Xuân Yến.

“Thực ra nhìn người đàn ông này rất mạnh mẽ, đẹp trai, chẳng trách mẹ anh rung động. Ý tôi là, anh không phải phụ nữ, anh không hiểu được tâm tư phụ nữ đâu, phải, sống cả đời với tấm hình này thì rất ngốc, nhưng anh không phải dì ấy, làm sao anh biết dì có vui hay không?”

“Lạ thật.” Mục Dục Vũ khàn giọng phản bác.

“Hơn nữa dì cũng chẳng phải sống cả đời với tấm hình, dì còn có anh mà.” Nghe Xuân Yến thủ thỉ nói: “Anh tự nghĩ xem, mẹ anh cả đời này có đối xử tệ với anh không? Dì sống rất vui vẻ hạnh phúc, không nhờ ai cũng chẳng quản ai, muốn làm gì thì làm, tuy bà nằm trên giường bệnh nhưng rất có tinh thần, tôi chưa từng thấy chút miễn cưỡng nào trên gương mặt dì, còn anh?” Nghe Xuân Yến nhiệt tình lại gần anh, cười hì hì. “Tôi nói anh nghe nhé, anh đừng tưởng mẹ anh là phụ nữ kiểu cũ, bà giữ tấm hình này không chừng chỉ xem như kỷ niệm, cho dù không lấy ai thì người làm con như anh cũng không thể không cho mẹ anh nhớ nhưng ai đó, đúng không?”

“Còn em thì sao?” Mục Dục Vũ bỗng cắt ngang.

“Sao?”

“Tại sao em không lấy chồng?”

Nụ cười của Nghê Xuân Yến bỗng sượng ngắt, theo phản xạ cô lùi lại mấy bước, sờ tóc mình rồi nói: “À, muộn rồi, Mục tiên sinh, nếu anh không về thì tôi về trước đây, để Tiểu Siêu ở nhà một mình tôi không yên tâm.”

Chương 32

Ngày hỏa táng mẹ nuôi, thời tiết đẹp lạ thường, trời thu mát mẻ, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng ấm áp chan hòa.

Mục Dục Vũ vẫn sốt, bác sĩ riêng đã tiêm cho anh một mũi, nhưng tình hình không khá hơn, anh vẫn cảm thấy đau đầu chóng mặt, như thể có ai đó ấn mạnh đầu anh xuống nước, đi một bước là thấy choáng váng, nặng nề khó chịu.

Nhưng chẳng còn cách nào, ngày hôm nay Mục Dục Vũ không thể vắng mặt. Tôn Phúc Quân và trợ lý Lâm mỗi người một bên, thận trọng đi theo anh, chuẩn bị sẵn tâm lý nếu anh không đi nổi thì sẽ dìu anh.

Nhưng Mục tiên sinh vẫn cẩn rằng không cho ai chạm vào anh. Anh kéo lê đôi chân, đi thẳng về phía trước. Rõ ràng anh cảm thấy hoa mày chóng mặt, cổ họng khô đặc, chân tay mềm nhũn, nhưng ý chí vẫn kiên định, thần trí sáng suốt, thậm chí anh có thể kiểm soát tốt cảm xúc, đối với những người đến viếng, lúc cần gật đầu thì gật đầu, cần hàn huyên thì hàn huyên.

Tang lễ cử hành rất suôn sẻ. Mục Dục Vũ bình tĩnh nhìn chiếc hộp đựng tro cốt của mẹ nuôi bị người ta đặt vào trong mộ, rồi từ từ lấp lại, sau đó đặt lên trên một tấm bia đẹp đẽ. Cả quá trình đó anh không có chút cảm xúc, trong lòng trống rỗng, cho đến khi nghe thấy trợ lý Lâm nói khẽ: “Tiên sinh, qua đó đặt hoa đi.”

Anh chậm chạp đón lấy hoa tươi do trợ lý Lâm mang tới, nhìn hơn mười giây rồi mới sực tỉnh, hóa ra anh phải đặt hoa trước mộ Mục Giác. Anh không hiểu điều này có ý nghĩa gì? Mục Giác đã mất rồi, không phải sao? Người đã chết, tức là biến mất khỏi thế gian này, không còn nữa, thế thì đặt hoa trước mộ bà có tác dụng gì? Bà mãi mãi không biết, không đáp lại, không mỉm cười, cũng không cò vui vẻ nói rằng hoa này đẹp quá nữa!

Mãi mãi không bao giờ nữa.

Mục Dục Vũ mím môi, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi bước tới đặt bó hoa trước bia mộ Mục Giác. Tấm hình trên bia do chính anh chọn, đó là Mục Giác khi bước vào tuổi trung niên, gương mặt nở nụ cười hiền hòa, ánh mắt như có thể nhìn xuyên qua, chạm đến tận tim anh.

Đó là Mục Giác mà anh biết rõ, là Mục Giác mà anh ngỡ sẽ luôn ở cạnh anh.

“Mẹ.” Mục Dục Vũ cúi người, nói khẽ: “Mảnh đất con chọn cho mẹ, mẹ thấy có được không? Nếu không thì mẹ hãy hiện về trong giấc mơ và nói con biết nhé! Chúng ta sẽ đổi, đổi đến khi nào mẹ thích thì thôi...” Anh vừa nói vừa cố gắng nở nụ cười, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình không hề có chút bọt bẩn, nhưng bỗng dưng, anh không cất nổi một lời.

“Tiên sinh.” Trợ lý Lâm bước lên khẽ nhắc anh: “Xin đừng quá đau buồn.”

Mục Dục Vũ quay lại nhìn cậu ta, anh muốn hỏi trợ lý Lâm rằng lẽ nào trông anh rất đau buồn sao? Rõ ràng giây phút này, anh giống một chiếc bình thủy tinh rỗng tuếch, bị rút cạn từ trong ra ngoài, ở một chỗ nào đó không nhìn thấy, lỗ thủng to vẫn còn tồn tại, nó khiến mọi cảm giác trong lòng anh đều rơi mất, trống rỗng.

Sao lại đau buồn được? Đau buồn là gì?

Mục Dục Vũ đứng thẳng lên, anh chậm chạp lùi sang một bên, dờ dẩn nhìn những người xung quanh, từng người, từng người một tiến lên đặt hoa trước mộ mẹ nuôi. Trước mặt anh, gương mặt ai cũng lộ vẻ đau buồn, cứ như họ đau hơn anh gấp bội, nhưng trong số họ liệu có mấy người quen biết Mục Giác? Trong số họ có mấy người thực sự hiểu người phụ nữ ấy? Họ chỉ biết bà học nhạc, làm giảng viên thanh nhạc cả cuộc đời, nghỉ hưu rồi cũng chưa lên được chức danh giáo sư; bà còn không lấy chồng, không chừng có bệnh tật gì đó không thể nói ra; bà còn nhận nuôi một đứa trẻ, đứa trẻ ấy giờ đã xuất sắc, nhưng bà chưa hưởng phúc được bao lâu đã mất rồi.

Những thứ họ biết đều là những điều bà thể hiện ra ngoài, không ai biết người phụ nữ ấy cả đời luôn nghĩ cho người khác nhiều hơn nghĩ cho bản thân; không ai biết năm đó bà đã đi qua bao nhiêu nơi để tìm kiếm cậu bé

không có quan hệ huyết thống với bà; không ai biết bà đã tốn bao tâm huyết để kéo cậu bé đó ra khỏi vũng bùn tăm tối; cũng chẳng ai biết, trong khoảnh khắc cuối đời, nguyện vọng của bà chỉ là muốn cậu bé đó sống thật hạnh phúc.

Bà đã đi qua một đời thế nào, từng yêu một người đàn ông ra sao, người đàn ông tên Trương Trạch Dương đó là ai? Yêu cầu duy nhất của bà lúc cuối đời là được chôn cùng tấm hình cũ kĩ đó, nhưng người đàn ông trong hình đã chết hay chưa? Nếu ông ta còn sống thì có còn nhớ người phụ nữ tên Mục Giác hay không?

Sáng nay, Mục Dục Vũ đã đích thân đặt tấm hình vào túi áo của Mục Giác, rồi cùng mọi người đẩy thi thể của bà vào lò thiêu. Hai người họ sẽ mãi mãi ở cạnh nhau theo cách này, nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì?

Có ai để tâm đâu?

Mục Dục Vũ trầm tư. Anh bỗng thấy phía trước xuất hiện một đôi giày nữ da dê thủ công, bên trên đôi giày tinh tế đó là một đôi chân thẳng tắp mang tất lụa đen, sau đó là bộ váy đen thẳng thớm không chút nếp nhăn. Anh ngược lên, đó là Diệp Chỉ Lan, người đã lâu không gặp.

Cô ta không đến một mình, đứng cạnh là người anh cùng mẹ, Diệp đại thiếu ngu ngốc. Hai người ăn mặc rất chỉnh tề, tuy toàn thân là một màu đen nhưng vẫn toát ra vẻ quý phái, sang trọng.

Ánh mắt Mục Dục Vũ trở nên lạnh lẽo, anh quay đi nơi khác, không nói câu nào.

“Dục Vũ, đừng quá đau buồn.” Diệp đại thiếu nói.

“Cảm ơn Diệp tiên sinh đã đến.” Trợ lý Lâm thấy sắc mặt Mục Dục Vũ tái xanh thì vội bước đến tiếp khách. “Bên chúng tôi có chỗ nghỉ cho khách, ngài và cô Diệp có thể đến đó trước...”

“Tôi là Mục phu nhân.” Diệp Chỉ Lan hất cằm, nói cứng nhắc. “Mẹ chồng tôi qua đời, tôi phải đứng ở đây...”

Mục Dục Vũ bỗng dừng muốn cười, anh hiểu đây là chuyện mà Diệp Chỉ Lan bắt buộc phải làm. Cô ta không muốn ly hôn, vì từ lợi ích thực tế nên cô ta không thể bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, đây vốn là sân khấu cô ta rành rẽ, là vai diễn sở trường của cô ta.

Những điều này Mục Dục Vũ đều hiểu rõ, lúc tâm trạng tốt không chừng còn vui vẻ quan sát, thậm chí còn có thể phối hợp với cô ta, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay người nằm dưới mộ kia là mẹ anh, là người thân duy nhất của anh trên đời này.

“Dục Vũ, Tiểu Lan nó... nó nghe chuyện của Mục lão phu nhân cũng rất đau lòng. Nó khóc suốt, kiên quyết đòi đến để tiễn bà đoạn đường cuối.” Diệp đại thiếu vẻ mặt buồn bã, khàn giọng nói: “Tôi biết giữa hai người gần đây xảy ra chút vấn đề, nhưng dù sao đi nữa thì Tiểu Lan cũng một lòng hiếu thảo, cậu có thể nể mặt bà để cho nó toại nguyện được không? Nghe nói lão phu nhân sinh thời cũng đối xử rất tốt với Tiểu Lan, hơn nữa lão phu nhân rất linh thiêng, ắt hẳn cũng rất vui nếu con trai và con dâu cùng tiễn đưa bà...”

“Nói xong chưa?” Mục Dục Vũ cắt ngang: “Nói xong rồi trở về chỗ của các người đi.”

“Mục Dục Vũ!” Diệp Chỉ Lan khó chịu, mặt đỏ bừng, nói nhỏ: “Anh nghĩ chúng ta có cần thiết cãi nhau ở đây không?”

“Tôi nghĩ cô phải biết thân biết phận!” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói: “Được rồi, đừng ở đây cản đường chúng tôi, đi nhanh đi.”

“Tôi chẳng qua chỉ muốn làm tròn chữ hiếu...” Diệp Chỉ Lan trợ tròn mắt.

Mục Dục Vũ ngược lên, nhìn cô ta chăm chăm rồi mĩa mai: “Chữ hiếu? Cô biết đó là gì không? Diệp Chỉ Lan, tôi đã hai, ba ngày nay không chợp mắt, bây giờ trạng thái tinh thần của tôi rất tệ, sức khỏe cũng không ổn, tôi còn nóng tính, và không định kiềm chế cơn giận. Từ khi mẹ tôi đi, lúc nào tôi cũng nghĩ tại sao tôi lại đi đến ngày hôm nay? Mẹ tôi sao lại qua đời? Những chuyện tệ hại như thế rốt cuộc là lỗi của ai? Dù sao chắc chắn không

phải lỗi tại tôi, không sai, tôi ích kỷ, tôi còn định nổi điên với kẻ khác, thì sao nào? Có phải cô nghĩ rằng mình đủ tư cách làm thùng rác cho tôi trút giận? Hừ? Còn anh nữa, Diệp đại thiếu, hôm nay anh đưa cô ta đến đây, anh thật sự nghĩ rằng tôi sẽ nể tình mẹ tôi qua đời mà tha hai người à? Anh đúng là tự làm tự chịu!”

Anh quay sang bảo Tôn Phúc Quân: “Lập tức bảo người đến ném hai kẻ rác rưởi này ra ngoài cho tôi.”

“Tiên sinh...”

“Mục Dục Vũ, anh dám!”

“Mục Dục Vũ, nếu cậu không sợ ngày mai lên bản tin trang nhất...”

“Còn ngớ ra đó làm gì? Ném gã này ra ngoài cho tôi!” Mục Dục Vũ nổi điên, quát to.

Tôn Phúc Quân thở dài, liếc nhìn Diệp đại thiếu vẻ thương hại rồi khoát tay gọi ba, bốn người tới, khiêng Diệp đại thiếu lên thật. Trong tiếng la hét mắng chửi, họ nâng cao anh ta lên rồi ném ra ngoài. Tôn Phúc Quân đã nói trước với cấp dưới, bảo bọn họ nhẹ nhàng một chút, nên sau khi rơi xuống Diệp đại thiếu không bị thương nặng lắm, nhưng cũng khó tránh khỏi bị sây sát. Cả quá trình này rất đáng sợ, những người xung quanh đều sửng sờ, thì thầm bàn tán.

“Mục Dục Vũ, tao sẽ kiện mày, mày chờ đó, tao sẽ kiện mày...” Diệp đại thiếu thê thảm bò lên, vì quá mất mặt nên không dám ở lại lâu, kéo Diệp Chỉ Lan đang mắng chửi ầm ĩ, loạng choạng rời khỏi đó.

“Tiên sinh...” Trợ lý Lâm đứng cạnh thở dài. “Hôm nay ngài làm thế, xin phép cho tôi được nói thẳng, không thận trọng tý nào.”

“Thế sao?” Mục Dục Vũ cau mày, bực bội đáp: “Thế thì cứ không thận trọng đi.”

Sau đám tang, trợ lý Lâm đưa Mục Dục Vũ về thẳng nhà họ Mục. Trên xe, anh gọi điện cho Diêu Căn Giang, chỉ thị anh ta gửi báo cáo điều tra của thám tử tư về Diệp Chỉ Lan trong thời gian gần đây, và làm thêm vài việc nữa. Cúp máy xong, anh lại gọi điện thoại cho luật sư ly hôn của mình, quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Chỉ Lan vẫn cương quyết không chịu ly hôn, trừ phi chia tài sản theo luật định.

“Cô ta nghĩ hay lắm!” Mục Dục Vũ hừ lạnh.

Luật sư nói: “Nếu ngài muốn giữ toàn bộ tài sản riêng, bà Diệp đề xuất một khả năng khác.”

“Chuyện gì?”

“Tặng lại cho bà ấy Diệp thị sau khi cải tổ lại.”

Mục Dục Vũ cười phá lên, hỏi ngược lại: “Anh nghĩ tôi là loại người nôn thức ăn đã ăn ra ngoài à?”

Cúp máy rồi, anh liếc nhìn trợ lý Lâm. Nhìn anh ta có vẻ muốn nói gì đó, nên anh hỏi: “Muốn nói gì à?”

“Không ạ.” Trợ lý Lâm nghĩ ngợi. “Tôi chỉ cảm thấy Diệp phu nhân không yêu tiền đến thế.”

Mục Dục Vũ thoáng suy nghĩ rồi nói: “Điều tra tình hình kinh tế của cô ta, tài khoản ngân hàng, trong đó chắc có vấn đề.”

“Vâng.”

Về đến nhà, Mục Dục Vũ tắm rửa uống thuốc, rồi uống canh mà thím Dư dặn đầu bếp nấu cho anh, sau đó lên giường sớm. Anh nhắm mắt, bỗng thấy hai mắt tối sầm, nên cố bò dậy, nắm chặt điện thoại bàn trong tay rồi run rẩy bấm số phòng của Tôn Phúc Quân.

“Tiên sinh ạ?”

“Hai, ba tiếng sau, anh vào phòng tôi xem thử, nếu tôi sốt cao, gọi không tỉnh...” Mục Dục Vũ khàn giọng bảo: “Tóm lại, nếu tôi không ổn thì phiền anh đưa tôi đi bệnh viện.”

“Tiên sinh, ngài thấy thế nào, không khỏe sao?” Tôn Phúc Quân căng thẳng. “Bây giờ đi bệnh viện không được à?”

Mục Dục Vũ trầm tư rồi đáp: “Bây giờ vẫn chưa tệ lắm, tôi chỉ... lo nếu có chuyện gì...”

“Tôi hiểu.” Tôn Phúc Quân cắt ngang rồi nói ngắn gọn: “Tối nay cứ cách hai tiếng tôi sẽ đến kiểm tra một lượt, nếu tình hình ngài không ổn tôi sẽ biết ngay.”

Mục Dục Vũ bỗng có một cảm giác tê thảm khó tả, như một đứa trẻ hoang mang không biết phải đi đâu, nơi nào cũng toàn người xa lạ, gương mặt nào anh cũng không quen. Anh hít sâu một hơi, quả quyết nói: “Chỉ việc này thôi, anh nhớ là được, tôi cúp máy đây.”

Anh cúp máy, nhắm mắt ngã vật ra giường. Anh trống rỗng nghĩ, Mục Giác mất rồi, mẹ cũng mất rồi, mình phải làm sao đây?

Mình phải làm sao?

Không biết bao lâu sao, bên tai bỗng văng đến tiếng hát quen thuộc của cậu ngọc, đó là bài hát Mục Giác dạy cậu ta, cũng là bài duy nhất mà cậu ta biết.

Bài hát *Time to say goodbye*.

Anh mở mắt, bò dậy, đẩy cánh cửa ra theo tiếng hát trong veo đó, tiếng hát còn pha lẫn tiếng cười nói vui vẻ, tiếng kêu của trẻ con, tiếng trách mắng khe khẽ của phụ nữ, còn có giọng nói thân thiết nhất trong ký ức của anh, giọng nói đó ấm áp và hơi khàn, như tiếng đàn violon tao nhã, khe khẽ vang lên, anh gần như chỉ cần nghe giọng nói đó là có thể tưởng tượng ra nụ cười nở trên môi người đó, ánh mắt dịu dàng, mái tóc bạc buộc gọn và nếp nhăn trên trán.

“Tiểu Siêu hát hay quá, nào, lại gần nữa, hát phần này chậm hơn, cao hơn, giống như sợi bông trong kẹo bông gòn ấy, kéo ra rất dai nhưng không bị đứt, hiểu chưa nào?”

“Vâng, kẹo bông gòn rất ngon.” Cậu ngốc nghiêm túc nói: “Con có thể hát y như kẹo vậy.”

“Ừ, con ngoan lắm, nào, chúng ta làm lại lần nữa.”

Mục Dục Vũ chờ dẫn đứng cạnh cửa, đứng cách đó không xa, vây quanh chiếc bàn tròn trong phòng ăn, người nhà trong giấc mơ của anh không thiếu một ai, vợ, con, cậu ngốc và cả mẹ.

Không ai bỏ đi, họ đều ở đó, đều ở nơi mà anh nhìn thấy được.

Nước mắt anh bỗng lăn dài.

Chương 33

Khoảnh khắc đó, Mục Dục Vũ cảm thấy như có một dòng chảy ấm áp đang chuyển động trong cơ thể, vết thương bị xé toạc nơi trái tim được dòng chảy đó ve vuốt vỗ về, hóa thành những giọt lệ, trào ra từ khóe mắt.

Anh từng nghĩ sẽ có ngày anh như thế, đứng trong một giấc mơ hư cấu, dù biết rõ đó chỉ là giả, nhưng vẫn ảo tưởng, vẫn vì nó mà rơi nước mắt không ngừng.

Anh luôn ngỡ mình bình tĩnh và kiên cường, khi tàn nhẫn thì ngay cả bản thân cũng có thể hy sinh, chỉ cần giành được kết quả xứng đáng. Anh đã sớm chai lì, không có gì là không thể trả giá, không có gì là không gánh vác nổi, nhưng đến thời khắc này, nhìn bốn người cười nói vui vẻ kia, anh bỗng thấy mình yếu đuối. Lòng anh chợt dâng lên một thứ tình cảm ấm áp lạ kỳ, nó khiến anh bất an. Lý trí ra lệnh cho anh phải tránh xa, nhưng anh bỗng hiểu ra cho dù lý trí có chính xác đến mấy thì giờ đây anh cũng cần thứ tình cảm đó.

Họ là giả, Mục Dục Vũ nhủ thầm, mẹ nuôi đã qua đời, anh đã đích thân lo liệu tang lễ, nơi chôn cất, bia mộ cho bà; Nghê Xuân Yển chỉ là đầu bếp và bạn cũ, anh vốn sẽ không cưới người phụ nữ này; cậu ngốc chỉ là em trai của Nghê Xuân Yển, nếu không cần thiết thì anh sẽ không qua lại với một cấu thiếu niên như vậy.

Còn đứa bé Phi Phi kia, trên thế gian vốn không hề tồn tại.

Nhưng, nếu họ là giả thì sao? Nằm mơ một giấc thì có sao! Giây phút này, Mục Dục Vũ biết rất rõ anh cần họ ở đây, ở một nơi anh có thể nhìn thấy.

Không biết anh đã đứng bao lâu, anh cứ đứng đó, lặng lẽ tựa cửa, ngắm không dời mắt, tham lam nhìn từng người ngồi quanh bàn. Anh thấy Tiểu Siêu khát nước, đòi uống nước mơ chua; thấy Phi Phi bướng bỉnh bĩu môi đòi biểu diễn một tiết mục; thấy Nghê Xuân Yển ngượng ngập nghiêng răng, kéo thẳng bé lại, hạ giọng trách mắng thẳng bé nghịch ngợm thích làm trò

nổi bật; thấy Phi Phi òa khóc thành tiếng, sau đó Mục Giác cười hiền hòa, kéo thẳng bé vào lòng, rồi xoa đầu, nhét thứ gì đó vào miệng nó, dỗ dành tới khi nó cười vui vẻ.

Mục Dục Vũ muốn cười, nhưng vừa toét miệng cười thì nước mắt lại rơi. Anh không nỡ chớp mắt, khi mắt lệ nhòa liền vội vàng lấy tay lau đi. Thậm chí, anh cũng không dám thở mạnh, sợ rằng hể nhúc nhích thì sẽ tỉnh mộng.

Lúc này, anh chợt thấy hối hận, nếu ban đầu anh chọn cuộc sống thế này, thì có lẽ Mục Giác đã được ôm cháu nội, có lẽ anh đã chăm sóc được mẹ nuôi và sớm phát hiện ra vấn đề về sức khỏe của bà, hoặc nếu ngày nào cũng vui vẻ thoải mái như thế này thì bà sẽ không mắc căn bệnh ung thư kia.

Cũng có thể không mất sớm.

Là lỗi của anh, lòng anh đau như cắt, đều là lỗi của anh.

Tiếng động nhỏ do anh gây ra đã bị Phi Phi phát hiện. Thăng bé vừa nhìn thấy bố đã sung sướng nhảy xuống khỏi đùi Mục Giác, co chân chạy lại, ôm chầm lấy chân anh, hét to: “Bố ơi, bố ơi,…”

Mục Dục Vũ vội quay đi, lau nhanh nước mắt. Thăng bé ôm chặt chân anh, ngược lên cười tí mắt, đắc ý báo cáo: “Bố ơi, bố nghe thấy cậu hát chưa? Là bà nội và Phi Phi cùng dạy cậu đó, có phải không bà nội?”

“Ừ, Phi Phi là thầy giáo nhí của cậu.” Mục Giác cười hiền hòa, tiếp lời.

“Xì, con không kể ra con đã quậy phá thế nào à?” Nghe Xuân Yến giả vờ sa sầm mặt, trừng mắt nhìn con trai.

“Con không quậy, là con và bà nội cùng dạy cậu mà, không tin mẹ hỏi cậu đi.”

Cậu ngốc gật mạnh đầu. “Phi Phi cũng có dạy.”

Thăng bé quay sang học theo điệu bộ của mẹ nó, nói vẻ nghiêm túc: “Cậu à, sau này cậu cũng phải cố gắng thật nhiều nhé, đừng kiêu ngạo, biết chưa?”

Mục Dục Vũ không nén được nụ cười, anh giơ tay ra vỗ vào vai thằng bé một cái, rồi chậm rãi cúi người, trịnh trọng dang hai tay ra ôm thằng bé vào lòng. Anh không biết bế trẻ con cho lắm, nhưng thằng bé đã thuần thục giơ tay ôm lấy cổ anh, dán sát cơ thể vào người anh.

Mục Dục Vũ dè dặt bế nó lên, chậm rãi bước lại gần cái bàn tròn. Nghe Xuân Yến hi hi ha ha đứng lên, hỏi: “Khát không anh? Em đã nấu nước mơ chua rồi, mẹ vừa ăn xong, khen ngon đó, em rót cho anh một ly nhé?”

Cô vừa nói vừa quay người đi vào nhà bếp. Mục Dục Vũ kéo cô lại.

Nghê Xuân Yến mỉm cười, thắc mắc: “Sao vậy? Đói rồi à? Thế em làm chút gì cho anh ăn nhé, em nói anh nghe, hai con mèo đói này đã được ăn rồi, sợ chúng ăn không nổi nên bữa tối chúng ta phải ăn muộn một chút, mẹ nói muốn ăn vịt nên em mua rồi, buổi tối chúng ta sẽ ăn món vịt quay.” Cô ngừng lại, nháy mắt nghịch ngợm với anh. “Em vừa học nấu xong, nếu khó ăn cũng không được chê em nhé.”

“Tài nấu ăn của Yến Tử thì mẹ tin, sẽ không dở đâu.” Mục Giác cười bảo: “Tiểu Vũ, con đặt thằng bé xuống, cứ bế mãi không mệt à? Lại đây ngồi, nói chuyện với mẹ.”

“Mau mau lại ngồi với mẹ đi anh, buông nó ra.” Nghe Xuân Yến vỗ vai anh, khẽ nói.

Mục Dục Vũ kéo tay cô, ôm cô vào lòng rồi ôm cả vợ lẫn con đến gần Mục Giác, nhìn bà không chớp mắt, run giọng gọi: “Mẹ.”

“Ừa, sao vậy?” Mục Giác nghi ngờ mở to mắt, hỏi Nghe Xuân Yến: “Làm sao thế? Hai đứa có chuyện muốn nói à?”

Nghê Xuân Yến cũng thắc mắc lắc đầu. “Con không biết. Ông xã à?”

Mục Dục Vũ nghĩ hóa ra cả đời này những việc anh làm cho Mục Giác quá ít, ngay cả cơ hội dẫn vợ con đến gọi bà một tiếng cũng không có. Anh hít một hơi, vỗ vỗ lưng Nghe Xuân Yến, giục cô: “Gọi mẹ đi.”

“Mẹ.” Nghe Xuân Yến vô thức gọi một tiếng, bỗng thấy có gì đó không đúng nên bất mãn quay lại, đánh anh một cái rồi trách: “Anh làm gì thế, ngày nào em chẳng gọi mẹ, thần kinh à, em đã sinh con cho anh rồi mà còn làm như con dâu lần đầu về ra mắt mẹ chồng ấy...”

Mục Giác cũng tỏ ra kinh ngạc, Mục Dục Vũ mặc kệ họ, xoa đầu thằng bé, nhắc: “Gọi bà nội đi.”

Phi Phi ngoan hơn nhiều, lập tức ngọt ngào gọi: “Bà nội.”

Mục Giác tuy rất hoài nghi nhưng vẫn cười đáp lại: “Ồ, Phi Phi ngoan, xuống đây bà nội bế nào.”

Mạc Phi Nhiên suy nghĩ một lúc, rồi vịn vẹo người nhảy xuống. Mục Dục Vũ cúi xuống, đặt thằng bé vào lòng Mục Giác, sau đó đứng thẳng lên, khoát tay gọi cậu ngốc đang cầm ly nước mơ uống, nói: “Tiểu Siêu, lại đây.”

Cậu ngốc ngoan ngoãn đặt ly xuống, nhảy nhót đến gần anh.

Mục Dục Vũ nhìn đôi mắt đen sáng rỡ của cậu, trầm tư rồi khàn giọng bảo: “Gọi anh rể đi.”

“Anh rể.” Cậu ngốc lập tức gọi to, rồi toét miệng cười ngô nghê.

“Này, anh làm sao thế hả? Trúng tà à?” Nghe Xuân Yến đẩy anh một cái, lo lắng kéo tay anh. “Nào, chúng ta ra kia, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Mục Dục Vũ để mặc cô kéo anh ra một góc phòng khách. Nghe Xuân Yến liếc sang nhìn bên kia rồi quay lại, hỏi nhỏ vẻ lo lắng: “Hôm nay anh không sao chứ? Mượn tiền à? Cơ quan có việc gì hả? Đừng giấu em, có gì chúng ta cùng bàn bạc nghĩ cách, anh đừng ôm trong bụng một mình, nếu không em không tha cho anh đâu!”

Mục Dục Vũ chỉ nhìn cô mà không nói gì.

“Này, anh nói gì đi chứ, anh muốn làm em lo chết à?” Nghe Xuân Yến cuống lên đập vai anh. “Bị lừa tiền hả? Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, mấy người xưng anh em kia không đáng tin mà anh không nghe, anh xem

kìa, lại xảy ra chuyện rồi phải không? Nói đi, chuyện gì? Bị lừa bao nhiêu tiền?”

Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy những áp lực mà anh phải chịu đựng trong không gian thực tế đã trở nên nhẹ bẫng khi đứng trước mặt người phụ nữ lăm lờn này. Anh hơi buồn cười nhưng lòng lại chua xót, nên nụ cười không thể bật ra được. Cuối cùng, anh không nghĩ ngợi gì, kéo Nghe Xuân Yến vào lòng.

Ôm chặt cô, đầu tựa lên vai cô, mũi hít hà hương thơm từ cơ thể ấm áp của cô.

“Toi rồi, chắc chắn anh đã gây ra chuyện rồi.” Nghe Xuân Yến nói như muốn khóc: “Nếu không thì anh sẽ không như vậy...”

“Đừng ồn.” Mục Dục Vũ ôm chặt cô, nhắm mắt nói: “Nghe Xuân Yến, anh mệt!”

“Hả?” Nghe Xuân Yến sững sốt, lập tức ôm anh, nói với vẻ căng thẳng và bối rối: “Mệt sao? Thế chúng ta về phòng nằm nghỉ chút nhé? Trời ơi, chắc anh không có bệnh gì mà chúng ta không biết chứ? Xùy xùy, xem cái miệng quạ xui xẻo của em này, chắc chắn anh sẽ trường thọ, chúng ta về phòng nghỉ nhé, được không? Hử?”

“Không sao, để anh nghỉ một lát.” Mục Dục Vũ ôm chặt cô. “Nghỉ một lát sẽ ổn.”

“Vâng.” Nghe Xuân Yến nhẹ nhàng vỗ lưng anh, dịu dàng nói chur dỗ dành trẻ con: “Không sao đâu, chẳng có gì phải áp lực cả, cho dù anh không kiếm ra tiền thì vợ cũng nuôi nổi anh mà!”

Mục Dục Vũ mở mắt, tức tối: “Nghe Xuân Yến!”

“Được được, em nói sai rồi, ngoan nhé.” Nghe Xuân Yến dỗ dành anh: “Lát nữa làm món vịt Bát Trân cho anh ăn, ăn ngon lành một bữa, ăn uống no say xong chuyện gì cũng biến mất, được không?”

Mục Dục Vũ muốn phản bác nhưng không hiểu sao lại gật đầu.

“Tiêu rồi, mẹ chúng ta ăn cơm phải có canh.” Nghê Xuân Yển bỗng kêu lên: “Bây giờ em phải xuống dưới mua hai quả trứng vịt muối...”

“Đừng nhúc nhích.” Mục Dục Vũ siết chặt tay, nói khê: “Mẹ thích ăn canh rau thôì, nấu rau là đợc.”

“Đúng rồi.” Nghê Xuân Yển yên tâm, vắn vẹo người về bất an. “Ông xã à, anh đừng ôm nữa đợc không, vợ chồng già rồi, lát nữa mẹ sẽ cười chúng ta cho mà xem.”

“Mẹ sẽ không để tâm đâu.” Mục Dục Vũ nói khê: “Bà thấy chúng ta tình cảm thế này chỉ vui thôi.”

“Còn hai thằng quý sứ kia nữa.”

“Nghê Xuân Yển, em có thể đừng lảm lời nữa đợc không?” Mục Dục Vũ nóng nảy nói. “Ngoan đi, im lặng.”

“Ừm.” Nghê Xuân Yển làu bàu rồi dựa vào người anh, tựa đầu lên vai anh.

Anh đang hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh hiếm hoi đó thì bỗng bị lay thật mạnh, bên tai văng vẳng giọng nói cuống quýt của Tôn Phúc Quân: “Tiên sinh, tiên sinh, tiên sinh tỉnh dậy đi, tiên sinh!”

Mọi thứ trước mắt trong tích tắc bỗng biến mất không tăm tích, Mục Dục Vũ khó nhọc mở mắt, phát hiện anh đang nằm trên chiếc giường lộng lẫy của mình, Tôn Phúc Quân đứng cạnh giường lo lắng nhìn anh, bên cạnh anh còn có bác sĩ đang cầm ống nghe khám cho anh.

“Ngài tỉnh lại là tốt rồi.” Tôn Phúc Quân thở phào. “Ban này tôi gọi ngài hơn mười phút, cũng may bác sĩ ở gần đây nên tôi gọi anh ấy tới.”

Bác sĩ Lý lo lắng nói: “Mục tiên sinh, bệnh tim không phải chuyên khoa của tôi nên tôi đề nghị ngày mai ngài nên đến bệnh viện kiểm tra kĩ hơn, nếu không lần sau tái phát bệnh thì phiền toái lắm.”

Mục Dục Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Anh gắng sức gật đầu, khẽ nói: “Phiền hai anh quá.”

Bác sĩ Lý lại kiểm tra mấy lần nữa rồi mới thu dọn dụng cụ, để lại thuốc. Tôn Phúc Quân tiễn anh ta ra ngoài. Lát sau, Mục Dục Vũ nghe thấy Tôn Phúc Quân đứng ngoài nói chuyện với thím Dư, hình như còn cãi nhau.

Mục Dục Vũ gắng gượng ngồi dậy. Khi cảm thấy đã khá hơn, anh mới gọi to: “Đại Quân, vào đây đi.”

Tiếng tranh cãi bên ngoài im bật, lát sau Tôn Phúc Quân bước vào, cẩn thận đóng cửa lại.

Mục Dục Vũ ôm trán nhìn anh ta, nói: “Cãi nhau gì đấy? Nửa đêm rồi.”

Tôn Phúc Quân ngập ngừng.

Mục Dục Vũ ngược lên nhìn anh ta, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tôn Phúc Quân gãi gãi đầu. “Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là thím Dư muốn vào hỏi ngài xem có cần ăn chút gì trước khi uống thuốc không, tôi đã từ chối thay ngài. Thím ấy mắng tôi vượt quyền, tôi nói bác sĩ chưa cho phép ngài ăn uống gì.”

Mục Dục Vũ cười không thành tiếng, nói: “Cả hai đều vất vả rồi, rót nước cho tôi, tôi muốn uống thuốc rồi ngủ.”

Tôn Phúc Quân rót nước cho Mục Dục Vũ, lại xem kỹ thuốc rồi mới đưa cho anh.

“Nhìn gì đấy?”

“Hề hề, bên trên này toàn là chữ nước ngoài li ti như kiến, nó không biết tôi mà tôi cũng không biết nó.” Tôn Phúc Quân cười nói.

“Được rồi.” Mục Dục Vũ uống thuốc rồi nằm xuống, bảo: “Tôi ngủ tiếp, anh cũng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Tôn Phúc Quân vâng dạ, trước khi đi còn hỏi: “Tiên sinh à, mai chúng ta đi bệnh viện nhé?”

Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Chương 34

Mục Dục Vũ làm một cuộc kiểm tra kĩ càng ở bệnh viện, kết quả rất tốt, bệnh tim cũng đã chuyển biến tốt, hoàn toàn không có dấu hiệu tái phát.

Ngoài tinh thần không tốt và bị cảm lạnh ra thì sức khỏe của Mục Dục Vũ đủ để đánh nhau với Tôn Phúc Quân, và chưa chắc đã thua.

Nhưng có một số vấn đề Mục Dục Vũ biết rõ, đó không phải thứ y học có thể nhìn ra được, cuộc ly hôn gần đây, nội tình trong công ty, sự tấn công của các đối thủ kinh doanh, việc mẹ nuôi qua đời... một loạt chuyện xấu không hẹn cùng ập tới đã khiến cả thể xác lẫn tinh thần của anh đều kiệt quệ, sự mệt mỏi bao năm tích tụ lại dường như bùng phát trong thời điểm này, anh thật sự rất mệt.

Mệt đến nỗi tinh thần hoảng loạn, đối với những việc phải làm và chưa làm, anh hoàn toàn không có chút hứng thú nào. Mục Dục Vũ bỗng nhận ra đã rất lâu rồi anh không có chuyện gì đáng để vui.

Khi anh từ bệnh viện ra thì đúng giờ cao điểm khám bệnh, cả bệnh viện dường như có đủ mọi bệnh tật trong thành phố, nếu không tận mắt chứng kiến cảnh này thì anh sẽ chẳng bao giờ biết được có bao nhiêu người đang trải qua sinh lão bệnh tử cùng một lúc. Những nỗi đau ấy vì hiệu ứng đám đông mà như bị phóng to ra, nhưng rồi lại vì quá bình thường, phổ biến nên tiếp tục bị nén nhỏ xuống. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng, anh ngược đầu lên, trên bầu trời, một đàn bồ câu ra sức tung bay đón nắng thu.

Nhìn đến mức mắt cay nhức.

Mục Dục Vũ cup mắt xuống, lúc này điện thoại của anh đổ chuông, Diêu Căn Giang báo với anh: “Đã tra rõ người lần trước cầm dao đâm anh là do ai thuê rồi.”

“Ai?” Anh hờ hững hỏi. “Lý Triệu Minh?”

“Anh biết à?”

“Không khó đoán.” Mục Dục Vũ nói. “Anh ta là loại người hễ manh động thì sẽ làm chuyện ngu xuẩn.”

“Tôi bảo người trông chừng hẩn rồi, hẩn nói muốn gặp anh.”

“Không gặp.” Mục Dục Vũ lạnh lùng đáp. “Anh ta và tôi đã làm việc chung nhiều năm, phải biết tôi là dạng người gì, dám thuê người giết tôi tức là phải tính đến việc bị trả giá đắt, chuyện này anh cứ làm theo pháp luật, tính đến những gì anh ta nợ công ty, nợ tôi, thì không cần niệm tình cũ.”

“Được.”

“Khoan đã.” Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi nói: “Bên gia đình anh ta, tôi nhớ cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh.”

“Đúng thế, vợ hẩn luôn ở nhà làm nội trợ, hai đứa con gái sinh đôi đang học cấp hai, ngoài ra hẩn còn nuôi hai cô bồ.”

“Con riêng thì sao?”

“Có một đứa đã bốn tuổi, là con trai.”

“Ông anh Triệu Minh nuôi cả nhà cũng không dễ dàng gì.” Mục Dục Vũ mỉa mai. “Được, thế thì chúng ta cũng không cần đuổi cùng giết tận, xử lý một mình Lý Triệu Minh là xong.”

“Được.”

Mục Dục Vũ cúp máy, lại ngồi ngẩn ngơ một lúc rồi nói với Tôn Phúc Quân: “Đi, tôi về công ty.”

“Hôm nay ngài không có việc gì quan trọng.” Tôn Phúc Quân bất bình nói. “Tôi đã hỏi trợ lý Lâm rồi, ngài hãy cho phép mình nghỉ ngơi một ngày đi, cho dù là trâu bò cũng có lúc phải nghỉ ngơi chứ.”

Mục Dục Vũ ngẩn người rồi mắng: “Anh đang chửi xéo tôi đấy hả?”

“Không dám ạ.” Tôn Phúc Quân cười khà khà. “Tiên sinh à, tôi thấy nếu ngài đã rảnh rỗi một ngày thì không về cũng có làm sao đâu, công ty thiếu ngài cũng vẫn làm việc mà.”

Mục Dục Vũ cười tự giễu, nói khê: “Không có chuyện công ty không rời xa tôi được, mà là tôi không rời xa nó được, hiểu không?”

“Không hiểu.” Tôn Phúc Quân lắc đầu bảo. “Tôi chỉ biết là người thì cũng cần nghỉ ngơi.”

“Được rồi, sao ban đầu tôi không biết anh cũng lắm lời thế này nhỉ!” Mục Dục Vũ đi thẳng, ra hiệu cho Tôn Phúc Quân theo sát. Anh ta đi như đui theo, cười nói: “Ngài đừng chê tôi lắm mồm, tôi còn muốn hỏi một câu, tối qua sau lúc đó ngài ngủ thế nào?”

Mục Dục Vũ hơi nhú mày, đáp: “Cũng được, nhưng tôi mất ngủ quá lâu, uống thuốc cũng không mấy tác dụng, ngủ được là tốt lắm rồi.”

“Thế vì sao trước đó ngài dặn tôi là đến gọi ngài dậy? Ngài sợ ngủ quá sâu, không tỉnh dậy nổi à?”

Mục Dục Vũ hơi mỉm cười. “Nghề phụ của anh là bác sĩ hả?”

“Không phải.” Tôn Phúc Quân cười, lắc đầu: “Quê tôi có một cách trị mất ngủ, nhưng tôi không dám giới thiệu bậy bạ, chuyện này phải hỏi kỹ càng rồi mới nói được mà.”

“Hóa ra quê anh cũng có nhiều cái hay đến thế.”

Tôn Phúc Quân như không nghe ra ý mỉa mai trong giọng của Mục Dục Vũ, tiếp tục cười nói: “Nông thôn khác hẳn thành phố, những chuyện thú vị nhiều lắm, hôm nào rảnh rỗi tôi sẽ kể cho ngài nghe. Bây giờ chúng ta nên quay lại vấn đề mất ngủ, ngài ngủ rồi có nằm mơ không?”

Mục Dục Vũ chợt khựng lại, anh quay sang lạnh lùng nhìn Tôn Phúc Quân, hỏi với giọng nguy hiểm: “Tối qua anh thấy tôi nói mơ?”

“Không ạ.” Tôn Phúc Quân lập tức lắc đầu, vẻ mặt chân thật. “Nếu ngài nói mơ thì tốt rồi, tôi chỉ cảm thấy tối qua ngài ngủ quá sâu, tôi gọi rất lâu cũng không thấy tỉnh dậy, cảm giác giống như... giống như...”

“Cứ nói thẳng.” Mục Dục Vũ sốt ruột cắt ngang.

“Giống ngủ như chết ấy.” Tôn Phúc Quân nói nhanh.

Mục Dục Vũ trầm tư, không nói gì mà tiếp tục đi thẳng, Tôn Phúc Quân theo sau anh cũng không dám nói gì thêm. Đến khi hai người ra tới cổng bệnh viện thì Mục Dục Vũ mới khẽ nói: “Đã mấy hôm tôi không gặp Nghe Xuân Yến rồi, cô ấy đang làm gì?”

“Ồ, cô bé ấy à, đang bận khai trương quán mới đấy.” Tôn Phúc Quân trả lời. “Quán đó tôi đã xem qua, diện tích tuy nhỏ nhưng vị trí rất đẹp, bố cục cũng được, Xuân Yến đến đó mở quán cũng không tốn công sức mấy, chỉ nhờ người ta sơn lại tường, mua vài cái bàn ghế, bát đĩa mới. Đúng rồi, cô ấy có nhờ tôi xin ngài cho phép nhưng tôi quên mất.”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, cau mày. “Nghỉ phép? Tôi chưa duyệt, ai cho cô ấy làm thế? Cô ấy đang trốn việc đấy. Hiểu không?”

“Haizz, tiên sinh, ngài chẳng phải đang... Cô ấy cũng chỉ làm thêm cho ngài thôi mà...”

“Anh cảm thấy vô tổ chức, vô kỷ luật là bình thường à? Anh quản lý cấp dưới của anh thế hả?” Mục Dục Vũ nhấn mạnh.

Tôn Phúc Quân lập tức im bặt.

Mục Dục Vũ mở cửa xe ngồi vào trong, nghiêm khắc bảo Tôn Phúc Quân: “Anh không cần đi theo, về mà huấn luyện cho tốt nhân viên của mình, ngày mốt tôi sẽ kiểm tra, ai dám chậm trễ công việc thì tám kiếp nữa cũng đừng mong tôi nể mặt!”

Anh đóng cửa “rầm” một tiếng, lão Trần thấy anh nổi giận thì dè dặt hỏi: “Tiên sinh, chúng ta đến công ty ạ?”

“Đến công ty làm gì? Ở đó không có tôi không vận hành nổi thì mấy phó tổng và quản lý đều nghỉ hết được rồi!” Mục Dục Vũ tức tối đáp trả.

Lão Trần tự dưng bị mắng nên chỉ biết cười ngượng nghịu, rồi hỏi: “Thế chúng ta đi đâu ạ?”

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, nghĩ ngợi rồi bảo: “Anh đợi chút.”

Anh lấy điện thoại, gọi cho trợ lý Lâm, anh ta nhanh chóng bắt máy.

“Tiên sinh, ngài có gì cần dặn dò ạ?”

“Địa chỉ quán đó ở đâu?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Quán nào ạ?” Trợ lý Lâm hoang mang.

“Chính là cái quán mà cậu tìm cho Nghê Xuân Yến ấy!” Mục Dục Vũ mất kiên nhẫn, nổi cáu: “Sao cậu cũng chẳng ra sao thế này? Quán của người ta sắp khai trương rồi cũng không bảo tôi một tiếng. Cậu làm việc thế hả?”

“A, tôi không biết ạ...” Trợ lý Lâm không hổ đã theo anh mấy năm trời, nhanh chóng đổi giọng: “Xin lỗi tiên sinh, là tôi tắc trách, bây giờ tôi sẽ báo địa chỉ cho ngài ngay. Ngài đợi một lát.”

Trợ lý Lâm nhanh chóng báo địa chỉ, Mục Dục Vũ lại chuyển lời cho lão Trần nghe, lão Trần không nói năng gì, nhấn ga đưa sếp sang đó thật nhanh.

Chiếc xe đang chạy thì lão Trần bỗng nói một câu: “Tiên sinh, nếu người ta khai trương quán mới mà chúng ta tay không đến đó thì không hay lắm đâu.”

Mục Dục Vũ mở mắt, bất mãn nói: “Tôi đích thân tới đó chưa đủ để nể mặt hay sao?”

“Không phải ý đó, tôi chỉ nghĩ ngài và cô gái đó là bạn cũ, người ta đã giúp rất nhiều trong chuyện của lão phu nhân, đó đâu thuộc phạm vi công việc của cô ấy, là do cô ấy nghĩ về mối quan hệ cũ, cho nên có qua có lại, chúng

ta mang theo chút gì đó thì trong lòng người ta cũng thấy thoải mái hơn chứ ạ!”

Mục Dục Vũ nghiêm túc suy nghĩ khả năng này rồi gật gù, bảo: “Lát nữa anh tìm một trung tâm thương mại rồi dừng lại, mua chút... thạch hoa quả vậy, thằng nhóc kia thích ăn. Còn về cô ấy...”

Anh bỗng im bật, nhớ lại vóc dáng gầy gò, gương mặt lúc nào cũng mệt mỏi của Nghệ Xuân Yến trong đời thực, lòng anh bỗng nhói lên như bị kim châm, anh nhớ thức ăn ngon lành hợp khẩu vị mà cô gái ấy nấu cho anh, nghe nói đó đều là thức ăn cô đã chạy ra chợ mua từ khi trời còn chưa sáng hẳn, cô còn pha nước đường đỏ cho anh, khi nghe mẹ nuôi qua đời, anh sắp không gắng gượng nổi nhưng vì có thể tựa vào vai cô gái ấy mà lại cắn răng bước tiếp.

Quá gầy, anh nghĩ, cô quá gầy, nếu có thể đầy đặn như trong giấc mơ thì tốt, ôm cũng rất mềm mại, khi cô dựa sát vào lòng anh, hơi ấm da thịt đó khiến anh có một khao khát không thể kháng cự là muốn áp sát vào cô để sưởi ấm chính mình.

Giống như người bán rong giữa đêm khuya, khao khát nhìn thấy đốm sáng của nhà ai đó ở phía xa.

Mục Dục Vũ siết chặt nắm tay, trong tích tắc lòng anh dậy sóng. Anh nghĩ có một số việc không quá khó để quyết định, cũng chẳng khó để làm, Mục Dục Vũ anh có gì mà không làm được? Anh làm gì cũng không cần báo cáo với người khác, anh chỉ cần thấy nó xứng đáng với khát khao trong lòng là được.

Chỉ cần anh hiểu rõ, điều anh khát khao rốt cuộc là gì.

Chương 35

Quán mới nằm ngay khu phố cổ, ven đường là một dãy nhà hai tầng xám xịt, lác đác những quán hàng, những con chó con mèo nằm ngoài cửa phơi nắng lười biếng uể oải. Cách một con đường là dãy ngô đồng thẳng tắp, đang mùa lá rụng nên cả con đường rải đầy những phiến lá xanh vàng, những người công nhân quét đường không tài nào dọn sạch được, mỗi lần xe chạy qua, người giẫm lên, lá cây lại kêu lên xào xạc. Một sự an nhiên và yên tĩnh bao trùm cả con phố, giống như trái tim của thành phố này, mặc cho năm tháng chuyển dời ngoài kia ra sao, lúc nào nó cũng có một vẻ ung dung tự tại.

Lúc Mục Dục Vũ đến nơi thì đã gần trưa, cả con đường vắng tanh chẳng có ai, mấy ông thợ cắt tóc đang cùng vài người phụ việc ngồi vây quanh cái bàn thấp ngoài cửa để ăn cơm. Mục Dục Vũ nhìn thoáng qua, chỉ thấy hai món thịt, hai món rau, chẳng có gì ngon, nhưng những anh chàng cô nàng đầu tóc kỳ quặc lại cười hi hi ha ha vừa ăn vừa đùa nghịch, sư phụ và bà chủ của họ nhìn thấy cũng mặc kệ. Một bà cụ lười nhác chống gậy chậm rãi đi trên phố để sưởi nắng, thiếu phụ chủ cửa hàng thời trang ôm mèo uể oải dựa cửa trò chuyện với một người phụ nữ trung niên khác, ánh mắt hai người liếc qua rồi dừng lại ở anh, tỏ vẻ sừng sốt và dò xét, nhưng chỉ thoáng qua rồi thôi, không mấy hứng thú. Những người ở khu này đều là dân thành phố gốc, họ hiểu biết rộng, không mắc bệnh dò xét, tò mò.

Lúc này, Mục Dục Vũ đã nhìn thấy Nghê Xuân Yến, hiếm hoi mới thấy cô mặc một chiếc áo len mỏng màu đỏ rượu, quần tạp dề, tay áo xắn lên đến cùi chỏ để lộ cánh tay trắng muốt gầy gò. Cô đang dờn một cái bàn nhỏ ra ngoài, cậu em trai ngốc nghếch của cô thì bê một cái nôi áp suất đi theo sau, cô vừa bày bàn dưới hiên nhà là cậu ta đã thành thực đặt cái rế xuống rồi để nôi lên trên.

“Ngoan, đi lấy bát. Chúng ta ăn cơm nào.”

Tiểu Siêu cười hi hi rồi nhảy nhót chạy vào trong. Nghê Xuân Yến xoay người bày hai cái ghế nhỏ ra, vừa ngược lên thì nhìn thấy Mục Dục Vũ.

Gương mặt cô tỏ vẻ sững sốt, miệng há ra, đôi mắt tròn tròn, dáng vẻ không còn chút dữ dằn, sắc sảo như trước, chỉ còn lại vẻ sững sờ và ngốc nghếch. Lúc này cô trông y hệt cậu em ngốc, cũng không chịu giấu tâm tư, cũng ngây thơ dễ hiểu, giống như khe suối chảy trên núi, nhìn thoáng đã thấy đáy.

Mục Dục Vũ nhìn cô, anh thấy cảnh này vô cùng thân thuộc, nó dường như ở một nơi nào đó trong sâu thẳm ký ức, từ bao năm về trước, xa vời đến mức sắp quên lãng, cho dù nhớ ra cũng ngỡ là hư cấu. Nhưng rõ ràng nó rất thân thuộc, rõ ràng anh nhớ từng có một thời gian, anh chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trước bàn là sẽ có người bưng lên món ăn nóng hôi hổi nấu riêng cho anh, có người bưng bát đũa theo sau lưng anh, tranh thủ lúc anh chơi đùa rồi trèo lên giường sẽ đút cho anh ăn một miếng.

Lúc đó làm gì có món ăn nào ngon lành! Đút vào miệng đứa trẻ đều là những món đơn giản nhưng lại được tỉ mỉ nấu nướng, toát lên sự yêu thương bao la.

“Chị, chị ơi ăn thôi.” Cậu ngốc kêu gào.

Giọng nói trong trẻo của cậu cùng lúc đánh thức cả hai người. Nghê Xuân Yến đỏ mặt, lau bừa tay vào tạp dề, vén một lọn tóc rối ra sau, có vẻ lúng túng khi bị anh bắt gặp. Cô ấp a ấp úng: “Mục... Mục Dục Vũ, sao anh lại đến đây...”

Mục Dục Vũ hiểu ý cô, cô không muốn để anh bắt gặp cảnh này, đó là cảnh mà cô không thể để người khác dễ dàng nhìn thấy, vì thê thảm, vì mất hình tượng... Nhưng điều cô không biết chính là, chính cảnh tượng để lộ cảm xúc chân thực về cuộc sống này mới khiến anh rung động, bởi nó có một sự ấm áp giản dị, bình thường đến độ chỉ cần giơ tay ra là có thể với tới.

Giống như Nghê Xuân Yến trong giấc mơ, mang đôi dép lê, lảm nhảm trách móc anh, rồi lại làu bàu cắn nhả anh.

Mục Dục Vũ mím chặt môi, anh sai bước đến, kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, sau đó gọi lão Trần cùng đến ngồi rồi nói với Nghê Xuân Yến: “Tôi vẫn chưa ăn cơm.”

“Hả? Sao anh không ăn rồi hãy đến?” Nghê Xuân Yến lúng túng. “Tôi chưa mua thêm thức ăn...”

Mục Dục Vũ sa sầm mặt, lão Trần giảng hòa: “Tiên sinh hôm nay đến bệnh viện xét nghiệm, đừng nói là ăn trưa, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn nữa.”

Nghê Xuân Yến nhìn anh.

Mục Dục Vũ mặt không cảm xúc, bảo: “Tôi đói rồi.”

“Thế... anh ăn tạm cái này lót dạ, tôi nấu cho anh bát mì, anh thấy thế nào?”
Nghê Xuân Yến dè dặt hỏi anh.

Mục Dục Vũ gật đầu rất nhẹ.

Nghê Xuân Yến mở nồi áp suất, múc canh vào bát đưa cho anh, rồi một bát cho lão Trần, lão Trần ngại nên vội đứng lên, nói: “Cảm ơn, xin lỗi nhé em gái, tôi chưa báo trước đã đến ăn ké cơm của cô rồi.”

Nghê Xuân Yến cười, đang định nói câu khách sao thì bị Mục Dục Vũ cắt ngang: “Em đi nấu mì đi, lão Trần, anh đến quán ăn bên kia đường mua hai món ăn về đây.”

Nghê Xuân Yến vội vàng nói: “Không cần đâu, khách sáo gì ạ...”

Mục Dục Vũ liếc nhìn cô rồi bảo: “Không phải em nói trong nhà hết thức ăn rồi sao? Lão Trần ăn nhiều, bây giờ em nấu cũng không kịp.”

Lão Trần cười khà khà, nói: “Được, em gái, cô đừng bận rộn nữa, tôi đi mua hai món mang về, cô muốn ăn gì không?”

“Tôi... tôi không thích gì đặc biệt...”

“Em muốn ăn cánh gà.” Cậu ngốc bồng nói to xen vào.

Mục Dục Vũ gật đầu. “Mua cánh gà cho nó, tạm thời tôi không thể ăn cay, mua hai món hải sản đi, chúng ta đều thích.” Anh nhìn Nghê Xuân Yến, nói: “Còn muốn gì không? Tôi mua cho.”

Nghê Xuân Yến có vẻ không hiểu anh muốn làm gì, há miệng rồi thành thật lắc đầu.

“Thế còn ngờ ra đó làm gì? Tôi đang đói đây, phải ăn mì.” Mục Dục Vũ khoát tay bảo lão Trần đi, bưng bát canh lên húp một miếng, món canh cà rốt hầm sườn heo rất đơn giản, anh cau mày nói: “Quá mặn, mì cô nấu cho tôi đừng bỏ nhiều muối như vậy, cũng đừng bỏ hành vào.”

“Trứng thì sao?”

“Được.” Mục Dục Vũ thông thả gật đầu.

Tốc độ nấu mì của Nghê Xuân Yến rất nhanh, lát sau đã mang một bát mì nóng hổi lên. Bên trên là hai quả trứng nằm ngoan ngoãn, nước canh rất thơm, là canh sườn lúc này, không có hành lá mà Mục Dục Vũ ghét. Không chỉ thế, cô sợ thức ăn không đủ còn chiên thêm một đĩa trứng, cùng với món thịt xào lúc đầu, bữa cơm này đơn giản vô cùng.

• [Page: Eb00kngontinhmiennphi](#)

Nhưng cũng khiến người ta cảm khái vô cùng.

Cậu ngốc vô tư lự ngồi cạnh Mục Dục Vũ gặm sườn trong canh, cậu gặm rất ngon lành, nước canh chảy theo cằm xuống dưới. Mục Dục Vũ thấy rất thú vị nhưng Nghê Xuân Yến lại ngượng gập rút giấy ăn ra, chốc chốc lại lau miệng cho cậu, bảo: “À, thằng bé này từ nhỏ ăn uống đã có tật xấu, anh đừng chê cười...”

Mục Dục Vũ cúi đầu chậm rãi ăn mì, nói: “Cô bảo nó ăn ít thôi, lát nữa còn món khác.”

“Em muốn ăn cánh gà!” Cậu ngốc tuyên bố vẻ trịnh trọng.

“Em chỉ biết ăn.” Nghê Xuân Yến trừng mắt.

“Ăn được là phúc.” Cậu ngốc vui vẻ chồm lại gần. “Chị, bên này cũng cần lau này.”

“Em đấy.” Nghe Xuân Yến bó tay, thở dài, lau mặt kia cho cậu ta.

Ánh mắt cô trở nên dịu dàng khi nhìn Tiểu Siêu, cuối cùng không còn quá giữ kẽ với Mục Dục Vũ nữa, cô mới nở nụ cười: “Câu này vẫn là do cô giáo Mục dạy, nó mới nghe đã nhớ, bây giờ suốt ngày lấy câu đó ra chặn tôi.”

Mục Dục Vũ hơi nhướn môi, nói: “Mẹ tôi rất thích thằng bé ham ăn ham chơi này, tiếc rằng lúc nhỏ tôi không cho bà thỏa niềm đam mê đó. Nên bà thấy em trai cô là đã yêu thương lắm rồi.”

Nghe Xuân Yến cũng cười, cô vuốt mái tóc rối, khẽ nói: “Đó là do cô Mục tốt bụng, nhân hậu mới thích Tiểu Siêu nhà tôi, anh không nói tôi cũng biết, rất nhiều người chê bai nó, bọn trẻ không thích chơi với nó, có những phụ huynh sợ bệnh ngốc sẽ lây. Thực ra không trách được ai, lúc nhỏ tôi không hiểu chuyện, chẳng phải cũng ghét nó hay sao? Lúc đó tôi cứ thấy dính vào thằng em trai thế này đúng là xui xẻo tám kiếp, chỉ muốn dẫn nó đến nơi nào đó rồi vứt nó ở lại, haizz, tôi đang nói với anh linh tinh những gì thế này...”

“Chị đừng bỏ em.” Cậu ngốc đang ăn, bỗng ngẩng lên vẻ hoảng loạn.

“Không đâu, chị đùa thôi, làm sao chị bỏ em được? Em là em trai ngoan của chị. “Nghe Xuân Yến vội xoa đầu cậu ngốc.

Cậu ta yên lòng, cười hì hì rồi lại cúi xuống gặm sườn.

Nghe Xuân Yến cười hồi lỗi với Mục Dục Vũ. Mục Dục Vũ lặng lẽ ngấm nụ cười ấy, muốn nói gì đó nhưng lại thấy không hợp, nên anh im lặng, vùi đầu vào ăn mì.

Anh ăn gần xong thì lão Trần mới về. Ông ta mua ba món nóng một món nguội, cánh gà xào, cá hấp, trứng chiên hành gừng, và cả một món gỏi.

Thêm những món có trước đó, cả chiếc bàn nhỏ đã đầy ắp. Mục Dục Vũ có vẻ hài lòng, ngẩng lên bảo Nghe Xuân Yến: “Tranh thủ còn nóng, ăn nhanh đi.”

Anh nói xong còn đưa hộp cánh gà cho Tiểu Siêu, cậu ta hoan hô một tiếng rồi chụp lấy một miếng, bắt đầu gặm. Lão Trần thấy hiếm khi sếp vui vẻ thì cũng thoải mái ăn uống, còn Nghê Xuân Yển đợi cho tới khi mọi người đều ăn rồi cô mới cầm đũa lên, chậm rãi bưng bát cơm.

Mục Dục Vũ cũng không hiểu vì sao, ăn xong mì thì anh đã no, nhưng do trong lòng bỗng dậy lên một niềm vui kì lạ nên anh muốn ăn chung với mọi người. Trong đời Mục Dục Vũ, chỉ khi ký hợp đồng hoặc tiếp khách hàng quan trọng, thì anh mới đích thân uống rượu tiếp khách, nhưng vào giây phút này, anh lại không nỡ kết thúc bữa cơm sớm như vậy, anh không nỡ rời xa không khí này, thậm chí anh còn suy nghĩ về khả năng mua một chiếc bàn tròn giống thế này để trong nhà họ Mục.

“Hình như em không hề động đũa gắp thức ăn.” Mục Dục Vũ quan sát Nghê Xuân Yển một lúc rồi nghiêm túc nói: “Em đang khách sáo với tôi hay là em cảm thấy ngại?”

Nghê Xuân Yển sừng sốt ngược lên, nhìn Mục Dục Vũ.

“Không cần khách sáo, dù sao cũng tiêu tiền của tôi, còn ngại thì không giống em, em có phải trẻ con nữa đâu.” Mục Dục Vũ cau mày, chỉ một miếng cá, nói: “Ăn cái đó đi, có dinh dưỡng.”

“Tôi...”

“Cần tôi gắp cho à?” Mục Dục Vũ nóng nảy bảo: “Tôi không gắp thức ăn cho người khác vì rất mất vệ sinh.”

Nghê Xuân Yển đỏ mặt, nghiêng răng nói: “Để tôi tự gắp.”

Mục Dục Vũ bình thản nói: “Thế thì em nhanh lên! Đừng động vào chứ nhóc, đây là để dành cho chị cậu, đừng chỉ biết ăn một mình, cậu cũng là đàn ông con trai, phải học cách chăm sóc chị cậu.”

Cậu ngốc ấm ức rụt đũa lại, cắn đầu đũa, quay sang dò xét hai người.

Nghê Xuân Yến bị cậu ta nhìn đến mức thẹn quá hóa giận, thò đũa ra gấp nhanh miếng cá đặt vào trong bát rồi cắn một miếng, tức tối nói: “Được rồi, tôi ăn rồi.”

Mục Dục Vũ hài lòng, gật gù, vẻ mặt tán thưởng, rồi lại chỉ thị cho lão Trần gặm càng cua, lý do là cái đó khó gặm, cậu ngốc mà gặm thì không khéo sẽ bị hóc.

Lão Trần cười, làm theo. Mục Dục Vũ lại gấp trứng cho Tiểu Siêu, lý do là trẻ con ăn nhiều trứng mới tốt, còn về con cá kia, cơ bản là anh ra lệnh cho Nghê Xuân Yến ăn hết. Nghê Xuân Yến đỏ mặt, chỉ muốn vùi mặt vào bát cơm, còn Tiểu Siêu ăn rất vui vẻ, cậu ta hí hửng báo cáo với chị: “Hóa ra cua còn ngon hơn cánh gà, lần sau chị nhớ mua cho nhà ta ăn nhé.”

Cậu ta biết rõ là bữa ăn này người ta mời, chứ nhà cậu ta bình thường không ăn món này.

Mục Dục Vũ tâm trạng rất tốt, quan sát cậu ngốc, bỗng cảm thấy gương mặt dính đầy dầu mỡ khi ăn uống của cậu ta xem ra cũng không quá đáng ghét. Anh đợi cậu ngốc ăn gần xong mới đưa túi đồ mà lão Trần mua ở siêu thị cho cậu ta, hờ hững nói: “Này, cho cậu.”

Tiểu Siêu mừng rỡ nhìn chiếc túi, dò đoán xem trong đó là gì qua lớp nylon trong suốt. Lát sau cậu ta hào hứng tuyên bố phát hiện của mình: “Là thạch hoa quả, còn có một hộp nhỏ đựng kẹo vàng óng.”

Mục Dục Vũ nói: “Đồ ngốc, đó là chocolate.”

“Chocolate là kẹo sao?” Tiểu Siêu nghiêm túc hỏi.

Mục Dục Vũ ghen lời, nóng nảy nói: “Cũng... cũng tính là kẹo.”

“Thế thì Tiểu Siêu không nói sai, Tiểu Siêu đúng.”

“Được, được, được, lấy đi, lát nữa ăn.” Mục Dục Vũ nhét túi vào trong lòng cậu ta, bảo lão Trần: “Anh chơi với nó một lúc, tôi với chị nó có chuyện cần bàn bạc.”

Lão Trần lấy khăn giấy lau miệng, gạt đầu. “Vâng, tiên sinh.”

“Em có thể ngồi xe không?” Tiểu Siêu hỏi.

“Được.” Mục Dục Vũ nói với lão Trần. “Thế thì anh lái xe đưa nó đi dạo một vòng, nửa tiếng sau quay về đón tôi.”

“Vâng.” Lão Trần đứng lên, nói với Tiểu Siêu: “Đi, chú... ờ... đưa cháu lên xe ngồi nhé.”

Mục Dục Vũ thấy ông ta ngập ngừng thì khuôn mặt dần ra, khoát tay ra hiệu cho họ đi nhanh.

Nghê Xuân Yến có vẻ ngại ngùng, cô lo lắng nhìn Mục Dục Vũ.

“Yên trí, không bắt cóc trẻ con nhà em đâu, hơn nữa cậu ta như thế thì ai mà cần? Cũng chỉ có em xem là bảo bối thôi.” Mục Dục Vũ bảo lão Trần: “Nửa tiếng, đừng chạy nhanh quá, thằng bé mới ăn cơm xong.”

“Vâng, tiên sinh, ngài yên tâm.” Lão Trần nói với Nghê Xuân Yến: “Em gái, tôi đưa thằng bé ra công viên ngoài kia chơi một lúc, cô yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa nó an toàn trở về.”

“Thế... phiền anh rồi.” Nghê Xuân Yến cười gượng.

“Không phiền, không phiền gì hết.” Lão Trần vừa nói vừa chào Mục Dục Vũ, đưa Tiểu Siêu nhảy nhót đi ra xe.

Đợi hai người họ đi xa rồi, Mục Dục Vũ duỗi thẳng đôi chân dài, mẫn nguyện nheo mắt rồi nói với Nghê Xuân Yến: “Dọn dẹp bàn trước đã, ăn xong rồi tôi có chuyện muốn nói với em.”

Nghê Xuân Yến rất nghi ngờ nhưng vẫn nhanh nhẹn đứng lên dọn bàn, lát sau cô pha một ly đen sì sì đặt trước mặt Mục Dục Vũ, anh bưng lên uống rồi hỏi: “Cái gì vậy?”

“Nước la hán.” Nghê Xuân Yến nói: “Tiểu Siêu gần đây hay ho, sáng dậy tôi đã pha một bình.”

Mục Dục Vũ uống một ngụm, không nói gì.

“Anh... sáng đi bệnh viện làm gì thế?” Nghê Xuân Yến hỏi vu vơ. “Bệnh lần trước chưa hết sao?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ đặt ly xuống, thản nhiên nói: “Bác sĩ bảo tôi ăn uống không điều độ là không tốt.”

“Thế anh còn không mau... điều độ đi!” Nghê Xuân Yến bất mãn. “Anh lớn thế nào rồi mà còn nói thản nhiên như thế, đến già thì chỉ có anh chịu khổ thôi.”

“Không ai quản tôi, mà cũng chẳng ai dám quản.” Mục Dục Vũ cúi đầu. “Họ đều chỉ muốn lấy tiền lương từ tôi, quản gia, đầu bếp thời nay còn có ai thật lòng yêu nghề?”

Nghê Xuân Yến ngược lên nhìn anh.

“Tôi nói thẳng nhé Xuân Yến.” Mục Dục Vũ ngừng lại rồi mím môi, nói: “Mẹ tôi vừa qua đời, tôi sống chẳng ra sao cả, không phải tôi đỏng đảnh gì, bây giờ tôi ăn cơm không ngon, ngủ không được, cứ thế thì sức khỏe của tôi sẽ tệ lắm, bác sĩ bảo tôi phải nghỉ ngơi, nhưng công ty lớn như thế, có lúc nào rời xa được? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, đành tìm em giúp đỡ.”

“Tôi... tôi có thể giúp gì được anh?” Nghê Xuân Yến cười gượng. “Tôi lại không có văn hóa, không có kiến thức.”

“Em lo ngày ba bữa cơm cho tôi, bây giờ tôi ăn cơm em nấu còn thấy ngon chút ít, tôi biết chỗ của em rất nhiều việc phải lo, nên tôi bàn cách này với em.”

“Cách gì?”

“Quán này của tôi, tôi đầu tư cho em, tôi bỏ tiền ra thuê người, em chỉ cần lo quản lý, còn mấy chuyện nấu nướng, phục vụ, tiếp khách gì đó... giao hết cho người khác làm, em chỉ làm CEO, hiểu không?”

Chương 36

Mục Dục Vũ biết Nghệ Xuân Yển không hiểu thế nào gọi là CEO, với đề nghị của anh cô cũng hiểu rất ít, nhưng chẳng sao, anh muốn bước vào cuộc sống của hai chị em cô, anh sẽ không để cả hai thua thiệt, để hồi đáp, Nghệ Xuân Yển phải bớt chút thời gian ra chăm lo cho anh, chỉ đơn giản thế thôi.

Nhưng một việc đơn giản như thế mà Nghệ Xuân Yển cũng không thông, cô lắc đầu nguầy nguậy, kiên quyết nói: “Thế... thế không được, nhà chúng tôi tuy nghèo nhưng cũng không thể mặt dày lợi dụng anh nhiều như vậy.”

Mục Dục Vũ phì cười, anh chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của Nghệ Xuân Yển dưới nắng chiều thu dịu dàng, cho dù gương mặt ấy không chút phấn son nhưng vẫn rất mịn màng, quyến rũ. Trong lòng Mục Dục Vũ biết rõ, vẻ đẹp của cô rất chân thực, nó nhuốm đủ mùi củi gạo mắm muối, chứ không phải là vẻ mỹ miều trong thi họa âm nhạc. Gò má cô trắng nõn, bên tai những sợi tóc tơ bay bay, như thể đang vẫy gọi, đang đùa nghịch với anh khiến tim anh ngứa ngáy, chỉ muốn đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve.

Mục Dục Vũ do dự, nắm ngón tay anh mở ra, nhưng lại lặng lẽ khép vào.

Bị anh nhìn chăm chăm nên gò má Nghệ Xuân Yển hơi ửng đỏ. Mục Dục Vũ ho một tiếng, khẽ hỏi: “Ý em là, không muốn giúp tôi?”

Nghệ Xuân Yển ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt có phần phức tạp.

Mục Dục Vũ cố ý thờ dài thườn thượt, nói: “Tôi đúng là không có tư cách gì đòi em giúp, dựa vào đâu chứ, đúng không? Lại thêm chuyện trước đây tôi từng hiểu lầm em, nên trong lòng em có định kiến với tôi cũng đúng. Được, nếu em không bằng lòng, thì tôi cũng không ép.”

Anh lại cười tự giễu, nói khẽ: “Thế mà trước đó tôi còn rất tự tin, tôi cứ tưởng em sẽ nể tình chúng ta quen nhau bấy lâu mà nhận lời...”

“Tôi...” Nghệ Xuân Yển hơi cuống lên, nhưng cô nhất thời không biết nói gì.

“Không sao.” Mục Dục Vũ mỉm cười, đưa tay lên chặn lời, giọng dịu dàng nhưng rất buồn bã: “Tôi biết ý em, tôi có thể hiểu, dù sao chúng ta cũng không thân thiết gì, với lời đề nghị bất ngờ như thế này, ai cũng do dự mà thôi, tôi hiểu.”

“Em để tôi ngồi một lát, đợi lão Trần đưa cậu nhóc kia về rồi tôi đi.” Mục Dục Vũ nhắm mắt, lẩm bẩm: “Em đừng cho rằng tôi vui vẻ sung sướng lắm, thực ra tôi không có nhiều cơ hội được ăn no rồi ngồi phoir nấng thế này đâu.”

“Sao lại thế...”

“Bận rộn quá mà, trong ngoài công ty bao cặp mắt theo dõi, tôi không bặt mạng làm việc thì làm sao quản được bấy nhiêu nhân viên?” Mục Dục Vũ hơi hé mắt, phát hiện ánh mắt Nghê Xuân Yển lộ vẻ thương xót, anh lại tiếp tục nhắm mắt rồi tiếp tục than: “Em không biết đâu, tôi đi lên từ hai bàn tay trắng, mấy năm nay làm ăn tôi đã đắc tội với nhiều người, lần trước cái người cầm dao đâm tôi ở bệnh viện chính là do một phó tổng trong công ty tôi thuê đấy.”

“Hả, cái người đó đê tiện quá!” Nghê Xuân Yển giận dữ mắng: “Có gì mà không quang minh chính đại nói được? Lén dùng dao đâm người ta mà là đàn ông à?”

Mục Dục Vũ thầm buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ vẻ gì, anh cau mày, mệt mỏi nói: “Đây là vẫn còn dễ biết, chứ những người ngằm giở thủ đoạn với tôi không biết bao nhiêu. Giống như hai ông anh kém cõi bên nhà vợ tôi, ngoài mặt tỏ ra khách sáo nhưng trong lòng chỉ muốn tôi chết sớm.”

“Tại sao chứ?” Nghê Xuân Yển không tài nào hiểu nổi. “Người thân với nhau sao lại như vậy? Anh ổn thì họ cũng ổn mà?”

Mục Dục Vũ lần này cười thật, anh mở mắt, nói: “Em tưởng ai cũng ngốc như em à? Họ đều có mưu đồ, nói đi nói lại cũng là vì tiền cả.”

“Thế...” Nghê Xuân Yển nhú mào, do dự rồi hỏi: “Thế vợ anh đâu? Sao không quản lý anh em nhà mình?”

“E là cô ta còn muốn tôi xảy ra chuyện hơn ấy chứ.” Mục Dục Vũ nói. “Chúng tôi đang ly hôn, ban đầu cô ta không muốn lấy tôi, kết hôn xong cũng chẳng muốn sống cùng nhau.”

Nghê Xuân Yển mở to mắt khó tin, lấp ba lấp bấp nói với vẻ bất bình: “Không... không phải chứ, anh thế này mà cô ấy còn chê...”

Mục Dục Vũ hơi nhướn môi, anh phát hiện ra anh thật sự rất thích dáng vẻ này của Nghê Xuân Yển, vẻ thật thà biểu lộ hết ra ngoài, hơn nữa câu nói đó cũng làm anh rất vui. Anh muốn bật cười thành tiếng, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc để cười to. Mục Dục Vũ cúi đầu, thở dài. “Tôi cũng không hiểu, có thể cô ta oán trách tôi quá lo cho công việc chẳng?”

“Đàn ông chẳng phải nên làm việc lớn hay sao?” Nghê Xuân Yển bất bình. “Lấy chồng là gả đi, làm dâu nhà người ta, lẽ nào lấy chồng để cho đàn ông chiều chuộng?”

Mục Dục Vũ biết nếu Diệp Chỉ Lan mà nghe thấy câu này ắt sẽ đánh nhau với Nghê Xuân Yển. Anh hơi thiếu đạo đức khi tưởng tượng cảnh hai người phụ nữ đánh nhau, rồi nhìn cánh tay Nghê Xuân Yển, anh đoán rằng nếu đánh thật thì có lẽ Nghê Xuân Yển sẽ không thua. Thế là anh bất chợt thấy vui, để che giấu niềm vui kỳ quặc đó, anh quay đi, ho một tiếng vẻ thiếu tự nhiên. “Tôi không muốn nhắc đến cô ta nữa, dù sao cô ta muốn thế nào thì thế ấy, haizz...”

“Chẳng trách...” Nghê Xuân Yển tỏ ra đồng cảm. “Tôi cứ tưởng...”

“Em tưởng tôi thuận miệng nói bậy bạ chứ gì?” Mục Dục Vũ nói: “Tôi sẽ không nói với người khác những điều này, nếu em không phải là bạn cũ của tôi thì tôi cũng không muốn nói, có gì hay ho đâu.”

“Xin... xin lỗi nhé.” Nghê Xuân Yển nói nhỏ: “Mục Dục Vũ, tôi vốn không nghĩ anh như vậy...”

“Chẳng sao.” Mục Dục Vũ cười khố. “Lúc mẹ tôi còn sống, trong lòng tôi còn có một mong muốn là khi nào kiếm đủ tiền thì sẽ nghỉ ngơi, để bà an hưởng tuổi già, nhưng ai ngờ bà lại đi nhanh như thế...”

Khi nói câu này, lòng Mục Dục Vũ bỗng xót xa, anh trầm tư một lúc rồi tiếp tục: “Tôi đi đây, em đừng nghĩ nhiều, quán này cho em thuê sẽ không thay đổi, em cứ yên tâm buôn bán ở đây, hợp đồng chúng ta nói lần trước cứ thế vậy, nếu thực sự em quá bận thì không cần ngày nào cũng nấu cơm trưa, thi thoảng tôi đến đây ăn chung cũng được.”

Anh bỗng dừng thẩu tình đạt lý như vậy khiến Nghê Xuân Yển hoàn toàn luống cuống, Mục Dục Vũ lặng lẽ quan sát dáng vẻ lúng túng này của cô, biết anh nói nhiều như thế thì trong lòng cô gái góc nghếch này đã dao động, không chừng còn tự trách mình vì đã từ chối anh quá thẳng thừng. Anh hài lòng nheo mắt, tranh thủ nói thêm: “Em cứ làm đi, đừng xem tôi như kẻ xa lạ. Ồ đúng rồi, em vẫn chưa có số điện thoại của tôi đúng không?”

Nghê Xuân Yển ngơ ngác lắc đầu.

Mục Dục Vũ lấy tấm danh thiếp trong túi áo ra, đưa cho cô. “Gọi vào số này cho tôi, tuy tôi bận nhưng thường thì số này lúc nào cũng sẽ nghe máy.”

Nghê Xuân Yển nhận bằng hai tay, dáng vẻ cẩn thận như đó không phải là tấm danh thiếp, mà là một bản hợp đồng vậy.

“Họ quay về rồi.” Mục Dục Vũ nói. “Tôi cũng phải đi đây.”

Tuy anh nói đi, cũng làm ra vẻ như đang đứng chờ lão Trần lái xe đến, nhưng thực ra vẫn đang đợi Nghê Xuân Yển mở lời. Anh là một thương nhân sành sỏi, nhưng bàn điều kiện với Nghê Xuân Yển thì hơi đặc biệt, vì tính cách cô quật cường, đầu óc cũng không nhanh nhạy lắm. Nếu anh phân biệt rõ lợi ích, bày đủ mọi điều kiện ra, Nghê Xuân Yển sẽ từ chối ngay. Lòng tự trọng của người nghèo cùng thái độ cảnh giác sẽ khiến cô gái góc này không nắm bắt được điểm mấu chốt, làm tổn hại đến lợi ích của bản thân. Hơn nữa cô còn hay tự tính toán, mà sự tính toán này không phải dành

cho cô mà là cho anh, như thế sợ chỉ cần một chút bất cẩn sẽ mang tiếng là lợi dụng anh vậy.

Mục Dục Vũ thoáng nhìn đã có thể thấu suốt những tính toán nho nhỏ của cô, nhưng anh nhẫn nại không nói thẳng ra. Anh không biết vì sao mỗi khi nhìn thấy Nghê Xuân Yến thì lòng trắc ẩn đã biến mất bao năm qua bỗng nhiên được khơi dậy trong anh. Bấy lâu nay, những người phụ nữ tiếp cận anh, ai mà không muốn đạt được lợi ích nào đó từ anh? Họ đều thông minh, che giấu tham vọng dưới nụ cười dịu dàng, đến khi gặp thời cơ sẽ bộc lộ từng chút một ra ngoài. Chỉ có Nghê Xuân Yến là chẳng biết gì, cô là ngoại lệ, cô từ chối cả những thứ đã dâng lên trước mặt. Không phải cô cố tình ra vẻ thanh cao, cũng không phải cô muốn làm bộ, mà là cô không có IQ cao, cũng chẳng có thủ đoạn gì, cái cô dựa vào chỉ là suy nghĩ đơn thuần. Nếu lợi dụng người khác, thì sợ mình không trả nổi.

Cô biết bản thân chẳng có gì, cô rất nghèo. Cô hiểu rõ hơn ai hết rằng chẳng có bữa ăn nào miễn phí, vì vậy cô đã sớm dập tắt những khát vọng không nên có, cô chỉ nhìn cái trước mắt, và cũng chỉ dám làm thế.

Chính vì Nghê Xuân Yến như vậy nên Mục Dục Vũ càng thấy chua xót. Anh hít một hơi thật sâu, cố tỏ ra vui vẻ. “Tôi đi đây, Đại Quân nói sẽ tìm cách trị chứng mất ngủ cho tôi, tôi về xem anh ta làm như thế nào. Em vào nhà đi, thạch hoa quả đừng để em trai ăn quá nhiều, sẽ không tiêu hóa nổi.”

Lão Trần lúc này đã lái xe đến chỗ anh. Cửa xe mở ra, cậu ngốc sung sướng lao lại chỗ chị, tíu ta tíu tít kể lại cậu ta đã đi những đâu, chơi những gì. Lão Trần xuống xe, mở cửa cho Mục Dục Vũ. Nhưng khi anh vừa bước lên xe thì Nghê Xuân Yến bất ngờ cất tiếng gọi, như thể đã lấy hết can đảm: “Mục Dục Vũ.”

“Hử?”

“Nếu tôi... tôi làm đầu bếp cho anh...” Cô đỏ mặt, hỏi: “Quán này tôi vẫn có thể mở, đúng không?”

“Đương nhiên.” Mục Dục Vũ nói.

“Tôi không muốn ở nhà anh, tôi đến đó nấu ăn cho anh rồi đi, được không?”

“Được, tôi sẽ bảo tài xế đến đón em.”

“Tiền lương đó... tôi không cần, tiền lần trước anh cho tôi còn dư, tôi cũng không hiểu đầu tư là như thế nào...”

“Em không cần hiểu, em chỉ cần biết tôi không đối xử tệ với em là được.”

Mục Dục Vũ cười nói. “Yên tâm.”

Chương 37

Mục Dục Vũ thích thừa thắng xông lên, Nghê Xuân Yển giống như một loại quả có vỏ ngoài cứng cáp nhưng đã bị anh chọc thủng một lỗ nhỏ. Với tính cách Mục Dục Vũ, anh nhất định sẽ nhân cơ hội này khoét cho lỗ thủng đó to hơn, không lấy hết phần thịt quả và nước bên trong thì nhất định không dừng lại. Anh biết Nghê Xuân Yển đồng ý đề nghị của anh có thể chỉ vì nhất thời không nhẫn tâm. Một người phụ nữ từng chịu khổ, chịu nghèo, từng đắc tội với người khác, lại có tính cách thẳng thắn, phóng khoáng như cô rất dễ nảy sinh sự đồng cảm với người khác. Mục Dục Vũ biết sự đồng cảm này của cô còn bao gồm cả cảm xúc khó nói, cảm xúc đó có nảy mầm hay không, bao giờ thì nảy mầm, phát triển theo hướng nào, đều nằm cả trong tay anh.

Anh biết bản thân mình vẫn chưa rõ phải đặt Nghê Xuân Yển ở vị trí nào, nhưng chính vì sự mơ hồ này mà anh lại cảm thấy rất thỏa mãn, giống như cướp được quyền khai thác một mảnh đất nào đó từ tay đối thủ cạnh tranh. Anh nghĩ, cứ thế đi, cứ làm cho Nghê Xuân Yển ở gần anh nhất, sau đó phải làm thế nào thì tính sau, chỉ cần anh vẫn còn nhìn thấy cô, chạm tới cô, bước tiếp theo là tiến hay lùi thì vẫn do anh định đoạt.

Nhưng Mục Dục Vũ cũng phải thừa nhận rằng chuyện sắp xếp cho Nghê Xuân Yển vào nhà làm đầu bếp đã khiến nội tâm vốn bình lặng của anh bỗng chốc dậy sóng. Những cơn sóng gió ban đầu rất nhỏ, chỉ là trong tim anh thấy ngứa ngáy và nóng lên, nhưng sau đó chúng dần dần lan rộng, biến thành sự mong chờ rõ rệt. Mong chờ lại phát triển thêm một bước nữa, khiến Mục Dục Vũ bất an, chỉ sợ cấp dưới hiểu sai ý anh mà quá coi trọng Nghê Xuân Yển, tưởng đó là người phụ nữ mà anh phải tìm trăm phương ngàn kế để chinh phục. Khả năng đó nói đúng thì sai, mà nói sai thì lại không đúng, vì nó đánh trúng vào sự khao khát trong lòng nên Mục Dục Vũ bắt đầu kháng cự.

Cho dù thế nào, anh vẫn là Mục tiên sinh, Mục tiên sinh không thể nông cạn, có người phụ nữ nào anh cần mà lại không có đâu? Hà tất phải bại dưới tay

một Nghê Xuân Yển.

Mục Dục Vũ càng nghĩ càng thấy đúng, để làm được điều này, trong mấy ngày đầu Nghê Xuân Yển đến làm việc ở nhà họ Mục, anh cố ý đi sớm về muộn, tránh không ăn những món cô làm, để tỏ ý rằng cô đầu bếp này vẫn chưa rành rẽ công việc. Mấy hôm tiếp theo, anh lại cố ý chê trách, soi mói, than vãn mấy lần trước mặt thím Dư và những người giúp việc khác, nội dung là Nghê Xuân Yển cho muối quá nhạt hoặc quá nhiều. Mấy hôm sau nữa, thậm chí anh còn viện cớ vợ vẫn để bảo thím Dư gọi Nghê Xuân Yển vào, mắng cô một trận trước mặt bà ta, từ việc cô không mặc đồng phục đầu bếp đến cách cầm dao của cô không ổn, v.v...

“Tôi chưa từng học nghề nấu ăn...” Nghê Xuân Yển giải thích.

“Nhưng hiện giờ cô đã là đầu bếp!” Mục Dục Vũ quở trách: “Chẳng lẽ cô không có kỹ năng cơ bản của đầu bếp à? Đừng tưởng nhà tôi là cái quán ăn lề đường của cô chứ!”

Anh mắng xong, Nghê Xuân Yển trông có vẻ rất trầm tư, cô bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ “tôi biết ngay là anh sẽ thế mà”.

Mục Dục Vũ thấy bực tức, anh khoát tay cho Nghê Xuân Yển đi ra, trong lòng tự hỏi, rõ ràng đó không phải anh, nhưng tại sao anh lại cứ phải biểu hiện ra rõ rệt như một người đàn ông ấu trĩ vậy?

Đáp án là, anh không rõ anh phải làm thế nào với Nghê Xuân Yển.

Anh chỉ biết mình muốn nhìn thấy cô mọi lúc, giữ cô ở cạnh bên, nhưng anh không muốn nghĩ xem sau này anh phải làm gì với cô.

Chuyện của ngày hôm đó kết thúc không mấy vui vẻ, Nghê Xuân Yển nấu xong bữa tối cho anh liền viện cớ gia đình có việc nên rời khỏi Mục gia từ sớm. Mục Dục Vũ đứng trước cửa sổ trong thư phòng nhìn theo bóng cô lên xe rời đi. Tiết trời đã vào thu, nhiệt độ giữa ban ngày và buổi tối chênh lệch nhau rất lớn, nhưng Nghê Xuân Yển vẫn không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc một cái ao len hở cổ màu đỏ đô. Hình như cô rất thích màu đỏ này,

tránh mặc những màu sắc rực rỡ chói mắt. Mục Dục Vũ bỗng nhớ lại cô gái mười sáu tuổi năm nào, khi ấy màu sắc gì cô cũng dám mặc lên người, trang điểm thì xấu xí đến không ai muốn nhìn, cô xinh xắn tươi tắn, nhưng lại vô cùng tầm thường. Cũng vì thế mà giờ đây, anh mới nhận ra rằng từ khi gặp lại, anh chưa từng thấy cô trang điểm, chưa từng thấy cô chăm chút cho bản thân. Anh nhớ năm xưa Nghê Xuân Yến là một cô nàng ham hư vinh, chuộng cái đẹp, những lúc cô mặc váy siêu ngắn, thoa son đỏ tươi chạy đến gặp anh, cô chưa bao giờ biết khiêm tốn, e thẹn là gì.

Phải chăng năm tháng đã lột trần từng lớp màu sắc trên người cô gái đó, cho tới khi biến cô thành một người phụ nữ như thế này?

Ngay cả ăn mặc đẹp cũng chả buồn để tâm, cũng không nghĩ đến chuyện lấy chồng.

Mục Dục Vũ thấy cổ họng khô rát, tay cầm điều xì gà bất giác run lên.

Anh nghĩ sẽ nhìn vào những điểm tốt của Nghê Xuân Yến, không chê trách soi mói cô nữa, tiếc rằng sau đó có quá nhiều việc xảy ra nên anh đã quên hẳn chuyện này. Tin tức Lý Triệu Minh, nguyên phó tổng giám đốc của công ty bị bắt đã khiến báo đài sôi sục. Đúng như những gì Diêu Căn Giang dự đoán, tin tức tiêu cực này làm ảnh hưởng không nhỏ đến công ty, khiến cổ phiếu bị sụt giảm trong khoảng một thời gian. Mục Dục Vũ chỉ đạo một đám người ứng chiến, bận đến đâu tắt mắt tối. Thậm chí, anh còn phải liên hệ với báo chí để bịt miệng thì chuyện này mới lắng xuống. Nhưng sau đó, việc đầu tư địa ốc của khu mới lại xảy ra vấn đề. Mục Dục Vũ đích thân liên hệ khắp nơi, mỗi ngày đều tiếp khách, bận đến tối tắt mắt mũi. Về nhà rồi anh vẫn còn phải mở cuộc họp bàn bạc đối sách với các quản lý cấp cao, căn bản không có thời gian nghĩ đến chuyện gì khác.

Hôm ấy, Mục Dục Vũ cuối cùng cũng lo liệu mọi chuyện gần như ổn thỏa. Anh bỗng nhớ đến Nghê Xuân Yến, đã mấy ngày rồi anh không gặp cô, cũng không ăn món cô nấu, không biết lúc anh bận rộn thì Nghê Xuân Yến thế nào. Trong đầu anh lại hiện lên cảnh cô rời đi. Cô rất gầy, vì gầy gò nên cơ thể càng cao, dáng đi của cô hơi giống hình chữ bát, hoàn toàn không có

vẻ thực nữ dịu dàng, tư thế của cô cũng rất xấu và thô lỗ, đó là sự thô lỗ nhưng vững chãi mà chỉ những người lao động vất vả mới có. Trong những năm tháng anh không hề hay biết, cô đã thẳng tiến về phía trước như thế, một mình kéo theo cậu em trai ngốc nghếch, lăn lộn tìm đường sống trong cuộc đời thê thảm của mình.

Nghê Xuân Yến không phải ngay từ đầu đã bán mì bò. Sau khi nghỉ học, cô từng làm công nhân, từng đi phụ hồ. Trong tư liệu mà trợ lý Lâm cung cấp, cô thậm chí còn đi học đánh máy vi tính, học làm thư ký... vào buổi tối trong một thời gian ngắn. Chắc cô cũng muốn học một nghề nào đó, rồi tìm một công việc văn phòng, bởi đối với tầng lớp của cô thì những người làm việc văn phòng đã giỏi giang lắm rồi. Nhưng nếu cô học được thì đã chẳng phải kế thừa quán mì của gia đình.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng u ám, cũng từng có hy vọng, chẳng phải sao?

Nhưng mọi thứ đã bị phá tan khi cha cô đột ngột qua đời. Cô bất đắc dĩ phải vác trên vai gánh nặng gia đình, không còn cách nào khác, vào thời điểm đó nếu cô không gồng gánh thì chẳng ai giúp cô cả.

Mục Dục Vũ hiểu điều đó, bởi anh cũng từng vất vả thoát ra khỏi một cuộc sống như vậy. Chỉ cần nhắm mắt lại, anh cũng có thể tưởng tượng ra những khó khăn mà cô đã phải trải qua, cô đi đến ngày hôm nay mà vẫn còn trong sạch đã là một kỳ tích rồi.

Không chỉ có thế, cô vẫn chưa bao giờ cúi đầu trước gánh nặng cuộc sống, lại còn biết thương xót và giúp đỡ người khác, cô thực ra không chỉ là “ngốc nghếch” nữa rồi.

Mục Dục Vũ bỗng hồi hận về chuyện hôm đó, anh nghĩ rốt cuộc mình đang làm gì? Làm khó một cô gái thì ra thể thống gì? Đó rõ ràng là ức hiếp người ta.

Mục Dục Vũ ngẫm nghĩ, rồi ngồi trong xe gọi điện cho tổ trưởng tổ thư ký, đó là một người phụ nữ đã có chồng, rất kín tiếng, làm việc rất có trách

nhiệm, là nhân viên kỳ cựu của anh.

Mục Dục Vũ dặn chị ta bằng một giọng thiếu cảm xúc: “Chị Trâu này, giúp tôi mua hai cái áo khoác, một nam một nữ, chất liệu phải tốt, áo của nam thì trẻ hơn, size thì giống trợ lý Lâm, còn nữ thì...” Anh ngừng lại nghĩ, rồi nói tiếp: “Nữ thì mua màu đỏ, kiểu dáng không cần thời trang quá nhưng nhất định phải đủ ấm.”

“Size thì sao ạ?”

“Size à...” Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi bảo: “Chiều cao cũng cỡ chị, nhưng gầy hơn chị.”

“Đã rõ ạ.”

Trước khi tan sở, thư ký Trâu liền mang tới hai cái áo khoác, vì không biết dụng ý của Mục Dục Vũ nên chị ta đã trình trọng gói lại như món quà. Mục Dục Vũ sa sầm mặt bảo thư ký Trâu bỏ lớp gói bên ngoài đi, đựng hai cái áo vào trong túi bình thường, sau đó xách ra khỏi văn phòng.

Anh nghĩ có lẽ Nghê Xuân Yến sẽ thích, vì đó là màu đỏ cô thích. Da cô trắng, màu đỏ sẽ khiến sắc mặt cô đẹp hơn.

Nhưng khi anh về nhà thì không thấy bóng dáng cô đâu. Ban đầu Mục Dục Vũ tưởng cô ở trong nhà bếp, thế là anh liền về phòng tắm rửa thay đồ trước. Khi anh xong xuôi, ngồi trong phòng ăn vẫn không thấy Nghê Xuân Yến, bữa tối thím Dư bày biện cho anh trông rất tinh tế, Mục Dục Vũ gắp một miếng nấm đông cô xào lên nếm thử đã biết ngay không phải do Nghê Xuân Yến nấu.

Mục Dục Vũ lạng lạng hỏi thím Dư: “Ai nấu?”

“Là tôi gọi điện đặt Ngự Hồ Cư, trước kia ngài từng khen món ăn ở đó rất ngon...”

“Đầu bếp của tôi đâu?”

Thím Dư nhìn anh vẻ khó xử, đáp: “À... cô ta hôm nay không tới.”

Mục Dục Vũ đập đũa xuống bàn, lớn tiếng hỏi: “Tại sao cô ấy không tới?”

“Tôi không rõ ạ.”

“Thím là cấp trên của cô ấy, nhân viên đi đâu mà thím lại không rõ à?” Mục Dục Vũ cau mày, hỏi: “Thím Dư, thím để cho nhân viên tùy ý nghỉ việc thế hả?”

“Tiền sinh, ngài hiểu lầm rồi, là cô Nghê không cho tôi quản lý.” Thím Dư vội nói. “Cô ta đến làm đầu bếp chưa được mấy ngày đã cãi nhau với đầu bếp cũ, lại làm vỡ bộ đồ ăn ngài thích, mấy hôm trước còn cãi nhau với Tiểu Trương, Tiểu Triệu phụ trách mua thức ăn, tôi nói cô ta thì bị cô ta mắng át lời, cô ta còn bảo tôi... bảo tôi...”

“Bảo thím cái gì?”

“Bảo tôi chuyện bé xé ra to, không phải tôi phát lương cho cô ta, tôi không thể quản được.” Thím Dư tức tối. “Tiền sinh, cô gái đó quá thô lỗ, lại không hiểu quy tắc, cũng không tôn trọng quy tắc, trong nhà chúng ta sao lại mời người như vậy đến làm việc? Cô ta tưởng nơi này là cái chợ, muốn chửi mắng ai cũng được sao? Chúng ta...”

“Được rồi.” Mục Dục Vũ sa sầm mặt, giận dữ bảo: “Thím vào nhà bếp gọi mấy người đó ra đây, tôi hỏi thử bọn họ xem là chuyện gì.”

Chương 38

Ba, bốn người trong bếp được gọi ra đều lộ vẻ thấp thòm bất an, có người còn tỏ ra hối hận, họ như đã thống nhất lời khai trước đó, đứng trước mặt Mục Dục Vũ đều cố gắng biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, như thể chưa có gì xảy ra, tất cả đều là do thiếu sự trao đổi giữa đồng nghiệp với nhau. Họ thậm chí còn tỏ ý chuyện này sở dĩ to tát như thế, chủ yếu là do tính khí Nghê Xuân Yển quá nghiêm túc, tưởng đùa là thật, hiểu sai những lời nói của đồng nghiệp, còn âm ức không chịu đi làm, mấy người họ đều thấy rất oan uổng vì họ tuyệt đối không có ý đó.

“Tiên sinh ạ, ngài nói chuyện đó là thế nào, cô gái kia da mặt quá mỏng, khụ... Cũng tại chúng tôi nói năng không giữ kẽ, hay là thế này, đợi Nghê Xuân Yển đi làm lại, mấy người chúng tôi xin lỗi cô ấy.” Lão Dương mấp đầu bếp cười giả lả. “Nói thế nào thì chúng tôi cũng là nhân viên cũ, phải chăm sóc cô ấy một chút...”

Đây vốn dĩ không phải chuyện gì nghiêm túc, muốn trách phạt ai thì cũng chỉ là mắng mỗi người dăm ba câu là xong. Tiếc rằng chủ nhân của họ là Mục Dục Vũ, còn người phụ nữ bọn họ hòa nhau bắt nạt lại là Nghê Xuân Yển. Khi Mục Dục Vũ trở nên hà khắc thì không cho phép bất cứ hạt bụi nào bay trong mắt, chỉ mấy câu thôi mà anh đã nhận ra ý của bọn họ. Anh kìm nén cơn giận, bỗng nhớ lại chuyện bao năm về trước. Vào cái đêm Nghê Xuân Yển bị anh cho leo cây, anh dẫn theo một đám bạn hăng hái đến sân thể dục, ý muốn ban đầu của anh là sỉ nhục Nghê Xuân Yển một phen trước mặt mọi người, nhưng khi đạt được mục đích rồi thì anh lại cảm thấy tiếng cười đùa phụ họa của đám bạn thật chối tai vô cùng, giống như một trò đùa vốn chỉ để chọc cười anh, bỗng dừng lại phải đem ra chia sẻ với người khác, khiến anh không hề thấy vui vẻ hơn, ngược lại còn cảm thấy trò đùa đó thật lỗ bịch.

Mục Dục Vũ hiện giờ cũng đang có cảm giác như thế. Anh đem Nghê Xuân Yển về cạnh mình, nhìn cô bận rộn cả ngày vì anh, tuy miệng hay chê bai nhưng trong lòng rất vui sướng. Cho dù anh cố ý nói những lời khó nghe, thì đó cũng là một trong những thú vui của anh. Nhưng bây giờ anh nhận ra,

quyền chê bai của anh bị những người không liên quan cướp mất, trong tích tắc cơn giận bùng lên.

Mục Dục Vũ cười lạnh, liếc nhìn lão Dương đầu bếp, hỏi: “Ý của anh thì đây là trò đùa?”

“Phải, là đùa thôi ạ.”

“Nghê Xuân Yển quá nhạy cảm, ngay cả đùa cũng không biết, ý anh là thế?”

Lão Dương không biết ông chủ đang nghĩ gì, bất an nhìn Mục Dục Vũ, không dám trả lời.

“Rất tốt.” Mục Dục Vũ nhếch mép gật gù, vỗ vỗ vào tay vịn ghế, hờ hững ngẩng lên cười cười, dịu giọng bảo: “Lão Dương, ngày mai anh không cần phải đi làm nữa.”

“Dạ?” Lão Dương đờ mắt.

“Không chỉ anh, mấy người kia nữa, ngày mai đều không cần đến làm, đến chỗ thím Dư lĩnh tiền lương tháng này, cứ thế nhé.” Mục Dục Vũ nhẹ nhàng nói xong, đứng lên phúi phúi tay áo định bỏ đi.

“Tiên sinh, tiên sinh, thế này là sao ạ, tại sao ngài lại đuổi chúng tôi, chúng tôi...” Lão Dương hoảng loạn, luống cuống tiến lên một bước, run run hỏi.

“Tiên sinh, ngài không thể làm thế, chúng tôi đã phạm lỗi gì, hơn nữa chúng tôi đã ký hợp đồng với ngài, ngài không thể...”

“Tại sao đuổi các người à?” Mục Dục Vũ quay lại hỏi. “Tôi thích thế tôi thấy vui, được chưa? Còn về hợp đồng, trông tôi giống kẻ không trả nổi tiền đền bù hợp đồng sao? Các người có gì không phục thì kiện tôi đi, đoàn luật sư tôi nuôi đang rảnh rỗi đến phát điên lên đây.”

Mấy người còn lại nhìn nhau, sắc mặt đều trắng bệch, hướng những ánh mắt giận giữ về phía lão Dương. Mục Dục Vũ nghiêng đầu hưởng thụ cảnh tượng đó rồi mới cười nhạt, nói: “Được rồi, nói đùa với các anh thôi, căng thẳng làm gì.”

Mấy người họ đều ngớ người, mãi sau mới có người to gan hỏi: “Tiên... sinh, ngài thực sự đang đùa à?”

“Phải rồi.” Mục Dục Vũ gật gù, cau mày. “Đều là đàn ông con trai, không phải đùa một tí cũng giận chứ?”

Người đó toát mồ hôi lạnh, gượng cười lúng túng. “Không ạ, chủ yếu là ngài đùa hơi quá, tôi phải nuôi cả gia đình, nếu thực sự bị ngài đuổi bất ngờ thì nhà tôi chắc chết đói mất.”

“Không nghiêm trọng như thế.” Mục Dục Vũ cười vui vẻ. “Nhưng nói cho cùng thì trong cả cái nhà này, người các anh phục vụ cũng chỉ có một mình tôi, công việc rảnh rỗi, quy tắc cũng không bao nhiêu, thu nhập lại khá, nếu thực sự ra khỏi đây, phải tìm một việc tương tự e là khó khăn lắm.”

Lão Dương lúc này đã định thần lại, cố nặn ra nụ cười, gật đầu. “Đúng thế, tiên sinh, lần sau ngài đừng đùa như thế, ban nãy suýt nữa tôi bị ngài dọa đến vỡ tim rồi.”

Mục Dục Vũ cười thành tiếng, tiến đến vỗ vỗ phần vai núc ních thịt của lão Dương, bảo: “Lão Dương, anh nói gì thế, đàn ông con trai da mặt sao mỏng vậy, tôi chẳng qua chỉ nói một câu mà đã không chịu nổi à?”

Câu Mục Dục Vũ sử dụng là câu nói ban nãy của lão Dương, anh ta dù ngốc đến mấy thì lúc này cũng nghe ra ý tứ. Mặt anh ta cứng đờ, run run nói: “Chịu nổi, chịu nổi ạ.”

“Thế thì được.” Mục Dục Vũ nhếch mép, liếc nhìn mấy người còn lại rồi bảo: “Tôi thấy mấy nhân viên trong nhà tôi đều thiếu tinh thần hài hước, sau này thỉnh thoảng cũng nên đùa vui để khuấy động không khí, các anh thấy sao?”

“Hả? Còn khuấy động ạ?” Lão Dương gương mặt khổ sở. “Tiên sinh, ngài tha cho tôi đi, tôi biết lỗi rồi, lần sau tôi không tái phạm nữa.”

Mục Dục Vũ nhướn mày, hỏi: “Thật không khuấy động à?”

“Không khuấy động nữa!” Lão Dương lập tức thu lại nụ cười, nghiêm túc tát nhẹ vào mặt mình, nói: “Xem cái mồm thối chẳng biết ý tứ của tôi, sau này không bao giờ dám đùa giỡn vô lối nữa!”

Mục Dục Vũ cười mà không nói, khoát tay cho mấy người họ đi làm.

Anh vừa quay lại, phát hiện thím Dư đứng cạnh nhìn anh bằng ánh mắt hoảng hốt, đoán chừng màn kịch ban nãy cũng đã tác động đến bà ta. Mục Dục Vũ vẫy tay gọi bà ta tới, thím Dư đến trước mặt anh, cố giữ vẻ trấn tĩnh, nói: “Tiên sinh, ngài cần dặn gì ạ?”

“Thím Dư à, tôi nhớ thím đến nhà chúng tôi cũng năm, sáu năm rồi nhỉ?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Hơn sáu năm, từ khi ngài mua ngôi nhà này, tôi cũng đến đây.” Thím Dư trả lời.

“Lâu thế à, thời gian cũng nhanh quá.” Mục Dục Vũ nhìn bà ta, ánh mắt lạnh lẽo nhưng giọng điệu lại trở nên dịu dàng: “Thím là người tôi tin tưởng được, tôi ở trong nhà này làm gì, cơ bản cũng không giấu nổi thím, tôi cưới cô gái nào, sống ra sao, ăn mặc có quy tắc gì, tử mi thế nào, thím đều biết.” Anh nhìn bà ta, nói tiếp: “Lễ tết phải mua sắm những gì, quà cáp chuẩn bị thế nào, khách khứa tiệc tùng ra sao, hai mươi mấy người trong nhà phát lương thế nào, sắp xếp công việc ra sao, làm sao quản họ ăn uống chia ca, họ cần có những phúc lợi gì, những thứ này đều do thím quản.”

“Tiên sinh, có phải tôi có chỗ nào làm chưa tốt...” Thím Dư hơi cuống, ngược lên. “Hôm nay ngài nói những việc này...”

“Vợ tôi cưới về không hiểu chuyện, ngay cả cô ta mà thím cũng phải quản, có lúc tôi nghĩ đúng là đã làm phiền thím quá.” Mục Dục Vũ dịu dàng nói: “Tôi nói nhiều như thế chính là muốn nói cho thím biết, công việc bình thường của thím tôi đều biết, không hề mơ hồ, tôi muốn diễn tả sự cảm tạ của tôi, hiểu không?”

Thím Dư có phần xúc động, lắc đầu nói: “Ngài khách sáo quá, đây đều là những việc tôi nên làm.”

Mục Dục Vũ khoát tay, ngăn bà ta lại, thở dài. “Phải nói là cái công việc quản gia này lặt vặt mà lại rất mệt, mấy năm nay vợ tôi lại không hiểu chuyện, làm phiền thím biết bao, thím vất vả rồi.”

Thím Dư vội nói: “Không ạ, tôi không vất vả gì cả.”

Mục Dục Vũ nửa cười nửa không nhìn bà ta, lát sau mới nói: “Tôi giao ngôi nhà này cho thím quản, là vì tôi biết thím nhất định sẽ tận tâm tận lực làm tốt công việc này, vì thím là một quản gia thiên tài. Nhưng bây giờ tôi có phần không hiểu, tôi chỉ muốn tìm cho mình một người đầu bếp nấu ăn hợp ý mình, tại sao thím không đồng ý chứ?”

Thím Dư kinh ngạc, lắc đầu: “Tôi làm sao lại không đồng ý, chuyện này đâu phải chuyện của tôi ạ.”

“Thế thì tốt.” Mục Dục Vũ cười cười, nói: “Nghê Xuân Yến không phải là đầu bếp bình thường, cô ấy là bạn học cũ của tôi, cũng là bạn tôi, tình cảm với lão phu nhân vừa qua đời cũng rất tốt, tôi mong rằng cô ấy không phải là một nhân viên, mà là một vị khách tới giúp đỡ, không thể thất lễ với khách là yêu cầu cơ bản của một người quản gia chuyên nghiệp. Thím Dư này, những công việc khác thím đều hoàn thành rất xuất sắc, đừng để chi tiết nhỏ này ảnh hưởng đến phán đoán của tôi về thím, được không?”

“Vâng, tiên sinh.”

Năng lực làm việc của thím Dư rất giỏi, quả nhiên hôm sau Mục Dục Vũ về nhà liền được ăn món Nghê Xuân Yến nấu, món canh đậu phụ cá đơn giản, thêm một đĩa rau xào thịt gà, một đĩa gan heo xào ớt xanh, một bát nhỏ sườn ninh nhừ, món ăn đơn giản nhưng Mục Dục Vũ ăn rất ngon lành, thoải mái. Ăn xong, anh nhớ ra áo khoác mà anh nhờ thư ký mua cho hai chị em, thế là đích thân mang tới, định lát nữa sẽ đưa cho Nghê Xuân Yến, tiện thể khéo léo diễn tả rằng bữa ăn này tạm coi là hợp khẩu vị. Về mặt sử dụng nhân viên, lời khen hợp lý bao giờ cũng hiệu quả hơn lời phê bình nghiêm khắc,

Mục Dục Vũ không phải không biết, anh chỉ không thể nào áp dụng điều đó một cách tự nhiên vào Nghệ Xuân Yển. Người được tôi luyện như anh, nhân tình thế thái đều tinh thông cả, có thể trực tiếp đạt được mục đích mà không cần vòng vo tam quốc, nhưng không biết vì sao, đối với Nghệ Xuân Yển, anh lại bó tay, dường như có một bức tường vô hình cản anh lại, hoặc là vì Nghệ Xuân Yển trái ngược hẳn với thế giới mà anh biết, cô là người mà dù anh tinh thông, điều luyện đến mấy thì cũng không thể nắm bắt được.

Đầu tiên Mục Dục Vũ bảo thím Dư giữ Nghệ Xuân Yển lại, anh nghĩ đối phó với cô nàng này chi bằng cứ đâm thẳng đâm trúng, tặng áo cho cô, khen cô vài câu, chứ nói những lời bóng gió xa xôi cô lại không hiểu. Nhưng đến khi anh ăn xong, đám người làm cũng dọn bàn xong rồi mà Nghệ Xuân Yển vẫn không thấy đâu. Mục Dục Vũ có phần sốt ruột, anh đứng dậy đi đến nhà bếp, dù sao đi nữa hôm nay anh bắt buộc phải gặp cô nàng ngốc nghếch kia.

Từ phòng ăn tới nhà bếp có một lối đi dài và hẹp, bên trên treo một số tranh sơn dầu, trên trần gắn đèn pha lê nhưng ánh sáng hơi nhạt nhòa. Giờ này những người làm việc ca sáng đều đã về nhà, những người ở lại là nhân viên toàn thời gian túc trực, tài xế thay ca, quản gia, đầu bếp và người giúp việc, số người trong nhà chỉ bằng một nửa ban ngày. Khi sắp đến nhà bếp, Mục Dục Vũ bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ của một đôi nam nữ, anh cau mày, tập trung lắng nghe, chính là Nghệ Xuân Yển và Tôn Phúc Quân.

Mục Dục Vũ thoáng nghi ngại, thả chậm bước chân, nhẹ nhàng đến gần. Anh cũng không biết tại sao mình lại phải làm cái việc nghe lén này, nhưng suy nghĩ muốn biết Nghệ Xuân Yển đang nói gì đã chiếm ưu thế thượng phong. Anh còn có chút giận dữ, hai người họ lén lút nói chuyện, họ đang làm cái trò gì vậy?

Họ có quan hệ thế nào?

“Đại quân, anh phải giúp em chứ.” Giọng Nghệ Xuân Yển sốt ruột. “Công việc này đến bao giờ mới xong?”

“Đừng nói thế, tiên sinh rất có lòng với em, mấy hôm trước lão Dương mập làm khó em, thím Dư trách mắng em, tiên sinh sau đó đã giúp em trút giận còn gì?” Tôn Phúc Quân nói như đang cười. “Anh nói mà, ngài ấy là người tốt, ngoài lạnh trong nóng.”

“Anh thì biết cái gì, thật là...” Nghê Xuân Yển tức điên, hạ giọng mắng: “Em không nói Mục Dục Vũ là người xấu, em biết anh ấy tốt, anh ấy có ơn với nhà em, đổi một nơi khác anh bảo em bưng trà rót nước hầu hạ anh ấy thế nào cũng được, nhưng chỗ này... khụ... Em nói anh nghe nhé, đây không phải nơi em nên ở lại, em... em...”

“Chuyện gì? Họ còn nói những gì khó nghe về em à?”

“Còn hơn thế.” Nghê Xuân Yển âm ức. “Bọn họ ngoài mặt rất khách sáo nhưng lại lén lút nói em không ra gì, chuyên dụ dỗ đại gia, còn nói Mục Dục Vũ ly hôn là vì hồ ly tinh là em đây...”

Chương 39

Hồ ly tinh? Là Nghê Xuân Yển sao?

Mục Dục Vũ vốn đang giận dữ, khi nghe câu nói đó bỗng thấy buồn cười.

Anh nghĩ rằng bất cứ người phụ nữ nào anh từng tiếp xúc cũng đều giống hồ ly tinh hơn Nghê Xuân Yển, vì điều kiện cơ bản để trở thành hồ ly tinh là phải đầy tự tin về đặc trưng giới tính của mình. Bọn họ bẩm sinh sẽ có một tài năng đặc biệt nào đó, biết làm sao bộc lộ ưu thế giới tính, biết họ đẹp chỗ nào, biết làm sao để bản thân đẹp hơn. Những bộ trang phục, cách ăn mặc, kiểu tóc, trang điểm, trang sức, v.v... của họ đều bộc lộ đủ mọi tâm tư của họ. Tâm tư những người phụ nữ đó đều để cho đàn ông thấy, hoặc kiêu ngạo hoặc e dè, hoặc buông thả hoặc rụt rè, nhất cử nhất động đều hướng về đàn ông. Mục Dục Vũ hiểu điều này, vì hiểu nên anh thường giả vờ không hiểu, anh biết những tâm tư đó thường bộc lộ những tham vọng vô hình của họ, anh chán ghét những gã đàn ông chấp nhận những tham vọng của phụ nữ.

Nhưng Nghê Xuân Yển hoàn toàn ngược lại, cách ăn mặc của cô đúng kiểu “đầu đường xó chợ”, cô cũng không biết một ngón nghề gì, cô không có mẹ dạy những điều này, cũng không có bạn cùng trang lứa để cạnh tranh, thậm chí cô còn không tham dự vào việc tranh giành một người đàn ông nào đó. Khi những cô gái khác đang đau đầu nghĩ xem nên mặc áo váy màu gì thì Nghê Xuân Yển lại bận tìm cách để bán được nhiều hơn một bát mì bò. Cuộc sống quá khó khăn, lại thêm gánh nặng gia đình đè lên vai làm cô quên đi những tâm tư của phụ nữ, quên mất giới tính của mình, chỉ một lòng một dạ kiếm sống qua ngày.

Cho dù rõ ràng mặt mũi cô cũng xinh đẹp, rõ ràng khi cười cũng tươi tắn như hoa xuân.

Mục Dục Vũ suy nghĩ về khả năng Nghê Xuân Yển ăn mặc giống hồ ly tinh, rồi từ từ nở nụ cười. Anh nghĩ không thể nghe thêm nữa, bởi nếu nghe nữa thì họ sẽ bàn bạc cách để biến khỏi mắt anh mất thôi. Thế là anh chậm rãi đi ra từ góc khuất, cố ý ho một tiếng, hỏi: “Hai người đang làm gì vậy?”

Nghê Xuân Yển và Tôn Phúc Quân đều giật bản mình, quay lại, tỏ vẻ không tự nhiên. Tôn Phúc Quân ấp úng: “Tiên sinh... sao ngài tới đây...”

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, nói: “Tôi tìm Nghê Xuân Yển có chút việc, sao anh còn ở đây, tối nay không phải đến lượt anh trực đêm à?”

“Vâng... vâng ạ.” Tôn Phúc Quân nhìn Nghê Xuân Yển một cái rồi cười nói: “Tôi mới ăn xong cơm, đang nói chuyện phiếm với Nghê Xuân Yển thôi. Tôi đi ngay đây.”

“Đại Quân...” Nghê Xuân Yển khẽ gọi anh ta về cầu cứu.

Tôn Phúc Quân đang định nói gì đó thì Mục Dục Vũ đã nhíu mày, vẻ không vui. “Còn chờ đợi gì, đợi tôi trừ tiền thưởng của anh à?”

Tôn Phúc Quân cười, nói ngay: “Vâng, tôi đi đây, hai người cứ nói chuyện nhé.”

Anh ta nói xong quay người đi ngay, Nghê Xuân Yển cuống quýt “ê” một tiếng, thấy anh ta không phản ứng thì đành quay sang, bất an nhìn Mục Dục Vũ. Mục Dục Vũ bất mãn trước bộ dạng này của cô, trầm giọng hỏi: “Sao? Có chuyện gì không thể nói tôi nghe mà phải nói với Đại Quân?”

“Tôi không thể nói với anh...” Nghê Xuân Yển lẩm bẩm.

“Em nói gì?” Mục Dục Vũ hỏi. “Sao không thể nói với tôi? Em không nói thì làm sao biết được?”

“Tôi...” Nghê Xuân Yển ngược lên nhìn anh, có vẻ ảm ức nhưng không biết nói thế nào, đỏ bừng mặt.

Mục Dục Vũ mỉm cười, xoay người lại. “Theo tôi.”

Nghê Xuân Yển chần chừ, Mục Dục Vũ quay đầu lại nói: “Đi thôi, ngớ ra đó làm gì?”

Nghê Xuân Yển đành đi theo, Mục Dục Vũ dẫn cô về phòng ăn, đưa hai cái túi giấy cho cô, ngồi xuống bình thản nói: “Này, cho hai chị em em.”

Nghê Xuân Yển nhận lấy với vẻ nghi ngờ, mở túi ra xem, ngạc nhiên hỏi: “Cái này... áo mới mua cho chúng tôi sao?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ nói. “Phúc lợi của nhân viên. Cầm đi.”

“Nhưng lão Dương mập và thím Dư... họ đều không có...” Nghê Xuân Yển chờ đợi nhìn cái áo khoác màu đỏ trong tay, có vẻ bối rối. “Tôi cầm cái này, không hợp chẳng...”

“Họ có cần tôi lo chuyện này đâu...” Mục Dục Vũ hơi bực, buột miệng nói rồi lập tức nhận ra câu nói đó không thích hợp nên sửa lại: “Bảo em cầm thì cứ cầm đi, nói nhiều vô ích thế làm gì.”

“Nhưng...” Nghê Xuân Yển mím môi, nói: “Cái này chắc tốn tiền lắm, tôi chỉ nấu cho anh hai bữa cơm, lại lấy áo của anh, tôi... hôm trước tôi còn cứng đầu bỏ việc, tôi không thể lấy...”

Mục Dục Vũ hoàn toàn mất kiên nhẫn, chỉ trích: “Em không thể ngoan ngoãn nghe lời một lần sao? Lần nào cũng cãi lại tôi đến phát nguyền rồi phải không? Bây giờ lạnh rồi, tôi mua áo cho em trai ngọc của em để tỏ ý quan tâm một chút được chưa? Còn áo của em là tiện thể mua thêm, bớt lăm lời đi, còn nói nữa tôi sẽ...”

Anh chột im bật, vì anh trông thấy Nghê Xuân Yển vuốt ve cái áo khoác nhưng màu đỏ trong túi mà mắt lại hoe đỏ, đôi mắt như phủ một màn sương.

Tim anh như bị ai đó dùng kim châm, không nói nên lời. Trong ký ức của anh, người phụ nữ này chỉ hai lần đỏ hoe mắt trước mặt anh, cả hai đều là do anh vu oan cho cô, nhưng dù là thế cô cũng chưa từng khóc, hình như cô đã quen với việc quay lưng lại và dùng tay áo lau nước mắt. Trong lòng anh, cô gái này rất vô tư, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cô bắt buộc phải sống như thế, nếu không chỉ riêng việc sàu muộn cũng đã không thể sống tới ngày mai. Nhưng anh không ngờ, cô lại rơi lệ chỉ vì một cái áo khoác chẳng phải hàng hiệu nổi tiếng gì, thiết kế chẳng đặc biệt, đường may cũng không tỉ mỉ cho lắm, ưu điểm duy nhất của nó là có màu đỏ và dày dặn, ấm áp mà thôi. Mở tủ quần áo của Diệp Chi Lan ra, cho dù là một cái

áo lót hay váy đều đắt tiền hơn chiếc áo khoác này nhiều, nó có thể xem là món quà rẻ tiền nhất mà Mục Dục Vũ từng tặng phụ nữ.

Nhưng cô lại vì nó mà mắt đỏ hoe.

“Màu sắc thật đẹp.” Nghe Xuân Yển toét miệng cười, cô tỉ mỉ vuốt ve gấu áo, chỉ sợ mạnh tay sẽ làm hỏng nó, đôi mắt long lanh nước nhưng gương mặt lại nở nụ cười, cô khẽ nói như xác định lại: “Anh chọn à? Đẹp quá.”

Mục Dục Vũ ho một tiếng vẻ thiếu tự nhiên. “Cái đó à, thư ký mua, tôi chỉ nói là cần màu gì.”

“Nhưng rục rờ quá, tôi đã già rồi, không mặc được.” Nghe Xuân Yển cúi đầu, hít mũi thật mạnh rồi vui vẻ nói: “Cho tôi tiếc quá, tặng cô bé nào đi, họ có thể mặc, tôi mặc mà làm việc cũng không dám mạnh tay...”

Mục Dục Vũ cảm thấy bị cô chọc tức đến khó chịu, không thể nói nổi. Chuyện bao năm cứ hiện lên trước mắt từng màn một, thiếu nữ mười sáu tuổi to gan không biết sợ là gì, và người phụ nữ ba mươi tuổi cẩn thận vạch rõ giới hạn. Cuối cùng anh đã hiểu, thiếu nữ kia không còn tồn tại nữa, không còn ai đuổi theo anh, gọi to “Mục Dục Vũ, em thích anh” nữa, vì cô đã trưởng thành, cô đã thay đổi, cuộc sống đã cho cô biết rõ mình là ai. Nhưng sự biết thân biết phận đó khiến anh xót xa, đến độ như có một sợi dây thít chặt trái tim anh, hễ nhúc nhích một chút là đau. Anh nghĩ, Nghe Xuân Yển không nên thế này, chẳng phải cô xưa nay luôn hoang dã, lại không có đầu óc hay sao? Sao cô lại thành ra thế này?

Không có nhiều người đối xử tốt với cô, sự thất vọng tích lũy lâu dần đã ngấm vào xương tủy, biến thành phản xạ vô điều kiện, khiến cô thà lùi lại một bước để giữ được thể diện.

Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, anh bước tới, lặng lẽ lấy cái túi trong tay Nghe Xuân Yển, rồi đích thân cầm chiếc áo khoác, mở tung ra, ướm lên người Nghe Xuân Yển.

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn anh, sau đó hốt hoảng: “Tôi... tôi thực sự không thể...”

“Mặc đi.” Giọng Mục Dục Vũ khe khẽ như thờ dài. “Mặc vào cho tôi xem, đây là lần đầu tôi tặng phụ nữ cái này, không hợp thì lần sau còn có thể đổi.”

Nghê Xuân Yển ngơ ngác nhìn anh. Mục Dục Vũ cúi xuống, chậm rãi cởi áo khoác len bên ngoài của cô ra, sau đó khoác áo mới lên người cô. Nghê Xuân Yển như bị thôi miên, ngoan ngoãn giơ tay ra, mặc áo vào. Mục Dục Vũ đích thân cài hai nút áo cho cô, anh chưa từng làm thế cho ai, dù là Mục Giác lúc nằm viện cũng có người chăm bệnh giúp bà làm việc này. Vì vậy khi cài nút áo cho Nghê Xuân Yển, anh hơi lóng ngóng, tay bất giác run rẩy, nhưng xưa nay anh vốn thông minh, năng lực tự kiểm soát rất mạnh, nên chỉ một lát đã cài xong. Sau đó, anh đưa tay lên chỉnh lại cổ áo cho Nghê Xuân Yển, rồi nhìn cô, nói với vẻ dịu dàng hiếm có: “Tôi cảm thấy cũng ổn, em thấy thế nào?”

Nước mắt Nghê Xuân Yển bỗng rơi xuống. Cô hoảng loạn đưa tay ra lau, nhưng càng lau nước mắt càng chảy ra.

“Tôi... tôi không cố ý...” Cô nghẹn ngào. “Tôi... tôi nhớ đến mẹ tôi, lúc bà đi cũng cho tôi một chiếc áo mới thế này, tôi... sau đó tôi không thấy nó nữa, xin lỗi, tôi không tìm được, hu hu hu... xin lỗi...”

Mục Dục Vũ không nói gì, dang tay ôm cô vào lòng. Đầu óc anh trống rỗng, khoảnh khắc này anh chỉ biết rằng mình muốn ôm cô gái này vào lòng, muốn dang rộng vòng tay bảo vệ cô, không vì lý do gì, không tính toán được mất. Cô giống như một cuộn bông gòn mềm mại, ôm cô vào lòng trái tim như mềm ra, khoảng trống vô hình trong anh cũng được lấp đầy, khiến anh cảm thấy rất bình yên và vững chãi.

Nghê Xuân Yển, anh thầm gọi tên cô, em đúng là đồ ngốc, chỉ vì một chiếc áo mới mà em đã khóc đến thế này, bao năm nay rốt cuộc em đã sống ra sao?

Nhưng tôi lại cảm thấy vui mừng, em ngạc nhiên như thế lại khiến tôi cảm thấy vui mừng thật sự.

Chương 40

Nghê Xuân Yển không khóc lâu trong vòng tay Mục Dục Vũ, vì cô nhanh chóng phát hiện ra hai người ôm ấp nhau thế này rất kỳ quặc. Cô bắt đầu giãy giụa, nhưng cô càng giãy giụa thì Mục Dục Vũ càng không chịu buông tay, giống như một trận đấu, hai bên đều sử dụng sức mạnh của mình, quyết không nhượng bộ, như thế chỉ sai lầm một centimet thì trái tim sẽ đi xa cả vạn dặm. Nghê Xuân Yển là người lao động chân tay, không yếu đuối như những cô gái bình thường, nhưng dù thế thì cô vẫn không phải là đối thủ của Mục Dục Vũ. Tay Mục Dục Vũ càng siết mạnh hơn, anh vô thức sử dụng ngón đòn học được, anh không nghĩ nhiều mà chỉ có một cảm giác rằng cô gái này đang thoát khỏi anh, cô muốn bỏ đi, nhưng anh không muốn, anh nổi giận vì động tác bướng bỉnh này của cô, anh không rõ vì sao cứ phải như thế? Người phụ nữ này rõ ràng có thể làm cách khác tốt hơn, chẳng hạn như ngoan hiền dựa vào lòng anh, nghe anh sắp đặt là được.

Nhưng Nghê Xuân Yển không chịu. Cô đau đến hét toáng lên, khi ấy Mục Dục Vũ mới nhận ra anh đã hơi mạnh tay, anh vội vàng buông lỏng. Nghê Xuân Yển như một con thỏ luồn ra ngoài, cách xa anh ba, bốn bước chân, nước mắt trên mặt chưa khô, nhưng ánh mắt trong veo, kiên quyết.

“Thái độ của em là sao?” Mục Dục Vũ quát khẽ, anh không nghĩ ngợi, trấn áp người đã rời tính. “Tôi chỉ an ủi em, chuyện này... ở Mỹ rất là bình thường, chẳng có ý gì khác, em nghĩ đi đâu thế hả?”

Môi Nghê Xuân Yển run run, cô đưa tay lau lau bừa lên mặt rồi hất búi tóc rối bời ra sau gáy, khàn giọng: “Tôi không có ý đó...”

“Thế em có ý gì?” Mục Dục Vũ cảm thấy đầy thất bại. Anh muốn xác định điều gì đó, nhưng không biết nên xác định từ đâu, anh tiến lên một bước, Nghê Xuân Yển lập tức lùi lại một bước như một con vật nhỏ bị hoảng sợ, đáng vẻ đáng thương khiến tâm trạng phức tạp của Mục Dục Vũ biến thành phần nộ, anh nghĩ có đến nỗi thế không? Chẳng phải chỉ ôm em một cái hay sao, lẽ nào tôi không xứng? Hừ, rốt cuộc là ai mới không xứng? Bất chấp cô

kháng cự, anh nắm chặt cánh tay cô, giận dữ: “Em trốn tránh cái gì hả? Tôi có làm gì em không? Tôi nói em biết, tôi chỉ thấy em đáng thương, đừng tự cho mình thông minh...”

“Tôi không tự cho mình thông minh...” Nghê Xuân Yển lắc đầu, nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ bi thương mà Mục Dục Vũ không hiểu nổi. Nỗi đau thương đó như bị tích lũy qua ngày tháng, hết lần này đến lần khác bị tạt nước lạnh vào mặt nên đành phải chấp nhận sự thật. Lúc này, Nghê Xuân Yển đã trở nên bình tĩnh, cô ngẩng lên hỏi với vẻ thương lượng: “Buông tôi ra, được không?”

Mục Dục Vũ cau mày, cuối cùng vẫn phải buông tay. Nghê Xuân Yển xoa xoa chỗ cánh tay bị đau. Cô quay đi không biết đang nghĩ gì, nhìn ở góc này thấy mái tóc cô rối bời, mặt tái nhợt, ngũ quan như bị dao rạch một đường thật mạnh. Hàng lông mi của cô rất dày, sống mũi rất thẳng, đường cong dưới cằm hơi gãy, tướng mạo như thế chỉ cần vóc dáng đẹp một chút là sẽ rất nổi bật, nhưng cô không có, cô bị khói bụi vô hình của năm tháng phủ lên tầng tầng lớp lớp, rồi lại bị cọ xát thành cũ kĩ.

“Tôi không nghĩ gì nhiều, Mục Dục Vũ.” Nghê Xuân Yển giật giật khóe môi, cười nói: “Tôi là một đầu bếp, tôi có thể nghĩ gì? Tôi thực sự không nghĩ gì nhiều.”

“Tôi... tôi không phải ý đó...” Mục Dục Vũ khó nhọc mở miệng, anh muốn giải thích nhưng không biết nên giải thích từ đâu.

Giải thích gì đây? Tâm trạng anh đang rối bời, một chút mềm yếu, một chút hoảng loạn, một chút xót xa, sự rung động ban nãy như cơn sóng nhấn chìm một tảng đá, sóng lan rộng từng vòng lan ra xa, nhưng cũng dần lặng đi. Anh lại tính toán được mất theo thói quen, dù khiến anh thương xót đến mấy, khiến anh rung động đến mấy, thì cô vẫn chỉ là Nghê Xuân Yển.

Cô chỉ là Nghê Xuân Yển, còn anh vẫn là Mục Dục Vũ.

“Mục Dục Vũ.” Nghê Xuân Yển cúi đầu, giọng rất khẽ. “Tôi chỉ là một người dân bình thường, tôi chưa từng biết thói quen của người nước ngoài,

tử nhỏ đến giờ tôi chỉ sống ở Trung Quốc, chưa đi đâu bao giờ, cũng không học nhiều, tôi không hiểu những chuyện của người nước ngoài mà anh nói nên mới phản ứng như thế, anh đừng để bụng.”

Mục Dục Vũ lại cảm thấy ghen lời, đành gật đầu.

Nghê Xuân Yến cười, hình như sở trường của cô là cười như thế, ba phần trong đó là tự giễu, nụ cười chỉ giống như tấm khiên, để có chuyện gì là cô lại lấy nó ra để che chắn theo thói quen.

“Tôi không có văn hóa, không nói lý lẽ gì được, nhưng tôi nghĩ con người cố gắng phải có quy tắc, nên an phận một chút, đúng không? Tôi là một đầu bếp, nhà bếp là nơi tôi nên ở, tôi không nhận không tiền lương của anh, tôi sẽ làm việc thật tốt. Anh không cần thưởng cho tôi, đó là những việc tôi nên làm.”

Cô đưa tay vuốt ve chiếc áo mới trên người, có phần lưu luyến, nhưng rồi cuộc vẫn cắn răng cười nhanh nó ra, sau đó tỉ mỉ gấp lại, đặt trở vào túi giấy. Mục Dục Vũ cướp lời nói trước. “Tôi nói là tặng em thì không lý gì lấy lại, nếu em không nhận thì tôi sẽ vứt đi.”

“Tôi không nhận không của ai.” Nghê Xuân Yến lắc đầu. “Anh trừ lương tôi đi.”

“Nghê Xuân Yến.” Mục Dục Vũ trầm giọng. “Nói nhiều như thế sao em còn không hiểu? Đừng như vậy...”

Nghê Xuân Yến phớt lờ anh, cúi xuống ngấm chiếc áo khoác trong túi như thể đó là thứ gì đó khiến cô lưu luyến không thôi. Sau đó, cô thở dài thườn thượt, nói với vẻ mệt mỏi: “Tiên sinh, anh thật tốt bụng.”

“Cái gì?”

“Anh thấy tôi đáng thương nên giúp tôi rất nhiều.” Nghê Xuân Yến mỉm cười, nói: “Anh cũng không coi thường đứa em gốc nghề của tôi, còn nhớ mua áo cho nó, anh thật tốt bụng.”

Nghê Xuân Yến đang mỉa mai anh? Mục Dục Vũ biết là không phải vậy, vì vẻ mặt cô rất tự nhiên, cô thực sự cho rằng anh làm nhiều thế cho cô vì tốt bụng, vì thấy cô đáng thương. Cô biết anh dùng từ “đáng thương” là rất châm biếm, nhưng trước lời nói thô bạo và hung dữ của anh, Nghê Xuân Yến vẫn tha thứ một lần nữa.

Hoặc không phải tha thứ, chính xác hơn là cô lại chọn cách bất lực chấp nhận.

Chấp nhận thái độ đó của anh, không nghĩ ngợi nhiều, không rung động gì, không suy đoán và thương cảm một cách không cần thiết.

Đây rõ ràng là kinh nghiệm sống của Nghê Xuân Yến, cuộc sống quá nhiều khó khăn khiến cô bất đắc dĩ phải bình thường hóa mọi chuyện, kháng cự thì quá phí sức, thay đổi lại quá xa vời, cô bắt buộc phải lùi một bước, chỉ cần chấp nhận là được.

“Chiếc áo này thật đẹp, Tết năm nay hai chị em tôi đều có áo mới, Tiểu Siêu nhất định sẽ vui lắm.” Nghê Xuân yến mỉm cười, chắc là nhớ đến cậu em ngốc nghếch nên nụ cười của cô dịu dàng hơn nhiều. “Quán của nhà chúng tôi đã dọn dẹp sắp xếp gần xong rồi, trợ lý Lâm nói sẽ thuê thêm mấy người nữa, tôi nghĩ sau này quán đã mở rồi thì tôi sẽ đến đây nửa ngày, về nửa ngày được không?”

Mục Dục Vũ không nói gì.

“Tôi không lười biếng, tôi sẽ làm xong việc trong nửa ngày được không?” Nghê Xuân Yến nói: “Quán mới mở, không thể thiếu tôi được.”

“Biết rồi.” Mục Dục Vũ gật đầu.

“Thế tôi đi đây, cũng đến giờ rồi.” Dứt lời, Nghê Xuân Yến mặc lại áo khoác len của mình, xách túi đồ, cười với Mục Dục Vũ rồi cúi đầu, rời đi.

Mục Dục Vũ không nói gì, anh từng nhìn theo bóng cô rời đi rất nhiều lần. Anh không biết bắt đầu từ khi nào việc đứng bất động và nhìn theo bóng cô đã trở thành một chuyện thường xuyên với anh. Lúc này, tâm trạng anh rất

rối bời, có rất nhiều điều, nhiều suy nghĩ đã bước đến lằn ranh nhưng lại bị chặn lại, hóa thành một tiếng thở dài không cam tâm nhưng đành phải chấp nhận. Nhưng rồi Mục Dục Vũ như bị một khát vọng sai khiến, khát vọng đó bắt nguồn từ cảm giác bình yên và thỏa mãn khi ôm Nghê Xuân Yển, anh muốn trải nghiệm một lần nữa, như người khát khô chỉ uống một ly nước vẫn chưa đủ.

Mục Dục Vũ chạy theo cô, anh chạy xuyên qua phòng ăn, hành lang, phòng khách, cuối cùng cũng đuổi kịp cô ở cổng lớn. Anh trông thấy cô đang vịn nắm cửa, liền gọi lớn: “Nghê Xuân Yển.”

Khoảnh khắc ấy, anh bỗng nhớ đến thiếu nữ bao năm về trước, cô đuổi theo sau anh, trịnh trọng và cố chấp gọi to tên anh, lúc đó anh có đáp lời không? Không. Anh có gọi tên cô giống như cô gọi anh không? Cũng không.

Nhưng hôm nay anh đã gọi, Mục Dục Vũ ba mươi tuổi gọi một người phụ nữ cùng tuổi. Anh như đi một vòng tròn lớn, rồi quay về điểm bắt đầu. Khi anh gọi tên Nghê Xuân Yển, cô liền quay đầu lại, mở to mắt vẻ sửng sốt.

Mục Dục Vũ bước tới, vì vừa mới chạy nên anh thở gấp. Anh cố gắng kìm lại rồi cầm lấy chiếc túi trong tay Nghê Xuân Yển, mở ra và mặc áo cho cô. Khác với khi này, lần này anh bình tĩnh và tự nhiên hơn. Anh lặng lẽ cài nút lại, bây giờ mới có thời gian ngắm nhìn, màu sắc tươi tắn của chiếc áo quả thật khiến sắc mặt Nghê Xuân Yển trở nên hồng hào, xinh đẹp hơn nhiều.

Hóa ra cô gái này cũng biết điều đó, cô ngờ nghịch thích màu sắc rực rỡ này, cái đẹp của cô rất hợp với những màu rực rỡ, nó khiến cô phóng khoáng, rạng rỡ vô cùng.

“Anh...”

“Áo này là tôi đặc biệt nhờ người mua cho em.” Mục Dục Vũ sống bao nhiêu năm, tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, mỹ nữ nhiều vô số, nhưng mặc áo cho phụ nữ ở khoảng cách gần thế này lại là lần đầu. Anh không có kinh nghiệm gì, như một chàng thanh niên ngô nghê lần đầu biết yêu. Tim anh đập nhanh, nói gì cũng phải dẫn đo cân nhắc, nhưng lời đến miệng lại thấy

nói gì cũng không hợp. Anh ho một tiếng, cuối cùng nghiêm túc nói: “Không phải thấy em đáng thương, là tôi muốn làm thế, hiểu không?”

Nghê Xuân Yến ngẩn ngơ lắc đầu.

Mục Dục Vũ tức tối. “Còn đâu tư tiền cho em mở quán, giúp em tìm mặt bằng à, đúng rồi, bảo Đại Quân đến giải vây giúp em đánh bọn lưu manh, đều là tôi dặn dò, làm theo ý tôi. Cái em mắc nợ là tình cảm của tôi, không phải Tôn Phúc Quân, có biết không?”

Nghê Xuân Yến hoảng hồn, lắp ba lắp bắp: “Tôi... tôi... ban đầu không biết, về sau biết rồi.”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nói: “Nên em nấu cơm cho tôi là đúng, tôi cũng không bắt em làm không công.”

“Vâng.” Nghê Xuân Yến gật đầu. “Tôi... tôi cũng có ý này.”

“Thế mà lúc đầu em còn không đồng ý!” Mục Dục Vũ chỉ trích. “Em còn bắt tôi đích thân đến mời.”

“À, là do... tôi chỉ cảm thấy tôi... tài nghệ bình thường...”

“Bây giờ còn không nhận đồ tôi tặng!” Mục Dục Vũ tiếp tục trách móc. “Đây là thái độ cảm ơn của em à?”

“Tôi...” Nghê Xuân Yến bị anh trách móc đến mức xấu hổ, cúi đầu. “Tôi rất ngại...”

“Tôi không thấy em đáng thương.” Mục Dục Vũ lặp lại.

“Hả?” Nghê Xuân Yến ngốc nghếch ngược lên nhìn anh.

Mục Dục Vũ cong môi cười, chỉnh lại cổ áo cho cô, ôn hòa nói: “Đi, tôi đưa em về.”

“Không...” Nghê Xuân Yến thất kinh.

“Xem kìa, em lại thế rồi.” Mục Dục Vũ nhìn cô, không nói không rằng. “Bớt
lắm lời, đi thôi. Tôi lái xe.”

Chương 41

Tối hôm đưa Xuân Yến về nhà, Mục Dục Vũ lại mất ngủ. Anh nằm trên chiếc giường xa hoa của mình, lăn lộn không yên, trăn trọng vì một sự hưng phấn không rõ tên. Sau đó, vì chắc chắn mình không thể ngủ được nên anh từ bỏ nỗ lực ép bản thân phải ngủ. Anh bò dậy, đến cạnh tủ rượu, lấy ra một cái ly pha lê, rót một ly whisky cho mình. Anh đến trước cửa sổ, mở rèm cửa ra hớp một ngụm rượu, nhưng vì không thêm đá nên cảm giác hơi chát, muộn thế này rồi, anh cũng lười gọi người ở nhà bếp dậy. Thế là anh uống tạm thêm một ngụm nữa.

Ngoài ban công có ánh trăng, trong bóng đêm, màu rượu hổ phách trong ly như được mạ một lớp thuộc kim, lấp ló trong tay, cảm giác không phải là rượu, mà là một thứ dịch thể kim loại đặc sệt, nhớp nháp.

Anh nhú mào, uống một ngụm nhỏ thứ chất lỏng đó rồi đặt xuống.

Anh không hề tin chất cồn có thể khiến người ta bình tĩnh, chưa hề tin, nhưng tối nay hơi mệt, anh không tìm được cách nào thỏa đáng hơn, như thế trong tim ủ một hũ rượu lâu ngày, lay lắt, rượu đổ ra không ít, có một đạo tướng nó đã bị biến chất, bị lãng quên, nhưng khi vô thức mở nắp ra lại phát hiện, hóa ra nó đã được ủ thành công, hương thơm nồng nàn lan tỏa.

Đó mới đích thực là rượu quý, chỉ ủ cho riêng anh, trong đó có niềm hy vọng không tên, cũng có một số tuyệt vọng khó nói, chỉ hớp một ngụm là cảm thấy trăm ngàn thứ không tên đan xen, nhưng không thể nói cho rõ.

Mục Dục Vũ cúi xuống nhìn tay mình, đốt xương ngón tay trở và ngón giữa gần lòng bàn tay hơi sưng lên đau nhức, vì anh mới đánh nhau xong. Anh đã rất lâu rồi không đích thân ra tay xử lý ai đó, nhưng ngay lúc này đây, khi anh đưa Nghê Xuân Yến về đã xảy ra một việc nhỏ.

Mục Dục Vũ đậu xe ở ven đường, Nghê Xuân Yến chào tạm biệt anh rồi mở cửa xe bước xuống, ai ngờ lại đụng ngay một gã say rượu. Tên kia đi đứng không còn vững nhưng dục vọng bị chất cồn kích thích. Hắn cười quái dị,

nhìn chăm chăm nơi ngực của Nghê Xuân Yển, ánh mắt dâm dăng hạ lưu, lúc đi ngang qua cô còn giả vờ đi không vững, giơ tay định sờ mó cô. Trong tích tắc, Mục Dục Vũ hành động nhanh hơn cả suy nghĩ, anh kéo Nghê Xuân Yển ra, rồi dấm thẳng một quả vào mắt gã kia. Hẳn bị đánh loạn choạng, Mục Dục Vũ tiếp tục bước lên tung một cú đá làm hẳn ngã lăn ra đất. Lúc đó gã đã hơi tỉnh rượu, chửi mắng bò dậy định lao lên phản kích, ai ngờ hẳn vừa nhồm lên thì sau gáy đã bị một chiếc dép đế bằng cứng như đá đập vào, Nghê Xuân Yển tay xách dép, đập liên tiếp vào hẳn, vừa đập vừa chửi: “Thằng lưu manh khốn kiếp, hừ, tay mà dám sờ mó ai hả? Lại còn dám đánh ông chủ của bà đây, bà không tha cho mày!”

Tên kia bị đánh tối tăm mặt mày, ôm đầu tránh né, đâu còn mắng chửi nổi, trên đường lần lượt có người vây quanh nhìn người phụ nữ xử lý một tên lưu manh. Nghê Xuân Yển hình như có nhiều kinh nghiệm về chuyện này nên không thèm để ý đến họ, nhưng gã kia lại thấy quá mất mặt. Hẳn đẩy mạnh Nghê Xuân Yển ra, nhưng Mục Dục Vũ đã nhanh tay đỡ lấy cô, sau đó vung tay dấm vào cằm tên kia, lạnh lùng quát: “Cút!”

Sau khi đánh giá Mục Dục Vũ và Nghê Xuân Yển, tên nợ tự biết tối nay không làm ăn được gì, đành gào lên “mày đợi đấy” như thị uy, rồi vội vàng quay lưng chạy biến. Nghê Xuân Yển ném chiếc dép về phía hẳn, chửi với theo: “Có giỏi thì đừng chạy, đứng lại đó xem bà đây đánh chết mày không!”

Cô ném dép xong, thở hốt hển rồi nhảy lò cò đến nhặt dép, cúi xuống mang vào rồi quay lại nhìn Mục Dục Vũ, lúc đó mới bắt giác đỏ mặt, cô cắn môi nghĩ ngợi, hình như cảm thấy rất xấu hổ nhưng không làm gì được, đành liều mạng nhìn thẳng vào anh, không nói gì.

Mục Dục Vũ bỗng muốn cười, anh nhìn gương mặt Nghê Xuân Yển đỏ bừng vì đánh nhau, mái tóc rối bời, toàn thân toát ra vẻ cứng đầu y hệt một con la. Anh cong môi, rồi cười khẽ thành tiếng. Sau đó, anh vẩy vẩy bàn tay mới đánh nhau, cười đến không thể kiềm chế, hình như cảm xúc bao nhiêu năm tích tụ đã bộc phát toàn bộ, thậm chí anh còn không bực bội, lo lắng khi

cảm xúc bị biểu lộ ra ngoài. Trước mặt người phụ nữ góc ghech này, anh muốn cười, thế là anh cười.

Ban này cô mắng tên lưu manh kia thế nào ấy nhỉ? Dám đánh ông chủ của bà đây, bà không tha cho mày!

Anh bỗng nhớ lại cảnh gặp lại Nghê Xuân Yến, cô đứng trước bốn, năm tên lưu manh đập phá cửa tiệm, ôm bình ga lao đến, hét lên thất thanh, ai dám đánh em trai tao, tao sẽ cho kẻ đó chết!

Cô gái này rất hung dữ, như một con sư tử cái bảo vệ lãnh thổ, cô vẽ một cái vòng xung quanh người cô quan tâm, chọc đến cô thì còn có thể, nhưng chọc đến người trong vòng bảo vệ của cô thì không được.

Hắn nhiên, cô cũng vẽ Mục Dục Vũ vào trong vòng tròn đó, cho dù là với danh nghĩa “ông chủ”.

Nhưng như thế thì sao? Bao năm nay không ai bảo vệ Mục tiên sinh một cách trực tiếp như thế, anh quá quen với cảnh sống độc lập, tự lực cánh sinh, anh là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, anh chưa từng tỏ ra đáng thương. Nhưng hôm nay, anh lại thấy hóa ra mình cũng giống Nghê Xuân Yến, cả hai đều chỉ có một mình, đều phải gồng gánh tất cả, không có ai chia sẻ, không có ai bàn bạc.

Nhưng người phụ nữ này vẫn rút ra chút sức lực có hạn để bảo vệ anh, cô đúng là góc ghech hết thuốc chữa.

Cười xong, Mục Dục Vũ bỗng thấy trong lòng ấm áp. Anh tiến đến, dang cánh tay ôm lấy cô. Anh không ôm lâu, chỉ ôm một cái mang tính tượng trưng, khi cô chưa kịp phản ứng đã buông ra, sau đó vỗ vỗ vai cô, nói: “Lần sau tôi đánh nhau, em đứng bên cạnh là được, đừng góc ghech chưa gì đã nhảy ra.”

“Nhưng ban này thằng khốn kia sắp đánh anh...” Nghê Xuân Yến hơi ngờ ngẩn, vô thức trả lời.

“Thế cũng còn tốt hơn là em nhảy ra quậy phá.” Mục Dục Vũ nói khẽ, xoa đầu cô, những sợi tóc rối được anh vén ra sau tai. “Hay là em nghĩ tôi không thẳng nổi thẳng khốn đó?”

“Không phải anh không hợp đánh nhau sao? Anh vừa lịch thiệp lại có văn hóa...” Nghê Xuân Yển đỏ mặt, ngại ngùng nhìn sang nơi khác.

“Em bỏ chữ “sao” đi.” Mục Dục Vũ nói. “Em tưởng tôi là ai chứ, tôi từ nhỏ đã làm chuyện này nhiều lần rồi, sau này ra nước ngoài tôi còn cố gắng học làm sao để đánh nhau nữa kìa.”

“Thật sao?” Nghê Xuân Yển sững sốt.

“Còn gì nữa...” Mục Dục Vũ không khách sáo. “Nên lần sau chuyện đàn ông con trai em bớt can thiệp đi, có hiểu không?”

Nghê Xuân Yển bĩu môi, gật gù vẻ không tình nguyện lắm.

“Về đi.” Mục Dục Vũ dịu dàng nhìn cô, nói như đang cười. “Em trai em chắc đang sốt ruột lắm đấy.”

“Vâng.” Nghê Xuân Yển đáp lời, quay lưng định đi thì sực nhớ ra gì đó, liền quay lại, nói một cách ngại ngùng: “Mục Dục Vũ, anh... tôi... tôi muốn hỏi anh một việc.”

“Hử?”

“Là... lúc này... tôi...” Cô cúi đầu, vẻ khó xử. “Tôi vẫn chưa hiểu rõ, cái đó... cũng là phép lịch sự của nước ngoài?”

Mục Dục Vũ hiếm khi thấy muốn trêu chọc ai, anh tỏ ra nghiêm túc. “Cái nào?”

“Thì... thì hồi nãy anh vừa ấy...” Nghê Xuân Yển liếm môi, khó xử. “Tôi chỉ muốn nói, tôi là người bình thường, tôi rất quê mùa, chúng ta lần sau có thể đừng...”

Mục Dục Vũ nhận ra cô thực sự khó xử, dù cô hung dữ đến mấy, liều mạng đến mấy, thì trong xương tủy cô cũng vẫn là một người phụ nữ thật thà.

“Bây giờ em có vẻ kém hơn hồi thiếu nữ nhỉ?” Mục Dục Vũ nói. “Hồi đó em không bảo thủ thế này...”

Nghê Xuân Yển ngẩn người, lát sau mới hỏi: “Anh còn nhớ à?”

Mục Dục Vũ gật đầu.

“Tiếc là, tôi không nhớ gì nữa. Tôi đi đây.” Nghê Xuân Yển quay mặt đi, cười gượng gạo, vẫy vẫy tay với anh rồi vội vàng chạy biến như có ai đuổi theo đằng sau vậy.

Mục Dục Vũ đứng đó rất lâu, không nói gì.

Cho dù anh chưa từng xem phim ngôn tình thì cũng biết lúc này phải đuổi theo ôm người phụ nữ đó vào lòng, chắc chắn sẽ thành công. Nhưng anh không muốn làm thế, anh chỉ mơ hồ thích Nghê Xuân Yển ở cạnh anh, thích cô bận rộn vì anh, thích cô lao đến đánh nhau để bảo vệ anh, nhưng những cảm giác đó đều rất ngắn ngủi rời rạc, từng mảnh vụn lóe sáng nhưng ghép lại thì chưa chắc đã tỏa hào quang khiến anh chói mắt.

Anh biết chính anh cũng vô thức làm rất nhiều việc cho Nghê Xuân Yển, rất nhiều dự tính mà cả đời này anh chưa từng nghĩ cho người phụ nữ nào khác nhưng lại vô thức suy nghĩ cho Nghê Xuân Yển, anh không nỡ để người thật thà phải chịu thiệt thòi. Sự “không nỡ” này vốn đã là bất thường rồi, nó bao gồm một vài sự mong đợi và khát vọng từ trong giấc mơ kỳ quái kia vươn dài ra đời thực, bao gồm sự thương cảm vì hoài niệm về những chuyện đã qua, bao gồm cả sự thương xót cho Nghê Xuân Yển vì muôn vàn khó khăn trong cuộc sống cô phải trải qua.

Nhưng anh không thể chắc chắn những thứ đó gộp lại sẽ nặng đến mức độ nào?

Anh giống như một cậu thiếu niên ngây ngô bước vào thời kỳ thanh xuân, nhưng lại có một trái tim già cỗi của người đã kinh qua bao sóng gió cuộc

đời. Vậy là, anh mâu thuẫn dữ dội, lúc thì muốn cho Nghê Xuân Yển một vị trí thích hợp, giống như những cô nhân tình anh từng nuôi, từng có mối quan hệ gần gũi; lúc lại vô thức cảm thấy quan hệ như thế hình như không đủ, anh còn muốn cho cô nhiều hơn, nhưng tuyệt đối không phải là hôn nhân, người như anh yêu cầu quá cao về hôn nhân, phải đạt được lợi ích từ đó, không thể kết hôn mà không tính toán được.

Nên tối hôm ấy Mục Dục Vũ mất ngủ, nhưng trong đầu anh không suy nghĩ về những vấn đề này bởi vì anh không muốn nhanh chóng đưa ra một đáp án qua loa, mà anh lại bị những mảnh vụn ký ức đeo bám, lúc là gương mặt đầm đìa nước mắt của Nghê Xuân Yển mười sáu tuổi, lúc là vẻ bi thương, cố kìm nén của cô khi nói “tôi không nhớ gì cả”.

Cô vốn là người ít tâm tư, nói dối cũng không đạt, nhưng Mục Dục Vũ lại nhẫn nại không vạch trần, anh mơ hồ nghĩ mình đã quá đáng khi đã kích sự ái mộ của một thiếu nữ mới lớn.

Sau đó, Mục Dục Vũ ngủ thiếp đi trong vô thức. Anh nhận ra, mình muốn trải qua giấc mơ đó. Thăng bé Mục Phi Nhiên chạy lại phía anh, gương mặt nhỏ bé ánh lên nụ cười rạng rỡ, sau lưng nó là cậu ngốc kia, cũng đang tươi cười rạng rỡ giống vậy.

“Bố ơi bố, hôm nay chúng ta đi chơi trò chơi thật chứ? Thật vậy ạ?”

“Anh rể, anh rể, em muốn ngồi chiếc thuyền hải tặc, anh dẫn em đi thuyền hải tặc nhé.”

Mục Dục Vũ hơi bối rối, anh ngược lên nhìn phía bên kia, thấy Nghê Xuân Yển và Mục Giác đang đứng, Mục Giác cười dịu dàng, nói với anh: “Đi thôi Tiểu Vũ, hiếm khi bọn trẻ vui mừng như thế, hôm nay cả nhà chúng ta ra ngoài chơi, xem như mừng kỷ niệm đám cưới của con và Tiểu Yển.”

“Thích quá, thích quá, bố mẹ ngày nào cũng kỷ niệm đi.” Cậu nhóc Mục Phi Nhiên chạy vòng vòng xung quanh, gào lên. “Bà nội đã nói đi rồi, bố ơi chúng ta đi nhanh thôi, muộn rồi sẽ không xem được cá heo biểu diễn đâu.”

Chương 42

Mục Dục Vũ nhận thấy khung cảnh bỗng dưng chuyển đổi, anh thực sự đang ở khu vui chơi, thời gian là buổi tối, trong khu vui chơi đâu đâu cũng rực rỡ ánh đèn màu, rất đông đúc náo nhiệt. Âm nhạc của vòng xoay ngựa gỗ vang khắp nơi, chú hề bán kẹo bông gòn và những món đồ chơi nhỏ khác đang làm đủ mọi kiểu mặt để chọc cười đám trẻ con; còn có người đàn ông giả trang làm nhà ảo thuật đứng trước lều bạt màu sắc sặc sỡ, cười khà khà mời du khách vào trong tham quan. Cách không xa có một thủy cung bằng kính được thắp sáng lộng lẫy, đứng từ xa đã có thể nghe thấy tiếng hoan hô dội ra từ bên trong.

“Bố ơi, nhanh lên, nhanh nữa lên.” Phi Phi vừa kéo anh đi vừa không quay đầu lại gào. “Cậu ơi phải theo sát con nhé, nếu không lát nữa đi lạc thì đừng khóc.”

Tiểu Siêu cười toe toét, tò mò nhìn ngó xung quanh, không mấy để tâm đến lời Phi Phi nói. Lát sau, cậu ta đã tụt lại phía sau, ngơ ngẩn nhìn chú hề bán kẹo bông gòn. Cậu nhóc Phi Phi thấy thế thì cuống lên, buông tay Mục Dục Vũ ra, hỗn hển chạy lại nắm lấy vạt áo cậu, vừa kéo đi tiếp, vừa cau mày học theo mẹ nó, làu bàu căn nhắc: “Đã nói cậu đừng ngấm mà, đi đâu cũng phải theo sát người ta chứ! Thật là, không thể rời mắt khỏi cậu được, bao giờ cậu mới có thể hiểu chuyện chứ...”

Nói chưa xong thì nghe Nghê Xuân Yển đứng cạnh mắng: “Thằng bé này, sao lại nói với cậu thế hả?”

“Con mặc kệ cậu thì mẹ mắng con, con quản thì mẹ lại căn nhắc, thế rốt cuộc con phải làm sao mới đúng đây?” Phi Phi bĩu môi.

Nghê Xuân Yển trừng mắt, nó cười hì hì nấp sau lưng Tiểu Siêu thò đầu ra, hạ kết luận: “Mẹ à, mẹ thật phiền phức.”

“Trời đất, cái thằng bé này, lại còn cãi à, mấy ngày không bị đánh đòn thấy ngựa ngáy phải không?” Nghê Xuân Yển vừa nói vừa giả vờ xắn tay áo lên.

Phi Phi hét lên, cười khoái chí, chạy một mạch đến chỗ Mục Giác, Mục Giác sợ nó ngã nên vội dang tay ôm nó lại, thằng bé mách bà: “Bà nội ơi, bà xem mẹ cứ đòi đánh con vô lý kìa.”

Mục Giác cười: “Thế không phải do con không ngoan à?”

“Con không có, con dẫn cậu đi chơi mà, con sẽ trông chừng cậu, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ bà nội giao cho.”

“Ừ, đúng là cậu bé ngoan.” Mục Giác nói. “Lúc về bà sẽ nói với mẹ, đây, ở đây có hai mươi tệ, con dẫn cậu lại kia mua kẹo bông gòn đi nhé!”

“Cứ mua ạ? Thích gì mua nấy ạ?” Thằng bé lập tức hứng chí, tươi cười hơi hớn hoi.

“Ừ, tùy thích.” Mục Giác gật gù.

Thằng bé hoan hô rồi cầm tiền, chạy vù qua kéo cậu đến chỗ chú hề, vừa chen lấn vừa kêu lên: “Mua kẹo đây, mua kẹo đây.”

Đứng ngắm hai đứa trẻ, khóe môi Mục Dục Vũ bất giác cong lên. Anh ho một tiếng, kéo Nghê Xuân Yển đang định chạy theo lại, khẽ nói: “Để bọn trẻ tự đi mua.”

Nghê Xuân Yển hơi lo âu. “Chúng có biết mua không? Đông người thế kia giẫm đạp lên nhau thì sao?”

“Đạp lên một chút cũng không chết được.” Mục Dục Vũ đáp.

“Haizz, có ông bố nào giống anh không chứ?” Nghê Xuân Yển bất bình nhéo anh một cái nhưng rất nhẹ, chẳng khác nào gãi ngứa. Mục Dục Vũ không nén được nụ cười, anh rất tự nhiên vòng tay qua vai cô, giống như động tác này đã lặp lại trăm ngàn lần rồi, cơ thể cô nằm gọn trong vòng tay anh, có một cảm giác kỳ diệu giống như các bánh răng khớp vào nhau rất khít. Đây chính là vợ của Mục Dục Vũ, cô tên Nghê Xuân Yển, họ đã ở bên nhau rất lâu rồi, thân thuộc nhau đến nỗi như hơi thở hòa quyện vào nhau, kề cận và tương liên.

“Này này, đang ở ngoài đường, đừng ôm ấp chứ, lát nữa hai thằng nhóc kia thấy lại cười.” Nghê Xuân Yển mắc cỡ, đẩy anh.

“Cười à? Chúng dám?” Mục Dục Vũ cau mày, gằn giọng.

Nghê Xuân Yển phì cười, đưa tay ra sờ mặt anh, dịu dàng bảo: “Được rồi, biết anh là phụ huynh, oai phong lắm. Nhưng nhà chúng ta khó khăn lắm mới đi chơi được một chuyến, đừng cau có, mau cười cho em xem, đừng dọa bọn trẻ nhé.”

Mục Dục Vũ nóng nảy. “Có phải làm trò khi gì đâu, có gì mà cười?”

“Anh đó.” Nghê Xuân Yển bó tay, ánh mắt dịu dàng nhìn anh rồi cúi đầu, móc ra một chiếc hộp trong túi xách, đưa cho anh. “Đây, quà của anh.”

“Còn có quà?” Mục Dục Vũ hơi bất ngờ, anh đón lấy chiếc hộp, lắc lắc rồi hỏi: “Món đồ chơi gì thế?”

“Đừng lắc mạnh thế, coi chừng vỡ mất.” Nghê Xuân Yển giật lại, mở ra, bên trong là miếng ngọc phi thúy bình an màu xanh lục, được xuyên vào sợi dây màu đỏ, màu đỏ phối với màu xanh trông rất tầm thường. Miếng ngọc phi thúy đó cũng không tốt lắm, với mắt nhìn của Mục Dục Vũ thì liếc qua cũng đã biết trong đó có lẫn nhiều tạp chất, nhưng Nghê Xuân Yển lại cẩn thận, nghiêm túc lấy ra, khiến anh không thể thốt ra những lời khó nghe.

“Nào, cúi đầu xuống.” Nghê Xuân Yển mở sợi dây ra, cười tủm tỉm. “Em cầm đi đến chùa khai quang rồi, người ta nói thứ này bảo vệ bình an rất tốt.”

Mục Dục Vũ khẽ thở dài, anh rất hiếm khi nghe theo Nghê Xuân Yển, nhưng lần này lại cúi đầu, để mặc cô đeo món đồ tầm thường đó vào cổ.

Đeo xong, Nghê Xuân Yển vỗ vỗ ngực anh, mặt ửng đỏ, nhưng vẫn trừng mắt nhìn anh, nghiêm chỉnh bảo: “Em nói anh biết nhé, mua thứ này không rẻ đâu, nên anh dám lén tháo ra, em sẽ không tha cho anh.”

“Xấu chết đi được.” Mục Dục Vũ chê bai.

“Xấu cũng không được tháo, nghe chưa?”

“Biết rồi, món đồ xấu của vợ xấu tặng, cái này phải biết trân trọng chứ.”
Mục Dục Vũ vui vẻ đùa. “Ai bảo anh cưới em làm gì.”

Nghê Xuân Yển cười, đánh anh một cái, nói: “Em trông chừng hai thằng bé kia, không chừng nó ăn hết kẹo của người ta. Anh ở lại với mẹ nhé.”

“Biết rồi.”

Nghê Xuân Yển chạy về phía đám đông, Mục Dục Vũ kéo kéo miếng ngọc, suy nghĩ, vẫn thấy nó xấu nên nhét vào dưới lớp áo sơ mi, lát sau thấy Mục Giác nửa cười nửa không nhìn mình, anh ngại ngùng, cười nói: “Mẹ, làm trò cười rồi.”

Mục Giác lắc đầu. “Cười cái gì? Vợ chồng hai đứa hòa thuận, mẹ thấy vui lắm.”

“Mẹ, mẹ có mệt không? Con đưa mẹ ra kia ngồi một lát nhé?”

“Cũng được, đứng lâu đúng là hơi mệt.”

Mục Dục Vũ vội bước tới đỡ lấy cánh tay Mục Giác, dìu bà chậm rãi đi đến cái ghế dài gần đó. Lúc này anh thấy tâm trạng rất phức tạp, anh nghĩ trong thế giới hiện thực, anh chưa từng đi dạo phố cùng bà, chưa từng đi mua đồ với bà. Thứ anh tặng cho Mục Giác toàn là vật phẩm quý giá, nhưng không phải do anh tự tay chọn, anh có quyền có thể, chỉ cần căn dặn một câu thì thư ký sẽ thay anh chọn món quà thích hợp, anh căn bản không phải phí sức suy nghĩ.

Lâu dần, anh cũng cảm thấy chuyện này chẳng có vấn đề gì, thời gian của anh có hạn, anh nghĩ Mục Giác lúc nào cũng ở đó, bà không bao giờ rời xa anh, những ngày tháng sau này còn dài, anh còn nhiều cơ hội để tự tay làm gì đó tỏ lòng hiếu thảo với bà, chỉ cần anh có thời gian.

Nhưng thời gian cứ thế trôi qua, lúc nào anh cũng bận, lúc nào mẹ cũng tỏ ra thông cảm, anh cứ nghĩ những chuyện nhỏ nhặt này có làm hay không cũng chẳng sao.

Rồi trong chớp mắt, thời gian cứ ngỡ không bao giờ dùng hết thoáng cái đã hết cạn, mẹ không còn nữa, muốn hiểu thảo cũng chẳng còn ai để hiểu thảo.

“Mẹ, mẹ có trách con không?” Mục Dục Vũ dìu Mục Giác ngồi xuống, khẽ hỏi bà. Trong trí nhớ của anh, trong hai năm cuối cuộc đời, Mục Giác đều phải nằm trên giường bệnh, cho dù bà tỏ ra thoải mái nhưng sao giấu được vẻ tiêu tụy vì những đợt thuốc chống ung thư. Nhưng trong giấc mơ này, Mục Giác rất tươi tắn, bà mặc áo khoác ngoài được ủi phẳng không một nếp nhăn, mang giày da bóng loáng, vì đi chơi nên bà còn thoa một ít son môi, cả gương mặt toát ra vẻ đoan trang tao nhã. Bà sống rất tốt, dù đã lớn tuổi nhưng vẫn xinh đẹp, thanh lịch.

“Trách con cái gì?” Mục Giác thắc mắc rồi cười to, vỗ vỗ vào tay anh, nói: “Ồ, phải trách chứ, kỷ niệm ngày cưới còn không nhớ, nếu mẹ không nhắc thì có phải con đã quên bằng ngày này luôn rồi?”

Mục Dục Vũ cười, anh nghĩ ngợi rồi nói: “Xuân Yến sẽ không so đo chuyện này, cô ấy không phải dạng người đó.”

“Nó không so đo, nhưng không có nghĩa là nó không thích.” Mục Giác nói. “Mỗi ngày nó chăm cho con ăn, chăm cho con mặc, chăm sóc con chu toàn, hai đứa trẻ cũng không để con lo lắng, đó là công lao của nó. Con phải nghĩ như thế mà cảm ơn nó, làm cho nó điều gì chứ! Đạo vợ chồng thì phải công bằng, một bên cứ mãi bỏ công sức, bên kia lại cứ ngồi không hưởng thụ, lâu dần chẳng ai chịu nổi đâu.”

Mục Dục Vũ cười, không nói gì.

“Thằng bé này, con may mắn lắm, cưới được người như thế còn không đối xử tốt với người ta một chút. Những gì trước kia mẹ dạy con đi đâu hết rồi?” Mục Giác thấy anh lặng thinh thì lờm anh, chỉ vào mặt dây chuyền bình an trên cổ anh. “Miếng ngọc này là vợ con lấy tiền tiết kiệm riêng nửa năm trời của nó để mua cho con, con hay lắm, còn kén chọn này kia...”

“Tiền tiết kiệm cả nửa năm mà mua món đồ rẻ tiền này ạ!” Mục Dục Vũ cau mày. “Con đã nói là cô ấy dễ bị mắc lừa mà, ngọc như thế còn học theo

người ta mua phỉ thúy, quá bằng bị lừa còn gì...”

“Trời ạ, thằng nhóc xấu xa này, sao lại nói thế, rốt cuộc con có nghe hiểu mẹ nói gì trước đó không...” Mụ Giác cuống lên.

Mụ Dục Vũ toét miệng cười, cắt ngang Mụ Giác, trịnh trọng nói với bà: “Mẹ, yên tâm, trong lòng con hiểu rất rõ.”

“Thế mới đúng chứ, hả?” Mụ Giác nói vẻ hài lòng, nhưng rồi như chợt nghĩ ra gì đó, bà lại sững sốt: “Con hiểu thật? Không phải nịnh cho mẹ vui?”

“Hiểu thật mà.” Mụ Dục Vũ cười, gật đầu. “Nếu bây giờ còn không hiểu thì bao năm nay sống thật phí hoài.”

“Lúc hai đứa ở bên nhau, hai đứa vẫn còn nhỏ, mẹ cứ cảm thấy cô gái này không đáng tin, tuy gia đình chúng ta không chú trọng môn đăng hộ đối, nhưng lúc đó hai đứa đứng cạnh nhau thì Xuân Yến kém hơn con rất nhiều.” Mụ Giác nói khẽ. “Khi ấy con cũng tỏ vẻ không thèm người ta lắm, chỉ là cô bé ấy cứ đối xử tốt với con, mẹ nghĩ để xem thế nào, lúc đó nó cũng trẻ, mẹ đoán cũng chỉ là cô bé thích cái gì mới mẻ, qua một quãng thời gian phai nhạt dần là được.” Mụ Giác thở dài vẻ xót xa. “Ai ngờ nó thật lòng, theo con bao năm như thế.”

“Vâng, cô ấy ngốc mà.” Mụ Dục Vũ cười.

“Nếu không ngốc thì có đến nỗi theo con như vậy không?” Mụ Giác tức tối trừng mắt: “Con có gì tốt? Tính khí thì xấu, chưa gì đã cáu gắt, cũng chỉ có Xuân Yến mới chịu nổi thôi.”

“Mẹ, không ai bôi bác con trai mình như mẹ cả.”

“Mẹ có nói sai câu nào không?” Mụ Giác cười, mắng: “Bây giờ nghĩ lại, giao con cho Xuân Yến mới là tin cậy, con nên biết thế nào là đủ đi. Đối xử tốt với vợ một chút, biết chưa?”

Mụ Dục Vũ nhìn Nghê Xuân Yến. Ở phía xa, cô đang một tay kéo đám trẻ, bộ dạng lóng ngóng, cuống quýt. Anh bất giác cười thành tiếng, gật gù, khẽ

nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ đối tốt với cô ấy.”

Chương 43

Khi tỉnh dậy, tiếng cười nói vui vẻ trong giấc mơ như mảnh vụn cửa kính vương vãi khắp nơi, cảm từng mảnh lên đều nghe thấy nhìn thấy, nhưng muốn chấp nối lại thì không được, đường viền sắc cạnh của nó như một con dao bén, cho dù có là Mộc tiên sinh da thịt cứng rắn, ý chí kiên định thì cũng sẽ bị cửa đến nhỏ máu, thương tích đầy mình.

Không gian trong giấc mơ và cả bố cục hỗn loạn đó lại rõ ràng và chân thực lạ thường, đến nỗi anh như sống ở đó đã mấy chục năm, đã có một người vợ tên Nghê Xuân Yến, cả hai đã sinh một đứa con trai tên Mộc Phi Nhiên. Thăng bé rất nghịch ngợm, được các thành viên nữ trong nhà chiều chuộng quá mức, thi thoảng sẽ kiêu ngạo, nhưng bản tính nó lương thiện, sùng bái cha mình, từ bé đã được giáo dục là phải có trách nhiệm.

Trong gia đình họ còn có cả bà nội tên Mộc Giác, một người cậu với trí tuệ mãi mãi trì trệ. Gia đình họ rất náo nhiệt, có hai đứa trẻ, trong nhà luôn xảy ra chuyện, suốt ngày huyền não không ngớt nhưng rất rộn ràng, vui vẻ.

Không giống ngôi nhà họ Mộc, xa hoa lộng lẫy, người giúp việc đông đúc, một đám người chỉ chăm sóc một mình anh, nhưng lúc nào cũng thấy lạnh lẽo, trống vắng vô cùng.

Mộc Dục Vũ sống hơn ba mươi năm trời mới nhận ra có một cuộc sống như thế này: Ngôi nhà không lớn, tài khoản tiết kiệm ắt hẳn cũng không nhiều, áp lực cuộc sống không giảm mà còn tăng, sự nghiệp cũng không mấy xuất sắc, khi lớn tuổi hơn một chút thì sự bệ rạc của đàn ông trung niên sẽ xuất hiện, những dã tâm, khát vọng, mưu toan đều phải nhường bước trước hiện thực cuộc sống. Một người đàn ông phải nuôi cả gia đình, ắt hẳn khó khăn về kinh tế bao giờ cũng xuất hiện, những người sống như thế trong mắt anh gần như có thể dùng từ "ngu ngốc" để hình dung.

Làm sao bì được bằng một phần vạn của anh?

Nhưng gia đình đều ở bên họ. Khi Mục Dục Vũ kia mệt mỏi, nhức đầu thì sẽ có người thương xót, vợ sẽ mang cơm nóng canh nóng đến tận giường cho anh ta, bọn trẻ sẽ ngoan ngoãn lạ thường, quây quần quanh anh ta để hát ca; còn có cả mẹ anh ta nữa, bà cũng ở đó, vừa dùng sự hóm hỉnh đặc trưng của bà để trêu chọc anh, vừa chăm sóc cho anh nhanh chóng bình phục.

Sống trong hoàn cảnh đó, tính cách của Mục Dục Vũ sẽ yếu đuối hơn nhiều, anh ta chắc cũng chẳng giỏi giang gì cho cam. Nhưng, Mục Dục Vũ đó có cần thiết phải xông pha, liều mạng không? Anh ta đâu cần phải chịu trách nhiệm về cuộc sống của bao nhiêu nhân viên, không cần vác gánh nặng của công ty lên vai, cũng chẳng phải đề phòng bao nhiêu kẻ địch nấp trong bóng tối hãm hại. Anh ta chắc cũng chưa từng phải trải qua những nguy hiểm khi đứng ở đầu sóng ngọn gió, chưa từng nếm trải sự thành công rực rỡ và cả áp lực gấp trăm lần sau sự thành công đó.

Mục Dục Vũ đó còn có một điều mà anh không có, đó là dù thế nào chẳng nữa, anh ta cũng không chỉ đứng một mình. Anh ta làm gì cũng có cả gia đình ở bên cổ vũ, cho dù bên ngoài anh ta thê thảm đến thế nào thì về nhà cũng còn có người xem anh ta là bảo bối.

Không cần tốn tiền, không cần ký hợp đồng, không cần oai phong, không cần tìm hiểu nhược điểm của người khác như nhà tâm lý học, xem quan hệ đối ngoại là cuộc chiến tâm lý, không cần làm bất kỳ việc gì, mà vẫn có người đối xử tốt với anh ta.

Tốt một cách vô điều kiện.

Mục Dục Vũ không vì tình cảm trong giấc mơ mà phủ định bản thân. Cho đến nay, anh vẫn không hề nghi ngờ về cuộc sống mà anh đã chọn, vì đó là lựa chọn phù hợp với tính cách của anh, tôn trọng giá trị quan và dã tâm của anh, anh tuyệt đối không hối hận về những việc mình đã làm.

Nhưng tình cảm ấm áp trong giấc mơ đó lại khiến anh có được sự bình yên lạ thường. Hóa ra khi quay ngược về quá khứ, ở một thời điểm nào đó, trong

một ngày nào đó của năm nào đó, nếu anh chọn lựa Nghê Xuân Yến thì cuộc sống của anh sẽ khác biệt hoàn toàn.

Anh bình tĩnh nghĩ đến những chuyện được mất của Mục Dục Vũ kia. Sau khi tỉnh giấc, anh ngồi trong ngôi nhà lộng lẫy mà trống vắng của mình, nhìn đủ loại dấu vết nghệ thuật mà Diệp Chỉ Lan đã tạo ra: bức tranh trừu tượng treo trên tường, thảm trải sàn màu lạnh, bức tượng kim loại với hình dáng quái dị ở một góc nhà, thêm vào đó là những thiết kế lạnh lùng cứng nhắc và trong suốt toàn bằng kính. Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy rất khó hiểu, tại sao anh có thể sống lâu đến thế trong ngôi nhà này? Anh và ngôi nhà này, cả người phụ nữ trong ngôi nhà đều hoàn toàn không hợp nhau, nhưng sao anh vẫn cứ nhẫn nhịn bằng một thái độ dửng dưng và phớt lờ như thế?

Anh nhớ lại ngôi nhà của mình trong giấc mơ, nó có ba phòng nhỏ, cũ kỹ và quê mùa, vì nhà có trẻ con nên thường xuyên giảm phải đồ chơi, nhưng anh lại cảm thấy rất thích hợp cứ như ngôi nhà đó đã trở thành một bộ phận của cơ thể, chỉ cần hít một hơi là có thể cảm nhận được.

Mục Dục Vũ đốt xì gà, ngồi trong thư phòng. Bằng một sự thận trọng như đang tính toán về một hạng mục lớn nào đó, lần đầu tiên anh nghiêm túc suy nghĩ về ý nghĩa của giấc mơ kia. Anh nghĩ, những rung động mà không gian trong mơ mang lại cho anh nằm ở chỗ anh dần dần nhận ra bản thân vẫn chỉ có một mình, sau khi phá bỏ lớp vỏ bọc cứng rắn của Mục tiên sinh, thăm sâu trong nội tâm anh vẫn là một người đàn ông bình thường.

Anh không chán ghét cuộc sống có vợ con, thậm chí cuộc sống vụn vặt trong mơ đã chiếm được toàn bộ những tình cảm ấm áp của anh.

Giống như chiếc khăn tay thêu hoa mà mẹ ruột anh để lại, trong hiện thực anh không biết đã vứt nó đi đâu, muốn tìm cũng không thể tìm thấy, nhưng trong giấc mơ nó lại được phục chế hoàn chỉnh, toàn bộ những tình yêu thương mà nó đại diện cũng được bảo lưu hoàn hảo.

Tình cảm đó gắn liền với khao khát trong nội tâm, cho dù không kích thích, không cồn cào, nhưng lại như dòng suối chảy mãi, không thể xóa nhòa. Mục

Dục Vũ chậm rãi đứng lên, anh từ từ thở ra một vòng khói, ngón tay trở gõ lên mặt bàn, anh nghĩ nếu bản thân là một người đàn ông bình thường, thế thì khao khát như vậy cũng không lạ, nhưng anh tuyệt đối không muốn từ bỏ mọi lợi ích đã đạt được khi làm Mục Dục Vũ tiên sinh, vì thế vấn đề anh cần giải quyết là làm thế nào để niềm phong thứ tình cảm ở trong giấc mơ đó lại, rồi chuyển nó đến hiện thực để hưởng thụ trong khi vẫn là Mục tiên sinh?

Anh không phủ nhận mình là kẻ vừa tham lam vừa ích kỷ. Anh nghĩ nếu đã là một thương nhân thì nên làm những việc thương nhân phải làm, mục tiêu rõ ràng là hiện thực hóa lợi ích.

Rất đơn giản, làm cho Nghê Xuân Yến trở thành người của anh.

Để cô trở thành người phụ nữ của anh, để cô chăm lo gia đình vì anh, yêu anh, chăm sóc anh, đến khi mọi điều kiện chín muồi sẽ sinh con cho anh. Và để đáp lại, anh sẽ cho cô một cuộc sống xa hoa, không còn lo lắng về kinh tế, đương nhiên con có cả cậu em trai ngọc ngà của cô, thằng bé đó có giọng hát rất hay, tìm người dạy nó, đối với anh, đó cũng là một món đầu tư nhỏ không tồi.

Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy hưng phấn, trong đầu anh bắt đầu tính toán nhanh chóng các bước để thực thi mục tiêu này, càng nghĩ càng kích động, gần như không tìm được muốn thực hiện ngay. Nhưng kinh nghiệm bao năm nhắc nhở anh rằng càng hưng phấn thì càng phải giữ bình tĩnh, thế là anh gọi điện cho luật sư ly hôn, thông báo trong điều kiện ly hôn sẽ cho thêm tiền trợ cấp, số lượng không nhiều nhưng cũng không ít, mục đích để Diệp Chi Lan nhanh chóng ký vào đơn. Tiếp theo, anh gọi điện cho trợ lý Lâm, bảo cậu ta thuê hai người giúp việc cho quán mì của Nghê Xuân Yến, để cô nhanh chóng rút chân ra khỏi chuyện buôn bán. Cuối cùng, anh suy nghĩ rồi gọi điện cho Diêu Căn Giang.

“Tiên sinh.” Giọng nói cứng nhắc của Diêu Căn Giang vang lên. “Xin lỗi, nếu anh có việc thì hãy dặn dò ngắn gọn, vợ tôi hai hôm nay không được khỏe, tôi đang sắc thuốc bắc cho cô ấy.”

Mục Dục Vũ ngó ra rồi nói: "Lão Diêu, tôi gọi cho anh là việc công, anh nấu thuốc là việc riêng, anh đang công tư bất phân."

"Thuốc bắc chú trọng lửa và thời gian bỏ thuốc vào, nếu sai thì dược tính sẽ giảm." Diêu Căn Giang trả lời nghiêm túc. "Tôi có cần tiếp tục giảng giải cho anh nghe những kiến thức này không?"

Mục Dục Vũ tức tối. "Không nhiều lời với anh, tôi muốn biết động tĩnh gần đây của Diệp Chỉ Lan."

"Cô ta đã sáng suốt ra rồi, gần đây đều độc thân."

"Lạ thật, lẽ nào anh không tiết lộ tin tức có thể cô ta sẽ được chia nửa gia sản của tôi ra ngoài?"

"Có, không ít thanh niên đẹp trai tài giỏi đều tưởng thật, nhưng Diệp Chỉ Lan chắc đã được cao nhân chỉ điểm, gần đây không hề sơ suất, giờ giấc nghỉ ngơi làm việc mỗi ngày của cô ta đều rất có quy luật, quy luật đến mức kỳ quặc."

"Là thế nào?"

"Vì cô ta xưa nay không phải dạng người đó." Diêu Căn Giang nói. "Điểm này tiên sinh cũng biết."

"Bất bình thường tất có ma quỷ." Mục Dục Vũ cười lạnh. "Sắp xếp vài phóng viên, khi tôi gặp cô ta để họ chụp lén vài tấm, còn họ nên viết cái gì thì anh cũng hiểu."

"Vâng."

"Lão Diêu, anh làm thế này có ý nghĩa không?" Mục Dục Vũ đột nhiên hỏi. "Suốt ngày lăng xăng quanh vợ, anh sống như thế mà thấy hứng thú à?"

Giọng Diêu Căn Giang dịu lại, dường như còn đang cười: "Tôi cảm thấy rất có ý nghĩa."

Mục Dục Vũ trầm tư, rồi mắng: "Kém cỏi."

“Cảm ơn.”

Mục Dục Vũ cúp máy, ngẫm nghĩ rồi gọi cho trợ lý Lâm bảo cậu ta giúp anh tìm một nơi vắng vẻ để hẹn Diệp Chỉ Lan. Nhưng anh còn chưa dặn xong thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng chân bước dồn dập, sau đó, cửa thư phòng bị gõ rầm rầm, giọng thím Dư run run: “Tiên sinh, đã xảy ra chuyện, tôi cần báo với ngài.”

Mục Dục Vũ cau mày, cúp máy, lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Thím Dư căng thẳng đi vào, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có. “Tiên sinh, tôi phát hiện ra bức tranh vốn treo trong phòng nghỉ bị mất trộm rồi.”

Mục Dục Vũ nghĩ một lát vẫn không nhớ ra đó là tác phẩm của ai, anh không thích tranh trừu tượng hiện đại, ngẫm không hiểu mà cũng thấy khó chịu. Nhưng anh nhớ giá cả, đó là bức tranh anh đã thắng trong cuộc bán đấu giá mùa xuân, giá vượt quá một triệu tệ.

Món tiền này đủ để một người bình thường liều mạng.

Trực giác của Mục Dục Vũ cho rằng việc này không đơn giản, trong ngôi nhà này nhiều nhất là nhân viên bảo vệ, luân phiên trực ba ca, còn trang bị hệ thống camera tiên tiến nhất, ăn trộm bình thường muốn lấy gần như là không thể, trộm giỏi thì sẽ không tốn quá nhiều thời gian để lấy một thứ khó tiêu thụ như thế, anh nhìn thím Dư hồi lâu rồi hỏi: "Ý thím là có nội gián?"

“Vâng.” Thím Dư cố kiềm chế cơn tức giận.

"Tìm thấy rồi?"

"Tìm thấy rồi." Thím Dư nói. “Đồ vẫn còn, người thì tôi nhờ họ trông chừng.”

“Báo cảnh sát đi.” Mục Dục Vũ hờ hững. “Dám lấy trộm đồ thì phải trả giá.”

“Nhưng tiên sinh...” Thím Dư do dự. “Cảnh sát mà đến thì người đó cũng xong, chuyện này nói ra cũng xấu hổ. Hơn nữa mọi người còn là đồng

nghiệp, tôi nghĩ chúng ta lấy lại được đồ rồi, đuổi kẻ đó đi là xong, tôi tin người đó cũng nhất thời hồ đồ mà thôi.”

“Thím thật tốt bụng.” Mục Dục Vũ cười, hỏi: “Ai trộm?”

“Là...” Thím Dư ngập ngừng rồi khẽ nói: “Tôn Phúc Quân.”

Mục Dục Vũ hơi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn bà ta.

“Đúng là cậu ấy, tôi cũng không ngờ, nhưng người ở nhà bếp nhìn thấy cậu ta nửa đêm nửa hôm lén lút đi vào phòng nghỉ, hơn nữa tôi vừa dẫn người tới, bức tranh đúng là giấu dưới gầm giường cậu ta.” Thím Dư vội nói: “Tôi đã hỏi rồi, cậu ta thừa nhận là mình trộm, tôi còn nghe nói cha cậu ta dưới quê ốm phải nằm viện, bệnh ung thư gan, chữa trị rất tốn tiền, cậu ta liều mạng như thế cũng có thể hiểu được...”

Mục Dục Vũ ca mày, anh nghĩ ngợi rồi hỏi: "Anh ta đâu?"

"Tôi đã đuổi đi rồi."

Mục Dục Vũ đứng phắt dậy, trừng mắt với thím Dư rồi nói: “Thím lại không hỏi qua ý tôi đã đuổi việc nhân viên của tôi, thím giỏi quá...”

Thím Dư tái nhợt mặt, run giọng: "Tiên sinh..."

“Nếu anh ta chưa ra khỏi cánh cổng này thì bảo anh ta tới đây, còn nếu đi rồi thì thím phải tìm anh ta về đây cho tôi.”

Chương 44

Trộm cắp là một loại tội rất kỳ lạ, trong đạo đức và luật pháp đó là loại tội rất dễ bị người khác bóp méo, là thứ mà người chỉ điểm không cần chịu trách nhiệm về đạo đức nhất, cũng là tội mà người chỉ điểm dễ dàng tham dự vào việc trừng phạt, vì việc thực thi hình phạt với kẻ ăn trộm rất dễ dàng, nhưng giá trị đạo đức mà nó có được lại rất lớn. Ở ngoài đường kẻ bị gào thét đòi đánh đòi giết đa phần là ăn trộm, cho dù tội mà họ phạm phải rất nhỏ bé, nhưng nếu đổi lại là kẻ sát nhân đi nghênh ngang ngoài phố, e rằng người qua đường chỉ sợ hãi mà tránh xa.

Trong ký ức của Mục Dục Vũ, anh cũng tham dự vào một lần đánh kẻ trộm. Lúc đó, anh bày hàng bán trong khu chợ đêm, xung quanh mọi người thi nhau gào lên rao hàng còn hơn tham dự thi đấu, có người thậm chí còn cầm loa không dây, một thiếu niên đang thời kỳ vỡ giọng như anh tất nhiên không phải là đối thủ của họ. Nhưng không gào lên thì sợ không buôn bán gì được, lúc đó bán nhiều hơn hay ít hơn một cái kẹp tóc quyết định việc ngày hôm sau anh sẽ ăn cơm hay húp cháo. Cả buổi tối, Mục Dục Vũ đau đầu chóng mặt, tai lưng bùng, nổi phiền muộn và tuyệt vọng lúc nào cũng chực chờ nuốt sống anh, nên khi có ai đó hét lên “đánh thằng ăn trộm” thì máu nóng trong anh bỗng sôi lên. Nổi oán hận và tức tối bắt anh phải tìm một cái cớ hợp lý để trút giận. Anh nhờ bà dì ngồi cạnh trông hộ quầy hàng, rồi nhặt ống nước bên cạnh lên và lao đi, chạy về phía đám người kia. Khoảnh khắc đó, đầu óc anh trống rỗng, không nghĩ đến chuyện gì khác, chỉ thấy toàn thân đang sôi sục một suy nghĩ hung hăng nhưng hưng phấn, đó là đánh thằng ăn trộm kia, đánh chết nó.

Những chuyện xảy ra sau đó anh vẫn còn nhớ đến mười mấy năm trời. Khi anh chạy tới thì kẻ trộm đã bị bao vây, mấy người đàn ông bặm trợn lao tới đâm đá hấn. Lúc đó Mục Dục Vũ còn nhớ, anh căn bản không cần ra tay đánh tên trộm kia. Nhưng anh lại muốn đánh hấn cho bằng được, không có chuyện chạy đến đây vô ích. Thế là anh nhắm đúng cơ hội, lao đến vung ống nước đập vào ống quyển của hắn, lúc đó anh gần như nghe thấy tiếng xương

vỡ vụn, cùng lúc là tiếng kêu thét thảm thiết của hắn. Tiếng thét đó khiến Mục Dục Vũ cảm thấy vô cùng khoan khoái, những người lớn xung quanh đều ngừng tay, nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc, chắc không nhờ thằng bé này lại tàn nhẫn như vậy. Mục Dục Vũ hào hứng, anh định đập tiếp cú thứ hai thì cánh tay đã bị ai đó túm chặt.

“Đừng đánh nữa, sẽ chết người đó!”

Anh hoang mang, trong lòng bỗng trào dâng một cơn phẫn nộ, anh nghĩ chết người thì sao? Ai lo chuyện sống chết của một tên trộm? Hừ, sự sống cái chết của anh còn không ai lo, dựa vào đâu mà phải lo cho hắn?

Trong đám đông, anh bỗng nhìn thấy bà cô mình kéo tay cậu con trai ruột, cả hai đều đờ ra, nhìn anh như nhìn hung thần ác quỷ, trong ánh mắt có cả sự ghét bỏ và sợ hãi. Sự sợ hãi của họ trong tích tắc đốt cháy niềm vui trong Mục Dục Vũ, đây là trải nghiệm trước nay anh chưa từng có. Thế là, anh giơ ống nước lên, cười nham hiểm với bà cô. Người đàn bà đó lập tức sợ đến tái mặt, kéo tay con mình vội vàng đi ngay.

Từ sau đó, địa vị của anh trong nhà bà cô đã thay đổi rất vi diệu. Bà ta đề phòng anh như đề phòng kẻ cắp, cứ thấy con trai bảo bối hơi gần gũi anh là lập tức nhào đến, lôi xềnh xệch nó đi. Nhưng bà ta cũng không dám bực dỗi anh nữa, có lúc ăn cơm, anh cố ý thò đũa về phía đĩa thịt, bà cô cũng chỉ rửa khế, không dám ném đũa đi đánh anh nữa.

Nhưng đồ đạc của anh lại dần dần ít đi, anh phát hiện ra bà ta đang tìm cách đuổi cổ anh đi. Anh cũng không quá để tâm, chỉ hơi buồn rầu vì chứng mình nhân dân còn không có, ra ngoài làm sao mà thuê phòng và đi làm thuê được?

Cũng may không lâu sau, Mục Giác đã tìm đến.

Giờ đây khi nhớ lại chuyện này, Mục Dục Vũ vẫn có thể phán đoán rõ tâm trạng u uất và tàn độc của cậu thiếu niên năm nào qua lớp bụi thời gian. Lý do vì sao khi ấy anh lại muốn đánh chết một người lạ đã không còn quan trọng, quan trọng là sự liều mạng không sợ hãi và khoái cảm khi bạo lực nảy

sinh. Hôm nay, anh bỗng nhớ lại bà cô mình, ánh mắt hai mẹ con họ xuyên qua đám đông, nhìn anh như quái vật khiến anh khó mà quên được. Trước nay, cậu thiếu niên đó vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng nếu khi đó hai mẹ con họ dám có hành động gì khác, ắt hẳn anh sẽ không do dự mà vung ống nước chạy tới đánh họ cũng nên.

Chắc rằng bà cô anh cũng hiểu rõ điều này nên đã tránh thật xa.

Đó là lần đầu tiên anh ném trái榴 thế trực tiếp và mạnh mẽ mà bạo lực mang lại.

Mục Dục Vũ từ từ đứng dậy, thay quần áo khác. Anh đứng nhìn mình trong gương rất lâu: đường nét gương mặt cương nghị, bọng mắt và khóe mắt sắc như dao, toát lên vẻ uy nghiêm và hà khắc. Mày mắt xinh xắn kế thừa từ mẹ ruột đã không còn giữ nguyên qua năm tháng, đến năm ba mươi tuổi đã toát ra một vẻ nghiêm nghị, như có ai đó cầm dao rạch ra từng lớp một, gọt đi hết những nét tinh tế và ấm áp năm nào.

Anh bỗng dưng không nhớ nổi hình dáng của mình lúc mười mấy tuổi, chỉ nhớ khi đó vì suy dinh dưỡng nên anh dậy thì muộn. Mẹ nuôi anh đã phải bỏ ra rất nhiều công sức để chăm sóc cho anh.

“Tiên sinh.” Ngoài phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa của thím Dư. “Xe đã chuẩn bị sẵn cho ngài ạ.”

Mục Dục Vũ chỉnh lại vạt vest lần cuối rồi ra cửa. Anh đi ngang qua thím Dư, nghe bà ta ngập ngừng nói: “Tiên sinh, à...Tôn Phúc Quân có liên lạc với tôi, cậu ta nói rất xấu hổ, có lỗi với ngài, không mặt mũi nào đến...”

Mục Dục Vũ hơi khựng lại, liếc nhìn bà ta rồi nói: “Thế thì tùy anh ta.”

Mặt thím Dư lộ vẻ như trút được gánh nặng, Mục Dục Vũ nhìn thấy cũng không nói gì, chỉ bình thản như thường đi ra cổng, sau đó anh thấy Nghê Xuân Yến chạy ra từ phòng ăn thông với nhà, trên eo còn quần tạp dề. Anh mỉm cười, nhìn cô gái đang thở hồng hộc, kêu lên: “Đợi, đợi một chút, Mục tiên sinh...”

“Khoan.” Mục Dục Vũ ung dung nhìn cô. “Sao không gọi tôi cả họ lẫn tên? Bỗng dưng em gọi tôi là Mục tiên sinh làm tôi không quen lắm.”

Nghê Xuân Yến cố kìm hơi thở lại. “Gì nhỉ, tôi thấy mọi người đều gọi anh như thế...”

“Em không giống họ.” Mục Dục Vũ hơi cao giọng, trông thấy mấy người giúp việc nữ thò đầu ra nhìn từ phía xa, anh nói tiếp: “Em là bạn cũ của tôi, tôi mời đến giúp đỡ, đừng làm lẫn thân phận, hiểu không?”

Nghê Xuân Yến có vẻ vui vì danh xưng bạn cũ của anh. Cô cười tí mắt nhưng có phần ngượng ngùng. “Tôi...nói đúng hơn cũng không xem là bạn học của anh, lúc đó anh học trường thực nghiệm, ngôi trường kém cõi của chúng tôi làm sao bì được...”

Mục Dục Vũ thích cô thế này, có lẽ đã quyết định sẽ có được cô nên bây giờ anh càng nhìn cô càng thấy thuận mắt. Anh hơi nheo mắt lại quan sát người phụ nữ này, từ mái tóc hơi rối đen khuôn ngực đang phập phồng, lại liếc nhìn vòng ba, lòng thầm nghĩ cô nàng này cũng có tí da thịt, không gầy ốm như gương mặt cô. Hơn nữa tuy cô lao động vất vả nhưng vẫn có một vóc dáng đẹp, có lẽ nếu mang thai gì đó cũng không thành vấn đề.

Có một cậu con trai như Phi Phi thực ra cũng rất tốt.

Dưới ánh nhìn kỳ quặc của Mục Dục Vũ, Nghê Xuân Yến đỏ mặt, xoa hai tay không biết đặt vào đâu. Cô nghĩ ngợi rồi giấu đôi tay lạnh cóng đến đỡ ửng ra sau lưng. Người phụ nữ này khi hưng dữ thì coi trời bằng vung, nhưng lại chẳng biết tạo gì về chuyện nam nữ, sự xấu hổ vô thức của cô làm anh nhớ đến cô thiếu nữ mười sáu tuổi năm nào. Ý cười trên mặt Mục Dục Vũ càng rõ hơn, anh ho khẽ, hỏi cô bằng một giọng hết sức dịu dàng: “Tìm tôi có việc à?”

"Ồ, đúng rồi." Nghê Xuân Yến ngẩng lên, nói: “Mục Dục Vũ, nếu anh nói chúng ta là bạn cũ thì hôm nay tôi cũng lấy hết thể diện để nhờ cậy anh vậy, chuyện của anh Đại Quân... Tôi biết tôi không thể xen vào, nhưng người

như anh ấy anh cũng biết, tính tình thẳng thắn và không phải loại người trộm cắp, tôi..."

Mục Dục Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ chuyện nhỏ này mà tôi cũng không nhìn ra, còn cần em nói sao? Nhưng cô nàng này cũng thật ngốc nghếch, chuyện này có nhiều uẩn khúc mà cô vẫn mặc kệ, vẫn dám công khai nói to giữa chốn đông người, cô không sợ đắc tội với bao nhiêu người sao?

Mà người cô đắc tội đầu tiên, chính là thím Dư quản gia của nhà này.

Mục Dục Vũ hơi buồn cười, cắt ngang: "Mặc đồ vào."

"Hả?"

"Mặc áo khoác của em vào, đi với tôi đến nơi này trước, lúc về chúng ta sẽ nói chuyện này sau."

"Nhưng tôi... tôi đến giờ phải về rồi..."

"Không đi?" Mục Dục Vũ cau mày, hỏi.

"Được, được rồi." Nghê Xuân Yến không dám phản đối, nói: "Anh đợi chút, tôi đi lấy đồ."

"Tôi ra xe đợi em."

Mục Dục Vũ ngồi trên xe đợi một lúc mới thấy Nghê Xuân Yến mặc chiếc áo khoác nhung đỏ anh tặng, tay xách một cái túi lưới hoàn toàn không ăn nhập với quần áo, vội vàng chạy lại. Tuy lạc tông nhưng không thể phủ nhận rằng việc cô chịu mặc chiếc áo khoác kia đã khiến anh rất hài lòng, hơn nữa cô quả thật rất hợp với những bộ đồ có màu sắc tươi sáng bởi chúng làm tôn lên làn da trắng nõn và gương mặt xinh đẹp thanh tú của cô.

Cô vẫn như ngày xưa, vẫn là một cô gái xinh đẹp.

Mục Dục Vũ bỗng thấy hơi chua xót, vì Nghê Xuân Yến bây giờ dù có trang điểm thế nào thì cũng không thể quay về quãng thời gian thanh xuân vô tư không biết sợ hãi nữa. Làn da nhăn lại, đỏ bừng vì lạnh, tay chai sạn nứt nẻ,

khỏe mắt khi cười cũng đã hằn rõ dấu chân chim, tất cả đều cho thấy những khổ sở và vất vả mà cô đã trải qua. Nhưng trong muôn vàn khó khăn mà cô đã đối mặt, anh lại không kịp có mặt để giúp đỡ.

Mục Dục Vũ chột nghĩ, có lẽ anh nên chọn người phụ nữ này từ khi cô còn trẻ, có anh chăm lo, cô sẽ không phải khổ sở đến thế.

Suy nghĩ này khiến anh bàng hoàng, anh cau mày theo bản năng, nghiêm khắc nhìn Nghê Xuân Yển, hỏi: "Sao đi lâu vậy?"

"Xin lỗi anh." Nghê Xuân Yển hơi ngượng. "Tôi mang phần cháo còn thừa ban sáng về cho Tiểu Siêu ăn, dù sao những món anh ăn không hết cũng phải đổ đi, lãng phí lắm..."

Mục Dục Vũ trầm tư, anh nghiêng người sang, mở cửa cho Nghê Xuân Yển. "Lên xe đi."

Cô ngồi vào trong, Mục Dục Vũ dặn tài xế: "Chạy đi."

Khi xe chạy, Nghê Xuân Yển có vẻ căng thẳng, cô ôm chặt cái hộp giữ nhiệt trong túi lưới, nuốt nước bọt rồi thấp thỏm hỏi: "Mục Dục Vũ, ở nhà anh có quy định không được mang thức ăn thừa về nhà không?"

Mục Dục Vũ mím chặt môi, lát sau mới nói: "Không có quy tắc này, nhưng mấy người trong bếp sẽ xem thường em, em không sợ à?"

"Ồ, có gì mà phải sợ." Nghê Xuân Yển cười. "Lãng phí thức ăn mới là có tội, họ thích nói gì thì cứ nói, hôm nào mà khó chịu thì tôi vẫn sẽ xử lão Dương mập thôi."

Mục Dục Vũ cau mày, hỏi: "Lão Dương mập vẫn thường xuyên làm khó em à?"

"Yên tâm, anh ta không dám đâu." Nghê Xuân Yển không mấy để tâm. "Anh ta chỉ nói những lời kỳ quặc, hay chặn họng tôi thôi, chuyện nhỏ nhặt nên tôi không để ý. Nhưng xét cho cùng cũng không thể trách anh ta, tôi nghe nói trước đây anh ta là đầu bếp chính, còn có chứng chỉ đầu bếp gì đó,

người ta rất oai mà, tôi mới đến đã cướp việc của anh ta, anh ta thấy không vui vẻ cũng là chuyện thường tình.”

Mục Dục Vũ nổi hứng, mỉm cười hỏi: “Sao em không mách với tôi?”

"Đều là những người làm công ăn lương như nhau, tránh sao được có lúc va chạm." Nghe Xuân Yến cười nói. "Dù sao tôi cũng mặc kệ anh ta, anh ta chẳng dám chọc vào tôi, cứ thế thôi."

"Mách với tôi, không chừng tôi sẽ giúp em trút giận." Mục Dục Vũ dụ dỗ. "Đuổi anh ta cũng được."

"Không thể nào!" Nghe Xuân Yến kinh ngạc kêu lên rồi nghĩ ngợi, đắc ý cười khanh khách. "Trời ơi, tôi quen được người quyền cao chức trọng quá! Ha ha ha, thế thì tốt, ngày mai tôi sẽ bảo bọn họ dám chọc vào bà đây thì sẽ nói ông chủ đuổi việc các anh! Oai không?"

"Ừ, rất oai." Mục Dục Vũ tâm trạng rất tốt, gật gù. "Đây chính là thượng phương bảo kiếm của em, cứ nói đi."

"Nói thật á? Thế thì bọn họ sẽ hận tôi chết mất." Nghe Xuân Yến cười đỏ cả mặt, lấy tay vuốt tóc rồi lắc đầu. "Tôi không thể làm chuyện thất đức hại người ta mất bát cơm được. Hơn nữa đuổi anh ta đi thì cơm ăn của bao nhiêu người trong một ngày ai sẽ nấu chứ? Lẽ nào là tôi? Thế thì mệt chết mất, tôi không làm."

Mục Dục Vũ liếc xéo cô, nói: "Em cũng không ngốc nhỉ."

"Tất nhiên." Nghe Xuân Yến nghiêng đầu, nói.

Mục Dục Vũ cười, anh thoáng rung động, chụp lấy tay cô, nắm chặt, nói: "Đừng nhúc nhích."

Nghe Xuân Yến khựng người, mở to mắt đờ đẫn, lúc sau sực nghĩ ra gì đó thì đỏ mặt, rút tay lại, ấp a ấp úng: "Tôi...tay tôi lạnh, anh cầm không thoải mái..."

“Thế thì tôi giúp em sưởi ấm.” Mục Dục Vũ mặt không cảm xúc. “Đừng động đây, động đây sẽ bị trừ lương.”

Chương 45

Mục Dục Vũ nắm tay Nghê Xuân Yển như thế suốt quãng đường. Mặt anh không cảm xúc, anh ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng, từ dáng dấp đến cả độ bóng của đôi giày da đều mang phong cách của Mục tiên sinh, nhưng tay lại nắm chặt tay của người phụ nữ ngồi cạnh. Anh không nhìn Nghê Xuân Yển, cũng không quan tâm lúc này cô đang nghĩ gì, có cảm xúc thế nào. Anh chỉ đang bước một bước quan trọng sau khi đã hạ quyết tâm, nếu đã đi được bước này thì về sau sẽ tiến thẳng một đường về phía trước, tứ mã nan truy.

Đây là chuyện mà Mục tiên sinh sẽ làm, cũng là chuyện mà Mục Dục Vũ sẽ làm.

Nên cứ thế đi đã, Mục Dục Vũ nghĩ, cứ phớt lờ mọi nhân tố không thích hợp ở người phụ nữ này, dù sao cứ nắm chặt cô đã, những cái khác sau khi nắm chặt được rồi sẽ tính sau.

Lúc này, Nghê Xuân Yển căng thẳng đến mức sống lưng ưỡn thẳng, tay rịn mồ hôi. Cô cứ nhìn đông ngó tây sợ người ngồi trong những chiếc xe chạy ngang qua sẽ nhìn thấy cảnh tượng này. Cô không đủ thông minh, nhưng cũng không quá ngốc. Cô đã quen với việc nghĩ ít làm nhiều, không có thời gian và công sức để cảm thán, bi thương. Mục Dục Vũ biết, câu nói “tôi giúp em sưởi ấm” của anh đã làm cô sợ hãi. Cô có kinh nghiệm ứng phó với đám côn đồ lưu manh, nhưng lại không biết phải đối mặt với sự mờ ám bất ngờ của ông chủ như thế nào, huống chi ông chủ này lại là người con trai mà thời thiếu nữ, cô đã từng bắt chấp tất cả để theo đuổi.

Nhưng cũng chính vì thế mà anh mới có cảm giác vui sướng lạ thường. Anh hơi nheo mắt, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay không mấy trơn mịn của cô. Cho dù không có sự khao khát và ham muốn mà giấc mơ quái quỷ kia gợi lên, thì lúc này đây, anh cũng có người phụ nữ này ở bên cạnh, cô chất phác và thẳng thắn, đơn giản mà lại biết thân biết phận, ngoại hình cũng khá xinh đẹp, dáng người cũng không xập xệ, anh nuôi cô còn bình thường hơn nhiều so với một số kẻ thích nuôi thiếu nữ vị thành niên.

Huống hồ cô thật sự rất tốt, thật thà, không mấy tham vọng, nếu ở bên nhau, cô nhất định sẽ một lòng một dạ sống cùng anh, cô là người phụ nữ như thế.

Giống như mẹ ruột anh, cả đời chăm chỉ lo lắng cho gia đình, ngày đêm theo hoa để kiếm tiền, cũng chẳng qua là để cho con cái được ăn uống ngon lành, chỉ thế mà thôi.

Sự dâng hiến của họ là dâng hiến thật sự, không mong báo đáp. Họ thậm chí còn không ý thức được rằng mình đang dâng hiến. Họ nghĩ họ chỉ làm những việc cần làm, phụ nữ bao đời nay đều lặng lẽ làm thế, chẳng có gì giỏi giang tuyệt vời.

Một người phụ nữ như thế, mặc áo khoác màu sáng cũng không thấy kiêu diễm, nhưng lại có một vẻ phong tình của người thật thà khiến người ta rung động tận sâu thẳm tâm hồn. Mục Dục Vũ hiểu rõ, thứ khiến anh rung động ở cô chính là điều đó.

Mục Dục Vũ nắm chặt tay cô, quay sang hỏi: “Căng thẳng à?”

“Tôi tôi tôi...chỉ thấy...như thế này không thích hợp...” Nghê Xuân Yển lắp bắp. “Anh...anh là người nổi tiếng, lẽ có người trông thấy...”

“Lúc này mà em vẫn có thể suy nghĩ cho tôi à?” Mục Dục Vũ buồn cười, lắc đầu, một tay anh nắm chặt tay cô, tay kia quàng ra sau ôm vai cô, sau đó nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, không nói gì.

“Mục Dục Vũ, anh...anh làm gì thế...” Giọng Nghê Xuân Yển run run.

“Đừng nhúc nhích.” Mục Dục Vũ ấn vai cô, hít một hơi rồi từ từ thở ra, ung dung nói: “Chớp mắt đã bao năm trôi qua rồi.”

“Hả?”

“Ý tôi là trước đây chúng ta cũng từng thế này.” Mục Dục Vũ cười, nhìn cô rồi khẽ nói: “Lúc đó chính em còn bám lấy tay tôi, cứ bắt tôi phải khoác tay lên vai em, còn nhớ không?”

Nghê Xuân Yến đỏ mặt, âm ừ: “Đó...đó là chuyện đã lâu lắm rồi, lúc đó tôi còn nhỏ mà...”

"Thế thì lần này không còn nhỏ nữa." Mục Dục Vũ vỗ vỗ vai cô, ôm chặt hơn, có phần cảm thán nhưng cũng có chút mơ hồ "Lần này chúng ta đều không còn nhỏ nữa."

"Anh... anh có ý gì..."

Mục Dục Vũ cười mà không trả lời, anh không thích nói rõ quá, nói rõ chuyện này sẽ mất thú vị, mất đi sự lãng mạn. Anh muốn ôm Nghê Xuân Yến thế này, ép cô vào lòng, không cho cô động đậy, để cô dựa vào vai anh, cảm giác được người khác dựa dẫm là cái anh cần. Sự dựa dẫm của những người phụ nữ mà anh từng có quan hệ không phải là sự dựa dẫm thật sự, vẻ ngoan hiền và dựa dẫm của họ chỉ là hình thức bên ngoài, hoặc ít hoặc nhiều họ đều có ham muốn gì đó, chỉ cần rời xa anh trong tích tắc lại trở nên sinh động và hoạt bát hơn nhiều. Tình cảm của họ cũng thế, ngọt ngào rung động, nhưng đều chỉ là vầng dầu óng ánh trên mặt nước, rửa sạch đi thì không còn lại gì.

Chỉ có Nghê Xuân Yến là khác, nếu cô thật lòng dựa vào vòng tay anh thì đó chính là sự tương liên, vinh nhục cùng hưởng. Cô không tính toán nhiều cho mình, cô cũng không biết khi nam nữ yêu nhau thì điều cần làm nhất chính là phải tính đường lui cho bản thân, cô không có sự thông minh của những cô nàng có mẹ dạy dỗ, không được bạn bè chia sẻ, nhưng dù không hiểu rõ cô vẫn dốc trọn tâm sức đi làm.

Mục Dục Vũ thở dài, hỏi Nghê Xuân Yến: “Quán ăn ổn chứ?”

“Cũng...cũng được.”

“Những người mới đến em có quản lý được không?”

“Tôi chưa từng quản lý ai.” Nghê Xuân Yến tỏ vẻ khó xử. “Tự dừng cho tôi quản lý mấy người làm thuê, trả lương bao nhiêu tôi còn không rõ...”

“Chuyện này em không cần lo, lương của họ A Lâm sẽ phụ trách, bậc tiền thường do em quyết định, em chỉ cần ra sức sai bảo họ trong lúc làm việc là được.”

"Hai đầu bếp nấu mì còn giỏi hơn tôi." Nghê Xuân Yến ủ rũ. "Người ta là đầu bếp thật sự, lại có bằng cấp hẳn hoi, cái quán nhỏ của tôi sao xứng với họ?"

"Không có mấy người đó thì quán mì của em cũng đừng mong bán được gì, thôi được, những chuyện này có nói em cũng không hiểu, em chỉ cần quản bọn họ không lười biếng, lúc nấu nướng có ăn vụng hay không, phục vụ khách hàng có tốt không v.v... Đừng để người ta qua mặt là được." Mục Dục Vu cau mày. "Thôi, em không bị người ta qua mặt là chuyện không thể, tôi sẽ bảo A Lâm thi thoảng đến kiểm tra."

"Tôi... tôi thật sự không cần làm ăn to như thế, tôi vốn chỉ muốn mở một quán ăn nhỏ..."

Mục Dục Vũ cười khẽ, vuốt ve bờ vai cô, nói: "Cái này có gì mà to tát, làm tốt rồi tôi sẽ đầu tư cho em mở một chuỗi quán ăn, không sao, có thua lỗ thì tính cho tôi."

"Thế... thế làm sao được..."

“Thì làm như vậy thôi.” Mục Dục Vũ vỗ vỗ mu bàn tay cô, nói chắc nịch: "Sau này em cứ nghe tôi đi."

Nghê Xuân Yến ngẩn người, nhất thời không hiểu lắm. Khi suy nghĩ gì đó, cô rất ngoan ngoãn, bị Mục Dục Vũ ôm cũng không giằng co. Mục Dục Vũ thầm nghĩ, có lẽ đây cũng là mong ước bấy lâu của cô, bao năm nay cô không có một người đàn ông nào, tình yêu để lại trong tuổi xuân non nớt chắc đã in sâu vào tâm trí, bảo rằng cô không còn cảm giác với anh, không thích chút nào, điều đó gần như là không thể. Không một cô gái nào có thể đối xử tốt với một người đàn ông như vậy nếu không có tình cảm gì, hơn nữa cô lại không phải là dạng người gian xảo, nếu diễn kịch cũng không thể

tự nhiên được. Chỉ là tâm tư của cô che giấu hơi sâu, có lẽ ngay cả cô cũng không biết, nhưng không sao, anh biết là được.

Anh biết là được.

Chiếc xe lạng lẽ dừng lại, Mục Dục Vũ cầm điện thoại gọi cho một số máy rồi hỏi: “Người còn ở đó không? Được, tôi tới rồi.”

Nghê Xuân Yển tỏ vẻ hoang mang, Mục Dục Vũ bảo tài xế mở chốt cửa, dịu dàng nói với cô: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Nghê Xuân Yển luống cuống mở cửa đi xuống, Mục Dục Vũ cũng xuống theo, ngược lên nhìn tòa nhà ven đường, lát sau, có hai người từ trong đó chạy ra, dẫn đầu là Tôn Phúc Quân, người đi phía sau chính là trợ lý Lâm.

"Lát nữa em chỉ nghe thôi nhé, đừng nói gì cả." Mục Dục Vũ nói với Nghê Xuân Yển.

Nghê Xuân Yển nghiêm túc gật đầu, nhưng trong ánh mắt cô vẫn tỏ vẻ vui mừng, Mục Dục Vũ cười, bảo trợ lý Lâm: "Hỏi rõ chưa?"

"Chưa ạ, anh ta kiên quyết đợi ngài đến mới nói." Trợ lý Lâm báo cáo.

"Đại Quân, anh đúng là gan quá nhỉ, chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà bảo tôi đích thân đến, có phải anh tưởng tôi thực sự không dám đuổi anh?" Mục Dục Vũ cau mày hỏi Tôn Phúc Quân.

"Làm sao dám hả tiên sinh, thực sự là tôi có phần băn khoăn, tự tôi điều tra một quãng thời gian nên cũng khá rõ rồi, lần này bọn họ làm chuyện xấu, tôi biết ngay chuyện tôi điều tra ra là chính xác." Tôn Phúc Quân cười khà khà, nói xong quay sang Nghê Xuân Yển. "Em gái, em cũng tới à? Được, anh biết chắc chắn em sẽ cầu xin cho anh, phải không? Đừng lo, anh không sao, Mục tiên sinh của chúng ta tấm lòng trong sáng như gương, có thể biết đâu là trung thần đâu là gian thần."

"Ý anh là nếu tôi không đòi lại công bằng cho anh thì tôi sẽ trở thành kẻ không biết phân biệt tốt xấu?" Mục Dục Vũ tức tối đáp trả, nói với trợ lý

Lâm: “Cậu đưa Nghe Xuân Yển sang bên kia đi dạo, đợi chúng tôi một lát, tôi và Đại Quân có chuyện cần nói.”

Nghe Xuân Yển căng thẳng nói: “Mục Dục Vũ, anh phải nghe anh Đại Quân nói cho rõ nhé, đừng nghĩ oan uổng cho người tốt...”

Mục Dục Vũ cau mày, trợ lý Lâm thấy thế lập tức nói: “Cô Nghe, chúng ta đi thôi.”

Nghe Xuân Yển vẫn không yên tâm lắm, nhìn Tôn Phúc Quân. Anh ta cười hì hì, nói: "Anh không sao, đi đi đi đi."

Lúc đó, cô mới chịu đi. Mục Dục Vũ nhìn theo bóng cô, cười lạnh với Tôn Phúc Quân. "Nhân duyên của anh tốt quá."

"Ha ha, cũng tạm." Tôn phúc Quân cười giả lả nói: "Tôi từng cứu em trai cô ấy, cô ấy là người không bao giờ quên ơn nghĩa."

Lúc này, cơ mặt của Mục Dục Vũ mới dần ra, anh nói: "Nói đi, chuyện gì?"

Tôn Phúc Quân trầm ngâm. "Người trong nhà ngài không trong sạch."

"Điều này tôi biết từ lâu rồi, tha cho họ là vì tôi giữ lại để sử dụng."

“Ý tôi là, người trong nhà ngài đã bị tha hóa, có những người vốn tưởng là trong sạch thì bây giờ cũng không còn trong sạch nữa.” Tôn Phúc Quân nhìn anh, thận trọng nói: "Bây giờ sức khỏe của ngài có ổn không?"

Sắc mặt Mục Dục Vũ biến đổi, nghiêm mặt hỏi: "Anh nói có người động tay động chân vào thức ăn của tôi?"

Tôn Phúc Quân gật đầu. "Theo những gì tôi điều tra thì chắc đã một thời gian rồi."

Chương 46

Mục Dục Vũ sa sầm mặt không nói gì, anh lặng lẽ hít thở sâu, điều chỉnh lại cảm xúc.

Chiếc xe vững vàng lao qua phố, không gian chiều tối thu sạch sẽ đến mức đáng kinh ngạc, như một tấm kính màu lam khói khổng lồ, cao xa và trong vắt, cửa sổ xe mở, gió luồn qua khe cửa, không khí lạnh lẽo nhưng sáng trong, hít một hơi thật sâu cảm thấy thật trong lành.

Nhưng có vài thứ dù thế nào cũng chẳng thể tẩy sạch nổi.

Suy nghĩ của anh dừng lại ở một thời khắc rất xa xôi, lúc đó anh vừa từ Mỹ về lập nghiệp, lần đầu được tổng giám đốc của Diệp Thị mời tham dự buổi tiệc do nhà họ tổ chức, lúc đó là lần đầu anh gặp Diệp Chỉ Lan.

Cô ta mặc một chiếc đầm dài kiêu sa màu hồng tím, mái tóc xoăn dài buông xõa, lớp trang điểm trên mặt và nụ cười rất hợp với nhau. Từ trên cầu thang, cô ta khoác tay anh cả yếu điệu bước xuống, đã trở thành tiêu điểm của cả sảnh tiệc, lúc đó Mục Dục Vũ không phải là không rung động.

Cô ta bám sinh đã giống như một vật trang trí cho đàn ông thành đạt, nếu mang theo một vật trang trí tinh xảo như thế ở bên mình, thân phận và địa vị của đàn ông sẽ được tô điểm rực rỡ thêm.

Mục Dục Vũ tự hỏi lòng mình, anh chưa từng hà khắc với Diệp Chỉ Lan, cho dù đối với cô ta, anh chưa từng nảy sinh tình cảm mà đàn ông nên có với phụ nữ, cho dù hai người họ ở bên nhau lúc nào cũng đối nghịch, tranh cãi liên miên, nhưng anh chưa từng làm gì cô ta cả.

Nhưng cô ta lại muốn anh chết.

Nếu anh bị hạ độc và chết, thì người được lợi lớn nhất là cô ta. Vì nếu ly hôn, với thủ đoạn của Mục Dục Vũ, cho dù đi theo trình tự luật pháp bình thường thì Diệp Chỉ Lan cũng không thể lấy được bao nhiêu tiền, và rất có

khả năng bị những khoản nợ vô danh bên ngoài làm cho không một xu dính túi. Nhưng nếu trong tình huống vẫn còn là vợ chồng, Mục Dục Vũ bất ngờ chết đi, thế thì cô ta sẽ được hưởng di chúc, thừa kế tuyệt đại đa số tài sản chung sau khi cưới nhau của họ.

Cho dù không phải cô ta chủ mưu, nếu nói cô ta vô tội thì Mục Dục Vũ vẫn có chút không tin.

Anh nhớ lại dáng vẻ cao ngạo của cô ta khi rời đi, lúc đó cô ta đã nói gì với anh nhỉ, ồ đúng rồi, cô ta nói: “Tôi tuyệt đối không ly hôn.”

Hóa ra là đang đợi.

Mục Dục Vũ khẽ thở ra, anh cảm thấy hơi lạnh.

"Lạnh không? Đóng cửa sổ nhé?" Nghe Xuân Yến hỏi nhỏ.

Mục Dục Vũ sực nhớ bên cạnh còn có cô, anh quay sang, dưới ánh sáng nhập nhoạng trong xe, nhìn thấy gương mặt của Nghe Xuân Yến đầy vẻ nghi hoặc và ưu tư, anh cười xoa dịu với cô, đưa tay khẽ vỗ lên bàn tay cô, mới phát hiện thấy tay cô lạnh ngắt.

E là cô đã cảm thấy lạnh từ lâu, nhưng câu đầu tiên lại là hỏi anh có lạnh không.

Cô là người phụ nữ quen đặt nhu cầu của mình sau nhu cầu của người khác, cô không giống Diệp Chỉ Lan, không giống bất kỳ người phụ nữ nào từng có quan hệ với Mục Dục Vũ.

Kiểu phụ nữ thế này, e rằng mãi mãi cũng không biết mưu cầu lợi ích cho bản thân, kiểu gì cũng không thể vì tiền mà hạ độc giết người khác.

Ánh mắt Mục Dục Vũ trở nên hiền hòa, anh quay sang bấm nút đóng cửa sổ, rồi vẫn giơ tay ra, ôm Nghe Xuân Yến vào lòng. Anh lặng lẽ ôm người phụ nữ ấy, tay kia đưa sang nắm chặt lấy bàn tay cô rồi vuốt ve, muốn cô thấy ấm hơn.

“Tôi...tôi khỏe lắm, không lạnh đâu...” Nghe Xuân Yến tỏ ra thiếu tự nhiên.

Đôi môi Mục Dục Vũ ra dấu “suyt”, rồi anh vẫn ôm cô không buông. Nghe Xuân Yến run lẩy bẩy, hỏi với vẻ như sắp khóc: “Mục...Mục Dục Vũ, anh... rốt cuộc anh có ý gì?”

Khoảnh khắc này, Mục Dục Vũ cảm nhận được sự sợ hãi của cô. Cô đã qua thời thiếu nữ không biết trời cao đất dày là gì, cô biết trên đời này chẳng có miếng bánh nào miễn phí từ trên trời rơi xuống, trước động tác thân mật này của anh, cô không thấy vui mừng điên cuồng khi giấc mơ trở thành sự thật, mà chỉ có sự hoảng loạn không biết phải làm sao. Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy mềm lòng. Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi ào ào, lúc này trong ngôi nhà được tạo thành từ cửa kính lạnh lẽo kia, người vợ trên danh nghĩa của anh có lẽ đang bàn mưu tính kế với đồng bọn xem còn bao lâu nữa sẽ khiến anh phát độc mà chết. Khi bước ra khỏi chiếc xe này, anh phải nhanh chóng phản kích, phải đánh cho đối phương không thể trở tay.

Nhưng chuyện đó giờ đây bỗng trở nên quá xa vời, quá nhỏ bé. Cho dù anh chưa từng là người tốt thì sao? Cho dù anh không có kết cục gì tốt đẹp, chết không nhắm mắt thì sao? Lúc này, anh cảm thấy rất vững vàng và ấm áp, người phụ nữ anh ôm đang ngốc nghếch chờ anh trả lời. Anh biết Nghe Xuân Yến sợ câu trả lời đó nhưng cũng rất mong chờ. Anh biết trong mắt cô là những tủi thân và chua chát, chúng trói chặt trái tim anh, anh biết rõ ngọn nguồn xuất phát của chúng, anh cũng hiểu nỗi khủng hoảng của cô.

Người phụ nữ này, cô hoàn toàn không biết làm sao để chấp nhận một người đàn ông, cô cũng không thể che giấu tâm tư của mình.

Hiểu cô rất dễ, nhưng hiểu rồi lại rất xót xa.

“Em...em đã già rồi, em khác với anh, anh còn có vợ, em...” Nghe Xuân Yến nghẹn ngào, ra sức đấm anh mấy cái đấm về oán giận, khóc nói: “Đã bao năm rồi sao anh còn làm chuyện này? Nhưng em đã già rồi, đã già rồi...”

“Em không già.” Mục Dục Vũ ôm cô, nói khề: “Thật sự không già.”

“Nhưng em không còn là cô gái nhỏ bé trẻ trung nữa...” Cô tiếp tục khóc.

Mục Dục Vũ lại cười, vỗ vỗ lưng cô, khẽ nói: “Không sao, anh không chê bai.”

Chiếc xe đưa Nghê Xuân Yển quay về nhà trước, Mục Dục Vũ kéo tay cô trước khi cô xuống. “Em dọn dẹp đi, hai hôm nữa bên anh dọn dẹp sạch đẹp rồi em sẽ đến ở chỗ anh.”

Nghê Xuân Yển khóc đến mắt đỏ hoe, nghe câu này thì sừng sốt, lấp bắp, định lắc đầu nhưng Mục Dục Vũ đã nói chắc như đinh đóng cột: "Sau này em cứ nghe theo anh, ở chung với anh, em trai em cũng đến đó."

Anh nói xong cười với cô, quay sang giúp cô mở cửa xe, sau đó nhìn theo cô đi xuống. Nghê Xuân Yển đờ đẫn, vẻ hoang mang thất thần như đang nằm mơ. Mục Dục Vũ rất vui, anh cũng theo cô xuống xe, trên phố lớn, dưới ánh mắt bao người, anh ôm người phụ nữ ấy, lại cúi xuống áp môi vào trán cô, sau đó kéo lại cổ áo cho cô. “Ở với anh không cần mang theo nhiều quần áo, anh sẽ thay mới hết cho em, sẽ chọn màu em thích, nhé?”

Nghê Xuân Yển đỏ bừng mặt, nhưng mắt cô sáng như sao, nhìn anh không chớp, cô liếm môi, khó nhọc hỏi: "Chúng ta... hai chúng ta đang tính là sống chung với nhau?"

"Ừ."

“Anh...anh sẽ ly hôn với vợ anh?”

Mục Dục Vũ lại gật đầu.

“Em...em sau này...sau này...” Nghê Xuân Yển ập a ập úng không nói nổi.

"Sau này em phải làm gì thì anh sẽ nói." Mục Dục Vũ vui vẻ. “Đừng sợ, tất cả đã có anh.”

Anh nói xong lại xoa đầu Nghê Xuân Yển, rồi mới lên xe, bảo tài xế lái đi. Đến khi chiếc xe đi xa rồi, anh quay đầu lại vẫn thấy Nghê Xuân Yển đứng đó.

Cô nàng ngốc nghếch này.

Ý cười trên môi Mục Dục Vũ càng đậm thêm. Sau đó, anh bắt đầu nghĩ xem lúc về sẽ điều tra thế nào, ra tay từ hướng nào, giết gà dọa khỉ ra sao, nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng cảm thấy có phần mất hứng.

Dù kết quả ra sao, Diệp Chi Lan vẫn sẽ không yên ổn được.

Ban đêm, nhà họ Mục vẫn đèn đuốc sáng choang, một nồi canh bồi bổ mà bình thường Mục Dục Vũ hay ăn khuya được mang vào trong thư phòng của anh, bốc hơi nghi ngút trên bàn. Diêu Căn Giang và thuộc hạ của anh ta đang giữ chặt lão Dương đầu bếp, bóp miệng anh ta ra đổ món canh trên bàn vào. Mục Dục Vũ ngậm điếu xì gà, ngồi trên ghế, nói nhẹ bằng với thím Dư đang đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch: "Sao? Còn không nghĩ ra thì Dương mập sẽ vì thím mà bội thực đến chết."

"Dương mập à Dương mập, món này có thể trả lại hết cho anh nguyên vẹn những gì anh cho tôi ăn hàng đêm, tôi không biết bên trong cho những gì, nhưng tôi biết chuyện này khả nghi, anh trông thì mập mà không phải mập. vẫn cần bồi bổ thêm chứ, đúng không nhỉ?"

Diêu Căn Giang lạnh nhạt bổ sung: "Vẫn còn rất nhiều."

"Thế thì tốt." Mục Dục Vũ cười cười. "Thế thì chia cho vợ con anh ta ăn, phúc lợi của nhân viên thì gia đình cũng có phần mà."

Anh khoát tay với trợ lý Lâm, trợ lý Lâm hỏi: "Tiên sinh, phải cử người đến chỗ Thúy Hồ Minh Cư để dẫn đám người đó tới đây ạ?"

"Không cần, gọi điện nói Dương mập bạo bệnh ở đây, bảo người nhà tới nhanh." Mục Dục Vũ cười lạnh. "Thúy Hồ Minh Cư không rẻ đâu, hóa ra đầu bếp của tôi sống quá tốt, xem ra tôi thực sự phải nhìn các người bằng con mắt khác rồi." Mục Dục Vũ hút một hơi xì gà, đứng lên, nham hiểm nói: "Tiếp tục đổ cho anh ta, không đủ thì nấu thêm một nồi nữa."

"Ừm...ừm..." Lão Dương mập tái mặt, ra sức lắc đầu vật vờ định bỏ chạy, người đang giữ tay anh ta đá mạnh vào đầu gối anh ta một phát, mắng: "Ngoan ngoãn đi, mẹ kiếp, động đậy sẽ đánh chết mày."

Mục Dục Vũ quay sang đi về phía thím Dư, phả một luồng khói xì gà vào mặt bà ta, khẽ nói: “Thím Dư, thím rất giỏi, hừ, tôi có lỗi với ai cũng không có lỗi với thím đúng không? Nói đi, có thâm thù đại hận nào với tôi mà thím phải phí công sức đối phó tôi đến vậy? Hả?”

Môi thím Dư run run, quay đầu đi, Mục Dục Vũ gật gù. “Người khác thì thôi, tôi thật sự không nghĩ thím cũng thế, thím Dư, tôi tin tưởng thím, giao cả ngôi nhà này cho thím, năm nay thím năm mươi sáu tuổi, còn có bốn năm nữa là nghỉ hưu, ngoài tiền lương hưu cho thím, tôi còn bảo người ta giữ cho thím một số tiền để dưỡng lão, thím xa quê bao nhiêu năm, họ hàng của thím chưa chắc đã dưỡng lão cho thím, tôi còn đặc biệt nhờ người quản lý số tiền này, chỉ sợ thím ra khỏi nhà tôi sẽ chết đói chết lạnh không ai quản.” Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, nói vẻ ảm đạm: “Đúng, Mục Dục Vũ tôi không phải người tốt gì, nhưng với những người theo tôi đã lâu, người nào tôi cũng tính toán sắp đặt cho họ ổn thỏa. Mà hôm nay thím đối xử với tôi thế này, thật là...phí cả tấm lòng của tôi thím có biết không?”

Ánh mắt thím Dư lóe lên, nhìn Mục Dục Vũ vẻ không tin.

"Sao? Thím không tin hả? Chúng ta là chủ tớ, tôi là người thế nào thím không biết à?" Mục Dục Vũ cười lạnh lẽo, gật gù. "Phải, thím không biết, thím đã quên mất tôi là người thế nào, nên thím thấy người ta cho thím chút lợi ích là đã quay sang hạ độc tôi! Thím Dư, thím hận tôi đến thế à? Hả? Tên khốn nào cho thím bao nhiêu tiền để thím mất cả lương tâm đi hạ độc tôi? Hả?"

Nước mắt thím Dư tuôn trào, bà ta lắc đầu, khóc lóc. “Tôi không phải vì tiền, tôi thực sự không lấy tiền, thuốc đó sẽ không hại đến mạng sống ngài, họ đã hứa, tôi lén cho chó ăn thử, con chó đó cũng không chết, tôi không muốn hại chết ngài, tiên sinh, Dương mập cũng nói sẽ không chết người, nếu ngài chết chúng tôi làm sao tránh nổi liên đới...”

Mục Dục Vũ cười lạnh. “Thế là tôi phải cảm ơn hai vị đã nương tay? Lão Diêu, anh nói với họ cái thứ bỏ trong canh cho tôi uống rốt cuộc là gì?”

“Báo cáo phân tích cụ thể thì vẫn chưa có, nhưng bước đầu có thể phán đoán, thứ mà họ cho anh uống trường kỳ là một loại thuốc gây ảo giác mạnh, đến một liều lượng nhất định thì loại thuốc ảo giác này sẽ khiến người ta bị rối loạn thần kinh.”

“Hóa ra không muốn tôi chết, mà là muốn tôi phát điên, không tồi!” Mục Dục Vũ mím môi, cười cực kỳ dịu dàng. “Tôi phát điên rồi các người có lợi ích gì? Diệp Chỉ Lan quay về tăng lương cho các người?”

“Không phải phu nhân, không phải...” Thím Dư lập tức lắc đầu.

“Không phải Diệp Chỉ Lan?” Mục Dục Vũ quay sang bảo trợ lý Lâm: “Gọi điện thoại.”

Lão Dương mập ở bên kia hét lên thất thanh: “Không, đừng gọi, tiên sinh, tôi sai rồi, xin ngài tha cho tôi, tiên sinh, là phu nhân dặn, phu nhân nói chỉ cần nghe theo lời cô ấy thì ngôi nhà ở Thúy Hồ Minh Cư sẽ sang tên cho tôi...”

“Còn nữa không?”

“Phu nhân... còn giúp vợ tôi mở tiệm, đầu tư ban đầu...”

Mục Dục Vũ cười to thành tiếng, đến nỗi điệu xì gà trong tay suýt không cầm vững. Diêu Căn Giang lo lắng bước lên, khẽ gọi: “Lão Mục ”

“Không sao.” Mục Dục Vũ cười đến nỗi chảy cả nước mắt, lắc đầu nói: “Tôi cảm thấy chuyện này quá suôn sẻ, anh xem người vợ tôi cưới ngẫu chưa, để hạ độc tôi, bảo cô ta ngủ với thằng mập kia e là cô ta cũng làm.”

“Lão Mục.” Diêu Căn Giang đặt tay lên vai anh.

Mục Dục Vũ vỗ vỗ tay anh ta, ra hiệu anh không sao, rồi quay lại nói với Dương mập: “Tôi nhiều tiền hơn Diệp Chỉ Lan nhiều, tôi không truy cứu chuyện anh hạ độc tôi, cũng không làm phiền nhà anh, tôi còn cho anh hai ngôi nhà ở Thúy Hồ Minh Cư, anh chỉ cần nấu món canh cho thuốc vào thế này rồi cho cô ta uống, thế nào?”

“Không...” Thím Dư cuống quýt kêu lên. “Đừng làm thế, tiên sinh, phu nhân chỉ là người phụ nữ đáng thương, vốn ý của phu nhân không định hại ngài...”

“Hừ, dưới gầm trời này có người đáng thương như cô ta à?” Mục Dục Vũ quay sang nhìn thím Dư như vỡ lẽ. “Chẳng trách mà thím luôn một lòng hướng về Diệp Chi Lan, tôi không hề biết hóa ra Diệp Chi Lan còn có bản lĩnh khiến người khác một lòng một dạ giúp cô ta đến vậy.”

Chương 47

Đó là một đêm mất ngủ, một đêm mà có người hoảng loạn, có người phần nộ, có người gào thét, có người liều mạng muốn sống chết với nhau.

Gần như cảm xúc của mỗi người đều giống như dầu sôi trên lửa, kêu lên "lục đục", trong trường hợp này không ai có thể thật sự bình tĩnh, cho dù là bên bị thăm vấn hay bên thăm vấn.

Ngay cả Diêu Căn Giang là người quen giao dịch làm ăn ngầm cho Mục Dục Vũ, sau khi kết thúc việc này, cũng chờ dẫn ngòi đối diện với anh, hai người nhìn nhau, đến nửa tiếng không ai nói câu nào.

Họ đều đã trải qua phong ba bão táp, có mấy lần nguy hiểm đã ập ngay đến trước mặt, họ đều tưởng bản thân biết rõ, hành sự thận trọng kín đáo, nhưng họ không ngờ lần này lại lơ đãng đến mức suýt thì nguy hiểm tới tính mạng, hai người hồi tưởng lại, bất giác rung mình toát mồ hôi lạnh.

Việc này thực ra không khó để nghĩ ra, Mục Dục Vũ mất ngủ trường kỳ, mỗi tối phải uống canh được nấu bằng kiểu truyền thống, cách nấu này ban đầu anh đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mua lại từ tay một danh y, trị liệu một quãng thời gian sau đúng là hữu hiệu, để giữ hiệu quả đó, anh còn phải tiếp tục uống hai liệu trình nữa. Chuyện nhỏ này bị Diệp Chi Lan tranh thủ chụp lấy, cô ta mua đứt quán gia và đầu bếp của anh, ra lệnh cho họ thỉnh thoảng bỏ vào trong nồi canh một lượng nhỏ thuốc gây ảo giác.

Báo cáo cụ thể về thứ này tuy chưa có, nhưng có thể khẳng định rằng nếu uống nó lâu ngày thì Mục Dục Vũ sẽ rối loạn tâm trí dẫn đến phát điên.

Chỉ cần anh phát điên thì anh sẽ không là ai cả. Vì một thằng điên lúc nào cũng có thể gặp đủ mọi tai nạn, làm chết một thằng điên thì sẽ dễ dàng hơn nhiều so với hại chết một Mục Dục Vũ tinh thông giỏi giang.

Thím Dư quán gia muốn làm những việc này không hề khó chút nào. Bà ta là người sắp xếp chuyện ăn mặc của Mục Dục Vũ, là thuộc hạ mà anh rất tin tưởng. Trước đây bà ta từng chịu ơn anh, lại làm việc cho anh năm, sáu năm

rồi, chưa từng để xảy ra sai sót. Mục Dục Vũ thậm chí còn tin cậy thím Dư như người thân trong nhà, anh để bà ta quản lý đủ loại người làm trong nhà, vì tin tưởng bà ta có thể nhận ra người nào đáng để tiếp xúc, người nào không nên tiếp xúc. Mà quả thực bao năm nay, bà ta cũng sắp xếp mọi việc trong nhà đâu ra đó, vì vậy Mục Dục Vũ càng không lo lắng gì.

Anh giao việc kiểm soát Diệp Chỉ Lan cho thím Dư, tìm bác sĩ cho cô ta, cho cô ta uống thuốc, tìm cho cô ta người giúp việc kiêm chăm bệnh, công việc của những người đó đều do thím Dư quản lý. Anh tưởng mình đã giữ chặt cô ta trong lòng bàn tay, anh không mấy coi trọng Diệp Chỉ Lan, anh cứ tưởng một người phụ nữ đã đến độ tuổi này mà không chịu cởi bỏ lột công chúa màu hồng thì ắt hẳn trí tuệ không cao, không xứng làm đối thủ của anh, vì thế anh đã dồn hết mọi tinh lực và trí lực của mình để ứng phó với các đối thủ kinh doanh bên ngoài.

Nhưng chính người vợ mà anh chán ghét nhưng bất đắc dĩ chịu đựng, bà công chúa già mà anh tưởng luôn ở trong bức tường thành bằng kính ấy, người phụ nữ vô dụng mà anh gần như có thể một tay bóp chết cô ta, lại suýt hại chết anh.

“Lão Mục, trong chuyện này, lỗi là do anh.” Diêu Căn Giang như do dự đã lâu, sau một hồi im lặng mới phán đoán. “Anh không nên phạm sai lầm hạ đẳng như thế.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt, mệt mỏi nói: “Anh ở lại là để nói với tôi điều này?”

“Tôi ở lại, là vì muốn ở bên người bạn thân lão Mục.” Diêu Căn Giang nói. “Không phải với Mục tiên sinh.”

Mục Dục Vũ cười tự giễu, hỏi: “Đó là tôi cả mà.”

Diêu Căn Giang hỏi ngược lại: “Đó là anh cả à?”

Mục Dục Vũ thở dài, đứng lên lấy ra hai chiếc ly và một chai rượu trong tủ, mở ra rót vào ly, đưa một ly cho Diêu Căn Giang, khẽ nói: “Nào, lão Diêu.”

Diêu Căn Giang nhận lấy, chạm ly với anh, hai người cúi xuống hớp một ngụm.

"Người vợ của tôi, cũng chính là Diệp Chỉ Lan, hôm nay tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ ban đầu khi tôi cưới cô ta." Mục Dục Vũ ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, như ngẫm nghĩ cân nhắc từng câu từng từ rồi cười. "Anh biết tại sao tôi cưới cô ta không?"

Diêu Căn Giang hơi nghiêng đầu, nói với vẻ thiếu hứng thú: "Chẳng phải cô ta là loại phụ nữ đó sao? Lúc trẻ là một tiểu thư nhà giàu, sau này là một phu nhân sang trọng, không gả cho anh thì cũng sẽ gả cho những người tương tự, có gì mà tại sao."

"Nói cũng đúng." Mục Dục Vũ nói. "Nhưng cô ta nghĩ cô ta xứng được gả cho người tốt hơn, cô ta coi thường tôi."

"Anh cũng đâu có coi trọng cô ta." Diêu Căn Giang nói.

"Cho nên hôn nhân của chúng tôi mới giống như một trò cười." Mục Dục Vũ cười mỉa mai. "Nhưng cũng khá thú vị, lúc mới cưới, cứ hai, ba ngày là cô ta lại đòi ly hôn, sau đó tôi kinh doanh phát lên, cô ta lại ngoại tình, đến giờ tôi sắp ly hôn thì cô ta lại tìm trăm phương ngàn kế không chịu. Thật là, những người ta gặp đúng là kỳ diệu."

"Dù sao cô ta cũng xuất thân từ hạng thương gia, tính toán rất giỏi, anh đã quá xem nhẹ khả năng của cô ta." Diêu Căn Giang nói không khách sao.

"Đó cũng là lời mà lão Diêu sẽ nói với lão Mục?" Mục Dục Vũ cười.

"Thế bây giờ anh là lão Mục hay là Mục tiên sinh?" Diêu Căn Giang nhìn anh, nhồm dậm chạm ly với anh, nói: "Được rồi, uống rượu đi."

Mục Dục Vũ lặng lẽ uống, sau đó khàn giọng nói: "Thực ra, ban đầu mẹ tôi đã phản đối chuyện kết hôn của tôi."

"Ồ?"

"Bà nói tôi và Diệp Chi Lan sẽ không hạnh phúc." Mục Dục Vũ nói. "Nhưng khi đó tôi còn trẻ, một lòng muốn mở rộng công ty, suy nghĩ đó cứ như lửa đốt trong tim mỗi ngày, khiến cả tâm tư tôi đều nghĩ cách làm sao kiếm ra tiền, làm sao phải trở nên xuất chúng, những điều này anh rõ nhất, anh nói mẹ tôi có gốc không, vào đúng lúc quan trọng ấy lại nói như vậy với tôi, tôi làm sao để tâm đến."

Diêu Căn Giang đáp lại: "Mẹ anh đúng đấy."

"Anh cũng cho là vậy?" Mục Dục Vũ nhìn anh ta.

Diêu Căn Giang gật gù. "Chuyện tìm một người để kết hôn không phải như anh nghĩ."

"Sao anh chưa từng nói?"

Diêu Căn Giang hỏi về kỳ quặc: "Mẹ anh còn không nói được anh, tôi nói có tác dụng không?"

Mục Dục Vũ ghen lời, anh ngửa cổ lên uống hết rượu, lâu sau mới đặt ly xuống, khẽ nói: "Diệp Chi Lan thì đã đành, nhưng tôi không hiểu nổi Thím Dư. Diệp Chi Lan thì có bao nhiêu tiền? Thím Dư không phải là người chưa từng trải, chút ơn huệ của Diệp Chi Lan không thể làm bà ta xúc động. Nhưng sao bà ta lại..."

Diêu Căn Giang lắc đầu. "Lão Mục, anh chưa già mà sao lại dăng trí vậy? Anh nhớ lại xem anh đã gặp thím Dư thế nào?"

Mục Dục Vũ cau mày. "Cái đó tôi không quên, con gái bà ta lâm bệnh nặng, tôi giúp bà ta một số tiền, vì tôi coi trọng khả năng làm quản gia của bà ta, nhưng con gái bà ta về sau đã chết rồi..."

"Nếu con gái của bà ta chưa chết thì cũng cùng độ tuổi với Diệp Chi Lan." Diêu Căn Giang phui phui lớp bụi vô hình trên vai áo, hờ hững nói: "Hơn nữa họ đều là phụ nữ."

"Anh có ý gì?"

Diêu Căn Giang cười mà không trả lời, anh ta đứng dậy, nói với Mục Dục Vũ: “Trời sắp sáng rồi, ngày mai còn rất nhiều việc, anh không tranh thủ thời gian ngủ một chút đi.”

“Thôi.” Mục Dục Vũ lắc đầu. “Dù sao tôi cũng không ngủ nổi.”

“Nghĩ đến những việc tốt, nghĩ đến người phụ nữ tốt, rồi anh sẽ ngủ được nhanh thôi.” Diêu Căn Giang cười tủm tỉm.

"Đây là lời nói với lão Mục?"

Diêu Căn Giang gật đầu. "Đây là lời nói với lão Mục."

Mục Dục Vũ cong khóe môi cười, đứng lên nói nhỏ: “Cảm ơn anh, lão Diêu."

Diêu Căn Giang cười, anh ta ra khỏi phòng, lúc đi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mục Dục Vũ suy nghĩ về lời nói của người bạn thân, đặc biệt là câu "nghĩ đến những việc tốt, nghĩ đến người phụ nữ tốt", trong đầu bỗng hiện lên gương mặt của Nghê Xuân Yển, gương mặt góc ghech của cô khi chia tay, anh bất giác mỉm cười.

Anh vào nhà tắm tắm rửa, thay đồ rồi nằm lên giường, nhắm mắt định nghỉ ngơi một chút nhưng không ngờ lại bước vào giấc mộng đó.

Anh lại lần nữa mơ thấy giấc mơ đó, lần này khung cảnh trở nên rất mờ lung, chỉ biết xung quanh náo nhiệt, có không ít người lạ nhưng lại không nhìn rõ gương mặt họ. Trong mơ hồ, anh được người ta thông báo đây là tiệc mừng của một ai đó. Mục Dục Vũ ngơ ngẩn đi vào trong, phát hiện mình đã đến một sảnh tiệc kiểu Trung với đèn đuốc sáng choang. Từng bàn tiệc được sắp xếp thịnh soạn, khắp nơi là những người đến chào hỏi anh.

“Chú rể đến rồi, nhanh lên, không đến kịp là cô dâu chạy theo người khác đó.” Có người trêu anh.

Anh chưa đi được mấy bước thì bị kéo lại, người đó cười hì hì. “Này, Dục Vũ, hôm nay là ngày lành tháng tốt của cậu, chúng ta phải uống no say một bữa đúng không? Bọn này liều mạng uống với cậu, không say không về đây, cậu đi đâu vậy, phải kính rượu các anh em đã chứ?”

"Xùy xùy, chú rể còn chưa bái đường mà, các anh hòa nhau làm gì, Mục Dục Vũ à, mau đến đây, mẹ anh đang đứng bên kia kia." Một cô gái bước tới kéo cánh tay anh, nói nhỏ: "Xuân Yến ở đằng sau chờ anh sốt ruột lắm rồi, mau ra kia đi, sao giờ anh mới tới? Phù dâu phù rể đã đối phó giúp anh được một lúc rồi, tắc đường à? Ôi cái giao thông thành phố này, suýt thì hại người khác."

Mục Dục Vũ bị cô ta kéo đến trước mặt một phụ nữ, anh nhận ra đó là Mục Giác, bà ăn mặc rất đoan trang xinh đẹp. Mục Giác vừa thấy anh liền trừng mắt, đứng lên kéo anh ra phía sau, vừa đi vừa nói: "Tiểu Vũ, sao con còn chưa thay đồ? Cũng may mẹ đã chuẩn bị cho con thêm một bộ lễ phục để ở đằng sau kia, nhanh lên, cô dâu đã trang điểm xong rồi, cái thằng này, sắp kết hôn rồi mà sao không đàng hoàng nổi chứ..."

Mục Dục Vũ lúc này mới hoàn hồn, anh nhìn Mục Giác thoa son môi, tô phấn kỹ càng, khó nhọc hỏi bà: "Mẹ, hôm nay... con kết hôn à?"

"Thằng bé này bị ngốc à?" Mục Giác cuống quýt mắng. "Lúc này còn nói gì thế? Con... con muốn làm mẹ tức chết hả? Ban đầu mẹ nói con hãy suy nghĩ kỹ, con lại đập bàn đòi kết hôn cho bằng được, bây giờ hối hận à? Mẹ nói cho con biết, muộn rồi! Hôm nay con có muốn hay không cũng phải cưới, mẹ nói nhé, nhà họ Mục chúng ta không có chuyện hủy hôn đâu..."

Chương 48

Mục Dục Vũ nghe mà toát cả mồ hôi. Anh nghĩ con không muốn đào hôn, không đúng, là con không muốn kết hôn, tự dưng bị lôi vào giấc mơ này, mà còn lạc vào một đám cưới, anh cảm thấy cực kỳ hoang mang và khó hiểu. Mục Dục Vũ nhìn xung quanh, phát hiện nhà hàng rất cũ, trên tường đại sảnh trang trí hình vẽ long phượng màu đỏ tươi, xung quanh là những chữ hỷ cực lớn. Những đồ trang trí này nhìn cũng biết là đã lâu năm, những vết ố ở góc không thể che đi được, trên lông thiên nga còn có vài chỗ đã bị rụng sợi vải, anh nhìn mà thấy chán ghét. Bàn tròn và ghế cũng đều là hàng rẻ tiền, nhân viên phục vụ mặc kỳ bào màu đỏ rất tầm thường, bát đĩa muống thìa trên bàn cái nào cũng toát ra vẻ bần hàn và bình dân.

Đây chính là tiệc cưới của anh? Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy buồn cười, trong trí nhớ của anh đúng là anh từng có một hôn lễ, tiệc tổ chức ở khách sạn Hilton, trang trí theo kiểu châu Âu với màu trắng và vàng kim chủ đạo, hoa hồng bạch và bách hợp phủ đầy, champagne chảy như suối, Diệp Chi Lan mặc bộ váy cưới lộng lẫy kiểu Âu do nhà thiết kế làm riêng cho cô ta. Anh còn nhớ lúc đó anh đứng đằng kia, mặc lễ phục đuôi én, thắt cà vạt, cảm giác mình giống như một thứ hàng hóa có giá trị, chuẩn bị bán thân để thu được một món tiền xứng đáng. Anh không nhớ lúc đó mình có nở nụ cười chế giễu không, nhưng Diệp Chi Lan thì có, cô ta mặc bộ váy cưới tầng tầng lớp lớp, cố gắng nở một nụ cười khinh bỉ, hờ hững như muốn kéo về chút vốn liếng cho mình. Nhưng cơ mặt cô ta vẫn run lên dữ dội, đến nỗi vẻ chế giễu sau nụ cười đó dần biến mất, ngược lại còn để lộ ra sự yếu đuối đến đáng thương mà cô ta không thể che giấu.

Hôm nay nghĩ lại, Mục Dục Vũ hiểu Diệp Chi Lan cũng là bất đắc dĩ. Khi bước vào sảnh cưới, cô ta chưa chắc đã không cảm thấy bi ai và bất lực. Có lẽ trong tiềm thức Diệp Chi Lan vẫn ôm ấp những mơ mộng kiểu thiếu nữ, có lẽ cô ta cũng mong muốn dùng vẻ căng thẳng và yếu đuối của mình để khơi gợi sự thương yêu và khoan dung của đàn ông. Tiếc rằng, đối tượng của cô ta lại là Mục Dục Vũ, mà Mục tiên sinh một khi đã bỏ ra một phần

thì luôn tính toán để lấy lại mười phần, dù anh có là bất đắc dĩ thì cũng chẳng bao giờ thấu hiểu cho sự bất đắc dĩ của một người phụ nữ.

Cho dù người phụ nữ đó là vợ anh.

Nên hôn nhân của anh dùng từ "trò cười" để mô tả thì không chính xác, Mục Dục Vũ nghĩ, thực chất nó là một cuộc đầu tư không thích hợp vào một thời điểm không thích hợp. Hai người họ đều có tầm nhìn quá nông cạn, chỉ thấy cái trước mắt, không biết nhìn xa ra tương lai, cả cuộc đời quá dài, lúc đó họ thực sự không hiểu rằng không phải khi hôn lễ qua đi thì chuyện này sẽ xong xuôi.

Mà là sau hôn lễ, chuyện này mới bắt đầu.

Anh đang nghĩ vấn vợ thì giọng Mục Giác đã cắt ngang: “Cái thằng này sao còn đứng đờ ra đó, mẹ đang nói chuyện với con đấy, này...con đừng có nghĩ đến chuyện đào hôn thật nhé! Mẹ...mẹ nói con biết, mẹ tuyệt đối không cho phép, nghe chưa, tuyệt đối không cho...”

Mục Dục Vũ buồn cười, cắt ngang: “Mẹ, xem mẹ nói gì kia, con chỉ...”

Anh chưa nói xong thì nghe tiếng Nghê Xuân Yến vang đến từ sau lưng, mang theo vẻ run rẩy và sợ hãi, cẩn thận hỏi anh: “Mục Dục Vũ, lời mẹ anh nói không phải là thật chứ?”

Mục Dục Vũ quay lại, nhìn thấy Nghê Xuân Yến mặc một bộ váy cưới què mùa, mặt tô trắng trắng đỏ đỏ, trên đầu còn gài một chuỗi vòng hoa rẻ tiền, trông hơi buồn cười. Nhưng anh không cười nổi, bởi đôi mắt được tô vẽ rất đậm của cô bỗng đỏ hoe, rồi nước mắt trực trào ra, nhìn cô như thể sắp òa lên khóc tức tưởi. Không nghĩ ngợi gì, anh nhảy đến bịt miệng cô ngay, vừa hay chặn lại được tiếng khóc.

"Khóc cái gì, anh đã nói gì đâu?" Mục Dục Vũ ngượng ngập nhìn xung quanh, tuy là trong mơ nhưng giấc mơ này quá chân thực, anh không thể nào không phản ứng chân thực được, thế là anh hạ giọng quát: "Đừng làm ồn

nữa, nghe chưa? Muốn quậy phá thì về nhà rồi làm, bây giờ theo anh về phòng thay đồ trang điểm lại, xem em thành ra thể thống gì kìa..."

Nghê Xuân Yến tủi thân nhìn anh, "ừm ừm" nói gì đó.

"Được rồi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, đi nào, theo anh vào kia." Mục Dục Vũ lôi cô ra phía sau, anh quay lại ra hiệu cho Mục Giác đừng đi theo, sau đó nửa kéo nửa ôm Nghê Xuân Yến lui vào phòng thay đồ. Nghê Xuân Yến cứ giằng co mãi, Mục Dục Vũ cũng không dám buông tay, đến nơi rồi mới buông cô ra, lập tức bị cô đập một phát thật mạnh vào chân.

"Úi." Mục Dục Vũ kêu lên đau đớn, bà cô này khỏe thật, ở trong mơ mà sao lại đau như thật thế này?

"Mục Dục Vũ, nếu anh dám đá bà cô này lúc quan trọng, tôi có làm ma cũng không tha cho anh, nghe rõ chưa?" Nghê Xuân Yến khóc mắng, nhào tới đánh anh, vừa đánh vừa mắng: "Cái tên đáng đâm ngàn dao này, anh nói đi, có phải anh có con hồ ly tinh nào ở ngoài không? Hả? Có phải giấu em, làm to bụng kẻ khác rồi không? Đã đến nước kết hôn rồi, anh dám làm đào binh hả? Anh thử xem!!!"

Mục Dục Vũ phì cười nhìn cô, sự lo lắng và hoảng sợ của cô là thật, dường như nếu anh nói không kết hôn thật thì giây sau đó cô nàng sẽ không ngại mà chết cùng anh. Anh để mặc cô đấm đá một lúc rồi nắm tay cô, quát khê: "Quậy đủ chưa hả?"

Nghê Xuân Yến ngẩng lên, lớp trang điểm nhòe nhoẹt hết, bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu, cô nàng "òà" lên khóc to, nghe ngào. "Được thôi, chưa cưới mà anh đã hung dữ với em, kiểu này khó sống rồi..."

"Anh nói quậy đủ chưa?" Mục Dục Vũ mặt không cảm xúc trừng mắt nhìn cô.

Uy lực của anh quá lớn, Nghê Xuân Yến không dám to tiếng nữa, nhưng vẫn sục sục, đôi vai run run như thể cực kỳ tủi thân.

Mục Dục Vũ xót xa, anh không hiểu tại sao mình lại có cảm xúc này, nhưng nhìn cô làm như thể trời sắp sập tới nơi chỉ vì anh có thể không cưới cô, anh bỗng cảm thấy không nữa. Anh ôm cô, dỗ dành bằng một giọng dịu dàng chưa từng có: "Anh có nói không cưới em không?"

Nghê Xuân Yến nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

"Thế em quậy phá cái gì?"

"Anh anh anh... đến trễ, kết hôn còn đến trễ..."

Mục Dục Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ tôi muốn à, tôi vừa nhắm mắt đã ở trong cảnh này, tôi còn không biết hôm nay tôi cưới em nữa là. Nhưng anh không thể nói thế, anh nghĩ có lẽ cả đời này anh cũng không thể cưới Nghê Xuân Yến như vậy, thế thì trong giấc mơ này cứ làm theo tâm tư cô là được. Thế là anh hiền lành bảo: "Anh đến trễ là anh không đúng, nhưng em chưa phân phải trái trắng đen đã lao đến quậy phá, lẽ nào em có lý à?"

Nghê Xuân Yến xấu hổ, cô cúi đầu thật thà. "Em...em chỉ sợ..."

"Sợ gì? Sợ anh không cưới em à?"

Nghê Xuân Yến gật đầu.

Mục Dục Vũ thở dài, anh ôm chặt người con gái này vào lòng, bỗng nghĩ nếu cưới cô thật như vậy cũng không tồi. Anh cúi đầu, ôm cô ngồi xuống, để cô ngồi lên đùi mình. Rồi anh lấy khăn giấy ra, cầm lọ nước tẩy trang để trên bàn lên, đọc kĩ rồi giúp cô lau đi từng chút son phấn nhòe nhoẹt, một gương mặt xinh đẹp rung động lòng người dần dần hiện ra.

Đây là Nghê Xuân Yến, một Nghê Xuân Yến trẻ hơn và căng tràn sức sống hơn, trong cuộc đời của cô đây có lẽ là độ tuổi đẹp nhất, cô như một đóa hồng đang e ấp chờ ngày bung cánh.

Mục Dục Vũ ngắm Nghê Xuân Yến, có phần lưu luyến không rời. Anh nghĩ hóa ra năm tháng vô tình đã khiến anh bỏ lỡ rất nhiều thứ, bỏ lỡ giai

đoạn đẹp nhất của người con gái này, trong quãng thời gian không thể trở lại ấy có rất nhiều thứ mà khi mất đi rồi mới thấy quan trọng.

Sau đó, Mục Dục Vũ lại cầm hộp phấn trên bàn trang điểm lên, lấy cọ dính thân trang điểm lại cho Nghệ Xuân Yển. Anh chưa từng làm việc này cho cô gái nào, nhưng anh có kiến thức rộng, biết nguyên tắc cơ bản của việc này nên khi làm không tỏ ra lóng ngóng. Anh tỉ mỉ đánh lớp phấn sáng màu lên, vẽ lại lông mày, thoa lại son. Anh ngắm cô gái ấy dưới tay anh dần dần hiện lên vẻ đẹp đặc biệt của riêng mình, bất giác thấy tự hào, đây là người con gái của Mục Dục Vũ anh, cô đẹp như thế chính là vì anh.

“Trông... trông có được không ạ?” Nghệ Xuân Yển mắc cỡ đứng lên.

“Rất xinh đẹp.” Mục Dục Vũ cười nói. “Không biết ai làm cho em à.”

Nghệ Xuân Yển quay đầu ngắm mình trong gương, có vẻ khó tin, rồi vui sướng cười toét miệng, nói: "Ông xã, anh thật tuyệt. Sao không có gì mà anh không biết làm thế?"

"Tất nhiên." Mục Dục Vũ nghiêng đầu cười, lấy vòng hoa cưới trên đầu cô xuống, xoa tung mái tóc dài của cô ra, khẽ nói: "Thế này đi, thế này đẹp hơn."

“Hi.” Nghệ Xuân Yển sung sướng, chồm đến hôn mạnh lên mặt anh một cái.

Mục Dục Vũ xoa xoa chỗ được hôn, hơi nheo mắt, trước khi anh hiểu ra thì cơ thể đã có phản ứng trước, anh nghiêng đầu, rất tự nhiên nâng cằm Nghệ Xuân Yển lên, nhẹ nhàng hôn cô.

Ban đầu nụ hôn chỉ rất tự nhiên, nhưng dần dần lại toát ra vẻ ấm áp và ngọt ngào khó tả. Anh bắt đầu không biết mệt mỏi, thưởng thức liên tục đôi môi cô, muốn tìm nguồn cơn của sự ngọt ngào đó. Đây là người con gái của anh, không cần lợi ích được mất, không biết che giấu, không tính toán, không âm mưu, những gì cô cần chẳng qua chỉ là anh mà thôi.

Không biết anh đã hôn bao lâu, chỉ cảm thấy mình như một cậu trai ngô nghê mới vào đời, ôm người con gái anh yêu trong lòng hôn không biết mệt,

cả đời này anh chưa từng thấy yên bình, chưa từng chìm trong khát vọng nhục thể, nhưng khoảnh khắc này đây, anh bỗng hiểu ra con người tại sao lại phát minh ra nụ hôn, vì có lúc chỉ cần môi và môi gần gũi thì đã mang rất nhiều ý nghĩa.

Quá khứ của quá khứ, tương lai của tương lai, dường như đều ngưng đọng tại khoảnh khắc này, anh không phải Mục tiên sinh, cô cũng không phải Nghê Xuân Yến, họ chỉ là một đôi trẻ sắp sửa kết hôn. Họ không tính toán gì nhiều về tương lai, họ cũng không biết sau này sẽ có bao nhiêu biến cố và khó khăn, nhưng họ tin rằng hai người ở bên nhau sẽ tốt hơn là chỉ có một mình, hai người ở bên nhau thì sẽ có những ngày tháng tốt đẹp hơn đang chờ đón.

Mục Dục Vũ hôn Nghê Xuân Yến đến mức cô mềm nhũn rồi mới chịu lưu luyến rời khỏi môi cô. Lúc này Nghê Xuân Yến thật đẹp, đôi mắt hơi nheo lại, môi đỏ thắm, nét đẹp này do anh ban tặng, ngoài anh ra, không một người đàn ông nào có thể khiến cô nở bừng như hoa, tuyệt mỹ hơn bất cứ thứ nào khác trên đời như vậy.

"Muốn gả cho anh đến thế à?" Anh bỗng hỏi.

Nghê Xuân Yến đỏ mặt, nhưng đôi mắt cô sáng rỡ nhìn anh, dũng cảm gạt đầu.

"Không sợ anh..." Anh nghĩ ngợi như đang cân nhắc. "Không sợ anh sẽ có ngày phụ em?"

"Nếu là thế em sẽ giết anh!" Cô trừng mắt, khí thế hùng hực, nhưng nói xong lại chuyển sang vẻ đáng thương, dè dặt hỏi: "Ông xã, chắc anh không thể đâu. Anh không phải loại người đó."

Mục Dục Vũ cười, anh không nói gì mà lại hôn cô lần nữa.

Chương 49

Tỉnh giấc rồi, Mục Dục Vũ bỗng thấy trống trải và bất lực.

Anh nghĩ đến một khả năng, nếu giấc mơ kỳ lạ mà như thật kia hoàn toàn là kết quả sản sinh ra từ tác dụng của thuốc thì anh phải làm sao?

Giấc mơ là ảo giác, thế thì khao khát đối với giấc mơ ấy cũng là tác dụng phụ của thuốc, anh vốn chưa từng thực sự cần giấc mơ đó, anh vẫn là Mục tiên sinh hoàn hảo và mạnh mẽ, anh hoàn toàn không cần dựa vào hạnh phúc bình dị để làm cho cuộc đời thêm ý nghĩa, thậm chí sự gần gũi và dựa dẫm vào Nghệ Xuân Yến của anh, đó chẳng qua cũng là một tác dụng phụ của thuốc.

Nếu đó là sự thực, thì anh phải làm sao?

“Mục tiên sinh, theo điều tra của chúng tôi, mẫu thuốc mà ngài mang tới là một dạng thuốc gây ảo giác mới, tên khoa học là Mxxx.” Người phụ trách phòng thí nghiệm nói vắn tắt với anh. “Thứ thuốc này ở nước A hiện vẫn chỉ dừng ở giai đoạn thí nghiệm, trên thị trường chưa hề có, chúng tôi cũng không biết rõ số liệu cụ thể để chứng minh tác dụng của nó...”

Mục Dục Vũ cắt ngang, nói thẳng: “Nói tôi biết kết quả xấu nhất của nó là được.”

“Kết quả xấu nhất, theo tôi suy đoán chắc là sẽ khiến người ta nảy sinh ảo giác mãnh liệt, không phân biệt rõ đâu là ảo giác và hiện thực, đồng thời làm cho người sử dụng thuốc dần dần mất đi ý thức, tình nguyện chìm đắm vào trong ảo giác.” Người đàn ông trung niên trạc năm mươi tuổi nhún vai, thẳng thắn nói với Mục Dục Vũ. “Và mất khả năng xử lý hành vi trong hiện thực.”

Sắc mặt Mục Dục Vũ tái xanh, lạnh lẽo hỏi: “Cũng tức là người sử dụng lâu chắc chắn sẽ phát điên?”

"Phát điên là một khái niệm trừu tượng và mơ hồ, nhưng về mặt định nghĩa, người uống thuốc này trường kỳ cũng chẳng khác biệt mấy với những người bị tâm thần phân liệt."

Mục Dục Vũ trầm tư, anh cảm thấy tim đập rối loạn, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe giải thích của chuyên gia có uy tín, anh vẫn rất khó chịu.

Giống như người chết khát trong sa mạc khó khăn lắm mới tìm thấy dòng suối ngọt để giải khát, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

"Việc cấp bách nhất là làm sao để một người đã uống thuốc ngừng được lại và giải trừ được tác dụng xấu của nó?" Diêu Căn Giang bình tĩnh hỏi: "Xin hỏi có thứ nào giống như thuốc giải không?"

Người đàn ông cười nói: "Đây không phải phim kiếm hiệp, không có kiểu thuốc giải như cho thuốc độc. Tôi khuyên người dùng thuốc nên lập tức ngừng ngay, đồng thời kiểm tra sức khỏe toàn diện, vì tôi nghi ngờ thuốc này sẽ gây nguy hiểm cho tim, dẫn đến các bệnh tim mạch cũng không chừng, đồng thời tôi cho rằng tính phụ thuộc mà thuốc này sản sinh đa phần là về tâm lý, muốn giải trừ bệnh tâm lý thì e rằng ngoài nỗ lực của người đó ra thì còn phải cần đến cả bác sĩ tâm lý."

"Không cần." Mục Dục Vũ lạnh lùng cắt ngang. "Ý chí của người dùng thuốc rất kiên định."

"Ý chí của con người đa phần không chống cự nổi với thuốc, đặc biệt là loại này, hiệu quả ảo giác nó sản sinh ra rất lớn..."

"Mà theo logic thì nó sẽ kéo dài, gần như giống với hiện thực." Mục Dục Vũ tiếp lời ông ta, nhưng sau đó trên gương mặt nở nụ cười chế giễu, lạnh lùng nói: "Nhưng dù là thế thì sao, giả không bao giờ thành thật được."

"Mục tiên sinh, thực ra khi cần thiết, tôi khuyên ngài hãy dùng thuốc an thần một quãng thời gian trước đã..."

Mục Dục Vũ nhấn mạnh, khí thế bừng bừng: "Tôi đã nói là không cần!"

Diêu Căn Giang nhìn anh, cắt ngang cuộc nói chuyện của họ: “Chúng tôi đã rõ, cảm ơn anh.”

Người đàn ông lắc đầu. “Đừng khách sáo, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến rằng người dùng thuốc nên kiểm tra sức khỏe toàn diện, đồng thời cần sự trợ giúp từ bác sĩ tâm lý...”

Ánh mắt sắc nhọn của Mục Dục Vũ chiếu thẳng vào khiến ông ta không thể nói tiếp.

"Chúng tôi đi đây, có việc gì sẽ đến hỏi anh." Diêu Căn Giang vỗ vai Mục Dục Vũ, ra hiệu cho anh đứng lên, đồng thời tạm biệt vị chuyên gia. Trong suốt quá trình này, Mục Dục Vũ đều nhìn thẳng, trong lòng rất phiền muộn, rất bất an, như thể có con dã thú đang gào thét cấu xé, khiến anh gần như muốn phát điên, muốn bóp lấy cổ họng ai đó mà giết chết hẳn.

"Lão Mục, lão Mục!" Diêu Căn Giang ngăn anh lại hỏi nghiêm túc: "Đừng đi nhanh thế, nói tôi biết sau khi anh dùng thứ đó rốt cuộc đã có ảo giác gì khiến anh thành ra thế này..."

"Không có!" Mục Dục Vũ cứng nhắc cắt ngang. "Chuyện của tôi không cần anh can dự vào!"

Diêu Căn Giang nghi ngờ quan sát anh rồi nói: "Anh chắc chắn đã có ảo giác gì đó, là gì? Nói tôi nghe, thêm một người chia sẻ gánh nặng trên vai sẽ nhẹ bớt."

Mục Dục Vũ nhắm mắt, đau khổ lắc đầu rồi nghiêng rằng nói: “Hừ, tôi phải giết Diệp Chi Lan, tôi nhất định phải giết chết cô ta, tại sao tôi lại nương tay chứ? Tôi lại để một thứ nguy hiểm như thế bên mình mấy năm trời mà không nhận ra, tôi thật đáng chết!”

Anh nắm mạnh tay vào tường.

“Xử cô ta thế nào chỉ cần một câu nói là xong.” Ánh mắt Diêu Căn Giang lộ vẻ lo âu. “Nhưng tình trạng của anh thì tôi không lạc quan, nếu xem tôi là anh em thì nói với tôi, không sao cả, anh gặp bao nhiêu chuyện xấu mà tôi

chưa từng thấy? Há? Bao năm trước chúng ta đã vượt qua nhiều gian khổ, có sóng gió nào mà chưa từng trải qua? Khó khăn lắm mới đến được ngày hôm nay, đừng để chuyện này đánh bại anh! Anh không tin bác sĩ tâm lý, được, chúng ta không cần mất mặt trước người ngoài, nhưng anh tin tôi mà. Kể tôi nghe không được sao?”

Mục Dục Vũ ngược lên, ánh mắt bi ai, lắc đầu nói: "Tôi không nói được, thật đấy, không phải không muốn nói, nhưng tôi nói rồi có tác dụng gì không? Cái đó, cái đó là ảo giác, dù tốt đẹp mấy nó cũng chỉ là ảo giác, nó không thể là thật, đến khi được tính qua đi, nó không còn là gì nữa, anh không hiểu đâu..."

Cổ họng anh bỗng nghẹn lại, anh nghiêng đầu, lấy tay vuốt mặt, sau đó hắng giọng nói: "Anh yên tâm, tôi không sao, như anh đã nói, sóng gió lớn mấy chúng ta cũng vượt qua, chút chuyện vặt vãnh này làm sao đánh bại được tôi. Đi, chúng ta còn rất nhiều việc để làm, một mình Diệp Chi Lan không thể có được thuốc đó, chắc chắn cô ta có trợ thủ."

Diêu Căn Giang gật đầu. "Điểm này tôi cũng nghĩ tới, tôi đề nghị đừng lặng lẽ quan sát nữa, hãy chủ động đánh trả cho bọn họ trở tay không kịp."

• [Page: Eb00kngôntrìnhmiễnphí](#)

Mục Dục Vũ bàn bạc với anh ta vài câu, cả hai đi xuyên qua tòa nhà thí nghiệm đến bãi đậu xe, ở đó Tôn Phúc Quân đeo kính râm, đang đứng thẳng lưng chờ đợi. Thấy anh đến, anh ta tháo cặp kính xuống, gật đầu chào anh. "Tiên sinh, có kết quả rồi? Thế nào?"

"Có lòng quá." Mục Dục Vũ nói ngắn gọn. "Như chúng ta đã đoán từ trước, không sai mấy."

"Sức khỏe ngài..."

Mục Dục Vũ miễn cưỡng nở nụ cười. "Không sao, chết không nổi đâu."

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

“Đi gặp Diệp Chi Lan.” Mục Dục Vũ cười lạnh. “Cô ta muốn làm Phan Kim Liên thì cũng phải xem tôi có phải là Võ Đại Lang không chứ.”

Chiếc xe chạy về hướng chung cư của Diệp Chi Lan. Diêu Căn Giang gọi điện chỉ thị cho cấp dưới đến chỗ Diệp Chi Lan trông chừng. Mục Dục Vũ lạnh nhạt nghe, không can thiệp, ngay cả Tôn Phúc Quân cũng không muốn nói gì nhiều vào lúc này, chỉ ánh mắt là lóe sáng. Đến khi Diêu Căn Giang cúp máy, Mục Dục Vũ thở dài, hỏi Tôn Phúc Quân: “Đại Quân, từ bao giờ anh bắt đầu cảm thấy thứ tôi ăn có vấn đề?”

Tôn Phúc Quân sờ gáy, nghĩ ngợi. “Nếu tính ra thì phải bắt đầu từ lúc ngài uống quá nhiều thuốc bổ.”

"Thế à?"

"Trước đây tôi chưa từng tiếp xúc với người nhiều tiền, ban đầu còn tưởng là sở thích của các đại gia." Tôn Phúc Quân cười nói. "Cũng tưởng thím Dư thật sự là một quản gia tốt, chuyên nghiệp, biết chăm sóc cho sức khỏe của ngài, ngài không dặn thì bà ta cũng không quản ngại gió mưa, bắt ngài uống thứ thuốc bổ kia cho bằng được, nếu nhiệt tình với công việc thật sự thì phải phát hiện ra những sở thích ăn uống khác của ngài chứ, nhưng tôi đi theo ngài mấy tháng trời, phát hiện ra bà ta không hề biết ngài không thích ăn món Tây."

Mục Dục Vũ nói: "Tôi ăn quen ở Mỹ rồi, có thể giải thích rằng bà ta chăm sóc theo thói quen của tôi."

"Thế thì tôi không biết, tôi chỉ thấy lạ là nếu thực sự nghĩ cho ngài, thuốc thì có ba phần độc, ngài thì đang độ tuổi khỏe mạnh..." Tôn Phúc Quân nhún vai, không nói tiếp.

Mục Dục Vũ gật gù hỏi: "Thế từ bao giờ anh tin chắc?"

Tôn Phúc Quân toét miệng cười. "Nói ra ngài đừng để bụng nhé."

"Nói đi."

Chính là cái lần ngài bỗng mất kiểm soát, lao lên lầu định bóp chết phu nhân, ngài còn nhớ không?" Tôn Phúc Quân nói. "Tôi nhìn người hiểm khi sai sót, ngài là người đàn ông đã có tính toán thì sẽ đi đến cùng, bỗng dừng lại chạy đi bóp chết một người phụ nữ, chuyện này không giống ngài. Hơn nữa ngài chưa thấy dáng vẻ của ngài lúc đó đâu, cứ như là... "

Diêu Căn Giang lạnh lùng chen vào: "Tôn Phúc Quân, được rồi đấy."

Mục Dục Vũ cười cười: "Không sao, anh định nói cứ như là tôi bị điên chứ gì? Chuyện đó tôi cũng nhớ, lúc sau tôi cũng nghi ngờ tại sao chỉ một lúc ngắn ngủi mà tôi lại mất kiểm chế như thế."

"Dưới quê chúng tôi từng xảy một chuyện." Tôn Phúc Quân nghiêm túc nói. "Một bà vợ từ sau khi ly dị chồng bỗng trở nên điên loạn, suốt ngày nghi thần nghi quỷ, cảm thấy người chồng cũ sẽ quay về trộm mất đứa con của mình, thế là bà ta nhốt hai đứa trẻ trong nhà không cho chúng đi học, sợ ra đường sẽ bị bắt cóc. Thật đáng thương, hai đứa trẻ bị nhốt trong nhà năm, sáu năm trời mới được cục dân chính của huyện cứu ra. Lúc cứu chúng ra, bà vợ kia lao tới liều mạng với người của huyện, bóp cổ một vị nữ cán bộ, lúc đó cũng may tôi về nhà thăm người thân, đánh vào gáy bà ta một phát cho ngất lịm đi, nếu không chưa biết chừng đã xảy ra chuyện lớn rồi."

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, không giận mà buồn cười hỏi: "Tôi giống với bà điên anh kể lắm à?"

Tôn Phúc Quân cười lúng túng. "Làm sao thể được, ý tôi là lúc đó trông ngài cũng giống người đó."

Diêu Căn Giang cảm thán. "Đã bảo anh im miệng rồi còn nói à?"

Mục Dục Vũ nhìn Tôn Phúc Quân một lúc mới phì cười, nói: "Cái anh này, vòng vo tam quốc để mắng tôi, tôi nhớ rồi đấy."

Tôn Phúc Quân cười ha ha, nói: "Tiên sinh, làm sao ngài giống được, ngài là người làm việc lớn, hơn nữa tôi không có công lao cũng xem như có khổ lao chứ, đúng không?"

"Anh đúng là biết được nước lẩn tới." Mục Dục Vũ lắc đầu. "Được rồi, tôi không phải người biết ơn mà không báo đáp, đợi chuyện này xong rồi tôi sẽ tăng lương cho anh."

"Không cần đâu, tôi muốn nhờ cậy ngài một chuyện."

Mục Dục Vũ lạ lùng nhìn anh ta, hỏi: "Nhờ cậy chuyện gì?"

Tôn Phúc Quân thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh nói: "Ngài có cách làm của ngài, đó không phải chuyện mà người khác có thể xen vào, nhưng tôi muốn xin ngài khi xử lý phu nhân, ngài đừng làm khó cô ấy, được không ạ?"

Mục Dục Vũ sa sầm mặt.

"Tôi biết mấy câu này không dễ nghe, nhưng đành chịu, tôi không nói sẽ rất bứt rứt. Ngài chưa thấy ban đầu khi cô ấy ở nhà thì như thế nào đâu. Ngài nghĩ xem, cô ấy hạ độc ngài, tâm địa không tốt, còn có ngoại tình, cô ấy không phải thứ gì tốt đẹp, không sai, rất đáng kiếp, cho dù bị đưa vào tù cũng không lạ. Nhưng tôi cứ nghĩ, trước đó thì sao, lúc cô ấy gả cho ngài thì không phải như thế đúng không? Có lẽ đổi lại một người phù hợp với cô ấy thì cuộc sống sẽ thoải mái hơn, có lẽ cô ấy sẽ khác chăng?"

Mục Dục Vũ không tỏ vẻ gì, nhưng Diêu Căn Giang lại hiếm khi bật cười, nói: "Tôi không biết vệ sĩ anh tuyển còn kiêm luôn chức khuyên răn người khác làm việc đạo đức đấy."

Mục Dục Vũ lạnh lùng đáp lời: "Tôi cũng không biết hóa ra tôi lại may mắn như thế."

Tôn Phúc Quân sờ sờ mũi, lúng túng ngậm miệng.

"Tôn Phúc Quân, anh nói chuyện này thì Mục tiên sinh nhà anh không thể nào đáp ứng được, vì chuyện không đơn giản như anh nghĩ, những người như anh bây giờ cũng hiếm gặp, tôi có thể hiểu nguyên nhân vì sao lão Mục để anh tự do. Thế này đi, tôi nhận lời anh chăm sóc Mục tiên sinh, gắng sức không để tay ngài ấy dính máu, được chưa?"

Tôn Phúc Quân lập tức gật đầu. "Tôi vốn cũng là có ý này. Lần trước phu nhân chưa làm gì đã suýt bị bóp chết, tôi sợ lần này tiên sinh thật sự sẽ ra tay..."

Mục Dục Vũ cười lạnh. "Tôi ra tay? Diệp Chỉ Lan không xứng."

Chương 50

Trước đây rất lâu, khi Mục Dục Vũ vẫn chỉ là một cậu bé bán hàng rong, sự tưởng tượng của anh về sinh vật giống cái trên thế giới rất có hạn, thậm chí anh còn cảm thấy chán ghét và sợ hãi. Những người phụ nữ anh gặp đa phần đều đã lớn tuổi, có cánh tay thô kệch chắc khỏe và gương mặt đỏ lựng cứng nhắc. Họ đều có giọng nói sang sảng, mua rau mà trả giá thì cách cả đoạn đường cũng còn nghe thấy. Họ đều rất bận, suốt ngày quanh quẩn bên nồi niêu xoong chảo, đi làm rồi tan ca, cuộc sống như bánh xe đạp quay vòng, cứ thế tiến về phía trước. Họ bị đè nghiền dưới bánh xe thời gian, gương mặt đã sớm hằn dấu vết của khó nhọc và nghèo khổ. Họ đếm chút tiền lẻ cũng phải nhấp nước bọt để đếm cho kĩ, chỉ sợ bất cẩn sẽ đếm thiếu một tờ. Họ không biết thế nào là dịu dàng, luôn quát tháo chông, đánh con cái cũng rất mạnh tay - bà cô của Mục Dục Vũ là một trong số đó.

Trong hoàn cảnh đó anh không mấy khi nhớ đến người mẹ ruột, có lúc nhớ ra cũng cảm thấy rất khó hiểu, dường như nhớ tới người mẹ dịu dàng như nước của mình là chuyện rất nực cười, vì đó nhất định là do bản thân anh bịa ra để dễ dàng chính mình. Thời niên thiếu anh nghĩ phụ nữ chắc cũng như bà cô của anh, cho dù bây giờ trông không giống nhưng rồi cũng sẽ có ngày giống, bà cô chính là bản chất thật sự của phụ nữ, nó lộ ra sau khi đã cắt bỏ xương thịt, vứt bỏ vỏ bọc.

Nhưng có một hôm, anh cũng quên mất khi đó mình đang làm gì, tóm lại là phơi mặt trần giữa nắng gắt, bụi bặm thâm thắm, ngồi trên phố. Anh rất khát, cổ họng khô đến mức muốn phun ra khói, nhưng anh không nỡ mua một chai nước ngọt giá hai đồng rưỡi ven đường, anh cũng không đành ngồi xe, lúc này trong thành phố mới có chuyến xe bus công cộng, giá vé một đồng.

Anh đi bộ quá lâu, vừa mệt vừa khát, thế là anh cho phép mình ngồi xuống bậc tam cấp của một cửa hàng để nghỉ ngơi. Anh ngồi xuống trước tiệm sách Tân Hoa, vì sao ngồi đó thì chỉ là hành động hoàn toàn ngẫu nhiên. Nhưng khi anh lau mồ hôi trên mặt và quạt tay tạo gió thì bỗng người thấy một mùi thơm thoảng qua như mùi hoa nhài trong đêm, nhưng không ngọt như thế

mà trong lành hơn, cứ như có thêm sương mù vào, người thấy mát lạnh. Sau đó, một tà váy lụa bay qua người anh, anh ngược lên, nhìn thấy hai cô nữ sinh lớn hơn anh mấy tuổi đang đi ngang qua, mái tóc dài bay bay, dáng vẻ ngây thơ, nụ cười ấm áp.

Trái tim thiếu niên Mục Dục Vũ bỗng khựng lại, anh chưa từng nghĩ sinh vật giống cái lại như thế, thon thả đẹp đẽ, hoàn toàn khác với bà cô anh. Trong tích tắc anh ngớ người, nghĩ bụng hóa ra con gái lại đẹp như thế. Anh cảm thấy xấu hổ trước mặt họ, da đầu tê dại, mặt nóng bừng, anh biết nhất định mình đang đỏ mặt.

Các cô gái cũng phát hiện ra cậu thiếu niên bé nhỏ ngồi trên bậc thềm, họ nhìn nhau, phát ra tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông ngân, khiến Mục Dục Vũ mắc cỡ muốn chôn mặt xuống đất. Lúc đó anh nghĩ, họ có gì ghê gớm chứ? Sớm muộn sẽ có ngày lão đây cưới một cô vợ đẹp gấp trăm lần các cô.

Hôm nay, ngồi trong chung cư của Diệp Chi Lan, cao ngạo nhìn xuống người vợ duy nhất mà anh từng cưới cho đến nay, anh bỗng nhớ đến chuyện xưa cũ đó. Anh quan sát Diệp Chi Lan, anh đã không còn nhớ rõ gương mặt hai cô thiếu nữ tình cờ gặp trong ký ức, bây giờ nhìn lại thì thấy Diệp Chi Lan rất phù hợp với suy nghĩ về người vợ trong tương lai của anh thời đó. Cô ta quả thực thon thả, tướng mạo xinh đẹp nhu mì, cô ta còn xuất thân giàu có, cho dù thâm hiểm và sợ hãi như bây giờ, dù biết chuyện đáng sợ nhất rồi sẽ xảy ra, cô ta vẫn nảy sinh một sự liều mạng trong cơn tuyệt vọng, điều đó khiến cô ta trở nên vô cùng sinh động, còn đẹp hơn vài phần so với thường ngày.

Nhưng tại sao anh lại không còn rung động trước loại phụ nữ này? Hoặc là, anh chưa từng rung động trước loại phụ nữ này?

Từ đầu chí cuối, anh chỉ cảm thấy người phụ nữ này thích hợp, anh nhớ đến câu nói với mẹ nuôi, nếu danh xưng Mục phu nhân có hình dáng cụ thể, thì sẽ phải giống như Diệp Chi Lan.

Nhưng thế nào là thích hợp? Tại sao thứ vốn được phán đoán thông qua lý trí, đến cuối cùng lại trở thành một vở kịch hoang đường mà mỗi khi nhớ đến người ta chỉ muốn quên phắt đi cho rồi?

Là trò hề mà diễn đến sống chết, máu me đầm đìa như thế, thì cũng là diễn giả thành thật, là vở kịch cuộc đời.

Mục Dục Vũ bỗng có cảm giác mệt mỏi vô cùng.

"Cô hận tôi, hận đến mức muốn tôi chết." Anh bình tĩnh nói, như thuật lại một sự thật.

Diệp Chi Lan ngược lên, môi run run, nhưng ánh mắt nhìn anh đầy hung hãn.

"Rất đáng tiếc, tôi không chết nổi." Mục Dục Vũ nói. "Nên cô chết chắc rồi."

"Mục Dục Vũ, anh dám đụng vào tôi xem, bố tôi sẽ không tha cho anh! Anh cả tôi cũng sẽ không tha cho anh!" Diệp Chi Lan the thé mắng chửi. "Anh là thằng khốn, anh dám đụng vào tôi xem!"

Mục Dục Vũ nhếch môi cười mỉa mai. Anh đưa mắt ra hiệu với Diêu Căn Giang, anh ta mở túi hồ sơ mang theo bên mình ra, rất kiên nhẫn đưa từng phần cho Diệp Chi Lan xem. "Diệp tiểu thư, đây là hợp đồng hợp tác của anh cả cô ký với công ty chúng tôi, trong hợp đồng có điều kiện nếu cần thiết, anh ta sẽ ra tòa làm chứng việc cô đầu độc tiên sinh của chúng tôi; đây là lời khai của đầu bếp Dương, đây là lời khai của quản gia Dư, họ đều chỉ đích danh cô là người ra lệnh cho họ làm.Ồ đúng rồi, trong này còn có tờ khai của anh hai cô, anh ta cho rằng mình nên đoạn tuyệt quan hệ anh em với cô, vì với đạo đức cao đẹp của anh ta, anh ta không chấp nhận nổi một cô em gái có lòng dạ ác độc như cô..."

Mặt Diệp Chi Lan trắng bệch. Cô ta nghe đến đây thì hoàn toàn suy sụp, kêu thét lên: "Hắn là cái thá gì, hắn cũng không xứng làm anh tôi, hắn chẳng qua là đứa con mà dì tôi nuôi..."

“Diệp tiểu thư, e rằng cô cũng chẳng bằng vị anh hai mà dì cô nuôi, dù sao anh ta cũng được hưởng một phần di chúc, còn cô?”

Diệp Chỉ Lan cố chấp lắc đầu, gào thét: “Mục Dục Vũ, anh là đồ ma quỷ, sao anh uy hiếp bọn họ? Hả? Bố tôi...bố tôi sẽ không tha cho anh, Mục Dục Vũ anh nghe rõ chưa, bố tôi sẽ không tha cho anh!”

Mục Dục Vũ cau mày nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Bố cô đã nói, chỉ cần tôi không đưa cô vào tù, làm mất mặt Diệp gia, thì ông ta sẽ xem như chưa từng sinh ra cô.”

Diệp Chỉ Lan đờ người, nước mắt cô ta trào ra, thất thần lâm nhảm: “Bố, bố sẽ không đối xử với con như thế, bố sẽ không...”

“Rất tiếc, Diệp lão tiên sinh vẫn tỉnh táo hơn cô, đời này của Diệp gia không giỏi giang cũng không sao, đời sau vẫn còn có cơ hội làm lại, chỉ cần có huyết thống nối dõi là được. Theo tôi biết, anh cả và anh hai cô đều có con gái, Diệp gia vẫn còn tiểu thư để gả cho người tốt, mưu cầu lại chút lợi ích cho gia đình, làm sao gánh nổi cô nữa?” Mục Dục Vũ đứng lên, cao ngạo nhìn xuống Diệp Chỉ Lan, giọng bình tĩnh. “Tôi đã nói cô chết chắc rồi, cô còn chưa rõ à? Bây giờ không ai cứu cô cả, cô hãy tự làm tự chịu đi.”

Tròng mắt Diệp Chỉ Lan đảo lia lịa. Cô ta bỗng chồm tới túm chặt tay anh, khóc lóc gào thét: "Dục Vũ, đừng như vậy, xin anh cho em một cơ hội sửa đổi được không? Đó không phải chủ ý của em, đầu óc anh không phải chủ ý của em, anh hiểu em mà, em không phải loại phụ nữ đó, em vốn không thể biết có loại thuốc đó, em chỉ nhất thời hồ đồ, lúc đó anh ghét em, em không biết làm gì mới hành động như thế, Dục Vũ, em chỉ nhất thời hồ đồ, anh tha thứ cho em được không, anh tha thứ..."

Mục Dục Vũ khinh bỉ đẩy cô ta ra, giữ giữ tay áo. “Quả nhiên đầu óc cô bất bình thường, lại có thể nói những lời như vậy. Diệp Chỉ Lan, cô nói đúng, tôi ghét cô, nhưng cô biết tại sao tôi ghét cô không?”

“Em...em không biết làm sao để anh yêu thích, xin lỗi.” Diệp Chỉ Lan gục đầu khóc lóc. “Sau này em nhất định sẽ sửa, thật đó, em sẽ sửa đổi...”

“Nực cười, cô có thể sửa?” Mục Dục Vũ cười lạnh. “Cô có thể sửa thì tôi cũng không muốn sửa, được rồi, hai ta đừng giả vờ nữa, đến nước này rồi, giả vờ đáng thương tủi thân có tác dụng không? Năm năm trời, số lần cô giả vờ không ít, có tác dụng không?”

Diệp Chỉ Lan vụt nín khóc, cô ta cắn môi, run run lấy tay lau nước mắt trên mặt.

“Tôi thích giết chết toàn bộ hy vọng của một người. Vì chỉ khi ép người ta vào đường cùng mới gọi là thực sự trừng phạt. Cô nghĩ khiến tôi phát điên chính là trả thù tôi à? Sai rồi.” Mục Dục Vũ nói. “Trả thù thật sự là khiến người đó tuyệt vọng, Diệp Chỉ Lan, bây giờ cô cũng nếm trải cảm giác bị phản bội, anh cả cô, cha cô, bà mẹ nuôi dưỡng cô, cả gia đình họ Diệp hôm nay đều muốn tránh cô thật xa, đây là Diệp gia của các người, chà chà, thật ghê gớm.”

“Thực ra cô vẫn chưa nếm trải khổ sở thật sự, dù cô không còn là tiểu thư Diệp gia thì cô vẫn có nhà để ở, có cơm để ăn, có tài khoản cá nhân để tiêu xài, ông trời không đối xử tệ với cô.” Mục Dục Vũ nhìn xung quanh, lắc đầu. “Ông trời không nên bắt công như vậy, nên tôi quyết định thay ông ta làm chút chuyện, tôi và anh cả cô đã thu mua chỗ này, bây giờ nơi cô ở là địa bàn của tôi, tôi không vui khi cô ở đây, ngày mai cô phải cút.”

Anh cười cười, tiếp tục nói nhẹ nhàng: “Tôi còn phát hiện ra cô để dành rất nhiều trang sức quý giá, cái này tôi không có quyền lấy đi, cũng được, dù gì cũng là vợ chồng, để lại chút tài sản cho cô phòng thân, nhưng cô phải cẩn thận, phụ nữ độc thân mang theo đồ đắt tiền là dễ gây họa lắm, đặc biệt cô lại xinh đẹp như thế.”

“Cái xã hội này có rất nhiều người bình thường mà cô không biết, sống rất cực khổ, không mua nổi nhà, không khám bệnh nổi, không được đi học, ngay cả đi học nghề cũng không trả được tiền, tất nhiên là càng không thể đi mua sắm, đi ăn uống nhà hàng, Diệp Chỉ Lan, tôi nghĩ cô nên trải nghiệm cuộc sống đó. Nói sao nhỉ, chuyện kéo công chúa ra khỏi tòa thành, thật sự là vinh hạnh của tôi...”

“Mục Dục Vũ, tôi giết anh, anh là thằng khốn, tôi giết anh...” Diệp Chỉ Lan hét lên, bổ nhào lại, tay cô ta cầm một con dao Thụy Sĩ, có lẽ vừa bỏ vào trong túi để phòng thân, bây giờ đã lạng lẽ bật mở để nhắm thẳng vào Mục Dục Vũ. Anh nghiêng người tránh, chụp lấy tay cô ta vặn ngược, Diệp Chỉ Lan đau đớn hét lên thảm thiết, con dao rơi xuống đất, nhưng tay kia của cô ta nhanh chóng thò ra, năm đầu ngón tay xòe rộng, móng tay dài trong tích tắc cào ba đường đầy máu lên mặt Mục Dục Vũ.

Diêu Căn Giang vội dẫn theo đám người lao tới bắt cô ta. Diệp Chỉ Lan đâm đá lung tung, điên cuồng gào thét: "Mục Dục Vũ, mày sẽ chết thảm, tao làm ma cũng không tha cho mày, mày sẽ chết thảm..."

Mục Dục Vũ đưa tay sờ cổ, một cơn đau nhói lên, Diêu Căn Giang cau mày đưa một chiếc khăn tay sạch cho anh, nói: "Đừng phí thời gian với ả nữa, ả điên rồi."

Mục Dục Vũ gật đầu, cầm khăn tay áp vào vết thương.

Anh đang định bảo người lấy đơn ly hôn ra cho Diệp Chỉ Lan ký tên, bỗng nghe thấy cô ta cười thê thảm, hỏi: "Mục Dục Vũ, năm mơ thấy vui chứ?"

Toàn thân Mục Dục Vũ run rẩy, anh quay lại, phát hiện Diệp Chỉ Lan đang toét miệng cười. "Năm mơ thấy gì hả? Anh dám nói không? Có phải mơ thấy chuyện anh không dám nghĩ tới? Anh dám nói không, hả? Dám không?"

Đôi tay Mục Dục Vũ không khống chế nổi mà run lên, hơi thở dần gấp gáp, cho dù ra sức kìm nén cảm xúc nhưng vẫn không thể nào kiểm soát nổi.

“Ha ha ha ha, anh phải cảm ơn tôi, nếu không vì tôi thì anh sẽ không có giấc mơ đẹp như thế, thứ nô lệ của tiền bạc như anh thì có trí tưởng tượng đến mấy? Hả? Anh chẳng qua là một cỗ máy kiếm tiền thôi, tôi cho anh nếm trải lạc thú của đời người, có phải anh rất vui thích không? Phải không?"

“Tiếc quá, đó chỉ là giả thôi, giấc mơ đó chỉ là giả, trong giấc mơ đó tình cảm anh đặt vào cũng là giả, đợi khi tác dụng của thuốc hết rồi thì anh sẽ

chẳng giữ được gì cả, nhưng làm sao đây? Nếu chưa từng thử thì anh cứ sống như thế cũng chẳng sao, đúng không, nhưng bây giờ anh đã nếm thử vị ngọt rồi, không tiếp tục uống thuốc thì làm sao đây? Ha ha ha ha, Mục Dục Vũ, tôi đợi anh tự đi uống thuốc, đợi anh làm cho chính mình phát điên...”

Cô ta chưa nói xong, Mục Dục Vũ đã giậm dừ gầm lên một tiếng, rồi lao tới bóp cổ cô ta.

Lúc này anh nhớ lại rất nhiều, anh nhớ đến người vợ có nụ cười tươi rói trong mơ, và người mẹ hiền hòa, cậu em trai ngô nghê nhưng ngây thơ, và cả thằng bé con hoạt bát đáng yêu của anh; anh nhớ đến những người thân rất gần gũi trong mơ, hàn huyên trò chuyện, không khí vui vẻ ấm áp đó khiến anh muốn rơi nước mắt.

Nhưng đó là giả. Đó là ảo giác của thuốc gây ra, ảo giác đó sinh ra với mục đích là hủy diệt ý chí của anh, làm tiêu tan tâm hồn anh, khiến anh sụp đổ, khiến anh điên cuồng.

Tại sao lại thế? Vừa mới đây thôi anh mới hiểu được những thứ này đáng quý biết bao, mới thề sẽ thay đổi cách sống, biến mọi thứ trong mơ thành hiện thực.

Tại sao lại thế? Anh chẳng qua chỉ muốn không còn cô đơn, anh chỉ muốn một gia đình bình thường.

Anh phần nộ đến mức mất kiểm soát, tay anh đang siết chặt, anh nhìn cổ họng Diệp Chỉ Lan đang kêu rắc rắc, gương mặt đỏ bừng, nhãn cầu hơi lồi ra mà không chút động lòng, đúng lúc này anh nghe thấy Diêu Căn Giang chạy đến, gỡ tay anh ra rồi gắng sức kéo anh, quát lớn bên tai: "Lão Mục!"

Mục Dục Vũ dần tỉnh táo lại, anh đau khổ nhắm mắt, đây mới là hiện thực, đây mới là hiện thực!

Diệp Chỉ Lan ôm cổ, co rúm người ho sặc sụa. Mục Dục Vũ hít hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại, anh bước tới kéo cô ta lên, thở hồng hộc bên tai cô ta, nói khẽ: "Rất tốt, chọc giận tôi đúng không? Nói cho cô biết, tôi cũng sẽ không

ly hôn với cô, chuyện cô muốn hạ độc chết tôi khiến tôi bỗng dưng tỉnh ngộ, tôi nghĩ tôi và cô cũng nên có qua có lại mới toại lòng nhau, chẳng hạn tôi làm một giấy báo tử cho cô, thế là trên thế giới này từ đây không còn ai là Diệp Chỉ Lan, tôi nói cô là kẻ mạo danh thì sẽ đúng là như vậy, ha ha, gỡ bỏ cái tên Diệp Chỉ Lan này ra, cô nói xem cô còn lại gì? Cô sẽ là cái thứ gì?"

Diệp Chỉ Lan kinh hoàng trợn mắt, cô ta khóc rồi bỗng gào thét, vừa khóc vừa gào: "Mục Dục Vũ, sao chúng ta lại biến thành như hôm nay? Anh giết tôi đi, giết tôi đi, tôi không muốn sống nữa, từ hôm anh không thèm nhìn đến tôi, tôi đã không muốn sống nữa...."

Mục Dục Vũ buông cô ta ra, cô ta lập tức khụy xuống đất, nhắm mắt, nước mắt trào ra, không nói năng gì. Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy chuyện này thật vô nghĩa, một cảm giác bất lực xuất hiện, anh vuốt mặt, lấy đơn ly hôn rồi đặt trước mặt Diệp Chỉ Lan, mệt mỏi nói: "Ký đi."

Diệp Chỉ Lan lắc đầu.

"Ký đi." Mục Dục Vũ ngồi xuống cạnh cô ta, vô cùng mệt mỏi. "Ký rồi tôi sẽ tha cho cô. Cô cũng... buông tha cho tôi."

Diệp Chỉ Lan mở mắt, hoài nghi nhìn anh.

"Tôi nói thật." Mục Dục Vũ đẩy đơn đến trước mặt cô ta, thở dài. "Ký đi, rồi chúng ta sạch nợ, từ nay về sau không ai quen biết ai. Nhà này tôi cho cô, tiền tiết kiệm của cô cũng tự giữ lấy, tôi không đuổi cùng giết tận, chỉ một cơ hội này thôi, cô có cần không?"

Diệp Chỉ Lan run run môi, mãi sau mới hỏi: "Tại sao?"

"Tại sao à?" Mục Dục Vũ cười thâm, lắc đầu. "Ở đâu ra mà nhiều tại sao vậy, nếu nhất định phải nói nguyên nhân thì chỉ có thể nói đại khái là mẹ tôi ở trên trời sẽ không vui khi nhìn thấy thế này."

Diệp Chỉ Lan đưa mu bàn tay lên lau nước mắt rồi nhanh chóng ký tên mình vào đơn.

Mục Dục Vũ cất vào rồi đứng lên nói với Diêu Căn Giang: “Đi thôi.”

Họ đi ra cửa, Diệp Chi Lan ở phía sau run run gọi anh: “Mục Dục Vũ.”

Mục Dục Vũ quay lại, cô ta cười thê lương, nói: “Cho dù anh tin hay không, tôi thật sự không muốn hại chết anh.”

Mục Dục Vũ nhắm mắt rồi lại mở ra, không nói gì, quay lưng ra khỏi căn nhà đó.

Chương 51

Ra khỏi chung cư của Diệp Chi Lan, một cơn gió lạnh thốc tới, Mục Dục Vũ mới vô thức phát hiện mùa đông đã đến, áo khoác ni mỏng màu xám trên người anh không chống chọi nổi với hơi lạnh.

Màn đêm đã buông, một hàng cây trụi lá đứng bên đường, khi đi ngang, chân giẫm lên đám lá khô kêu xào xạc. Dưới ánh đèn vàng vọt, tất cả như được phủ lên một lớp kính bị đóng băng, mờ nhòe không rõ, che giấu ẩn tình, những câu chuyện đời bí mật đều hóa thành sương khói, tan vào không khí. Cả thành phố xám xịt, nặng nề và run rẩy, ánh đèn đường kéo dài bóng người, dài đến độ thê lương, lạnh lẽo.

Mục Dục Vũ đứng trước xe, mãi không lên tiếng. Anh mím chặt môi, hàng lông mày nhíu chặt. Anh cảm thấy thời tiết quá lạnh, lạnh đến nỗi gió thổi qua mặt thấy đau nhức như dao cứa ngang, đến mức trong tim anh cũng đang toát ra hơi lạnh, ngay cả chớp mắt cũng phải mất nhiều sức lực hơn bình thường.

Diêu Căn Giang đứng cùng anh rất lâu, cuối cùng ho khẽ một tiếng, ướm hỏi: “Lão Mục, không thể đứng đây mãi được, hay là nên về vậy?”

Mục Dục Vũ không nói gì.

“Sự việc đã giải quyết rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.” Diêu Căn Giang chần chừ. “Chuyện ở đây coi như đã xong, sau này chúng ta còn rất nhiều trận chiến khác...”

Mục Dục Vũ lắc đầu, như đang lẩm bẫm một mình: “Không, còn một việc nữa.”

“Việc gì?”

Mục Dục Vũ ngẩng lên, không trả lời. Trong khoảnh khắc này anh đã hạ một quyết tâm khó khăn, cả đời này chưa có quyết định nào khiến anh thấy do dự và e ngại như lúc này.

Nhưng anh lại không thể không xử lý, anh bắt buộc phải chấn chỉnh cảm xúc bị rối loạn, xóa sạch mọi thứ bất thường, để cuộc sống quay lại quỹ đạo cũ, làm việc mà cả đời này anh sở trường, cũng là đáng phải làm nhất.

“Các anh về trước đi.” Mục Dục Vũ nói đơn giản. “Một mình tôi đi là được.”

“Anh đi đâu?” Diêu Căn Giang cau mày. “Chí ít cũng để Tôn Phúc Quân theo chứ?”

“Không cần. Các anh ngồi xe tôi về.” Mục Dục Vũ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cười với Diêu Căn Giang. “Đừng lo, chúng ta lúc nào cũng liên lạc điện thoại.”

Dứt lời, anh gật đầu với người bạn thân rồi sải bước đi nhanh, vẫy một chiếc taxi, ngồi vào trong, đóng cửa lại.

“Đi đâu ạ?” Tài xế hỏi.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, ngừng lại vài giây rồi mới báo địa chỉ của Nghệ Xuân Yên.

Chỉ vòn vẹn một hàng chữ, nhưng trước khi nói ra như ngàn nhát rìu chém vào cơ thể, nói ra rồi lại giống như nôn từng chữ ra ngoài.

Lúc này anh suy nghĩ rất nhiều, anh nghĩ cả chuyện này đều là sai lầm, khi bắt đầu đã sai, cả quá trình đều sai, giống như một đoàn tàu bị trật đường ray, muốn trở về được quỹ đạo thì phải tốn rất nhiều sức lực. Hơi ấm trong giấc mơ, những điều tốt đẹp ấy, sự quyến luyến với một người phụ nữ bình thường, đó đều là sai lầm, là do thuốc ảo giác đáng chết kia nhét vào trong đầu anh hình ảnh một Mục Dục Vũ mà anh chưa bao giờ và cũng không thể nào trở thành. Từ đầu chí cuối, anh chỉ có thể là Mục tiên sinh, cũng chỉ nên là Mục tiên sinh.

Cuộc sống của anh là thứ có thể nắm chặt trong tay, chúng bao gồm sự nghiệp, tiền tài, quyền thế, bao gồm cả dự vọng, dã tâm và những kế hoạch

của cuộc sống. Những chi tiết trong cuộc sống có thể thay đổi, điều duy nhất không thể chấp nhận đó là việc anh không phải là Mục tiên sinh.

Anh cũng không thể chấp nhận một người phụ nữ lăm lờ, sống một cuộc đời vụn vặt nhỏ nhoi ở cạnh anh, người phụ nữ như thế vốn dĩ đã nằm ngoài phạm vi kế hoạch của anh, không thể dễ dàng lọt vào mắt anh.

Mục Dục Vũ cảm giác tim mình đau buốt, cơn đau như xen lẫn vào trong từng nhịp thở.

Nếu chỉ là việc nuôi một người phụ nữ, thì Mục Dục Vũ có thể làm được, cũng dễ dàng nói ra được, không có gì phải sợ, bởi đó là chuyện phong lưu nhất thời. Không chừng những tin đồn liên quan đến chuyện này sẽ thêm phần thú vị vì xuất thân bần hàn của cô.

Nhưng anh không thể làm thế.

Vì người đó là Nghệ Xuân Yển, là Nghệ Xuân Yển hung dữ nhưng bản chất lại ngây thơ thật thà. Tuy cô ngây ngô ngốc nghếch, nghèo khổ nhưng sống rất đàng hoàng, nếu cô theo một người đàn ông thì sẽ dám liều mạng đánh đổi tất cả, tiến thẳng về phía trước, nếu không đụng đầu vào tường thì có chết cũng không từ bỏ.

Nhưng chính vì sự dũng cảm, không mưu cầu gì một cách ngốc nghếch ấy lại khiến Mục Dục Vũ không đành lòng.

Anh không nỡ thấy sai vẫn làm, không nỡ vì nhu cầu do thuốc gây ra mà bắt người phụ nữ ngốc nghếch ấy dâng hiến tất cả. Anh nghĩ cô đã chịu khổ quá đủ rồi, anh làm kinh doanh cả đời, đây là lần đầu nghĩ đến sự công bằng, đôi bên cùng có lợi, lần đầu vì một mối lợi lớn mà cảm thấy bất an vô cùng.

Xe đến trước cửa tiệm của Nghệ Xuân Yển, tiệm vẫn chưa đóng cửa, bên trong còn lác đác vài vị khách, chưa vào đã ngửi thấy mùi mì bò thơm phức. Mục Dục Vũ trả tiền xuống xe, đứng trước cửa. Anh ngược lên, cửa sổ lầu hai nơi Nghệ Xuân Yển ở đang đóng kín, nhưng dù thế vẫn có ánh đèn vàng lọt ra ngoài. Trong cảnh tĩnh mịch này, ánh sáng đó giống như chút hơi ấm

trong đêm đông lạnh lẽo, chỉ nhìn lâu một chút cũng đủ chói mắt người đứng trong gió lạnh thấu xương.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, anh nhớ lại gương mặt xinh đẹp của Nghê Xuân Yến trong giấc mơ, đó là Nghê Xuân Yến đang ở độ tuổi đẹp như hoa, cô đã làm cô dâu ở độ tuổi đẹp nhất, nhưng cô trong hiện thực lại không biết điều đó, sự lạnh lẽo sau khi giấc mộng kết thúc chỉ để lại cho một mình Mục Dục Vũ gánh chịu.

Mục Dục Vũ mở mắt, anh mở cửa tiệm đi vào trong. Một luồng không khí ấm áp xộc tới, anh hơi khựng lại, nhưng rồi vẫn nhanh chóng đi xuyên qua phòng ngoài vào nhà bếp bên trong, mấy người phục vụ ở đó nhìn anh vẻ sửng sốt, hỏi: "Tiên sinh, ngài ăn mì ạ?"

"Tìm bà chủ của các anh, Nghê Xuân Yến." Mục Dục Vũ đáp.

"À, chị ấy đang bận bên trong, ngài đợi một lát." Anh chàng nhiệt tình mở cửa bếp cho anh, gọi với một câu: "Chị Nghê, có người tìm chị."

"Ai vậy?" Giọng nói trong trẻo của Nghê Xuân Yến vọng ra. "Đợi bên ngoài một lát."

Mục Dục Vũ ho một tiếng, đáp: "Là anh."

Không lâu sau, Nghê Xuân Yến vừa lau tay vào tạp dề vừa vội vàng đi ra. Ngược lên trông thấy anh, cô liền toét miệng cười, nhưng rồi như sực nhớ ra gì đó nên lại vội vàng đưa hai tay lên cào cào lại mái tóc, cười ngượng nghịu. "Sao anh đến đây? À, buổi tối anh ăn gì chưa?"

Mục Dục Vũ nhìn cô, bỗng cảm thấy không thốt nên lời.

"Chưa ăn đúng không?" Nghê Xuân Yến lại gần, ngắm kỹ gương mặt anh rồi nói với vẻ trách móc: "Em biết ngay, ra ngoài ngồi đi, em nấu cho anh bát mì, nhanh thôi."

Mục Dục Vũ khó nhọc nói: "Đừng, anh có chút chuyện..."

“Có chuyện gì ăn rồi hãy nói, không để bụng đói mà nói chuyện được.”
Nghê Xuân Yến xoay lưng đi ào vào trong bếp, còn không quên quay đầu lại
bảo anh: “Mau ra ngoài đi, ở đây khói lắm, quần áo anh sẽ ám mùi mất.”

Chương 52

Một bát mì bò nhanh chóng được mang lên đặt trước mặt Mục Dục Vũ. Thịt bò tươi mềm, phía trên là rau xanh mơn mớn, ngoài ra còn thêm một quả trứng ốp lết màu vàng. Một bát đầy ắp tỏa mùi thơm phưng phức, chỉ nhìn thôi mà mắt Mục Dục Vũ đã nóng lên, hơi lạnh trong cơ thể như đang bị đẩy đi, nóng lạnh đối nhau, lạnh càng thêm lạnh, nóng càng thêm nóng.

Anh chậm rãi cầm đũa lên, cẩn thận gắp vài sợi mì cho vào miệng, nhưng chẳng thể cảm nhận được mùi vị gì nữa. Anh chỉ máy móc ăn, ra lệnh cho bản thân phải nuốt, vì anh biết qua đêm nay, anh có lẽ sẽ không bao giờ được ăn món này nữa.

Có lẽ cả đời này cũng không được ăn.

Không có hành, không có nước sốt, ngay cả đũa trong tay anh cũng khác với đũa của khách trong tiệm. Anh ghét mùi hành, ché thịt bò tẩm ướp quá mặn, anh mắc bệnh sạch sẽ, nếu bảo anh dùng đồ chưa được khử trùng trong tiệm, anh sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Sở thích của anh, tật xấu của anh, Nghệ Xuân Yến đều ghi nhớ.

Đó chỉ là một chiếc bát mộc mạc nhưng sạch sẽ, xung quanh vẽ chữ hỷ đỏ chót, thìa cũng thế, những chữ hỷ ngốc nghếch liền thành một khối, giống như con dấu màu đỏ tươi, rất chói mắt.

Giống như vôi vàng bày ra những thứ xấu xí, chất lượng kém trong tiệc hỷ, nhưng cuối tiệc lại quên thu dọn, không thấy niềm vui ở đâu mà chỉ thấy nỗi thê lương.

Mục Dục Vũ ăn từng miếng một, mỗi miếng đều nhai rất kỹ nhưng không còn cảm nhận được mùi vị. Anh có phần cuống quýt một cách lạ lùng. Anh muốn ghi nhớ mùi vị này nhưng rồi bỗng nhận ra trí nhớ cũng giống như bát mì, ăn một miếng lại ít đi một chút, thấy đáy bát rồi thì chẳng còn gì sót lại.

Anh húp nốt ngụm canh cuối cùng, từ từ buông thìa đũa, sau đó bình tĩnh hỏi Nghệ Xuân Yển: “Nhà vệ sinh ở đâu?”

Nghệ Xuân Yển đứng dậy, nói: “Dưới lầu có một gian công cộng, anh... chắc anh không quen đâu, lên lầu đi, dùng nhà vệ sinh của bọn em.”

Cô đi trước dẫn đường, rẽ vào nhà bếp, đi xuyên qua lối đi hẹp dài và chất đông đồ đạc linh tinh hai bên, rẽ thêm lần nữa là nhìn thấy cầu thang nội. Cầu thang đó cũng đã có tuổi, cũ kĩ, gạch lót bên trên đã nứt mấy miếng, mỗi một miếng như đều nhuộm màu thời gian. Nghệ Xuân Yển vặn đèn sáng, đi lên lầu trước anh, quay lại cười nói: "Mau lên đi anh."

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt, anh đợi một lát như đang chờ một tiếng gọi vô hình nào đó, sau đó anh thử đặt chân trái lên, khi giày da tiếp xúc với nền gạch, quyết tâm của anh lại trở về, thế là anh không còn do dự mà đi thẳng lên trên.

Nghệ Xuân Yển đã mở cửa phòng, gọi anh: “Vào đây, vào đây.”

Mục Dục Vũ bước vào trong.

“Ngại quá, đồ đạc hơi bừa bãi.” Nghệ Xuân Yển vội vã thu dọn báo và bút vẽ trên bàn trà, ngẩng lên nhìn anh, hơi e thẹn. “Tiểu Siêu gần đây thích vẽ tranh, em mua cho nó ít màu vẽ, để nó vẽ lên báo cũ.”

Mục Dục Vũ không nói gì, anh lặng lẽ quan sát gian nhà không rộng lắm, chia thành một phòng ngủ và một phòng khách, ở phòng khách kê một chiếc giường, ở góc giường bày một cái ti vi nhỏ cũ kĩ, lúc này cậu ngốc đang co người trên giường, ôm đầu gối, tập trung tinh thần nhìn màn hình, có người vào mà mắt cũng không thèm ngước lên nhìn.

Nghệ Xuân Yển quát khê: “Tiểu Siêu, có khách kìa, chị dạy em thế nào? Sao cứ mãi xem ti vi thế hả?”

Cậu ngốc ngẩng đầu lên thật nhanh, thấy Mục Dục Vũ thì toét miệng cười tươi rói, rồi cất tiếng gọi trong trẻo: "Anh trai báo giấy thạch hoa quả." Gọi

xong, cậu ta lập tức quay sang xem ti vi, mắt không chớp, cứ như thể trong đó đang chiếu tin tức quan trọng liên quan đến sống chết của nhân loại vậy.

Nghê Xuân Yển có vẻ bất lực, nói với anh: "Nó thế đó, thấy thứ nào thích là chẳng thèm quan tâm đến ai. Anh đừng để bụng."

Mục Dục Vũ mím môi, gật đầu.

"Ôi, anh phải đi vệ sinh mà, nào, bên này." Nghê Xuân Yển vỗ đùi, vội dẫn anh đến một góc trong phòng, bật đèn phòng vệ sinh cho anh.

Mục Dục Vũ vào trong, đóng cửa lại, anh mở vòi nước, trong tiếng nước chảy ào ào, anh cúi xuống bồn cầu nôn hết những thứ vừa ăn ra.

Không phải dạ dày anh có vấn đề, cũng không phải do ghét bỏ đồ ăn mà Nghê Xuân Yển nấu, anh nôn vì sự bài trừ cảnh tượng này.

Nhưng cuộc đời con người chính là dù bài trừ đến mấy cũng bắt buộc phải làm.

Mục Dục Vũ lạnh lùng xả nước, súc miệng rửa tay, mở cửa sổ, để không khí lạnh bên ngoài tràn vào, thổi bay mùi chua loét đi. Anh đứng bên cửa sổ một lúc, ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào phảng phất trong không khí khô lạnh, bao gồm cả mùi hương nhàn nhạt thuộc về Nghê Xuân Yển.

Chúng đều có nguồn gốc cả, xà bông trên kệ, cây ngô đồng ngoài cửa sổ, lai lịch của chúng đều rõ ràng, không có gì phức tạp khó hiểu. Nếu tỉ mỉ phán đoán thì mùi vị đó cũng có chất liệu hẳn hoi, xen lẫn những thứ vụn vặt trong nhà, từng chút một thấm sâu vào lòng người trong đêm thu thanh vắng.

Anh phát hiện ra trên bệ rửa mặt có một sợi tóc đen rất dài, đó là của Nghê Xuân Yển, anh không thể kiềm chế tiến lại gần, nhặt sợi tóc lên, quẩn quanh đầu ngón tay rồi nhẹ nhàng gỡ ra, ném vào trong bồn rửa mặt, mở vòi nước xả nó đi.

Anh ngược lên, lần nữa xác định đó là gương mặt mình phải có, gầy gò nhưng nghiêm khắc, ánh mắt chất đầy nghi ngờ và hà khắc, đó không phải gương mặt của Mục Dục Vũ trong mơ. Trên gương mặt anh chưa từng có vẻ hạnh phúc tầm thường và ngu ngốc, anh là một người theo chủ nghĩa lý tính, hạnh phúc về cơ bản không phải là thứ có thể được chứng minh.

Mục Dục Vũ hít thật sâu, mở cửa phòng vệ sinh, anh nhìn Nghệ Xuân Yến ở gần đó, cô đang cúi người, tay cầm bình nước sôi, đổ vào trong ly.

Hơi nước bốc lên, gương mặt cô trông nhạt nhòa xinh đẹp, nhưng lại không chút ý nghĩa.

“Ra rồi à?” Nghệ Xuân Yến cười, nhìn anh, “Em pha trà cho anh đây, đợi uống rồi hãy đi, không phải trà ngon gì nhưng trời đang lạnh, cầm cho ấm tay cũng được.”

Mục Dục Vũ trầm tư rồi cuối cùng nói: "Anh có việc nói với em."

"Nói đi." Nghệ Xuân Yến cúi đầu, vặn chặt nắp bình nước, thổi cho ly trà bớt nóng rồi ngẩng lên tò mò hỏi: "Chuyện gì thế? À, là chuyện dọn đến nhà anh?" Cô bỗng đỏ mặt, cúi đầu. "Em chỉ mới dọn dẹp chút đồ, còn... còn chưa dọn xong."

Mục Dục Vũ giờ mới nhớ ra anh từng bảo Nghệ Xuân Yến dọn đến ở chung với anh. Anh nhìn xung quanh, phát hiện trong góc nhà có một số thùng giấy, có lẽ đã đựng đồ rồi. Chẳng trách khi vào nhà, anh cảm thấy bừa bộn, hóa ra Nghệ Xuân Yến thật sự tin tưởng anh.

Nhưng làm sao cô lại dễ dàng tin tưởng một người thế chứ?

Mục Dục Vũ đặng hăng, anh tưởng nói câu đó sẽ rất khó, nhưng thực tế thì anh hoàn toàn không thay đổi sắc mặt. “Em không thể dọn đến chỗ anh được.”

Vừa dứt câu, căn phòng rơi vào im lặng, chỉ có tiếng quảng cáo từ tivi vọng ra, đoạn quảng cáo đó đang nói rằng, có một cuộc sống vô cùng ưu việt, có một sự theo đuổi cho đến vĩnh hằng.

Mục Dục Vũ chợt thấy hoảng hốt, anh đã trải qua bao nhiêu chuyện, đã tôi luyện lòng gang dạ thép, nhưng giờ đây anh bỗng thấy hoảng loạn. Anh biết mình đã phá vỡ sự cân bằng trong căn nhà này, căn nhà giống như một vật trang trí được tạo bằng que diêm, que mà anh vô thức rút ra lại đúng là que chống đỡ tất cả.

Thế là, ở một nơi mà anh không nhìn thấy, cả không gian đang từ từ sụp đổ, nứt toác ra, vỡ tan tành.

"Anh... ý anh là nếu em muốn dọn đi thì anh có thể tìm nơi khác tốt hơn, em thích thế nào cũng được, anh tặng em, không vấn đề gì, chỉ cần em nói ra, đúng rồi, mẹ anh còn giữ lại ngôi nhà của bà cho em em, ngày mai anh sẽ bảo Tiểu Lâm làm thủ tục sang tên cho..."

Anh căng thẳng nói, cuối cùng chính anh cũng thấy ngôn ngữ của mình thiếu đi cảm xúc, anh đành im lặng, âm cuối cùng rơi vào trong thinh không.

Sắc mặt Nghê Xuân Yển trắng bệch, nhưng cô không nói câu nào, chỉ nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Tim Mục Dục Vũ như bị một bàn tay vô hình xé ra thành từng mảnh, đau đớn vô cùng, anh gắng sức nói: "Nghê Xuân Yển, em đừng như thế, em nói gì đi được không? Không phải anh ghét em, nhưng anh nghĩ hai ta nếu ở cùng nhau thật thì e là... vẫn không thích hợp, cuối cùng sẽ không công bằng với em, thật đấy, anh đã suy nghĩ kỹ, chúng ta không nên ở bên nhau, chúng ta quá khác nhau..."

"Em hiểu, đừng nói nữa, em hiểu." Nghê Xuân Yển cười nhạt, cắt ngang, như thay anh giải vây, cô nói nhẹ bằng: "Dọn đến ở cùng anh, em là cái gì chứ? Em hiểu hết, anh muốn tốt cho em."

Cổ họng Mục Dục Vũ nghẹn lại, anh không tài nào biện bạch nổi cho mình trước mặt cô.

"Không sao, em sớm biết là thế, thật đấy, em biết lâu rồi." Nghê Xuân Yển khẽ nói như tỉnh ngộ, rồi cô cười hỏi: "Anh có uống trà không?"

“Không...”

“Ồ, không uống à, vậy em đổ đi. Tiểu Siêu không biết uống, em không thể uống, đành lãng phí lần này vậy.” Nghê Xuân Yển cười, bưng ly trà lên vội vội vàng vàng chạy vào phòng vệ sinh.

Cô đi quá vội, chân va vào bàn trà, ly trà nóng rục đổ hết lên tay, tay lại không cầm chắc, "xoảng", ly trà rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Nghê Xuân Yển...” Mục Dục Vũ hơi cuống, anh định chạy lại chỗ cô.

“Không sao, đừng lại đây, chỉ làm bẩn quần áo anh.” Nghê Xuân Yển gượng cười, giơ bàn tay bị phỏng đỏ lên, nói. “Không sao thật mà, gì nhỉ, trời cũng tối rồi, anh về sớm đi, được không?”

“Không, anh...anh tìm thuốc cho em, tay em...” Mục Dục Vũ hoảng loạn nhìn xung quanh. “Hộp thuốc đâu, em có thuốc bôi trị bỏng không?”

Nghê Xuân Yển bỗng nổi điên, cô hét lên, lao tới đẩy anh ra ngoài cửa, vừa đẩy vừa gào: "Ngài về đi được không? Tôi cầu xin ngài! Chỗ này không có việc gì của ngài, hết rồi! Về đi! Cả đời này tôi chưa từng cầu xin ai, bây giờ tôi van xin ngài một lần, ngài đừng ở đây để cười cợt nữa, về đi! Về đi!"

Cô nói đến câu cuối đã thấy tiếng nước nở.

Mục Dục Vũ muốn nắm lấy cô nhưng bị cô đẩy mạnh ra, anh loạng choạng lùi lại, bị cô đẩy ra ngoài cửa, rồi "rầm" một tiếng, cô đóng sầm cửa lại trước mặt anh.

Chương 53

Trong khoảnh khắc Nghe Xuân Yến sập mạnh cửa, Mục Dục Vũ bỗng hiểu ra rằng: Từ nay về sau, anh thật sự sẽ không còn bất cứ quan hệ nào với Nghe Xuân Yến nữa.

Tín hiệu này mang một sức nặng chẳng thể nghi ngờ, đập mạnh vào tim anh, đau đến nỗi không thở được.

Đầu óc trống rỗng, anh bần thần quay lưng bỏ đi, giống như một con rối bị giật dây, có một sợi dây vô hình nào đó đang kéo anh đi, bảo anh là đi đi, ở lại cũng vô ích.

Ở lại, thì mọi thứ mày vừa làm, những dẫn vật, đau khổ... sẽ mất đi ý nghĩa.

Nhưng vì sao anh lại hoang mang như thế, giống như tối hôm Mục Giác qua đời, nỗi đau quá lớn đè nặng đến nghẹt thở, khiến con người trở nên hoang mang, mất cảm giác.

Khi anh ý thức được thì nhận ra mình đang đứng trên đường, buổi tối, lượng xe cộ qua lại trên con đường này không nhiều, sau lưng anh, quán mì bò vẫn đèn đuốc sáng choang, mùi canh thơm phức vẫn đủ để người qua đường phải dừng lại, nhưng có gì đó đã khác.

Đừng quay đầu, một khi quay đầu thì mày sẽ biến thành cột muối, đó là câu trong *Kinh thánh*.

Thiên thần đã cảnh cáo Lot về thành phố Sodom, mưa lưu huỳnh và lửa sẽ tiêu diệt thành phố của tội ác này, nhưng anh không thể quay đầu, bắt buộc không được nghĩ gì cả, chỉ được nghe sự chỉ dẫn của các thánh thần, một lòng một dạ tiến thẳng về phía trước.

Nhưng thiên thần không biết rằng người phạm lại khác, lẽ nào vợ của Lot không tin thần sao? Lẽ nào bà nghi ngờ sự chỉ dẫn của thần? Chưa chắc là thế, nhưng vì sao bà vẫn quay đầu lại? Vì ngoài tín ngưỡng ra, bà còn rất

nhiều những vường bạn khác, bà lo cho tương lai, bà không nỡ bỏ quá khứ, yêu thần là thế, nhưng bà cũng yêu cuộc sống vụn vặt và nhỏ bé của mình.

Nên bà đã biến thành cột muối.

Thế còn mày thì sao? Mày có quay đầu lại không? Mục Dục Vũ tự hỏi.

Anh nhắm mắt, quyết định phớt lờ cơn đau trong tim, phớt lờ tiếng khóc của phụ nữ như xuyên thủng màng nhĩ, ở một nơi mà anh không nhìn thấy được, hình như có người phụ nữ đang khóc, tiếng khóc ấy khiến tim anh quặn thắt, nhưng không thể ngăn được anh. Anh là người quả quyết, anh tin chắc sự ra đi, từ bỏ, sau đó làm lại từ đầu vào lúc này là lựa chọn lý trí nhất, cũng là chọn lựa phù hợp nhất với lợi ích của đôi bên.

Anh mở mắt, sải bước thật dài, giơ tay ra vẫy taxi rồi ngồi vào trong, kìm chế ham muốn quay đầu lại.

Đã kết thúc rồi.

Giấc mơ hoang đường kia, thế giới mộng ảo kia, đã kết thúc rồi, mọi thứ vốn dĩ chưa từng bắt đầu, tất cả đều chỉ là ảo tưởng, đều do thứ thuốc gây ảo giác chết tiệt kia gây ra.

Trong lòng anh trào dâng cơn lửa giận khó kiểm soát, anh nghĩ anh phải lôi tên khốn chủ mưu ra, anh sẽ khiến hắn chịu ngàn mũi dao đau đớn.

Nhưng cùng lúc đó, trong anh lại xuất hiện một cảm giác bất lực. Mục Dục Vũ lấy tay che mặt, hít một hơi thật sâu rồi thở ra, ở nơi sâu thẳm trái tim có một vùng đất hoang vu lạnh lẽo, một ngọn lửa quét qua, tất cả trở nên điêu tàn.

Về đến nhà rồi, Mục Dục Vũ gọi điện cho trợ lý Lâm, chỉ thị: “Tặng hết tất cả cổ phần của quán mì cho cô Nghệ Xuân Yến, tặng ngôi nhà cũ của mẹ tôi cho cậu Nghệ Siêu, ngày mai cậu đích thân làm, đừng để người thật thà chịu thiệt thòi.”

Trợ lý Lâm do dự rồi hỏi: "Thế hợp đồng lao động ký trước đó với cô Nghệ Xuân Yến thì sao ạ?"

"Cắt hợp đồng, cứ theo tiền vi phạm hợp đồng mà đền bù nhiều cho cô ấy."

"Đã rõ, thưa tiên sinh."

"Khoan đã."

"Ngài còn gì dặn dò ạ?"

"Tôi..." Mục Dục Vũ khựng lại rồi nói: "Tôi mong là sau này cậu thịnh vượng vẫn chăm nom cái tiệm đó, họ có gì khó khăn, cậu có thể giúp đỡ xử lý."

"Chuyện này..."

"Tính vào công việc ngoài giờ." Mục Dục Vũ nói. "Tôi sẽ thưởng cho cậu."

Trợ lý Lâm cười, nói: "Vâng, tiên sinh, cần báo cáo định kỳ cho ngài không ạ?"

"Ừ."

Anh cúp máy, ngồi trong gian phòng trống vắng, chìm vào trạng thái trầm tư, sau đó anh gọi điện thoại nội bộ trong nhà, bảo Tôn Phúc Quân đến.

Tôn Phúc Quân nhanh chóng có mặt, còn mang đến một chiếc bình giữ nhiệt, mỉm cười đưa cho anh. "Tiên sinh, tôi biết ngài có thói quen ăn khuya, nhưng hiện giờ đầu bếp chưa tới, tôi cũng không dám làm bữa bãi, nên tự pha cho ngài ly trà sâm, ngài uống thử." Anh ta bổ sung thêm: "Đây là phần trà còn dư tôi mua để biếu mẹ tôi, hoa kỳ sâm chính tông của Đồng Nhân Đường, rất ngon, không phải những thứ mà thím Dư để lại ban đầu đâu."

Mục Dục Vũ cười khổ, đón lấy rồi mở nắp ra, hơi nóng bốc lên tỏa ra mùi nhân sâm thơm phức. Anh hít một hơi, rồi nói: "Hình như rất ngon."

"Đúng thế." Tôn Phúc Quân cười hì hì, ngồi xuống nói. "Nếu không phải đồ ngon thì tôi cũng không dám mua cho bố mẹ."

“Anh đúng là hiếu thảo.”

“Tôi làm sao được coi là hiếu thảo chứ.” Tôn Phúc Quân sờ gáy, cười. “Nhưng con người cũng chỉ có cha mẹ, không đối xử tốt với họ thì tốt với ai...” Anh ta bỗng nhớ ra mẹ nuôi của Mục Dục Vũ vừa qua đời không lâu nên lập tức thu lại nụ cười. “Xin lỗi tiên sinh, tôi...”

Mục Dục Vũ lắc đầu, uống một ngụm trà sâm rồi nói: “Mẹ tôi ở trên trời linh thiêng, sẽ không vui khi thấy tôi suốt ngày khổ sở sầu não vì chuyện của bà đâu.”

“Lão phu nhân là người có tri thức.” Tôn Phúc Quân khó nhọc nói. “Khác xa những người nông dân như cha mẹ tôi.”

Mục Dục Vũ nhìn trà sâm mà bần thần, rồi nói: “Nếu bà còn sống thì e là tối nay sẽ tát tôi một bạt tai.”

“Không thể nào...”

Mục Dục Vũ cười tự giễu, anh nói: “Gọi anh lên đây là muốn nhờ anh việc này.”

“Ngài cứ nói.”

“Bên Nghê Xuân Yến, sau này có lẽ tôi sẽ không đến đó nữa, anh hãy quan tâm một chút.” Mục Dục Vũ cụp mắt xuống: “Hai chị em họ rất khó khăn, đừng để người khác ức hiếp.”

“Cái đó thì chắc chắn, ngài không nói tôi cũng sẽ để tâm.” Tôn Phúc Quân nhú mày rồi hỏi dò: “Ngài... cãi nhau với cô ấy à?”

Mục Dục Vũ không trả lời.

“Tiên sinh, ngài đừng quá để tâm đến lời cô ấy nói, cô ấy không biết cách nói chuyện, nhưng lại thẳng thắn y như tôi, nếu cô ấy nói những lời gì không đúng thì ngài đừng để bụng, người ta không biết cô ấy nhưng lẽ nào ngài cũng không biết? Cô bé ấy đâu phải người xấu xa...”

“Cô ấy không sai...” Mục Dục Vũ cắt ngang, như đang tự nói với chính mình. “Người sai là tôi.”

“Ngài...”

“Tóm lại sau này anh hãy chăm sóc hai chị em họ nhiều, có chuyện gì hãy gắng sức giúp đỡ, được không?”

Tôn Phúc Quân trầm tư rồi gật đầu.

"Nếu..." Mục Dục Vũ cào tóc, khàn giọng. "Nếu có ngày nào đó anh cảm thấy Xuân Yển cũng không tồi, muốn... muốn cùng cô ấy..."

"Tiên sinh, tôi sẽ không làm thế." Tôn Phúc Quân cắt ngang.

"Tại sao? Cô ấy rất tốt, anh... anh cũng độc thân mà?"

Tôn Phúc Quân nhìn anh chăm chú rồi cười. "Xuân Yển rất tốt, và cũng đúng là tôi đang độc thân, nhưng yêu nhau cần duyên phận, duyên phận của hai chúng tôi không đến mức đó, cô ấy theo tôi cũng sẽ không vui. Và lại chuyện gì cũng phải có trước sau, cô ấy và tôi... trong lòng đều đã có người rồi."

Mục Dục Vũ ngược lên nhìn anh ta, rồi hỏi: "Trong lòng anh cũng có người rồi?"

"Vâng, em gái một đồng đội trước đây của tôi, anh trai cô ấy vì việc nước mà bị thương, mỗi tháng tôi đều hỗ trợ tiền bạc cho cô bé, cô bé đang học đại học, năm sau sẽ tốt nghiệp."

"Tuổi tác như vậy hơi cách xa nhau quá. Hơn nữa con gái bây giờ không dễ tán." Mục Dục Vũ hỏi: "Anh không sợ mất công toi à?"

Tôn Phúc Quân sờ mũi, suy nghĩ. "Sao lại không sợ?"

"Thế anh còn không mau đính hôn hay gì đó với cô bé?"

"Có tác dụng không?" Tôn Phúc Quân lắc đầu. "Chúng ta làm việc gì cũng cần dựa vào lương tâm, đưa thúc chín không thể ngọt được, tôi thích cô ấy,

tôi không thể để mặc cô bé bỏ học, còn về tiền có lấy lại được hay không thì... ai nói cho rõ được?"

"Nếu tôi là anh thì sẽ không bị động như thế." Mục Dục Vũ thẳng thắn.

"Tiên sinh, đương nhiên ngài không giống tôi, ngài là người làm việc lớn, nhưng tôi khác, tôi chỉ thích hợp cùng vợ con sống một cuộc đời bình dị, tôi cảm thấy như thế sẽ ổn định hơn."

"Ổn định à?" Mục Dục Vũ thờ dài thườn thượt, nói. "Được, tôi biết rồi, anh cứ đi nghỉ đi, tôi chỉ có chuyện này nói với anh thôi, không còn gì khác."

"Vâng, thế tôi đi đây, ngài cũng ngủ sớm đi." Tôn Phúc Quân cười với anh rồi quay lưng đi, trước khi ra khỏi phòng ngủ của anh, anh ta bỗng xoay người lại, rồi nói: "Tiên sinh này, tuy tôi không biết vì sao ngài lại dặn tôi như vậy, nhưng tôi hiểu ngài có lý do riêng của ngài."

Mục Dục Vũ cười khổ, đấm đấm vào ngực mình, nói: "Tôi cũng xứng với chỗ này."

Tôn Phúc Quân gật gù, khẽ nói: "Như thế vẫn tốt hơn là mất công toi, xong việc lại chia tay, ngài không làm sai."

Mục Dục Vũ bỗng thấy mắt ươn ướt, anh ngược lên chớp mắt, rồi nói: "Không ngờ lại là anh nói với tôi câu này."

"Từ đầu chí cuối, tôi không nghĩ hai người hợp nhau." Tôn Phúc Quân thờ dài. "Cô bé Xuân Yến là người thật thà chất phác, cô ấy và ngài... không sống một cuộc đời giống nhau."

Mục Dục Vũ trầm ngâm giây lát rồi mím môi, gật đầu, khoát tay ra hiệu cho anh ta đi.

Chương 54

Chuyện dường như đã phủ bụi, tất cả như trở về quỹ đạo vốn có ban đầu.

Làm việc này không khó như Mục Dục Vũ nghĩ, nhưng cũng không mấy dễ dàng gì. Không khó là vì con người đều hành động theo quán tính, dang tay ra, bước chân đi, những việc đó đều là kinh nghiệm tích lũy qua năm tháng, kinh nghiệm đó như hệ thống định vị tự động được lắp đặt trong cơ thể, đi đến đâu, làm gì đều tự giác nằm trong khuôn khổ có sẵn.

Không dễ dàng là vì biên giới của khuôn khổ đó mang tính đàn hồi, có thể thu gọn hay dãn ra, nếu nắm trong tay quá chặt thì nó bật lại càng mạnh. Mục Dục Vũ cảm thấy bản thân bây giờ như bị bật mạnh lại, ngã dúm dụi, đau khổ chất chồng, nhưng lại không nói được một câu, cũng không thể nói với ai khác.

Lúc này, anh mới hiểu, hóa ra bản thân chỉ có thể và cũng chỉ biết làm Mục tiên sinh, không gian song song của giấc mơ kỳ quái kia chính là phần đàn hồi của biên giới, từng ngỡ rằng đi xa trung tâm thì có thể mở ra một chân trời mới, nhưng chân trời mới đó lại như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, vô duyên vô cớ ném người ta quay trở lại điểm xuất phát.

Tháng ngày vẫn phải tiếp tục, cho dù ăn cơm canh rau cháo, cho dù ăn gan rỗng tim phượng, thì kiểu gì cũng vẫn qua một ngày, qua một năm. Nhưng, cuối cùng vẫn có chút khác lạ lưu lại. Điểm khác lạ đó nằm ở Nghệ Xuân Yến, song cũng chỉ rất nhỏ bé, có cô hay không thì thực chất cũng không khác nhau nhiều.

Cuộc sống không phải một bộ phim truyền hình cũ rích, những người yêu nhau dù có thể non hèn biến cũng không thể thặng nổi những chuyện vụn vặt đời thường, thế là chia lìa ai sống đời người nấy, huống chi là Mục Dục Vũ và Nghệ Xuân Yến. Mục Dục Vũ suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không thể mô tả về mối quan hệ giữa anh và cô. Chủ tớ? Bạn cũ? Người yêu hay là nhân tình? Không, họ không phải thế. Giữa họ thực sự không thể nói là có quan hệ, không thể nói là có vương vấn, ngay cả chút tin tưởng và tình cảm

ấm áp cũng do thuốc ảo giác tạo ra, khiến cho danh không chính mà ngôn cũng chẳng thuận.

Như Tôn Phúc Quân nói, họ vốn không phải là hai người sống trong cùng một thế giới.

Không có Nghê Xuân Yển, anh vẫn có thể đi làm, xử lý công việc nhanh gọn và tàn nhẫn, đàm phán công việc không bao giờ nường tay, đi bệnh viện chữa trị, kiểm tra sức khỏe, uống thuốc mà không cau mày. Anh vẫn làm những việc phải làm, cuộc sống trôi qua không chút sai sót. Nghê Xuân Yển không ở đây thì sao? Anh không được ăn cơm cô nấu, trong nhà cũng không còn trông thấy bóng áo đỏ của cô, nhưng thế thì sao? Quản gia mới mà trợ lý Lâm thuê rất nhanh chóng dùng cách quản lý kiểu Anh để đưa Mục gia vào quỹ đạo, trong nhà bếp có thêm hai đầu bếp món Trung, chút tài nghệ của Nghê Xuân Yển thực sự không thể nào sánh được với họ.

Nhưng khi ban ngày qua đi, tối đến nằm trên chiếc giường chạm trổ lộng lẫy, Mục Dục Vũ lại bắt đầu mất ngủ. Khi đó, chút sai sót khi không có Nghê Xuân Yển bắt đầu phát huy tác dụng, giống như vết nứt dưới đáy bình hoa, phải trải qua một thời gian dài mới dần dần rỉ nước ra ngoài. Anh cảm thấy rất trống vắng, một cảm giác trống vắng lâu ngày như sương mù lấp đầy không gian. Mục Dục Vũ không hề xa lạ với nó, vì cứ năm xuống là anh lại bắt đầu suy nghĩ “nếu ngủ rồi chết đi cũng không biết bao giờ mới được phát hiện”. Nhưng điều khiến anh sửng sốt là, trên thực tế anh đã có một quãng thời gian rất dài không có suy nghĩ đó, dường như từ khi anh bắt đầu chấp nhận giấc mơ kỳ quái kia, hình như...từ khi anh chấp nhận Nghê Xuân Yển, anh đã không còn có cảm giác cô độc mãnh liệt như vậy nữa.

Cảm giác cô độc, Mục Dục Vũ nhắm mắt, ra lệnh cho bản thân gạt bỏ thứ cảm xúc yếu đuối này.

Khi đợt tuyết đầu tiên rơi xuống thành phố, Mục Dục Vũ đã ký đơn ly hôn với Diệp Chỉ Lan một cách suôn sẻ. Anh giữ lời hứa của mình, giao nhà cho cô ta, cũng không tiếp tục trả thù chuyện cô ta hạ độc anh. Chắc là thái độ hòa nhã của anh đã khiến người xung quanh hiểu lầm, gần đến hôm ký đơn

ly hôn, đại thiếu gia họ Diệp bỗng nổi điên, dẫn theo luật sư chạy đến ngăn cản em gái ký, cao giọng bảo sẽ kiện cho em gái, tranh thủ lấy lại mọi lợi ích hợp pháp. Lúc này, hẳn ta dường như đã quên việc mình từng bán đứng em gái, tỏ bộ dạng như anh em thân thiết, la hét đòi lấy chuyện Mục Dục Vũ từng nổi điên muốn bóp cổ chết Diệp Chi Lan để làm bằng chứng mới, mắng chửi anh rằng: "Họ Mục kia, cậu là đồ keo bẩn! Không bỏ ra một xu chu cấp nào mà đòi ly hôn, không có cửa đâu! Tôi nói cậu biết, con gái Diệp gia chúng tôi không phải dạng dễ bắt nạt, bố tôi bệnh rồi thì còn có anh cả là tôi đây đứng ra giúp đỡ nó!"

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn hẳn ta diễn trò, không nói năng gì. Đợi khi hẳn ta quậy phá đủ rồi, anh mới quay sang nói với Diệp Chi Lan này giờ vẫn gục đầu xuống: "Bây giờ cô còn nghĩ rằng sinh ra trong nhà họ Diệp là cao quý hơn người không?"

Sắc mặt Diệp Chi Lan tái nhợt, cô ta cắn môi không nói gì.

"Tiểu Lan, em đừng sợ cậu ta, có anh cả đây, em đừng ký, cái này không công bằng với em..."

Diệp Chi Lan ngẩng phắt lên, nhìn ông anh chăm chăm rồi cười thê lương, hỏi: "Em không muốn ký nhưng em phải ký, chẳng lẽ anh không biết sao anh cả?"

Diệp đại thiếu nói: "Không sợ, cái tên họ Mục kia mới phải lo lắng, nếu hẳn ta dám báo án, làm to chuyện, hẳn ta sẽ không làm chuyện mất mặt này đâu!"

"Nếu anh ấy chịu mất mặt thì sao?" Diệp Chi Lan hỏi.

"Cái này... dù sao chúng ta không sợ hẳn..."

Diệp Chi Lan hỏi: "Anh cả, nếu em nói với anh cho dù Mục Dục Vũ chia một nửa gia tài cho em, em cũng không mang một xu nào về nhà, thì anh còn giúp em không?"

Diệp đại thiếu nương ngấp ngậm miệng, sau đó thẹn quá hóa giận, mắng nhiếc: “Mày nói những lời bậy bạ gì thế? Cho dù mày đã xuất giá, gả cho người khác thì cũng vẫn là tiểu thư nhà họ Diệp...”

“Được rồi.” Diệp Chỉ Lan cắt ngang, mệt mỏi nói: “Cứ thế đi, em mệt mỏi.” Cô ta đứng dậy, thông thả đi đến trước luật sư, không nói gì nhiều mà cầm bút lên, lật lật tờ đơn định ký vào.

“Tiểu Lan, em điên rồi, đừng ký...” Diệp đại thiếu hoảng hồn, thất sắc, định lao lại ngăn cản.

Trợ lý Lâm lập tức dẫn người đến chặn hãm ta lại, Mục Dục Vũ đưa mắt ra hiệu, trợ lý Lâm cùng đám người đẩy Diệp đại thiếu và luật sư của ông ta ra khỏi phòng.

Diệp Chỉ Lan cau mày nhìn, rồi lật nhanh mấy trang hồ sơ, sau đó ký tên vào.

Mục Dục Vũ lúc này khá bất ngờ, anh không khỏi nhìn thẳng vào người vợ cũ này, phát hiện ra hôm nay Diệp Chỉ Lan mặc một bộ quần áo cũ rất quen, áo khoác màu gạo, bên trong là chiếc váy nhung màu xanh lam vừa vặn, trên người không đeo món trang sức nào, mặt cũng không trang điểm đậm.

Mục Dục Vũ nghĩ ngợi rồi sực nhớ, chẳng phải Diệp Chỉ Lan bao năm trước, khi vẫn còn học nhạc, trong đầu toàn những ảo tưởng hảo huyền cũng thường mặc kiểu này đó sao? Lúc đó cô ta vẫn chưa lấy chồng, cho dù cũng rất bướng bỉnh cứng đầu, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô gái xinh đẹp trẻ trung, nếu có tính khí công chúa thì thực chất cũng không mất đi vẻ đáng yêu.

Nhưng người phụ nữ trước mặt anh từ đáng yêu đã biến thành điên loạn, ngây thơ biến thành cứng đầu và hà khắc, cho dù anh rất chán ghét nhưng không khỏi thấy tiếc nuối vì những thay đổi đó. Đến bây giờ, Mục Dục Vũ bỗng nhớ đến một vấn đề, có lẽ cô ta cần anh, ở một thời điểm đặc biệt nào đó, nếu anh chịu để ý đến cô ta nhiều hơn, nếu cô ta chịu xuống nước nhẹ nhàng hơn, có lẽ hai người họ đã không đi đến kết quả tồi tệ thế này.

Có lẽ khi ở bên nhau từng ngày, dù không có tình yêu thì cũng có thể nảy sinh tình thân nương tựa vào nhau?

Nhưng cuộc đời đâu ra chữ “có lẽ”?

Mục Dục Vũ khẽ cười, đã đến nước này rồi, nghĩ những thứ đó có ý nghĩa gì đâu?

Anh cúi đầu, nghiêm túc ký tên mình cạnh tên Diệp Chi Lan.

Giờ phút này cả hai đều có cảm giác nhẹ nhõm, đều bất giác thở phào. Vì ngồi gần nên đều nghe thấy phản ứng của nhau, Mục Dục Vũ quay sang, nhếch môi, lần đầu trong đời quan sát vợ cũ bằng ánh mắt ôn hòa, rồi hỏi: "Từ nay về sau có dự định gì không?"

Diệp Chi Lan vò vò tóc, nói: "Chắc là... đi châu Âu, tôi vẫn muốn đến đó sống một thời gian, nếu có thể sẽ tìm một trường đại học..."

"Rất tốt." Mục Dục Vũ gật gù. "Kế hoạch của cô không tồi."

Diệp Chi Lan bỗng cười, lắc đầu bảo: "Anh biết không, đây là lần đầu anh khen tôi."

Mục Dục Vũ hơi nhú mày, tìm kiếm trong đầu một lúc, quả thực trước kia chưa từng khen Diệp Chi Lan, nụ cười anh càng rõ, anh chìa tay ra. "Chúc cô luôn được suôn sẻ."

Diệp Chi Lan khẽ cảm ơn, cũng đưa tay ra bắt tay anh, hai người tuân theo chuẩn mực của xã hội thượng lưu, chỉ chạm vào đầu ngón tay đối phương là buông ra ngay. Sau đó, Diệp Chi Lan khép chặt áo khoác, nói với anh: "Tôi đi đây, cũng chúc anh mọi điều thuận lợi."

Cô ta cầm túi xách lên, chuẩn bị ra cửa, trợ lý Lâm gọi cô ta lại: "Diệp tiểu thư."

Diệp Chi Lan dừng lại.

Trợ lý Lâm đưa một tờ giấy ra, nói nhỏ: "Cái này, là tiên sinh nhờ tôi đưa cho cô, địa chỉ và số điện thoại trong này là của người bạn học nhạc của cô."

Diệp Chỉ Lan nhìn cậu ta vẻ không tin.

"Tuy anh ta đã thôi học nhưng đã tự mình mở một lớp dạy đàn piano cho trẻ con, tình hình cũng rất tốt." Trợ lý Lâm cười, nói: "Tôi nghĩ chắc anh ta sẽ rất vui khi thấy cô."

Mắt Diệp Chỉ Lan chợt đỏ hoe, cô ta nhanh chóng nhận lấy tờ giấy, cất vào trong túi rồi ngẩng lên nhìn vào mắt Mục Dục Vũ. "Mục Dục Vũ, cảm ơn anh."

Mục Dục Vũ nóng nảy, khoát tay, Diệp Chỉ Lan định nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn im lặng, xoay người mở cửa đi ra.

Mục Dục Vũ dẫn trợ lý Lâm xuống dưới, trong thang máy, trợ lý Lâm cứ nhìn Mục Dục Vũ, ngập ngừng rồi thôi, anh cau mày bảo: "Có gì, nói đi!"

Trợ lý Lâm cười nói: "Không ạ, chỉ là có chút cảm khái."

"Ồ?"

"Diệp tiểu thư trước kia nhìn thấy tôi đều tỏ ra khó chịu, lần đầu tôi thấy cô ấy lộ vẻ mặt như thế, giống như, rất cảm kích, rất vui sướng, khụ...tóm lại là không rõ."

"Tôi không biết hóa ra cậu lại đa sầu đa cảm như thế đấy." Mục Dục Vũ trừng mắt nhìn cậu ta vẻ chán ghét.

Trợ lý Lâm giật mình lùi lại một bước, vội nói: "Tiên sinh, tôi chỉ tiện miệng nói thế thôi mà."

"Cái tên thư sinh đó." Mục Dục Vũ ngừng lại, cau mày. "Đúng là một tên thư sinh, chẳng có tài cán gì, chẳng hiểu Diệp Chỉ Lan thích điểm gì ở hắn mà lại rung động."

"Có thể là hợp duyên."

“Ngốc.” Mục Dục Vũ lạnh lùng bình luận một chữ.

Lúc này thang máy đã xuống đến nơi, “ting tang” một tiếng mở ra, Mục Dục Vũ nghe rõ trợ lý Lâm ở sau lưng anh lẩm bẩm: “Ngốc mấy thì cũng có ngốc bằng Nghê Xuân Yến không?”

Mục Dục Vũ chột khựng lại, bấm nút thang máy, quay sang hỏi: “Cậu vừa nói gì đấy?”

"Dạ?"

“Cái gì mà ngốc mấy cũng có ngốc bằng Nghê Xuân Yến không?”

“Ồ, cái đó ạ.” Trợ lý Lâm nói như không. “Cô Nghê Xuân Yến không chấp nhận quà tặng của ngài, cũng bán tiệm mì rồi, nghe nói là rời đi nơi khác, tiền mặt bằng cũng chỉ lấy một chút, tôi đã tính toán, vừa đúng khoản lương mà chúng ta chưa kết toán cho cô ấy.”

Mục Dục Vũ thấy tim lạnh cóng, anh nghiến răng hỏi: "Cái gì, lương gì?"

"Ngài từng nhờ cô ấy làm đầu bếp mà. Vì không biết lương cô ấy lấy ra từ khoản nào, là quy về Mục gia hay là nhân sự công ty, nên tôi vẫn chưa kết toán cho cô ấy."

"Thế cô ấy đâu?"

“Dọn đi rồi.” Trợ lý Lâm lắc đầu thờ dãi. "Cô nàng này quá kĩ lưỡng, những thứ mang theo đều là những thứ cô ấy mang đến, đồ đạc trong quán đều liệt kê ra rất rõ ràng, một cái bát cũng không lấy, đúng là... ai mà tính toán với cô ấy những thứ này chứ..."

Mục Dục Vũ chỉ thấy tim đập thành thịch, đến nỗi tai anh như lũng bùng, anh đứng đờ ra, lát sau mới ngơ ngẩn hỏi: "Thế... căn hộ chung cư trước đây của mẹ tôi thì sao?"

"Ồ, cái đó thì cô ấy nhận, vì tôi nói là của lão phu nhân tặng cho em trai cô ấy."

Mục Dục Vũ lập tức nói: "Đi, đến đó xem sao."

"Nhưng tiên sinh à, chiều nay ngài còn họp..."

"Hủy bỏ." Mục Dục Vũ cào tóc, khàn giọng bảo. "Hủy đi, tôi phải đến đó xem sao."

Chương 55

Căn nhà một khi cũ đi sẽ lưu lại rất nhiều ký ức, dây trính đặng leo trên khe nứt tường, những chiếc xe bỏ không ở góc cầu thang, vết nước mưa dưới mái nhà, đám bồ câu bay vù vù trên sân thượng, khắp nơi đều là những câu chuyện, nếu lắng nghe kĩ thì chỗ nào cũng có âm thanh. Nó chứa đựng tiếng bát đũa va chạm, nói lên những điều vụn vặt trong gia đình, những chuyện cơm áo gạo tiền tầm thường.

Đây là cuộc sống của tầng lớp bình dân, không gian sống quá chật hẹp, không thể chứa nổi ham muốn và mơ ước vươn cao bay xa của một người đàn ông, nên Mục Dục Vũ luôn muốn rời khỏi đây. Từ ngày đầu tiên sống ở đây, anh đã lên kế hoạch làm sao để thoát khỏi nơi này, đi thật xa, làm nên nghiệp lớn. Nhưng hôm nay, khi đi trong hành lang này, Mục Dục Vũ bỗng phát hiện ra nơi này mới là nơi rộng rãi nhất. Nó được bao bọc trong một phạm vi nhất định, mộc mạc, vững chắc, chứa đựng nỗi những lo lắng bất an anh mang từ ngoài vào, cũng bao dung cả những áp lực và do dự đè nặng trên đôi vai anh.

Là anh chọn lựa rời khỏi nơi này, là anh chọn lựa rời khỏi cuộc sống này, tự vấn lòng nếu làm lại một trăm lần, e rằng Mục tiên sinh vẫn sẽ lựa chọn như vậy, vẫn trải qua những lần từ bỏ và theo đuổi như cũ. Nhưng rốt cuộc anh không chỉ là Mục tiên sinh, đứng trên cầu thang cũ kĩ, anh bỗng thấy ngôi nhà thân thuộc như một bộ quần áo cũ được giặt lâu ngày, mềm mại và dịu dàng. Lần đầu tiên anh bình thản thừa nhận rằng rốt cuộc anh không chỉ là Mục tiên sinh.

Trong căn nhà cũ này, anh từng là con nuôi của một người phụ nữ, anh từng là một học sinh trung học mắc chứng u sầu nhưng lại hay giả vờ che đậy, anh từng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiếu thảo trong mắt rất nhiều người ở đây, anh từng nghĩ sau khi làm nên công danh sẽ áo mũ về quê, để đám họ hàng từng sỉ nhục anh, vứt bỏ anh phải hối hận sâu sắc, anh cũng từ vì sự cố chấp và kiêu ngạo của mình mà làm tổn thương lòng tự trọng của một người con gái ái mộ anh.

Anh không phải đến từ không gian nào khác. Nhận thức cuộc sống, vị trí thân phận, nguyên tắc sống cứ nghĩ sẽ không thể thay đổi... tất cả đều có căn cứ, có lai lịch, chỉ là đã quá lâu rồi, con người chỉ nhìn về kết quả mà lại quên mất nguồn gốc.

Nhưng quay đầu lại, mỗi một con đường đều rõ ràng, chúng vẫn ở đó, giống như tòa nhà cũ kỹ này, đợi anh quay đầu lại, hỏi một câu đơn giản nhất: Anh từ đâu đến?

Anh từ đâu đến?

Chỉ có trả lời được câu hỏi này thì anh mới biết được vì sao anh phải đến đây.

Mục Dục Vũ bước lên bậc thang, anh đi không nhanh, dường như càng đến gần căn nhà thì lại càng do dự.

Anh không biết anh gõ cửa bằng thân phận của Mục tiên sinh hay là Mục Dục Vũ?

Nếu là Mục tiên sinh, thì hành động lúc này của anh hoàn toàn vô nghĩa, thậm chí vi phạm nguyên tắc xưa nay, nhưng nếu anh là Mục Dục Vũ thì anh dựa vào đâu để xuất hiện trước mặt Nghê Xuân Yến lần nữa đây?

Mục Dục Vũ thở dài thườn thượt.

Anh đứng trước cửa rất lâu, bỗng nhận ra bản thân cũng biết lo âu. Chuyện anh lo âu rất nhiều, anh ưu tư nghĩ, người phụ nữ đó nuôi thằng bé ngốc nghếch kia, không mở tiệm mì thì làm sao mà sống? Cô thực sự sẽ ở đây? Anh bỗng dừng đến thế này, lỡ như đụng đến lòng tự trọng của Nghê Xuân Yến, làm cô ngay cả nhà này cũng không ở thì anh phải làm sao?

Mục Dục Vũ mím chặt môi, cuối cùng vẫn đưa tay lên gõ cửa.

Dù sao đi nữa, chuyện cần chịu trách nhiệm thì vẫn phải làm, là anh nằng nặc đòi mang Nghê Xuân Yến vào cuộc sống của mình, cũng là anh đơn phương đẩy cô đi. Dù ích kỷ đến mấy, vô tình vô nghĩa đến mấy, cũng

không thể để một người phụ nữ vì anh mà lưu lạc, đặc biệt là cô còn phải nuôi một cậu em trai ngốc nghếch.

Anh gõ cửa một lúc cũng chẳng ai lên tiếng. Anh không cam tâm, lại gõ, vẫn không có động tĩnh. Mục Dục Vũ lắng tai nghe, nhận ra bên trong lặng như tờ, có thể chưa ai dọn tới. Lúc này sau lưng anh có tiếng mở cửa, một người đàn ông thận trọng hỏi: "Anh tìm ai?"

Mục Dục Vũ quay lại, phát hiện ra một gương mặt xa lạ, chắc là hàng xóm dọn tới sau khi anh đã đi. Mục Dục Vũ gật đầu chào. "Tôi tìm chủ nhân nhà này."

"Nhà này không có ai hết." Người đàn ông kia quan sát Mục Dục Vũ một lát, từ quần áo anh mặc đoán anh không phải kẻ xấu mới bỏ đi vẻ mặt cảnh giác. "Nghe nói cô giáo Mục vốn ở đây đã qua đời cách đây không lâu, giờ không còn ai ở nữa. Anh tìm cô Mục à..."

"Không." Mục Dục Vũ lắc đầu. "Tôi tìm chủ mới của căn nhà này."

"Không thấy ai dọn tới." Người đàn ông nhíu mày. "Anh không đi nhầm chỗ chứ?"

"Không ai dọn tới?" Mục Dục Vũ cau mày hỏi.

"Chắc chắn không ai dọn tới." Người đàn ông cười nói. "Nhà chúng tôi ở đối diện, mẹ tôi nghỉ hưu suốt ngày ở nhà, nếu có người dọn nhà tới thì chúng tôi không thể không biết."

Mục Dục Vũ ngớ ra, lúc này có một bà cụ thò đầu ra từ căn nhà bên cạnh, nhiệt tình nói: "Hai hôm trước đúng là có một cô gái dẫn theo một cậu em trai đến đây dọn vệ sinh."

Mục Dục Vũ thoáng suy nghĩ, vội hỏi: "Bác... bác thấy hai chị em họ ạ?"

"Thấy chứ, cô gái đó rất hòa nhã, nói rằng cô giáo Mục ở đây trước kia là trưởng bối trong nhà, đã qua đời rồi, nhà để lại cho chị em họ, cô ấy có nhà rồi nên không cần đến, nhưng vẫn tới đây dọn dẹp."

Mục Dục Vũ hỏi: "Cô ấy chỉ... đến để dọn dẹp vệ sinh sao?"

"Đúng thế, làm việc rất nhanh nhẹn, chàng trai à, cô ấy là gì của cậu?" Bà cụ cười hỏi.

"Mẹ cháu chính là cô giáo Mục." Mục Dục Vũ khàn giọng đáp.

"Ồ, chẳng trách, thế họ hàng nhà cậu đâu?" Bà cụ tò mò. "Cậu từ nơi khác về lo chuyện nhà cửa đúng không? Yên trí, cô gái đó dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ đạc đều lấy vải trùm lên, tôi thấy mà. Tôi còn nói với cô bé, nhà này muốn bán, muốn cho thuê thì phải tìm người tốt, nhà chúng tôi không vui nếu phải làm hàng xóm của những kẻ không ra gì, cô bé nói nhà này cứ khóa đó, giữ lại để nhớ người đã khuất, không cho thuê cũng không bán, tôi còn tưởng cô ấy hiểu thảo thật, thế hóa ra anh mới là chủ của nó à?"

Mục Dục Vũ thấy cổ họng khàn đặc, anh hít một hơi rồi hỏi: "Cô ấy... có nói bao giờ lại tới không ạ?"

"Không." Bà cụ lắc đầu, nhìn anh. "Cậu không có cách liên lạc à?"

Mục Dục Vũ không muốn nói nhiều. "Cảm ơn, nếu bác nhìn thấy cô ấy nữa thì phiền bác bảo cô ấy liên lạc với cháu."

"À, được thôi." Bà cụ gật đầu rồi bảo: "Nếu cậu không tìm được cô bé thì cứ bảo người tới khóa cửa kĩ lại, dù sao nếu nhà là của cậu thì nó cũng không chạy đi đâu được."

Mục Dục Vũ cười khổ, gật đầu rồi từ biệt bà cụ, một mình chậm rãi đi xuống. Anh bần thần nghĩ, lần trước khi từ đây đi xuống là lúc nào? Hình như là khi mẹ nuôi mới vừa qua đời, Nghệ Xuân Yến đi cùng anh, sau đó cô lại lặng lẽ ở bên anh rất nhiều lần.

Tất cả đều là lúc anh cần đến cô.

Tại sao người phụ nữ ấy chưa từng nghĩ sẽ quay lưng bỏ đi? Anh và cô, thực sự không tính là tình bạn cũ, chút ký ức có được cũng không mấy vui vẻ, anh hoàn toàn không có tư cách gì.

Nhưng sao cô lại không ghi hận? Anh xưa nay không công bằng với cô, thời niên thiếu lợi dụng sự ái mộ của cô để thỏa mãn lòng hư vinh, giải tỏa sự hà khắc và ác độc của mình, trưởng thành rồi vẫn lợi dụng sự lương thiện và hiền lành của cô để vượt qua nỗi cô độc và đau khổ của bản thân, chứng minh cho lý trí và sự tàn nhẫn của mình.

Thế giới của anh không nên có kiểu phụ nữ đó, cô đã phá vỡ nhận thức của anh về nhân tính, cô khiến cho sự cao ngạo, luôn đứng trên cao nhìn xuống của anh bỗng chốc trở nên ti tiện.

Bước chân Mục Dục Vũ hơi loạng choạng, anh biết Nghe Xuân Yến lần này thật sự đã hạ quyết tâm bỏ đi, cô ngốc nghếch một đời, cuối cùng đã làm một việc thông minh.

Cô làm đúng, cho dù tim anh đau như cắt nhưng vẫn phải thừa nhận, lần này cô quay lưng bỏ đi là rất đúng.

Nhưng anh phải làm sao? Không có Nghe Xuân Yến cảm giác rất khác. Anh có thể dự đoán được việc thiếu vắng người phụ nữ này mang ý nghĩa gì, có nghĩa là, từ nay về sau, những hồi ức giữa cô và anh, những hồi ức chẳng liên quan gì đến Mục tiên sinh đó sẽ trói buộc vào nhau, để rồi mỗi khi anh quay đầu lại sẽ nhắc nhở anh một sự thật rằng: cô không còn nữa, và cuộc sống của anh từ nay phải rẽ sang một con đường khác.

Mục Dục Vũ nhìn hành lang tối om, bỗng dưng cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Có hai người đàn ông đi ngang qua anh, thấy anh thì nhìn nhau, rồi một người trẻ hơn gọi anh lại, giọng mang âm sắc địa phương khá rõ rệt: "Chào anh, xin hỏi anh ở tòa nhà này ạ? Ở đây có nhà của người họ Mục, ừm, phụ nữ, khoảng hơn sáu mươi tuổi, chắc đã về hưu, anh có biết không?"

Mục Dục Vũ định thần, anh đứng lại, hơi nheo mắt quan sát hai người này, người hỏi anh chắc cũng trạc tuổi anh, gương mặt tuy nở nụ cười nhưng ánh mắt sáng rực, trông rất tinh anh giỏi giang, còn người đứng phía sau có vẻ lớn tuổi hơn, vóc dáng cao to toát lên vẻ uy nghiêm, đường nét gương mặt vẫn còn vẻ anh tuấn, nhưng khí thế quen ra lệnh toát ra từ người anh ta quá

rõ rệt, khiến người ta dễ dàng quên đi vẻ ngoài kia mà bị khí chất đó làm cho run sợ. Nhưng đó chỉ là chuyện vặt, Mục Dục Vũ cảm thấy hoài nghi vì gương mặt người đàn ông trung niên kia nhìn rất quen, song anh chắc chắn chưa từng gặp người này, bởi cho dù gặp trong trường hợp nào thì một người đàn ông như thế cũng sẽ tạo ra cảm giác nguy hiểm với người cùng giới tính.

Mục Dục Vũ chậm rãi đáp: "Có."

Hai người nhìn nhau, người trẻ hơn cười tươi, hỏi: "Xin hỏi bà ấy có phải tên đầy đủ là Mục Giác không? Bà ấy ở tòa nhà nào ạ?"

"Hai anh tìm bà ấy có việc à?"

"À, chúng tôi nhận lời dặn dò của một người bạn cũ của bà ấy đến đây thăm." Người kia cười nói. "Tìm rất lâu mới đến được đây."

Mục Dục Vũ không để tâm đến người nói, sự chú ý của anh dồn cả vào người không nói gì ở đằng sau. Khi anh quan sát người đó, đối phương cũng quan sát anh, ánh mắt cùng một vẻ sắc bén và thâm trầm. Mục Dục Vũ và anh ta nhìn nhau, rồi mới nói: "Các anh đến muộn rồi, Mục Giác, cũng chính là mẹ tôi, đã qua đời."

"Gì cơ?" Người đàn ông trung niên im lặng cuối cùng cũng lộ vẻ sửng sốt, hỏi: "Bao giờ thế?"

"Cũng vài tháng rồi." Mục Dục Vũ nói. "Ung thư giai đoạn cuối."

Hai người đàn ông kia lại nhìn nhau, rồi người đàn ông trung niên hỏi: "Anh là con trai bà ấy? Theo chúng tôi được biết thì Mục Giác chưa kết hôn."

"Con nuôi." Mục Dục Vũ trả lời ngắn gọn.

Người đàn ông trung niên gật đầu, tiến lên một bước rồi chìa tay ra. "Chào anh, tôi là Trương Khải Đông. Bố tôi, là đồng đội cũ của mẹ anh lúc sinh thời."

Bàn tay Mục Dục Vũ đang đưa ra bỗng khựng lại, anh nhớ ra vì sao lại thấy người đàn ông này quen quen, tướng mạo của anh ta thực sự y hệt như người đàn ông trong tấm ảnh chôn cùng Mục Giác.

Chương 56

Trương Khải Đông, con trai của Trương Trạch Dương, có tướng mạo anh tuấn giống cha, cử chỉ rắn rỏi mà chỉ quân nhân mới có, khí thế của anh ta khiến người khác còn ấn tượng sâu sắc hơn cả tướng mạo. Mục Dục Vũ biết, nếu không phải ở vị trí cao lâu năm thì người đàn ông này không thể có sự uy nghiêm và cảm giác bức người đến thế.

Ở một mức độ nào đó, Mục Dục Vũ cũng là kiểu đàn ông như vậy, nhưng anh chiến đấu ở chiến trường khác. Nếu tỉ mỉ phán đoán, anh cũng có sự uy nghiêm không cho phép khiêu khích giống anh ta. Tuy họ chiến đấu quyết đoán, nhưng trong lòng cũng biết rõ khi nào thì phải vui vẻ tươi cười, lúc nào phải ra oai. Kiểu đàn ông như họ, ngay cả biểu cảm trên gương mặt cũng được tính toán kĩ lưỡng, đối với tin tức cần truyền đạt cũng không cần vòng vo, họ thường đi thẳng vào vấn đề, ra đòn khiến kẻ khác trở tay không kịp.

Theo lý mà nói thì lúc Mục Dục Vũ và Trương Khải Đông gặp nhau, ngoài việc đối đầu ra thì cũng có một chút thích thú, tán thưởng đối phương. Nhưng chút ít tán thưởng ấy giờ đây đã biến mất, bởi Mục Dục Vũ hoàn toàn không có thiện cảm với cha của Trương Khải Đông, cũng tức là người tên Trương Trạch Dương. Cho dù cảm thấy Trương Trạch Dương không xứng với mẹ, hay là có sự bài xích với người mà mẹ yêu thì tóm lại anh cũng không thích ông ta, đồng thời cũng không thích luôn cả con trai của ông ta.

Mục Dục Vũ không định ở lại lâu, anh nhếch môi nói: "Xin lỗi, mẹ tôi đã được an táng, sinh thời hình như bà chưa từng ở trong quân ngũ, nên tôi không biết bà còn có đồng đội cũ, chỉ có thể nói lời xin lỗi cha anh."

Trương Khải Đông không nổi cáu mà chỉ hỏi: "Đoàn văn công quân khu XX vào đầu những năm bảy mươi của thế kỷ trước từng điều động mẹ anh, nhưng xem ra anh không hề rõ việc này?"

Mục Dục Vũ hơi ngớ ra, đúng là anh không rõ nhưng anh rất nhanh trấn tĩnh lại, cười nói: "Điều động? Tuy tôi không rõ cơ chế này nhưng hình như đoàn văn công quân đội và đoàn văn công địa phương là hai tổ chức khác nhau, liệu có chuyện điều động như vậy được sao?"

Ánh mắt Trương Khải Đông thoáng vẻ ngượng ngập, anh ta không trả lời, chỉ liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, anh kia vội cười nói: "Nói điều động có lẽ cũng không chính xác lắm, nhưng cô giáo Mục lúc đó đúng là từng lấy thân phận nhân viên ngoài ngành vào làm việc trong đoàn văn công một quãng thời gian."

Mục Dục Vũ dừng dừng nói: "Vậy ý hai vị lần này đến đây là?"

"Tham mưu trưởng Trương lần này đến là để thay mặt cha thăm bạn cũ, nếu việc an táng bà Mục cần giúp đỡ gì thì chúng tôi cũng muốn gắng sức giúp bà an độ vĩnh niên..."

Mục Dục Vũ cắt ngang: "Cảm ơn, tiếc là mẹ tôi qua đời sớm, không thể biết được rằng bà cũng có đồng đội cũ nhớ đến."

Lúc anh nói câu này đã không che giấu nổi vẻ châm biếm, Nghe Xuân Yến vừa ra đi, những oán hận và hà khắc trong anh bất giác lại trào dâng. Lúc này, anh bỗng nhớ đến mẹ nuôi, bà luôn luôn hiền lành với người khác, cả đời không muốn làm phiền ai, khi đi dạy dù chỉ được học sinh mời uống nước ngọt một lần, thì bà cũng nhất định phải mời người ta ăn lại bữa cơm. Bà là người phụ nữ thanh lịch và dịu dàng, thấu hiểu và thông minh, nên khi dạy anh, bà cũng chỉ hướng dẫn và góp ý rất nhẹ nhàng. Nhưng tình cảm của bà có lẽ đã trao trọn cho người đàn ông trong tấm ảnh đó, người đàn ông kia dựa vào đâu mà may mắn đến thế?

Nếu đã may mắn như vậy, thì tại sao lại không trân trọng?

Vậy anh đối với Nghe Xuân Yến thì sao? Nói cho cùng cũng giống nhau cả thôi.

Mục Dục Vũ bỗng cảm thấy bức bối khó tả. Nhưng anh biết thái độ ban nãy của mình không ổn, nên lập bổ sung: “Xin lỗi, mẹ tôi đã qua đời, tôi không thể vui vẻ tiếp khách thay bà, nhưng vẫn cảm ơn các anh đã có lòng.”

Mục Dục Vũ giơ tay ra, Trương Khải Đông lặng lẽ bắt tay anh tỏ ý thông cảm. Sau đó, Mục Dục Vũ gật đầu, mỉm cười nói: "Tôi còn có chút việc, tài xế đang đợi bên dưới nên không giữ hai vị lại nữa. Tạm biệt."

Anh quay lưng đi, nhưng Trương Khải Đông bỗng cất tiếng gọi sau lưng: "Khoan đã."

Mục Dục Vũ quay lại với vẻ không vui, ánh mắt Trương Khải Đông như dò xét, anh ta hỏi: "Không biết lệnh đường an táng ở đâu, chúng tôi có thể đến thăm không?"

Mục Dục Vũ thấy không vui chút nào, nhưng anh sức nhớ đến trước khi đi, mẹ anh còn đặc biệt dặn dò phải chôn bà cùng tấm ảnh. Anh bỗng thấy tim mình đau nhói, có lẽ Mục Giác cũng muốn thấy đời sau của cố nhân, có lẽ, người đàn ông ấy, thật sự có nhờ con trai truyền đạt.

Trương Khải Đông nói thêm: "Đó cũng là di nguyện của cha tôi, tuy hai ông bà không còn nữa nhưng chúng tôi là con cái, làm được chút nào hay chút này, cũng giảm bớt đi tiếc nuối, anh thấy sao?"

Mục Dục Vũ mím môi, cuối cùng thở dài, nói: "Anh nói đúng, thế này đi, tôi sẽ sắp xếp cho tài xế đưa anh đi."

Anh lưu lại số điện thoại của Trương Khải Đông, xuống lầu gọi điện cho trợ lý Lâm bảo cậu ta sắp xếp người đến đưa hai vị quân nhân này đi viếng mộ Mục Giác. Sau đó Mục Dục Vũ bắt xe về công ty, anh cắm đầu vào làm việc để lấp đầy thời gian, nếu không thì anh cũng không biết phải làm sao để đối mặt với cảm giác trống vắng kỳ lạ trong lòng mình.

Lúc đau buồn nhất anh cũng đã vượt qua, không lý do gì chỉ vì một người phụ nữ ra đi mà lại cảm thấy đất trời sụp đổ.

Căn bản không có chuyện đất trời sụp đổ, không nên có, cũng không thể có.

Mục Dục Vũ làm việc đến tận khuya. Vì trời đã rạng sáng nên anh lười về nhà mà ngủ lại luôn trong phòng nghỉ của văn phòng. Tối đó anh nằm mơ thấy mẹ nuôi, mái tóc bà vẫn cao, giọng nói, nụ cười vẫn y như lúc còn sống. Bà dang rộng hai tay về phía anh.

Mục Dục Vũ gọi: "Mẹ, sao mẹ đến đây?"

Mục Giác nói: "Còn chẳng phải vì thằng bé hư đốn này hay sao?"

Mục Dục Vũ nói: "Con rất ổn, mẹ đừng đến để con đỡ phải lưu luyến mẹ."

Mục Giác thở dài. "Con còn giả bộ với mẹ à, giả bộ với mẹ làm gì? Có gì mà mẹ không biết? Mẹ nói con nghe nhé Tiểu Vũ, đời người trôi qua rất nhanh, con cứ thế thì sớm muộn gì cũng sẽ có lúc phải hối hận."

Mục Dục Vũ đỏ hoe mắt, nói: "Mẹ, không chừng con đã hối hận rồi, nhưng rồi sao? Con đã làm mọi chuyện trở nên tồi tệ, không thể nào bắt đầu lại."

Ánh mắt Mục Giác buồn rầu nhìn anh, dường như muốn đưa tay ra xoa đầu anh.

Giấc mơ ấy bị tiếng chuông điện thoại chói tai cắt ngang, Mục Dục Vũ nhắm mắt mò điện thoại trên đầu giường, đặt lên tai hỏi: "A lô?"

"Lão Mục, tôi đã tìm ra kẻ chỉ đạo Diệp Chỉ Lan hạ độc anh rồi."

Mục Dục Vũ sực tỉnh, hỏi: "Ai?"

"Cha của Diệp Chỉ Lan." Diêu Căn Giang đáp. "Nhạc phụ của anh."

"Bố vợ cũ?" Mục Dục Vũ khựng lại rồi cười lạnh, hỏi: "Ông già đó ở bệnh viện có khỏe không?"

"Trước đó đã xuất viện rồi nhưng gần đây lại bị đưa vào, nghe nói là vì phân chia tài sản mà hai vị Diệp thiếu gia cùng Diệp lão phu nhân đã gây gỗ to."

“Thế là tức quá hóa bệnh à? Không có tinh thần thì không ổn đâu.” Mục Dục Vũ nói. “Nếu con cái ông ta đã không hiểu thảo, chi bằng hôm nào đó chúng ta hãy thay họ hiểu thảo.”

Cúp điện thoại, Mục Dục Vũ mới nhận ra đã hơn bảy giờ. Anh đã tỉnh thì không thể ngủ tiếp, nên bò dậy, đi tắm rửa qua loa, cởi bộ âu phục nhả nhúm ra, mở tủ áo phát hiện thấy bên trong chỉ có một chiếc áo khoác mà anh không mặc. Mục Dục Vũ không còn lựa chọn khác, đành phải mặc chiếc áo kia. Anh định bấm chuông gọi thư ký đặt điểm tâm thì sực nhớ bây giờ vẫn chưa tới giờ vào làm, trong công ty e là ngoài nhân viên vệ sinh và bảo vệ ra thì không còn ai khác. Vậy nên anh nghĩ cạnh công ty có một quán ăn kiểu Âu không tồi, đến đó giải quyết bữa sáng cũng được. Thế là anh chỉnh lại quần áo, mở cửa văn phòng đi ra.

Công ty tĩnh lặng như anh dự đoán, thậm chí khi anh đi xuyên qua đại sảnh để ra ngoài, nhân viên bảo vệ ở cửa trông thấy anh cũng sững sốt đến độ quên cả chào hỏi. Mục Dục Vũ đẩy cánh cửa rộng ra, đứng trên bậc thềm, thành phố buổi sớm mai lúc nào cũng xinh đẹp, giống một đứa trẻ sơ sinh, vẫn giữ lại chút tươi mới ban đầu. Mục Dục Vũ bước xuống bậc thềm, băng qua đường, đi khoảng hai trăm mét, đang định vào quán ăn thì bỗng dừng liếc thấy một bóng người quen thuộc đứng ở phần đường dành cho người đi bộ. Tim Mục Dục Vũ đập nhanh, nhìn chằm chằm người đó, đối phương rõ ràng cũng nhìn thấy anh, toét miệng cười ngây ngô vô tư lự rồi nhảy nhót chạy băng băng sang.

Chính là cậu em trai bảo bối gốc ghêch của Nghê Xuân Yển, nhưng sao cậu ta lại ở đây?

“Anh trai báo giấy thạch hoa quả, hóa ra anh ở đây thật.” Cậu ngốc gọi rõ to. Mục Dục Vũ không hề chán ghét mà lại thấy giọng nói cậu ta trong vắt, mang theo một vẻ ngây thơ, nũng nịu. Đây là thói quen vô thức của những đứa trẻ được nuông chiều, cậu ngốc này chẳng phải cũng luôn được Nghê Xuân Yển nuông chiều đó hay sao? Ngay cả xe ba bánh cũng không biết lái, một chút năng lực mưu sinh cũng chẳng có.

Nhưng cậu ta vui vẻ biết bao, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mai, trí tuệ cậu ta kém, tính cách thì yếu đuối, chắc là cả đời cũng không thể thoát ly khỏi sự chăm sóc của người khác, nhưng cậu ta sống vui vẻ biết nhường nào.

Mục Dục Vũ nhìn cậu ta, trong lòng bỗng dâng trào bao cảm xúc không thể nói thành lời. Anh nhìn nụ cười ngây ngô đó, nuốt nước bọt rồi hỏi: “Sao em tới đây? Một mình à? Chị em không biết hả?”

Cậu ngốc thành thật lắc đầu. “Chị em không biết, chị còn đang ngủ mà.”

“Em giấu chị chạy ra đây một mình à?” Mục Dục Vũ cao giọng, nghiêm khắc trách mắng. “Em không biết chị sẽ lo lắng hay sao? Sao em lại không nghe lời?”

"Không phải đâu." Cậu ngốc vội nói. "Anh Đại Quân dẫn em tới, anh Đại Quân nói chỗ này có thể tìm được anh, anh Đại Quân nói đã gọi điện cho chị em, anh Đại Quân nói em có thể ở đây chơi một lúc rồi về."

Mục Dục Vũ nổi cáu. "Anh Đại Quân là cha em hay sao mà nghe lời thế hả? Chị em thương em phí công rồi, thằng bé này, mau quay về chỗ cũ đi! Cái tên khốn Đại Quân đâu rồi? Sao lại bỏ em một mình ở đây thế hả?"

Cậu ngốc ảm ức bĩu môi. "Nhưng nếu em về thì không biết đường đến đây nữa đâu."

Mục Dục Vũ sực hiểu ý tứ của câu nói đó, anh cau mày hỏi: “Ý em là sao? Đến đây làm gì? Chị của em... bảo em tới à?”

“Chị không biết, chị không cho em tới tìm anh.” Cậu ngốc nghiêm túc giải thích. “Chị nói anh không thích chúng em, nên đừng đến tìm làm anh tức giận.”

“Nói bậy.” Mục Dục Vũ không nghĩ ngợi gì mà phản bác luôn. “Anh có không thích bọn em đâu...”

“Chị em không nói dối đâu.” Cậu ngốc cau mày nói. "Chị nói người nghèo không hợp, còn nói không đi nịnh bợ người ta, những gì chị nói em đều

không hiểu, nhưng chị em không biết nói dối, chị nói anh không thích bọn em thì tức là không thích.”

Mục Dục Vũ thấy lồng ngực như nghẹn lại. Anh cười mỉa mai rồi gật gù. “Được, chị em thích nói gì thì nói, thế em đến đây làm gì? Chị chẳng phải không cho em tới hay sao?”

Cậu ngốc nhìn anh như nhìn một kẻ ngốc, rút một cuốn album dày bên trong áo khoác len ra, hai tay đưa cho anh. "Em đến đưa anh cái này."

"Cái này là..." Mục Dục Vũ nhận lấy, bên trên còn vương hơi ấm của cậu bé, anh bỗng cảm thấy hơi nặng nề, có phần không dám mở nó ra.

"Chị ném vào thùng rác, em nhật lại, chị rõ ràng rất thích nhưng giả vờ không cần cái này, em biết, chị giả vờ." Cậu ngốc nói nhỏ với anh: "Anh trai báo giấy thạch hoa quả, anh cất giúp em nhé, đợi khi anh lại thích bọn em thì hãy trả lại."

"Tại sao lại báo anh giữ?" Mục Dục Vũ hỏi.

"Vì bên trong đều là anh mà." Cậu ngốc nhiệt tình chen đến gần, mở cuốn album ra, bên trong là những trang báo được cắt rất gọn ghẽ, sạch sẽ. Tiểu Siêu cao hứng giải thích: "Anh xem này, cái này là anh, cái này cũng là anh, đều là anh hết. Anh là anh trai báo giấy, sau đó anh lại mua thạch hoa quả cho em, nên anh là anh trai báo giấy thạch hoa quả."

Ngón tay Mục Dục Vũ run lên, anh lật từng trang, ảnh trong album đó đúng là anh. Nếu không xem những thứ này thì Mục Dục Vũ cũng không biết hóa ra anh đã lên báo, tạp chí nhiều đến thế. Mọi buổi họp báo của công ty anh, hôn lễ của anh, những bữa tiệc chán ngắt mà anh phải xuất hiện, những buổi trình diễn thời trang, scandal của anh và nữ ngôi sao nào đó, đủ mọi tin tức đào hoa của anh bị cánh phóng viên tóm được, tất cả đều được một người phụ nữ cẩn thận cắt ra, đặt gọn gàng vào trong một cuốn album.

Đây là những hình ảnh của anh trong mọi hoàn cảnh, mọi góc độ, đủ cách ăn vận, tất cả đều được thu thập. Anh nhìn mình trong đó, hóa ra trong đôi mắt

của người phụ nữ ấy, anh lại được trân trọng đến thế. Cô đã dùng một cách chất phác nhất, một cách chỉ của riêng mình, để lưu giữ lại những hình ảnh của anh.

Hóa ra trước khi anh gặp lại Nghệ Xuân Yến thì cô đã không ngừng gặp lại anh. Anh tưởng mình đã gọi lại đoạn ký ức thanh xuân xa vời trong cô, nhưng lại không biết rằng, đối với người phụ nữ gốc nghệch đó, ký ức ấy chưa từng phai mờ.

Chương 57

Chưa lật được mấy trang, Mục Dục Vũ đã quả quyết gấp cuốn album lại.

Anh thực sự không thể xem tiếp được nữa.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy không nỡ xem chính mình trên báo, đó thậm chí không được xem là anh mà chẳng qua chỉ là một nhân vật tượng trưng mặc trang phục sang trọng, bày ra đủ mọi hình dạng anh tuấn, thời thượng nhất, mỗi cử chỉ đều như được tỉ mỉ điêu khắc, ngay cả đường cong nụ cười cũng được máy tính đo đạc chính xác. Mọi thứ của anh, bao gồm lời nói, cử chỉ, vẻ mặt anh để lộ ra, đều là để người khác nhìn. Đó là một Mục Dục Vũ bị nhìn thấy, vì phải thỏa mãn nhu cầu được nhìn, nên từ kiểu tóc, giày dép, cà vạt đến nút áo phối cùng đều phải xoay quanh tiêu chuẩn một người thành đạt trong xã hội.

Anh tròng vào người cái mác của nhân sĩ thành công Mục Dục Vũ, đi khắp bốn phương, nói những lời cần nói, làm những việc đã được tính toán được mất, không ai biết anh cảm thấy vô vị và nhàm chán biết bao, cũng không ai biết anh thấy khinh bỉ và châm biếm nhường nào. Anh đang diễn hình tượng người đàn ông phù phiếm và nông cạn, nhưng hình tượng này có gì đáng để một người phụ nữ phải nghiêm túc cắt ra, lưu giữ thật kỹ chứ?

Tại sao cô lại có thể ngốc đến mức này? Người phụ nữ tên Nghê Xuân Yến, trông thì rõ hung dữ ghê gớm, nhưng tại sao lại mù quáng đến thế vì một người đàn ông? Thật sự yêu thích đến thế ư? Bao năm rồi, chỉ dựa vào ngắm những tờ báo này, mà cô đã có thể thỏa mãn? Cô không có ham muốn, nhu cầu gì sao? Cô có thể chịu đựng mọi sự bất công trong cuộc sống ư?

Cô còn không hiểu người cô nhưng nhớ là người đàn ông như thế nào, ngay cả phẩm chất của người đó ra sao cô cũng không rõ, nhưng cô lại ngốc đến mức cứ đâm đầu vào, mù mờ mà tiến thẳng về phía trước, sao cô lại có thể như thế?

Sao lại có thể như thế?

Trong khoảnh khắc này, Mục Dục Vũ chỉ thấy hoảng loạn, xót xa, mắt anh cay nhức, nước mắt trực trào ra. Anh có rất nhiều cảm xúc mâu thuẫn. Anh buồn bã, muốn tát cho mình hai cái, nhưng lại vui mừng, vì nghĩ hóa ra cả đời này vẫn có người mong nhớ anh đến thế.

Hóa ra, ở một nơi anh không hề hay biết, có một người, không chờ đợi, không mong ngóng, không ảo tưởng, bao năm nay vẫn luôn nhớ đến anh.

Thế giới này hoang đường và lạnh lẽo, tàn nhẫn và sắc nhọn, anh là một thương nhân coi trọng lợi ích, anh vốn dĩ nên khinh thường hành động vô nghĩa và ấu trĩ đó, nhưng giờ phút này anh không làm được. Mà trên thực tế, anh vốn không thể nào khinh thường Nghê Xuân Yến, bởi một người có thể nhớ nhung anh suốt mười mấy năm như vậy, rất đáng để được anh tôn trọng.

"Anh trai báo giấy thạch hoa quả..."

Mục Dục Vũ sực tỉnh lại, anh nhìn cậu thiếu niên cười ngây ngô trước mặt với vẻ phức tạp, bỗng thở ra một hơi rồi giơ một tay ra, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn vỗ vỗ vai cậu nhóc hai cái, sau đó nghiêm túc nói: "Gọi anh Mục là được."

Cậu ngốc chớp mắt, có vẻ không hiểu.

"Gọi anh Mục, nghe chưa?" Mục Dục Vũ sa sầm mặt, nhìn cậu ta.

Khí thế của anh khiến cậu ngốc hoảng sợ, ngoan ngoãn gọi: "Anh Mục."

Giọng nói sợ sệt của cậu ta không hiểu sao lại khiến mũi Mục Dục Vũ cay cay. Anh vội quay đầu đi để che giấu, rồi vỗ vỗ vai cậu ngốc, gật gù bảo: "Ờ, ngoan lắm, sau này cứ gọi như thế, biết chưa?"

"Vâng." Cậu ngốc gật mạnh đầu.

"Hôm nay..." Mục Dục Vũ mím chặt môi, ngẩng lên nhìn bầu trời rồi lại tập trung ánh mắt vào cậu ta, nói: "Hôm nay anh Mục cảm ơn em, em đã mang cái này đến cho anh, món đồ này rất đẹp, chuyện này...em làm rất tốt."

Cậu ngốc sung sướng cười toét miệng.

"Nghe anh này, bây giờ đi ăn với anh Mục, ăn xong rồi anh bảo Đại Quân đưa em về, chuyện hôm nay..." Mục Dục Vũ ngừng lại rồi tiếp tục: "Chuyện hôm nay đừng nói cho chị em biết, rõ chưa?"

"Vâng!" Cậu ngốc gật mạnh đầu.

"Cậu bé ngoan." Mục Dục Vũ cúi đầu, lau nhanh thứ nước mắt mặn ở khóe mắt rồi ngẩng lên cười hỏi: "Thích ăn gì nào? Anh Mục hôm nay sẽ dẫn em đi ăn hết."

"Em muốn ăn sườn xào!" Cậu ngốc nói to, rồi lập tức phát hiện ra mình nói hơi lớn tiếng nên vội bịt miệng, nói nhỏ: "Nhưng sườn rất đắt."

"Em cũng biết sườn rất đắt à?"

"Vâng, chị em nói sườn đắt hơn thịt, mỗi lần chị chỉ nấu một ít." Cậu ngốc lấy tay so sánh. "Nhưng chị em không thích ăn, lần nào cũng là Tiểu Siêu ăn sạch."

Mục Dục Vũ nhìn cậu ta, rồi đưa tay vò vò tóc cậu, nói: "Cái thằng ngốc này, chị em không phải không thích, mà là nhường cho em. Lần nào cô ấy cũng nhường, mà lần nào em cũng không phát hiện, em đúng là đồ ngốc."

"Em không ngốc!" Cậu ta lập tức phản bác.

"Được được, em không ngốc, chị em mới ngốc."

"Chị em cũng không ngốc." Cậu ngốc gân cổ lên, trừng mắt nhìn anh.

Mục Dục Vũ ngớ ra rồi bật cười to, nói: "Được, không ai ngốc hết, anh sai rồi, anh dẫn em đi ăn sườn xào để chuộc lỗi nhé."

Cậu ngốc nhìn anh mấy lần, chắc chắn anh không nói dối rồi mới vui vẻ gật đầu, nói: "Được thôi."

"Cái thằng bé này, đúng là khó chiều." Mục Dục Vũ cười.

Sáng nay Mục Dục Vũ cũng không muốn quay về công ty nữa, sau khi gọi điện cho Tôn Phúc Quân, anh liền đưa em trai Nghệ Xuân Yến đi ăn món

sườn xào. Đây là lần đầu tiên anh quan sát thằng bé thiếu năng này ở khoảng cách gần, nhưng anh phát hiện thực ra Nghê Xuân Yển dạy dỗ nó rất tốt, quần áo của nó bao giờ cũng sạch sẽ và rất ấm. Thằng bé cũng không chạy nhảy lung tung, rất ngoan ngoãn nghe lời, lúc ăn nó không làm rơi vãi thức ăn, ăn xong còn biết vào nhà vệ sinh rửa tay. Khi Mục Dục Vũ thanh toán tiền, thằng bé chạy ra đại sảnh của quán ngắm mấy con cá vàng, đếm từng con không biết chán.

Dáng vẻ Tiểu Siêu thanh tú đáng yêu, ánh mắt trong veo ngây thơ, suốt ngày vui vẻ vô tư, bộ dáng ngắm bể cá vàng của thằng bé vui vẻ như nhà thiên văn học khám phá ra một ngôi sao mới của vũ trụ vậy.

Mục Dục Vũ ký hóa đơn xong, đứng cách vài bước nhìn Tiểu Siêu. Anh biết nuôi một cậu thiếu niên như thế này phải tốn rất nhiều công sức và sự nhẫn nại, không đơn thuần chỉ cần tình yêu thương.

“Tiên sinh.”

Mục Dục Vũ quay đầu lại, trông thấy Tôn Phúc Quân hốt hơ hốt hải chạy vào, nhìn ngó quanh quất, phát hiện ra Tiểu Siêu thì thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi: “Thằng bé không làm phiền ngài chứ?”

“Không, nó rất ngoan.” Mục Dục Vũ nói. “Cho nó ăn là ăn, cho uống là uống, cứ như một chú heo con vậy, xem như tôi đã biết vì sao ban đầu mẹ tôi lại thích nó như thế.”

Tôn Phúc Quân cười thành tiếng, nói: “Tiểu Siêu là thế, dễ dỗ cũng dễ chơi, nếu không một mình chị nó lo chắc mệt chết.”

“Ừ.” Mục Dục Vũ cúi đầu, rồi khẽ hỏi: “Cô ấy vẫn ổn chứ?”

Tôn Phúc Quân ngần người rồi đáp: “Vẫn ổn.”

“Bây giờ đang ở đâu?”

Tôn Phúc Quân ngần ngại, cười lúng túng. “Cái này...ngài cần biết để làm gì?”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn anh ta.

“Khụ...tôi không nói thì ngài cũng tìm ra, thôi thì cứ nói vậy, hai chị em họ dọn về khu cũ, bên đó thuê rẻ.”

“Cô ấy làm gì? Tìm việc làm à?”

“Không, Xuân Yến nói là không muốn làm nghề bán mì nữa, người ta sẽ coi thường, bây giờ cô ấy đăng ký học lớp ban đêm, theo học nghề văn thư tài vụ gì đó, dù sao cô ấy đã đập bàn nói là sau này phải làm việc trong văn phòng mà.”

Mục Dục Vũ phì cười, cười xong lại thấy chua xót. Anh quay sang nhìn Tiểu Siêu, thờ dài nói: “Vậy là vẫn oán trách tôi đây mà.”

Tôn phúc Quân vội xua tay. "Đâu có ạ, cô bé ấy từ trước đã hâm mộ những nhân viên văn phòng rồi, cô ấy cảm thấy thế mới oai, lại có tri thức, không thuộc cùng đẳng cấp với cô ấy"

Mục Dục Vũ ngược lên, nói: "Mấy cô gái đó làm sao so được với cô ấy."

Tôn Phúc Quân lần này ngớ người thật sự, anh ta nhú mày suy nghĩ rồi nghiêm túc hỏi: "Tiên sinh, ý ngài là..."

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, nói nhẹ bằng: “Ý tôi à, tôi vẫn chưa nghĩ thông suốt, đợi nghĩ xong tôi sẽ cho anh biết.”

"Không phải, chúng ta có thể suy nghĩ việc khác không..."

"Hử?"

Tôn Phúc Quân liều mạng nói thẳng: "Ngài và Xuân Yến thực sự không phải người đi chung một đường."

Mục Dục Vũ gật đầu. "Tôi biết."

"Nếu ngài muốn, những cô gái tình nguyện theo ngài có thể xếp hàng dài ra hai con phố ấy."

"Tôi không thèm."

"Cô em gái Xuân Yến... cô ấy... không phải dạng người có thể chơi đùa."

"Không ai định chơi đùa cô ấy."

Tôn Phúc Quân cười khố. "Nhưng sao tôi nghe lời ngài nói, nó không phải chuyện gì nghiêm túc..."

Mục Dục Vũ hơi mỉm cười, nói: "Đại Quân, anh không cần nhiều lời, đưa thằng bé kia về đi. Tôi đi cùng xe anh."

"Tiên sinh, ngài..."

"Tôi chỉ ngăn cô ấy, không để cô ấy biết, yên tâm đi." Mục Dục Vũ thở ra, khàn giọng bảo: "Xưa nay đều là cô ấy ngăn tôi, lần này, tôi cũng sẽ học cách ngăn nhìn cô ấy."

Chương 58

Chỗ trọ mới của Nghệ Xuân Yến cách quán mì bị phá dỡ của nhà cô không quá hai con đường, khu này cô rất quen thuộc nên tìm một chỗ trọ không hề khó.

Hoàn cảnh sống cũng không tốt hơn là mấy, những ngôi nhà xây vào thập niên tám mươi của thế kỷ trước, tường gạch cũ kĩ, bề ngoài trông xám xịt, nhưng cũng may có một cánh cổng sắt lớn, cũng có cửa nhà hàng hoàng, ngẩng lên nhìn trên lầu cũng có một đàn bồ câu bay lượn.

Mục Dục Vũ ngồi trong xe dừng ven đường, từ phía xa nhìn Nghệ Xuân Yến chạy lại đón em trai. Đại Quân và chị em họ lúc nào cũng trò chuyện không dứt, ba người đứng cùng nhau cười nói rôm rả, ai không biết sẽ tưởng họ là một gia đình.

Mục Dục Vũ ngẫm nhìn, bỗng nhớ lại cái đêm đầu tiên gặp lại Nghệ Xuân Yến, anh cũng ngồi trong xe, cũng nhìn người phụ nữ bên ngoài kia không chớp mắt. Đến hôm nay, anh bỗng ngẫm ra một vấn đề đã bị quên lãng từ lâu: Tại sao khi ấy dù đã cách bao năm rồi nhưng anh vẫn chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay Nghệ Xuân Yến?

Thực ra Nghệ Xuân Yến đã thay đổi rất nhiều, mười sáu tuổi và ba mươi tuổi cách nhau quãng thời gian tròn mười bốn năm. Thời thiếu nữ Nghệ Xuân Yến có gương mặt tròn trịa, bây giờ trán cô cao, gò má hơi hõm vào, cằm nhọn, đôi mắt sâu hơn xưa nhiều, nơi bọng mắt đã thoáng thấy dấu vết thời gian. Nhưng anh vẫn nhận ra ngay, dường như nhận ra cô không phải nhờ vẻ bề ngoài, mà bởi những đặc trưng riêng của cô vậy, cho dù dung nhan cô tiêu tụy, gương mặt cô đầy vẻ khắc khổ.

Tại sao lại thế?

Lẽ nào anh chưa từng quên cô, trong sâu thẳm trái tim anh cũng giống cô, chưa bao giờ quên đối phương?

Mục Dục Vũ hơi bần thần, anh lặng lẽ tựa vào cửa sổ xe, nhìn người phụ nữ đứng ven đường đang nói chuyện với Đại Quân. Đã một thời gian không gặp cô, Mục Dục Vũ nghĩ, bao lâu rồi nhỉ? Thực ra không lâu lắm, nhưng vì sao trong lòng lại cảm thấy như xa cô đã bao năm rồi? Lúc này đây, họ rõ ràng ở không cách xa nhau nhưng lại giống như cách nhau cả dòng sông.

Nhưng thực sự vậy sao?

Chỉ xa nhau một tháng mà đã có cảm giác chia cách cả thế kỷ, nếu lại thêm một mười bốn năm nữa thì có chịu nổi không? Dù giữ lại bao nhiêu ký ức, nhớ được bao nhiêu tình cảm cũ cũng không chịu nổi sự dẫn vật ấy. Bao năm qua, anh đã bỏ lỡ cô gái này, cũng lãng phí rất nhiều thời gian của bản thân. Mục Dục Vũ tự hỏi, sự việc sao lại thành ra như ngày hôm nay? Vừa quay đầu lại, chuyện cũ đã như một tấm kính yếu ớt, chỉ một chút lỡ tay kính có thể sẽ vỡ, nhưng lòng người lại không cam tâm, không thấy vui vẻ gì. Chẳng nhẽ tình yêu còn chưa kịp nắm bắt, đã cứ thế bỏ lỡ nhau, đợi đến khi đầu bạc thì mới nói một câu tiếc nuối hay sao?

Mục Dục Vũ bỗng thấy chua xót. Anh nghĩ trong cả cuộc đời mình, mỗi một việc từng làm anh đều tính toán thỏa đáng, chỉ duy Nghệ Xuân Yến, là anh cứ do dự, đắn đo mãi, anh đã không còn giống bản thân mình nữa rồi. Hình tượng Mục tiên sinh quyết đoán, quyền uy là để người khác nhìn vào, còn khi đứng trước mặt cô, anh vẫn là cậu thiếu niên mười sáu tuổi, bề ngoài ác độc lạnh lùng, nhưng bên trong lại do dự băn khoăn, sợ sệt nhút nhát.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, anh ôm chặt nơi trái tim, chỗ đó dường như đang thắt lại đau đớn, có một sự phẫn nộ dâng lên, anh siết chặt nắm tay, đấm mạnh xuống ghế ngồi, sau đó đặt tay lên cửa xe, hít một hơi thật sâu, rồi đẩy mạnh cửa ra.

Sự xuất hiện của anh đã khiến ba người đứng ngoài sững sờ. Tôn Phúc Quân muốn tiến lên nói gì đó nhưng sau vài giây nhìn vào mắt anh đã rút lui, ngược lại còn kéo cậu ngốc kia đi vào trong tiểu khu. Nghệ Xuân Yến cứng đờ người, cô ngơ ngẩn nhìn Mục Dục Vũ, sắc mặt tái mét.

Mục Dục Vũ tiến đến gần cô từng bước một, anh chưa từng thấy cô cuống quýt như lúc này, anh nghĩ mình cứ mặc kệ đấy thì sao? Cuộc đời ngắn ngủi lắm, thời gian ly biệt lại quá dài, anh không còn mười bốn năm lần thứ hai nữa.

“Nghê Xuân Yến.” Mục Dục Vũ gọi cô, tiếng gọi đầu tiên hơi run rẩy, nên anh lại gọi tiếp: “Nghê Xuân Yến.”

Nghê Xuân Yến lùi lại một bước, lắp ba lắp bắp: “Anh... anh còn việc gì? Tôi không nợ anh tiền, cũng không lấy đồ đạc nhà anh.”

Mục Dục Vũ gắng hết sức để giọng nói ôn hòa, thậm chí anh còn cố nở nụ cười: “Anh biết, anh đến vì có lời muốn nói với em.”

“Nói gì chứ?” Nghê Xuân Yến lắc đầu, thẳng thừng. “Chúng ta khác nhau như trời và đất, không có cùng tiếng nói.”

“Em đừng như vậy, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện được không?” Mục Dục Vũ nhìn ngó quanh quất, phát hiện ra xung quanh chẳng có chỗ nào có thể ngồi xuống trò chuyện, anh nghĩ ngợi rồi bảo: “Hay là chúng ta đi ăn cơm nhé, thế nào?”

Nghê Xuân Yến ngẩng lên nhìn anh, giọng nói sắc nhọn: “Mục tiên sinh, có gì ngài cứ nói ở đây đi.”

Mục Dục Vũ thở dài, ngược lên nhìn trời rồi hỏi: “Anh... anh chỉ muốn hỏi dạo này em sống có ổn không? Tiền có đủ tiêu không? Không mở quán nữa thì em định làm gì? Anh đã nói quán đó tặng em, bên Tiểu Lâm đã làm xong thủ tục rồi, sao em lại không cần, em đúng là...”

Nghê Xuân Yến cắt ngang: “Bố tôi đã dạy thứ không phải của mình thì không thể lấy không, lợi dụng người khác. Tôi có tay có chân, không cần phải lợi dụng anh.”

“Đó là anh tặng em...”

“Ngài thật tốt bụng...” Nghe Xuân Yển lắc đầu, cười bảo: “Ngài đúng là người tốt bụng hiếm có, thật đấy, Mục tiên sinh, tôi nói lời này là thật lòng, hỏi thăm khắp nơi cũng chẳng ai hào phóng như ngài, nhưng tôi đã làm gì cho ngài mà nhận miễn phí đồ của nhà ngài? Chẳng qua tôi chỉ làm đầu bếp vài ngày, chưa làm được việc gì cho ra hồn, ngài đã tặng tôi nào quán nào nhà, tôi làm sao dám nhận? Nếu nhận thì bố tôi sẽ đội mồ lên đánh tôi ngay. Không được, ý tốt của ngài tôi đã hiểu, những thứ này quá đáng giá, cả đời tôi cũng không kiếm được nhiều tiền như thế, tôi thật không dám nhận, nếu nhận tôi sẽ tổn thọ mất, tôi cảm ơn ngài lắm, thật đấy, còn quà thì thôi.”

Mục Dục Vũ thấy ghen tức nơi lồng ngực. “Trong lòng em vẫn oán trách anh sao...”

“Ngài là người tốt, tôi oán trách gì ngài?” Mắt Nghe Xuân Yển thoáng ánh lệ nhưng cô vẫn cố mỉm cười. “Đừng, đừng bao giờ nói những lời đó, đừng nói như thế chúng ta có chuyện gì vậy, giữa hai ta không ai có lỗi với ai, thật đấy, chúng ta là gì chứ, chỉ là tám trăm năm trước từng gật đầu chào nhau, chút giao tình này có là gì? Nhưng hiếm khi ngài chịu nề mặt, chăm sóc chị em tôi nhiều đến thế tôi cảm kích còn không kịp...”

“Nghe Xuân Yển, Xuân Yển... em còn thế này thì anh không thể nào nói chuyện rõ ràng với em được.” Mục Dục Vũ quát khế, anh hít sâu, nhìn cô rồi nói: “Em nghe đây, em bỗng dưng chuyển nhà, anh sợ không tìm được em nên theo đến đây. Hôm nay anh vốn chỉ muốn ngắm em từ xa, nhưng rồi sau anh không tìm được. Anh... anh nghĩ, chuyện trước đây anh chưa xử lý xong, có thể là anh sai, em hiểu cho anh nhé, anh nói những lời này rất khó khăn, nếu không vì suy nghĩ nhiều lần rồi thì anh sẽ không nói được thế, em nghe anh nói này, chúng ta không thể cứ thế là xong, anh và em... chúng ta không thể cứ thế là xong...”

Trong mắt Nghe Xuân Yển như có màn sương mù, cô dùng một giọng hung dữ cắt ngang lời anh, mắng như sắp khóc: “Mục Dục Vũ, anh có ý gì hả? Cái gì gọi là anh cảm thấy anh sai rồi? Thế nào là chúng ta không thể cứ thế là xong? Hả? Tôi nợ gì anh? Cho dù tôi nợ anh thì chẳng lẽ tôi trả chưa đủ

sao? Mục Dục Vũ, tuy tôi nghèo, tôi không có tiền, nhưng tôi cũng do cha mẹ sinh ra, trong người tôi cũng có tim có phổi, chỉ một câu nói của anh thôi tôi đã phải cuốn gói ra đi, bây giờ anh nói anh sai rồi, anh muốn làm gì đây? Chẳng có ai ức hiếp người khác như anh cả, chẳng có ai cả, tôi nói cho anh biết!”

Nước mắt cô trào ra, nhưng cô đưa tay bịt chặt miệng không cho mình khóc thành tiếng. Cô rất quật cường nhưng cũng vô cùng yếu đuối, Mục Dục Vũ đau xót, không nói gì, dang tay ra định ôm lấy cô nhưng lại bị Nghê Xuân Yến đẩy mạnh ra.

“Xuân Yến, em đừng thế, em...” Mục Dục Vũ cuống lên, quát khê: “Em muốn để anh bảo người khiêng em đi ngay giữa đường này hay sao?”

Nghê Xuân Yến ngẩng lên, ánh mắt sắc bén nhìn anh, trong mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Mục Dục Vũ biết anh không thể nóng vội, phải từ từ nói chuyện nhưng anh không thể nào không sốt ruột, anh cảm nhận rõ ràng sự khước từ và bài xích anh của người phụ nữ này, đó là điều chưa từng có, hình như từ xưa đến nay cô đều theo sau anh, chỉ cần anh quay lại, chỉ cần anh cần thì cô đều ở đó.

Nhưng bỗng chốc, cô không còn như vậy nữa.

“Em nghe anh nói này, những lời này anh chỉ nói một lần, anh chưa từng nói với người phụ nữ nào, bây giờ anh chỉ nói với em một lần, em nghe rõ đây.” Mục Dục Vũ nghiêm túc nhìn cô, chân thành nói. “Xuân Yến, anh sai rồi, anh đã làm tổn thương em, anh có lỗi với em. Em đừng đau lòng, hôm nay anh dám nói ra hết, em theo anh về nhé. Ngày mai, không, hôm nay, chúng ta quay về, chuyện chúng ta sẽ tiếp tục, cho dù em muốn kết hôn cũng được, Mục Dục Vũ anh nói là làm, em theo anh về nhà, nhé?”

Nghê Xuân Yến lùi lại nửa bước như bị sốc nặng. Cô nhắm nghiền mắt, nước mắt lã đải, nhưng khi cô mở mắt ra thì ánh nhìn lại kiên nghị, thẳng thắn. Cô đưa ống tay áo lên chùi nước mắt, rồi cười mĩa mai. Cô liếc nhìn anh, khê hỏi: “Bây giờ vẫn còn là ban ngày, sao anh lại nói mơ vậy?”

“Em nói linh tinh gì thế...”

“Không phải nói mơ ư, sao nghe còn khó tin hơn cả bán đồ giả lừa gạt người khác thế nhỉ?” Nghe Xuân Yến nhìn anh, dường như vẫn muốn nói thêm những lời khắc nghiệt nhưng trong tích tắc chạm vào ánh mắt anh, cô lại thờ dài, mệt mỏi khoát tay. “Thôi được, ông chủ Mục, chuyện trước đây do tôi tự chuốc lấy, mua một bài học không dễ dàng, sau này chúng ta đường ai nấy đi, những lời này ngài đã nói và tôi đã nghe, đừng xem là thật, gió thổi bay là hết. Tôi còn phải lên trên nấu cơm cho em tôi, cứ thế nhé, ngài tránh đường cho.”

“Nghe Xuân Yến...” Mục Dục Vũ nắm chặt cánh tay cô.

“Mục Dục Vũ.” Nghe Xuân Yến quay sang, rưng rưng nước mắt, giọng khàn khàn. “Nếu anh nói những lời này sớm hơn, tôi nghe rồi sẽ vui lắm, còn phải cảm tạ trời đất nữa. Không sai, tôi thừa nhận tôi vô tư, tôi biết rõ chúng ta không môn đăng hộ đối, nhưng vẫn ôm ấp ảo tưởng, đành chịu, ai bảo tôi ngốc làm gì! Nhưng anh biết không, dù tôi mơ tưởng lớn đến đâu thì cũng không chịu nổi sự hành hạ của anh.” Cô lắc đầu, ghen ngào. “Hôm nay anh nói hối hận rồi, tôi phải theo anh về, ngày mai thì sao, ngày kia nữa, hôm nào đó anh thay lòng tôi biết làm sao? Mục Dục Vũ, tôi già rồi, tôi không còn là cô bé năm xưa, tôi không chịu đựng nổi. Mục Dục Vũ, tôi không có văn hóa như anh, không có kiến thức như anh, tôi còn nghèo nữa, người nghèo chí ngẩn, cả đời này chỉ có thể kiếm chút ít tiền như nông dân làm ruộng, tôi đi đâu cũng bị coi thường, anh hành hạ tôi như thế chẳng phải vì tôi chỉ là đứa bán mì, không cần thiết xem tôi ra gì đúng không? Nhưng tôi nói anh biết, cho dù tôi ngốc đến mấy thì tôi cũng không hèn.”

Chương 59

Mục Dục Vũ vốn nghĩ anh nhất định sẽ khiến Nghê Xuân Yển quay về, anh nghĩ vậy chẳng qua là vì tự tin và tự đại, về vấn đề của Nghê Xuân Yển, anh không hề có hành động kiểu cố ý nâng cao ý thức bản thân. Mà trong nhận thức của anh, Nghê Xuân Yển bắt buộc sẽ đi theo anh. Từ rất lâu trước kia hai người đã như thế, vào thời hai người còn trẻ trung non nớt, cô gái đó đã luôn theo sau anh, không từ bỏ, cứ đi theo như thế, đó không phải là một phút xao động của tuổi trẻ, mà là một kiểu cố chấp như thể tín niệm. Về sau họ gặp lại nhau, ban đầu anh không đối xử hòa nhã với Nghê Xuân Yển thì sau đó anh đã thử tốt với cô một chút, rồi sau nữa, dưới ảnh hưởng của giấc mơ, thậm chí anh còn từng muốn ở cạnh cô. Nhưng dù vậy, hình thức bên nhau của anh và cô chưa từng thay đổi, anh vẫn là người đi trước chỉ đạo, còn Nghê Xuân Yển bám theo phía sau.

Mục Dục Vũ tin rằng mối quan hệ của anh và Nghê Xuân Yển giống như kiểu vệ tinh xoay quanh hành tinh. Nhất là khi cậu ngốc mang tới cuốn album kia, anh lại càng tin vào tình cảm sâu sắc mà Nghê Xuân Yển dành cho mình. Anh cho rằng khi một người phụ nữ nhớ nhung một người, nói yêu một người, thì cô ấy sẽ hy vọng được đi cùng người đó. Anh nghĩ điều mà người phụ nữ như Nghê Xuân Yển thiếu là một người đàn ông mạnh mẽ để cứu vớt cô, quyết định thay cô, nên anh cho cô cơ hội được ở cạnh anh, để hai người đều có được hạnh phúc trong mơ của mình.

Anh không muốn cầu xin Nghê Xuân Yển, anh biết mình đã sai nhưng anh cảm thấy lỗi của mình không quá nghiêm trọng. Xã hội này đầy tư lợi và nham hiểm, những tên đàn ông khốn nạn hơn anh có rất nhiều, anh đã là gì chứ? Chẳng qua khi bản thân chưa xác định rõ tình cảm, anh không muốn chiếm hữu người phụ nữ đó, lẽ nào một người đàn ông có lý trí và dám chịu trách nhiệm như anh lại là sai?

Không đột ngột xác lập quan hệ, không đột ngột tiến tới hôn nhân, đây là bài học anh rút ra từ cuộc hôn nhân thất bại với Diệp Chỉ Lan. Anh không muốn lặp lại sai lầm với Nghê Xuân Yển, cho dù thi thoảng làm tổn thương cô

nhưng cũng xuất phát từ lợi ích lâu dài về sau, đây thực ra là tốt cho cả hai thôi mà.

Bây giờ, anh đã chắc chắn mình cần Nghe Xuân Yển nên mới đến, anh đã chắc chắn mình có thể chịu nổi thử thách của thời gian mới muốn Nghe Xuân Yển theo anh quay về, anh không hiểu tại sao cô lại không chấp nhận?

Không chỉ không chấp nhận mà cô còn nói, nhận lời anh là đồng nghĩa với “hèn”.

Điều đó khiến Mục Dục Vũ nổi cáu, anh nắm chặt cánh tay Nghe Xuân Yển, kéo mạnh cô. Mặc kệ cô đang khóc, anh siết chặt vai cô, nghiến răng hỏi: “Rốt cuộc em nghe rõ chưa hả? Không rõ à? Được, anh nói lại lần nữa, theo anh về, câu này anh chỉ nói một lần, không chịu thì sau này em đừng hối hận đấy!”

Nghe Xuân Yển cắn môi, trừng mắt nhìn anh. Mắt cô đã bị nước mắt phủ mờ, trong suốt như có thể soi được bóng anh trong đó. Cô chớp mắt, nước mắt rơi xuống như mưa, nhưng cô mặc kệ, ngược lại còn toét miệng cười.

Mục Dục Vũ cảm thấy nụ cười của cô quá chói mắt, giống như cái đêm của bao năm trước, cô thiếu nữ mười sáu tuổi khóc đến nhòe cả lớp trang điểm, nhưng vẫn cười rất thê lương.

“Nghe Xuân Yển, em... đừng cười như vậy, anh biết em rất ấm ức, em không tin anh cũng là chuyện bình thường, nhưng anh sẽ tốt với em, thật mà...” Mục Dục Vũ dịu giọng, lóng ngóng lau nước mắt cho cô, nhưng chưa kịp chạm đến cô thì cô đã quay đầu đi tránh né.

“Anh buông ra, tôi hỏi anh một chuyện được không, ông chủ Mục?” Nghe Xuân Yển cười, hỏi anh.

Mục Dục Vũ thấy rất buồn, nhưng anh không biết xử lý làm sao cho thỏa đáng. Anh tưởng rằng tình cảm giữa anh và Nghe Xuân Yển vốn bền vững, nhưng giờ nó bỗng dừng lại mất đi điếm tựa. Anh không biết đã xảy ra sai sót chỗ nào, anh là Mục tiên sinh, một người vốn đã quen với việc đề phòng

sai sót, nhưng hôm nay với Nghê Xuân Yển, anh lại sai ngay từ đầu. Đợi chờ câu hỏi của Nghê Xuân Yển, anh thấy mình run rẩy. Thời gian như trôi ngược, giữa anh và cô, cô trở thành bên chủ động, còn anh thì bị động lắng nghe.

“Tôi biết vì sao trước đây anh lại thay đổi ý kiến.” Nghê Xuân Yển hỏi. “Vốn dĩ tôi không hiểu, tôi cứ dẫn vật mãi đến độ cả đêm không ngủ, tôi không hiểu tôi đã làm sai điều gì mà khiến anh bỗng dưng thay đổi suy nghĩ, thật đấy, tôi không hiểu nổi nhưng về sau tôi đã hiểu rồi.”

Cô nhìn Mục Dục Vũ với một nụ cười buồn thảm, nói: “Trước đây rõ ràng anh đã nói với tôi, tôi ở nhà anh một là không ép anh, hai là không dụ dỗ anh, điểm này chắc anh phải thừa nhận đúng không? Nhưng bỗng dưng anh nói muốn ở cạnh tôi, lúc đó, tôi thật sự ngỡ rằng ông trời đã thấu hiểu, cuối cùng cũng cho anh biết chút tình cảm của tôi. Anh không coi thường tôi, anh còn cho tôi hy vọng, bao lâu nay tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ có chuyện tốt đẹp đến thế. Anh đứng trước mặt tôi anh nói hai ta ở cùng nhau, anh không biết lúc đó tôi đã vui mừng thế nào đâu, tôi vui đến mức không còn biết phương hướng nữa, tôi nhủ thầm chỉ cần anh chịu đưa tay ra, tôi sẽ nắm chặt không buông, chọ dù không ổn thì chúng ta cũng chỉ sống một lần, thật sự sống một lần cho bản thân.”

“Nhưng chỉ trong mấy ngày anh đã thay đổi, thực ra chẳng có gì, anh thay đổi là đúng, tôi biết, nhưng tôi không hiểu tôi đã làm sai gì mà anh lại hành hạ tôi như thế, tôi nghĩ đến mức đầu đau như búa bổ cũng không hiểu, đến khi Đại Quân kể tôi nghe, anh bị vợ anh hạ độc.”

Nghê Xuân Yển lại cúi đầu cười, cùng lúc đó là một giọt nước mắt rơi xuống đất, cô lắc đầu, cảm thấy mĩa mai và mệt mỏi khôn cùng, khàn giọng bảo: “Hóa ra anh bị người ta hạ độc, nên mới hồ đồ muốn ở cùng tôi, tôi còn tưởng cuối cùng anh đã biết tôi tốt với anh rồi, hóa ra là công cốc, lại làm người ta chê cười.”

“Ông chủ Mục, hôm nay anh lại thay đổi suy nghĩ, anh có chắc lần này không bị ai hạ độc không?” Nghê Xuân Yển nhìn anh, khẽ hỏi. “Anh có biết

chuyện hai chúng ta sống cùng nhau mang ý nghĩa gì không? Anh có biết, từng ngày phải lo chuyện mắm muối củi gạo là gì không? Tôi là người gốc nghèo, tôi nghĩ dù tôi tốt với anh đến mấy thì tôi cũng không thể có cùng tiếng nói với anh. Anh có thật sự biết sống cùng một người phụ nữ như tôi là có ý nghĩa gì không?”

Mục Dục Vũ đờ người, anh chưa từng nghĩ Nghê Xuân Yến hóa ra cũng có khả năng suy nghĩ như vậy, câu hỏi của cô găm sâu vào lòng người, khiến anh không thể trả lời nổi.

Nghê Xuân Yến thở dài, lau nước mắt rồi gỡ tay anh ra, xoay lưng bỏ đi.

Lúc này Mục Dục Vũ cảm thấy anh thực sự không thể nào đuổi theo. Anh nhìn trân trân Nghê Xuân Yến, nhìn bóng cô đi xa, đến khi không còn thấy cô nữa, trong đầu vẫn vang vọng những lời cô vừa hỏi.

Anh có thật sự biết sống cùng một người phụ nữ như tôi là có ý nghĩa gì không?

Mục Dục Vũ lặng lẽ quay đi, thực ra anh chưa từng nghĩ cụ thể đến như vậy, anh chỉ biết anh cần Nghê Xuân Yến, mà xem ra Nghê Xuân Yến đúng là cũng có tình cảm với anh, nhưng sau đó thì sao? Anh vốn không hề biết những thứ mình có thể cho cô có đúng là những gì Nghê Xuân Yến cần không? Ngược lại, những gì Nghê Xuân Yến bỏ ra có phải là những điều anh mong đợi hay không?

Anh nhớ đến Diệp Chỉ Lan, nhớ lại cuộc hôn nhân thất bại của mình, lúc đó anh nghĩ hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch, anh và một người phụ nữ sống chung chỉ để mưu cầu lợi ích kinh tế. Nhưng kết quả sau đó quá thảm bại, anh tính toán được giá vốn, tính toán được lợi nhuận, nhưng lại quên tính toán lòng người.

Bây giờ thì sao? Cuối cùng anh đã nhìn thẳng vào ham muốn của mình, nhưng đó chỉ là ham muốn bề ngoài, anh không thể dựa vào đó để sống lâu dài cùng một người phụ nữ.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, lên xe, lát sau Tôn Phúc Quân cũng đi đến, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế lái.

Anh ta không biết nói gì, nên đã thông minh chọn cách im lặng.

Chiếc xe chạy về nhà họ Mục. Để tâm trạng Mục Dục Vũ tốt hơn, Tôn Phúc Quân đã nhanh trí mở nhạc, trong xe vang lên *Bản hòa tấu piano thứ hai của Rachmaninoff*.

Điện thoại của Mục Dục Vũ bỗng đổ chuông, anh cúi xuống nhìn, là một số lạ.

Anh để mặc cho nó đổ chuông một lúc mới như sực tỉnh ra, giơ tay ra hiệu cho Tôn Phúc Quân vặn nhỏ âm thanh lại rồi bấm nút nghe.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam trầm mạnh mẽ: “Mục Dục Vũ?”

“Tôi đây.”

“Tôi là Trương Khải Đông, mấy hôm trước chúng ta đã gặp nhau. Chúng tôi đến để viếng mẹ anh.”

Mục Dục Vũ nhớ ra, ngồi thẳng lên. “Vâng, tôi nhớ.”

“Tôi không ngờ, con trai của Mục Giác lại là một doanh nhân thành đạt.” Trương Khải Đông cười. “Bố tôi có một di nguyện, nếu anh là người bình thường thì tôi không cần đích thân nói ra những lời thừa thãi này, nhưng anh là Mục Dục Vũ danh tiếng lẫy lừng, chuyện này tôi cứ suy nghĩ, băn khoăn mãi, thấy vẫn phải thương lượng với anh.”

Mục Dục Vũ nói: “Xin cứ nói.”

“Bố tôi, có một thứ... muốn chôn cùng Mục lão phu nhân.” Trương Khải Đông nói.

“Không được.” Mục Dục Vũ nói chắc như đinh đóng cột. “Chuyện này, anh đừng nghĩ đến thì tốt hơn.”

“Tôi biết là hơi quá.” Trương Khải Đông tỏ ra bình tĩnh. “Nhưng đây là di nguyện của bố tôi, người làm con nếu không thể hoàn thành chính là bất hiếu, nên tôi vẫn mong anh có thể suy nghĩ lại.”

“Đó là bố anh.” Mục Dục Vũ lạnh lùng nói. “Tôi chỉ nghĩ đến mẹ tôi, người đã yên nghỉ rồi, lúc này còn mở mộ là không thích hợp đúng không?”

“Thế sao?” Trương Khải Đông hình như đang cười, rồi hỏi: “Anh nghĩ làm như thế cũng là ý của mẹ anh à?”

Mục Dục Vũ nheo mắt, hỏi: “Anh có ý gì?”

“Ý tôi là, con cái chúng ta cả đời hiếu thuận, nhưng có lúc cũng phải xem các cụ nghĩ gì, anh thấy sao?”

Giọng Mục Dục Vũ lạnh lùng, cứng nhắc: “Mẹ tôi một đời trong sạch, thanh bạch, bà sẽ không muốn sau khi chết lại ở cùng với một thứ của người đã có vợ...”

“Sinh cùng nhà chết cùng mộ, đó là một nguyện vọng tốt đẹp, tôi là đời sau của người trong cuộc nên có thể hiểu, sao anh lại không chịu hiểu? Mục tiên sinh, anh thật sự đã từng hiểu cho tình cảm của mẹ anh chưa?”

“Thế còn anh?” Mục Dục Vũ hỏi vặn. “Hình như anh rất vui với tình cảm của bố anh?”

Đối phương trầm tư một lúc rồi nói: “Mục tiên sinh, tôi chọn cách bàn bạc này là vì tôn trọng anh, nếu không tôi có thể dùng một cách khác để bắt anh phải suy nghĩ nghiêm túc về việc này.”

Mục Dục Vũ hiểu anh ta nói thật, sự thực là anh đã cố không điều tra Trương Khải Đông là ai, và cha anh ta là ai, nhưng dựa vào khí thế kia thì anh đã mơ hồ nhận ra đáp án từ lâu.

“Chúng ta nên gặp nhau trò chuyện đi.” Trần Khải Đông nói ngắn gọn. “Tối nay nhé, sáng mai tôi lên máy bay rời khỏi đây rồi.”

Mục Dục Vũ không trả lời nhưng Trần Khải Đông đã bổ sung một câu: “Tin tôi đi, mẹ anh sẽ vui khi nhìn thấy thứ này.”

Trong đầu anh hiện ra ánh mắt lúc lâm chung của Mục Giác, trong tim đau nhói, anh khàn giọng đáp: “Được, anh nói địa chỉ đi, bây giờ tôi sẽ bảo tài xế đưa đến.”

Chương 60

Khách sạn mà Trương Khải Đông ở cách đó không xa, là khách sạn cổ từ thời Dân Quốc còn giữ lại, tường bên ngoài làm bằng những tảng đá màu trắng xếp ngay ngắn rất hữu tình, cột La Mã, cửa sổ lớn chạm đất, thảm trải sàn A Rập màu sậm và đèn chùm pha lê cực lớn ở đại sảnh đều thể hiện rõ sự phồn hoa độc đáo của riêng nơi này. Hiện tại, nhân viên phục vụ ở đây phần nhiều là người Nam Á với mũi cao, mắt sâu, da sạm đen. Họ mặc đồng phục màu đỏ, rất lễ phép đứng trước mặt khách và nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng.

Mục Dục Vũ dẫn Tôn Phúc Quân vào trong thì nhìn thấy cặp dưới của Trương Khải Đông đi nhanh đến đón. Anh ta nở nụ cười, đưa hai người đến ngồi ở nơi uống cà phê trong một góc đại sảnh gần cửa sổ. Trương Khải Đông đã ngồi đó chờ. Anh ta nhìn thấy Mục Dục Vũ thì đứng dậy, đưa tay ra, Mục Dục Vũ bước tới, theo phép lịch sự cũng bắt tay, Trương Khải Đông khoát tay ra hiệu. “Mời ngồi.”

Mục Dục Vũ ngồi xuống, Tôn Phúc Quân và cặp dưới của Trương Khải Đông ra một bàn khác ngồi. Mục Dục Vũ đan hai tay vào nhau, nói thẳng: “Anh có gì thì cứ đưa cho tôi là được.”

Trương Khải Đông bình thản. “Không vội, anh uống gì? Cà phê hay trà?”

Mục Dục Vũ thấy bộ dạng như muốn trò chuyện lâu của anh ta thì vẫy tay gọi phục vụ tới, chọn một chai nước khoáng, Trương Khải Đông chọn cà phê. Lát sau, đồ uống của họ được mang tới, cà phê tỏa mùi thơm nồng, nước khoáng được đổ vào trong ly thủy tinh trong suốt. Mục Dục Vũ nâng lên uống một ngụm rồi đặt ly xuống, nhìn Trương Khải Đông.

“Tôi do dự mấy năm mới đến đây.” Trương Khải Đông lên tiếng trước, vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt cũng không sắc bén như lần đầu gặp, nhìn Mục Dục Vũ như nhìn người bạn cũ lâu năm. “Bố tôi trước khi qua đời đã ra lệnh cho tôi hoàn thành di nguyện của ông, nhưng lúc đó tôi thà bội tín chứ không làm theo. Điểm này, tôi hy vọng anh có thể hiểu.”

Mục Dục Vũ suy nghĩ, gật gù nói: “Đổi lại là tôi chắc cũng thế, nhưng cuối cùng anh vẫn đến.”

“Tiếc là tôi tới muộn quá, lời dặn dò của bố tôi vốn dĩ là bắt tôi trao tận tay thứ này cho mẹ anh.” Trương Khải Đông nâng ly cà phê lên, hớp một ngụm nhỏ. “Tôi không cảm thấy tiếc nuối vì không gặp được mẹ anh, ngược lại có lẽ còn thấy như thoát được gánh nặng, vì đã tránh được sự ngại ngùng khi gặp nhau của đôi bên. Xin lỗi, ý tôi nói thế không phải là bất kính, tôi thẳng thắn đã quen, xin anh đừng để bụng.”

“Anh xuất phát từ lập trường của anh.” Mục Dục Vũ nói. “Dù sao đi nữa, chúng ta là hậu bối, chưa chắc đã vui khi xử lý việc này, tôi có thể hiểu.”

Trên gương mặt Trương Khải Đông nở nụ cười nhẹ. “Về chuyện của họ, tôi và anh đều không thấy thích thú gì, điều này rất tốt, không cần phải giả tạo, chuyện này không chấp nhận là không chấp nhận, tôi mong chúng ta qua hôm nay đều giữ chuyện này trong lòng, như thế đối với anh và tôi đều tốt hơn.”

“Đó là điều chắc chắn.”

“Thế thì, bây giờ tôi sẽ trao di vật của bố tôi lại cho anh.” Trương Khải Đông lấy ra một hộp gỗ nhỏ trong túi áo, đẩy sang.

Mục Dục Vũ đón lấy, mở ra xem, đó là một tấm huân chương, anh ngời thẳng lên, kiểu huân chương này anh không biết rõ lắm, nhất thời chưa phán đoán ra là loại gì, nhưng nó được giữ gìn rất tốt, tuy đã cũ nhưng vẫn sáng bóng như mới, đủ thấy là thứ được nâng niu, trân trọng.

“Bố tôi cả đời là quân nhân, nếu như không có bất ngờ gì thì tôi cũng thế con trai tôi cũng thế.” Trương Khải Đông nói, “Đối với người lính mà nói, danh dự là thứ quan trọng hơn cả tính mệnh, tấm huân chương này mang theo vinh dự của ông, là minh chứng thời trẻ ông từng thẳng trận, vào sinh ra tử, ông cụ khi còn sống rất quý trọng vật này, giấu kỹ không cho chúng tôi đụng vào, tôi còn tưởng cuối cùng ông sẽ chôn cùng nó, không ngờ...”

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt, sau đó anh đóng nắp hộp gỗ lại.

“Anh có thể không quan tâm, trong mắt người khác, nó có thể chỉ là một mảnh đồng nát, nhưng nếu anh từng trải qua mưa bom bão đạn thì sẽ biết vật này được đánh đổi bằng cả sinh mạng, giá trị của nó không thể đong đếm.”

“Tôi không có ý xem nhẹ nó.” Mục Dục Vũ nói. “Tôi chỉ hoài nghi làm thế này thì có ý nghĩa gì.”

“Tôi cũng nghi ngờ.” Trương Khải Đông cười, bưng ly cà phê lên uống. “Khác với anh là, tôi hiểu tấm huân chương đại diện cho điều gì, nên ngoài nghi ngờ ra, tôi còn từng phần nộ.

Mục Dục Vũ nhìn anh ta, gật gù thấu hiểu, nói thẳng: “Anh cảm thấy không công bằng với mẹ anh.”

“Phải.” Trương Khải Đông hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cười nói: “Mẹ tôi tuy xuất thân từ nông thôn, chưa từng được đi học nhưng cần mẫn, cực nhọc chẳng oán thán nửa lời. Huân chương nếu có thể chia nửa thì công trạng đương nhiên cũng phải thuộc về bà, nhưng bố tôi... tóm lại là tôi không thể nào không tức giận.”

Mục Dục Vũ lơ đãng nói: “Mẹ tôi cả đời không kết hôn, trước khi đi lại yêu cầu chôn cùng với tấm ảnh của bố anh, vì thế tôi cũng rất tức giận.”

Trương Khải Đông ngăn người rồi hỏi ngay: “Ảnh của bố tôi?”

Mục Dục Vũ gật đầu, nhìn anh ta rồi nói: “Rất nhiều năm trước, bố anh đích thân tặng mẹ tôi, tôi cũng không thể hiểu nổi, nhưng...”

Anh nhớ lại những lời Nghệ Xuân Yến khuyên anh lúc đó, bỗng thấy đau lòng, khàn giọng bảo: “Nhưng đó chỉ là chút mong nhớ còn lại trong tim bà, đứng ở góc độ của mình, tôi cho rằng bà làm thế là vô nghĩa, nhưng tôi không biết bà làm thế có cảm thấy mãn nguyện hay không.”

Trương Khải Đông trầm ngâm rồi nói: “Đúng vậy, bố tôi chắc cũng thế, giữ lại nỗi nhớ, nhưng rốt cuộc chỉ thế mà thôi. Tình cảm chỉ dừng ở mức đó,

chuyện này dù tôi không tán thành nhưng tuổi càng lớn thì càng có thể khoan dung. Dù sao đi nữa, mẹ anh chưa từng làm tổn thương gia đình tôi, còn bố tôi cũng chưa từng vì mẹ anh mà làm điều gì có lỗi với gia đình. Thời đại này chuyện ly hôn kết hôn quá tùy tiện, vì vậy sự kiềm chế của họ lại khiến tôi thấy kính trọng hơn.” Anh ta cười, nói với giọng ôn hòa: “Nói cho cùng, là con cái chỉ có thể yêu cầu cha mẹ cả đời làm tròn trách nhiệm của cha mẹ, làm tròn nghĩa vụ dạy dỗ, bảo vệ con cái, nhưng thực sự không thể nào cưỡng cầu tình cảm của họ.”

“Đúng thế.” Mục Dục Vũ gật đầu rồi bỗng cười. “Mẹ tôi thực ra cũng không đối xử tệ với bản thân. Trừ việc không kết hôn ra thì bà sống rất tự do tự tại.”

Trương Khải Đông gật đầu, nói: “Phải, thế là tốt.”

“Mẹ anh...” Mục Dục Vũ do dự rồi chỉ vào tấm huân chương, hỏi: “Bà không để tâm sao?”

“Nói sao nhỉ, bà là người phụ nữ thực thà, không suy nghĩ gì nhiều.” Trương Khải Đông thở dài. “Bố tôi ở bên bà cả đời, bà đã thấy đủ lắm rồi.”

Mục Dục Vũ trầm tư rồi nói: “Yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt việc này, cho dù là xuất phát từ sự tôn trọng mẹ tôi đi chăng nữa.”

“Cảm ơn.” Trương Khải Đông đứng dậy bắt tay anh, trịnh trọng nói: “Rất vui được quen biết anh, hôm nay quả thực trò chuyện rất vui, tôi nghĩ sau này chúng ta có thể trở thành bạn bè.”

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Mục Dục Vũ cũng đứng lên, bắt tay anh ta.

Lúc anh và Trương Khải Đông tạm biệt nhau rồi rời khỏi khách sạn, trên trời bỗng rơi xuống những bông tuyết nhỏ. Anh không bảo Tôn Phúc Quân đi lấy xe ngay mà đi bộ mấy bước, xòe bàn tay ra, nhìn hoa tuyết rơi xuống tay, lát sau hóa thành nước. Trời rất lạnh, một buổi tối mà hà hơi ra cũng thành khói, mọi thứ đều có một màu xanh mờ mờ, chỉ có ánh đèn lồng hắt lên chút màu cam hơi lóa mắt. Giống như cuộc sống đã gói trọn những thứ lạnh lùng,

cứng nhắc bên trong, nhưng phía dưới đáy vẫn có một chút hy vọng nóng bỏng đang nở rộ, có thể khiến người ta bỏ qua hết những gì lạnh lẽo. Mục Dục Vũ ngẩng nhìn một lúc, bỗng thấy tròng mắt ướt nhòe. Lúc này anh nghĩ rất nhiều, anh nhớ đến mẹ ruột của anh, người phụ nữ cúi đầu thêu hoa; nhớ đến Mục Giác, người phụ nữ cất giấu một tấm hình; anh nhớ đến Nghe Xuân Yến, người phụ nữ dùng một cuốn album để cất giữ những bản tin được cắt xén từ báo chí; anh nghĩ, những người phụ nữ đó thật ngốc, nhưng anh cũng biết, trước mặt những người phụ nữ đó, những nguyên tắc lý trí, tính toán lợi ích, dã tâm của đàn ông... thực ra cũng chưa chắc thông minh hơn là bao.

“Sao khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ?” Mục Dục Vũ hỏi

“Sắp Tết rồi.” Tôn Phúc Quân cười nói. “Ồ, nếu đây là quê tôi thì từ bây giờ đã đốt pháo đến tận mười lăm cơ, thế mới là náo nhiệt.”

“Tết à.” Mục Dục Vũ lẩm bẩm.

Tết mọi năm anh đều bớt chút thời gian thăm hỏi nhân viên trong công ty, ăn đủ mọi loại tiệc tất niên, đi dự đủ tiệc tiếp khách, bận đến chóng mặt. Ngoài ra còn tranh thủ đến ở cạnh Mục Giác hai hôm, ăn uống trò chuyện với bà, cùng bà gặp rất nhiều học sinh đã tốt nghiệp.

Năm nay đều không cần nữa, anh bỗng có một cảm giác mệt mỏi khó tả, công ty gần đây vận hành rất suôn sẻ, anh chỉ cần xuất hiện trong bữa tiệc lớn cuối năm, phát phong bao lì xì, tiền thưởng, nói vài câu khích lệ ý chí là được.

Ly hôn rồi, một loạt những cuộc tiếp khách thượng lưu mà Diệp Chỉ Lan mang tới cũng có thể không tham gia, chỉ cần nói một câu sức khỏe chưa bình phục là được, ngay cả với hội đồng quản trị anh cũng không cần phải nể mặt làm gì.

Thực ra anh có thể nghỉ phép, bao năm nay, cuối cùng anh đã có thể cho mình được nghỉ phép.

Nhưng nghỉ phép rồi thì anh làm gì đây?

Trong nhà họ Mục, từ quản gia đến đầu bếp, tài xế đều về quê ăn Tết, hình như mỗi người đến thời điểm này đều có nơi để đi, còn anh thì sao?

Chẳng lẽ đến nhà Diêu Căn Giang tá túc?

“Anh ăn Tết thế nào? Cùng cô bạn gái bé nhỏ về quê à?” Mục Dục Vũ hỏi Tôn Phúc Quân.

“Hi hi, năm nay cô bé hẹn với bạn học đi du lịch, một mình tôi về thôi.” Tôn Phúc Quân cười cười trả lời.

“Ồ?” Mục Dục Vũ nói với vẻ ác ý: “Coi chừng cô bé với đám bạn học lâu ngày sinh tình, đá anh bây giờ.”

“Cũng... không tới nỗi đâu.” Tôn Phúc Quân đáp. “Cô nàng của tôi không phải hạng người đó.”

“Anh chắc chắn?” Mục Dục Vũ nhếch mép nói. “Lòng người khó đoán, đừng quá tự tin, cho dù hai người có tốt đẹp tiến tới hôn nhân đi chẳng nữa. Mà người như anh liệu có cùng chung tiếng nói với cô bé sinh viên đại học không?”

“Tiên sinh...”

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, anh có thật sự biết anh và cô bé kia sống cùng nhau là ý gì không?” Mục Dục Vũ vô thức dùng giọng điệu châm biếm.

Tôn Phúc Quân cúi đầu, gãi gãi sau gáy, lâu sau mới cười nói: “Dù sao lòng tôi không hổ thẹn là được, tôi thành tâm thành ý muốn sống cùng cô ấy, tôi không biết người khác thế nào, nhưng tôi nghĩ tôi muốn đối xử tốt với cô ấy, để cô ấy không lo nghĩ chuyện ăn mặc, không sợ hãi điều gì, muốn mua gì chỉ cần không quá đáng thì vẫn có thể móc tiền ra mua ngay được. Tôi không có bản lĩnh gì lớn, cũng không biết nói những lời ngọt ngào vô dụng. Nhưng điều tôi tin là chỉ cần cô ấy muốn sống cùng tôi thì tôi hoàn toàn có

thể làm được. Cha mẹ tôi ở nông thôn không hiểu đạo lý gì nhiều, nhưng vẫn vợ thương chồng chồng thương vợ mà dùm nhau đi qua hơn nửa đời người đó thôi! Đàn ông mà, vợ con là số một, nghe thì có vẻ hơi quá nhưng nếu là lời của tổ tông chúng ta truyền lại thì lúc nào cũng có lý của nó.”

“Một câu nói kém cỏi thế mà có lý à?”

“Hi hi, cái này tôi cũng không rõ được, chỉ là cảm giác thôi.” Tôn Phúc Quân toét miệng cười. “Dù sao nếu có vợ có con thì không đến nỗi buồn khổ, đúng không?”

Mục Dục Vũ không nói gì, rất lâu sau, anh mới chậm rãi móc điện thoại ra, gọi cho Diêu Căn Giang.

“Lão Diêu, tôi đây, ngày mai hẹn giúp tôi chuyên gia kiểm định thuốc lần trước.”

“Sao thế? Việc điều trị của anh có vấn đề à?”

“Không, tôi rất khỏe.” Mục Dục Vũ ngừng lại rồi nói tiếp: “Tôi có việc muốn nhờ anh ta.”

Chương 61

“Mục tiên sinh, ý ngài là... ban này có lẽ tôi chưa hiểu cho lắm.” Người phụ trách phòng thí nghiệm nhìn anh vẻ ái ngại, đẩy gọng kính trên mũi lên, gượng cười nói. “Tôi rất xin lỗi, ngài có thể nói lại không?”

Mục Dục Vũ nhìn ông ta, ánh mắt bình tĩnh, nói ngắn gọn: “Tôi muốn thỉnh giáo anh, nếu tôi uống Mxxx lần nữa, thì kết quả xấu nhất là gì?”

“Ngài không cai nghiện được à? Tha thứ cho tôi mạo muội hỏi thẳng, vì ở chỗ tôi không có ai đo được số liệu chuẩn xác, ngài nói thế tức là loại thuốc gây ảo giác này có thể khiến người ta nảy sinh sự dựa dẫm về mặt tâm lý, mà cường độ rất mạnh?” Ông ta ngừng lại rồi hỏi: “Đủ để người có ý chí mạnh như ngài khó chống cự nổi?”

“Không, tôi chỉ là cần...” Mục Dục Vũ ngừng lại rồi quay đầu đi. “Vì một nguyên nhân của riêng tôi, tôi cần vào ảo giác đó để tiện xác định một số thứ.”

“Nhưng có gì mà phải xác định trong ảo giác?” Đối phương cố gắng giữ lịch sự, nhưng lúc nói ra câu đó, ông ta đã tỏ rõ vẻ không tán thành. “Tiên sinh này, tôi xin nhắc nhở, ảo giác không phải thứ đáng tin để ngài dựa vào đó mà phán đoán...”

“Điều này đương nhiên là tôi biết.” Mục Dục Vũ cắt ngang. “Anh chỉ cần trả lời nếu tôi uống lần nữa thì kết quả xấu nhất là gì?”

“Những liệu trình điều trị trước đó của ngài có thể sẽ trở thành vô hiệu, đồng thời, Mxxx rất dễ khiến não bộ bị ảnh hưởng, tim co giật, não tụ máu, theo tôi biết thì kết quả xét nghiệm lần trước của ngài đã không mấy lạc quan rồi.” Người đàn ông trung niên lại nghiêm túc đề nghị: “Cho dù là vì nguyên nhân nào, tôi đều không cho rằng đây là một hành vi lý trí, tiên sinh ạ.”

Mục Dục Vũ trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi hy vọng liều lượng sử dụng lần này sẽ do anh kiểm soát, như thế chúng ta có thể khống chế sự nguy hại trong phạm vi nhỏ nhất.”

Đối phương im lặng rồi nhắc: “Tôi xin ngài hãy suy xét lại...”

“Không cần.” Mục Dục Vũ đứng dậy, nói ngắn gọn. “Tôi đã quyết định, anh yên tâm, mọi hậu quả do tôi tự chịu trách nhiệm, không liên quan đến bất cứ ai, hơn nữa tôi là người rất yêu quý tính mạng, sẽ chuẩn bị sẵn những phương pháp ứng cứu khẩn cấp.”

“Nhưng tôi vẫn không thấy cần thiết phải làm như vậy.”

“Đối với anh có thể là thế, nhưng đối với tôi thì khác.” Mục Dục Vũ ngẩng lên, nghiêm túc nói. “Nhờ anh cả đấy.”

Người đàn ông kia bó tay, đành gật đầu.

Anh vừa ra khỏi phòng thí nghiệm thì Diêu Căn Giang đã bước nhanh lại, giọng nghiêm khắc: “Đừng nói với tôi là anh đến đây vì cần đến thứ thuốc độc đó nhé!”

Mục Dục Vũ không phủ nhận.

Gương mặt vốn thiếu cảm xúc của Diêu Căn Giang lúc này bỗng đỏ bừng, anh ta giận dữ mắng: “Mục Dục Vũ, anh điên rồi sao?”

“Không, tôi rất bình tĩnh.” Mục Dục Vũ trả lời. “Tối nay anh hãy giúp tôi hẹn trước với bác sĩ, tôi uống thuốc xong nếu có gì không ổn thì phải phiền anh đưa tôi đến bệnh viện rồi.”

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Diêu Căn Giang tức tối. “Tôi khinh thường những người muốn tìm đến cái chết, tôi không cho phép anh làm thế.”

“Lão Diêu.” Mục Dục Vũ nhìn anh ta, nửa cười nửa không. “Anh nghĩ phải làm sao để có thể sống cùng một người phụ nữ?”

“Muốn sống thì sống chung thôi, à không phải...” Diêu Căn Giang lắc đầu. “Chuyện này và cái chúng ta đang nói là hai chuyện khác nhau, anh nghe rõ đây, giao món đồ trong túi anh ra đây, đừng để tôi ra tay!”

Mục Dục Vũ lắc đầu. “Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi muốn hỏi là vì sao anh có thể xác định được rằng anh sẽ không hối hận sau khi cưới vợ anh? Tôi nói không phải chứ, vợ anh không mấy xinh đẹp, vóc dáng cũng không bốc lửa, nhà vợ anh cũng không có tiền...”

“Hừ, liên quan gì đến anh?” Diêu Căn Giang nổi cáu, buột miệng chửi. “Vợ tôi tốt hay không thì tôi biết là được, có cần nói cho anh biết không?”

“Nói đi.” Mục Dục Vũ không tức giận mà chỉ cười. “Tôi vẫn luôn thắc mắc mà.”

“Anh...” Diêu Căn Giang hơi ngờ vực nhưng vẫn nói: “Thế nào nhỉ, hai chúng tôi ban đầu học cùng trường, cùng bước ra xã hội, trong mấy năm tôi sống thảm nhất, không ai coi trọng tôi, nhưng chỉ có cô ấy luôn theo tôi...”

“Nói thế thì thực ra là anh biết ơn?”

“Đương nhiên là biết ơn, nhưng từ này nghe sến quá, sống cùng nhau không phải chuyện ai biết ơn ai, mà là hai chúng tôi đều biết đối phương tốt ở điểm nào.” Diêu Căn Giang suy nghĩ, như nghĩ ra chuyện gì đó tốt đẹp nên vẻ mặt trở nên dịu dàng hơn. “Vợ tôi bên ngoài thì nhanh nhẹn lắm, nhưng bên trong lại rất ngốc, ngoài tôi ra chắc chẳng có người đàn ông nào chịu nổi người ngốc như thế. Anh từng thấy ai xào rau mà tưởng đường là muối chưa?”

“Chưa.” Mục Dục Vũ thành thật lắc đầu.

“Cô ấy làm thế đấy, mà không chỉ một lần, hồ đồ tới mức đi đâu cũng không tìm ra phương hướng.” Diêu Căn Giang khẽ cười, rồi ngay sau đó nghiêm túc, nhìn anh, lạnh lùng nói: “Hôm nay anh lạ thế, rốt cuộc là làm sao?”

Mục Dục Vũ thờ dãi, rồi đáp ngắn gọn: “Tôi muốn lập gia đình rồi.”

Diêu Căn Giang nhìn anh bằng ánh mắt sững sốt. Hồi lâu sau, anh ta mới định thần lại, hỏi với vẻ không chắc chắn: “Anh... ý nói kiểu lập gia đình giống tôi?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ nói bằng giọng mũi. “Chẳng lẽ tôi còn rảnh rỗi đến mức muốn tìm cho mình thêm một Diệp Chỉ Lan?”

“Khó nói lắm.” Diêu Căn Giang không hề khách sáo.

Mục Dục Vũ liếc nhìn anh ta, nói: “Tôi đang nói thật đấy.”

“Thế thì tốt.” Diêu Căn Giang gật gù rồi nhú mày. “Nhưng tôi vẫn chưa hiểu, điều này có quan hệ gì tới chuyện anh tìm đến thứ thuốc kia?”

“Tôi muốn lập gia đình, nhưng tôi để cho đối tượng của mình hỏi đến đứng hình.” Mục Dục Vũ nói. “Cô ấy hỏi tôi, rốt cuộc đã hiểu rõ chuyện sống cùng với cô ấy mang ý nghĩa gì chưa?”

Diêu Căn Giang trầm tư, rồi đáp chắc nịch: “Cô nàng này hỏi hay quá.”

“Tôi cảm thấy hình như tôi hiểu rõ, nhưng lại có phần không chắc chắn.” Mục Dục Vũ cười khổ. “Cả đời này chắc tôi cũng chỉ vướng vào chuyện của cô ấy mới suy nghĩ tới lui thế này.”

“Đáng đời.” Diêu Căn Giang kết luận. “Nói thế là anh muốn vào ảo giác kia, vì ảo giác trước đó có liên quan đến đối tượng của anh?”

Mục Dục Vũ gật đầu.

Diêu Căn Giang quan sát nét mặt Mục Dục Vũ rồi vỗ vỗ vai anh. “Thế thì tôi không ngăn cản, anh có thể đi đến bước này thật không dễ dàng gì, tôi hiểu anh, thật sự không dễ.”

“Cảm ơn.” Mục Dục Vũ cười với anh ta.

Ban đêm, Mục Dục Vũ nằm trên chiếc giường sang trọng của anh. Anh đang đợi nằm mơ, đợi bước vào trong ảo giác kỳ quặc kia, đây là lần đầu, cũng là lần cuối anh chủ động theo đuổi khoảng không gian đó. Nằm xuống rồi anh mới biết, khoảng không gian đó được tạo ra chân thực đến thế là do công hiệu của thuốc tạo ảo giác, nhưng để nó sản sinh ra thì chưa chắc chỉ là vì thuốc. Khoảnh khắc này, Mục Dục Vũ thậm chí nghĩ có lẽ không gian song

song kia luôn tồn tại ở một nơi mà anh không biết đến, thuốc gây ảo giác chỉ là chìa khóa để mở nó ra.

Ở đó có những gì tốt đẹp mà anh không dám nghĩ đến, có tình cảm mà anh không thể nào xác định, có hạnh phúc mà anh vì ngạo mạn và tự đại nên tránh né, ở đó anh sẽ không bao giờ cô độc.

Ở đó có Nghệ Xuân Yến mà anh đã bỏ lỡ, cô gái mười sáu tuổi gọi to “em thích anh”, người phụ nữ ba mươi tuổi nói với anh rằng tôi ngốc nghếch, nhưng tôi không hèn.

Anh hiểu người phụ nữ ấy, anh biết cô rất khó khăn, nhưng anh chỉ muốn nhìn thấy những gì mình muốn thấy, anh không biết rằng dù cô ấy có si tình đến ngu ngốc, thì vẫn có thể sống được mà không có anh.

Cô ấy có một tình yêu bền vững dành cho anh, thứ tình yêu ấy đã vượt qua sự khoa trương và hiếu thắng thời niên thiếu vượt qua sự lãng mạn và cô độc thời thanh xuân, đã không còn nằm trong phạm vi đánh đổi và nhận lại, đại khái là nó đã trở thành một thứ tình cảm tự thỏa mãn.

Anh hoàn toàn không thể sử dụng logic đơn giản “em yêu anh, nên em phải đi theo anh” để sai khiến cô được.

Xưa nay, anh vẫn luôn vin vào cái cớ người phụ nữ ấy yêu anh, nên thời niên thiếu anh có thể si nhục và công kích cô, mười mấy năm sau anh có thể quên bằng cô để chạy theo dã tâm của bản thân, đến khi gặp lại anh cũng chưa từng vì cô mà thật sự bỏ ra cái gì, ngay cả tỏ tình anh cũng không chịu hạ thấp cái tôi của mình xuống.

Nhưng lúc này đây, anh mới hiểu rằng, tình yêu của cô không liên quan đến việc anh có đáp lại hay không, đó chỉ là chuyện của riêng cô.

Mục Dục Vũ nhắm mắt, anh bỗng thấy tim nhức nhối như bị kim châm, anh tự hỏi, thế thì tình cảm của anh đối với cô là gì?

Thuốc có tác dụng rất nhanh, khi ý thức của anh bắt đầu mơ hồ, Mục Dục Vũ như nhìn thấy mẹ ruột của anh, anh đang quay về thời thơ ấu, ngồi trên

chiếc ghế tre thấp nhỏ, bò toài lên bàn ra sức vẽ vờì gì đó, mẹ ruột của anh ở cách đó không xa, toàn thân được bao phủ trong ánh sáng dịu dàng, bà cúi đầu, đang lặng lẽ thêu thùa.

“Ngoan nhé, vẽ xong bài tập rồi mẹ sẽ thêu xong con vệt nhỏ cho con.”

Mẹ ngồi trong ánh sáng, giơ khung thêu lên dịu dàng hỏi “Nhìn này, vệt con đẹp không?”

Đó chính là chiếc khăn tay anh đã làm mất. Mục Dục Vũ sững sờ, cố gắng giãy giụa, khung cảnh trước mặt bỗng thay đổi, con vệt được một chiếc khung bao xung quanh, lặng lẽ nằm trong cái tủ sát tường cũ kĩ. Anh ngỡ ngẩn nhìn, bỗng sau lưng vọng tới giọng nói trong veo của trẻ con: “Bố ơi bố, nhìn bức tranh của con này!”

Anh quay lại, Phi Phi giơ cao bức tranh chạy đến, đôi mắt đen tròn cười tít lại, trên gương mặt đầy ắp vẻ mong chờ được khen ngợi.

Đó là con trai anh, anh đã rất lâu không nhìn thấy thằng bé rồi.

Mục Dục Vũ phát hiện ra chính anh thực sự cũng nhớ nó, cho dù thằng bé chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, nhưng thằng bé lại rất hoạt bát đáng yêu, vừa hiếu thắng vừa xấu nết, nhìn kiểu nào cũng là con của nhà họ Mục. Mục Dục Vũ bỗng rất muốn ôm chặt thằng bé vào lòng, và anh đã làm thế. Cơ thể mềm mại của nó ôm trong vòng tay đã gợi lên sự dịu dàng trong anh. Anh không nghĩ ngợi gì, đưa chiếc cầm mộc râu lún phún ra cạ vào khuôn mặt trắng nõn của nó.

Phi Phi cười khanh khách, vắn vẹo trong lòng anh, vừa giãy giụa vừa kêu lên: “Bố ơi nhột quá, bố xấu quá.”

“Nhóc con, xuống ngay đi, đừng làm bố mệt, bố vừa về còn đang mệt đấy, mau xuống đây.”

Mục Dục Vũ ngược lên, Nghê Xuân Yến xuất hiện trước mặt anh, sắc mặt hồng hào, mỉm cười trách móc Mục Phi Nhiên, sau đó ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt dịu dàng như nước, cười tươi hỏi: “Anh về rồi à?”

Đó là vợ anh, người phụ nữ sinh con cho anh, trong không gian này, hai người họ tương thân tương ái.

Mục Dục Vũ bế thẳng bé lại gần, trịnh trọng đưa tay kia lên ôm Nghê Xuân Yến vào lòng, cánh tay siết chặt lại, cảm nhận rất chân thực hai người trong vòng tay như liên kết máu thịt với anh, không thể cắt rời.

Thế nào là không thể thay thế? Đây chính là điều không thể thay thế.

Tròng mắt anh bỗng ướt nhòe, anh vỡ lẽ, hóa ra nội tâm anh luôn truyền đạt tin tức ấy đến anh bằng cách thức này, nói cho anh biết những điều xưa nay anh luôn thiếu thốn, luôn khao khát, luôn quên lãng, luôn hướng đến.

Chính là điều này.

Nó không liên quan đến thuốc gây ảo giác, thậm chí cũng chẳng liên quan đến tình yêu, đó là một nhu cầu thâm căn cố đế, nó là sự dựa dẫm của người đàn ông đối với người phụ nữ, là sự tin tưởng cô, là cảm giác an toàn mà anh chỉ có thể có được khi ở bên cô, khi ôm cô và đưa con cô sinh ra vào lòng.

Đó chính là chút ánh sáng nhảy múa vô định bị bao bọc trong chiếc lồng cứng lạnh trong màn đêm đông. Đốm sáng ấy không cần quá sáng, vì nó không phải dùng để chiếu sáng, nhưng nó cũng không thể quá yếu ớt, bởi nó bắt buộc phải ấm áp và chân thực.

E.a.n.p.a.g.e: E.b.o.o.k N.g.o.n T.i.n.h M.i.e.n P.h.i

“Ông xã, anh mệt không?” Người phụ nữ trong vòng tay anh ân cần vỗ vỗ lưng anh.

“Bố ơi, xem tranh con vẽ, cô giáo khen con này.” Thằng bé trên cánh tay anh hí hửng khoe.

Mục Dục Vũ đón lấy xem, trên đó là những mảng màu tươi sáng, đủ mọi hình người và hoa trêu tượng cùng tùm tùm một chỗ. Thằng bé đã dùng ngòi bút ngây thơ của nó để diễn tả tình yêu đối với thế giới này, nó vẫn chưa

hiếu thế nào là cuộc sống, nhưng nó hiểu những thiện ý và tình cảm cơ bản nhất của con người.

“Bức tranh này tên là gì?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Mùa xuân đến rồi ạ.” Mục Phi Nhiên nghiêm túc nói.

“Vì sao con lại muốn vẽ mùa xuân đến?”

“Vì mùa xuân có rất nhiều hoa, rất đẹp, rất thơm, trẻ nhỏ đều ra ngoài vui chơi.” Thăng bé lóng ngóng khoa chân múa tay. “Con còn muốn vẽ một mặt trời to, nhưng cậu nói không thích mặt trời, cậu sợ nóng, haizz...”

Mục Dục Vũ trầm tư rồi hỏi: “Phi Phi, ước mơ của con là gì?”

“Là họa sĩ.” Mục Phi Nhiên đáp to.

“Còn em?” Mục Dục Vũ quay sang nhìn người vợ đang dựa vào anh.

Nghê Xuân Yến hơi ngạc nhiên, ôm cánh tay anh cười hi hi. “Em chẳng có mơ ước gì, hai thằng bé trong nhà khỏe mạnh, không bệnh tật gì, công việc của anh đừng quá mệt mỏi, mẹ chúng ta sống lâu trăm tuổi, quán mì kinh doanh tốt một chút, ha ha, có phải là hơi quá nhiều không anh?”

“Còn chính em thì sao?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Chính em à?” Nghê Xuân Yến cười khanh khách. “Thế thì em hy vọng em năm nay hai mươi, năm sau mười tám thì sao? Ừm, đừng già quá nhanh, không cần quá xinh đẹp, đủ mê hoặc anh là được.”

Mục Dục Vũ cười, ôm chặt cô, dịu dàng nói: “Trong lòng anh, em rất đẹp, thật đấy.”

Nghê Xuân Yến đỏ mặt, Mục Dục Vũ lại ôm chặt họ, lưu luyến nhìn người phụ nữ và đứa trẻ trong vòng tay, cười nói: “Lần này anh đến, thực ra là muốn chào tạm biệt mọi người, anh yêu tất cả, nhưng bây giờ anh bắt buộc phải từ biệt.”

Anh chậm rãi nói: “Anh biết mọi người là giả, thực ra mọi người là do anh tưởng tượng ra. Rất xin lỗi, anh tốn quá nhiều thời gian mới phát hiện ra sự thực đơn giản thế này.” Anh rưng rưng nước mắt, khẽ nói: “Anh mất thời gian lâu như thế đi một vòng lớn, cuối cùng mới biết hóa ra những ngày tháng thế này, có mọi người ở bên anh, đây mới là thứ mà anh thực sự cần đến.”

Anh xoa tóc cô, nói chắc nịch: “Anh thề, sẽ có một ngày, mọi người sẽ biến thành thật, như hôm nay, cả nhà chúng ta sống bên nhau, sẽ có một ngày biến thành thật, anh thề.”

Chương 62

Lúc Mục Dục Vũ tỉnh lại thì phát hiện ra anh đang nằm trong bệnh viện.

Anh nhìn xung quanh, nhận ra bên cạnh mình bày những dụng cụ y tế quen thuộc, mũi gắp ông thở, anh hơi nhúc nhích thì máy đã phát ra tiếng “tút tut”.

Cửa phòng bệnh lập tức mở ra, mấy bác sĩ dẫn theo y tá vào trong. Anh nhận ra đó là những bác sĩ đã chăm sóc anh đợt trước.

“Tôi...” Anh muốn nói nhưng nhận ra giọng mình khàn đến đáng sợ.

Bác sĩ giữ anh lại, ôn hòa nói: “Khoan hãy nói chuyện, Mục tiên sinh, để chúng tôi kiểm tra trước đã.”

Ông ta gật đầu với trợ lý đứng cạnh, hai bác sĩ trẻ tiến lên làm một số kiểm tra đơn giản, bác sĩ dẫn đầu nhìn số liệu rồi mỉm cười, nói với Mục Dục Vũ: “Mục tiên sinh, vì anh bị nhồi máu cơ tim nên đã được đưa vào đây, nhưng tình trạng hiện giờ cơ bản đã ổn định, yên tâm nhé, ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày là có thể ra viện rồi.”

“Còn về vấn đề sót lại của thuốc trong cơ thể anh, tôi sẽ họp với những chuyên gia khác, cùng lên liệu trình hồi phục sức khỏe cho anh, nhưng quá trình này có thể sẽ hơi vất vả và lặt vặt, anh phải chuẩn bị tâm lý.”

Mục Dục Vũ gật đầu, nhắm mắt lại.

Trong cơ thể anh hình như còn chút cảm giác đau đớn tức thở vào giờ phút cuối cùng trong mơ, cánh tay anh vẫn cảm nhận được hơi ấm cơ thể của người phụ nữ và đứa trẻ.

Giấc mơ đó rất dài, dài đến độ đủ để anh cảm thấy hơi ấm thân thiết ấy hòa vào cơ thể mình, đủ để anh suy nghĩ rõ ràng một vấn đề mà trước đó anh vẫn chưa quyết định, anh biết đó là lần cuối năm mơ, cánh cửa không gian song song cuối cùng đã đóng lại hoàn toàn, nhưng anh không còn thấy cảm giác trống rỗng, không vì mất đi sự yên bình trong không gian đó mà bức bối, tiếc nuối, vì anh biết giấc mơ ấy đã hoàn thành sứ mệnh của nó, nó đã truyền

đạt tin tức quan trọng cho anh, còn anh cuối cùng cũng học được cách không còn nghi ngờ, không còn do dự mà vui vẻ chấp nhận.

Nghê Xuân Yến, anh nói thầm trong bụng, cuối cùng anh đã có thể trả lời câu hỏi của em, anh đã biết sống cùng em mang ý nghĩa gì, trước khi anh biết đáp án, trong tiềm thức của anh hóa ra đã thiết lập sẵn khả năng này; thế nên bây giờ anh chọn em là ý nguyện xuất phát từ chính trái tim, trải qua sự suy xét thận trọng mới rút ra câu trả lời thực tế.

Mục Dục Vũ lại ngủ thiếp đi, khi anh tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi tối, Diêu Căn Giang đang ngồi ở đầu giường, lật xem cuốn tạp chí trong tay.

Mục Dục Vũ vừa nhúc nhích là anh ta đã biết, Diêu Căn Giang buông cuốn tạp chí xuống, nhìn đồng hồ đeo tay. “Anh đã ngủ hai ngày và mười một tiếng.”

“Không thể nào.” Mục Dục Vũ khàn giọng.

“Hai ngày là hôn mê, mười một tiếng là ngủ thiếp đi sau khi tỉnh lại.” Diêu Căn Giang bình thản nói. “Còn không chịu dậy là cổ phiếu công ty sụt giá, hội đồng quản trị rối loạn, các phó tổng sẽ tranh giành quyền, đám nhân viên sẽ hoảng hốt, bên ngoài kia sẽ nhân lúc cháy nhà mà ăn trộm.”

“Tôi tưởng...” Mục Dục Vũ vật vờ ngồi dậy. Diêu Căn Giang đỡ anh ngồi lên, lót một chiếc gối sau lưng anh, Mục Dục Vũ gật đầu cảm ơn, rồi nói tiếp: “Có anh ở đó, có quy tắc ở đó, công ty không có tôi vẫn có thể vận hành tốt.”

“Tuy là có khả năng đó nhưng phải cần một quãng thời gian điều chỉnh rất dài, mà còn phải được quyết định bởi năng lực của người phụ trách và nghị lực cá nhân.” Diêu Căn Giang lạnh lùng nói: “Nhưng kẻ địch bên ngoài sẽ không đợi anh bình phục lại, đừng quên rằng không có Diệp Thị thì vẫn còn vô số kẻ nham hiểm khác. Nên anh vẫn không nên ở bệnh viện quá lâu, mau khỏe lại đi, ngoài kia đang có rất nhiều việc đợi anh quyết đấy.”

“Anh nói như thế tôi rất quan trọng ấy.” Mục Dục Vũ cười khẽ. “Đây là biến tướng của nịnh nọt à?”

“Vì thế anh sẽ thưởng tôi nhiều hơn?”

“Không.”

“Vậy làm sao tôi phải nịnh nọt anh?” Diêu Căn Giang kéo chân lại cho anh rồi bấm chuông. “Tôi bảo y tá vào chăm sóc cho anh.”

Mục Dục Vũ gật gù, nhắm mắt rồi nói khẽ: “Lão Diêu, cảm ơn nhé.”

Diêu Căn Giang không chút cảm xúc. “Nói cảm ơn bằng miệng không có ý nghĩa gì, xin Mục tiên sinh sau này đừng bắt tôi làm những chuyện vớ vẩn như đưa người vào bệnh viện.”

Mục Dục Vũ cười nói: “Yên trí, tôi đã rõ rồi, cuộc sống này quý hơn vàng, tôi còn rất nhiều việc phải làm, không làm bậy đâu.”

Diêu Căn Giang nhíu chặt môi, cuối cùng nói: “Tốt nhất là thế.”

Lúc này hai cô y tá bước vào, thuận thực giúp Mục Dục Vũ làm vệ sinh cá nhân, rồi lại thay đồ cho anh, lúc đó mới đỡ Mục Dục Vũ thở hỗn hển ngồi dựa vào gối.

Mục Dục Vũ lắc đầu. “Không ổn rồi, làm sao lần này cảm thấy còn yếu hơn lần bệnh trước?”

“Vì lần này liều lượng thuốc anh dùng nhiều hơn bất kỳ lần nào khác. Nhưng tôi cho rằng anh yếu như thế còn có một nguyên nhân trực tiếp nữa, dù là ai, chỉ truyền đường ba ngày mà không ăn uống gì thì chắc chắn tứ chi sẽ rã rời.” Diêu Căn Giang anh, nói: “Mang thức ăn cho anh đây, yên trí, đều là những món bác sĩ cho phép.”

Mục Dục Vũ đùa: “Không phải là vợ anh nấu đấy chứ?”

“Vợ tôi nấu thì tôi không nỡ cho anh đâu.” Diêu Căn Giang mở hộp, lấy hai món mặn, một bát cháo cá ra đặt trước mặt anh, nói: “Nhưng anh đừng coi

thường những món ăn hàng ngày này, không dễ có được chúng đâu.”

Mục Dục Vũ thấy tim nhảy thót, nhìn Diêu Căn Giang.

Diêu Căn Giang thông thả nói: “Tôi nghe nói hễ anh bệnh thì sẽ rất khó hầu hạ, còn chuyên gia kén chọn, lần trước nghe đồn cơm của Đại Quân anh cũng giành ăn cho bằng được. Tôi nghĩ người nấu ăn cho Đại Quân thật cừ, có thể nấu những món mà anh miễn cưỡng ăn được. Thế là tôi tò mò, bảo người đi mời vị đầu bếp đặc biệt kia, khó khăn lắm mới tìm được người ta, khách sáo kể tình trạng của anh cho người ta nghe, ai ngờ vị đầu bếp đó trông thì dễ tính, mà vừa nghe đến tên anh là lập tức cự tuyệt ngay. Tôi thầm nghĩ không biết anh đã đắc tội với người ta thế nào, mà cứ tạo chướng ngại trong công việc của tôi thế này, đang thử thách năng lực của tôi chứ gì? Thế là, trong tình huống bó tay, tôi đành khéo léo tiết lộ một chút ít bệnh tình của anh...”

Mục Dục Vũ thấy tim đập nhanh, anh nheo mắt nhìn Diêu Căn Giang, nghiêng răng hỏi: “Khéo léo à?”

Diêu Căn Giang nghiêm túc nói: “Ừ, đương nhiên là sự khéo léo này cũng bao gồm phóng đại vấn đề của anh ra chút xíu, chẳng hạn trạng thái tâm lý không tốt, uống thuốc như muốn tự sát, từ bỏ sinh mạng, dẫn đến việc sức khỏe sụt giảm, vào viện mổ tim các thứ...”

“Diêu Căn Giang!” Mục Dục Vũ trừng to mắt. “Rốc cuộc anh còn nói gì nữa?”

“Tôi đã quan sát cô gái đó ở khoảng cách gần, phát hiện ra cô ấy đúng là mềm lòng, cho dù từng bị anh đắc tội thì vẫn chân thành lo lắng cho anh, mới nghe anh thành ra thế này đã quên hết chút cảm xúc của mình, lại còn lo lắng tính toán xem anh tỉnh lại sẽ ăn gì.” Diêu Căn Giang lắc đầu thờ dãi. “Làm sao được chứ, nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân mà...”

“Anh si nhục tôi đến nghiện rồi đúng không, im miệng.” Mục Dục Vũ nở nụ cười hưng phấn, ngửi mùi cháo cá thơm ngào ngạt, gật đầu nói: “Ngon lắm, đúng là tay nghề của cô ấy, khá thật...”

“Lão Mục, đối tượng mà hôm đó anh nói chính là cô ấy chẳng?” Diêu Căn Giang cười hỏi.

Mục Dục Vũ cũng cười, gật đầu.

“Nghĩ thông suốt rồi?”

“Ừ”

“Đó là một cô gái tốt, mới nhìn đã biết không xấu xa, hơn nhiều so với những cô nàng trước đó, chỉ là theo anh thì sẽ chịu khổ thôi.” Diêu Căn Giang gật đầu, nói. “Lần này cũng xem như anh trong họa có phúc, hãy tận dụng cơ hội này, tôi vẫn giữ câu nói đó, sống đến ngần này tuổi rồi phải trân trọng. Được, anh cứ từ từ mà ăn, tôi ra ngoài trước...”

“Khoan đã.” Mục Dục Vũ ngẩng lên. “Anh không ngại thì hãy tiết lộ tình trạng của tôi khéo léo thêm lần nữa...”

“Hử?”

“Khéo léo báo cô ấy là tôi gặp chút nguy hiểm.” Mục Dục Vũ nói. “Cụ thể làm sao thì anh biết rồi đấy.”

Diêu Căn Giang nhìn anh như cười như không, sau đó ra ngoài, chu đáo đóng cửa lại.

Hiệu suất làm việc của Diêu Căn Giang trước nay vẫn rất cao, hôm sau, khi Mục Dục Vũ đang ngồi trên giường đọc tạp chí, bỗng ngẩng lên nhìn thì liếc thấy cửa phòng bệnh có một cái đầu thò ra rồi lại rút về.

Sự an toàn của anh xưa nay vẫn do Tôn Phục Quân phụ trách, người của anh ta không thể nào để cho một người vô can tùy tiện ra vào phòng bệnh của sếp, người này có thể thò đầu ra vào như thế chắc chắn là đã được sự cho phép của Tôn Phục Quân, mà người anh ta có thể để cho tự do như vậy, ngoài chị em Nghê Xuân Yến ra thì còn ai nữa đâu.

Mục Dục Vũ thấy rất vui nhưng ngoài mặt không để lộ gì, ngược lại anh đặt sách sang một bên, cau mày, uể oải nằm xuống giường rồi giơ tay bấm

chuông.

Y tá lập tức chạy tới, hỏi: “Mục tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào ạ?”

“Không ổn.”

Khái niệm “không ổn” này quá lớn, có thể suy đoán tận bên trong, mà cũng có thể chỉ lý giải ở bề ngoài, mà thân phận của anh đương nhiên là bác sĩ lẫn y tá ở đây đều không dám coi thường. Cô y tá kia vội vàng chạy ra ngoài, lát sau lập tức có hai bác sĩ trẻ chạy vào.

Họ nhìn mọi số liệu của anh, thăm hỏi mọi tình trạng của anh, dù bác sĩ nói sao thì Mục Dục Vũ đều sa sầm mặt không trả lời, một cô y tá thử mở chặn của anh ra để tiến hành kiểm tra thì Mục Dục Vũ đã lấy cuốn tạp chí đánh lên tay, lạnh lùng bảo: “Không được phép động vào tôi!”

Khí thế của anh quá lớn, đám người kia quả nhiên không dám động vào. Bác sĩ nhìn nhau, trong đó một người lên tiếng dò hỏi: “Xin lỗi Mục tiên sinh, chúng tôi không nhìn thấy có vấn đề gì, không dám chẩn đoán linh tinh, hay là ngài đợi một lát, chủ nhiệm Lý đang phẫu thuật, ông ấy làm xong sẽ đến đây khám cho ngài ngay.”

Chủ nhiệm Lý là bác sĩ điều trị chính cho Mục Dục Vũ, anh cũng ngại hành hạ ông ta nên lắc đầu, bảo: “Thôi, bây giờ tôi cũng không khó chịu nhiều, tôi cần nghỉ ngơi, các người ra đi.”

Người chăm bệnh của anh vội bước tới giúp anh nằm xuống, đám bác sĩ y tá len lén lui ra, lúc đóng cửa Mục Dục Vũ còn thoáng nghe có người lầu bầu: “Người có tiền thật khó hầu hạ.” Mục Dục Vũ hơi mỉm cười, không phản bác, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Anh nhắm mắt được một lát thì nghe thấy có người rón rén đi vào, âm thanh đẩy cửa của người đó rất nhẹ nhàng, có thể biết được là dùng tay đẩy cửa ra từng tí một, tiếng chân bước cũng rất khẽ, sau đó người ấy lặng lẽ ngồi cạnh giường anh, hình như ngay cả tiếng thở cũng kìm nén.

Sự tồn tại của người ấy hình như vẫn luôn như thế, nếu bạn không chú ý lắng nghe kĩ thì sẽ không biết có một người như vậy, giữa cuộc sống bộn bề huyên náo, từng có bao nhiêu âm thanh cùng vang lên một lúc, bao nhiêu người tranh nhau dùng mọi cách để giành nói cho bạn biết về sự tồn tại của họ. Nhưng rồi cũng đến lúc nào đó, mọi âm thanh đều vụt biến mất, mọi thứ trở nên tĩnh lặng, bạn chỉ còn nghe thấy nhịp tim và hơi thở của mình, lúc ấy bạn mới nhận ra nhịp tim và hơi thở của một người khác cũng ở đó.

Cô luôn ở đó, nhưng con người là thế cứ phải đi một vòng tròn lớn, cứ phải đích thân trải qua bao gập ghềnh khổ ải, rồi mới biết người ấy mang ý nghĩa quan trọng thế nào. Điều này không nói lên rằng mọi thứ trên thế gian sẽ tốt đẹp hơn, và mọi điều tồi tệ rồi sẽ qua đi, nhưng nó đem đến cho bạn hơi ấm, vì dù bạn trải qua điều gì đi nữa thì người ấy vẫn sẽ luôn vượt qua cùng bạn.

Bạn không chỉ có một mình. Đây là một chuyện may mắn biết bao.

Mục Dục Vũ mở mắt ra, anh thực sự muốn ngắm cô, muốn không chịu nổi, muốn đến mức... tim đau nhói.

Chương 63

Mục Dục Vũ vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Nghê Xuân Yển. Cô ngồi không gần lắm, như cố ý giữ khoảng cách, cô và anh cách nhau hơi xa nên khi phát hiện ra Mục Dục Vũ mở mắt, cô giật thót người rồi lập tức quay đầu đi, dùng mu bàn tay lau mắt, sau đó quay lại miễn cưỡng cười với anh. “Tình rồi sao? Tôi... tôi đến thăm anh, à... tôi gọi bác sĩ cho anh nhé?”

Vẻ mặt cô vừa ngượng ngùng vừa hốt hoảng, nói đoạn đứng lên, căn nhắc như muốn che giấu gì đó: “Tôi đến chủ yếu là mang thức ăn cho anh, Diêu tiên sinh kia nói dạ dày anh không tốt, tôi nấu chút canh cho anh, để ở ngoài, tôi mang vào nhé, yên tâm, tôi đã hỏi bác sĩ rồi, canh đó anh ăn được. Bác sĩ đã nói anh ăn ít, anh phải ăn nhiều vào, nếu không ra viện cũng không hồi phục nhanh được, tôi đi lấy cho anh đây, anh đợi một lát...”

“Nghê Xuân Yển, em đợi đã.” Mục Dục Vũ khàn giọng gọi. Nghê Xuân Yển quay lại, ánh mắt tránh né anh.

“Lại đây.” Mục Dục Vũ đưa tay ra.

Nghê Xuân Yển lắc đầu, cười. “Không cần, tôi đứng đây thôi, anh cần gì? Tôi nhờ người chăm sóc anh vào...”

“Em lại đây cho anh!” Mục Dục Vũ vật vã ngồi dậy, lần này anh căm ghét mình đã bị bệnh thật, vì anh đến ngồi dậy cũng không nhanh nhẹn được, cùi chỏ không đỡ nổi cơ thể run lẩy bẩy.

Nghê Xuân Yển dù do dự đến mấy cũng vẫn không nỡ, nên chạy đến đỡ Mục Dục Vũ dậy. Anh túm chặt lấy tay cô, Nghê Xuân Yển đỏ bừng mặt, nhìn anh, lắp bắp nói: “Làm gì thế? Tôi tôi... không phải đến đây để hẹn hò với anh...”

“Anh biết, anh biết...” Mục Dục Vũ nói, vì nói quá vội nên anh bị sặc, ho một trận kịch liệt.

Nhưng kết quả đó lại khiến Nghê Xuân Yến hiểu lầm, cô luống cuống bước lên, lóng ngóng vỗ lưng cho Mục Dục Vũ rồi lại đặt gối sau lưng cho anh, sau đó muốn quay đi rót nước thì anh ngăn cô lại, mỉm cười nói: “Đừng, em đến là được, anh rất vui, em có thể đến thăm anh làm anh thực sự rất vui...”

Nghê Xuân Yến dờ dẩn nghe anh nói những câu tình cảm hiếm hoi, mắt gần nước, sau đó cô khóc òa nức nở. Cô bịt miệng lại khóc một lúc rồi sụt sịt hỏi: “Anh... anh có phải là bệnh nặng lắm không? Sao bỗng dừng lại thế này? Hôm đó thấy anh vẫn còn khỏe mà? Hu hu hu hu, tôi... tôi hỏi mãi cũng không ai biết, anh nói tôi biết rõ đi, có phải anh bệnh nặng lắm không? Hu hu hu, sao tự dưng đang khỏe mạnh mà chớp mắt lại thành thế này...”

Mục Dục Vũ không biết rốt cuộc Diêu Căn Giang đã khoác lác về bệnh tật của mình thế nào, xem ra những lời “khéo léo” của anh ta làm cô hiểu lầm không ít. Anh bắt đầu cảm thấy đặc ý, vì nếu Nghê Xuân Yến không quan tâm anh thì sẽ không thật lòng đau khổ vì anh như vậy. Nhưng ngay sau đó anh bị nước mắt của cô làm tim đau nhói, một cảm giác tội lỗi xuất hiện, lại lần nữa anh đã lợi dụng sự chất phác và hiền lành của Nghê Xuân Yến, anh thực sự không phải là người tốt.

Mục Dục Vũ thuận thế kéo cô lại, dần dần ôm cô vào lòng, lần đầu anh ôm một người phụ nữ đang khóc, nước mắt người ấy chảy vì anh đã thấm ướt bộ quần áo bệnh nhân, như thế muốn truyền hết mọi ưu tư chông chất vào trái tim anh. Mục Dục Vũ cảm thấy rất buồn bã, anh nghĩ hóa ra đàn ông để phụ nữ khóc trong vòng tay mình mang ý nghĩa như vậy, hóa ra ngoài mẹ, còn có nước mắt một người phụ nữ nữa khiến anh cảm thấy rung động và không đành lòng. Người ấy rơi nước mắt vì anh, đó là một sự liên hệ bí ẩn, như thể thông qua nước mắt, có một sợi dây vô hình đang thắt chặt họ lại với nhau.

Cũng giống như trong không gian song song kia, cô và anh thật sự có liên kết máu thịt.

“Xin lỗi.” Mục Dục Vũ vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng nói. “Làm em sợ rồi, xin lỗi, đừng lo, không có gì nghiêm trọng cả, anh không dễ chết thế đâu, đừng khóc nữa được không...”

Nghê Xuân Yển vừa khóc vừa nói: “Chuyện này tại tôi cả, tôi không ngờ sức khỏe anh lại tệ đến thế, tôi còn dùng những lời đó chọc tức anh. Tôi không nên nói thế, những lời đó rất tổn thương người khác, anh lại quen nghe những lời tốt đẹp, có bao giờ anh phải nghe những lời quá đáng đó đâu? Chúng ta không hợp nhau, chuyện này làm sao có thể chỉ đổ lên đầu anh? Là tự tôi hiểu ra, không dám trèo cao chứ không liên quan đến anh. Anh không cần cảm thấy bản thân vô dụng, anh phải trị bệnh thật tốt, đừng uống thuốc linh tinh được không, anh đừng từ bỏ bản thân được không...”

Mục Dục Vũ nghe mà dở khóc dở cười, trong lòng anh thầm mắng Diêu Căn Giang chẳng biết đã bịa đặt về anh những gì mà làm Nghê Xuân Yển tự trách bản thân đến thế, nhưng hiệu quả của những lời đó thì thấy ngay tức thì, chí ít vào lúc này anh có thể ôm Nghê Xuân Yển vào lòng. Nếu không có Diêu Căn Giang quấy phá một chút, thì có lẽ anh đụng vào Nghê Xuân Yển sẽ bị cô cho ăn bạt tai ngay.

Mục Dục Vũ cố tình đẩy thuyền theo nước, anh lóng ngóng vỗ vỗ lưng Nghê Xuân Yển, dỗ dành cô: “Được được, anh nghe em, không từ bỏ bản thân, nghỉ ngơi cho khỏe, em đừng khóc nữa, em xem này, em làm áo của anh ướt đẫm rồi, cái này bệnh viện bắt bồi thường đấy, có phải em sẽ trả tiền cho anh không?”

Nghê Xuân Yển “á” một tiếng vùng ra khỏi tay anh, lau nước mắt, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh rồi hỏi với vẻ lúng túng: “Làm sao đây? Ướt áo thật rồi, phải đền sao? Hay là... hay là tôi giặt cho...”

Mục Dục Vũ cười, nắm tay cô. “Chọc em vui thôi.”

Nghê Xuân Yển ngơ ngẩn nhìn anh rồi lại nhếch miệng ra khóc. “Anh đã bệnh thế này rồi còn không chịu dừng...”

“Được được, anh sai rồi, anh không chết nhanh thế đâu, nhưng bác sĩ đã nói là...” Mục Dục Vũ quan sát cô, nói với vẻ u buồn: “Có thể sau này anh không được sống quá nhiều, dù sao tim anh cũng đã có bệnh rồi.”

Nghê Xuân Yến mới nghe xong đã nắc nghẹn hỏi: “Làm sao lại thế? Anh mới bấy nhiêu tuổi, đường đời còn dài mà, làm sao bây giờ, hả?”

Mục Dục Vũ gật đầu, gượng cười. “Áp lực công việc quá lớn, tích tụ qua năm tháng nên bệnh thôi, không liên quan đến em, đừng tự trách, em khóc thế này anh cũng không dễ chịu đâu.”

“Còn trẻ thế kia, sao anh lại thành ra thế này hả...” Tròng mắt Nghê Xuân Yến lại đỏ lên.

“Vì anh chỉ có một mình.” Mục Dục Vũ xoa tay cô, thành thật nói: “Anh tay trắng lập nghiệp, đơn thương độc mã trải qua bao nhiêu chuyện, năm sự nghiệp lớn, quản lý bao nhiêu người, anh không liều mạng không được, nếu không nhiều lúc ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết, trước đây em cũng thấy rồi đấy, ngay ngoài đường còn có người dùng dao đâm anh nữa mà...”

“Nhưng anh cũng không thể vắt kiệt sức khỏe thế được.” Nghê Xuân Yến nhếch miệng ra, lại sắp khóc đến nơi.

“Đừng khóc đừng khóc, em khóc làm bệnh tim của anh tái phát bây giờ.” Mục Dục Vũ sờ mặt cô, rút tờ khăn giấy ra lau nước mắt cho cô rồi dịu dàng bảo: “Bao năm nay anh đã quen sống một mình rồi, anh đã quen đi một mình vì không như thế thì anh không có cách nào quản lý được bao nhiêu người như vậy. Nhưng thói quen này lại khiến anh không thể đứng trên lập trường của em mà suy nghĩ cho em. Anh xin lỗi, những lời em nói với anh đều là sự thật, là những lời tâm huyết của em. Anh có thể hiểu, nếu em không thẳng thắn như thế thì đã không phải là Nghê Xuân Yến mà anh nhắm trúng.” Mục Dục Vũ mỉm cười với cô, vuốt tay cô, nói: “Em đừng tự cảm thấy có lỗi, thật đấy, bao năm rồi hiếm khi có người nói với anh những lời chân thành từ đáy lòng, dù anh buồn bã đến mấy thì trong lòng cũng đã hiểu.”

Nghê Xuân Yến hít hít mũi, cắn môi, run giọng nói: “Nếu tôi biết anh không thể chịu được cú sốc đó thì đánh chết tôi cũng không nói vậy.”

“Em nói rất đúng, anh đáng kiếp, anh có lỗi với em.” Mục Dục Vũ chân thành nói. “Trước kia anh không cảm thấy mình đối xử với em không tốt, anh còn tưởng cho em chút vị ngọt là em sẽ đi theo anh, nhưng em dựa vào đâu mà làm thế, đúng không? Là anh có lỗi trước, anh là thằng khốn, em mắng rất đúng.”

“Tôi... tôi chưa từng mắng anh...” Nghe Xuân Yển giải thích.

“Đó là anh tự mắng bản thân.” Mục Dục Vũ cúi đầu, khẽ nói. “Bao ngày rồi, anh không thể quên những gì em nói, không giấu gì em, những lời đó anh nghe cảm thấy rất buồn, Xuân Yển, em biết anh đấy. Mục Dục Vũ không phải người tình cảm, anh không thể nói những lời dễ nghe, không sai, em theo anh sẽ gặp rất nhiều điều phiền phức, con người anh lại khó phục vụ, hay nổi nóng, lại còn xấu bụng, thích suy đoán người và việc ở mức độ xấu nhất, anh có tiền nhưng không đáng tin, anh lại còn ly hôn, những tật xấu này anh muốn sửa cũng sửa không được. Nhưng Nghe Xuân Yển, anh thật sự cảm thấy anh đáng để em thử.”

“Tôi...”

“Em khoan hãy từ chối anh.” Mục Dục Vũ cắt ngang, nhắc nhở cô: “Anh có bệnh tim, bác sĩ nói anh không thể chịu được kích động.”

Nghe Xuân Yển lập tức im bặt.

Đôi mắt Mục Dục Vũ lấp lánh nụ cười, nhưng giọng anh vẫn chậm rãi, thậm chí mang nét u buồn, lần đầu trong đời anh hạ thấp bản thân, anh nghĩ nếu vì cô gái này, cho dù hạ thấp bản thân để ngang bằng với cô cũng chẳng sao, vì anh biết Nghe Xuân Yển chấp nhận như thế. Mục Dục Vũ ngược lên, dịu dàng nói với cô; “Anh đáng để em thử, vì không có em, anh sẽ rất không ổn. Em cũng thấy rồi đấy, em vừa từ chối anh là anh đã bệnh ngay, em vừa đến thăm anh là anh thấy tinh thần khá hơn nhiều. Anh thật sự không biết nói những lời tốt đẹp, nhưng đây là những lời tự đáy lòng, em nói xem em đã ảnh hưởng đến anh như thế, liệu đây có phải là kết quả do uống thuốc hoặc nhất thời bùng bột mà ra không?”

Nghê Xuân Yến mấp má môi, muốn nói gì đó.

“Khoan đừng nói gì được không? Em về suy nghĩ kĩ đi, anh không vội, cũng không ép em.” Mục Dục Vũ ngăn cô lại, mỉm cười. “Anh thấy mệt rồi, hôm nay nói quá nhiều, em rót ly nước cho anh nhé?”

Nghê Xuân Yến vội luống cuống đi rót nước, mang đến cho anh.

Mục Dục Vũ giơ tay ra, tay anh hơi run rẩy, Nghê Xuân Yến không dám để anh cầm, thế là cô đến gần anh, đưa ly nước kề sát môi anh giúp anh uống thật chậm.

Uống chút nước rồi, Mục Dục Vũ lắc đầu ra hiệu không cần nữa, sau đó anh vật lộn để tự nằm xuống. Nghê Xuân Yến làm sao khoanh tay đứng nhìn được, cô đành đặt ly nước sang bên, đến giúp anh đặt gối lại cho thẳng rồi đỡ lấy cánh tay anh, giúp anh nằm xuống.

Lúc cô sắp đi, Mục Dục Vũ vội nắm lấy bàn tay cô, dần dần đan ngón tay vào tay cô. Mặt Nghê Xuân Yến hơi đỏ, luống cuống thiếu tự nhiên cứ như ăn trộm vậy, lúc nào cũng thấy kỳ cục. Mục Dục Vũ hiểu sự bất an trong lòng cô, lúc này anh không muốn tùy tiện hứa hẹn, những gì anh muốn làm là nắm chặt bàn tay, đan chặt những ngón tay của anh và cô, sau đó mỉm cười, nhắm mắt lại.

Anh cảm thấy rất vui, cho dù tay người phụ nữ này không trơn mịn, ngón tay cũng không mềm mại, vì lao động lâu năm nên lóng xương tay cô hơi nhô lên, co duỗi cứng nhắc, làn da cũng khá thô, mùa đông sờ vào thậm chí còn thấy nứt nẻ và khô ráp. Nhưng tay cô lại rất ấm, rất vững vàng, chỉ cần nắm lấy nó, Mục Dục Vũ sẽ thấy rất an lòng.

Anh nhắm mắt, mơ màng cảm thấy Nghê Xuân Yến đang định rút tay ra, nhưng hễ cô nhúc nhích là anh lại mở mắt ra như bưng tỉnh, cuống quýt nhìn cô. Khi xác định cô còn ở đó, anh bất giác thở phào, lại nắm chặt tay cô, đặt lên lồng ngực mình.

Anh không che giấu cảm xúc, cũng không giả vờ, vì nghĩ Nghê Xuân Yển muốn bỏ đi, nên phản ứng trực giác của anh mang theo một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Anh biết Nghê Xuân Yển nhìn thấy nỗi hoảng sợ của anh, cô cũng hiểu. Lúc này đây, Mục tiên sinh không hề quan tâm khi biểu lộ cảm xúc yếu đuối không nên thuộc về anh trước mặt người phụ nữ này.

Yếu đuối trước mặt cô thì có sao? Hóa ra khi không còn bị lý trí kìm kẹp, bị thân phận hạn chế, anh thực sự không muốn Nghê Xuân Yển rời xa chút nào, nếu có thể, anh còn muốn dùng thủ đoạn để giam cầm cô. Ham muốn này thực ra luôn tồn tại, mãnh liệt và bùng nổ. Nếu anh sớm hiểu những cảm nhận chân thực này thì anh sẽ không để bản thân bỏ phí bao nhiêu thời gian như thế.

Anh biết mình rất bi ối, nếu anh cứng rắn đến cùng, thì Nghê Xuân Yển cũng sẽ phản kháng đến cùng, nhưng anh lại bất ngờ yếu đuối, lực sát thương sẽ gia tăng gấp bội, với IQ và sự lương thiện của Nghê Xuân Yển thì hoàn toàn không thể kháng cự.

Quả là thế, Nghê Xuân Yển do dự một lát, cuối cùng vẫn từ từ ngồi xuống, để mặc anh nắm tay cô mà ngồi lại với anh.

Chính là thế, đừng nói là Nghê Xuân Yển luôn yêu anh, nếu cô không có tình cảm với Mục Dục Vũ mà chỉ thương xót, thì chỉ cần lợi dụng được sự yếu lòng và đôn hậu của cô thôi, Mục Dục Vũ cũng biết làm sao để cô một lòng một dạ theo anh.

Nhưng trong khoảnh khắc này, từ tận đáy lòng, Mục Dục Vũ lại thầm cảm ơn sự yếu lòng và đôn hậu của Nghê Xuân Yển, cảm kích người cha của cô mà anh chưa từng gặp mặt. Không biết ông đã dạy con gái thế nào mà có thể khiến cô dù phải trải qua bao bất bình trong cuộc đời, vẫn có thể làm người tốt, vẫn không quay lưng đi trước sự đau khổ của người khác.

Và như thế, sau khi bị anh làm tổn thương, người phụ nữ này vẫn có thể không bỏ rơi anh hoàn toàn, mà anh cũng có được cơ hội để bù đắp và chuộc

lỗi.

Chương 64

Mỗi sáng mở mắt dậy, Mục Dục Vũ đều nằm trên giường bệnh đợi Nghệ Xuân Yến tới. Cả đời anh chưa từng chờ đợi ai như vậy, lúc này anh mới nhận ra khi anh chìm sâu vào cảm xúc mong chờ thì mỗi một giây một phút đều trôi qua rất rõ ràng, từng động tĩnh nhỏ nhất ở cửa đều nghe rõ mồn một.

Trong tiếng bước chân của đám đông, anh có thể phân biệt rõ tiếng chân của cô: gót giày của cô không mềm, cách cô đi không yêu kiều, đoan trang, ngược lại lúc nào cô cũng hùng hổ, có quá nhiều việc mà sức lực lại có hạn, nên cô luôn vội vã, chỉ mong mỗi giây có thể chia thành hai để sử dụng. Tiếng bước chân của cô lúc nào cũng gấp gáp giống như chạy cho kịp giờ, như có thứ gì phía sau đang đuổi theo, như còn bận rộn hơn anh nữa. Thời gian Nghệ Xuân Yến đến bệnh viện mỗi ngày đều cố định, những việc cô làm cũng cố định: mang cơm, dìu anh dậy lau mặt súc miệng, gọt chút hoa quả, mang thêm sách hoặc báo cho anh... Sau khi làm xong mọi việc, cô sẽ lập tức quàng khăn, mặc áo khoác ra về.

Mục Dục Vũ có lúc đã tưởng rằng mình là một con vật được Nghệ Xuân Yến nuôi, đến giờ thì tới cho ăn, cho ăn xong lại đi, không nói thừa ra một câu nào.

Mục Dục Vũ thầm thở dài, anh biết Nghệ Xuân Yến đang tỏ rõ thái độ của mình. Cô mềm lòng, đôn hậu, nhưng cô đến chăm sóc anh cũng chỉ là chăm sóc mà thôi, cô chưa từng nói nặng lời với anh, nhưng cô cũng khách sáo và giữ thái độ xa cách. Đó là một sự kháng cự, cũng là một kiểu phòng bị, nhiều hơn cả là bất lực, sự bất lực đó tích tụ qua năm tháng mà thành.

Không cần hỏi Nghệ Xuân Yến anh cũng biết, cô nhất định đang nghĩ rằng, chăm sóc thì chăm sóc, ở bên nhau lâu rồi sớm muộn cũng có ngày anh chán ghét thôi, đợi đến ngày đó chúng ta chia tay, không ai nợ ai, cũng chẳng có gì là không tốt.

Mục Dục Vũ càng băn khoăn thì càng hiểu cô hơn, mà càng hiểu thì càng thương xót.

Đó là ham muốn được bảo vệ và cảm giác thương xót thật sự nảy sinh với một ai đó, cho dù Nghệ Xuân Yến vốn không phải tiểu thư yếu đuối không chịu nổi gió mưa, nhưng chính vì cô giống như một cây bạch dương cao thẳng, cô độc, không nơi nương tựa, nhưng vẫn kiên cường nên khiến người ta càng xót xa.

Hôm ấy mới sáng sớm trời đã âm u, khoảng tám, chín giờ thì bắt đầu có tuyết rơi. Nhìn thời tiết sương mù mờ nhòa đã thấy lạnh thấu xương, lạnh đến không muốn dậy, không có tinh thần làm bất cứ việc gì, chỉ muốn co rúc trong nhà ngồi quanh bếp lửa và ngáp dài lưỡi biếng.

Phòng bệnh rất ấm, Mục Dục Vũ không cần mặc nhiều đồ. Anh nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, lại nhìn giờ, bỗng bắt đầu thấy lo âu, đã quá giờ Nghệ Xuân Yến đến, chắc cô không xảy ra chuyện gì chứ?

Lo âu khiến lòng Mục Dục Vũ nóng như lửa đốt. Anh không chịu nổi nữa, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Phúc Quân, nhưng lúc gọi thì anh chợt do dự, anh phải dặn dò gì anh ta đây? Nói là tôi lo cho Nghệ Xuân Yến, anh đi đón cô ấy đến à?

Đó rõ ràng là người phụ nữ mà anh yêu, chuyện này phải do anh đích thân làm, chứ không phải là người đàn ông nào khác.

Mục Dục Vũ đứng dậy, xuống giường, anh đã có thể nhúc nhích đi lại được, chỉ có điều khi Nghệ Xuân Yến đến thì giả bộ yếu ớt nằm trên giường mà thôi. Mục Dục Vũ mặc áo khoác treo bên cạnh vào, quàng khăn, hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng bệnh, đi ra ngoài.

Nhiệt độ bên ngoài thấp hơn trong phòng nhiều, hành lang không một bóng người, anh cúi đầu vất vả bước đi, cùng lúc đó còn phát hiện ra sức chân không khỏe như anh nghĩ, thực tế thì lần phát bệnh này đã khiến cơ thể anh chịu ảnh hưởng nặng nề, tay chân không còn sức lực, đi chưa đến năm mươi mét đã thấy mệt rồi.

Lúc đi qua phòng trực ban, cô y tá đang nói chuyện với vệ sĩ nhìn thấy anh thì vội chạy tới, vài người ngăn anh lại, trong đó một vệ sĩ hỏi: “Mục tiên

sinh, ngài định đi đâu ạ? Hôm nay thời tiết thay đổi, rất lạnh, hay là ngài quay về phòng đi, đừng để lạnh...”

Mục Dục Vũ lạnh lùng nhìn anh ta, khiến anh ta nuốt lời còn lại vào bụng, sau đó anh tiếp tục lê bước đi chậm rãi về phía thang máy.

“Mục tiên sinh, Mục tiên sinh.” Vệ sĩ không dám ngăn cản, đành đi theo sau.

“Ồn ào gì?” Mục Dục Vũ nóng nảy quay lại. “Im lặng!”

Đối phương không dám lên tiếng, Mục Dục Vũ bấm nút thang máy, lát sau thang máy lên tới, anh đi vào trong rồi đóng cửa lại bấm xuống tầng dưới cùng. Khi đến nơi, cửa thang máy vừa mở ra thì một đám người ủa vào, Mục Dục Vũ suýt té ngã. Anh chen ra một cách vất vả, lúc đến đại sảnh bệnh viện, nhìn dòng người đông đúc qua lại, anh sốt ruột nhìn chăm chăm cánh cửa kính lớn, lúc này mới nhận ra điện thoại của anh không có số của Nghệ Xuân Yến, dường như anh chưa từng chủ động đi tìm cô, mọi liên hệ của cô đều thông qua người khác, chẳng hạn Tôn Phúc Quân, chẳng hạn trợ lý Lâm, chẳng hạn Diêu Căn Giang.

Thực ra anh... thậm chí chưa từng đích thân làm chuyện gì cho Nghệ Xuân Yến cả, dù là nhỏ nhất.

Thế thì anh dựa vào đâu để bắt người ta phải tin anh?

Mục Dục Vũ cảm thấy rất hổ thẹn.

Anh chậm rãi đến gần cửa kính, nhìn gió lạnh thổi vù vù bên ngoài, anh nheo mắt đứng đó, chờ đợi và tìm kiếm, không biết đã bao lâu, lâu đến nỗi chân anh đã cảm thấy lạnh cóng thì bỗng, mắt anh sáng lên, anh nhìn thấy Nghệ Xuân Yến đang xách hộp cơm đi tới. Mục Dục Vũ thấy phấn chấn hẳn, anh bước nhanh lên, mới nhúc nhích thì phát hiện ra chân đã mất đi cảm giác, suýt thì loạng choạng té ngã. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại thăng bằng, sải bước tới đẩy cửa ra ngoài đón cô.

Bên ngoài rất lạnh, Nghệ Xuân Yến cúi đầu, đến khi Mục Dục Vũ đến trước mặt cô thì cô mới phát hiện ra. Cô mở to mắt, nhìn anh vẻ ngạc nhiên, mũi

đỏ au trông rất tội nghiệp, cô muốn nói gì đó nhưng rõ ràng không nói được câu nào.

Mục Dục Vũ cười, anh dang hai tay ôm cô vào lòng, khàn giọng: “Cuối cùng em đã tới, anh đã đợi một lúc rồi...”

Nghê Xuân Yển dờ dẫm để anh ôm, mãi sau mới định thần lại, khàn giọng mắng: “Sao anh lại ra đây? Lạnh rồi bệnh thì làm thế nào? Anh còn muốn ở lại đây lâu à? Mau vào trong cho tôi!” Mục Dục Vũ cười thành tiếng, anh ôm chặt Nghê Xuân Yển rồi lắc đầu, nói với vẻ vui sướng: “Anh vui quá nên quên mất.”

“Buông tay ra đi, vào nhanh.” Nghê Xuân Yển vịn vịn thoát khỏi anh, đẩy anh vào trong đại sảnh, Mục Dục Vũ lúc này mới thấy tư thế đi của cô có vẻ kỳ quặc, anh cúi xuống nhìn thì thấy chỗ chân cô bị dính bùn, trên đầu gối còn có một mảng bùn lớn.

“Cái này...”

“Ngã một cú.” Nghê Xuân Yển có vẻ ngại ngùng. “Không sao, cũng may canh không bị đổ.”

Dưới ánh mắt bao người, Mục Dục Vũ cúi xuống, dùng tay lau vết bẩn đó.

“Làm... làm gì thế...” Nghê Xuân Yển đỏ bừng mặt.

“Ngã ở đâu?” Mục Dục Vũ quỳ xuống nắn bóp chân cô, lúc nắn đến mắt cá chân thì nghe thấy cô đau đến mức hít một hơi, Mục Dục Vũ ngược lên hỏi: “Bị sái chân à?”

“Cũng... không đau lắm, không sao đâu...”

“Anh bảo bác sĩ đến khám cho em.” Mục Dục Vũ quả quyết nói.

“Đừng.” Nghê Xuân Yển nói. “Anh về phòng trước đi, lát tôi sẽ...”

Mục Dục Vũ không nói gì, chỉ ngược lên nhìn cô chăm chú. Sau đó anh đứng lên, kéo tay Nghê Xuân Yển, không nói năng gì mà đưa cô vào thang

máy.

Vệ sĩ này giờ đi theo anh không dám lại gần thấy thế thì vội bấm nút thang máy, rồi lại bảo vệ cho anh và Nghê Xuân Yến vào trong, từ chối những người khác muốn đi cùng rồi bấm nút đóng lại.

Thang máy đi lên, Nghê Xuân Yến hơi căng thẳng, muốn rút tay ra nhưng Mục Dục Vũ sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn cô. Anh quá uy nghiêm, Nghê Xuân Yến bị anh trừng mắt thì không dám nhúc nhích nữa, ấp a ấp úng giải thích: “Mục Dục Vũ, tôi tự đi được.”

Mục Dục Vũ không trả lời.

“Chúng ta như thế này không ổn...” Nghê Xuân Yến cuống lên.

“Có gì không ổn?”

“Hai... hai ta không hợp.” Nghê Xuân Yến liều mạng nói. “Có phải anh không biết đâu.”

Mục Dục Vũ nghiêm túc nhìn cô, cứ nhìn đến khi cô đỏ mặt tía tai, có phần luống cuống, sau đó anh nắm tay cô đặt vào trong túi áo khoác, nói: “Anh thấy rất ổn, ai bảo không hợp thì nói kẻ đó đến tìm anh.”

Nghê Xuân Yến ngẩn người, cô không phải là người mồm mép nên lóng ngóng và ra sức giải thích: “Anh... đừng như vậy, hai ta chẳng đã nói rõ rồi sao? Tôi chỉ đến chăm sóc anh mấy ngày, mang thức ăn cho anh, anh không cần quá biết ơn tôi đâu, thật đó, những người quen khác nếu bệnh, giúp được gì tôi cũng sẽ giúp. Anh... bây giờ anh đang bệnh, những lời anh nói anh không biết mang ý nghĩa gì đâu, Mục Dục Vũ, chúng ta đừng đùa nữa được không? Tôi... anh đưa tôi đi đâu thế...”

Mục Dục Vũ chột ngẩng phắt lên, lạnh lùng hỏi: “Những người quen khác nếu bệnh thì em cũng giúp thế này?”

“Đúng... đúng thế..”

“Anh muốn sống với em, là vì cảm kích em?”

Nghê Xuân Yển căn môi.

Mục Dục Vũ chột cười, anh thở chậm lại, dịu dàng nói: “Xuân Yển, thực ra em cũng rất hiểu anh, giống như anh hiểu em vậy, nên đừng nói những câu lạc lõng như thế, hai ta ai có thể lừa dối được ai?”

Nghê Xuân Yển im bật.

Thang máy đã tới nơi, Mục Dục Vũ kéo cô đi ra, chậm rãi tiến về phòng anh. Lúc vào bên trong rồi, anh thật sự đã mệt nên thở hồng hộc, buông tay cô ra, không khí trở nên ngưng ngập, Nghê Xuân Yển vội nói: “Tôi... tôi đi đổ canh ra cho anh.”

“Đợi đã, em ngồi xuống.” Mục Dục Vũ chỉ chiếc ghế.

Nghê Xuân Yển không hiểu gì, dè dặt ngồi xuống, Mục Dục Vũ bước tới, quỳ xuống cởi giày bên chân bị thương của cô ra, đặt chân cô lên đầu gối anh, kéo tất xuống, chỉ thấy chỗ mắt cá chân trắng nõn sưng phồng lên. Mục Dục Vũ thở dài, ấn vào rồi hỏi: “Đau không?”

Mắt Nghê Xuân Yển đỏ hoe, quay mặt đi không trả lời.

“Ngã đau rồi nhưng em vẫn đứng dậy tiếp tục chạy tới đây, trong lòng em sợ anh không ăn được món canh này phải không?” Mục Dục Vũ nhẹ nhàng xoa nắn chân cô rồi hỏi: “Sao em ngốc như thế, lẽ nào anh còn thiếu món canh này?”

Nghê Xuân Yển căn môi, hơi run rẩy. “Tôi không có.”

Mục Dục Vũ cúi đầu, khàn giọng: “Xuân Yển, anh không phải loại đàn ông yếu đuối như đàn bà, nhưng lúc này anh thấy rất tức giận, trong lòng rất khó chịu. Anh nghĩ anh rất vô dụng, anh nên nghĩ ra từ sớm rằng trời đông lạnh lẽo để một người phụ nữ như em ra ngoài là rất vất vả, anh nên bảo xe đến đón em, nên mua áo ấm cho em, nên để em thoải mái ở trong nhà, anh không nên nằm mãi trong bệnh viện, ỷ lại vào em, để em trời lạnh còn chạy tới chạy lui chăm sóc anh. Là anh ích kỷ, xin lỗi em.”

Anh ngẩng lên, nhìn Nghê Xuân Yến rồi khẽ nói: “Em xem này, anh đúng là người ích kỷ, hễ có chuyện là chỉ nghĩ đến bản thân, anh cứ quên nghĩ cho em. Ngoài có chút tiền ra thì nói thực là trong chuyện sống thế nào, xây dựng gia đình ra sao, anh rất kém cỏi, nhưng anh vẫn muốn học, muốn học cách sống cùng em, cả đời này người phụ nữ có thể khiến anh nói như thế có lẽ chỉ có mình em, anh nghiêm túc đấy.”

Mặc kệ Nghê Xuân Yến phản ứng thế nào, anh nhẹ nhàng đặt chân cô vào giày, đứng lên bấm chuông. lát sau một cô y tá đi vào, cung kính hỏi: “Mục tiên sinh, ngài thế nào ạ?”

“Tôi không bị sao, nhưng chân của cô ấy nhà tôi bị thương, tôi muốn phiền cô đẩy xe lăn đến, đưa cô ấy đi khám xem có chuyện gì.”

Cách dùng từ mờ ám của anh hẳn đã kích thích cô y tá kia, cô ta sáng mắt lên, tò mò quan sát Nghê Xuân Yến rồi mới gật đầu đi ra. Nghê Xuân Yến quá ngỡ ngàng, lúng túng nói: “Tôi... tôi chưa nhận lời gì hết mà...”

Mục Dục Vũ cười, nhìn cô, nói: “Không sao, em cứ từ từ suy nghĩ.”

Nghê Xuân Yến cuống lên, khoát tay. “Mục Dục Vũ, anh nói thế sẽ làm người ngoài hiểu lầm đó, tôi thì không sợ, tôi chẳng thiệt gì cả, nhưng anh không sợ người ta cười anh à...”

“Anh cần gì quan tâm đến họ?” Mục Dục Vũ nói. “Thực ra là do anh không tốt, anh chân thành theo đuổi em, em lại không xem ra gì, anh đành chịu, nên chỉ có thể tự chủ động quyết định.”

Nghê Xuân Yến hỏi về tức tối: “Nếu tôi vẫn không nhận lời thì sao?”

Mục Dục Vũ mím chặt môi, nhìn cô chăm chú đến khi cô hơi khó chịu, anh mới nói khẽ: “Rồi em sẽ nhận lời thôi.”

Chương 65

Chân Nghê Xuân Yển chỉ bị sái nhẹ, không có vấn đề gì lớn, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi vài hôm, như vậy cô sẽ không đến bệnh viện nữa, mà Mục Dục Vũ cũng không nỡ để cô đến.

Nhưng Nghê Xuân Yển muốn né tránh anh cũng là thật, nguyên nhân bên ngoài là bị thương, nhưng duyên cơ bên trong thì là chuyện Mục Dục Vũ đã làm hôm tuyết rơi, liên quan đến những lời anh nói. Mục Dục Vũ nghĩ Nghê Xuân Yển chắc chắn đang rất băn khoăn, cô vốn thật thà, không biết từ chối, lại trải qua những tháng ngày khổ ải vất vả, ai không tốt với cô thì không nhớ rõ chứ ai đã tốt với cô rồi thì cô nhớ rất kĩ. Huống hồ trong lòng cô luôn nhung nhớ Mục Dục Vũ, không tính toán được mất, những gì tốt đẹp của anh luôn đóng đinh trong lòng cô, cán cân đã bị lệch từ lâu.

Nhưng cô vẫn không tin anh, không phải không muốn tin mà là không dám.

Cô gái thời trẻ bất chấp tất cả đuổi theo sau lưng anh, sau khi trưởng thành đã hiểu rõ, dũng khí xưa kia chỉ là sự ngu muội và ngây thơ khi chưa kinh qua chuyện đời. Cuộc sống cùng sự tàn nhẫn gấp trăm lần của nó đã dạy cô rằng đừng bao giờ cảm đầu lao về phía trước, thực ra ngã một lần cũng không sao, nhưng phải bò dậy và không được ngã tiếp ở cùng một chỗ nữa.

Cô đã ngã hai lần vì Mục Dục Vũ, lần đầu còn có thể coi là sự bông bột của thời niên thiếu, lần thứ hai có thể miễn cưỡng xem năm mơ giữa ban ngày lần cuối. Dù sao, cô không thể ngã tiếp lần thứ ba được.

Giống như Mục Dục Vũ trước kia, Nghê Xuân Yển cũng mong chờ quay về với cuộc sống quen thuộc, cuộc sống đó tuy cô độc bần hàn nhưng khiến cô cảm thấy an toàn.

Những điều này Mục Dục Vũ đã nghĩ đến, nhưng cũng do anh mù mờ về tình cảm, chỉ dựa vào bản lĩnh đoán biết lòng người mới đặc ý như thế anh muốn đối xử tốt với Nghê Xuân Yển nhưng lại không biết cách; anh muốn cô tin tưởng anh nhưng lại không hề biết những lời thề thốt không thể tạo

nên sự tin tưởng; thậm chí anh còn nghĩ nếu không được thì chi bằng ký hợp đồng với cô, chia cho cô một số tài sản. Nhưng giờ nghĩ lại, anh mới biết như thế chính là chữa lợn lành thành lợn què, Nghê Xuân Yến yêu tiền nhưng không yêu tiền của anh, hai thứ đó trông thì có vẻ là một nhưng về bản chất lại khác hoàn toàn. Sau chuyện ở quán mì, nếu lúc này anh còn nhắc tới tiền thì sẽ khiến Nghê Xuân Yến không bao giờ tha thứ cho anh.

Thế thì phải làm sao đây?

Trong đời, Mục Dục Vũ lần đầu cảm thấy khó xử vì một người phụ nữ, bởi những thứ anh muốn tặng cô chưa chắc cô đã thèm đến, những lời chân thành anh nói chưa chắc cô đã xem là thật; anh biết cô yêu anh, nhớ nhung anh, nhưng anh cũng biết cô kháng cự anh, xa cách anh, không ôm chút mong đợi nào về anh.

Nghê Xuân Yến không đến bệnh viện, Mục Dục Vũ cảm thấy anh không cần phải ở lại nữa. Tố chất sức khỏe của anh vốn tốt, hồi phục đã kha khá, vì ăn uống ngon lành nên lúc ra viện anh còn tăng thêm mấy cân, sắc mặt cũng không héo hon như trước, chứng mất ngủ trường kỳ cũng đã được cải thiện đáng kể.

Cuối năm, công ty tiệc tùng rất nhiều. Những năm trước, Mục Dục Vũ đều đích thân chủ trì những bữa tiệc quan trọng, nhưng năm nay anh viện cớ sức khỏe không tốt nên từ chối hết mọi lời mời, chỉ lộ diện ở bữa tiệc chúc mừng công ty cuối năm, nói vài câu khích lệ rồi vội vàng rời đi. Anh không xuất hiện khiến đám nhân viên cấp dưới bận đến tối tăm mặt mũi, ngay cả trợ lý Lâm cũng vòng vo hỏi khi nào anh quay về văn phòng làm việc. Diêu Căn Giang thì gọi điện thẳng cho anh, chất vấn rằng liệu trình điều trị của anh liệu có phải hơi dài quá hay không? Mục Dục Vũ đều giả vờ thờ dài bảo hết cách rồi tình trạng sức khỏe không cho phép, hiện giờ tim vẫn còn yếu, e rằng phải tiếp tục tĩnh dưỡng mới ổn.

Anh truyền tin ra bên ngoài rằng bản thân còn trẻ nhưng đã mắc bệnh tim, tin tức này đương nhiên khiến người vui kẻ sầu, nhưng bề ngoài thì ai cũng tỏ vẻ “sức khỏe quan trọng nhất”.

Lần đầu tiên sau khi trưởng thành, anh muốn trải qua một năm mới đơn giản, náo nhiệt như bất kỳ người dân bình thường nào. Anh không thể sống một mình nữa, nếu không tranh thủ lúc tết nhất này thì còn lúc nào nữa.

Ba mươi Tết, trong nhà họ Mục rất vắng vẻ, ngoài tài xế và bảo vệ túc trực ra thì gần như không còn ai. Ngay cả Tôn Phúc Quân cần mẫn sau khi kiểm tra trong nhà lần cuối, cũng đến thư phòng của Mục Dục Vũ để cáo từ. Trước khi đi, Tôn Phúc Quân cảm thấy có lỗi với căn nhà lạnh lẽo này nên anh ta đã viết số điện thoại khẩn cấp lên một tấm thiệp, trình trọng đưa đến trước mặt Mục Dục Vũ, hỏi: “Tiên sinh, hỏi thế này có lẽ hơi mạo muội, nhưng ngài có muốn hôm nay đến nhà chúng tôi ăn bữa cơm đoàn viên không? Cũng không xa lắm, lái xe trên cao tốc khoảng hai, ba tiếng là tới.”

Mục Dục Vũ cười, vui vẻ khoát tay nói: “Đừng lo cho tôi, anh cần làm gì cứ làm đi, về nhà sớm để cha mẹ yên tâm.”

“Nhưng tối nay ngài đi đâu ăn? Nhà bếp đã về hết rồi, tôi cũng không nghe A Lâm nói tối nay ngài có tiệc hay gì đó...”

“Tôi có nơi để đi, được chưa?” Mục Dục Vũ sốt ruột nói. “Được rồi, đừng lảm lờ nữa, mồm mép anh để dành mà về thăm hỏi ông bà cụ. Đi đi, đi mau.”

Tôn Phúc Quân cười khà khà, lại hỏi: “Ngài không đi thật à? Nhà chúng tôi vui lắm đấy.”

“Lần sau đi.” Mục Dục Vũ cười nói. “Lần sau tôi nhất định sẽ đi, về rồi thay tôi chào hỏi họ nhé.”

“À, cảm ơn ngài.” Tôn Phúc Quân cười, xoa xoa tay. “Thế tôi chúc Tết ngài sớm vậy.”

“Ăn Tết vui vẻ, lái xe cẩn thận.” Mục Dục Vũ gật đầu. “Lúc về sẽ phát bao lì xì cho các anh.”

Tôn Phúc Quân vui vẻ rời đi, Mục Dục Vũ ở trong thư phòng đến hai giờ chiều rồi mới chậm chạp đứng lên, mặc áo khoác, quàng khăn, xách mấy túi

đồ rời ra khỏi phòng.

Ông trời rất hay, gần Tết nên trời xanh trong, ánh nắng trải dài trên những gò tuyết hai bên đường, lóe lên ánh sáng màu trắng bạc. Không khí thanh tân và lành lạnh, hà hơi sẽ thành sương, nhưng chắc do mặc đủ ấm nên Mục Dục Vũ lại cảm thấy ấm áp vô cùng. Anh đứng ngoài khu vườn một lúc. Khi lão Trần lái xe đến, anh mở cửa ra và ngồi vào trong.

“Xin lỗi nhé, hôm nay còn bắt anh tặng ca.” Mục Dục Vũ hiếm khi tỏ ra khách sáo. “Tết đến nơi rồi, anh vất vả quá.”

Lão Trần mừng rỡ vì được quan tâm, lấp bắp nói: “Tiên... tiên sinh, ngài nói gì vậy, công việc của tôi là lái xe cho ngài mà, có lúc nào mà không phải lái đâu ạ?”

“Hôm nay thì khác.” Mục Dục Vũ mỉm cười, nói. “Chúng ta đi thôi, đến nơi sớm thì anh cũng có thể về sớm ăn bữa cơm đoàn viên.”

“Vâng.”

Lão Trần lái xe tiến thẳng vào khu trung tâm, thành phố phồn hoa này gần đến Tết cũng vắng vẻ đi nhiều, đường đi thông thoáng hẳn, lượng xe không nhiều, thi thoảng còn có trẻ con ngồi đốt pháo ven đường, cười đùa rất vui vẻ.

Cảnh vật khiến Mục Dục Vũ cảm thấy rất thoải mái, anh hỏi lão Trần: “Gia đình anh đều khỏe cả chứ?”

“Đều khỏe cả.” Lão Trần cười đáp. “Nhà chúng tôi là đại gia đình, cha mẹ vẫn còn, bữa tối giao thừa theo lệ cũ, anh em họ hàng mấy nhà ăn uống cùng nhau, lại thêm trẻ con từng nhà, trời ơi ồn ào lắm. Chính vì bữa cơm này mà hai ông bà cụ nhà tôi đã chuẩn bị trước đó cả tuần, mệt lắm, nhưng nói cho cùng sao lại cứ phải ăn uống chung với nhau? Cũng chỉ vì cần bầu không khí đó thôi.”

“Nghe có vẻ rất vui.” Mục Dục Vũ mỉm cười.

“Rất vui, rất náo nhiệt.” Lão Trần nói. “Tết mà, nhà ai cũng thế cả.”

Mục Dục Vũ chỉ cười mà không nói gì.

Lão Trần chắc đã nhận ra mình nói sai nên vội bổ sung: “Ý tôi là đợi sau khi ngài lập gia đình, có con rồi thì nhà cùng sẽ rất náo nhiệt.”

Mục Dục Vũ nghĩ đến điều gì, cong môi cười rồi chậm rãi nói: “Nếu tôi có con thì căn nhà bây giờ không ở được, bài trí quá lạnh lẽo, đồ vật bằng kính quá nhiều, không chỉ không có lợi cho trẻ con phát triển mà còn có thể bị đụng trúng, nguy hiểm lắm.”

Lão Trần hơi ngó người rồi cười nói: “Ngài nghĩ thật chu đáo.”

Mục Dục Vũ hờ hững nói: “Đó là điều tự nhiên mà, là cha mẹ thì chắc chắn phải lo nghĩ cho con cái.”

Hai người họ trò chuyện suốt đường đi, bầu không khí rất vui vẻ, mang một cảm giác lễ tết đặc biệt, đôi bên đều vui vẻ, đem đến cho đối phương cảm giác thân tình, lão Trần kể về những chuyện vui của con cái, tuy vật vãnh nhưng Mục Dục Vũ nghe mà thấy rất ấm áp, đầy ắp niềm vui. Đến nơi rồi, anh thậm chí còn móc ra một phong bao đã chuẩn bị sẵn đưa cho ông ta, nói là cầm mua đồ dùng học tập cho bọn trẻ, đây là chuyện mà Mục tiên sinh trước kia tuyệt đối không bao giờ làm. Lão Trần quá sửng sốt, mừng rỡ nhận lấy, ông ta đã lái xe bao năm cho Mục Dục Vũ, cũng xem như là nhân viên kỳ cựu của nhà họ Mục, nhưng bao năm đó cũng không thân thiết với Mục Dục Vũ bằng mấy phút này.

Mục Dục Vũ xách túi to túi nhỏ xuống xe, anh đứng trước tòa nhà Nghệ Xuân Yến mới thuê, tòa nhà này có kiến trúc thuộc những năm tám mươi, chín mươi của thế kỷ trước, không có vườn rộng cũng không chia tiểu khu, nhưng lại giữ được chút xưa cũ. Trẻ con ở đây đang tùm năm tùm ba cầm que đốt pháo hoa, cửa nhà nào cũng dán câu đối xuân, nhà bếp của các hộ gia đình đều đèn đuốc sáng choang, tiếng máy hút khói kêu rì rì, tiếng xoong nồi va chạm, họ đang chuẩn bị bữa ăn giao thừa.

Mục Dục Vũ mỉm cười, sải bước đi vào trong, khi đi ngang qua bọn trẻ anh bỗng trông thấy Tiểu Siêu đang trốn ở một góc, ngắm nhìn những món đồ chơi trên tay bọn trẻ bằng ánh mắt đầy hâm mộ. Mục Dục Vũ bước tới hỏi: “Này, em làm gì ở đây vậy?”

Cậu ngốc giật nảy mình, ấp a ấp úng: “Anh... Mục... em đang nhìn họ chơi.”

“Sao không tới đó chơi chung?”

Cậu ngốc nói vẻ tiếc nuối: “Các bạn không chịu chơi với em.”

Mục Dục Vũ liếc nhìn đám trẻ, đứa lớn nhất không quá mười một, mười hai tuổi, đứa nhỏ cũng chỉ năm, sáu tuổi, chúng đang ở độ tuổi nghịch ngợm nên việc kéo bè kết phái, cô lập một đứa trẻ thiếu năng là hành vi rất tự nhiên. Mục Dục Vũ nhướn mày, hỏi: “Anh Mục mua cho em, có cần không?”

“Cần!” Tiểu Siêu vui vẻ trả lời to, nhưng lập tức tỏ ra khó xử, cau mày nói: “Nhưng em không biết chơi, chị nói nguy hiểm lắm, không cho em chơi.”

“Không sao, anh chỉ em chơi.” Mục Dục Vũ hất cằm, nói: “Đi, chúng ta đi mua.”

Tiểu Siêu hào hứng kéo anh đến tiệm tạp hóa nhỏ gần đó. Mục Dục Vũ nhìn thấy cửa hàng đó bán toàn những thứ rẻ tiền, pháo hoa nho nhỏ và những phong pháo để bọn trẻ con chơi. Anh bảo bà chủ lấy một cái túi nhựa để Tiểu Siêu tự chọn, cậu ta do dự không biết chọn cái nào, cầm lên rồi lại đặt xuống. Mục Dục Vũ sốt ruột nên giành lấy cái túi, vợ một đồng bỏ vào trong.

“Đủ rồi đủ rồi.” Tiểu Siêu kêu to. “Nhiều quá, đủ rồi đủ rồi.”

“Nhưng cái này nổ ra là thành một cái cây đấy.” Mục Dục Vũ cầm lên, nói.

“Hả? Thế em mua.”

Mục Dục Vũ lại cầm lên một cái. “Cái này là một đóa hoa.”

“Thế thì em cũng mua.”

“Còn cái này nữa, sẽ bay rất cao.” Mục Dục Vũ cầm một cây pháo dài lên, hỏi: “Cần không?”

“Cần chứ cần chứ.” Tiểu Siêu ra sức gật đầu, mắt sáng rực.

“Thằng nhóc này.” Mục Dục Vũ cười mẫn, đưa chiếc túi đựng đầy ắp cho bà chủ, bà chủ cười vui vẻ tính tiền rồi tặng một quả quýt. “Đây, chúc mừng năm mới, anh thật thương thằng bé quá.”

“Tết mà.” Mục Dục Vũ lấy ví tiền ra trả, rồi đưa túi cho Tiểu Siêu. “Cầm lấy, ăn tối giao thừa xong chúng ta quay lại đây đốt pháo.”

“Vâng!” Nghê Siêu cười tí mắt, kéo cánh tay anh. “Anh Mục, chúng ta mau về ăn cơm đi, đi thôi đi thôi.”

Mục Dục Vũ để mặc cậu ta kéo đi, vừa đi vừa hỏi: “Chị em hôm nay nấu món gì ngon nào?”

“Nhiều lắm, rất nhiều rất nhiều.” Cậu ngốc hít hít mũi, nghiêm túc nói. “Rất nhiều món, chị đã nói Tết ăn ngon thì năm mới sẽ tốt đẹp.”

“Nhưng chị em hình như không để phần cho anh, anh ăn cơm của nhà em như thế, lỡ chị ấy đuổi anh ra thì làm sao?”

“Không đâu không đâu.” Cậu ngốc lắc đầu, suy nghĩ rồi nói: “Cùng lắm... cùng lắm thì em ăn ít lại, để dành cho anh.”

Mục Dục Vũ cười to, anh chợt nhận ra đã lâu lắm rồi anh không cười vui vẻ như thế, anh đã có phần hiểu ra vì sao Mục Giác lại thích Tiểu Siêu như vậy. Vì trí tuệ không cao nên nhận thức của cậu với thế giới luôn ở trạng thái ngây thơ, đơn giản, vì có người nhà yêu quý và bảo vệ, nên trái tim cậu không ích kỷ, tầm thường, ngược lại cậu rất biết chia sẻ.

Mục Dục Vũ xoa đầu Tiểu Siêu, khẽ hỏi: “Sau này anh Mục sẽ cùng ăn Tết với hai chị em, có được không?”

“Được ạ, đến nhà chúng em ăn cơm.” Tiểu Siêu vui vẻ nói. “Chị em biết nấu rất nhiều món ngon.”

“Em chắc không? Anh sẽ ăn rất nhiều đấy.”

Cậu ngốc do dự một giây rồi gật đầu, nói: “Thế... thế thì em nói chị nấu nhiều một chút.”

Mục Dục Vũ hơi nheo mắt, hỏi: “Thật không?”

“Vâng.” Tiểu Siêu ngẫm nghĩ rồi lại hỏi về không chắc chắn: “Tết anh đều mua pháo hoa chứ?”

“Mua chứ.”

“Có mua áo mới không?”

“Mua.”

“Mua thạch hoa quả không?”

“Mua.”

“Mua kẹo ăn không?”

“Thằng bé này, em muốn gì anh Mục cũng mua cho, được chưa?” Cậu ngốc hoan hô một tiếng, thân mật nói: “Thế anh Mục đến nhà bọn em ăn cơm đi.”

Chương 66

Đến nơi, Nghê Siêu rút một chiếc chìa khóa từ trên cổ ra, cúi xuống mở cửa, vừa vào đã gọi to: “Chị ơi chị, anh Mục đến nhà chúng ta ăn cơm này, chị nấu nhiều hơn nhé.”

Máy hút khói cũ trong bếp đang chạy âm âm, một mùi thơm thịt viên lan tỏa, Nghê Xuân Yến gọi với ra trong tiếng ồn: “Tiểu Siêu em nói gì? Nói to lên, chị đang bận, không nghe thấy.”

Tiểu Siêu đang định nói to thì Mục Dục Vũ đã vỗ vai cậu, ra hiệu cậu đừng nói gì, anh đưa một chiếc túi cho cậu, nói: “Này, áo mới mua cho em, thử đi.”

Tiểu Siêu mừng rỡ nhận lấy, xé túi giấy ra, lấy một chiếc áo len màu xanh nhạt, ngắm nghía hồi lâu, dòng chữ tiếng Anh và hình hoạt hình in trên mặt trước áo đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cậu.

Mục Dục Vũ cười, cởi áo khoác ra rồi tìm một chỗ đặt mấy túi đồ xuống, ngược lên quan sát xung quanh một lượt: Đó là một căn hộ kiểu cũ, bố cục vuông vức, hai phòng ngủ đối diện nhau, một gian treo rèm cửa gỗ, cánh cửa dán hình chuột Mickey, chủ nhân là ai thì nhìn cũng biết. Trong nhà thu vén rất sạch sẽ gọn gàng, phòng khách đang bật ti vi, tiếng hát chúc mừng nối tiếp nhau vang lên, trên bàn bày một chậu thủy tiên tỏa mùi hương ấm áp. Bàn trà nhỏ phía trước xô pha còn bày một chiếc bình nhựa, không cần mở ra cũng biết bên trong chứa đầy những thứ như kẹo, hạt dưa, v.v... Cạnh đó là một bộ câu đối xuân chưa kịp bóc ra, xem ra là định ăn xong cơm mới dán.

Tất cả đều mang không khí ngày Tết.

Mục Dục Vũ lặng lẽ đi đến phòng bếp, căn phòng không lớn, chỉ hai người đứng bên trong cũng thấy chật chội.

Trong nhà rất ấm, bóng đèn màu vàng cam treo trên đỉnh đầu, dưới ánh sáng dịu dàng, Nghê Xuân Yến buộc tóc, mặc áo len cổ cao màu đen, eo quần tẹp

dề, ống tay áo còn lồng thêm găng tay, đang tập trung tinh thần nấu thịt viên. Tạp dề của cô và hoa văn trên găng tay giống nhau, đều là kẻ sọc đỏ cam, phối với áo len đen ôm người khiến vóc dáng cô càng mảnh mai, eo nhỏ nhắn. Nhìn vóc dáng mảnh mai của Nghệ Xuân Yến, Mục Dục Vũ bỗng vui mừng bất ngờ, như thể trước đây anh cố ý quên rằng cô cũng đẹp, chỉ nghĩ đến tính cách tốt đẹp của cô, bây giờ lại phát hiện ra diện mạo xinh đẹp của cô, nên càng cảm thấy cô đẹp vô cùng.

Phải, đây mới là người phụ nữ anh nên nhìn ngắm, cất cô vào trong tim. Vào giây phút này, Mục Dục Vũ ngắm Nghệ Xuân Yến đến mê mẩn, anh nghĩ hoá ra cô ưa nhìn đến thế cô không xinh đẹp, không chói mắt, không nổi bật, cũng không thoát tục, vẻ đẹp của cô lệch khỏi vẻ trang nhã, thanh tao như văn nhân hay nói, mà rẽ hẳn sang một hướng khác, mang hơi thở của cuộc sống bình thường, thân mật và quen thuộc, ân cần và chu đáo.

“Tiểu Siêu, ra ngoài đi, ở đây khói lắm, em ngoan ngoãn rửa tay, nhớ đừng ăn vặt, sắp ăn cơm rồi, chị nấu rất nhiều món ngon, em...”

Cô chột quay đầu lại, nhìn thấy Mục Dục Vũ thì ngớ người, chiếc thìa cầm trong tay không chắc, rơi thẳng xuống nồi dầu sôi sùng sục.

“Này, cẩn thận.” Mục Dục Vũ lao tới, kéo cô ra, xoay lưng chặn trước mặt cô, “cạch” một tiếng, dầu văng tứ phía.

Trong tích tắc cả hai đều không nói gì, họ áp sát nhau, hơi thở hòa lẫn, cơ thể dính chặt, Mục Dục Vũ nhận ra cô còn mỏng manh hơn anh nghĩ, một cánh tay có thể vòng ôm được, lòng bàn tay ấn lên bả vai cô, gần như có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể dưới lớp áo len, có lẽ dưới đó nữa là máu đang lưu thông chậm rãi trong từng mạch máu, những cảm nhận nhỏ nhất trước kia bị anh phớt lờ đều đã sống dậy. Dường như còn nghe thấy cả tiếng của trái tim, từng nhịp từng nhịp đập trong lồng ngực rõ ràng và trong trẻo. Mục Dục Vũ thầm nghĩ, trong cuộc đời này, anh chỉ có ham muốn cụ thể và mãnh liệt thế này với người phụ nữ cụ thể và đặc biệt này thôi. Thời gian mười bốn năm trôi qua, có những người dù chia xa vẫn không có gì ngăn trở

được tình cảm của họ, nhưng cũng có những người ở bên nhau vẫn như kẻ xa lạ.

“Không sao chứ?” Hồi lâu sau, Mục Dục Vũ mới cúi xuống, khàn giọng hỏi cô.

“Không sao.” Nghê Xuân Yến đỏ mặt, cúi đầu, vội vã đẩy anh ra. Sau đó, cô nhìn vết dầu bắn lên ống tay áo len của anh, liền lẩm bẩm: “Màu này dễ bị bẩn nhất, xin lỗi anh, mau cởi ra đi, mặc áo của Tiểu Siêu vào, lát tôi sẽ lấy nước nóng giặt cho...”

“Một cái áo len thôi mà.”

Nghê Xuân Yến trầm tư, lát sau mới hỏi: “Làm thế nào anh đến được đây?”

“Ngồi xe đến.”

Nghê Xuân Yến trừng mắt, kìm nén, vẫn không kìm được. “Hôm nay Ba mươi Tết rồi, anh không bận việc khác à? Chẳng phải anh nhiều việc lắm sao?”

“Anh muốn ăn giao thừa với em.” Mục Dục Vũ nhìn cô, mỉm cười, dịu dàng nói. “Anh mang đến rất nhiều đồ, có thức ăn, có quần áo...”

Nghê Xuân Yến giương mắt lên nhìn anh, nói: “Nhà chúng tôi không thiếu đồ.”

“Chỉ là tấm lòng thôi.” Mục Dục Vũ mặt không biến sắc, nói. “Đồ do chính tay anh chọn, cũng không biết em có thích không, trời thì lạnh, anh lại vừa ra viện, thể lực vẫn chưa hồi phục, đi mua sắm rất vất vả. Người đông là anh lại càng bực bội không muốn mua, đều là tiện tay lấy thôi, tay không đến nhà em ăn cơm vẫn không hay cho lắm.”

“Anh...” Nghê Xuân Yến có vẻ tức tối “Rốt cuộc anh muốn làm gì đây Mục Dục Vũ, tết nhất đến nơi, anh có để cho tôi yên ổn không chứ...”

Mục Dục Vũ quay sang nhìn nồi dầu, nói: “Em vẫn còn mở bếp kìa, không nấu nữa à?”

Nghê Xuân Yển trừng mắt với anh rồi chạy tới tiếp tục nấu, tay chân cô nhanh nhẹn bỏ mấy viên thịt còn lại vào nồi, lúc rán xong vàng ươm thì vớt lên, tắt bếp rồi đặt vào trong chiếc đĩa để cạnh đó.

“Mọi năm đều là anh đến mừng giao thừa với mẹ, nhưng năm nay mẹ anh không còn, anh thật sự hơi buồn.” Mục Dục Vũ theo sau cô, giải thích. “Lúc này không tiện làm phiền người khác, nghĩ thôi cứ đến chỗ em, không đến nỗi em đuổi anh đi...”

“Sao biết tôi không đuổi anh đi?” Nghê Xuân Yển lườm anh, bực bội nói: “Thấy tôi dễ thương lượng nên coi tôi là con cóc phải không?”

“Tết nhất mà, em sẽ không đuổi khách đâu, nhà họ Nghê không có lệ này.” Mục Dục Vũ nhìn cô, nói chắc nịch.

Nghê Xuân Yển hừ một tiếng, nhưng sắc mặt đã dịu lại đôi phần.

“Anh chỉ đến ăn cơm mà thôi, không có ý gì khác, chỉ là muốn theo em, theo em trai em, ba chúng ta ăn bữa cơm giao thừa vui vẻ thôi.” Mục Dục Vũ nói nhỏ. “Bữa cơm này không thể ăn một mình được, cô đơn lắm.”

Lời anh nói khiến Nghê Xuân Yển im lặng, lát sau cô cầm cái thìa, gõ mạnh vào đĩa phát ra tiếng “coong coong”, cô hít mạnh mũi một cái, nói to như đang kiềm chế: “Được rồi được rồi, ra ngoài đợi đi, không biết anh mới ra viện à, ở đây dầu mỡ khói lắm, đứng chơi có gì vui đâu. Tiểu Siêu, Tiểu Siêu!”

Cậu cóc lon ton chạy lại, thò đầu vào hỏi: “Chị, chị gọi em?”

Nghê Xuân Yển liếc nhìn Mục Dục Vũ một cái, có phần không cam tâm nhưng vẫn quay sang, giọng cứng nhắc bảo: “Đưa khách ra phòng khách ngồi, em rửa tay bày bát đĩa ra đi, giúp chị mang bốn đĩa thức ăn nguội này ra, đừng ăn vụng nhé.”

“Vâng.”

Mục Dục Vũ cười, xắn tay áo lên. “Để anh cho.”

Anh không cho cô kịp nói gì, bước lên bưng đĩa thức ăn đi, đặt xuống bàn bên ngoài rồi quay trở lại lấy thêm hai đĩa nữa, vừa ngẩng lên thì thấy Nghe Xuân Yển đang nhìn anh không chớp mắt, Mục Dục Vũ mỉm cười, bước tới hỏi: “Nhìn anh làm gì?”

“Mỗi lần anh đến nhà chúng tôi, cuối cùng tôi đều phải bắt đắ dĩ chuyển nhà.” Nghe Xuân Yển nghiêng răng, nó: “Căn nhà này tôi nhờ hàng xóm cũ mới thuê được, chủ nhà quen tôi còn không chịu nhận tiền, tôi nói trước cho đỡ mất lòng sau, lần này dù anh làm trò gì thì tôi cũng quyết không dọn đi đâu.”

Câu này cô nói chắc như đinh đóng cột, tuy thô lỗ khó nghe nhưng để lộ tâm trạng bất an của cô. Mục Dục Vũ thấy mềm lòng, anh thở dài. “Được, anh biết rồi.”

“Thế anh đợi một chút, cơm sắp xong rồi.” Nghe Xuân Yển hiếm khi nói nặng lời với anh nên nói xong lại thấy ngượng, lúng túng quay đi, bổ sung một câu như khỏa lấp: “Không biết anh đến nên không chuẩn bị thức ăn anh có thể ăn được, tôi nấu thêm cho anh hai món nóng nữa, đừng để vừa ra viện ăn cơm chỗ tôi xong lại phải vào đó tiếp...”

“Nghe Xuân Yển.” Mục Dục Vũ bất mãn trách móc. “Tết nhất em nói năng kiêng kị giùm anh đi.”

Nghe Xuân Yển vội ngưng bật, rồi nói: “Nói sai rồi nói sai rồi, năm mới nhất định sẽ suôn sẻ, thuận lợi, mọi người đều bình an!”

“Tiền tài dồi dào, muốn gì được nấy!” Tiểu Siêu đứng cạnh không hiểu gì cũng gào lên theo.

Mục Dục Vũ cười, anh nhìn Nghe Xuân Yển, cuối cùng không nói gì mà quay sang vỗ vai Tiểu Siêu. “Đi, em đi mặc áo mới vào để cho chị xem nào.”

“Tôi có thiếu đồ cho nó mặc đâu? Sao anh lãng phí tiền làm gì?” Nghe Xuân Yển nói vậy nhưng mặt vẫn thoáng nét mừng vui bất ngờ.

“Đương nhiên, Tết mà, trẻ con vui là được, sao không mua cho nó chứ?”

“Nhưng không phải là anh không thích nó sao?” Nghê Xuân Yến căn môi, nói nhỏ. “Tôi tưởng anh vẫn ghét nó.”

“Sao lại thế?” Mục Dục Vũ cười khở. “Những người anh ghét rất nhiều, không cần có thêm nó. Thăng bé này rất tốt, trước đây mẹ anh rất thích nó, bây giờ anh đã hiểu được vì sao, Tiêu Siêu có điểm khiến người khác phải thương yêu.”

Nghê Xuân Yến vẫn ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Mục Dục Vũ đành nói thẳng ra: “Yên tâm đi, anh không đến nỗi vì muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong em mà cố ý đối xử tốt với nó đâu, anh không thể làm chuyện gì để bản thân ấm ức.”

Lúc này Tiêu Siêu đã mặc áo len màu xanh nhạt mới toanh chạy lại, cười hí hửng kéo vạt áo, nói: “Chị, nhìn này nhìn này, trên áo còn có hình người, còn có chữ nước ngoài nữa.”

Cậu chỉ vào hình trên áo, cười toe toét sung sướng.

Nghê Xuân Yến gật gù, cô bước lại kéo vạt áo cho em trai, rồi gật đầu nói: “Đẹp lắm.”

“Tất nhiên, anh chọn thì làm sao mà xấu được.” Mục Dục Vũ nói. “Còn có khăn và găng tay nữa, một bộ đấy, em cũng có, ngay cả tất dày anh cũng chuẩn bị cho cả hai rồi.”

“Anh...” Nghê Xuân Yến quay lại nhìn anh, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp.

“Không ngờ anh có thể làm việc này chứ gì?” Mục Dục Vũ mỉm cười. “Anh đã nói là anh sẽ học mà.”

“Anh thực sự không cần làm như vậy.” Nghê Xuân Yến nghiêm túc nói.

“Thế làm sao đây? Mua thì mua rồi, mác áo anh cũng cắt rồi, không thể trả lại được.” Mục Dục Vũ nhún vai. “Không lẽ em muốn vứt đi hoặc tặng

người khác?”

“Đừng, chị ơi, em thích cái áo này, đừng vứt đi, đừng cho người khác, để lại cho Tiểu Siêu đi.” Tiểu Siêu tỏ ra không vui.

Nghê Xuân Yển đành thuận theo cậu. “Được được, giữ lại cho em.”

“Anh Mục còn mua pháo hoa cho em!” Tiểu Siêu đặc ý nói. “Anh Mục nói ăn cơm xong sẽ dẫn em đi bắn pháo hoa, chị, chúng ta ăn cơm đi, ăn thật nhanh đi.”

Nghê Xuân Yển ngạc nhiên nhìn Mục Dục Vũ.

“Dù sao thì Tiểu Siêu cũng là con trai, em không thể nuôi nó như con gái được.” Mục Dục Vũ cười nói. “Anh sẽ trông chừng nó, yên tâm.”

Anh nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Sau này anh vẫn sẽ trông chừng nó.”

Quả nhiên như Mục Dục Vũ dự đoán, Tiểu Siêu chính là điểm yếu của Nghê Xuân Yển, trọng lượng câu này nặng hơn hết thảy, tròng mắt cô đã đỏ hoe. Bao năm nay vì sợ em trai bị tủi thân nên cô mới không lấy chồng, Mục Dục Vũ biết anh nhất định là người đầu tiên nói với cô như thế, mà cô cũng tin rằng với thân phận và địa vị của anh, có thể nói ra được câu này thì có nghĩa là sẽ thực hiện đúng lời hứa đó.

Lời hứa này, đối với Nghê Xuân Yển, còn có tác dụng hơn là hứa hẹn sẽ đối xử tốt với cô.

Chương 67

Nghê Xuân Yển vốn chuẩn bị bữa cơm giao thừa gồm bốn món nguội tám món nóng, vì Mục Dục Vũ đến nên cô lại xào thêm hai món rau thanh đạm nữa, bày đầy cả một bàn, dù có hơn ba người thì cũng chưa chắc ăn hết. Nhưng bữa cơm giao thừa phải có thức ăn dư lại, đây là truyền thống, mang ý nghĩa cầu mong một năm sẽ dư thừa. Ăn xong, Mục Dục Vũ lại đưa Tiểu Siêu xuống lầu đốt pháo hoa, làm cả đám trẻ gần đó đều chạy ra xem. Tiểu Siêu lần đầu trở thành đối tượng được bao người hâm mộ, cười đến không khép nổi miệng. Đốt pháo xong hai người lại lên lầu, lúc này Nghê Xuân Yển đã dọn dẹp xong nhà bếp, đang mang một chiếc ghế ra để dán câu đối xuân. Mục Dục Vũ làm sao lại để cô động vào, anh vội vàng nhận nhiệm vụ đó. Nhưng Mục tiên sinh chưa từng làm việc này, câu đối bị anh dán cái thấp cái cao, mà lại còn không thẳng thớm ngay ngắn, mặt chữ nhăn nhúm hết cả lại. Nghê Xuân Yển thì hiền lành không nói gì, nhưng cậu ngọc thì đâu biết sợ ai, cứ vỗ tay vừa cười vừa nháy, vừa kêu lên “lệch rồi, lệch rồi”. Mục tiên sinh then quá hóa giận, cuối cùng lạnh lùng liếc một cái làm cậu nhóc Tiểu Siêu giật mình, rồi anh giả vờ ho một tiếng, nói với Nghê Xuân Yển: “Thôi tạm thế đi, anh dán cái này có dễ dàng gì đâu!”

Nghê Xuân Yển không nhịn được cười, rồi nhẹ nhàng nói với anh bằng giọng giống như dỗ dành Tiểu Siêu: “Vâng, dán rất đẹp, tôi thấy hình như cũng không lệch hẳn.”

Khiến Mục tiên sinh dù mặt dày đến mấy, lúc này cũng phải đỏ mặt xấu hổ.

Dán xong xuôi rồi, Mục Dục Vũ lại cùng hai chị em ngồi trong phòng khách, xem chương trình đêm giao thừa bằng chiếc ti vi cũ kỹ. Ba người ngồi xem ti vi, trò chuyện vu vơ, cắn hạt dưa mà bình thường anh tuyệt đối sẽ không ăn. Trong không khí vui vẻ thế này, Mục Dục Vũ thậm chí còn ăn một viên chocolate mà Tiểu Siêu nằng nặc bắt anh ăn, ngọt đến mức phát ngán nhưng anh không thể nhả ra, vì Tiểu Siêu đang nhìn anh không chớp bằng đôi mắt ngây thơ trong sáng, cứ liên tục hỏi: “Ngon không anh Mục?”

Mục Dục Vũ cắn răng, cứng nhắc nhả ra được một chữ “ừ”.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cậu ngốc không chịu nổi cơn buồn ngủ, ngồi trên xô pha gật gà gật gù. Thẳng nhóc thì Nghê Xuân Yển đuổi đi ngủ. Trong phòng khách giờ chỉ còn lại hai người. Không khí bỗng hơi lạnh lẽo, Nghê Xuân Yển đứng lên vào nhà bếp, lát sau cô mang ra một bình nước nóng hổi, bên trong là trà. Mục Dục Vũ đón lấy uống một hớp, nước trà mang vị đắng đắng, nhưng uống vào vừa đủ xóa tan vị ngọt ngấy trong miệng anh.

“Trà khổ đĩnh.” Nghê Xuân Yển nói. “Tối nay anh ăn nhiều thịt, uống cái này rất tốt.”

Mục Dục Vũ khẽ gật đầu, tay cầm bình nước, tay kia lại thò sang lặng lẽ nắm lấy tay cô, Nghê Xuân Yển có lẽ vừa làm xong việc nên tay mát lạnh. Cô hơi ngỡ ngàng, định rút lại nên ấp úng nói: “Tôi... tay tôi lạnh...”

“Anh sưởi cho em.” Mục Dục Vũ nói xong đặt bình trà xuống, nắm hai tay cô vào lòng bàn tay anh, ra sức chà xát, khàn giọng bảo: “Một lúc sẽ ấm ngay.”

“Bao lâu?” Nghê Xuân Yển nhìn anh, ánh mắt vừa sâu thẳm vừa bi thương. “Anh sẽ sưởi ấm được bao lâu? Nếu không được là bao thì chi bằng bây giờ đừng hành hạ tôi.”

Mục Dục Vũ nhìn vào mắt cô, khẽ hỏi: “Em sợ gì?”

Nghê Xuân Yển nhìn đi nơi khác, lắc đầu, sau khi bắn khoản một lúc, cô gái thẳng thắn ấy vẫn nói ra: “Sợ anh thay lòng.”

“Thực ra anh cũng sợ.” Mục Dục Vũ nghiêm túc nói. “Anh sợ khi em ở bên anh, sẽ phát hiện ra anh thực ra là một tên khốn, sau đó em sẽ tỉnh mộng, chán ghét anh, rồi hạ quyết tâm sẽ rời xa anh.”

Câu nói khó thừa nhận nhất, từng ngỡ rằng là câu nói yếu đuối mà đánh chết anh cũng không thể nói ra, giờ lại dễ dàng cất thành tiếng. Đến tận khi nói ra, Mục Dục Vũ mới phát hiện thực ra chuyện này không khó như anh tưởng. Mục Dục Vũ thở phào nhẹ nhõm, dường như khi đã thản nhiên bày tỏ

phần khó nói nhất trong lòng ra rồi thì những gì còn lại so ra cũng khá dễ dàng, trở nên chẳng có gì mà không nói được. Mục Dục Vũ kiên trì cầm tay Nghê Xuân Yển không buông, anh bắt đầu khẽ khàng kể anh từng năm mơ, trong thời gian bị người ta hạ độc, có một quãng thời gian anh không biết lúc nào là mơ lúc nào là thực. Nhưng đến khi tất cả đã rõ ràng, khi anh phát hiện ra đó chỉ là tác dụng của thuốc, anh bỗng thấy hoảng loạn thật sự.

“Về sau anh lại sử dụng thuốc lần nữa, anh quay lại giấc mơ đó, anh nhận ra thực sự mình có thể phân biệt rất rõ, anh biết anh cần gì, biết em là ai, anh không nhầm lẫn em với bất kỳ người nào khác, anh vẫn luôn hiểu em, vẫn luôn không nhìn lầm em.”

“Em hỏi anh có biết sống cùng em là mang ý nghĩa gì không, thực ra anh biết, trong lòng anh hiểu rõ, nhưng anh không biết hóa ra anh lại hiểu rõ đến thế.” Anh cười khó nhọc, rồi nói tiếp: “Đến tận bây giờ anh mới phát hiện rằng hóa ra anh đã sẵn sàng từ lâu, sẵn sàng để đón nhận em, có lẽ từ trước đây rất lâu đã sẵn sàng rồi. Còn nhớ không, cái đêm em mặc váy hoa đứng dưới gốc cây đợi anh, năm mười sáu tuổi, có thể lúc đó anh đã muốn ở bên em rồi, nhưng lúc đó anh còn quá trẻ, em có thể tha thứ cho anh không? Lúc đó anh còn quá trẻ, anh không hiểu chuyện...”

Nghê Xuân Yển chớp mắt, nước mắt rơi xuống.

“Em... nói ra thì đúng là không may mắn.” Mục Dục Vũ cúi đầu, khàn khàn nói. “Người phụ nữ tốt như em, nếu không gặp anh thì em đã có được hạnh phúc từ lâu rồi. Nhưng em lại gặp anh, nên tốn nhiều thời gian hơn người khác, vì anh, nói sao nhỉ, em đừng thấy anh sáng suốt trong những việc khác, thực ra thì trong việc này anh hoàn toàn vô dụng, anh cứ phải đi một vòng lớn mới hiểu những đạo lý mà em đã hiểu từ lâu. Xin lỗi, Xuân Yển, để em đợi lâu quá, em có thể tha thứ cho anh không? Tuy em đợi lâu như thế nhưng anh vẫn đến rồi, anh đến muộn, nhưng may là anh không thất hứa...”

Nghê Xuân Yển lấy một tay che mặt, những tủi thân, ảm ức bao năm dồn nén bỗng dâng trào, cô không kìm nổi, bật khóc thành tiếng.

Mục Dục Vũ quàng tay qua ôm cô vào lòng. Anh ôm cô thật chặt, không nỡ buông tay ra nữa, vuốt ve xoa dịu người phụ nữ đang khóc trong lòng, mắt anh cũng hoe đỏ. Anh bỗng cảm thấy quá may mắn, may mà ông trời có mắt, may mà anh vẫn chưa làm chuyện gì quá xấu xa, may mà trải qua bao xa cách, cuối cùng anh cùng đã bù đắp được chút hạnh phúc cho cô.

Hai người dựa vào nhau, thời gian trôi qua rất nhanh. Mục Dục Vũ bỗng phát hiện ra đã gần nửa đêm, ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng pháo hoa, trên ti vi, một nhóm nam nữ ăn mặc rất đẹp bắt đầu đếm ngược. Một năm cũ đã qua như lật một trang sách, một năm mới lại đến trong tiếng hô vang đồng thanh của mọi người. Mọi thứ đều mới, chuyện gì mới cũng sẽ tốt đẹp.

Năm mới đến, dù ra sao, cũng sẽ tốt hơn năm cũ.

Tối đó Mục Dục Vũ không về nhà mà ở tạm trong phòng Tiểu Siêu một đêm. Mục Dục Vũ vốn ngỡ rằng sẽ phải miễn cưỡng nằm trên xô pha cũ, không ngờ Nghệ Xuân Yến lo anh vừa mới ra viện, nên đã trải một tấm trải giường dày trong phòng Tiểu Siêu, rồi tìm một tấm chăn bông và gối đầu mới cho anh. Lúc anh ngủ còn ngửi thấy mùi hương của vải được phơi qua nắng, bên tai nghe tiếng pháo trúc nổ ngoài cửa sổ, bỗng cảm thấy đây có lẽ là mùa xuân mà anh thấy thoải mái nhất từ sau khi trưởng thành.

Vì người phụ nữ anh yêu lo lắng cho anh.

Cho dù cô vẫn chưa tin tưởng anh thật sự, cho dù cô vẫn chưa cho anh câu trả lời mà anh muốn nghe nhất, nhưng cô vẫn ở đó.

Đây là một sự khởi đầu tốt, chẳng phải sao?

Tối đó Mục Dục Vũ ngủ rất ngon. Sáng hôm sau, anh dậy sớm, tỉnh thần phấn chấn, cảm thấy sức sống tuổi trẻ như đã quay trở về với cơ thể mình vậy.

Anh dậy tắm rửa, ăn bát mì coi như bữa sáng, rồi lấy bao lì xì đã chuẩn bị sẵn mừng tuổi cho cậu ngốc. Anh đưa bao lì xì khác cho Nghệ Xuân Yến, cô ngạc nhiên hỏi: “Em cũng có phần à?”

“Ừ.” Mục Dục Vũ gật đầu. “Em vất vả rồi.”

Nghê Xuân Yến mím chặt môi, ngần ngại một lúc rồi mới nhận, nói: “Cảm ơn anh.”

“Sau này năm nào cũng có, xem như đại cát đại lợi.” Mục Dục Vũ nói. “Em thay quần áo mới đi, mặc cái anh mới mua cho em ấy, rồi chúng ta đưa Tiểu Siêu đến nơi này.”

“Hả? Em còn phải đi chúc Tết người lớn...”

“Chiều hãy đi, mừng Một chúng ta phải chúc Tết mẹ anh trước.” Mục Dục Vũ cười nói. “Cùng đi nhé, mẹ anh nhất định sẽ nhớ chúng ta đấy.”

Nghê Xuân Yến dần đỏ mặt, quay lưng về phòng, lát sau, cô đi ra, người mặc áo mới mà Mục Dục Vũ mang tới, tóc buông xõa, từng lọn xoắn lại tự nhiên, gương mặt thoa ít phấn, và tô son, trông rất xinh đẹp nổi bật.

Cô hơi luống cuống kéo gấu áo xuống, đây là một chiếc áo khoác dài màu kem có cổ lông, phần eo còn có thắt lưng vải làm cho thân hình càng mảnh mai, cao quý. Nhưng Nghê Xuân Yến rõ ràng chưa mặc qua kiểu áo này nên thấp thỏm hỏi: “Cái... cái này hơi quá đúng không...”

Mục Dục Vũ mỉm cười bước lại, tự tay kéo cổ áo lên cho cô, nhẹ nhàng vuốt ve quanh cần cổ thon dài của cô, nói: “Thiếu trang sức, không sao, sau này anh sẽ chuẩn bị cho em.”

“Đừng, em không quen.”

“Thế này rất đẹp.” Mục Dục Vũ chuyển đề tài. “Hôm nay em rất xinh đẹp.”

“Em... em đã già lắm rồi, còn đẹp cái gì...”

Mục Dục Vũ ôm lấy cô, cúi xuống hôn lên vành tai trắng trẻo của cô, một câu nói trong giấc mơ lúc này rất tự nhiên thoát ra khỏi miệng anh: “Trong mắt anh, em đã đủ xinh đẹp lắm rồi.”

Bên ngoài ánh nắng chan hòa, từng đợt pháo nổ vang vang, Mục Dục Vũ ôm cô nàng ngốc nghếch ấy. Anh nghĩ có lẽ nếu không gặp cô thì cả đời này anh sẽ chẳng có được cảm giác an toàn đến thế. Vì có cô nên nhất cử nhất động của anh mới trở nên vững vàng. Anh cam tâm tình nguyện trả giá, anh muốn đem đến cho người phụ nữ này chỗ dựa và cuộc sống vui vẻ thoải mái hơn.

Mục tiên sinh mãi sau mới tiếp tục thốt ra được một câu: “Anh sẽ tốt với em.”

Vì sợ Nghê Xuân Yển không tin, nên anh lại vội kéo Tiểu Siêu lại, ôm lấy cậu nhóc, nói: “Anh sẽ tốt với các em.”

Nghê Xuân Yển không nhúc nhích, gục đầu vào anh, gương mặt dần dần đỏ lên. Nhưng khi Mục Dục Vũ tưởng đã giành được chiến thắng tuyệt đối, cô bỗng ngược lên, hung dữ nói: “Em nói trước đấy nhé, nếu anh nói mà không làm thì em... em... em sẽ không tha cho anh đâu!”

Mục Dục Vũ ngớ người, sau đó phì cười, ôm chặt hai chị em cô vào lòng. Anh không còn trẻ nữa, không cần nói quá nhiều, nhưng anh biết lúc này đây, những gì anh muốn nói Nghê Xuân Yển đều biết hết.

Cô hiểu anh, luôn như vậy, giống như anh thực ra cũng hiểu cô vậy.

Chương 68

Mùng Một ở nghĩa trang rất náo nhiệt, những người đến thăm mộ không ít, xe riêng đậu một dãy dài. Cũng may Mục Dục Vũ đã bảo trợ lý Lâm đến đó lo liệu từ sớm, nên khi anh và hai chị em Nghê Xuân Yển đến thì trợ lý Lâm và một đám người đã chờ sẵn được một lúc. Mục Dục Vũ xuống xe, rất tự nhiên chìa cánh tay ra để Nghê Xuân Yển khoác lấy tay anh, vỗ vỗ mu bàn tay cô rồi cười với vẻ an ủi, dùng khẩu hình nói: “Theo anh.”

Sau đó, anh lại đưa tay kia cho Tiểu Siêu, nói: “Thằng bé này, nhanh lên, dì Mục của em đang đợi đây.”

Nghê Siêu tò mò nhìn quanh, hỏi nhỏ: “Nhưng dì đã chết rồi mà, người chết rồi làm sao biết được, tại sao chúng ta còn phải chúc Tết dì?”

Nghê Xuân Yển ngại ngùng mắng: “Nói bậy gì thế mau đi theo, đừng nói linh tinh.”

“Dì nghe được đấy.” Mục Dục Vũ nghiêm túc nói với Tiểu Siêu. “Người ta chết rồi đều ở trên trời, vén mây nhìn xuống chúng ta đấy, em nói gì, ăn gì, dì Mục cũng biết rõ hết.”

Tiểu Siêu kinh ngạc thè lưỡi ra. “Hả? Thế dì có biết trong túi em mang theo thạch hoa quả không?”

“Trong túi em có thạch hoa quả?” Mục Dục Vũ nhìn cậu ta, nói nhẹ bằng: “Vậy em nên cất kỹ, ở đây có rất nhiều người em không nhìn thấy được, họ sẽ nhân lúc em không chú ý mà lấy mất thạch của em đấy.”

Tiểu Siêu sững sốt nghi hoặc nhìn quanh, rồi vội vàng túm chặt túi áo lại.

Nghê Xuân Yển không kìm được cười, lườm Mục Dục Vũ. “Sao lại dọa em trai em?”

“Đùa thôi mà.” Mục Dục Vũ cong môi cười, vỗ vai Tiểu Siêu, “Đừng sợ, họ đều sợ anh Mục, em mau theo sát anh là không sao.”

Tiểu Siêu vội gật đầu, càng kiên định áp sát Mục Dục Vũ hơn.

Ba người họ nhanh chóng đến mộ phần của Mục Giác. Trợ lý Lâm và những nhân viên cùng quản lý khu mộ đã đợi ở đó. Thấy họ đến, trợ lý Lâm chạy lại, cười nói: “Tiên sinh, năm mới tốt lành.”

Anh ta quay sang nói với Nghê Xuân Yển: “Nghê tiểu thư, tiêu thiếu gia, chúc năm mới vui vẻ.”

Nghê Xuân Yển đỏ bừng mặt, ấp a ấp úng nói: “Tết... tết vui vẻ.”

“Được rồi, mọi người đều tốt đẹp.” Mục Dục Vũ nói tiếp: “Tết nhất, cậu vất vả quá, bận hết hôm nay tôi sẽ cho cậu nghỉ ba ngày.”

“Thế thì tốt quá.” Trợ lý Lâm thấy sắp như gió xuân phơi phới, cười toe toét nói thêm: “Nếu thưởng nhiều hơn thì càng tốt ạ.”

“Để xem hôm nay cậu làm ăn thế nào.” Mục Dục Vũ cười hỏi: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Xong hết rồi ạ.”

“Thế thì chúng ta bắt đầu.” Mục Dục Vũ ra lệnh.

“Vâng.”

Anh dẫn Nghê Xuân Yển đến thắp nhang trước, sau đó đích thân đốt pháo. Sau đợt pháo nổ vui tai, trợ lý Lâm chỉ đạo mọi người đến khai mộ. Nghê Xuân Yển trợn mắt há miệng, kéo tay Mục Dục Vũ, lắp bắp hỏi: “Đây... làm gì thế ạ? Mẹ anh chẳng phải đã yên mồ rồi sao, sao lại mở mộ, định dời sang chỗ khác à?”

Mục Dục Vũ nói: “Không, có thứ này rất quan trọng với mẹ anh, bắt buộc phải chôn cùng bà, nếu không bà sẽ hiện về trong mơ làm phiền anh mất.”

Nghê Xuân Yển sửng sốt nhìn anh.

Mục Dục Vũ mỉm cười, xoa tay cô, dịu dàng nói: “Còn nhớ tấm hình lần trước chúng ta tìm thấy ở căn nhà cũ của mẹ anh không? Người đàn ông

trong hình trước khi qua đời đã bảo con trai ông ấy mang đến cho mẹ anh một vật kỷ niệm, anh cũng mới giữ nó gần đây thôi.”

Anh rút hộp gỗ đựng tấm huy chương trong túi áo ra đưa cho Nghê Xuân Yến, nói: “Đây, chính là thứ này!”

Nghê Xuân Yến luống cuống nhận lấy, hơi mở ra nhìn rồi đóng lại ngay và trả cho Mục Dục Vũ, bộ dạng giống như nhìn thấy một bí mật ghê gớm vậy. Mục Dục Vũ buồn cười hỏi cô: “Sao? Bàng hoàng quá hả?”

Nghê Xuân Yến cảm khái, nói nhỏ: “Em cảm thấy mẹ anh không thiệt thòi, người đàn ông bà nhớ nhưng cũng nhớ bà, hai người họ đều không thiệt thòi.”

“Có thiệt thòi hay không cũng khó nói, anh chỉ biết đây không phải cách làm của anh.” Mục Dục Vũ dang tay ôm cô, nở nụ cười. “Đến chết rồi mới muốn chôn thứ này cùng người thì có tác dụng gì, người sống đã không vui thì chết có yên lòng không?”

Nghê Xuân Yến dần đỏ mặt, nghĩ ngợi rồi trừng mắt với anh vẻ không cam tâm, hừ giọng: “Đó là mẹ anh đây, nói kiểu gì thế?”

Mục Dục Vũ nhướn mày, không nói gì.

Hôm nay là mừng Một Tết, các công nhân đều làm việc với tiền lương gấp mấy lần nên chỉ trong chốc lát họ đã mở mộ ra. Trợ lý Lâm đến mời Mục Dục Vũ đi thỉnh hộp tro, Mục Dục Vũ bảo chị em họ đứng cạnh bên đợi, còn anh chỉnh trang phục, tiến đến đó. Anh quỳ xuống trước bia mộ Mục Giác, dập đầu ba cái rồi đứng dậy, vòng qua phần sau mộ, quỳ xuống, hai tay nâng hộp tro của Mục Giác lên, mở ra, trịnh trọng đặt tấm huy chương chiến công vào trong hộp, rồi đóng nắp lại đàng hoàng, đặt vào chỗ cũ.

Lúc anh đứng lên vì hơi đột ngột quá nên trước mắt chợt tối sầm, chân loạng choạng. Mục Dục Vũ quay lại, cười khổ với tấm hình Mục Giác, nói: “Mẹ, con chỉ nói mấy câu về chuyện của mẹ, có cần mẹ nổi giận thế không?”

Người phụ nữ trong tấm hình mỉm cười hòa nhã, dường như quay về với dáng vẻ trêu chọc con trai như lúc xưa.

“Được, tình cảm của mẹ thật vĩ đại, nói thế chắc được chứ?” Mục Dục Vũ bất lực lắc đầu, nhìn tấm hình của mẹ nuôi với vẻ yêu thương “Mẹ và người đàn ông mẹ yêu đều vô tư, đều dưng hiến, hi sinh cái tôi để hoàn thành việc lớn, thật to lớn vĩ đại, nhưng mẹ à, con vẫn muốn rút ruột rút gan hỏi mẹ một câu, mẹ có từng hối hận không?”

“Tình cảm cả đời mẹ chỉ dừng ở lẽ nghĩa, mẹ làm rất tuyệt, con trai mẹ chạy theo cũng không kịp. Nhưng thực ra, một người lính cấp cao muốn đổi vợ cũng không phải là chuyện không thể tại sao hai người chưa từng nghĩ sẽ tranh thủ cơ hội?”

Anh cúi lưng, để tầm mắt ngang bằng với tấm hình mẹ nuôi, lắc đầu nói: “Con biết mẹ sẽ mắng con, tự tư tự lợi, không có giới hạn đạo đức, không biết liêm sỉ, không hiểu quy tắc. Không sao, cho dù mẹ mắng khó nghe đến mấy, con cũng chẳng quan tâm. Nhưng con thực sự nghĩ rằng, phải cố gắng thì hạnh phúc mới đến, còn nếu không cố gắng thì mãi mãi cũng không có được.”

“Đương nhiên, con biết mình tầm thường, chỉ biết đến bản thân, không nghĩ cho kẻ khác.” Mục Dục Vũ mỉm cười, khẽ nói: “Nhưng con nói nhỏ với mẹ nhé, cũng may con là người như vậy, không cần sĩ diện, nếu không hôm nay con sẽ không vui thế này.”

Nụ cười của anh càng nở rộng hơn, nói tiếp: “Mẹ, mẹ nhìn thấy rồi chứ, chính là người đứng bên kia, Nghê Xuân Yến, mẹ nhận ra mà, không tòi phải không? Đó là người vợ con chọn cho chính con, lần này con thực sự sẽ chạy đi tìm hạnh phúc đây, mẹ nói đúng, chọn kết hôn với những người khác nhau thì cuộc sống cũng sẽ khác nhau. Con nói mẹ nghe nhé, chuyện này rất lạ, tối qua hai chúng con đã xác định quan hệ rồi, trong lòng con rất vui sướng, vui đến nỗi con muốn cười suốt, nếu con không kiềm chế lại, thì có khi người ta đã nghĩ con là một thằng ngốc rồi.”

Anh khẽ cười, rồi nói với Mục Giác: “Mẹ, mẹ không biết đâu, con lớn thế này rồi mà lần đầu mới biết cuộc sống có thể vui vẻ đến thế.”

Anh nhìn chăm chú tâm hình của Mục Giác, người phụ nữ trong hình mãi mãi có dáng vẻ hòa nhã và thanh lịch như trong trí nhớ của anh. Trong tích tắc bao chuyện cũ bỗng ùa về. Anh nhớ lại rất lâu trước kia khi anh gặp Mục Giác lần đầu, bà mặc áo len hở cổ thêu hoa, toát ra vẻ học thức, nắm tay anh quan sát rất kĩ, nước mắt rưng rưng, cảm xúc dâng tràn. Khi ấy, anh chỉ thấy rất chán ghét, vô vị, anh lạnh lùng quan sát bà với vẻ thù địch, lúc đó anh còn cố ý sờ vào tường cho bắn tay, rồi nghĩ lát nữa sẽ lén chùi bắn vào chiếc áo len đẹp đẽ của bà.

Nhưng anh chưa kịp ra tay thì đã bị người phụ nữ ấy khóc òa rồi ôm vào lòng, anh đã làm bắn áo len của bà như ý muốn, nhưng anh lại không thấy vui vì nước mắt của bà rơi vào trong cổ áo anh, hơn nữa bà rất ồn ào, cứ nắc nghẹn nói: “Tìm được con rồi, cuối cùng dì đã tìm được con rồi.”

Lúc đó, anh hoàn toàn không ngờ được, người phụ nữ mà anh chê bai ồn ào phiền phức ấy lại là người mẹ thực sự trong suốt cuộc đời anh.

Chuyện cũ cứ chất chồng lên nhau, Mục Dục Vũ bỗng thấy sống mũi cay cay, khàn khàn nói: “Mẹ, nếu bây giờ mẹ còn sống thì hay biết bao, cả nhà chúng ta sẽ đầy đủ, tốt đẹp biết mấy.”

Anh ngẩng lên nhìn trời, tránh để nước mắt trào ra. Sau đó, anh im lặng, vỗ vỗ lên bìa mộ Mục Giác rồi đứng dậy, quay người bước đi.

Anh quay về với Nghê Xuân Yến, phát hiện ra vẻ mặt cô rất lo âu, vừa nhìn thấy anh đã vội bước lên, không nói năng gì mà cúi lưng xuống, tỉ mỉ phui sạch bùn đất bám trên ống quần tây của anh.

Cô làm hoàn toàn tự nhiên, không cần chỉ bảo, như thế đã ở cạnh anh mười mấy năm trời, lo lắng cho anh mười mấy năm trời, chỉ cần nhất cử nhất động của anh là biết được ngay cảm giác chân thực nhất của anh.

Cô biết lúc này anh nhớ người mẹ đã mất, tâm trạng đau buồn, nhưng cô không nói những câu an ủi vô dụng, mà lặng lẽ thay anh phủ sạch đất bám trên quần.

Mục Dục Vũ cảm khái vô cùng, anh đỡ cô lên, khẽ nói: “Xuân Yến, anh nói với mẹ rồi.”

“Nói gì ạ?” Nghe Xuân Yến không ngẩng lên, thuận tay chỉnh lại áo khoác cho anh.

“Nói về chuyện của chúng ta. Anh nói cho bà biết, anh đã tìm thấy người phụ nữ anh muốn cưới, anh định kết hôn với cô ấy, hai chúng mình sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc.” Mục Dục Vũ kéo tay cô, nắm chặt, sau đó rút trong túi ra hộp nhẫn đã chuẩn bị sẵn, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn vàng kiểu cổ sáng lấp lánh.

“Cả nhẫn anh cũng chuẩn bị sẵn rồi, em đừng chê nó quê mùa, đây là mẹ anh mua đấy. Thông lệ ở quê nhà anh, lúc kết hôn nhà chồng sẽ tặng con dâu bốn món trang sức vàng, bà đã chuẩn bị từ lâu rồi. Chiếc nhẫn này đối với anh còn có ý nghĩa hơn mấy viên kim cương kia gấp nhiều lần.” Mục Dục Vũ đưa cho cô xem. “Đương nhiên nếu em muốn đổi nhẫn thì anh cũng có thể nghe em.”

“Không, không cần, không phải...” Nghe Xuân Yến đỏ mặt, lấp ba lấp bấp. “Ý em là không cần kim cương, vừa đắt vừa không an toàn, vẫn là vàng tốt hơn, á, không phải em nói là em thích vàng, em chỉ là...”

Mục Dục Vũ mỉm cười, trịnh trọng đeo nhẫn cho Nghe Xuân Yến. Tay cô trắng nõn, đeo nhẫn vàng vào lại có cảm giác sang trọng, quý phái.

“Rất hợp.” Mục Dục Vũ hài lòng gật gù. “Rất đẹp.”

“Này.” Nghe Xuân Yến gọi anh.

“Hử?”

“Anh... anh nghĩ kĩ chưa?” Nghê Xuân Yển nhìn anh, do dự nói. “Nếu anh chưa nghĩ kĩ, cái này đừng đưa cho em...”

Mục Dục Vũ mỉm cười, hỏi nhỏ: “Em nói xem? Anh giống người chưa suy nghĩ kĩ đã bỗng bột làm việc à?”

“Mục Dục Vũ.” Nghê Xuân Yển rưng rưng nước mắt, chột đảm vai anh, nghiến răng nói: “Em nói cho anh biết, lần này nếu anh dám giở chứng thì em sẽ không tha cho anh đâu!”

Mục Dục Vũ cười toe toét, ôm cô vào lòng nói bằng vẻ trịnh trọng khác thường: “Không đâu, tin anh nhé.”

Họ đang ôm nhau thì bỗng bên cạnh vang lên một giọng nói rụt rè: “Chị, hai người lạnh sao? Sao lại ôm nhau thế?”

Mục Dục Vũ quay lại, thấy Tiểu Siêu đang tự ngồi ăn thạch hoa quả chớp đôi mắt tròn to, tò mò nhìn họ.

Nghê Xuân Yển kêu lên, đẩy anh ra, mặt đỏ bừng bừng, cố tỏ vẻ bình tĩnh. “Trẻ... trẻ con hỏi nhiều làm gì?”

“Ồ, hai người không phải lạnh, hai người đang quen nhau”. Tiểu Siêu gật gù, nghiêm túc nói. “Trong ti vi đều thế, ôm nhau chắc sẽ hôn môi, sau này sẽ có em bé nữa.”

“Tiểu Siêu!” Nghê Xuân Yển hét lên, cắt ngang. “Em đang nói linh tinh gì thế hả?”

Mục Dục Vũ cười thành tiếng, anh nhận ra số lần anh cười trong hai ngày hôm nay còn nhiều hơn vài năm trước cộng lại. Anh vừa cười vừa nói bằng giọng khen ngợi: “Không sai, anh và chị em đang quen nhau, sau này em đừng gọi anh là anh Mục nữa, chuyển sang gọi là anh rể đi.”

“Anh rể cũng là tên anh sao?”

“Không, ý của anh rể tức là chồng của chị em, cũng tức là chị em sẽ gả cho anh.” Mục Dục Vũ hiếm khi nhẫn nại giải thích. “Ai hỏi em anh là gì của

em, em trả lời thế nào?”

Tiểu Siêu nói bằng giọng điềm nhiên: “Anh Mục.”

“Không đúng, em phải nói anh là anh rể của em.”

“Nhưng anh vẫn là anh Mục mà.”

“Đúng.” Mục Dục Vũ đã mất hẳn kiên nhẫn. “Nhưng trong quan hệ của chúng ta, anh là anh rể của em, hiểu không?”

“Nhưng anh vẫn là anh Mục mà.” Cậu ngọc âm ức nói. “Chẳng lẽ anh không phải là anh Mục à?”

“Em...” Mục Dục Vũ không nói nổi, nhìn Nghê Xuân Yển, mách tội: “Thằng bé này thật khó dạy.”

“Sau này em sẽ từ từ nói với nó.” Nghê Xuân Yển cười nói. “Nói chuyện với Tiểu Siêu, quan trọng nhất là không được nóng nảy, hễ cuống lên là nó sẽ làm anh tức chết. Từ từ dạy nó, em trai em không hề ngọc đâu.”

Cô xoa đầu Tiểu Siêu vẻ thương yêu, lại nhấn mạnh thêm: “Tiểu Siêu không hề ngọc, phải không?”

“Vâng!” Tiểu Siêu kiêu ngạo gật mạnh đầu.

Mục Dục Vũ thờ dài, cảm khái nói với Nghê Xuân Yển: “Em thật vất vả.”

Nghê Xuân Yển mỉm cười, khẽ nói: “Ai cũng vất vả, lẽ nào anh không? Ai cũng có cái khó riêng, những điều em gặp phải, lúc trẻ không thấy gì, bây giờ càng lúc càng thấy rất ổn.”

Cô vừa nói vừa thay Nghê Siêu lột lớp vỏ giấy bên ngoài thạch hoa quả ra, nói với Mục Dục Vũ: “Anh đừng thấy Nghê Siêu như thế mà coi thường, nó rất tốt, vừa nghe lời vừa thương em, biết giúp em làm cái này cái kia, cũng không khôn lỏi đi học những thứ bậy bạ, đứa trẻ như thế còn chê bai được gì? Ăn uống lại không nhiều, thi thoảng mua cho nó chút đồ ăn vặt là nó vui

như được mùa rồi, nếu thật sự mà nói thì là em có lỗi với nó, không có bản lĩnh để nó sống thoải mái...”

“Em đã làm rất tốt rồi.” Mục Dục Vũ khoác vai cô, nói. “Sau này giao cho anh, anh sẽ giúp em chia sẻ.”

Nghê Xuân Yển cúi đầu, nghĩ ngợi rồi nói: “Dù em khó khăn thế nào cũng sẽ dẫn đứa bé này theo cùng, em được ăn một miếng thì nó cũng được ăn một miếng, vì nó là em trai ruột của em. Nhưng anh thì khác, tương lai nếu có ngày anh cảm thấy phiền phức...”

“Sao em không nghĩ về anh tốt hơn chút chứ?” Mục Dục Vũ hỏi.

“Không thể nói thế, chuyện này chịu một ngày thì dễ, chịu lâu rồi sẽ khó.” Nghê Xuân Yển gượng cười. “Ý em là nếu thật sự có một ngày như vậy, anh đừng nổi giận với nó, có gì cứ nói với em, bảo bọn em đi cũng chỉ cần một câu, không cần khó xử...”

Mục Dục Vũ hơi tức giận nhưng anh kìm lại, vì anh biết đây là suy nghĩ thật nhất của cô. Anh bỗng cảm thấy đau, đau cho cô gái này, đau cho đứa em trai vô tư của cô, nỗi đau này khiến anh phải nói gì đó, phải tỏ thái độ gì đó, anh nhìn Nghê Xuân Yển, nghiêm túc nói: “Trong nhà nuôi một đứa trẻ rất khó sao? Chẳng qua là thêm một đôi đũa, Mục Dục Vũ anh vẫn có thể đảm đương được.”

Anh không để Nghê Xuân Yển nói tiếp, lại trịnh trọng ôm cô vào lòng. Anh muốn nói rất nhiều điều với cô, anh muốn nói anh có thể cho cô những gì tốt đẹp mà cô tưởng tượng, thậm chí còn tốt hơn thế, nhưng cuối cùng anh lại không nói bởi lời nói giống như lời nguyện, nói ra có thể sẽ nhạt nhẽo vô vị, có thể bị hiểu lầm, con người chỉ cần hiểu rõ bản thân cần làm gì, có thể làm gì, thì sẽ tốt hơn là nói quá nhiều.

Anh là người kiên quyết và lý trí, anh biết làm sao để thỏa mãn nhu cầu của đôi bên ở mức độ cao nhất.

Phía sau vang đến một tiếng ho, Mục Dục Vũ buông Nghê Xuân Yển ra, quay đầu lại, trợ lý Lâm hơi ngượng ngập đứng đó, thấy sếp cuối cùng cũng nhìn mình thì vội cười nói: “Tiên sinh, bên kia đã xong rồi mời ngài sang đó kiểm tra.”

“Sang đó đi.” Mục Dục Vũ một tay kéo Nghê Xuân Yển, tay kia kéo Tiểu Siêu đi đến bên mộ Mục Giác.

Ba người họ đứng đó, Nghê Xuân Yển đưa Tiểu Siêu đến lạy Mục Giác ba lần, sau đó vỗ vỗ đầu cậu, nói: “Nào, chúc tết dì Mục đi.”

“Chúc dì Mục ăn tết vui vẻ.” Tiểu Siêu ngoan ngoãn nói.

“Không có gì nói với dì à?” Nghê Xuân Yển xoa đầu cậu ngốc, hỏi. “Ở nhà em chẳng nói là rất nhớ cô giáo Mục đó sao? Nói đi, cô giáo Mục nghe thấy đó.”

“Vâng.” Nghê Siêu tiến lên một bước, hỏi: “Dì ơi, dì đã nói sẽ biến thành cầu vồng mà. Tại sao con đợi rất lâu cũng chưa thấy cầu vồng dì biến thành thế ạ?”

“Con và chị đã chuyển nhà rồi, con không thích đám trẻ xung quanh đó, chúng nói người chết rồi thì chẳng biết gì, bây giờ dì có nghe thấy con nói không?”

“Hay để con hát cho dì nghe nhé.” Tiểu Siêu đứng thẳng người, hăng giọng rồi bắt đầu hát bài *Time to say goodbye* mà Mục Giác đã dạy cậu.

Ban đầu cậu ngốc còn khá rụt rè, giọng hát chưa thoát khỏi cổ họng. Sau đó, Tiểu Siêu dần dần phát hiện ra không có ai ngăn cản, nên mạnh dạn hơn, cuối cùng thì cất cao, giọng hát. Tiếng hát của cậu thiếu niên trong veo rõ ràng, giống như dải nắng mùa đông chiếu trên nhánh cây đọt tuyết.

Là lúc nói lời tạm biệt rồi, đây là câu cuối mà Mục Giác nói với mọi người, bà mãi mãi thanh lịch nho nhã, mãi mãi không làm phiền ai, vào thời khắc cuối cùng trong đời, bà đã ung dung thanh thản, thậm chí còn kịp nói lời tạm biệt với mọi người.

“Mẹ đã nói, giống như đi du lịch tập thể thời học trung học ấy, rất hào hứng, vì biết sẽ gặp lại rất nhiều bạn cũ, có thể bà đã nghĩ sẵn khi gặp lại họ sẽ nói gì.” Mục Dục Vũ mỉm cười, giọng khàn khàn. “Em nói xem, có người mẹ nào sắp đi rồi còn nói đùa với con cái như thế không?”

Nghê Xuân Yến nói: “Cô giáo Mục sợ anh buồn đó.”

“Làm sao em biết?”

“Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đều thế mà.” Nghê Xuân Yến mỉm cười nói. “Giống bố em, hồ đồ ngây ngô cả một đời, lúc sắp đi mới nhớ ra nói xin lỗi em, lại bảo em nhất định phải sống tốt, haizz...”

“Mẹ em thì sao?”

“Không biết nữa.” Nghê Xuân Yến lắc đầu. “Bà đã vứt bỏ bọn em lâu rồi, có lẽ cũng không còn mặt mũi nào quay về, thực ra em đã không còn hận bà ấy, hận gì chứ, cuối cùng vẫn là mẹ ruột mình, không có bà ấy thì đã chẳng có bọn em.”

“Nghĩ như thế đúng là chỉ có em.” Mục Dục Vũ cười, vỗ vỗ vai cô. “Về thôi.”

“Vâng.” Nghê Xuân Yến sực nhớ ra, hỏi anh: “Còn anh?”

“Gì cơ?”

“Chưa nghe anh nhắc đến bố mẹ ruột bao giờ...”

Mục Dục Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mẹ ruột anh đã qua đời khi anh còn rất nhỏ, bà vừa đi là ông bố của anh liền tái hôn, dính vào đứa con riêng thì không hợp nên đã đưa anh tới nhà họ hàng, nhà đó cũng không tốt với anh, không cho ăn no, đi học cũng rất qua loa, cũng may về sau mẹ nuôi anh đã tìm đến và đưa anh đi. Mẹ nuôi anh và mẹ ruột anh vốn chỉ là bạn, nhưng bà tốt bụng, mới nghe chuyện của anh đã vượt mọi khó khăn tìm đến.”

Nghê Xuân Yến nhìn anh vẻ đồng cảm, nghiêng răng mắng: “Nói thế thì cha ruột anh cũng không phải tốt lành gì, và nhà họ hàng kia cũng thế, xì, mấy

người đó tốt nhất đừng để em gặp phải!”

“Đừng tức nữa.” Mục Dục Vũ buồn cười. “Không phải họ cũng phải nuôi gia đình con cái họ giống em nuôi Tiểu Siêu sao, hơn nữa nếu bố ruột của anh không làm thế thì có lẽ anh sẽ không gặp được mẹ anh.”

“Nhưng anh nhất định đã phải chịu khổ rất nhiều.” Nghê Xuân Yển xót xa nhìn anh.

“Không khổ.” Mục Dục Vũ lắc đầu. “Ngàn vạn khó mua nổi khổ thời trẻ, không có những trải nghiệm đó thì anh cũng không thành công như bây giờ.”

“Vâng.” Nghê Xuân Yển ôm tay anh, vẻ tiếc nuối. “Nếu em sớm gặp anh thì tốt rồi, như thế em sẽ nuôi anh.”

Mục Dục Vũ phì cười, nói: “Em nuôi anh thế nào? Em quên à, anh và em cùng tuổi, tuổi anh lúc đó cũng như em thôi.”

Nghê Xuân Yển “á” một tiếng, đỏ mặt, đúng là cô đã quên.

“Được, nhớ câu này của em nhé, nếu sau này anh không đi làm nữa thì em phải nuôi anh đấy.”

“Vâng.” Nghê Xuân Yển nghiêm chỉnh gật đầu. “Thế em vẫn phải mở quán mì thôi, muốn nuôi thì chúng ta phải làm lại nghề sở trường chứ.”

Mục Dục Vũ cười ha hả, vui vẻ nói: “Được, quán lần trước của em anh vẫn giữ đó. Muốn bắt đầu lúc nào cũng được.”

“Anh... sao anh không bán nó đi?”

“Chuyện này à, nói ra thì dài, đợi về nhà rồi anh sẽ từ từ nói em nghe. Tiểu Siêu, ta đi thôi.” Mục Dục Vũ gọi Tiểu Siêu hỏi: “Đói chưa? Anh rể đưa hai em đi ăn nhé?”

“Được ạ, được ạ.” Tiểu Siêu nhảy nhót chạy lại. “Em muốn ăn thịt, em muốn ăn tôm.”

“Được, thế em gọi anh là anh rể nghe xem nào.”

“Gọi anh rể thì có cho em ăn không?”

“Có chứ.”

“Thế thì được.” Tiểu Siêu gật gù, cười tí mắt gọi: “Anh rể.”

Mục Dục Vũ cười tươi, nhìn thấy Nghê Xuân Yển đỏ mặt vì kiểu xưng hô đó, lòng anh vui rộn ràng. Anh dang rộng hai tay ôm cả hai người vào lòng, nói: “Đi, chúng ta đi ăn thôi.”

“Này, anh đừng chiều nó quá...” Nghê Xuân Yển khẽ nói. “Anh làm vậy sau này em sẽ rất khó dạy nó.”

“Không sợ, anh biết mà.” Mục Dục Vũ ôm cô, khẽ cười. “Xuân Yển, sau này chúng ta cứ thế này nhé, gia đình đoàn tụ, không chia lìa.”

Nghê Xuân Yển mím chặt môi, lặng lẽ gật đầu.

“Sau này chúng ta không cần ở biệt thự, anh sẽ mua một căn nhà bình thường, chúng ta ở đó, không cần rộng lắm, đủ ở là được, nhưng như thế sẽ không có nhiều người để em sai bảo, em không có ý kiến gì chứ?”

“Em... em có tay có chân, tại sao phải sai bảo người khác?”

“Anh còn đang băn khoăn, chúng ta phải nhanh chóng sinh con thôi.”

“Anh...” Nghê Xuân Yển đỏ mặt, lén huých cùi chỏ vào người anh, nghiêng răng mắng: “Suốt ngày anh cứ nghĩ đi đâu thế?”

“Chuyện nghiêm túc mà, sinh con là chuyện hàng đầu, ngay cả tên anh cũng nghĩ xong rồi, Mục Phi Nhiên, tên ở nhà là Phi Phi, thế nào, nghe hay chứ?”

Nghê Xuân Yển muốn trừng mắt nhưng cuối cùng cắn môi rồi chậm rãi gật đầu.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người họ, đó là ngày đầu tiên trong năm mới Âm lịch, đó cũng là ngày đầu tiên họ chính thức sống cùng nhau, hôm đó thời

tiết rất đẹp, đến nỗi Mục Dục Vũ không kịp nghĩ rằng nó quả thực là một điềm báo tốt. Nhưng cho dù không phải mưa thuận gió hòa thì sao? Cuối cùng anh đã có người bầu bạn, chỉ cần anh không buông tay thì người ấy sẽ luôn ở bên anh.

Ngoại truyện

Người cha

Cuối tuần này hiếm hoi lắm mới rảnh rỗi, Mục Dục Vũ lái xe đưa vợ con và cả cậu ngốc kia cùng đến khu nghỉ dưỡng nước suối nóng ở ngoại ô chơi.

Vì quyết định khá gấp gáp nên Nghê Xuân Yến không kịp chuẩn bị, vội vàng lấy đủ hai túi đựng quần áo và đồ dùng cá nhân, lúc sắp đi lại quay lại vì quên mang theo thuốc chống hen suyễn cho cậu nhóc Mục Phi Nhiên và thạch hoa quả cho Nghê Siêu.

Hai vợ chồng họ về sau quả nhiên đã sinh được một bé trai, nhưng không khỏe mạnh hoạt bát được như Phi Phi của thế giới trong mơ. Nghê Xuân Yến lúc sinh đứa bé này đã khá lớn tuổi, lại thêm lao động vất vả lâu ngày, thể chất không còn khỏe như xưa nên thai nhi cũng bị ảnh hưởng, vừa chào đời Mục Phi Nhiên đã bị hen suyễn nhẹ, không thể thiếu thuốc, vì duyên cớ này mà trông thẳng bé cũng không mập mạp, so với đám trẻ đồng trang lứa thì nó còn hơn hẳn.

Vì thế Nghê Xuân Yến cứ luôn tự trách, có một quãng thời gian cô nghi ngờ có phải do gen nhà cô có khiếm khuyết hay không, làm liên lụy đến Mục Dục Vũ, nếu không thì sao em trai cô lại là một đứa trẻ thiếu năng, và sinh con trai ra lại mắc bệnh hen suyễn?

Mục Dục Vũ lại không nghĩ thế trong sâu thẳm trái tim, anh cảm thấy là lỗi của anh, nếu anh sớm nhận ra tâm ý của mình vài năm, đón Nghê Xuân Yến về sớm để cô không phải chịu khổ, thì làm sao sinh đứa trẻ lại vất vả đến thế!

Hai vợ chồng trong thâm tâm đều thấy có lỗi với người kia, nên càng bù đắp gấp bội cho cuộc hôn nhân, bình thường nếu có khúc mắc nhỏ nhặt cũng sẽ

bỏ qua, những mâu thuẫn do thói quen sinh hoạt khác biệt nhau cũng vì cả hai nhượng bộ nhau mà bình lặng trôi qua.

Nghê Xuân Yển chưa bao giờ nghĩ rằng Mục Dục Vũ có thể dịu dàng đến thế, Mục Dục Vũ lại không nghĩ rằng Nghê Xuân Yển có thể thấu hiểu anh đến thế. Hai người ngang dọc ngược xuôi bao năm, khi sống bên nhau đều muốn nhìn thấy ưu điểm của người kia, trong lòng vốn đã mang niềm cảm kích. Người đã quyết định sẽ sống thật tốt thì thường không có gì mà không nói với nhau được, huống hồ cả hai đã là người trưởng thành và từng trải.

Hơn nữa Mục Phi Nhiên thừa kế sự thông minh của bố và tấm lòng lương thiện của mẹ, ngoại hình lại tập trung toàn bộ ưu điểm của cả hai, từ nhỏ đã xinh xắn, là một đứa trẻ đáng yêu ai thấy cũng yêu quý.

Tính cách nó lại khá lạnh lùng, ít nói, từ nhỏ đã có cách nhìn riêng về thế giới. Cậu bé bướng bỉnh hay làm nũng mà Mục Dục Vũ thấy trong mơ đã không còn, thay vào đó là một Mục Dục Vũ thu nhỏ, như thể trong hình hài bé nhỏ kia là tâm hồn của một người đã trưởng thành. Cậu nó thường nói với Nghê Xuân Yển là “mẹ, đừng coi con là trẻ con nữa”, cậu nó hay nói với cậu Nghê Siêu là “cậu chín chắn một chút đi”, còn với Mục Dục Vũ, nó lại thường lắc đầu như một ông cụ non rồi nói “bố trông thì bình thường, mà cứ về đến nhà đối diện với mẹ lại trở thành trẻ con.”

Thằng bé con nghiêm túc nói như vậy khiến Mục Dục Vũ vừa tức vừa buồn cười, chỉ muốn ôm nó vào lòng hôn hít, hoặc là đè ra đánh vào mông nó một trận.

Người đề xướng đi ngoại ô lần này cũng là anh, cậu nhóc Mục Phi Nhiên vì không ưa đám trẻ trong trường mẫu giáo, chê chúng quá nhàm chán nên nằng nặc đòi được vào học tiểu học. Mục Dục Vũ cho nó vào trường tiểu học, sau khi đi học nó lại ca thán từ thầy cô đến bạn học đều quá cứng nhắc, những thứ học được cũng chán, đòi nghỉ học.

Thằng bé nghiêm túc nói với cậu nó: “Chẳng phải có câu “một cái hồ một cây cà rốt” hay sao? Trong trường học sinh chính là cà rốt, thầy cô chính là

người đào lỗ, trồng xuống ngoài hình dạng to nhỏ khác nhau ra, thì mọc lên vẫn chỉ là cà rốt.”

“Thế nếu như không thích cà rốt thì sao?” Tiểu Siêu rất lo lắng. “Cậu thích dâu tây thì làm sao?”

“Không có chọn lựa khác.” Mục Phi Nhiên nghiêm túc. “Chỉ có cà rốt. Con chỉ có thể lớn lên thành cà rốt.”

“Á.” Tiểu Siêu sững sốt hét lên. “Chị ơi, anh rể ơi, chúng ta đừng cho Phi Phi đi học nữa, nó sẽ biến thành cà rốt đó!”

Nghê Xuân Yến giận dữ mắng: “Nói linh tinh gì thế bao nhiêu đứa trẻ muốn đi học còn không được, con đừng viện cớ với mẹ.”

Mục Dục Vũ lúc này lại rơi vào trầm tư, anh nhìn con trai mình, nó mới sáu tuổi nhưng đã biết dùng suy nghĩ của mình để diễn tả sự phản kháng của bản thân về thể chế giáo dục. Nó nói cũng có lý nhưng lại quá một chiều, đối với đứa bé như vậy, anh không biết nên vui sướng hay bàng hoàng, thông minh từ bé chưa chắc là chuyện tốt, nếu có thể, anh thà để con trai mình thừa hưởng gen bên nhà Nghê Xuân Yến, suốt ngày vui tươi, cuộc đời như thế sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Nhưng thằng bé đã như vậy, anh không thể nào nhét nó vào bụng mẹ để sinh lại, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Thế là anh tạm thời không tranh luận vấn đề này với nó nữa, mà quyết định bớt chút thời gian đưa cả nhà đi du lịch vài ngày.

Ông chủ của khu nghỉ dưỡng là bạn của Mục Dục Vũ. Nghe nói cả nhà anh đến chơi, anh ta đã sắp xếp cho nhân viên đi tiếp đón, thậm chí còn mở cửa những nơi mà không phải ngày lễ sẽ tuyệt đối không làm việc. Non xanh nước biếc, thanh tịnh vắng vẻ, Mục Phi Nhiên và Nghê Siêu chơi vô cùng thích thú. Chúng la hét inh ỏi, giống như hai con nghé tinh lực dồi dào cứ đâm đầu vào nhau. Ban đầu Nghê Xuân Yến còn không yên tâm cho sức khỏe của con trai, nhưng thấy nó chơi đến nổi mặt đỏ bừng bừng thì trong

lòng cũng thấy vui, thằng bé này luôn điềm tĩnh già dặn, hiếm khi bộc lộ cảm xúc như đám trẻ đồng trang lứa.

Cô và Mục Dục Vũ giống hai người mục đồng thả dê, ngồi từ xa ngắm nhìn hai đứa trẻ chơi đùa, bỗng có một cảm giác như đã cùng nhau sống cả một đời. Mục Dục Vũ đặt tay lên vai cô, ôm cô vào lòng, nở nụ cười rồi chột hỏi: “Xuân Yến, chúng ta đưa Phi Phi ra nước ngoài học nhé, em thấy thế nào?”

Nghê Xuân Yến sững sốt, nói: “Không phải chứ, sức khỏe nó không ổn...”

“Chúng ta có thể cùng sang đó chăm sóc nó một thời gian, anh sẽ sắp xếp người chăm lo cho nó, chúng ta lúc nào muốn sang đó cũng được, anh đã nghĩ kĩ rồi, nó trưởng thành sớm hơn tuổi, ở trong nước học tiểu học, trung học rồi đại học thì sẽ không vui.” Mục Dục Vũ nói. “Anh làm vậy chẳng phải vì muốn con trai chúng ta thành rồng thành phượng gì đâu, mà chỉ muốn nó vui vẻ hạnh phúc, bên nước ngoài tự do thoải mái hơn, cách giáo dục cũng không gò bó, chắc là hợp với nó.”

Nghê Xuân Yến mím chặt môi, không nói gì.

Mục Dục Vũ thở dài, ôm chặt cô hơn, dịu dàng nói: “Nó giống anh, quá cô độc, không có hoàn cảnh thích hợp để hòa nhập thì sẽ rất khổ. Em yên tâm, trường anh chọn cho nó đều là trường tư nổi tiếng về cách dạy học, với trí thông minh của nó thì hòa nhập vào đó không thành vấn đề.”

“Nhưng nơi đất khách quê người, nó bị bắt nạt thì làm sao?”

“Thế thì nó phải học một môn khác, làm sao để chuyển bại thành thắng khi bị người khác bắt nạt” Mục Dục Vũ cười nói. “Còn hơn là nó lãng phí thời gian để học những thứ nó không thích.”

Nghê Xuân Yến lắc đầu. “Nhưng mà có đứa trẻ con nào thích đi học đâu. Chỉ vì điều này mà đưa nó ra nước ngoài, rời xa gia đình, không có cha mẹ chăm sóc, ai biết nó sẽ lớn lên thế nào...”

Mục Dục Vũ mỉm cười. “Chúng ta sẽ đến chăm sóc nó định kỳ, nó sẽ không hư hỏng đâu. Hơn nữa anh cho nó ra nước ngoài còn vì Phi Phi rất thông

minh, có quan điểm của mình, điểm này lắt tít nhưng nó cứ không thích đám trẻ cùng trang lứa thì sẽ tự cho rằng mình rất lợi hại. Em nghĩ nó kiêu ngạo, tự mãn như thế thì có thể tiến bộ không?”

Nghê Xuân Yển không phàn nàn được nữa.

“Nó ở nhà ngay cả chúng ta mà cũng dám phê bình, còn nhỏ mà đã tự phụ đến mức tự mãn rồi, đây không phải là chuyện tốt, đưa nó ra nước ngoài học cũng là để nó biết thêm kiến thức, núi này cao ắt có núi khác cao hơn. Ngọc không mài không sáng, nó lớn rồi sẽ thừa hưởng sự nghiệp của anh, nếu từ nhỏ không ý thức được thì chẳng mấy chốc sẽ tiêu tan hết.”

Xưa nay Nghê Xuân Yển không nói lại nổi Mục Dục Vũ, lại nhìn gương mặt hồng hào của thằng bé, nên cô cuối cùng cũng gật đầu.

Mục Dục Vũ cười, hân lên tóc cô, khẽ nói: “Hơn nữa đưa thằng bé đi, chúng ta mới có thể sinh thêm đứa nữa, lần trước anh chưa có kinh nghiệm để em phải chịu khổ, lần này anh sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Nghê Xuân Yển đỏ mặt, im lặng.

Đúng lúc này, họ bỗng nghe thấy thằng bé nói to: “Tại sao tôi phải nói cho ông biết tôi tên gì? Tôi tên gì thì có liên quan gì đến ông?”

“Buông Phi Phi ra, buông Phi Phi ra!” Tiểu Siêu hét lên.

Họ nhìn sang, phát hiện có một người đàn ông trung niên đang nắm vai Mục Phi Nhi, nói gì đó, bên cạnh họ là một người phụ nữ ăn vận lòe loẹt tay cầm dù, đứng nhìn vẻ bàng quan.

Nghê Xuân Yển hốt hoảng, lập tức chạy tới cướp thằng bé lại, ôm vào lòng và mắng: “Chú làm gì vậy? Người lớn bắt nạt trẻ con thì hay ho lắm sao? Tôi nói chú biết, làm con trai tôi sợ là tôi sẽ không tha cho chú đâu!”

“Ông ta bắt Phi Phi.” Tiểu Siêu mách tội.

“Đừng sợ, có mẹ đây, bị thương ở đâu không?” Nghê Xuân Yển căng thẳng sờ khắp người con trai, Mục Phi Nhi lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không sao

a.”

“Ông xã, anh còn không mau tới đây xem...” Nghe Xuân Yển vừa quay lại thì thấy Mục Dục Vũ nửa cười nửa không nhìn người đàn ông trung niên kia, vẻ mặt kỳ quặc như mìa mai, lại có phần chán ghét. Cô theo ánh mắt của anh nhìn về người kia, ông ta to béo, bụng bia phệ ra rất to, trán lại hói nhẵn, nhưng tướng mạo thì không dung tục lắm, thậm chí còn có phần thân thiện.

“Anh... xin hỏi anh có phải là Nhậm Nhất Hàng?” Người đó tiến lên một bước, ánh mắt sáng lên, nhìn anh chăm chăm. “Đây là con trai anh? Tôi thấy nó nhìn rất giống, rất giống... ban nãy cuống lên mới giữ nó lại, làm thằng bé sợ, xin lỗi nhé...”

“Ông không làm tôi sợ.” Mục Phi Nhiên nói. “Ông làm mẹ và cậu tôi sợ.”

Người đàn ông ngượng ngùng cười khan rồi hỏi về mong đợi: “Có phải anh là Nhậm Nhất Hàng?”

Mục Dục Vũ cười rất kỳ quái, lắc đầu nói: “Xin lỗi chú nhận lầm người rồi, tôi họ Mục.”

Người đàn ông thở ra như thất vọng, rồi nói: “Ồ, xin lỗi nhé, tôi nhận nhầm người rồi, tôi... tôi họ Liêu, con trai anh rất giống đứa cháu trai của tôi lúc nhỏ, tôi và cháu tôi đã mấy chục năm không gặp...”

“Không sao, người giống người là chuyện thường.” Mục Dục Vũ gật đầu cười cười. “Nếu đã hiểu lầm thì không còn gì để nói nữa, tạm biệt, Liêu tiên sinh.”

Anh cúi đầu kéo Nghe Xuân Yển, bế Mục Phi Nhiên lên, đưa mắt ra hiệu với Tiểu Siêu rồi sải bước đi nhanh.

Ăn tối xong, hai đứa trẻ vì chơi quá mệt nên đã lên giường ngủ sớm. Mục Dục Vũ đứng ngoài ban công hút thuốc, anh nhìn dãy núi trùng điệp trong màn đêm, cảm thấy lòng trống rỗng. Sau lưng có tiếng mở cửa, anh quay lại, Nghe Xuân Yển mặc áo khoác đỏ, mang một ly trà nóng đưa cho anh, mỉm

cười nói: “Nào, đừng chỉ hút thuốc mãi thế về đêm gió núi rất lạnh, anh đứng lâu như vậy chắc tay lạnh cóng rồi. Sưởi ấm một chút cũng tốt.”

Từ sau khi cô kết hôn, Mục Dục Vũ thương cô đã chịu quá nhiều đau khổ nên tìm chuyên gia dinh dưỡng và thầy thuốc Đông y về chăm sóc sức khỏe cho cô. Vì cuộc sống không còn áp lực, phiền muộn mỗi ngày chỉ là thằng bé con hôm nay uống thuốc chưa, cậu em hôm nay có ăn uống đàng hoàng không, nên trông cô trẻ trung và xinh đẹp hơn mấy năm trước nhiều. Dinh dưỡng tốt nên làn da Nghệ Xuân Yển rất mịn màng, Mục Dục Vũ lại thích mua đồ cho cô nên khi cô sánh bước cùng anh, chỉ xét về ngoại hình thôi, thì không thua bất cứ phu nhân nào.

Mục Dục Vũ nhìn Nghệ Xuân Yển, rất có cảm giác thành tựu.

Anh cười, nhận lấy ly trà nhưng lại dang tay ôm cô vào lòng, dịu dàng hỏi: “Hai thằng quý nhỏ kia ngủ rồi à?”

“Còn gì nữa, đùa cả ngày trời, Tiểu Siêu còn đòi Phi Phi kể chuyện cho nó nghe.” Nghệ Xuân Yển lắc đầu, buồn cười. “Hai đứa nó phải ngược lại mới đúng, Phi Phi giống người lớn, Tiểu Siêu giống trẻ con.”

“Anh đã nói với con trai, cậu là bảo bối độc nhất vô nhị nhà chúng ta, cả nhà phải tốt với cậu, sau này bố mẹ không còn thì nó cũng phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc cậu.”

Nghệ Xuân Yển mở to mắt. “Sao anh nói với trẻ con những lời đó? Nó vẫn còn nhỏ mà, lỡ nó chê Tiểu Siêu phiền phức thì sao?”

“Thằng bé đó khác với những đứa trẻ bình thường, anh cũng không cần phí sức nhiều.” Anh vỗ vỗ vai Nghệ Xuân Yển, cười nói. “Con trai em là một đứa bé khác người, em biết nó nghe xong câu đó đã nói gì với anh không?”

“Nói gì thế?”

“Nói anh cố nói những điều đó thật nhảm chán.” Mục Dục Vũ bất lực. “Lẽ nào bây giờ nó không chăm sóc cậu? Những đứa trẻ hư trên chọc cậu đều bị nó xử hết rồi.”

Nghê Xuân Yển phì cười.

Mục Dục Vũ cúi xuống hôn, ôm cô mà không nói gì. Nghê Xuân Yển dựa vào vai anh, bỗng khẽ hỏi: “Cái người ban ngày chúng ta gặp, thực ra anh cũng quen phải không?”

Mục Dục Vũ hơi ngẩn ngơ, Nghê Xuân Yển liếc nhìn anh rồi đùa: “Có phải là trước đây nợ tiền anh không? Nếu là vậy thì em sẽ giúp anh đòi lại.”

Mục Dục Vũ cười, anh trầm tư rồi nói: “Nếu nói ra thì có thể ông ta đã nợ anh một thứ, nhưng chuyện đã qua rồi, nói nữa cũng mất hứng.”

“Ồ?” Nghê Xuân Yển cười hì hì, hỏi: “Ông ta là ai thế?”

“Cậu của anh, là em trai của mẹ ruột anh.” Mục Dục Vũ thở dài. “Bao năm rồi, không ngờ ông ta già đến thế lúc anh nhỏ, ông ta rất thương anh. Khi ấy ông ta buôn bán lẻ, đi Thâm Quyển, Quảng Châu, lúc về còn mang quà cho anh nữa.”

Nghê Xuân Yển dè dặt hỏi: “Thế... sau đó anh bị đưa đi, sao ông ta không ngăn cản? Anh là cháu ruột của ông ta mà.”

“Lúc đó ông ta mới ngoài hai mươi, thu nhập còn chưa ổn định, sao phải mua dây buộc mình?” Mục Dục Vũ cười nhạt. “Ông ta không sai, thực ra là thế.”

“Lúc anh bị bà cô ngược đãi sao ông ta không lên tiếng, sao lại không sai?” Nghê Xuân Yển phẫn nộ bất bình. “Nói thật chứ, mấy người họ hàng nhà anh đều không có nhân tính, để một đứa trẻ con không cơm ăn, không áo mặc, không ai chăm sóc, thế mà chẳng nói gì, hay lắm, hôm nay gặp được rồi, ngày mai em sẽ tính sổ với ông ta. Bắt nạt người khác quá, thế mà còn có mặt mũi đến nhận người thân sau mấy mươi năm! Xì...”

Mục Dục Vũ cười, ôm cô. “Nên anh mới không nhận ông ta, em đi mắng ông ta thì quá bằng thừa nhận anh và ông ta là họ hàng rồi.”

Nghê Xuân Yển ngó ra rồi gật đầu. “Cũng đúng.”

“Đã qua rồi, cứ để cho qua đi, bây giờ anh đã có mọi người rồi.” Mục Dục Vũ hôn lên má cô, dịu dàng nói: “Ngay cả bà cô kia anh cũng không xử lý, mấy người đó có là gì, họ chẳng qua chỉ là ích kỷ mà thôi.”

Nghê Xuân Yến xót xa vuốt ve mặt anh, cười nói: “Nhậm Nhất Hàng, tên này cũng hay.”

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miễn/phí

Mục Dục Vũ cắn vành tai cô, âm ừ nói: “To gan nhỉ, dám trêu chọc chủ nhà cơ đấy.”

Anh không nhận họ hàng, nhưng họ hàng lại cứ nhận anh. Hôm sau lúc ăn buffet sáng, cả nhà Mục Dục Vũ lại gặp ông cậu kia. Người đàn ông trung niên lần này không có người phụ nữ kia đi cùng, mà đi thẳng đến trước mặt Mục Dục Vũ, dè dặt hỏi: “Nhất Hàng, chắc chắn cậu là Nhất Hàng, đúng không?”

Nghê Xuân Yến đứng lên định nói thì Mục Dục Vũ đã kéo cô lại, nói nhỏ với cô: “Em đưa bọn trẻ ra kia ăn đi.”

Nghê Xuân Yến không yên lòng. “Một mình anh làm sao được?”

Mục Dục Vũ cười, cũng chỉ có bà vợ gốc này mới lo anh bị bắt nạt, anh hạ giọng xuống thấp: “Yên tâm, anh nói không lại thì đánh ông ta là xong.”

Nghê Xuân Yến gật đầu, nói: “Cứ đánh nhé.”

Cô kéo hai đứa trẻ sang bàn khác ăn sáng, Mục Phi Nhiên nhìn ông ta, không nói gì, chỉ có Tiểu Siêu tò mò nói: “Người này là người xấu hôm qua bắt Phi Phi đây mà.”

“Cậu à, người đó trước kia chắc chắn có quen với bố, nhưng bố không muốn gặp ông ta, ông ta lại cứ mặt dày đến chắc là muốn nhờ bố giúp đây mà, nhưng bố sẽ không giúp đâu, bố ghét ông ta.” Mục Phi Nhiên nói mà mặt không biến sắc.

“Ờ.” Tiểu Siêu xưa nay vốn nghe lời, cúi xuống ăn tiếp.

Nghê Xuân Yến thì lại bị thằng bé làm giật mình, cô hỏi: “Phi Phi, sao con biết?”

“Rất rõ ràng mà.” Mục Phi Nhiên nghiêm túc nói. “Mẹ có thấy bố không hề cười không, ngay cả giả vờ khách sáo mà bố còn chẳng thèm nữa là...”

Nghê Xuân Yến quay lại, quả nhiên nhìn thấy Mục Dục Vũ mặt dửng dưng nói gì đó với người cậu đã lâu không gặp, người kia tỏ ra kích động, rồi sau đó vẻ mặt âm đạm như muốn nói thêm điều gì, nhưng Mục Dục Vũ đã đưa tay ngăn lại. Cuối cùng anh đứng lên, đi về phía gia đình mình. Nghê Xuân Yến lo âu nhìn anh, Mục Dục Vũ cười với cô, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Mục Phi Nhiên lại hỏi: “Bố người đó mượn tiền bố bị bố từ chối phải không?”

Mục Dục Vũ ngó ra, vỗ vỗ đầu con trai, cười mắng: “Ăn đi, trẻ con lăm chuyệu thế.”

Cả nhà họ trò chuyện vui vẻ, mặc kệ ông cậu kia. Hôm sau khi họ sắp rời đi, Mục Dục Vũ muốn ký hóa đơn nhưng phát hiện ra chi phí đã được thanh toán. Ban đầu anh tưởng là người bạn chủ khu nghỉ dưỡng kia khách sáo, sau hỏi thăm mới biết, hóa ra vị Liêu tiên sinh kia đã thanh toán giúp họ rồi.

Liêu là họ của mẹ ruột anh, không cần nói cũng biết vị Liêu tiên sinh đó chính là cậu của anh.

Hôm qua ông cậu Liêu tuy không nói gì nhiều nhưng Mục Dục Vũ lại hiểu ý ông ta, vẫn là chuyện năm đó ông ta chỉ buôn bán vặt, đi Nam về Bắc không ổn định, chính bản thân ông ta cũng không dám cưới vợ thì làm sao dám đón cháu trai về?

Về sau ông ta mới nghe nói anh bị cô ruột ngược đãi, được bạn thân của chị mình lúc sinh thời nhận nuôi, nhưng ông ta hiểu biết có hạn, cũng không rõ cháu trai bị đưa đi đâu. Rồi sau nữa sự nghiệp của ông ta có chút khởi sắc, tuổi cũng cao, lúc rảnh rỗi bắt đầu nhớ lại chuyện cháu mình, càng nghĩ càng hổ thẹn, cảm thấy có lỗi với người chị đã mất.

Ông ta từng đi tìm Mục Dục Vũ, nhưng anh đã thay đổi hoàn toàn, hơn nữa còn có ý đoạn tuyệt với quá khứ. Ông ta không tìm thấy, chỉ có thể đặt ảnh chụp chung năm nào của chị và cháu trai vào ví, thi thoảng ngắm nhìn. Biển người mênh mông, nếu không vì lần này đến thành phố bàn việc làm ăn, rảnh rỗi đưa bạn gái đi tắm suối nước nóng thì có thể ông ta cả đời này cũng không gặp được cả nhà Mục Dục Vũ.

Nhưng cuộc sống của họ đã lệch nhau bao nhiêu năm rồi, muốn khớp lại cũng chẳng được. Ông cậu Liêu nghĩ rằng nếu cháu trai sống khó khăn thì giờ ông ta sẽ chia sẻ phần nào, cũng xem như bù đắp; nhưng không ngờ mới gặp mặt đã thấy khí thế hùng hực của Mục Dục Vũ, anh là người tài giỏi từng đánh đông dẹp bắc, mới nhìn đã biết là cháu ông ta sống rất ổn.

Điều này khiến ông ta thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng thấy chua chát, ông ta muốn bù đắp nhưng lại sợ đối phương quá ỷ lại rồi thành gánh nặng, bây giờ thì không còn gì để lo nữa, chưa biết chừng Mục Dục Vũ còn sợ ông ta thấy người sang bắt quàng làm họ.

Sau bao năm chia cách, điều ông cậu Liêu có thể làm chỉ là thanh toán hóa đơn này cho gia đình đứa cháu mà thôi.

Với nhà Mục Dục Vũ, chuyện này ảnh hưởng không nhiều cũng chẳng ít. Từ sau khi đi du lịch về, Mục Dục Vũ thi thoảng chìm vào suy tư, Nghệ Xuân Yến hiểu trong lòng anh vẫn còn vướng mắc. Bao năm nay, những gì gặp phải trong thời thơ ấu đã trở thành động lực cho anh tiến lên, nhưng cũng là chướng ngại đáng ghét. Những thứ đó khắc sâu vào tâm khảm, ảnh hưởng đến cả đời, không thể thay đổi. Trước chuyện đó, Nghệ Xuân Yến dù có lòng nhưng cũng đành bất lực, bởi chính cô muốn bước vào nội tâm của Mục Dục Vũ cũng hao phí gần như cả thời thanh xuân, huống chi là kẻ khác.

Có một hôm, Mục Phi Nhiên bình thản hỏi bố, nếu nó có hai bà nội thì có phải cũng nên có hai ông nội?

Thằng bé hỏi rất đúng, đối với nó, ông nội và bà nội cũng tồn tại như cà chua và trứng vậy, có mấy ông nội, bà nội không quan trọng, nhưng họ phải

xuất hiện thành đôi thành cặp, như thế mới hợp với quy luật.

Thằng bé hỏi câu này làm Mục Dục Vũ ngỡ ra trong tích tắc. Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra thằng bé không phải cần ông nội, bà nội, mà là đang dần hình thành quan niệm về thế giới này với một cách nhìn độc đáo và non nớt. Trên thực tế, việc có ông bà nội hay không không quan trọng với Mục Phi Nhiên, nhưng nó cần xác định ông bà nội có phải nên tồn tại cùng một lúc hay không.

“Thực tế thì con có một ông bà nội, một ông bà nội khác cũng xem như là có nhưng vì nhiều nguyên nhân nên không có quan hệ ông nội, bà nội như con nhìn thấy.” Mục Dục Vũ kiên nhẫn giải thích. “Bà nội đầu tiên qua đời sớm, mất khi còn rất trẻ, ông nội của bà nội ấy đã cưới người phụ nữ khác. Bà nội thứ hai vì chăm sóc bố nên cả đời không kết hôn, ông nội của bà nội ấy cũng cưới người phụ nữ khác.”

Mục Phi Nhiên gật gù, nghiêm túc hỏi: “Cũng tức là con có hai ông nội ạ?”

“Có thể nói thế.”

Mục Phi Nhiên thỏa mãn, cười toét miệng rồi hào hứng nói với Tiểu Siêu: “Con đã nói rồi mà, có hai ông nội.”

Mục Dục Vũ nhìn đám trẻ ồn ào, câu hỏi vốn nghiêm túc bỗng bị chúng bàn tán, bẻ cong thành một thứ hoàn toàn vô nghĩa. Anh nghĩ, bao năm qua anh chán ghét cha ruột, cố ý lãng quên nguồn gốc của bản thân, cố ý quên đi những chuyện buồn trong quá khứ, nhưng thực ra quá khứ đau khổ thù hận ấy vẫn có thể uốn thẳng lại, cũng chẳng có gì to tát cả.

Chẳng qua chỉ là một người cha ích kỷ và một bà cô ích kỷ.

Họ cũng giống như ông cậu Liêu kia mà thôi. Nếu bắt họ nói ra thì họ chắc chắn cũng sẽ có những lý do bất đắc dĩ của mình, nhưng khi nói những lý do đó quá nhiều thì chính họ cũng sẽ tin: là thật, và cảm thấy bản thân quá khó khăn, quá khổ sở.

Vấn đề là, những điều đó liên quan gì đến anh? Hận thù luôn đi cùng với khao khát được yêu; đau khổ luôn tồn tại song song với hạnh phúc.

Giờ đây, anh đã có gia đình để yêu thương, một cuộc sống hạnh phúc rồi.

Mục Dục Vũ chột cười, anh quay lại chơi đùa cùng con trai và người cậu ngốc nghếch của nó.

Lại một tháng nữa trôi qua, ông cậu Liêu tìm đến công ty để gặp anh. Lần này Mục Dục Vũ không tránh né, anh bảo thư ký mời ông ta vào phòng khách, bớt chút thời gian để trò chuyện với ông ta. Ông cậu Liêu kể sau khi phát tài, ông ta đã đưa phần mộ của mẹ ruột anh và bà ngoại sang một khu nghĩa trang có phong thủy rất tốt ở quê nhà, mời hòa thượng tụng kinh rất trịnh trọng. Hôm dời mộ, vốn dĩ phải có hiếu tử hiền tôn đến bốc cốt nhưng vì không tìm thấy anh nên ông cậu Liêu đã làm hết.

“Cậu đã thề trước mộ mẹ con là nhất định sẽ tìm con về, cậu có cơm thì con cũng có cháo, nhưng bà cô của con đúng là chẳng ra gì, lại không rõ con đã đi đâu, cậu đành bó tay, lại thêm công việc kinh doanh của công ty bận rộn...” Ông cậu Liêu cảm khái. “Cũng may bây giờ con đã xuất sắc thế này, mẹ con và bà ngoại ở dưới suối vàng cũng nhắm mắt được rồi.”

Mục Dục Vũ cười cười, anh nhớ về ký ức thời thơ ấu mơ hồ, chiếc khăn tay thêu hình con vịt, bàn tay nhăn nheo nhưng ấm áp của bà ngoại. Mọi thứ quá xa vời, xa đến nỗi nhớ lại cũng cảm thấy không liên quan gì đến bản thân, anh thở dài, hỏi: “Còn cha ruột của tôi đâu?”

Ông cậu Liêu nhìn anh, dè dặt nói: “Bà vợ sau của ông ta nghe nói rất lợi hại, sinh cho ông ta một đứa con trai, làm nhân viên nhà nước, dám đập bàn mắng chửi ông ta, bố con họ ở nhà chẳng dám ho hé gì cả.”

Mục Dục Vũ bình thản gật đầu.

“Nói ra thì hôm dời mộ mẹ con, cậu từng gặp ông ta một lần.” Ông cậu Liêu nghĩ ngợi rồi nói: “Cậu nghĩ cũng đã bảy, tám năm rồi, bố con lớn tuổi hơn cậu một chút, nhưng trông già hơn cậu cả hai chục tuổi. Chắc do áp lực cuộc

sống quá lớn chẳng, cậu thông báo cho ông ta cũng chẳng qua là theo lệ ở quê nhà, nhưng không ngờ ông ta lại tới. Cậu còn nhớ ông ta ăn mặc rất nghiêm chỉnh, đầu đội mũ, nhìn thấy người ta bốc mộ thì bỏ mũ xuống. Thấy cậu còn hỏi cậu có tin gì về con không, lúc đó cậu vì chuyện bỏ tiền ra đời mộ mà cãi nhau với vợ, ôm một bụng tức giận, nên đáp lại ông ta một câu là anh còn nhớ chị tôi sinh cho anh một đứa con à, trí nhớ không tồi nhỉ, ông ta vừa nghe sắc mặt đã trắng bệch. Bây giờ nghĩ lại, cậu không nên nói như vậy, trong lòng ông ta chắc cũng không dễ chịu gì...”

“Nhất Hàng, tuy ông ta có lỗi với con nhưng cậu thấy ông ta cũng hối hận rồi, bây giờ sự nghiệp của con lớn như thế, không cùng tầng lớp với ông ta, nếu rảnh rỗi thì đưa con cái về thăm, cũng xem như không có lỗi với lương tâm...” Ông cậu Liêu dè dặt khuyên nhủ, thấy vẻ mặt anh dừng dừng thì giọng nói từ từ nhỏ dần, cười khờ. “Đương nhiên cậu cũng chẳng có tư cách gì để nói vậy, con không muốn nghe thì xem như cậu nói linh tinh thôi.”

Mục Dục Vũ vẫn giữ thái độ không phản bác, anh lịch sự tiễn ông cậu Liêu về, nhưng lúc quay lại thì chuyện này đã in hằn trong đầu anh, giống như một dàn nhạc giao hưởng thiếu mất chương nhạc cuối, không thể nào hoàn chỉnh được. Anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định bảo người lái xe đưa về quê một chuyến.

Trước khi Mục Dục Vũ về quê, Diêu Căn Giang đã giúp anh điều tra tường tận địa chỉ và tình hình hiện giờ của cha ruột anh. Mục Dục Vũ nhìn tài liệu trong tay, biết cha ruột sau khi tái hôn chỉ sống hạnh phúc một thời gian, từng làm quản lý khu xưởng, nhưng nhanh chóng bị cho thôi việc, ban đầu ông ta còn định buôn bán kinh doanh giống ông cậu Liêu nhưng bị người ta gạt một lần, mất hơn nửa số vốn, từ đó không còn gì để làm tiếp nữa.

Ngược lại, vợ sau của ông ta có thu nhập ổn định ở cơ quan nhà nước, không trải qua sóng gió gì, làm việc cũng giỏi giang thông minh, trong nhà ngăn nắp đâu ra đó. Bà ta còn biết dựa vào quan hệ nhờ người ta mua lại một tiệm tạp hóa nhỏ, hiện giờ cha ruột anh dựa vào tiệm đó để sinh sống qua ngày.

Lúc Mục Dục Vũ đến thì cha ruột anh đang bốc dỡ hàng hóa, nếu không tin tưởng vào khả năng làm việc của Diêu Căn Giang thì anh gần như không dám tin ông lão gầy ốm kia chính là người cha ruột năm nào bán anh đi. Vóc dáng khí thế xưa kia của ông ta giờ co quắt lại, mấy thùng mì gói và sữa cũng không thể chuyển đi cùng một lúc mà phải chuyển từng thùng, từng thùng một. Mục Dục Vũ không tới chỗ ông ta. Anh xuống xe, dựa vào cửa xe hút thuốc, sau đó nhìn người cha ruột kia như đang xem một vở kịch câm. Bao năm trước, anh từng nghĩ rằng nếu có một ngày thành công, anh nhất định sẽ quay về ném tiền vào mặt ông ta để ông ta phải hối hận, nhưng khi thành công thật sự rồi thì cũng chẳng có thời gian rảnh để nhớ lại những chuyện cũ.

Chỉ là bây giờ, khi tất cả mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, hạnh phúc lại tràn ngập, anh mới rảnh rỗi đến xem xem ông ta sống thế nào. Nhưng cũng chẳng phải là xem thật, chẳng qua chỉ muốn ôn lại cảm xúc cũ, hồi tưởng lại hình ảnh cậu bé tay nắm chặt cánh cửa, gào khóc van xin cha nó đừng bỏ nó đi trong ký ức.

Tiện thể than một câu, cũng may, cũng may tôi đây còn có nhân tính, nên con tôi mãi mãi không phải chịu cảnh này.

Cũng chỉ thế mà thôi, còn muốn thế nào nữa? Không lẽ trả thù như trong phim truyền hình, hoặc đến đó ngựa mặt hồng hách với ông ta?

Hay là giả vở chẳng có gì xảy ra, tiếp tục diễn vở kịch đoàn viên của cha và con trai?

Đều quá nhạt nhẽo.

Mục Dục Vũ nhả ra một hơi thuốc thật dài, anh cảm thấy những chuyện đã trải qua trong đời này quá nhiều, nhưng nó đều như làn khói thuốc này, thờ ra một cái là bay đi hết.

Anh ném đầu lọc thuốc đi. Anh đang định cúi xuống mở cửa xe thì bất chợt ngược lên, thấy cha ruột anh buông thùng mì gói xuống, đờ đẫn nhìn về phía

anh. Mục Dục Vũ hơi nhếch môi, gật đầu với ông ta rồi mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Đi thôi.” Anh bảo tài xế.

“Vâng, Mục tiên sinh.”

Chiếc xe lăn bánh, nhanh chóng và lặng lẽ. Lúc đi ngang qua bố anh, Mục Dục Vũ quay sang nhìn ông ta qua cửa kính, chỉ liếc nhanh một cái nhưng phát hiện ra người mà anh từng căm ghét hoặc khinh bỉ ấy, thực ra chỉ là một ông lão rất đỗi bình thường, mặc đồ bình thường, tướng mạo bình thường, nếu gặp nhau trên đường thì chắc bạn sẽ không ngừng lại giây nào trên gương mặt ông ta.

Chỉ là ông ta dờ dẩn đứng đó như bị sét đánh trúng, sau đó ngốc nghếch chạy theo xe mấy bước, đến khi phát hiện không đúng thì dừng lại, thẫn thờ nhìn chiếc xe chạy xa dần.

Đây chắc là lần duy nhất trong đời, cũng là lần cuối cùng ông ta đưa mắt tiễn con trai đi chẳng?

Mục Dục Vũ khép hờ mắt, anh nghĩ, hóa ra những chuyện này đã khép màn từ lâu, chỉ là bản thân anh còn vướng mắc một nghi thức khép màn cuối cùng, bây giờ ngay cả nghi thức đó cũng hoàn thành rồi, còn gì để mà nhung nhớ?

Để trôi theo gió hết đi thôi.

Lúc này điện thoại của anh đổ chuông, Mục Dục Vũ cúi nhìn, là điện thoại nhà anh gọi tới, gương mặt anh nở nụ cười, bấm nút nghe, bên trong vọng ra giọng nói non nớt nhưng cố tỏ vẻ già dặn của Mục Phi Nhiên: “Bố ơi, xin hỏi bố làm xong việc chưa ạ?”

“Làm xong rồi, con trai, xin hỏi con có việc gì không?” Mục Dục Vũ cũng hùa theo nó.

“Mẹ bảo con hỏi tối nay bố có kịp về nhà không? Nếu kịp thì bọn con sẽ đợi bố về ăn tối.”

“Nhớ chuyển lời lại với mẹ, bố sẽ cố gắng về kịp.”

“Vâng thưa bố.” Mục Phi Nhiên tiếp tục tỏ ra nghiêm túc. “Thế con có thể cúp máy được chưa?”

“Xin hỏi con trai, con bắt chước chú Trần của con không mệt à?” Mục Dục Vũ nhin cười, hỏi.

Chú Trần chính là trợ lý hiện nay của anh, được anh đặc biệt bồi dưỡng để chuẩn bị tiếp nối Diêu Căn Giang, thường xuyên đến nhà chơi, rất quen thuộc với gia đình anh.

Mục Phi Nhiên vừa nghe đã kêu lên: “A, bố thật hư, con còn chưa nói vâng thưa Mục tiên sinh mà.”

“Thôi đi nào, còn học theo thì đánh đòn.” Mục Dục Vũ mắng. “Chú Trần tạo lợi nhuận cho công ty bố, còn con vẫn để bố nuôi mà!”

“Mẹ nói bố không nuôi con, mẹ nuôi mà.”

“Mẹ con cũng do bố nuôi.”

“Thế thì cậu nuôi con.”

“Cậu cũng do bố nuôi.”

Mục Phi Nhiên hừ một tiếng. “Thế con tìm chú Diêu, chú thích con nhất.”

Hai vợ chồng Diêu Căn Giang không có con, đúng là yêu quý Mục Phi Nhiên như bảo bối.

[F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miễn/phí](https://www.facebook.com/ebokngontinhmienphi)

Mục Dục Vũ giả vờ tức giận. “Được thôi, hóa ra con muốn làm con của nhà họ Diêu, thế thì quà Giáng sinh bố chuẩn bị cho con đem cho người khác

vậy, còn quà sinh nhật nữa, còn tiền lì xì nữa, còn tiền bình thường mẹ mua đồ chơi, mua sách cho con nữa, đều thu lại cả, cho cậu của con hết.”

“Ông bố nhỏ mọn.” Mục Phi Nhiên thở dài. “Đùa với bố sao bố lại tưởng thật thế? Bố yên tâm đi, con mãi mãi chỉ yêu một mình bố thôi.”

Thế nào là mãi mãi chỉ yêu một mình bố? Mục Dục Vũ bó tay, đành nói: “Xem như con biết điều, bảo mẹ nghe máy đi.”

“Ồ, mẹ ơi, bố gọi mẹ.”

Lát sau, giọng Nghệ Xuân Yển vang lên: “Sao rồi anh? Hôm nay có suôn sẻ không?”

“Cũng ổn.” Mục Dục Vũ nói. “Anh đang về đây.”

Nghệ Xuân Yển hơi lo lắng, hỏi: “Người đó... anh gặp chưa?”

“Thấy rồi.”

“Anh... không sao chứ?”

“Không sao.” Mục Dục Vũ cười, nói. “Chỉ là thấy hơi hoài niệm.”

“Bảo tài xế chạy chậm thôi, không gấp đâu, em đợi anh về ăn tối.”

“Ừ.” Mục Dục Vũ khẽ nói. “Xuân Yển, anh nhớ em.”

“Nói gì thế, vợ chồng già rồi mà.” Giọng Nghệ Xuân Yển có vẻ ngượng ngùng nhưng không giấu nổi hạnh phúc. “Biết rồi biết rồi, mau về nhé, em và bọn trẻ đợi anh đó.”

“Ừ, cúp máy đây.”

Anh cúp máy, cười hài lòng, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, hàng cây trái dài ven đường, ánh tịch dương rất đẹp của mùa hạ phủ một lớp vàng óng lên mặt đường, ánh sáng dịu dàng mơ hồ, mở cửa ra là một luồng gió mát thổi vào. Khoảnh khắc này anh thấy vô cùng thư giãn, thoải mái. Cho dù đi qua

bao nhiêu con đường, bây giờ có một sự nghiệp rộng mở, một gia đình với người vợ thương yêu và con trẻ đợi anh về, thế đã là quá đủ rồi.

END

Tiểu thuyết
Dennis Q dịch

KHÔNG GIAN SONG SONG

NGỒ TRĂM THỦY

AMUN TRUYỆN vh NHÀ VĂN HỌC

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)
[60](#)
[61](#)

62

63

64

65

66

67

68

Ngoại truyện